STEPHEN KING

AL ȘAPTELEA VOLUM AL SERIEI

TURNUL ÎNTUNECAT

TURNUL ÎNTUNECAT

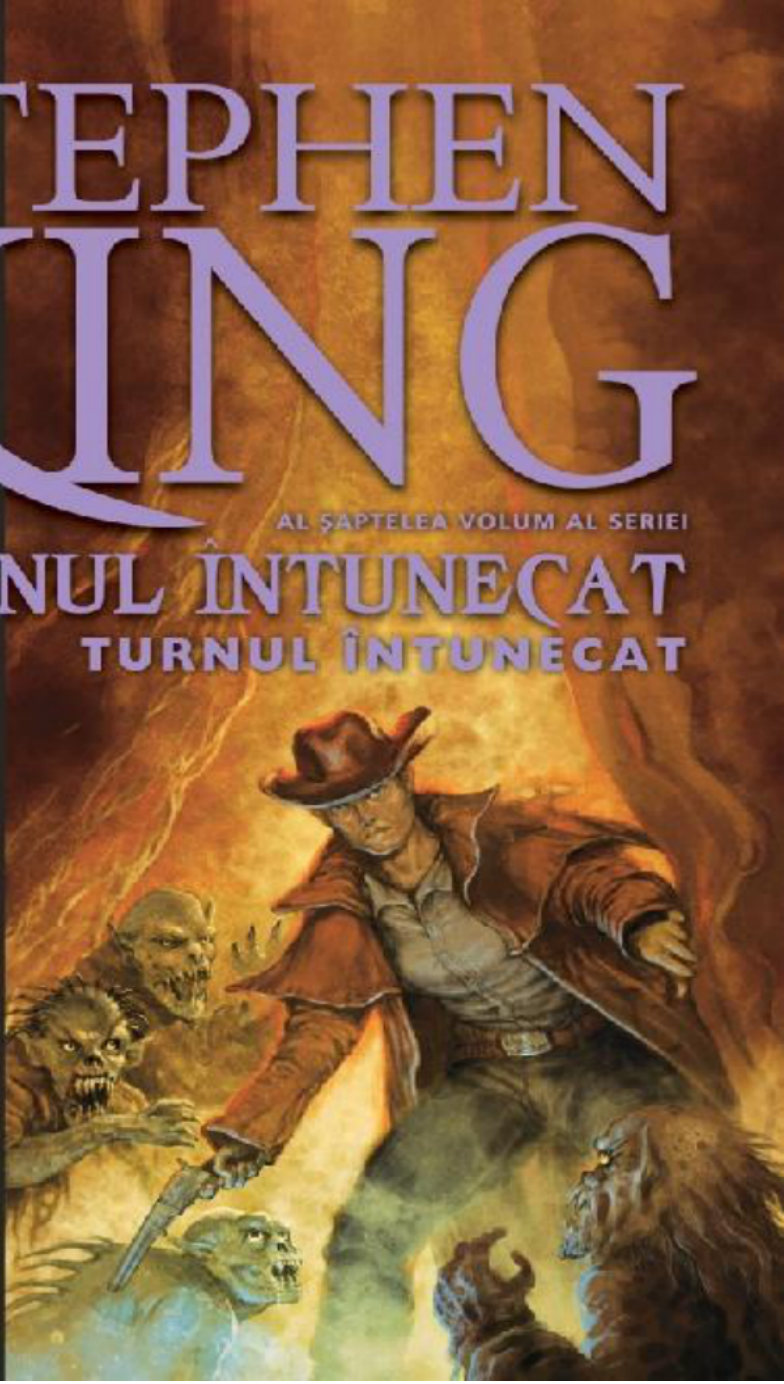

NEMIRA

Stephen King

Turnul Întunecat

Seria Turnul Întunecat, VII

Traducere din limba engleză
Ruxandra Toma

[v.1.0]

Stephen King
The Dark Tower, 2009

Nemira, 2015

Stephen Edwin King s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald şi Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său şi-a abandonat familia, iar micul
Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraş în altul. A îndrăgit matineele anilor ’50, unde se proiectau mai ales filme de groază şi SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influenţă decisivă asupra lui – s-a apucat să aştearnă poveşti la o maşină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 şi 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 şi 1970 a urmat cursurile Universităţii Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultăţii şi a publicat primele sale povestiri în revista *Maine Campus,* unde a ţinut şi o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obţinut licenţa în literatură, un certificat de profesor de liceu şi o diplomă pentru elocuţiune şi artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare şi poetă T. King, şi împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă şi a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viaţă grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie,* dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul şi l-a convins să-l ducă la bun sfârşit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediţiei de buzunar cu suma record de 400 000

de dolari. În 1975 familia sa şi-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot.* De acum înainte îşi va consacra viaţa exclusiv creaţiei literare şi, într-o mai mică măsură, producţiei cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane şi două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări şi a primit numeroase premii, printre care şi prestigioasa Medalie pentru Contribuţii Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. În 2010 venitul său anual a fost estimat la peste 40 de milioane de dolari.

Este mut acela care vorbeşte fără să asculte.

De aceea, ţie, Cititor Fidel, îţi dedic această ultimă carte din ciclul Turnului Întunecat.

Zile lungi şi nopţi senine îţi doresc.

„Auzul nu-l vestea? Când au sunat
Ca nişte clopote-n a mea ureche
Numele-învinşilor din vremea veche?
Putere-aveau, curaj neîntinat,
Noroc – şi, după ani, i-a terminat,
Pe loc, o-nfrângere fără pereche.

Pe deal stăteau, umplându-i pantele.
Şi mă zăreau, trup viu trecut prin sita
Ultimei priviri. Iar cornu-mi vestit-a,
Neînfricat, prin foc când înfrântele
Chipuri recunoscut-am: „Infantele
Roland la Turnu-ntunecat sosit-a.“

Robert Browning,
Infantele Roland la Turnu-ntunecat Sosit-a

„Cu un pistol în mână
m-am născut.
Şi în ultima mea clipă
gloanţe voi scuipa.“

Bad Company

„Ce s-a ales de mine?
Bunul meu prieten,
Toţi camarazii mei
Într-un final se sting.
Te-aş pune stăpân
Peste imperiul meu de noroi.
Te voi dezamăgi
Îţi voi face rău.“

Trent Reznor

19

99

REPRODUCERE

REVELAŢIE

REDEMPŢIUNE

REÎNCEPERE

PARTEA ÎNTÂI
MICUŢUL REGE SÂNGERIU

DAN-TETE[1]

I
CALLAHAN ŞI VAMPIRII

1

Odată ca niciodată, părintele Don Callahan fusese preotul catolic al unui orăşel pe nume Salem's Lot, orăşel care acum nu se mai găsea pe nicio hartă. Dar nu-i mai păsa. Asemenea concepte cum ar fi realitatea încetaseră să mai aibă vreo semnificaţie pentru el.

Acest fost preot ţinea acum în mână un obiect păgân: o ţestoasă din fildeş. Cu toate că avea o fisură aproape invizibilă pe nas şi o zgârietură minusculă, în formă de semn de întrebare, pe carapace, figurina era incredibil de frumoasă.

Frumoasă şi *puternică.* Îi simţea puterea vibrându-i în mână ca un curent electric.

— Ce minunată este! şopti el băiatului de alături. Este Ţ estoasa Maturin? Ea este, nu-i aşa?

Băiatul de lângă Părinte era Jake Chambers, care făcuse un ocol foarte mare ca să ajungă iarăşi în apropiere de locul din Manhattan unde începuse aventura vieţii lui.

— Nu ştiu, spuse el. Probabil. Ea îi zice *sköldpadda* şi s-ar putea să ne fie de mare ajutor, dar nu-i poate ucide pe casapii care ne aşteaptă înăuntru.

Făcu un semn cu capul spre Restaurantul Dixie Pig, neştiind nici el dacă la Susannah ori la Mia se referise atunci când folosise pronumele feminin *ea.* Odată ar fi spus că nici nu contează din moment ce aceste femei erau atât de strâns legate între ele. Însă acum i se părea că are importanţă, ori va avea în curând.

— Vrei? îl întrebă Jake pe Părinte. Adică: *Vrei să le ţii piept? Vrei să lupţi? Vrei să-i ucizi?*

— O, da, răspunse Callahan cu un calm infinit.

Puse în buzunarul cămăşii ţestoasa din fildeş, cu ochii ei bătrâni şi înţelepţi şi carapacea zgâriată, alături de gloanţele de rezervă, apoi se bătu uşor pe piept, ca pentru a se asigura că măiastra figurină e în siguranţă.

— Am să trag până rămân fără gloanţe sau până mor. Şi dacă rămân fără gloanţe înainte să mor, atunci am să le dau în cap cu… cu patul pistolului.

Ezitarea a fost atât de scurtă, încât Jake nici măcar nu o sesiză. Dar în pauza aceea de o fracţiune de secundă, Albul îi vorbi Părintelui Callahan. Cunoştea de demult, încă din copilărie, forţa aceasta elementară, cu toate că au fost câţiva ani pe drumul vieţii lui când îi

slăbise, iar apoi îşi pierduse complet credinţa în ea. Zilele acelea erau acum apuse, Albul era din nou al lui şi el îi mulţumea Domnului.

Jake dădea din cap, spunând ceva ce Callahan nu auzea. Şi nu auzea pentru că nu conta ce spunea Jake. *Conta* numai ce spunea cealaltă voce – voce a ceva

(Gan)

poate prea nemărginit pentru a fi numit Dumnezeu.

Băiatul trebuie să meargă mai departe, îi spunea vocea aceasta. *Indiferent ce se va întâmpla aici, oricum va fi să fie, băiatul trebuie să meargă mai departe. Rolul tău se apropie de sfârşit. Al lui încă nu.*

Trecură pe lângă anunţul de pe trepiedul metalic (**ÎNCHIS PENTRU EVENIMENT PRIVAT**) cu Ete, remarcabilul prieten al lui Jake, între ei. Micuţul ţinea semeţ capul în sus, iar pe botic îi îngheţase un rânjet foarte colţos. Când ajunseră pe ultima treaptă, Jake băgă mâna în traista din papură împletită, adusă din Calla Bryn Sturgis de Susannah-Mio, şi luă de acolo două farfurii – două 'Rize. Le ciocni una de alta, mulţumit de sunetul sinistru pe care îl scoaseră. Apoi îl îndemnă pe Callahan:

— Acum şi tu.

Callahan ridică Rugerul, adus de Jake din Calla New York, iar acum înapoiat la locul de baştină; viaţa este o roată şi noi toţi îi mulţumim foarte frumos. O clipă Părintele ţinu ţeava pistolului lângă obrazul drept, aidoma unui duelist. Apoi îşi atinse buzunarul de la piept, umflat de greutatea gloanţelor şi a ţestoasei. *Sköldpadda.*

Jake făcu un semn de aprobare din cap.

— Odată intraţi, stăm împreună. Mereu împreună, cu Ete între noi. La trei. Şi, odată porniţi, nu ne oprim decât morţi.

— Nu ne oprim.

— Aşa. Gata?

— Da. Dumnezeu te iubeşte, băiete.

— Şi pe tine, Părinte. Unu… doi… *trei.*

Jake deschise uşa şi pătrunseră toţi trei în penumbra şi mirosul dulce-picant al fripturii de porc dinăuntru.

2

Jake porni spre ceea ce el considera a fi moarte sigură, cu gândul la două lucruri pe care i le spusese Roland Deschain, adevăratul lui tată. *Bătăliile care durează cinci minute ţes legende ce trăiesc o mie de ani.* Şi *Nu trebuie să mori fericit atunci când îţi va suna ceasul, dar trebuie să mori împăcat că ţi-ai trăit traiul de la început şi până la sfârşit, slujindu-l mereu pe ka.*

Iar Jake Chambers cercetă Dixie Pig cu mintea împăcată.

3

Şi limpede. Simţurile îi erau într-atât de ascuţite că simţea nu doar mirosul cărnii prăjite, ci şi al rozmarinului cu care fusese condimentată; auzea nu doar ritmul calm al respiraţiei sale, ci şi murmurul dulce al sângelui care i se suia la creier pe o parte a gâtului şi cobora spre inimă pe latura cealaltă.

Îşi aminti şi că Roland obişnuia să spună că şi cea mai scurtă bătălie, măsurată de la primul glonţ tras până la ultimul trup doborât, durează infinit mai mult pentru cei care iau parte la ea. Şi timpul deveni elastic, întinzându-se până la dispariţie. Jake dăduse din cap ca şi cum ar fi înţeles.

Însă de-abia acum înţelese cu adevărat.

Primul lui gând fu acela că duşmanii erau mulţi – mult, mult prea mulţi. Estimă că erau cam o sută, majoritatea fiind din categoria celor pe care Părintele Callahan îi numea „căutători“. (Erau şi „căutătoare“, dar Jake era convins că principiul era acelaşi.) Răspândiţi printre aceşti *folken* căutători – dar mult mai slabi decât ei, unii chiar ascuţiţi ca nişte florete de scrimă, cu tenul de culoarea cenuşii şi trupurile învăluite în aure de un albastru estompat – probabil că erau acei vampiri despre care auzise.

Ete stătea lipit de piciorul lui Jake, cu o expresie sumbră pe mutriţa isteaţă, scâncind încetişor.

Mirosul acela de prăjeală care se revărsa în valuri peste ei nu era miros de carne de porc.

4

Trei metri între noi, atât, Părinte – aşa îi zisese Jake afară, pe trotuar; iar acum, pe când se apropiau de estrada şefului de sală, Callahan se deplasă spre dreapta lui Jake, lăsând distanţa aceasta între ei.

Jake îi mai spusese să strige cât de tare e în stare şi cât de mult e în stare, iar Callahan tocmai căscase gura ca să dea drumul la strigătele acelea, când Albul îi vorbi din nou. Un singur cuvânt, dar mai mult decât suficient.

Sköldpadda.

Callahan tot mai ţinea ţeava Rugerului aproape de obrazul drept. Acum vârî mâna stângă în buzunarul cămăşii. Maniera în care percepea scena desfăşurată înaintea ochilor săi nu era peste măsură de ageră, ca a tânărului său tovarăş, dar tot observă o mulţime de detalii: lumina portocaliu-purpurie aruncată de torţele electrice din pereţi; lumânările de pe mese, închise în boluri din sticlă de un portocaliu mai strident, ca de Halloween; şervetele scânteietoare. Pe draperia din stânga sălii de mese erau pictaţi domniţe şi cavaleri aşezaţi la o masă

lungă. Callahan avu sentimentul cert – fără să ştie ce anume i-l provocase, căci numeroasele semne erau, totuşi, mult prea subtile – că oamenii de acolo abia ce se reaşezaseră la mese, în urma unor momente de dezordine cauzate de un incendiu minor la bucătărie, de pildă, ori de un accident de maşină pe stradă.

Sau de o doamnă care naşte, îşi spuse Callahan strângând Ţestoasa în pumn. *Un respiro este oricând bine-venit între aperitive şi antreuri.*

— Iacătă-i şi pe ka-mai-ii{2} de Gilead! zbieră o voce agitată, exaltată.

Însă nu o voce omenească – de asta Callahan era aproape sigur. Prea *bâzâitoare* ca să fie voce de om. Şi văzu în capătul îndepărtat al sălii ceva ce semăna cu un soi de hibrid hidos, om-pasăre. Purta jeanşi skinny şi o cămaşă simplă, de culoare albă. Însă pe capul care ieşea prin gulerul acelei cămăşi erau zugrăvite pene lucioase de un galben murdar, iar ochii păreau doi stropi de smoală lichidă.

— *Puneţi mâna pe ei!* urlă creatura aceea scârboasă şi ridicolă.

Dădu la o parte un şervet, descoperind un fel de pistol. Lui Callahan i se păru că seamănă cu armele din *Star Trek*. Cum le zice? Fazere? Tasere?

Nu conta. Arma lui era cu mult mai bună şi voia ca toţi să o vadă. Azvârli cât colo tacâmurile şi lumânarea de pe cea mai apropiată masă, apoi smuci pânza de pe ea cu o mişcare hotărâtă, de prestidigitator. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se împiedice în vreo cută a ţesăturii la momentul decisiv. Apoi, cu o agilitate pe care nici el nu şi-ar fi bănuit-o, se urcă pe un scaun şi apoi pe masă. Odată ajuns acolo, ridică *sköldpadda,* ţinând-o de burta netedă, pentru ca toţi să o poată vedea cât mai bine.

Acu' ar fi momentul să le şi cânt ceva, îşi zise el. *Poate* Moonlight Becomes You{3} *sau* I Left My Heart în San Francisco{4}.

Erau în Dixie Pig de exact treizeci şi patru de secunde.

5

Profesorii de Liceu care au avut ocazia să se afle în faţa unui grup mare de elevi, în clasă sau în sala de festivităţi, vă vor spune că adolescenţii – oricât de bine spălaţi şi îngrijiţi – tot emană un miros urât din cauza hormonilor produşi cu atâta sârguinţă de trupurile lor tinere. Orice grup de oameni aflaţi într-o situaţie tensionată eliberează aceeaşi duhoare, iar Jake, cu simţurile reglate la treapta cea mai înaltă, o detectă şi aici. Când trecuseră pe lângă estrada şefului de sală (sau Laboratorul Şantajului, cum îi plăcea tatălui său să-i spună), mirosul clienţilor din Dixie Pig fusese slab, miros al adrenalinei din trupurile unor oameni care îşi recapătă stăpânirea de sine după un oarecare tărăboi. Dar atunci când creatura-păsărească din capătul sălii

strigase, Jake a simţit un miros mult mai puternic. Un iz metalic, suficient ca să-i clocotească sângele în vene. Da, îl văzuse pe Tweety cum dă la o parte şervetul de pe masă; da, văzuse arma de sub el; da, pricepuse de îndată că Părintele, urcat pe masă, era o ţintă extrem de facilă. Dar toate acestea cădeau în plan secund în faţa armei de ucidere în masă pe care o reprezenta gura Păsăricii Tweety. Jack tocmai se pregătea să arunce una din cele nouăsprezece farfurii şi să reteze căpăţâna în care se afla gura aia, când Callahan ridică ţestoasa.

N-o să aibă niciun efect, n-are cum, nu aici, gândi Jake, dar chiar înainte de a-şi isprăvi gândul, îşi dădu seama că *avea* efect. Înţelese asta după mirosul pe care-l emanau creaturile. Din el dispăruse complet agresivitatea. Iar cei câţiva care începuseră să se ridice – găurile însângerate din frunţile căutătorilor lăbărţându-se şi mai mult; aurele albastre din jurul vampirilor întinzându-se şi intensificându-şi nuanţa – căzură greu înapoi pe scaune, ca şi cum nu şi-ar mai fi putut controla muşchii.

— *Puneţi mâna pe ei! Despre ei ne-a zis Sayre că…*

Şi Tweety se întrerupse. Atinse cu mâna stângă – dacă e posibil să numeşti „mână“ nişte gheare atât de urâte – patul pistolului său de ultimă generaţie, apoi căzu pe lângă trup. Ochii îşi pierdură luciul.

— Despre ei ne-a zis Sayre… SSS-Sayre…

O altă pauză. Şi apoi creatura-păsărească murmură:

— O, sai, ce este minunăţia pe care o ţii în mână?

— Ştii foarte bine ce este, îi răspunse calm Callahan.

Neobservat de nimeni, Jake înainta spre centrul sălii, iar Părintele, amintindu-şi ce-i spusese tânărul pistolar – *Ai grijă să fii mereu în rând cu mine* –, coborî de pe masă, cu ţestoasa în mâna ridicată deasupra capetelor tuturor. Tăcerea era atât de absolută încât parcă devenise vâscoasă – cel puţin lui aşa i se părea, dar…

Dar acolo mai exista şi o *altă* încăpere. De unde se auzeau hohote stridente de râs şi zbierete îngălate de beţivi – o altă petrecere desfăşurată undeva foarte aproape. În stânga sălii principale. În spatele draperiei cu cavaleri şi domniţe la ospăţ. *Se petrece ceva acolo,* îşi spuse Callahan. *Şi precis nu e Turneul de Poker de la Elks.*

Îl auzi pe Ete cum respira precipitat şi gros în spatele rânjetului său permanent – o maşinărie micuţă şi perfectă. Şi mai auzi încă ceva. Un hârâit aspru pe fond de păcănituri dese. Amestecul ăsta de sunete îl înfioră pe Callahan, producându-i o scârbă cumplită. Era ceva ascuns sub mese.

Ete văzu primul sosirea gângăniilor şi încremeni ca un câine pândind vânatul, cu o lăbuţă ridicată şi boticul împins înainte. Preţ de o clipă, nu i se mai mişcă decât trufa neagră şi catifelată – mai întâi descoperind cu un zvâcnet colţii încleştaţi, apoi relaxându-se şi acoperindu-le, apoi descoperindu-le iarăşi.

În scenă îşi făcură intrarea gândacii. Oricare le-ar fi fost originea, Ţestoasa Maturin din mâna Părintelui nu avea niciun efect asupra lor. Un individ obez, îmbrăcat într-un smoching cu revere din stofă ecosez, i se adresă cu o voce firavă, nedumerită, creaturii păsăreşti:

— Da' nu trebuiau să ajungă până aici, Meiman. Ni s-a spus că…

Ete se năpusti cu un mârâit furios printre colţii încleştaţi. Categoric, un sunet atipic pentru micuţ, amintindu-i lui Callahan de bulele cu dialog din benzile desenate: *Hrrrrr!*

— Nu, ţipă alarmat Jake. Ete, nu-i voie!

La auzul acestui strigăt, zbieretele şi râsetele de după draperie încetară brusc, de parcă acei *folken* de acolo îşi dăduseră dintr-odată seama că se petrecea ceva în salonul principal.

Ete nu luă în seamă ţipătul lui Jake. Strivi la iuţeală trei gândaci, unul după altul, perforând tăcerea deplină cu zgomotul greţos al carapacelor zdrobite. Nu încercă să-i mănânce, ci le aruncă în aer cadavrele – fiecare de mărimea unui şoarece – cu o mişcare rapidă a gâtului lung, dându-le drumul din colţii zâmbăreţi.

Celelalte gângănii se retraseră la iuţeală înapoi sub mese.

A fost făcut pentru aşa ceva, înţelese Callahan. *Probabil că odată ca niciodată toţi bumblerii au avut abilităţile astea. Aşa cum unele rase de terrieri se pricep să…*

Un răcnet răguşit din spatele draperiei îi întrerupse gândurile:

— *Humes!*

Apoi un altul:

— *Ka-humes!*

La care Callahan simţi impulsul absurd de a le răspunde *Gesundheit!* {5}

Oricum, înainte de a apuca să spună sau să facă ceva, vocea lui Roland îi umplu gândurile.

6

— Du-te, Jake.

Băiatul se întoarse uluit spre Părintele Callahan. Până atunci stătuse cu mâinile încrucişate, pregătit să arunce cu 'Rizele în primul căutător sau căutătoare care ar fi îndrăznit să se mişte. Ete se întorsese lângă el, dar îşi rotea ochii strălucitori în jur după alte prăzi.

— Împreună ne ducem, zise Jake. Sunt debusolaţi, Părinte, uită-te la ei! Şi suntem atât de aproape! Pe aici au dus-o… prin sala asta… şi după aia prin bucătărie…

Dar Callahan nu-i dădu atenţie. Cu ţestoasa ridicată deasupra capului (aşa cum ai ţine o lanternă într-o peşteră adâncă), se întorsese cu faţa la draperie. Tăcerea aşternută acum în spatele ei era cu mult mai îngrozitoare decât răcnetele şi gâlgâielile surescitate de mai devreme. Tăcerea asta era ca o suliţă ascuţită. Şi se oprise şi băiatul

lângă el.

— Du-te cât încă mai poţi, repetă Callahan, făcând eforturi considerabile să-şi păstreze calmul. Prinde-o din urmă *dacă* se poate. Ăsta e ordinul dinh-ului tău. Şi este şi dorinţa Albului.

— Da' nu pot să te…

— *Du-te, Jake!*

Toţi căutătorii şi căutătoarele din Dixie Pig, fie că erau în mrejele micuţei *sköldpadda* sau nu, se foiră neliniştiţi la auzul acestui strigăt. Şi pe bună dreptate, pentru că vocea ieşită din gura lui Callahan nu era vocea lui.

— *Nu ai decât şansa asta şi trebuie să profiţi de ea! Găseşte-o! Sunt dinh-ul tău şi îţi ordon!*

Jake făcu ochii mari auzind glasul lui Roland ieşind din gâtlejul lui Callahan. Privi în jur, uluit şi cu gura căscată.

În clipa de dinainte ca draperia din stânga să fie dată cu violenţă la o parte, Callahan îi înţelese umorul negru, descoperi ceea ce scăpa privirii neatente: friptura care constituia felul principal al ospăţului din pictură avea formă omenească; cavalerii şi domniţele lor se înfruptau din carne de om şi beau sânge de om. Pe draperie era zugrăvit un praznic al canibalilor.

Şi atunci Preavechii, ce se desfătaseră până atunci la propriul lor banchet, traseră draperia aceea respingătoare şi ţâşniră în salonul principal, zbierând ascuţit printre colţii mari, ce le ţineau gurile slute pe veci deschise. Ochii le erau negri ca nebunia. Pielea de pe obraji şi frunţi – ba chiar şi cea de pe mâini – le era acoperită cu tumori pline de crestături hidoase. La fel ca vampirii din sala de mese, şi aceştia erau înconjuraţi de aure, însă ale lor erau colorate într-un violet veninos atât de închis încât părea aproape negru. Din colţurile ochilor şi gurilor li se prelingea un soi de puroi amestecat cu sânge, ca dintr-o rană supurândă. Bolboroseau toţi de-a valma, iar unii chiar râdeau: dar parcă nu cu sunete create de coardele lor vocale, ci smulgându-le din aer ca pe nişte vietăţi.

Callahan îi cunoştea. Fireşte. Cum să nu-i cunoască? Oare nu unul dintre ei îl trimisese aici? Aceştia erau vampirii cei *adevăraţi,* vampirii de Tipul Unu, ţinuţi la păstrare şi asmuţiţi acum asupra intruşilor.

Ţestoasa din mâna lui nu-i încetinea câtuşi de puţin.

Callahan observă privirea încremenită a lui Jake, chipul lui palid, ochii îngroziţi şi ieşiţi din orbite; toată îndârjirea dată uitării la vederea acestor monştri.

Fără să ştie dinainte ce avea să-i iasă pe gură, Callahan urlă:

— *O să-l omoare pe Ete primul! O să-l omoare sub ochii tăi şi o să-i bea sângele!*

Ete lătră scurt când îşi auzi numele, iar ochii lui Jake părură a se limpezi la auzul glasului bunului său prieten, însă Callahan ştia că nu

e vreme să-l aştepte să se dezmeticească de unul singur.

Ţestoasa nu-i opreşte, dar măcar îi ţine pe ceilalţi la distanţă. Gloanţele nu-i opresc, dar…

Cu o puternică senzaţie de *déjà-vu* – şi, în fond, de ce nu? doar mai trecuse prin asta cu un catralion de ani în urmă, acasă la un băiat pe nume Mark Petrie –, Callahan scoase crucea pe care o purta la gât, pe un lănţişor. Se lovi uşor de patul Rugerului şi rămase agăţată acolo. Şi, la fel ca în urmă cu un catralion de ani, crucea strălucea acum cu o lumină orbitoare, alb-albăstruie. Tocmai în momentul acela, cele două creaturi preavechi din fruntea haitei se întinseseră să-l înşface şi să-l târască în mijlocul lor. Acum se retraseră cu iuţeală, chirăind de durere. Callahan văzu cum pielea începe să le sfârâie şi să se topească. Iar priveliştea asta îi umplu sufletul de o bucurie sălbatică.

— Înapoi! le strigă el. Vă porunceşte puterea Domnului! Vă porunceşte puterea lui Iisus Hristos! Vă porunceşte ka-ul din Lumea de Mijloc! *Vă porunceşte puterea Albului!*

Dar – incredibil! — unul din cei doi se năpusti la Callahan. Un schelet strâmb, într-un smoching foarte vechi şi mucegăit. La gât avea însemnul unui ordin străvechi… Crucea Malteză să fi fost? Şi vru să lovească cu unghiile lungi şi încovoiate crucifixul din mâna lui Callahan. Părintele se feri în ultima clipă şi ghearele vampirului trecură la doar doi centimetri de el. Fără să se gândească, Callahan se repezi şi împlântă capătul crucifixului în fruntea pergamentoasă a creaturii. Şi crucea din aur se înfipse în vampir aşa cum se înfige în unt un cuţit înroşit la flacără. Hidoşenia îmbrăcată în smochingul mâncat de putregai scoase un zbieret de durere şi panică şi se împletici îndărăt. Callahan îşi trase crucifixul înapoi. O fracţiune de secundă, chiar înainte ca monstrul să-şi acopere fruntea cu labele, preotul observă gaura pe care o făcuse crucea lui. Apoi, printre ghearele preavechii creaturi începu să se scurgă o substanţă vâscoasă, galbenă. Îl lăsară genunchii şi se prăvăli pe jos, între două mese. Urlând de furie, camarazii lui se îndepărtară de el. Deja faţa creaturii începuse să se scofâlcească spre interiorul capului, sub mâinile acelea diforme.

Aura i se stinse cu fâsâit de lumânare şi din vampir nu mai rămase decât o mâzgă de culoare galbenă, curgând ca voma din mânecile costumului şi cracii pantalonilor şi strângându-se într-o baltă dezgustătoare pe podeaua restaurantului.

Callahan se îndreptă semeţ spre ceilalţi. Toată teama îi dispăruse ca prin farmec. Dispăruse şi umbra întunecată a ruşinii sub care trăise de când Barlow îi fărâmase crucifixul.

În sfârşit liber, îşi spuse fericit. *În sfârşit liber, Doamne Atotputernic al meu, sunt, în sfârşit, liber.*

Şi apoi: *Cred că aceasta este mântuirea. Şi ce bine mă simt! Tare bine!*

— Zvârle-o la o parte! îi strigă unul din vampiri, cu mâinile ridicate ca să-şi protejeze faţa. Măscărici ticălos care crezi în Dumnezeul turmelor de oi, zvârle-o dacă ai sânge-n tine!

Măscărici ticălos care cred în Dumnezeul turmelor de oi, chiar aşa cum spui. Şi atunci, de ce te fereşti?

Când se confruntase cu Barlow, nu îndrăznise să dea curs acestei provocări, iar laşitatea lui îi adusese distrugerea. În Dixie Pig, Callahan îndreptă crucea spre creatura care cutezase să vorbească.

— Nu îmi pun credinţa în joc la cererea unei creaturi ca tine, sai, spuse el clar şi tare în sala tăcută.

Îi obligase pe Preavechi să se retragă până aproape de arcada de unde ieşiseră. Pe mâinile şi obrajii celor din primul rând apăruseră buboaie uriaşe şi negre, dizolvându-le ca un acid pielea pergamentoasă.

— Şi în niciun caz n-am să-mi arunc un prieten atât de bun şi vechi. Dar pot să îl *pun* deoparte, ce ziceţi?

Şi îşi băgă crucifixul în cămaşă.

Câţiva dintre vampiri se năpustiră de îndată spre el, cu gurile sluţite de colţi şi de grimase care probabil că pentru ei erau echivalentele zâmbetelor de satisfacţie. Iar Callahan îşi întinse mâinile spre ei. Degetele (şi ţeava Rugerului) străluceau ca înmuiate în foc albastru. Şi ochii ţestoasei luminau, iar carapacea îi scânteia puternic.

— Nu vă apropiaţi de mine! le strigă Callahan. Vă porunceşte puterea lui Dumnezeu şi puterea Albului!

7

Când înspăimântătorul şaman s-a întors cu faţa la Preavechi, Meiman, cel din neamul taheenilor, al oamenilor cu cap de pasăre sau animal, a simţit cum începe să slăbească vraja teribilă, dar atât de minunată, pe care o exercita Ţestoasa asupra lui. Şi observă că băiatul dispăruse, iar descoperirea aceasta îl umplu de spaimă. Nu ieşise din Dixie Pig, ci mersese mai departe, deci dezastrul poate că fusese evitat. Însă, dacă băiatul găsea uşa care dădea în Fedic şi o deschidea, atunci el, Meiman, va da de mare necaz. Ba mai mult decât atât. Pentru că Sayre îi dădea socoteală lui Walter o' Dim, iar Walter nu răspundea decât în faţa Regelui Purpuriu.

Om vedea cum va fi. Să le luăm pe rând. Mai întâi să-i facem de petrecanie şamanului. Să-i asmuţim pe Preavechi asupra lui. Apoi să ne ocupăm de băiat, să-l strigăm şi să-i spunem că prietenul lui are nevoie de ajutor. Da, s-ar putea să meargă…

Meiman (Omul-Canar pentru Mia, Tweety pentru Jake) se furişă şi-l prinse cu o mână pe Andrew – grăsanul în smoching cu revere ecosez – şi cu cealaltă pe panarama şi mai grasă care era cu el. Le arătă prin

semne spatele întors al lui Callahan.

Tirana scutură din cap cu vehemenţă. Meiman căscă pliscul şi şuieră la ea. Creatura cu vag aspect de femeie se dădu speriată înapoi. Bucăţile măştii în care mai devreme îşi înfipsese unghiile Detta Walker îi atârnau în jurul fălcilor şi guşii. Rana însângerată din centrul frunţii se închidea şi se deschidea aidoma branhiilor unui peşte eşuat la mal.

Meiman se întoarse la Andrew, i-l arătă iar pe şaman şi făcu un semn inconfundabil de-a latul gâtului său împănat cu ghearele ce-i serveau drept degete. Andrew îi făcu semn că a priceput, apoi se smulse din mâinile grăsane ale nevesti-sii care încerca să-l oprească. Masca de om reuşea să-i exprime strădania individului îmbrăcat în smochingul fiţos de a-şi aduna curajul. Cu un strigăt gâtuit, el se năpusti asupra lui Callahan înşfăcându-l de beregată – dar nu cu mâinile, ci cu antebraţele lui dolofane. În acelaşi timp, balabusta lui se repezi şi lovi ţestoasa din fildeş din mâna Părintelui. *Sköldpadda* se rostogoli pe mocheta roşie până ajunse sub una dintre mese şi acolo (la fel ca o anumită bărcuţă din hârtie pe care, poate, v-o mai aduceţi aminte{6}) părăsi definitiv povestea noastră.

Preavechii tot se codeau să-l atace pe Callahan, se codeau şi vampirii de Tip Trei care luaseră cina în salonul principal, dar căutătorii şi căutătoarele îi sesizară slăbiciunea şi porniră spre el – mai ezitanţi la început, apoi cu încredere tot mai mare. Îl înconjurară şi tăbărâră pe el. Toţi, până la unul.

— În numele lui Dumnezeu, vă cer să-mi daţi drumul! strigă Callahan.

Dar fără rezultat, fireşte. Căci spre deosebire de vampiri, creaturile cu găuri însângerate în frunţi nu reacţionau la numele Dumnezeului lui Callahan. Prin urmare, preotul nu putea decât să spere că Jake nu se va opri din drum şi, cu atât mai puţin, nu se va întoarce. Nu putea decât să spere că el şi cu Ete o vor găsi cât mai curând pe Susannah. Că o vor salva, dacă le va fi cu putinţă. Iar dacă nu, atunci să moară împreună cu ea. Şi să-i ucidă pruncul, dacă soarta le va oferi această şansă. Dumnezeu să-l ierte, greşise în privinţa asta. Ar fi trebuit să omoare fătul acela monstruos din pântecele ei încă din Calla, atunci când puteau s-o facă.

Ceva îl muşcă tare de gât. Vampirii îl vor ataca acum, fără să le mai pese de cruce. În momentul în care vor simţi mirosul sângelui, se vor năpusti asupra lui ca nişte rechini. *Ajută-mă, Doamne, dă-mi putere,* se rugă Callahan şi simţi cum puterea îi curge prin vene. Se smuci la stânga atunci când ghearele căutătorilor îi sfâşiară cămaşa. Reuşi să-şi elibereze mâna dreaptă, mâna cea cu Rugerul. Îl aţinti asupra mutrei crispate, asudate, congestionate de ură a grasului care-şi zicea Andrew şi-i înfipse ţeava (ţeava acelui pistol cumpărat pentru autoapărare în trecutul îndepărtat de tatăl lui Jake, mare mahăr de televiziune niţeluş

cam paranoic) în rana rotundă din mijlocul frunţii.

— *Nununununu! N-ai să cutezi!* zbieră Tirana, întinzându-se după armă.

Atunci i se crăpă pieptul rochiei. Iar Callahan văzu că sânii colosali ai creaturii erau acoperiţi cu blană aspră şi urâtă.

Părintele apăsă pe trăgaci. Rugerul scoase o detunătură asurzitoare. Capul lui Andrew explodă întocmai ca un dovleac copt, împroşcând cu sânge toate celelalte lighioane îngrămădite în spatele lui. Salonul răsună de zbierete de stupefacţie şi oroare. Callahan avu timp să-şi spună: *Nu aşa trebuia săfie, nu?* Şi: *Dar e suficient să-mi asigure intrarea în club? Am devenit pistolar?*

Poate că nu. Dar uite-l chiar în faţa lui pe omul-pasăre, căscând şi închizând pliscul, cu gâtul palpitându-i vizibil de emoţie.

Callahan se propti într-un cot pe mocheta îmbibată cu sângele care i se revărsa din gâtul sfâşiat, zâmbi satisfăcut şi îndreptă spre el Rugerul lui Jake.

— *Nu!* chirăi Meiman, ridicându-şi mâinile hidoase în dreptul feţei, încercând, în mod absolut absurd, să se apere. *Nu, NU POŢI să…*

Ba, iete că pot! îşi zise Callahan cu satisfacţie de copil şi mai trase o dată. Meiman se împletici doi paşi în spate; apoi un al treilea. Se izbi de o masă şi se prăbuşi peste ea. Deasupra lui pluteau leneş trei pene galbene.

Părintele auzi mai multe urlete sălbatice – nu de furie şi nici de spaimă, ci de foame. Aroma sângelui penetrase prin nările ramolite ale Preavechilor şi nimic nu-i mai putea opri acum. Aşa că, dacă nu voia să devină unul din ei…

Părintele Callahan, care odinioară fusese preotul catolic al oraşului ’Salem’s Lot, întoarse ţeava Rugerului spre el. Nu pierdu vremea ca să încerce să desluşească eternitatea în întunericul din ţeava armei, ci şi-o propti bine sub bărbie.

— Heil, Roland! spuse el, ştiind
(val pe val sunt ridicaţi)
că a fost auzit:
— Heil, pistolarule!

Încordă degetul pe trăgaci când monştrii aceia vechi de când lumea se înghesuiră peste el. Se îneca în duhoarea respiraţiei lor îngheţate şi fără viaţă, dar nu se simţea descurajat. Dimpotrivă: niciodată nu se simţise atât de puternic. Cea mai mare fericire din viaţă o trăise în anii când rătăcise prin lume; când nu mai era preot, ci doar Callahan Hoinarul. Iar acum simţea că foarte curând va fi liber să revină la viaţa aceea, să pribegească după placul inimii, căci îşi dusese la bun sfârşit toate îndatoririle. Iar asta îl umplea de bucurie.

— Îţi doresc să-ţi găseşti Turnul, Roland, *şi să te urci până în vârful lui!*

Şi colţii vechilor lui duşmani, colţii acestor preavechi fraţi şi surori ai creaturii care îşi spunea Kurt Barlow, se înfipseră în el ca acele de viespi. Dar Callahan nu simţi nimic. Surâse când apăsă trăgaciul, scăpând pe vecie de ura lor.

II
PE VAL

1

Când ieşeau de pe drumul de ţară care-i dusese la casa scriitorului, din oraşul Bridgton, Eddie şi Roland au dat peste o camionetă portocalie pe aripile căreia scria ÎNTREŢINERE CENTRALE ELECTRICE MAINE. Lângă ea, un individ cu o cască galbenă şi o vestă tot portocalie, cu benzi reflectorizante, tăia crengile care prezentau un pericol pentru cablurile electrice întinse la joasă înălţime. Şi, vă întreb, credeţi că Eddie a simţit ceva atunci? Vreo forţă năvalnică, prevestind valul ce se năpustea asupra lor pe Calea Grinzii? Mai târziu, Eddie îşi spuse că da, parcă simţise ceva, dar nu era sigur. Numai Dumnezeu ştia cât de aiurea se simţea el deja. Şi pe bună dreptate: câţi oameni ajung faţă în faţă cu creatorii lor? Mă rog… Stephen King nu-l crease *încă* pe Eddie Dean, un tânăr pentru care Oraşul Cooperatist{7} se afla în Brooklyn, nu în Bronx – nu, King nu îl crease încă până în anul 1977, însă Eddie era mai mult ca sigur că îl va crea la un moment dat. Altfel cum s-ar fi putut afla el aici?

Eddie opri în faţa camionetei aparţinând centralei electrice, coborî din maşină şi îl întrebă pe bărbatul asudat cum poate să ajungă pe Aleea Carapacea Ţestoasei din oraşul Lovell, Amabil, individul îi dădu toate informaţiile, apoi adăugă:

— Dacă chiar vrei să ajungi azi în I.ovell, o să trebuiască să mergi pe Route 93. „Drumul Mocirlos”, cum i se zice prin părţile astea.

Ridică apoi o mână şi clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice pe Eddie să protesteze, cu toate că tânărul nu mai căscase gura să zică ceva din momentul întrebării iniţiale.

— Ştiu că-i cu unşpe kilometri mai lung şi că are al dracu’ de multe gropi, da’ nu-i chip să treci azi prin East Stoneham. Poliţaii au închis oraşul. Toţi îs acolo: ăia de la circulaţie, tembelii de la poliţia locală, ba au venit până şi ăia de la secţia de poliţie a comitatului Oxford.

— Pe bune? se arătă nedumerit Eddie, aceasta părându-i-se a fi cea mai prudenta reacţie.

Tipul de la curent continuă, clătinând din cap cu un aer funest:

— Nimeni n-are habar ce-a fost acolo, da’ s-a lăsat cu împuşcături – cre’că mitraliere – şi explozii.

Se lovi uşor peste staţia de emisie-recepţie – veche şi acoperită acum cu rumeguş – pe care o avea prinsă la curea.

— Am auzit de fo’ două ori şi cuvântu’ cu *t*. Şi nu pot să zic că m-a mirat.

Eddie nu avea idee care anume ar fi putut fi cuvântul „cu *t*”, dar avea o idee extrem de concretă că Roland voia să pornească la drum cât mai repede.

Îi putea simţi în minte nerăbdarea; aproape că-l vedea cum îşi roteşte degetele în gestul care însemna *Haide, haide odată.*

— Adică „terorism”, spuse tipul de la curent şi începu să vorbească mai încet. Oamenii zic că un căcat aşa mare nu se poate întâmpla în America, nene, da’ uite că eu îţi spun că se poate. Dacă nu chiar azi, atunci mai devreme ori mai târziu. O să apară nişte dementi care o să arunce în aer Statuia Libertăţii sau Empire State Building, aşa cred eu – extremiştii de dreapta, ori ăia de stânga, ori arăboii ăia fără Dumnezeu. Că s-a umplut lumea de nebuni.

Eddie, care apucase să cunoască zece ani în plus de istorie faţă de individul acesta, nu îl contrazise:

— Probabil că ai dreptate. Oricum, mulţam pentru sfaturi.

— N-am vrut să-ţi pierzi timpul aiurea, răspunse omul, adăugând atunci când Eddie deschise portiera Fordului sedan al lui John Cullum: Te-ai bătut cu cineva, dom’ne? Că parcă nu eşti în toate firile tale şi mai eşti şi beteag de-un picior.

Da, Eddie se bătuse, sigur că da; avea o tăietură la braţ şi o gaură în gamba stângă. Niciuna dintre răni nu era gravă şi aproape că uitase de ele în suita evenimentelor ce urmaseră. Acum, că i se adusese aminte, începuseră să-l doară din nou. De ce mama dracului refuzase flaconul cu Percocet al lui Aaron Deepneau?

— Mda, mormăi el, de-aia mă duc la Lovell. M-a muşcat câinele unui ins de-acolo. Şi am de gând să stau serios de vorbă cu el.

Proastă poveste, naşpa subiect. Dar, în fond, nu el era scriitorul. King era, King să aibă grijă s-o îndrepte. Oricum, apucă să se urce la volan înainte ca tipul de la curent să-i mai pună vreo întrebare. Demară şi se îndepărtă în grabă de acolo.

— Ai aflat cum ajungem? îl întrebă Roland.

— Da.

— Bun. Toate relele se întâmplă acum în acelaşi timp, Eddie. Trebuie să ajungem la Susannah cât putem de repede. Şi la Jake şi la Părintele Callahan. Şi copilul ăla, ce-o fi el, se naşte chiar acum. Poate s-a născut deja.

Fă la dreapta când ajungi pe Kansas Road, îi spusese tipul de la curent (Kansas, ca în povestea cu Dorothy şi Toto şi mătuşica Em; şi toate relele se întâmplau în acelaşi timp), iar Eddie luă curba spre dreapta. Acum se îndreptau spre nord. În stânga lor, soarele coborâse în spatele copacilor, învăluind în umbre cele două benzi asfaltate ale drumului. Eddie avu senzaţia aproape palpabilă a timpului care i se scurge printre degete, la fel ca o ţesătură incredibil de mătăsoasă. Apăsă pedala de acceleraţie şi vechiul Ford al lui John Cullum, deşi cu

supapele cam astmatice, se învioră niţeluş. Ajunse la optzeci şi opt de kilometri la oră şi rămase acolo. Poate că ar fi putut să atingă o viteză mai mare, dar era riscant, deoarece Kansas Road era şi sinuos, şi prost întreţinut.

Roland scosese din buzunarul cămăşii o bucată de hârtie, o despăturise, iar acum o studia cu mare atenţie (deşi Eddie se cam îndoia că pistolarul era în stare să citească documentul cu pricina; cuvintele scrise ale acestei lumi vor fi mereu o enigmă de nepătruns pentru el). În partea de sus a hârtiei, deasupra caligrafiei tremurate, dar perfect lizibile a lui Aaron Deepneau (şi a semnăturii trufaşe a lui Calvin Tower), era desenat un castor nostim însoţit de cuvintele N-AM RĂGAZ DE ATÂTEA TREBURI. Ce să vezi? Nici ei nu aveau răgaz; şi ei aveau prea multe treburi.

Nu-mi plac întrebările tâmpite, nu vreau să joc jocuri absurde, îşi spuse Eddie, simţind că-i vine să zâmbească. Era aproape sigur că Roland rămăsese fidel acestui punct de vedere, în ciuda faptului că, atunci când merseseră cu Monoul Blaine, reuşiseră să-şi salveze vieţile cu ajutorul câtorva întrebări tâmpite puse la momentul potrivit. Căscă gura să sublinieze faptul că ceea ce s-ar putea dovedi a fi cel mai important document din întreaga istorie a lumii – mai important decât Magna Carta, ori Declaraţia de Independenţă, ori Teoria Relativităţii a lui Albert Einstein – avea un motto de doi bani. Ei, Roland, ce părere ai de chestia asta? Însă, înainte să rostească primul cuvânt, îl lovi valul.

2

Îi alunecă piciorul de pe acceleraţie. Iar asta a fost un fapt pozitiv. Dacă ar fi rămas apăsat acolo, precis că amândoi s-ar fi rănit, ba poate chiar ar fi fost omorâţi. Când a venit valul, controlul asupra Fordului lui John Cullum dispăru complet de pe lista cu priorităţi a lui Eddie Dean. Senzaţia era aceea din clipa când montagne-russe-ul în care te afli ajunge pe primul pisc al traseului, ezită, se leagănă… *plonjează*… şi te prăvăleşti şi tu, iar aerul fierbinte al verii te loveşte în faţă ca un pumn de pugilist; şi simţi o presiune fenomenală în piept; şi parcă stomacul îţi pluteşte undeva în spate, desprins de trup.

Eddie observă că totul din maşina lui Cullum devine brusc imponderabil – scrumul de pipă, două pixuri şi o agrafă de hârtie de pe bord, dinh-ul lui Eddie şi – realiză el cu surprindere – ka-mai-ul dinh-ului lui, dragul şi bunul Eddie Dean. Atunci, la ce să se mai mire că îşi pierduse stomacul! (Ce nu vedea, însă, era că şi maşina – oprită la marginea drumului – plutea legănându-se leneş la vreo zece, doisprezece centimetri de sol, ca o bărcuţă pe o mare invizibilă.)

Şi atunci dispăru drumul mărginit de copaci. Şi atunci dispăru

oraşul Bridgton. Şi atunci dispăru lumea. Şi se porniră clopotele portalului, dezgustătoare, scârboase, făcându-l să-şi dorească să scrâşnească din dinţi… numai că îi dispăruseră şi dinţii.

3

La fel ca Eddie, Roland a avut şi el sentimentul limpede că a fost mai întâi *ridicat,* iar apoi *suspendat,* de parcă îşi pierduse legăturile cu forţa de gravitaţie a Pământului. Auzi şi el clopotele şi se simţi înălţat prin zidul existenţei, dar înţelese că nu era vorba de un portal real – nu dintre acelea prin care mai trecuseră ei. Ce se întâmpla acum semăna foarte mult cu ceea ce Vannay numea *aven kal* – vorbe ce puteau fi traduse prin *dus de vânt* sau *purtat pe val.* Numai că forma *kal* a cuvântului, spre deosebire de cea mai comună, *kas,* indica o forţă naturală de proporţii catastrofale: nu vânt, ci uragan; nu val, ci un *tsunami.*

Grinda însăşi vrea să-ţi vorbească, Gură-Spartă, îi spuse în minte Vannay – Gură-Spartă fusese porecla sarcastică aleasă de Vannay pentru fiul taciturn al lui Steven Deschain. Profesorul şchiop şi genial încetase să o mai folosească (posibil la insistenţele lui Cort) după ce Roland a împlinit unsprezece ani. *Poate c-o să-ţi fie de folos să ştii să asculţi.*

Şi cu foarte mare luare-aminte am să ascult, răspunse Roland şi căzu. Se înecă şi icni de câteva ori, îngreţoşat.

Alte clopote. Şi acum plutea iarăşi, de data aceasta deasupra unei încăperi pline cu paturi goale. O singură privire fu îndeajuns ca să priceapă că aici îi aduceau Lupii pe copiii răpiţi din Callele de Hotar. Iar la capătul îndepărtat al camerei…

O mână îl înşfăcă de braţ, lucru ce i s-ar fi părut imposibil lui Roland într-o asemenea stare. Se uită la stânga şi îl văzu pe Eddie, plutind gol-puşcă. Erau amândoi dezbrăcaţi. Hainele le rămăseseră în lumea scriitorului.

Roland observase deja ce îi arăta Eddie acum: la capătul îndepărtat al camerei, două paturi fuseseră apropiate. Pe unul din ele era o femeie albă. Cu picioarele mult crăcănate – Roland nu avea nici cea mai mică îndoială că erau exact aceleaşi picioare de care se folosise Susannah în vizita lor prin portal în New York. O femeie cu cap de şobolan – din neamul taheenilor – stătea aplecată între ele.

Lângă femeia cea albă zăcea o femeie cu pielea smeadă, ale cărei picioare se terminau imediat sub genunchi. În pielea goală sau nu, îngreţoşat sau nu, plutind prin portal sau nu, Roland nu se mai simţise niciodată atât de fericit să vadă pe cineva. Iar Eddie simţea acelaşi lucru. Roland îi auzi în minte strigătul de bucurie şi întinse mâna ca să-l potolească. *Trebuia* să încerce să-l potolească, pentru că Susannah

se uita în sus spre ei, aproape sigur că îi văzuse, iar dacă avea să le spună ceva, el trebuia să audă fiecare cuvânt. Deoarece chiar dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de gura ei, era foarte probabil ca ele să aparţină Grinzii; să fie vocea Ursului sau cea a Ţestoasei.

Ambele femei purtau pe cap glugi metalice conectate între ele printr-un cablu din oţel.

O *legătură telepatică*, comentă Eddie, umplându-i iarăşi capul şi astupând orice altceva. *Sau poate că e…*

Ssst! explodă Roland. *Taci odată, Eddie, în numele tatălui tău!*

Un bărbat în halat alb luă de pe o tavă un forceps cu aspect de instrument de tortură şi o împinse la o parte pe asistenta cu cap de şobolan.

O *să ne simtă*, se impacientă Roland. *Dacă mai zăbovim, cu siguranţa ca o să ne simtă şi o să dea alarma.*

Însă acum Susannah se uita fix la el, cu ochi febrili sub marginea glugii metalice. Dar strălucind de înţelegere. *Recunoscându-i*, da, chiar aşa.

Şi articulă un singur cuvânt. Iar, într-un moment de intuiţie inexplicabilă, dar perfect credibilă, Roland înţelese că acel cuvânt nu venea de la Susannah, ci de la Mia. Dar era, deopotrivă, şi Vocea Grinzii, forţă suficient de sensibilă ca să înţeleagă gravitatea ameninţării la adresa ei şi ca să ia măsuri de protecţie.

Chassit[8] rosti Susannah; iar Roland auzi cuvântul cu mintea, pentru că ei erau ka-tet şi an-tet; şi îl văzu cum se formează pe buzele ei când ea se uită în sus, înspre locul unde pluteau ei – spectatori la ceva ce se petrecea într-un alt *unde* şi într-un alt *când* chiar în clipa aceasta.

Taheenul cu cap de uliu ridică ochii, poate urmărindu-i privirea, poate percepând clopotele portalului cu auzul lui nefiresc de ascuţit. Apoi doctorul înfipse forcepsul sub acoperământul Miei. Femeia cea albă urlă. Susannah urlă şi ea. Şi, de parcă fiinţa fără-de-trup a lui Roland ar fi putut fi împinsă de forţa acelor două urlete comasate aidoma frunzelor moarte purtate departe de vântul de octombrie, pistolarul simţi că este dus de acolo, că pierde legătura cu locul acesta. Reuşi, totuşi, să se agaţe de cuvântul acela pe care îl auzise. Îşi văzu mama cum se apleacă peste pătuţul lui ca să-i spună noapte bună, în camera culorilor, cea în care locuise când era mic. Şi abia acum înţelese semnificaţia acelor culori pe care atunci le acceptase fără să pună întrebări, aşa cum acceptă orice lucru copiii abia ieşiţi din scutece: cu uimire necondiţionată, cu presupunerea nerostită că *totul* este numai şi numai magie.

Camera copilăriei lui avea ferestre cu vitralii pe care erau reprezentate Arcele Curcubeului. Ce altceva? Şi-o aminti pe mama aplecată deasupra lui, cu chipul scăldat în lumina aceea multicoloră, cu gluga dată pe spate. Îşi aminti cum linia zveltă a gâtului i-o

admirase cu ochi de copil

(totul *este numai şi numai magie*)

şi suflet de amant; îşi aminti că se gândise cum o va curta şi i-o va răpi tatălui său dacă ea îl va accepta; cum se vor căsători şi vor avea copii şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi pe tărâmul acela de basm numit Regatul Luminii. Îşi mai aminti cum îi cânta ea, cum îi cânta Gabrielle Deschain băieţelului ei care o privea din pătuţ cu ochi mari şi chip prins în vârtejul acelor culori ce-i prevestesc viaţa pe care o va petrece pe drumuri; şi ea îi cântă un cântecel absurd care suna cam aşa:

Copil rău, copil drag,
Strânge zmeura şirag.
Chussit, chissit, chassit{9}
Coşul ţi l-ai burduşit!

Chiar că mi l-am burduşit, îşi zise el, rostogolindu-se imponderabil prin beznă, către dangătele teribile ale clopotelor din portal. Cuvintele alea ciudate nu erau aiureli, ci numere străvechi – aşa îi explicase mama atunci când o întrebase. *Chussit, chissit, chassit:* şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece.

Chassit *înseamnă nouăsprezece,* înţelese el acum. *Bineînţeles.* Şi, brusc, se pomeni iar în lumină, alături de Eddie – o lumină portocalie, cuprinsă de friguri – şi acolo erau şi Jake şi Callahan. Îl văzu chiar şi pe Ete lângă piciorul stâng al lui Jake. Cu blana zburlită şi botul încreţit, descoperindu-i colţii.

Chussit, chissit, chassit, repetă Roland privindu-şi fiul, un băiat atât de mic, copleşit de numărul mare al duşmanilor din Dixie Pig. *Chassit înseamnă nouăsprezece. Cât să-mi burduşesc coşul. Dar despre ce coş este vorba? Ce înseamnă?*

4

Lângă Kansas Road din Bridgton, Fordul de doisprezece ani al lui John Cullum (o sută şaptezeci şi unu de mii de kilometri afişaţi şi nici nu-şi făcuse încălzirea, cum îi plăcea lui Cullum să se laude) se legăna alene puţin deasupra acostamentului: roţile din faţă atingeau pământul, apoi se ridicau şi venea rândul celor din spate să sărute ţărâna. Înăuntru, doi bărbaţi care păreau nu doar fără cunoştinţă, ci şi *transparenţi,* pluteau încet în ritmul mişcărilor maşinii, ca două cadavre într-o navă scufundată. Şi de jur-împrejurul lor pluteau toate gunoaiele ce pot fi găsite în orice maşină prigonită la greu: scrum şi pixuri şi agrafe de hârtie şi cea mai veche alună din lume şi o monedă de un penny de sub bancheta din spate şi ace de brad de pe covoraşe,

ba chiar şi unul dintre covoraşe. Tot felul de nimicuri băteau timid la capacul închis al torpedoului.

Trecătorul ocazional ar fi rămas trăsnit la vederea acestor lucruri – şi oameni! *probabil morţi!* – care pluteau în interiorul maşinii, la fel ca obiectele dintr-o navetă spaţială. Însă *nu* apăru niciun asemenea trecător. Cei care locuiau pe acest mal al Lacului Keywadin se uitau vizavi, la malul pe care era ridicat oraşul East Stoneham, chiar dacă nu mai era nimic de văzut acolo. Până şi fumul se risipise aproape complet.

Maşina se legăna leneş şi în interiorul ei Roland de Gilead se ridică încet de pe scaunul din faţă ajungând să-şi lipească ceafa de plafonul murdar. Picioarele îi pluteau în urmă. Pe Eddie îl împiedică volanul să se înalţe în acel vals lent de astronauţi, dar apoi o mişcare în lateral a maşinii îl scoase de la locul lui şi tânărul pluti până în plafon, cu o expresie pasivă şi visătoare întipărită pe chip. O şuviţă argintie de salivă îi scăpă din colţul gurii şi începu să plutească şi ea, sclipitoare şi plină cu băşicuţe minuscule, alături de obrazul lui, acoperit cu sânge închegat.

5

Roland era convins că Susannah îl văzuse, probabil că îl văzuse şi pe Eddie. Şi tocmai din cauza asta se chinuise atât de mult să rostească acel unic cuvânt. Pe de altă parte însă, nici Jake şi nici Callahan nu-i văzuseră. Băiatul şi Părintele tocmai ce intraseră în Dixie Pig – iniţiativă fie extrem de curajoasă, fie extrem de nesăbuită – şi acum se concentrau doar asupra celor descoperite acolo.

Nesăbuit sau nu, Roland se simţi grozav de mândru de Jake. Observă că băiatul pusese *canda* între el şi Callahan – distanţa (niciodată aceeaşi) dintre doi pistolari care îi fereşte să fie ucişi cu acelaşi foc. Amândoi erau gata de luptă. Callahan avea pistolul lui Jake… şi mai avea încă ceva: un fel de sculptură micuţă. Roland era aproape convins că era un can-tah, unul dintre idolii cei mici. Băiatul era înarmat cu ’Rizele lui Susannah, pe care le recuperase numai zeii puteau şti de unde.

Pistolarul observă o femeie foarte grasă al cărei aspect omenesc se sfârşea în dreptul gâtului. Deasupra trioului de guşi gelatinoase îi atârnau resturile măştii. Şi doar privindu-i capul de şobolan Roland înţelese brusc o mulţime de lucruri. Poate că pe unele ar fi trebuit să le priceapă mai din timp, dacă nu ar fi fost preocupat – aşa cum sunt chiar acum Părintele şi băiatul – de altele.

Căutătorii despre care le povestise Callahan, de pildă. Poate că erau, de fapt, nişte taheeni – creaturi care nu-i aparţin nici lui *Prim,* nici lumii naturale, ci sunt nişte bastarzi repudiaţi de cele două forţe

demiurgice. Nu semănau cu cei cărora Roland le spunea Mutanţi Leneşi, pentru că aceia apăruseră ca rezultat al războaielor necugetate purtate de bătrâni şi al experimentelor lor dezastruoase. Nu, aceştia păreau a fi taheeni autentici, cunoscuţi sub numele de „oameni de mâna a treia" sau can-toi{10}. Şi, da, ar fi trebuit să înţeleagă mai repede. Câţi dintre taheeni erau acum în slujba creaturii numite Regele Purpuriu? Câţiva? Mai mulţi?

Toţi?

Dacă al treilea răspuns era cel corect, atunci cu siguranţă că drumul până la Turn avea să fie extrem de greu. Dar nu era în firea pistolarului să anticipeze şi, în cazul acesta, imaginaţia lui săracă s-a dovedit a fi o binecuvântare.

6

Văzu tot ce era de văzut. Deşi can-toi-ii – „căutătorii" lui Callahan – îi înconjuraseră pe Jake şi pe Părinte (cei doi nici nu-i observaseră pe cei care le tăiau retragerea, cei care păziseră intrarea de pe strada 61). Părintele reuşise să-i oprească arătându-le micuţa sculptură, fascinându-i exact la fel cum Jake fascinase oamenii cu cheia găsită pe terenul viran. Un taheen galben, cu trup de om şi cap de canar monstruos, avea un fel de armă la îndemână, dar nu făcu niciun efort să o ridice.

Dar mai era încă o problemă, una pe care o observară imediat ochii lui Roland, antrenaţi să descopere dintr-o singură privire orice capcană sau ambuscadă. Văzu pe perete infama parodie a Ultimului Ospăţ al lui Eld şi-i înţelese semnificaţia în cele câteva clipe dinainte ca draperia să fie dată cu violenţă la o parte. Şi mirosul: nu doar miros de carne, ci de carne de om. Şi asta ar fi trebuit să priceapă mai devreme, dacă ar fi avut timp să se gândească… însă viaţa în Calla Bryn Sturgis nu-i dăduse prea mult timp de gândire. În Calla, ca şi în poveştile de aventuri, viaţa fusese doar o înşiruire rapidă de evenimente blestemate.

Însă acum totul era cât se poate de limpede. Păi, nu? Căutătorii nu puteau fi altceva decât taheeni – căpcăunii din basmele pentru copii, dacă nu vă este cu supărare. Cei din spatele draperiei erau cei pe care Callahan îi numea vampiri de Tipul Unu şi cărora Roland le zicea Preavechii, probabil cei mai puternici şi mai înspăimântători supravieţuitori ai retragerii de demult a lui *Prim*. Şi, în vreme ce taheenii se mulţumeau să se holbeze încremeniţi la sigul-ul din mâna lui Callahan, Preavechii nu-l învredniceau nici măcar cu o singură privire.

Acum gândaci hidoşi şi uriaşi se revărsară zornăind de pe sub mese. Roland îl ştia mai de demult şi, la vederea lor, i se risipi orice dubiu ar mai *fi* avut cu privire la ceea ce se ascundea în spatele draperiei.

Aceştia erau paraziţi, băutori de sânge, partizani ai celor din Dixie Pig: păduchi ai Preavechilor. Nu prea periculoşi câtă vreme era şi un bumbler de faţă, dar, atunci când îi observai în număr atât de mare, cu siguranţă că Preavechii nu erau departe.

Când Ete porni atacul împotriva gândacilor, Roland de Gilead făcu singurul lucru care îi trecu prin minte: pluti în jos spre Callahan.

Intră în Callahan.

7

Părinte, aicea sunt.

Da, Roland. Ce…

N-avem vreme. SCOATE-L DE-AICI. Neapărat. Scoate-l de-aici cât încă se mai poate!

8

Şi Callahan se strădui să facă ce îi ceruse. Însă fireşte că băiatul nu voia să plece. Privindu-l prin ochii Părintelui, Roland îşi spuse cu amărăciune: *Ar fi trebuit să-l şcolesc mai bine în arta trădării. Zeii ştiu că am făcut tot ce mi-a stat în putere.*

— Du-te cât încă mai poţi, îi spuse Callahan lui Jake, făcând eforturi considerabile să-şi păstreze calmul. Prinde-o din urmă *dacă* se poate. Asta e ordinul dinh-ului tău. Şi este şi dorinţa Albului.

Vorbele astea ar fi trebuit să-l pună în mişcare pe băiat, dar nu se întâmplă aşa. Jake încă mai protesta – pe toţi zeii, era aproape la fel de nesupus ca Eddie! – iar Roland nu mai putea aştepta.

Lasă-mă pe mine, Părinte.

Şi Roland preluă controlul fără să aştepte răspunsul preotului. Deja simţea cum valul acela – *aven kal* – care-l adusese până aici începe să slăbească. Iar Preavechii îşi vor face apariţia dintr-o clipă în aha.

— *Du-te, Jake,* zbieră el folosind vocea coardele vocale ale Părintelui pe post de megafon.

Desigur că s-ar fi pierdut definitiv dacă ar fi stat să se gândească la ce face, însă asemenea analize nu-i stăteau absolut deloc în caracter şi fu nespus de recunoscător să vadă cum Jake face ochii mari.

— *Nu ai decât şansa asta şi trebuie să profiţi de ea! Găseşte-o! Sunt dinh-ul tău şi îţi ordon!*

Şi atunci, la fel cum se întâmplase şi mai devreme, când o văzuse pe Susannah, se simţi aruncat în slăvi, ca un obiect imponderabil, scos din mintea lui Callahan la fel de uşor cum destrami o pânză de păianjen cu un suflu, ori răspândeşti în văzduh puful unei păpădii. Vru să se întoarcă, însă încercarea îi fu zadarnica, asemenea înotătorului

care se luptă cu un curent puternic ca să ajungă la mal.

Roland! vocea lui Eddie; vocea lui Eddie plină de spaimă. *Iisuse Roland, ce-s jivinele alea?*

Draperia fusese dată la o parte. Iar creaturile ce se îmbulziră în salonul principal erau foarte bătrâne şi foarte respingătoare, cu dinţi crescuţi în neştire pe feţele lor pocite de strigoi, cu gurile incapabile să se închidă din cauza colţilor de grosimea mâinilor pistolarului, cu bărbiile zbârcite şi păroase lucind de sânge şi zeamă de carne.

Şi uite – zeilor, o, zei ai mei – băiatul tot nu se mişcă!

— *O să-l omoare pe Ete primul!* urlă Callahan.

Dar Roland nu era sigur *că preotul* strigase. Mai degrabă fusese Eddie, care folosise vocea lui Callahan aşa cum o făcuse şi el. Se pare că Eddie dăduse peste nişte curenţi mai blânzi, sau poate avea mai multă putere. Suficientă putere cât să intre în Părinte după ce Roland fusese expulzat de acolo.

— O *să-l omoare sub ochii tăi şi o să-i bea sângele!*

Iar argumentul acesta fu de ajuns. Băiatul se răsuci pe călcâie şi o zbughi de acolo cu Ete alergând pe lângă el. O luă direct prin faţa canarului monstruos şi apoi printre doi din *folkenii* căutători, dar niciunul dintre aceştia nu încercă să-l prindă. Toţi se zgâiau ca hipnotizaţi la Ţestoasa din palma lui Callahan.

Nici Preavechii nu-l băgară în seamă pe băiat, aşa cum îşi închipuise şi Roland că va fi. Callahan le povestise că unul dintre Preavechi venise în o orăşelul pe nume ’Salem’s Lot unde el era preot. Părintele supravieţuise întâlnirii cu acesta – fapt deloc obişnuit pentru cei care se confruntă cu asemenea monştri, mai ales după ce şi-au pierdut toate armele şi sigul-urile de credinţa şi putere – dar, înainte de a-l elibera, creatura îl forţase să-i bea sângele otrăvit, făcându-l lesne de recunoscut de către ceilalţi vampiri.

Roland mai apucă să vadă că Părintele Callahan îşi ţinea cruceasigul îndreptată spre ei şi fu scuipat înapoi în beznă. Începură din nou dangătele, aproape scoţându-l din minţi cu zăngănitul lor oribil. De undeva, ca de la mare depărtare, auzi strigătul lui Eddie. Roland întinse mâna după el în întunericul dens, îi atinse braţul, îl pierdu, îi găsi mâna şi i-o apucă bine. Se rostogoliră amândoi iar şi iar şi iar, ţinându-se strâns unul de celălalt, făcând tot posibilul să nu se despartă, sperând să nu se rătăcească pe vecie în bezna fără-de-uşi dintre lumi.

III
EDDIE DĂ UN TELEFON

1

Eddie reveni în maşina cea veche a lui John Cullum cu acelaşi sentiment cu care se trezea în adolescenţă din coşmarurile sale cele mai cumplite: făcut ghem, gâfâind speriat, total dezorientat, fără să ştie cine este şi cu atât mai puţin unde se află.

Într-o secundă îşi dădu seama că, oricât de incredibil ar fi părut, el şi cu Roland pluteau ţinându-se în braţe ca doi gemeni în pântecele mamei – doar că acolo nu existau nici mamă, nici pântece. Prin faţa ochilor îi planară agale un pix şi o agrafă pentru hârtie. Şi o cutie din plastic galben pe care o recunoscu ca fiind carcasa unei casete audio foarte vechi *Nu-ţi pierde vremea, drăguţă,* se dojeni el. *Nu mai are bandă. Tipul ăsta de casetă a fost o invenţie al naibii de păguboasă.*

Simţi o zgârietură la ceafă. Să fi fost de la plafoniera jegoasă a Fordului lui Cullum? Pe toţi dracii, chiar aşa era!

Şi atunci forţa gravitaţiei îşi veni în fire şi amândoi căzură într-o ploaie de mărunţişuri. Covoraşul auto care plutise pe lângă ei ateriză lin pe volan. Eddie se izbi cu burta de speteaza scaunului din faţă şi aerul ţâşni din el cu un *fâssss* puternic. Roland se prăvăli lângă el, pe şoldul bolnav. Scoase un singur strigăt răguşit şi apoi se chinui să ajungă pe locul lui din dreapta.

Eddie vru să zică ceva, dar Callahan i-o luă înainte, înecându-i toate gândurile cu strigătul lui: *Heil, Roland! Heil, pistolarule!*

De cât efort psihic avusese nevoie Părintele ca să le poată vorbi din cealaltă lume? Din spatele lui se auzeau, foarte slabe şi îndepărtate, dar foarte *reale,* strigăte animalice de triumf. Urlete nearticulate.

Ochii mari şi consternaţi ai lui Eddie îi întâlniră pe cei de un albastru-deschis ai lui Roland. Îl apucă de mâna stângă, spunându-şi: *Moare, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, cred că Părintele o să moară acum.*

Îţi doresc să-ţi găseşti Turnul, Roland, şi să…

— …şi să te urci până în vârful lui, şopti Eddie.

Se aflau iarăşi în maşina lui John Cullum, staţionată cam strâmb – altminteri în bună stare – pe marginea Kansas Road, în penumbra înserării de vară. Dar ce avea Eddie în faţa ochilor era lumina portocalie, ca de iad, a acelui restaurant care, de fapt, nu era un restaurant, ci un bârlog de canibali. Şi numai gândul că *existau* cu adevărat asemenea jivine, că oamenii treceau în fiecare zi pe lângă vizuina lor, fără să ştie ce se ascunde înăuntru, fără să le simtă

privirile hămesite care, fără doar şi poate, îi cântăreau şi îi…

Înainte de a-şi putea duce gândul până la capăt, scoase un urlet de durere când simţi cum dinţi-fantomă i se înfig în gât şi obraji şi burtă; când gura i se umplu cu urzici usturătoare; când îşi simţi testiculele perforate. Urlă iar, râcâind aerul cu mâna liberă, până când Roland i-o prinse într-a lui, încercând să-l liniştească.

— Gata, Eddie. Gata. Nu mai sunt.

Conexiunea se întrerupse şi durerea se mai ostoi. Roland avea dreptate, fireşte că avea. Ei scăpaseră, Părintele nu. Eddie remarcă lacrimi în ochii pistolarului.

— Nici *el* nu mai e. Părintele.

— Vampirii? Ştii tu… canibalii? Au… L-au…?

Dar Eddie nu reuşi să termine. Era mult prea îngrozitor gândul că Părintele Callahan ar putea fi acum unul dintre *ei*.

— Nu, Eddie. Nici vorbă de aşa ceva. A…

Şi Roland îşi scoase pistolul. Ornamentele metalice luciră stins în lumina târzie. Îşi înfipse ţeava sub bărbie, privindu-l lung pe Eddie.

— A scăpat de ei, spuse tânărul.

— Da, chiar aşa. Cât de flămânzi trebuie că sunt ei acum.

Eddie dădu din cap, simţindu-se brusc sleit de puteri şi îl dureau iarăşi rănile. Ba nu, nu-l dure.ni. Până şi rănile lui *plângeau în hohote*.

— Foarte bine, zise el. Acum pune arma aia la loc înainte şi te împuşti din greşeală.

Şi continui când Roland îşi punea pistolul în toc:

— Ce a fost chestia aia care ni s-a întâmplat? Am trecut prin portal sau a fost un alt Grindotremur?

— Cred că puţin din amândouă, răspunse Roland. Există ceva ce poartă numele de *aven hal* – un fel de val uriaş care se rostogoleşte pe Calea Grinzii. Ne-a ridicat pe creasta lui.

— Şi aşa am putut să vedem ce voiam.

Roland se gândi puţin, apoi scutură cu putere din cap.

— Nu. Am văzut ce a vrut *Grinda* să vedem. Ne-a arătat unde vrea ea şi ne ducem.

— Auzi, Roland, tu ai studiat toate chestiile astea când erai mic? Adică amicul ăla al tău, Vannay, ţi-a predat… nu ştiu cum să-i zic… Logica Grinzii şi a Arcelor de Curcubeu?

Roland zâmbi.

— Mda, cred că am învăţat asta la orele de istorie şi la cele despre *Summa Logicales*{11}.

— Logica-ceee?

Roland nu-i răspunse. Se uita pe geamul de la maşina lui John Cullum, încercând să-şi recapete suflul – şi cel corporal, şi cel metaforic Şi nu era prea greu, nu în locul acesta; pentru că partea aceasta a oraşului Bridgton semăna mult cu un anumit teren viran din

Manhattan. Pentru că în apropiere se afla un generator. Nu era vorba de sai King, aşa cum crezuse Roland la început, ci *de potenţialul* lui sai King… de ceea ce ar fi fost sai King capabil să creeze, dacă ar fi avut suficient timp la dispoziţie. Şi oare nu era şi sai King purtat pe *aven kal,* probabil generând chiar valul acela care îi purtase pe ei?

Indiferent cât de mult ar încerca, omul nu se poate ridica trăgându-se singur de şireturi, le spusese Cort pe vremea când Roland, Cuthbert, Alain şi Jamie abia învăţaseră să meargă. Cort le spusese asta pe tonul lui de infatuare însufleţită ce avea să se transforme treptat în severitate cruntă, pe măsură ce ultimii lui elevi se apropiau de testul bărbăţiei. Dar poate că bătrânul profesor se înşelase în privinţa şireturilor. Poate că, în anumite împrejurări, omul se *poate* ridica trăgându-se de şireturi. Sau poate naşte universul prin buric, aşa cum se spune că ar fi făcut Gan. Şi, pentru că scria poveşti, King nu era tot un fel de creator? Şi, în fond, creaţia nu însemna să faci ceva din nimic – să-ţi închipui o lume întreagă într-un bob de grâu, ori într-un fir de nisip? Ori să te poţi ridica trăgându-te de şireturi?

Şi ce mama dracului făcea el acum, bălmăjind toate gândurile astea filosofice, când doi membri ai tet-ului său erau daţi dispăruţi?

— Porneşte căruţa asta, îi spuse el lui Eddie, încercând să ignore zumzetul dulce din urechi – să fi fost Vocea Grinzii sau Vocea lui Gan, Creatorul? Trebuie să ajungem pe Aleea Carapacea Ţestoasei din oraşul care se numeşte Lovell şi să vedem dacă putem găsi drumul spre Susannah.

Nu doar spre Susannah. Dacă Jake va izbuti să scape de monştrii din Dixie Pig, şi el se va îndrepta tot spre Susannah. Roland nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa asta.

Eddie întinse mâna spre schimbătorul de viteze – în ciuda mişcărilor stranii de mai devreme, motorul vechiului Ford al lui Cullum nu se oprise – ezită şi se uită la Roland cu ochi trişti.

— Ce te doare, Eddie? Spune repede ce este. Se naşte copilul – dacă nu s-o fi născut deja. Şi curând Susannah nu le va mai fi de trebuinţă.

— Ştiu, murmură Eddie. Dar nu putem să ne ducem la Lovell.

Se strâmbă de parcă vorbele acestea i-ar fi produs o suferinţă fizică. Roland presupuse că exact aşa şi era.

— Nu încă.

2

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, ascultând zumzetul dulce al Grinzii, zumzet ce uneori se transforma în glasuri vesele. Se uitau la umbrele tot mai dese dintre ramurile copacilor, unde stăteau la pândă milioane de feţe şi milioane de poveşti, O, poţi să spui odată cu mine uşă neaflată, poţi să spui suflet pierdut.

Eddie aproape că se aştepta ca Roland să strige la el – nu ar fi fost prima oară – sau să-i tragă una peste ceafă, aşa cum obişnuia să facă bătrânul profesor al pistolarului când elevii lui erau leneşi sau îndărătnici. Ba Eddie chiar spera ca Roland să-i dea una. Poate că o scatoalcă zdravănă l-ar fi ajutat să-şi limpezească minţile, pe Shardik!

Dar problema nu-i gândirea ta tulbure şi ştii asta foarte bine, se dojeni el. *Mintea ta e mai clară decât a lui. Dacă nu ar fi fost aşa, ai fi plecat dracului din lumea asta şi ai fi pornit să-ţi cauţi nevasta.*

Într-un final, Roland spuse:

— Ce este, atunci? Asta?

Se aplecă şi luă de pe podeaua maşinii hârtia împăturită, acoperită cu scrisul mărunt al lui Aaron Deepneau. Se uită o secundă la ea, apoi o aruncă pe genunchii lui Eddie cu un rictus de repulsie.

— Ştii cât de mult o iubesc, şopti sugrumat tânărul. *Ştii* asta.

Roland făcu un semn afirmativ din cap, dar fără să se uite la el. Părea că-şi admiră cizmele vechi şi scâlciate pe podeaua murdară a maşinii. Ochii aceştia plecaţi, ochii aceştia care evitau să se uite la el – la el, care ajunsese să-l idolatrizeze pe Roland de Gilead – îi frânseră inima lui Eddie. Dar nu se dădu bătut. Nu mai era loc de greşeli. Ajunseseră la sfârşitul jocului.

— Chiar în clipa asta m-aş duce la ea dacă aş ştii că e cel mai bun lucru pe care-l pot face. În *clipa asta,* Roland, pricepi? Dar *trebuie* să ne terminăm treburile în lumea asta. Pentru că lumea asta nu are decât un singur sens. Odată plecaţi din ziua de 9 iulie 1977, n-o să ne mai putem întoarce niciodată. Trebuie…

— Eddie, am mai discutat despre asta.

Dar tot nu se uita la el.

— Ştiu că am mai discutat. Problema e dacă tu *înţelegi*? Un singur glonţ de tras, o singură ’Riza de aruncat. Aşa am venit noi în Bridgton! Numai Dumnezeu ştie că aş fi luat-o la fugă spre Aleea Carapacea Ţestoasei chiar în clipa când ne-a povestit John Cullum despre ea, dar m-am gândit că trebuie să-l cunoaştem pe scriitor şi să stăm de vorbă cu el. Şi am avut dreptate, nu-i aşa?

Aproape implorându-l:

— *Nu-i aşa?*

În cele din urmă, Roland îşi ridică privirea, spre mulţumirea lui Eddie. Toată povestea asta era suficient de dificilă, suficient de *dureroasă,* ca să nu mai fie nevoit să suporte şi privirea în pământ a dinh-ului lui.

— Şi poate că n-o să conteze dacă vom mai zăbovi puţin aici. Şi, dacă ne vom concentra tare-tare pe cele două femei din cele două paturi – dacă ne vom concentra pe Susannah şi Mia *exact aşa cum le-am văzut ultima dată* – poate că vom reuşi să intrăm în acel moment al poveştii lor. Nu crezi că ar fi posibil?

După o secundă nesfârşită, timp în care Eddie uită chiar să respire, pistolarul dădu încet din cap. Nu ar fi putut face asta dacă pe Aleea Carapacea Ţestoasei ar găsi acele uşi pe care el le numea „din strămoşi”, pentru că asemenea uşi se deschid fiecare într-un *anume* când şi unde. Însă, dacă ar descoperi acolo o uşă *magică,* una din cele rămase după retragerea lui *Prim,* atunci da, s-ar putea să reuşească să ajungă acolo unde voiau. Dar uşile acestea te puteau înşela cu uşurinţă – aşa cum făcuse cea din Peştera Vocilor, care-i trimisese în New York pe Jake şi Callahan, în loc să-i trimită acolo pe Roland şi Eddie, dându-le astfel planurile peste cap pe Tărâmul lui Nouăsprezece.

— Ce mai trebuie să facem? îl întrebă Roland.

Nu se desluşea supărare în vocea pistolarului, ci doar epuizare şi nesiguranţă.

— Orice ar fi, o să fie nasol. Asta ţi-o garantez.

Eddie luă actul de vânzare şi se uită la el cu privirea cu care probabil că Hamlet (prinţul acela trist despre care învăţase la cursul de literatură) se uitase la craniul bietului Yorick. Apoi îşi ridică ochii iarăşi la Roland.

— Hârtia ne face proprietari ai terenului viran pe care e trandafirul. Trebuie să facem cumva să ajungă la Moses Carver de la firma Holmes Dental. Şi unde anume îl putem găsi noi pe domnul cu pricina? Habar nu avem.

— Ca să nu mai spunem că nici măcar nu ştim dacă mai e în viaţă.

Eddie hăhăi ca nebunul.

— Adevăr grăieşti, iar eu îţi mulţumesc multă-multă! Ce-ar fi să ne întoarcem, Roland? Să ne ducem iar la Stephen King acasă. Aş putea să-i cer douăzeci, treizeci de dolari – pentru că, frăţicule, nu ştiu dacă ai băgat de seamă, dar noi nu avem nicio para chioară. Însă, mult mai important decât asta, am putea să-l rugăm să ne recomande un detectiv meseriaş, unul care să arate ca Bogart şi să se smardoiască mai ceva decât Clint Eastwood. Şi *el* să ni-l găsească pe Carver ăsta.

Scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi ordoneze năvala gândurilor. Zumzetul vocilor îi suna dulce în urechi, antidotul perfect pentru dangătul hidos al clopotelor din portal.

— Adică, uite care-i chestia: nevastă-mea e într-un mare rahat pe undeva; ar putea fi înfulecaţi chiar în clipa asta de vampiri, ori de gândaci-vampiri, ori de mai ştiu eu ce alte lighioane; şi uită-te la mine cum stau pe marginea unui drumeag de ţară, lângă un individ al cărui singur talent e să-i împuşte pe alţii, încercând să găsesc o metodă fezabilă prin care să pun bazele unui căcat de *corporaţie!*

— Uşurel, murmuri Roland.

Părea puţin mai calm acum că se resemnase cu gândul că va mai zăbovi în lumea aceasta.

— Spune-mi ce simţi tu că ar mai fi necesar să facem înainte de a ne

scutura pentru totdeauna de pe tălpi ţărâna acestui *unde* şi *când.*

Şi Eddie îi spuse.

3

Mare parte din lucrurile acelea Roland le mai auzise şi înainte, dar nu înţelesese pe deplin dificultatea situaţiei în care se aflau. Erau proprietarii terenului viran de pe Second Avenue – da, atâta lucru ştia şi el –, însă temeiul dreptului lor de proprietate era doar un document olograf care nu prea ar fi stat în picioare în faţa judecătorilor, mai ales dacă marii şi tarii de la Corporaţia Sombra îşi asmuţeau avocaţii asupra lor.

Dacă era posibil, Eddie intenţiona să-i ducă actul de vânzare-cumpărare lui Moses Carver, împreună cu informaţia că fina lui, Odetta Holmes – de la a cărei dispariţie se împlineau treisprezece ani în vara aceasta a lui 1977 – este bine-sănătoasă şi mai presus de orice îşi doreşte ca Moses Carver să-şi asume responsabilitatea pentru respectivul teren viran, dar îndeosebi pentru trandafirul sălbatic ce creştea pe acesta.

Trebuia să-l convingă pe Moses Carver – dacă mai trăia – să înglobeze numita Corporaţie Tet în compania Holmes Dental (ori viceversa). Mai mult încă! Trebuia să-şi dedice tot restul vieţii care-i mai rămăsese de trăit (iar Eddie avea vaga bănuială că Moses Carver era cam de-un leat cu Aaron Deepneau) construirii unei corporaţii gigant al cărei unic scop să fie acela de a dejuca absolut toate planurile altor două corporaţii gigant, Sombra şi North Central Positronics. Să le sugrume, dacă este posibil, şi să le împiedice să devină monstrul care va pustii întregul tărâm al Lumii de Mijloc şi va da o lovitură fatală însuşi Turnului Întunecat.

— Poate că ar fi fost bine să-i lăsăm lui sai Deepneau actul de vânzare-cumpărare, murmură Roland, dus pe gânduri, când Eddie termină de vorbit. Cel puţin el l-ar fi putut găsi pe Carver ăsta şi ar fi vorbit cu el în numele nostru.

— Nu, am făcut bine că l-am luat cu noi.

Acesta fiind unul din puţinele lucruri de care Eddie era absolut sigur.

— Altminteri, la ora asta hârtia ar fi fost deja cenuşă spulberată de vânt.

— Adică tu crezi că Tower ar fi regretat târgul făcut cu noi şi şi-ar fi convins prietenul să distrugă documentul?

— Nu cred, sunt convins, răspunse Eddie. Dar chiar şi dacă Deepneau ar fi în stare să-i reziste prietenului său, care precis l-ar ţaca-ţaca-ţaca în ureche ore în şir – „Arde-o, măi, Aaron, ai văzut şi tu că m-au forţat să semnez şi acu' vor să mi-o şi tragă, ştii şi tu asta la

fel de bine ca mine, arde-o, măi, prietene, şi o să chemăm poliţia să-i prindă pe *bagabonţii* ăia" – tu chiar îţi închipui că Moses Carver ar crede o poveste într-atât de fantasmagorică?

Roland schiţă un zâmbet sumbru.

— Nu mi se pare că asta ar constitui o problemă, Eddie. Pentru că, gândeşte-te puţin, cât din povestea noastră ţicnită a *auzit,* de fapt, Aaron Deepneau?

— Prea puţin, recunoscu tânărul, apăsându-şi podul palmelor pe ochii închişi. Nu-mi vine în minte decât o singură persoană care l-ar putea convinge pe Moses Carver să facă lucrurile pe care i le vom cere, dar persoana respectivă are momentan alte obligaţii. S-a dus niţel până în anul 1999. Şi în anul ăla şi Carver, şi Deepneau vor fi deja oale şi ulcele. Poate şi Tower.

— În cazul ăsta, cum ne-am putea descurca fără ea?

Eddie se gândi că ar exista o posibilitate ca Susannah să vină în anul 1977 fără ei, pentru că *ea* nu-l vizitase încă. Mă rog… ar trebui să ajungă aici prin portal, dar nu credea că asta s-ar pune. Presupunea că i-ar fi interzis accesul în '77 doar pe motiv că era ka-tet cu el şi Roland. Sau pe alt motiv. Habar n-avea. Detaliile nu constituiseră niciodată punctul lui forte. Se întoarse spre Roland ca să-l întrebe ce părere avea, dar pistolarul i-o luă înainte:

— Ce zici de dan-tete?

Cu toate că Eddie înţelegea termenul – însemna „pui de zeu" sau „mic salvator" –, în primul moment nu pricepu ce anume voia să spună Roland. Apoi îi pică fisa. Oare nu dan-tete-ul din Waterford le împrumutase maşina asta în care stăteau ei acum la discuţii, foarte mult vă mulţumim pentru asta?

— *Cullum?* La el te referi, Roland? Tipul cu mingile de baseball?

— Mare adevăr spui, îi răspunse pistolarul pe tonul acela uscat care nu indica amuzament, ci o exasperare moderată. Stăpâneşte-te, mă sufoci cu atâta entuziasm!

— Dar… i-ai spus să plece de aici! Şi el a fost de acord!

— Şi, că tot vorbeam despre asta, spune-mi: cât de entuziasmat ţi s-a părut el de ideea vizitei la prietenul lui din Vermong?

— *Ver-mont,* îl corectă Eddie, incapabil să-şi ascundă zâmbetul.

Însă, zâmbet sau nu, sentimentul dominant era cel de panică. Îşi imagină că sunetul acela urât, ca de râcâire, pe care-l auzise mai devreme, venise de la mâna cu două degete a lui Roland care pipăia capătul ţevii de la pistol.

Roland ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că îl durea exact undeva dacă Cullum vorbise despre Vermont sau despre Baronia Garlan.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Păi…

Adevărul era că John Cullum nu sărise în sus atunci când îi sugeraseră să facă o călătorie. De la bun început reacţionase mai degrabă ca unul dintre *ei* decât ca vreunul dintre drogaţii ăia în mijlocul cărora trăia (lui Eddie îi era extrem de uşor să recunoască fumătorii de marijuana, deoarece fusese unul de-al lor mai înainte ca Roland să-l răpească şi să-l instruiască în arta omorului). John Cullum fusese evident intrigat de apariţia pistolarilor şi dorise să afle natura treburilor care-i adusese în orăşelul lui. Însă Roland ştia cum să-i facă pe oameni să îi asculte ordinele fără să ceară explicaţii.

Acum pistolarul făcea gestul prea bine cunoscut cu mâna învârtită prin aer, gestul său de nerăbdare. *Grăbeşte-te, pentru numele tatălui tău. Ori faci ceva, ori te laşi păgubaş.*

— Am senzaţia că nu *voia* să plece, spuse Eddie. Dar asta nu înseamnă că-i tot în East Stoneham.

— Şi totuşi acolo este. *N-a plecat* nicăieri.

Cu greu reuşi Eddie să nu rămână cu gura căscată şi cu ochii holbaţi la el.

— Da' de unde ştii? Îl poţi atinge? Asta e?

Roland clătină din cap.

— Atunci cum…

— Ka.

— Ka? *Ka?* Ce mama dracului înseamnă *asta?*

Roland era tras la faţă, nespus de palid sub bronz.

— Pe cine altcineva mai cunoaştem în această parte de lume?

— Pe nimeni, dar…

— Atunci, despre Cullum e vorba.

Tonul lui Roland era fără inflexiuni – tonul adultului care îi explică unui copil: „Sus este deasupra capului, jos este unde-ţi stau picioarele pe pământ."

Eddie vru să-l contrazică, să-i spună că era o tâmpenie, o superstiţie ridicolă, dar se răzgândi. Dacă făcea abstracţie de Deepneau, Tower, Stephen King şi de scârbosul Jack Andolini, John Cullum *era* într-adevăr singurul om pe care îl cunoşteau ei în această parte de lume (sau pe acest nivel al Turnului, dacă preferi să gândeşti în aceşti termeni). Şi, după toate pe care le văzuse în ultimele luni – dar ce vorbim noi aici? în ultima *săptămâni.* – cine era el să strâmbe din nas în faţa superstiţiilor?

— În regulă, zise tânărul. Poate c-ar fi bine să încercăm.

— Cum putem lua legătura cu el?

— Îi dăm un telefon din Bridgton. Dar, Roland, într-un film n-ai să vezi niciodată vreun personaj secundar că intră în scenă ca să salveze situaţia. Chestia asta n-ar fi considerată realistă.

— Tu vorbeşti de filme, zise Roland. Eu sunt convins că în viaţă lucrurile astea se întâmplă tot timpul.

Şi Eddie izbucni în râs. Ce naiba să facă? Replica asta era *definitorie* pentru Roland.

4

BRIDGTON – STRADA MARE 1
HIGHLAND LAKE 2
HARRISON 3
WATERFORD 6
SWEDEN 9
LOVELL 18
FRYEBURG 24

Tocmai trecuseră de indicatorul acesta, când Eddie spuse:

— Caută prin torpedo, Roland. Vezi dacă nu cumva ka sau Grinda sau altcineva din neamul lor nu ne-a lăsat nişte fise pentru telefon.

— Tor…? Adică în cutia asta de aici?

— În cutia aia, da.

Mai întâi Roland încercă să răsucească butonul capacului, apoi pricepu cum funcţionează şi îl apăsă. Talmeş-balmeşul dinăuntru nu suferise nicio ameliorare în urma scurtei perioade de imponderabilitate a Fordului. Erau acolo chitanţe de la cârdurile bancare, un tub foarte vechi cu o substanţă pe care Eddie o identifică drept „pastă de dinţi” (Roland reuşi să descifreze pe el cuvintele HOLMES DENTAL), o fotografă în care era o fetiţă zâmbitoare – probabil nepoata lui Cullum – pe un ponei, un băţ pe care el îl confundă cu un explozibil (Eddie îi spuse că era un avertizor luminos pentru situaţii de avarie), o revistă YANKME… şi o cutie cu trabucuri. Pistolarul nu izbuti să citească ce scria pe ea, deşi i se părea că ar fi putut fi *coliba.* Îi arătă cutia lui Eddie, ai cărui ochi se însufleţiră dintr-odată.

— COHIBA scrie acolo. Dar să ştii că s-ar putea să ai dreptate cu ka şi Cullum. Deschide cutia, Roland, dacă nu-ţi este cu supărare.

Pistolarul făcu ce i se ceruse şi îi arătă lui Eddie monedele argintii dinăuntru.

— Astea sunt destule ca să sunăm acasă la sai Cullum?

— Da, zise Eddie. Mi se pare că ne-ar ajunge să sunăm chiar în Fairbanks, Alaska. Dar n-o să ne fie de niciun folos dacă John Cullum a plecat deja spre Vermont.

5

Piaţeta din centrul oraşului Bridgton era mărginită pe o latură de o

farmacie şi o pizzerie; un cinematograf („Lanterna Magică”) şi un magazin universal („Renys”) pe cealaltă latură. Între cinematograf şi magazin se afla un scuar cu bănci şi trei telefoane publice.

Eddie scoase tot mărunţişul din cutia lui Cullum şi îi dădu lui Roland şase dolari în monede de câte 25 de cenţi.

— Vreau să te duci acolo, îi spuse arătându-i farmacia, şi să-mi cumperi o cutie cu aspirine. Ai să recunoşti medicamentul când ai să-l vezi?

— Astine, da, le ştiu.

— Le vreau pe cele mai mici pe care le au, pentru că nu se poate cumpăra cine ştie ce cu şase dolari. După aia ai să te duci alături, acolo unde scrie „Pizza şi Sandviciuri”. Şi, dacă o să-ţi mai rămână măcar şaisprezece monede dintr-astea, să le zici că vrei să iei un „hoagie”{12}.

Roland dădu din cap, gest care nu-l mulţumi pe Eddie.

— Să te aud cum zici.

— Hogii.

— *Hoagie.*

— *HUU-ghi.*

— *Hoa…* începu Eddie, dar se răzgândi. Roland, zi după mine „biet băiat”.

— Bietu’ băiat.

— Bravo. Dacă-ţi mai rămân cel puţin şaişpe monede, să ceri un „biet băiat”. Poţi să zici „maioneză la greu”?

— Maionisă la greu.

— Cam aşa. Dacă îţi rămân mai puţin de şaişpe monede, să ceri un sandvici cu salam şi brânză. *Sandvici,* nu „popkin”{13}.

— Zandici cu zalam.

— Aşa ceva. Şi să nu mai spui nimic altceva decât dacă este absolută nevoie.

Roland dădu iar din cap. Eddie avea dreptate: era mult mai bine dacă nu vorbea. În general era nevoie de o singură privire pentru ca oamenii să-şi dea seama în forul lor interior că el nu era de prin părţile astea. Şi mai aveau şi tendinţa de a-l ocoli. Da, mult mai bine ar fi să nu-i întărâte.

Pistolarul se întoarse spre stradă şi îşi duse mâna la şoldul stâng – vechi obicei care, de această dată, nu-i aducea deloc alinare: ambele revolvere se aflau în portbagajul Fordului lui Cullum, dimpreună cu cartuşierele.

Eddie îl apucă de umăr, oprindu-l. Pistolarul se răsuci, ridicând din sprâncene şi privindu-şi întrebător prietenul cu ochii lui decoloraţi.

— Există un proverb în lumea noastră, Roland – cel ce dă să se înece se agaţă şi de un pai.

— Adică?

— Adică asta, spuse mohorât Eddie. Exact ce facem noi acum. Urează-mi noroc, amice.

— Da, zise Roland. Noroc şi ţie, şi mie. Noroc pentru amândoi.

Vru iar să traverseze, când Eddie îl opri din nou. Acum pe chipul lui Roland se citea o oarece iritare.

— Vezi să nu te calce vreo maşină, îi spuse Eddie, începând să imite vorbirea lui Cullum. Îs mai mulţi vilegiaturişti pân' părţile aistea decât sunt puricii pe un câine de pripas. Şi nu-s călare pe cai, nu, dom'ne.

— Du-te şi dă telefonul ăla, Eddie, îl îndemnă Roland şi porni să traverseze agale şi hotărât strada mare, cu acelaşi mers săltat cu care traversase sute de străzi în sute de alte oraşe.

Eddie îl urmări cu privirea, apoi se întoarse la telefon şi citi instrucţiunile afişate pe el. Ridică receptorul şi formă numărul pentru Informaţii.

6

Nu a plecat, afirmase categoric pistolarul despre John Cullum. Şi de ce, mă rog? Pentru că John Cullum reprezenta pentru ei punctul terminus. Nu mai exista altcineva pe care să-l poată suna. Cu alte cuvinte, îşi vârâse coada afurisitul ăla de ka al lui Roland de Gilead.

După câteva minute de aşteptare, telefonista îi dezvălui numărul de telefon al lui Cullum. Eddie încercă să-l memoreze – fusese mereu bun la numere; Henry îl numea uneori „Micul Einstein" – dar de data aceasta nu avu încredere în talentul lui. Se petrecuse ceva fie cu procesele sale mentale (chestie pe care nu o credea), fie cu abilitatea lui de a ţine minte anumite produse ale acestei lumi (chestie care parcă mai avea ceva sens). Rugă să i se repete numărul şi îl notă cu degetul în stratul de praf de pe marginea cabinei telefonice. Se pomeni din senin că se întreabă dacă ar mai fi în stare să citească un roman ori să urmărească succesiunea de imagini a unui film. Se cam îndoia. Şi, în fond, ce importanţă avea? Afişul din faţa „Lanternei Magice" trâmbiţa în multe culori că acolo rulează *Războiul stelelor*, iar Eddie îşi zise că şi dacă va ajunge în poiana de la capătul cărării fără să-l mai vadă vreodată pe Luke Skywalker, ori să mai audă respiraţia grea a lui Darth Vader, tot nu se va necăji prea mult.

— Mulţumesc, doamnă, îi spuse telefonistei şi vru să formeze numărul când din spate se auziră câteva explozii.

Se răsuci iute, într-o singură bătaie a inimii, cu mâna căutând pistolul, aşteptându-se să-i vadă pe Lupi, ori pe casapii lui Balazar, ori pe ticălosul ăla de Flagg…

Însă nu era decât o maşină decapotabilă, plină cu liceeni cu mutre bronzate de tăntălăi înamoraţi şi cu gurile până la urechi. Unul dintre ei tocmai ce aruncase un şirag de pocnitori rămase, probabil, de la

Patru Iulie – pocnitori pe care copiii din Calla Bryn Sturgis le-ar fi numit „bubuitoare”.

Dac-aş fi avut pistolul la mine, cred că aş fi împuşcat deja vreo doi filfizoni dintr-ăia, îşi dădu seama Eddie. *Ei, cât de bou aş fi fost?* Cam. Destul de bou. Dar poate că nu ar fi tras. Oricum, trebuia să recunoască faptul că nu se mai simţea chiar în siguranţă în lumea aceasta aparent mai civilizată.

— Taci şi-nghite, murmură Eddie, adăugând vorba preferată a Ilustrului Narcoman Eminent şi Docent pentru micile probleme ale vieţii: *Karma, frăţicule.*

Formă numărul lui John Cullum pe discul antic şi de demult al telefonului şi când o voce de robot – foarte posibil aparţinând stră-stră-stră-stră-străbunicii Monoului Blaine – îi ceru să pună nouăzeci de cenţi în aparat, Eddie vârî un dolar prin fantă. Ce mama dracului, doar el salva lumea!

Telefonul sună o dată… sună a doua oară… şi cineva ridică receptorul!

— John! aproape strigă tânărul. Futu-i mă-sa de karmă! John, sunt…

Însă vocea de la celălalt capăt începuse deja să vorbească. Copil al anilor optzeci fiind, Eddie pricepu din prima că acesta nu era un semn bun.

— …aţi sunat la John Cullum, Reparaţii, mentenanţă şi închirieri Bărci.

Vocea tărăgănată de yankeu a lui Cullum.

— Tre’ să fiu pă undeva cu treburi acu’ când mă sunarăţi şi nu po’ să spun când o să mă întorc. Dacă vă e cu bănat, io vă rog frumos să mă, iertaţi, da’ dacă nu mai puteţi aştepta, zic să sunaţi la Gary Crowell, la 926–5555, ori la Junior Barker, 929–4211.

Disperarea iniţială a lui Eddie dispăruse – se duuusese, hăt-hăt-hăt, aşa cum ar fi spus însuşi Cullum – chiar atunci când înregistrarea şovăielnică îl anunţa pe el, Eddie, că el, Cullum, nu putea să spună „când” se va întoarce. Şi-i dispăru (disperarea iniţială, despre ea este vorba), deoarece Cullum era chiar acolo, în căsuţa lui ca de hobbit, de pe malul vestic al Lacului Keywadin, fie tolănit pe canapeaua lui micuţă – numai bună pentru un hobbit – ori într-unul din fotoliile lui – la fel de micuţe, la fel de potrivite pentru o rudă îndepărtată a lui Frodo. Probabil că stătea tihnit acolo şi-şi monitoriza mesajele de pe robotul lui telefonic, minune a tehnicii de la mijlocul anilor şaptezeci. Iar Eddie ştia că aşa este, pentru că…

Pentru că ştia. Pur şi simplu.

Înregistrarea aceea perimată nu putea ascunde umorul lui Cullum, manifestat la sfârşitul mesajului.

— Că dacă nu aveţi chef să pălăvrăgiţi decât cu subsemnatul, vă sfătuiesc să-mi lăsaţi un mesaj după bipu-bipu. Şi încercaţi de nu vă lungiţi.

Cu pronunţia *luunjiţi*.

Eddie aşteptă semnalul sonor, apoi zise:

— Sunt Eddie Dean, John. Ştiu că eşti acolo şi cred că te aşteptai să te sun. Nu mă întreba *de ce* cred asta, pentru că habar nu am, dar…

Un clic sonor îi perforă timpanul şi apoi vocea lui Cullum – vocea lui *vie* – spuse:

— Sal'tare, fiule. Ia spune, te porţi frumos cu carul meu?

Eddie avu sentimentul că îl izbise un baros în moalele capului şi câteva clipe nu fu în stare să articuleze nicio vorbă, fiindcă, din cauza accentului de Maine al lui Cullum, întrebarea sunase cam aşa:…*te porţi frumos cu ka-ul meu*?

— Băiete? se nelinişti Cullum la celălalt capăt al firului. Mai eşti la telefon?

— Da, spuse Eddie. La fel ca tine. Credeam că pleci în Vermont, John.

— Eh, uite care-i chestia: p-aci n-a mai fost atâta agitaţie din 1923, de când a ars fabrica de pantofi. Gaborii au închis toate drumurile care ies din oraş.

Eddie era convins că se putea trece foarte uşor prin baraje dacă aveai actele în regulă, dar preferă să ignore povestea cusută cu aţă albă a lui Cullum.

— Adică tu vrei să-mi spui că, dacă ai fi vrut, nu ai fi putut să ieşi din oraş pe un drum lăturalnic şi fără să dai ochii cu niciun poliţist?

Urmă o tăcere cam stingherită din partea lui Cullum. Eddie simţi prezenţa cuiva lângă el. Nu se întoarse: ştia că e Roland. Cine altcineva ar fi mirosit – abia perceptibil, dar indiscutabil – a altă lume?

— Mă rog, spuse în cele din urmă Cullum. Poate că aş cam *şti* unu ori două drumuri prin pădure care m-ar scoate drept în Lovell. Şi pen'că n-a prea plouat în vara asta, cred că aş putea să mă duc p-acolo cu camioneta.

— Unu sau două?

— Ce să zic… mai degrabă trei sau patru.

Urmă o altă pauză pe care Eddie n-o mai întrerupse. Se distra mult prea tare.

— De fapt, cinci sau şase, rectifică John Cullum, iar Eddie nu zise nimic nici de această dată.

— Opt, se hotărî într-un final Cullum, făcându-l pe Eddie să izbucnească în râs.

Începu şi el să râdă şi întrebă:

— Care-i treaba, fiule?

Tânărul îi aruncă o privire lui Roland, care ţinea o cutiuţă cu aspirină între singurele două degete de la mâna dreaptă. Eddie luă medicamentele cu un oftat de recunoştinţă.

— Vreau să vii în Lovell, îi spuse el lui Cullum. Se pare că mai avem ceva de tăifăsuit.

— A-ha! exclamă Cullum. Am simţit eu ceva, deşi nu chiar cu capu' limpede; căci cu capu' limpede mă gândesc că, uite, acuşi-acuşi o pornesc spre Montpelier, da' tot mă învârt p-acilea şi mai găsesc câte una-alta de făcut. Dacă ai fi sunat mai acu' cinci minute, ai fi găsit linia ocupată – că vorbeam cu Charlie Beemer. Femeile alea două care au murit la magazin erau nevastă-sa şi cumnată-sa, ce părere ai de aşa o tragedie? Şi după aia m-am gândit că ar fi bine să dau cu o mătură p-aci – aşa, un pic – şi de-abia după aia să-mi urc fundul în camionetă şi să-mi iau tălpăşiţa. Cum zisei, capu' limpede se gândea la chestiile asta, da' mai în sinea mea cred că aşteptam să mă suni încă de când am intrat pe uşă. Unde vă găsesc? Pe Aleea Carapacea Ţestoasei?

Eddie desfăcuse cutiuţa cu aspirine şi privea lacom la rândurile de pastile. Odată ce ai ajuns dependent de droguri, n-ai cum să te mai vindeci, îşi spuse el. Îţi lasă gura apă chiar şi în faţa unor asemenea tablete inofensive.

— Îhî, mârâi el, doar pe jumătate ironic.

De când îl întâlnise pe Roland într-un avion al companiei Delta, la aterizarea pe Aeroportul Kennedy, începuse să maimuţărească cu talent diversele dialecte pe care le întâlneau în peregrinările lor.

— Ai zis că aleea aia nu-i decât o buclă de vreo trei kilometri care se face din Route 7, nu-i aşa?

— Ba da. Frumoase căsuţe mai sunt acolo, răspunse Cullum, adăugând, după o ezitare de o secundă: Majoritatea-s de vânzare. Cam prea mulţi vizitatori în ultima vreme prin partea aia de lume. Da' mi se pare că ţi-am mai zis. Or, arătări dintr-alea te bagă în toţi sperieţii, iar ăi mai cu stare au tăiat-o deja de-acolo.

Eddie nu mai avea răbdare; înhaţă trei aspirine şi le vârî în gură, desfătându-se cu gustul lor amar. Ar fi fost în stare să suporte o durere de două ori mai atroce dacă ar fi avut vreo veste de la Susannah. Însă din direcţia ei nu avea parte decât de tăcere. Bănuia că linia de comunicare dintre ei, şi aşa destul de nesigură, încetase să mai funcţioneze odată cu venirea pe lume a blestematului ăluia de plod al Miei.

— Să aveţi puşcoacele la îndemână pe tot drumul spre Aleea Carapacei din Lovell, îl sfătui Cullum. Iar io zic c-am să-mi iau flinta cu mine când am să ridic ancora.

— Foarte bine faci, fu de acord Eddie. Vezi să te uiţi după maşina asta a ta, când ai să ieşi de pe Route 7. Ai să ne vezi imediat.

— Păi, cum nu? Bătrânica mea îţi ia ochii din prima, se făloşi Cullum. Mai zi-mi încă o chestie, fiule. Ştiu că n-o să mă mai duc în Vermont, da' am eu senzaţia c-o să mă trimiţi altundeva. Sigur, dacă o să fiu de acord. Vrei să-mi zici de p-acuma unde?

Eddie îşi spuse că, dacă ar fi apucat să-l cunoască, Mark Twain ar fi intitulat următorul capitol al vieţii extrem de pitoreşti a lui John Cullum *Un Yankeu din Maine la curtea Regelui Purpuriu*, dar preferă să nu comenteze.

— Ai fost vreodată în New York City?

— Oooo, da! Într-o permisie de paşopt de ore când eram militar, răspunse el mai tărăgănat decât de obicei. Am fost la Sala de Varietăţi a Radioului şi la Empire State Building, cam atâta ţiu minte. Da' ere' că precis m-am mai oprit şi prin alte părţi, că am rămas mai sărac cu treij de dolari, plus că, după vreo două luni, am fost diagnosticat cu un sculament de toată frumuseţea.

— Ei, uite, acum ai să fii mult prea ocupat ca să te mai pricopseşti cu vreun sculament. Ia-ţi cardurile cu tine. Nu-mi zice că n-ai, pentru că ţi-am văzut chitanţele din torpedou.

Simţi un impuls nebunesc să lungească ultimul cuvânt: *tooorpedoou.*

— Cam mare deranj înăuntru, nu zici? se interesă cu amabilitate Cullum.

— Cam da. Zici că s-au bătut doi motani în călduri acolo. La revedere, John, ne vedem în Lovell.

Şi Eddie puse receptorul în furcă. Se uită la punga de hârtie din mâna lui Roland şi ridică din sprâncene.

— E un zandici bietu' băiat, îi explică Roland urmărindu-i privirea. Cu maionisă la greu, ce-o mai fi şi aia. Eu unul aş prefera un sos care să nu semene chiar atât de mult cu sperma, da' gusturile nu se discută şi poftă foarte bună îţi urez.

Eddie îşi dădu ochii peste cap.

— Măi, frate, da' chiar ştii cum să-i faci poftă omului.

— Zici tu?

Eddie se văzu nevoit să-şi repete pentru a suta mia oară că Roland nu avea absolut deloc simţul umorului.

— Zic, zic. Haide. O să-mi mănânc în maşină sandviciul cu spermă şi brânză. Plus că trebuie să discutăm ce îi vom spune.

7

Căzură de acord să-i spună lui John Cullum cât de mult îşi închipuiau ei că ar fi fost în stare să ducă naivitatea lui (şi sănătatea mintală). Şi apoi, dacă totul mergea bine, îi vor încredinţa inestimabilul act de vânzare-cumpărare şi îl vor trimite la Aaron Deepneau. Cu ordine clare să discute cu acesta departe de Calvin Tower, individ în care nu puteai avea încredere totală.

— Cullum şi Deepneau ar putea da de urma lui Moses Carver, zise Eddie. Şi cred că am ce să-i spun lui Cullum despre Suze – chestii intime – ca să-l poată convinge pe Carver că nu e moartă. După aia, însă… restul depinde de cât de convingători pot ăştia doi să fie. Şi cât

de mult îşi doresc să se pună în slujba Corporaţiei Tet la amurgul vieţii. Ştii ceva? Eu zic că s-ar putea să avem parte de o surpriză plăcută! Normal că nu mi-l închipui pe Cullum la costum, dar îl văd bătând ţara în lung şi-n lat ca să dejoace planurile ălora de la Sombra.

Se mai gândi puţin, cu capul lăsat uşor pe umăr, apoi zâmbi:

— O, da, aşa chiar mi-l pot închipui.

— Se prea poate şi ca naşul lui Susannah să fie foarte bătrân, remarcă Roland. Dar de altă culoare. Asemenea indivizi vorbesc adesea aceeaşi limbă atunci când sunt an-tet. Şi cred că îi pot oferi lui Cullum ceva cu care să-l poată convinge pe Carver să ni se alăture.

— Un sigul?

— Da.

Curiozitatea lui Eddie fusese stârnită:

— De care?

Dar înainte ca Roland să-i răspundă, văzură ceva ce-l făcu pe tânăr să apese cu toată puterea pedala de frână. Ajunseseră pe Route 7, în Lovell. În faţa lor, pe marginea şoselei, se împleticea un bătrân cu părul alb şi încâlcit. Era înfăşurat într-o cârpă jegoasă ce nu putea fi cu niciun chip numită haină. Picioarele şi braţele sfrijite îi erau brăzdate de zgârieturi urâte. Şi de răni – inflamate şi purulente. Era desculţ, iar la degete nu avea unghii, ci gheare mari, încovoiate şi galbene. La subraţ ducea o bucată crăpată de lemn, care ar fi putut fi o liră sfărâmată. Eddie îşi spuse că nimeni n-ar fi putut părea mai „străin" pe drumul acela unde singurii trecători pe care îi zăriseră erau vilegiaturiştii ieşiţi la jogging – deplasându-se în grupuri compacte, cu expresii de mare seriozitate şi angajament pe chipuri, costumaţi toţi la fel cu pantaloni scurţi din nailon, şepci de baseball şi tricouri (pe pieptul unuia era trecută rugămintea: NU ÎMPUŞCAŢI TURIŞTII).

Făptura care se târa de-a lungul acostamentului se întoarse cu faţa la ei şi Eddie scoase un strigăt involuntar de groază. Ochii creaturii se împreunau deasupra rădăcinii nasului, amintind de un ou cu două gălbenuşuri într-o tigaie. Dintr-o nară îi atârna un colţ, ca un muc uscat şi tare. Dar mai hidoasă decât orice altceva era văpaia verde şi mocnită a feţei. Ca şi cum pielea îi fusese acoperită cu un strat subţire de terci fluorescent.

Îi observă şi o zbughi imediat printre copacii care mărgineau Route 7, scăpându-şi pe jos lira sfărâmată.

— *Iisuse!* ţipă Eddie.

Dacă Ala era un vizitator, atunci spera să nu mai vadă în viaţa lui un altul.

— Opreşte, Eddie! strigă şi Roland, proptindu-se cu podul palmei în bordul maşinii care frânase cu scârţâit de pneuri şi într-un nor de praf în apropiere de locul unde dispăruse creatura.

— Deschide cufărul din spate, continuă pistolarul coborând din

Fordul lui Cullum. Adu-mi arma.

— Roland, ne cam grăbim acum. Mai avem încă vreo cinci kilometri până la Aleea Carapacea Ţestoasei. Chiar cred că nu e…

— *Nu mai da din meliţă şi adu-mi arma!* urlă Roland, îndreptându-se în goană spre linia copacilor.

Odată ajuns acolo, trase adânc aer în piept şi strigă după vagabondul acela hidos. Pielea de pe braţele lui Eddie se făcu ca de găină la auzul tonului pistolarului. Îl mai auzise o dată sau de două ori vorbind astfel, dar în rest putea să uite cu uşurinţă că în vinele dinhului său curge sânge regesc.

Roland rosti câteva propoziţii pe care tânărul nu le înţelese, apoi încă una pe care o pricepu de îndată:

— Ieşi de acolo, tu, Copil al lui Roderick{14}, ieşi de acolo tu, cel desfigurat, tu, cel rătăcit, ieşi şi înclină-te înaintea mea, căci eu sunt Roland, fiu al lui Steven, din neamul lui Eld!

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. Eddie deschise portbagajul şi îi aduse pistolul. Roland şi-l încinse la şold fără să-l învrednicească pe tânăr nici măcar cu o privire, darămite cu o vorbă de mulţumire.

Trecură cam treizeci de secunde. Eddie căscă gura să spună ceva. Dar chiar atunci frunzişul uscat şi prăfuit începu să foşnească. O clipă sau două mai târziu, hidoasa creatură îşi făcu apariţia. Cu capul în piept. Nesigură pe picioare. Pe partea din faţă a cârpei cu care îşi acoperise trupul se întindea o pată udă. Eddie îşi simţi nările violate de duhoarea puternică de urină, scârboasă şi înţepătoare.

Creatura reuşi să se lase într-un genunchi şi ridică o mână diformă la frunte, într-un gest damnat de loialitate care-i aduse lui Eddie lacrimi în ochi.

— Heil, Roland de Gilead, Roland din neamul lui Eld! Eşti bun să-mi arăţi un sigul, dragul meu?

Într-un orăşel pe nume River Crossing, o bătrână ce-şi zicea Tuşa Talitha îi dăduse lui Roland o cruce din argint pe un lănţişor fin, tot din argint. De atunci încoace pistolarul o purta la gât. Acum vârî mâna în cămaşă şi o scoase, arătând-o creaturii îngenuncheate înaintea lui – un Mutant Leneş aflat pe moarte în urma iradierilor la care fusese expus. Eddie era convins că aşa stăteau lucrurile. La vederea crucii, dezgustătoarea făptură scoase un croncănit de uluire.

— Vrei să-ţi găseşti odihna la capătul drumului tău, o, tu, Copil al lui Roderick? Vrei să găseşti odihna din poiană?

— O, da, dragul meu, hohoti creatura, adăugând mai multe în păsărească pe care Eddie nu o putea pricepe.

Tânărul se uită în stânga şi în dreapta şoselei, aşteptându-se să vadă maşini – în fond, se aflau în plin sezon turistic –, dar nu văzu absolut nimic. Măcar pentru moment norocul era de partea lor.

— Câţi sunteţi prin părţile astea? întrebă Roland, întrerupând

suspinele vizitatorului.

În timp ce rostea aceste cuvinte îşi scoase revolverul din toc şi şi-l lipi de pieptul cămăşii.

Copilul lui Roderick făcu un semn cu mâna spre orizont, însă fără să-şi ridice ochii din pământ.

— Delah, pistolarule, câtă frunză şi iarbă, răspunse el. Căci aici lumile sunt fragile, *anro con fa; sey-sey desene fanno billet cobair can. Eu Chevin devar dan do.* Că mi-a fost milă de ei. *Can-toi, can-tab, can Discordia, aven la cam mah can. May-mi? Iffin lah vainen eth…*

— Câţi *dan devar?*[15] *1*

Creatura se gândi la întrebarea lui Roland, apoi îşi întinse degetele (avea *zece,* observă Eddie) de cinci ori. Cincizeci. Dar cincizeci de ce anume? Asta Eddie nu mai ştia.

— Şi Discordia? întrebă tăios Roland. E adevărat ce spui?

— O, da, o, foarte adevărat, aşa spun eu, Chevin de Chayven, fiu al lui Hamil, menestrel al Câmpiilor de Sud care mi-au fost odinioară casă.

— Spune-mi numele oraşului de lângă Castelul Discordia şi am să te scap de chinuri.

— O, pistolarule, dar au murit toţi cei de acolo.

— Nu cred. Spune-mi cum se numeşte.

— Fedic! zbieră Chevin de Chayven, trubadurul hoinar care nu ar fi bănuit niciodată că viaţa i se va încheia într-un asemenea loc straniu – nu pe câmpiile Lumii de Mijloc, ci în munţii din vestul statului Maine.

Îşi ridică pe neaşteptate faţa hâdă la Roland. Întinse braţele în lături ca înaintea crucificării.

— *Fedic în capătul îndepărtat al Bubuitului de Tunet, pe Calea Grinzii! Shardik, Maturin, Drumul către Turnul Intu…*

Revolverul lui Roland scoase un singur cuvânt. Glonţul lovi creatura îngenuncheată chiar în centrul frunţii, desăvârşind distrugerea chipului şi aşa distrus. Căzu pe spate, iar Eddie observă cum carnea i se face fum verde, subţire ca aripa de viespe. Preţ de o secundă, dinţii lui Chevin de Chayven plutiră în cerc ca nişte corali spectrali, pentru ca apoi să dispară cu totul.

Roland îşi puse pistolul înapoi în toc şi străpunse văzduhul cu cele două degete rămase la mâna dreaptă, într-un gest de binecuvântare.

— Să-ţi găseşti odihna, şopti pistolarul.

După aceea îşi desfăcu cartuşiera şi o răsuci în jurul pistolului.

— Roland, ăla a fost… a fost un Mutant Leneş?

— Da, îi putem zice şi aşa, bietul de el. Însă Copiii lui Roderick vin de dincolo de ţinuturile pe care eu le cunosc, cu toate că, înainte ca lumea să meargă mai departe, ei i-au jurat credinţă lui Arthur Eld.

Se întoarse spre Eddie, cu ochii albaştri arzându-i pe chipul tras.

— În Fedic s-a dus Mia să nască. Nu mai am nici cea mai mică

îndoială. Acolo a dus-o şi pe Susannah. Lângă ultimul dintre castele. În cele din urmă va trebui să ne întoarcem în Bubuit de Tunet, dar mai întâi trebuie să mergem în Fedic. Bine că ştim.

— A zis că i-a fost milă de cineva. De cine?

Dar Roland se mulţumi doar să clatine din cap, fără să-i răspundă. Un camion cu Coca-Cola trecu în goană pe lângă ei, iar dinspre vest se auzi bubuitul rostogolit al tunetelor.

— Fedic de lângă Discordia, şopti pistolarul. Fedic al Morţii Roşii. Ca să o putem salva pe Susannah – şi pe Jake – va trebui să facem cale-ntoarsă spre Calle. Însă ne vom întoarce acolo doar atunci când ne vom fi terminat treburile aici. Şi atunci când o vom apuca din nou spre sud-est…

— Ce? îl întrebă neliniştit Eddie. Ce va fi atunci, Roland?

— Atunci nu ne vom mai opri deloc din drum până nu vom ajunge la Turn.

Şi pistolarul îşi întinse mâinile, privindu-le tremurul abia perceptibil.

Apoi îşi ridică ochii la Eddie. Avea chipul palid şi istovit, dar neînfricat.

— Niciodată nu am mai fost atât de aproape. Aud şoaptele tuturor prietenilor mei morţi şi ale taţilor lor dispăruţi. Şoptesc în ritmul respiraţiei Turnului.

Eddie se uită lung la el, deopotrivă fascinat şi înspăimântat, apoi întrerupse atmosfera aceasta cu un efort aproape fizic.

— Păi, ce să zic, începu el apropiindu-se de portiera Fordului, dacă vreuna din vocile alea de spui că le auzi te învaţă şi ce să-i zicem lui Cullum – cum să-l convingem să facă ce vrem noi –, atunci vezi să-mi spui şi mie.

Şi înainte ca Roland să-i răspundă, tânărul se urcă la volan şi trânti portiera.

Îl tot vedea cu ochii minţii cum îşi scosese pistolul, îl îndreptase spre creatura îngenuncheată şi apăsase pe trăgaci. Pe bărbatul acesta îl considera el dinh şi prieten. Dar, putea el oare să fie convins că nu va proceda la fel cu el… sau cu Suze… sau cu Jake… dacă i-ar fi şoptit inima că un asemenea gest l-ar fi dus mai aproape de Turn? Nu, nu era deloc convins de asta. Şi totuşi va merge mai departe alături de el. Şi ar face-o chiar dacă ar fi sigur în străfundul sufletului – o, ferească Dumnezeu! – că Susannah era moartă. Pentru că aşa trebuia. Pentru că Roland ajunsese să însemne pentru el mult mai mult decât dinh sau prieten.

— Părintele meu, şopti Eddie în barbă chiar în clipa când Roland se urcă la locul lui, din dreapta volanului.

— Ai zis ceva, Eddie?

— Da, răspunse tânărul. „Pe pariul meu că nu mai avem mult.” Asta

am spus.

Roland dădu din cap. Eddie porni motorul şi Fordul lui Cullum o apucă spre Aleea Carapacea Ţestoasei. Tot de la mare depărtare – însă mai aproape decât mai devreme – se auzi un alt bubuit de tunet.

IV
DAN-TETE

1

Venirea pe lume a copilului era tot mai aproape. Susannah Dean privi în jur, numărându-şi încă o dată duşmanii, aşa cum o învăţase Roland. *Niciodată să nu tragi*, îi spusese el, *până când nu ştii cu câţi te confrunţi, ori până când îţi dai seama că n-ai cum să-i numeri pe toţi, ori până când nu te hotărăşti că merită să mori astăzi.* Şi-ar fi dorit să nu aibă pe cap casca aia care-i spiona gândurile. Însă instrumentul cu pricina nu părea prea preocupat acum de eforturile lui Susannah de a-i număra pe cei care veniseră să asiste la naşterea fătului Miei. Iar acesta era un lucru foarte bun.

Cel de la comandă era Sayre, *Căutătorul,* cu gaura roşie pulsându-i în centrul frunţii. Mai era şi Scowther, doctorul vârât între picioarele Miei, pregătit să oficieze naşterea. Sayre îl bruscase pe bunul medic atunci când acesta dăduse dovadă de niţeluş cam multă aroganţă, dar probabil că răul făcut nu era atât de mare încât să-i lezeze în vreun fel eficacitatea. Pe lângă Sayre, se mai aflau acolo alţi cinci căutători, însă ea nu prinsese decât două dintre numele lor. Cel cu fălcile de buldog şi burta revărsată peste curea se numea Haber. Lângă el stătea una din creaturile cu cap de pasăre, acoperit cu pene cafenii şi cu ochi răi, ca de uliu. Pe ăsta îl chema Jey sau Gee. Erau şapte, fiecare având arme automate în tocuri la subraţ. Pistolul lui Scowther se bălăngănea în voia lui pe sub halatul de doctor, ori de câte ori individul se apleca spre Mia. Susannah deja hotărâse că arma aceea era cea mai bună pentru ea.

Lângă Mia se aflau alte trei creaturi umanoide cu chipuri palide şi ochi vigilenţi. Aceştia erau vampiri, învăluiţi în aure albastre. Probabil din categoria celor pe care Callahan îi numea de Tipul Trei. (Odată Părintele se referise la aceştia spunând că erau o avangardă a rechinilor.) Asta făcea zece. Doi dintre vampiri erau înarmaţi cu arbalete, cel de-al treilea avea un soi de spadă electrică, neactivată în momentul acela, care radia doar o lumină vâscoasă. Dacă reuşea să pună mâna pe arma lui Scowther *(când* vei reuşi, drăgălaşo, se corectă ea – vedeţi dumneavoastră, Susannah citise pe vremuri *Forţa gândirii pozitive*{16} şi credea fiecare cuvânt scris acolo de pastorul Peale), va trage mai întâi şi mai întâi în individul cu spada electrică. Numai Dumnezeu ştie cât de mult rău poate face o armă ca aia, iar Susannah Dean nu avea de gând să o afle pe pielea ei.

Se mai afla acolo şi asistenta cu capul de şobolan mare şi urât.

Ochiul însângerat care-i pulsa în mijlocul frunţii o făcu pe Susannah să creadă că motivul pentru care toţi ceilalţi *folken*-căutători purtau măşti de om era acela că nu voiau să sperie vânatul întâlnit pe trotuarele din New York. Poate că nu toţi aveau mutre de şobolan pe sub măştile acelea, dar era convinsă că niciunul dintre ei nu semăna cu Robert Goulet{17}. Asistenta cu cap de şobolan era singura care nu avea nicio armă la vedere.

Unsprezece cu toţii. Unsprezece duşmani în această infirmerie mare şi, în rest, pustie, despre care ea era convinsă că nu se poate afla sub cartierul Manhattan. Însă, dacă se hotăra să le facă de petrecanie, atunci ar fi trebuit să acţioneze când erau toţi ocupaţi cu copilul Miei – cu preţiosul ei *făt*.

— Vine, domnule doctor! chirăi isteric asistenta, evident copleşită de măreţia momentului.

Da, venea. Căci şirul gândurilor lui Susannah se întrerupse brusc atunci când o săgetă cea mai cumplită durere de până atunci. Pe amândouă le săgetă durerea. Urlară într-un singur glas. Scowther striga la Mia *să împingă* şi *să împingă ACUM!*

Susannah strânse ochii şi împinse şi ea, căci era şi copilul ei acela care se năştea… sau, mai bine zis, *fusese* şi copilul ei. Când simţi cum curge durerea din ea, ca apa în vârtejuri prin scurgerea de la chiuvetă, trăi cea mai mare durere din viaţa ei. Căci pruncul o părăsea şi se vărsa în Mia – acum trupul ei transmitea ultimul mesaj al vieţii. Se sfârşea. Indiferent ce avea să se întâmple după aceea, partea aceasta se sfârşea acum, iar Susannah Dean scoase un strigăt de uşurare amestecată cu regret; strigăt ca un cântec închinat tuturor mamelor din lume.

Şi apoi, mai înainte de începutul coşmarului – atât de cumplit că şi-l va aminti în toate detaliile lui până în ziua când va păşi în poiana de la capătul cărării o apucă de încheietură o mână mică şi fierbinte. Întoarse capul, mişcare încetinită de greutatea căştii. Îşi dădu seama că gâfâie. Se pomeni că se uită în ochii Miei, care deschise gura şi rosti un singur cuvânt. Susannah nu-l auzi din cauza urletelor lui Scowther (aplecat între picioarele Miei, se scărpina cu forcepsul în cap). Dar, într-un alt fel, *îl auzi* şi înţelese că Mia încerca să-şi ţină promisiunea.

O să te eliberez, dacă o să am ocazia, i-a spus atunci cea care o răpise. Iar cuvântul pe care îl auzi acum în minte Susannah şi pe care îl citi pe buzele femeii aflate în chinurile naşterii era *chassit*.

Mă auzi, Susannah?

Te aud foarte bine.

Şi pricepi învoiala noastră?

Da. Dacă pot, te voi ajuta să fugi de aici cu fătul tău. Şi…

Şi să ne omori dacă nu poţi să ne salvezi! isprăvi violent vocea. Niciodată nu o mai auzise atât de tare. Susannah era convinsă că

volumul acela avea de-a face cu tubul care le conecta căştile. *Spune cu gura ta, Susannah, fiică a lui Dan!*

Am să vă omor pe amândoi dacă…

Nu mai continuă. Şi totuşi Mia păru mulţumită, ceea ce era un lucru bun, fiindcă Susannah nu ar fi putut merge mai departe dacă ar fi conştientizat că cele două vieţi depind numai şi numai de ea. Privirea i se opri din întâmplare asupra tavanului acelei încăperi imense, unde îi văzu pe Eddie şi Roland. Trăsăturile nu le erau prea clare şi pluteau acolo sus, intrând şi ieşind din tavan, holbându-se în jos la ea, ca nişte peşti uriaşi şi spectrali.

Un alt fulger de durere vie, pătrunzătoare, dar nu la fel de puternică precum cea de mai devreme. Ca de la mare depărtare îşi simţi coapsele încordându-i-se şi apoi pulsând. Durerea asta nu era importantă. Deloc. Ce conta acum mai mult decât orice altceva era dacă îi vedea cu adevărat pe cei doi, ori doar i se năzărise. Oare mintea ei suprasolicitată şi visând la evadare să fi creat halucinaţia aceasta ca să o consoleze puţin?

Da, ar fi putut să creadă şi chiar ar fi *crezut* că aşa stăteau lucrurile dacă nu ar fi fost amândoi complet dezbrăcaţi şi înconjuraţi de o sumedenie de mărunţişuri ciudate care pluteau alături de ei: o cutie cu chibrituri, o alună, scrum de ţigară, un bănuţ. Şi un covoraş auto, pe toţi zeii! Un covoraş auto pe care era imprimat cuvântul FORD.

— Doctore, uite că se vede ca…

Urmă un guiţat plin de indignare atunci când domnul doctor Scowther – individ complet lipsit de maniere, îmi pare rău să o spun – o îmbrânci pe Asistenta-Şobolăniţa la o parte şi se aplecă foarte mult între coapsele Miei, dând impresia că ar fi vrut să-i scoată fătul cu dinţii. Jivina cu cap de uliu, Jey sau Gee, vorbea agitat cu cel pe nume Haber într-un dialect bâzâitor.

Nu mi se pare, chiar sunt aici, îşi zise Susannah. *Covoraşul de maşina e dovada.* Sigur, nu ar fi putut să explice *de unde până unde* covoraşul acela ar fi fost o dovadă în oricare sens, dar ştia că aşa este. Şi formă cu buzele cuvântul primit de la Mia: *chassit.* Era o parolă. Cu care vor deschide cel puţin o uşă, poate chiar mai multe. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că Mia ar fi putut-o minţi. Nu, ele erau unite prin ceva mult mai primitiv (şi cu mult mai puternic) decât căştile şi cablurile dintre ele: erau unite prin miracolul naşterii. Nu, Mia nu o minţise.

— *Împinge odată, bată-te zeii de căţea puturoasă!* aproape că urlă Scowther.

Iar Roland şi Eddie dispărură brusc şi pentru totdeauna prin plafon, ca izgoniţi de suflul individului. Şi poate că aşa se şi întâmplase.

Susannah se întoarse pe o parte, simţindu-şi părul lipit de cap, simţind cum din ea curg litri de sudoare. Se trase puţin mai aproape

de Mia; puţin mai aproape de Scowther; puţin mai aproape de patul haşurat al armei automate a lui Scowther.

— Rogu-te, stai cuminte, surioară, spuse unul dintre căutători, atingându-i braţul.

Mâna aceea era rece şi fleşcăită şi plină de inele groase. Lui Susannah i se făcu pielea de găină sub atingerea ei.

— Se termină în curând şi atunci se vor schimba toate lumile. Când el se va uni cu Sfărâmătorii din Bubuit de Tu…

— Tacă-ţi gura, Straw! se răsti Haber, îmbrâncindu-l de acolo pe cel ce încerca să-i ofere consolare lui Susannah şi întorcându-şi imediat atenţia avidă înapoi la actul naşterii.

Mia gemu prelung, arcuindu-şi spatele. Asistenta cu cap de şobolan îşi puse mâinile pe şoldurile ei, apăsându-le uşor înapoi pe pat.

— Haidi, haidi, drăguţă, ’pinge cu burtica.

— *Du-te-n pizda mă-tii, jegoaso!* zbieră Mia.

Susannah nu mai simţi decât un zvâcnet slab al durerii ei. Doar atât. Legătura dintre ele se desfăcea.

Adunându-şi toată puterea de concentrare, Susannah strigă în străfundul minţii ei: *Hei! Hei, cucoano de la Positronics! Mai eşti acolo?*

— Conexiunea… se întrerupe, răspunse vocea plăcută de femeie.

La fel ca mai devreme, aceasta vorbi chiar în mijlocul capului lui Susannah; dar acum se auzea mult mai pierdută, mai stinsă, aşa cum se aud vocile de la radio în timpul unor perturbaţii atmosferice.

— Repet: conexiunea… se întrerupe. Sperăm să folosiţi North Central Positronics pentru toate necesităţile dumneavoastră de sporire a capacităţilor mentale. Şi Corporaţia Sombra! De zece mii de ani lider absolut în comunicarea pe plan mental!

Din adâncul minţii lui Susannah se auzi un *BII-IIIIP* atât de puternic încât îi vibrară dinţii în gură. Şi conexiunea se întrerupse. Nu doar vocea aceea plăcută, dar înfiorătoare, de femeie dispăru: ci *tot.* Era ca şi cum ar fi scăpat dintr-o capcană care-i strivise întregul trup.

Mia zbieră iarăşi, iar Susannah ţipă şi ea. Pe de-o parte pentru că nu voia ca Sayre şi ceilalţi să-şi dea seama că legătura între ele două nu mai exista; dar şi pentru că o copleşise amărăciunea. O pierduse pe cea care-i fusese, într-un anume fel, o soră adevărată.

Susannah! Suze, mă auzi.?

Se săltă repede în coate la auzul acestei voci, uitând-o, pentru moment, pe femeia de alături. Să fi fost oare…

Jake? Tu eşti, scumpete? Tu eşti, aşa-i? Tu mă auzi?

DA! strigă băiatul. *În sfârşit! Cu cine vorbeai? Ţipă, nu te opri, ca să mă ghidezi spre ti…*

Se întrerupse, dar nu înainte ca Susannah să poată auzi zgomot slab de focuri de armă. Trăgea Jake în cineva? Nu credea una ca asta, ci mai degrabă că cineva trăgea în *el.*

— Acum! urlă Scowther. *Acum,* Mia! împinge! Din toate puterile! Cât poţi tu de tare! *ÎMPINGE!*

Susannah încercă să se tragă mai aproape de cealaltă femeie – *O, da, sunt îngrijorată şi am nevoie de mângâiere, nimic mai mult, uite, vezi cât de îngrijorată sunt –,* dar cel căruia i se spunea Straw o trase înapoi. Tubul metalic dintre ele se legănă şi se întinse.

— Păstrează distanţa, târfo, mârâi Straw.

Şi pentru prima oară Susannah se văzu nevoită să admită că s-ar putea să nu reuşească să pună mâna pe arma lui Scowther. Sau pe oricare altă armă.

Mia zbieră din nou, invocând un zeu străin într-o limbă străină. Când vru iarăşi să-şi ridice şoldurile de pe pat, asistenta (Alia, aşa credea Susannah că o cheamă: Alia) o culcă la loc, iar Scowther scoase o exclamaţie scurtă, de satisfacţie, după cum suna; şi aruncă forcepsul cât colo.

— De ce-l arunci? vru să ştie Sayre.

Cearşafurile de sub Mia erau îmbibate cu sânge, iar şeful părea neliniştit.

— N-am nevoie de el, răspunse plin de vervă Scowther. Muierea asta e menită să facă plozi. Ar fi putut să nască o duzină chiar în lanul de orez şi după aia să se ridice şi să treacă la cules. Ia uite-l cum iese la marele fix!

Scowther vru să ia ligheanul măricel de pe patul alăturat, îşi dădu seama că nu are vreme de asta şi îşi vârî între coapsele Miei mâinile rozalii şi fără mănuşi. Când Susannah încercă din nou să se apropie de Mia, Straw nu o mai opri. Pentru că toţi cei din sala aceea mare, căutători şi vampiri deopotrivă, urmăreau fascinaţi această ultimă etapă a naşterii, îngrămădiţi la capătul celor două paturi alăturate. Numai Straw mai rămăsese aproape de Susannah. Vampirul cu spada electrică nu-i mai era la îndemână, deci Straw va fi primul lovit.

— *Încă o dată!* zbieră Scowther. *Pentru pruncul tău!*

La fel ca vampirii şi căutătorii, şi Mia uitase cu totul de Susannah. Îl fixa pe Sayre cu ochii ei plini de suferinţă.

— Mi-l daţi, domnule, vă rog frumos? Vă implor, spuneţi-mi că mi-l daţi să fie al meu, chiar şi pentru scurtă vreme!

Sayre o apucă de mână. Masca de pe chipul lui cel adevărat şi hidos se încreţi într-un zâmbet.

— Dar, desigur, draga mea, îi zise el. Fătul va rămâne cu tine mulţi, mulţi ani. Mai împinge o ultimă dată, rogu-te.

— *Te minte, Mia, nu-l crede!* strigă Susannah, dar strigătul ei se izbi de urechi surde.

Probabil că aşa era cel mai bine: să fi uitat toţi de ea pentru

moment.

Şi Susannah îşi îndreptă gândurile într-o altă direcţie: *Jake! Jake, unde eşti?*

Niciun răspuns. Nu-i bine. Te rog, Doamne, fă să fie în viaţă!

Poate că e ocupat cu altceva. Fuge… se ascunde… se lupta. Dacă tace, nu înseamnă neapărat că a…

Mia împinse cu putere, scoţând un urlet prelung în care se amestecau obscenităţi nemaiauzite şi rugi fierbinţi. Buzele vaginului ei deja dilatat se desfăcură şi mai mult. Un şuvoi de sânge proaspăt ţâşni din ea, mărind delta mocirloasă de pe cearşaful de dedesubt. Şi apoi, prin toată învălmăşeala aceea purpurie, Susannah zări ceva alb şi negru. Creştetul fătului. Pielea era albă. Negru era părul.

Apoi începu să se retragă înapoi în purpura umedă, iar Susannah îşi spuse că probabil pruncul nu era încă pregătit să vină pe lume. Însă Mia nu mai avea răbdare. Împinse odată cu toată forţa ei considerabilă, cu pumnii tremurând în faţa ochilor întredeschişi, cu dinţii dezgoliţi într-o grimasă a durerii atroce. În mijlocul frunţii îi pulsa o venă; o alta se umflase, mai să plesnească, pe latura gâtului.

— *HEEEIIIIAAA!* urlă ea. *HAI, COMMALA, TICĂLOSULE, FIUL MEU CEL FRUMOS! HAI-COMMALA-HAIDE-HAIDE!*

— Dan-tete, murmură Jey, cel cu capul de uliu, iar toţi ceilalţi repetară după el, ca într-o incantaţie reverentioasă:

— *Dan-tete… dan-tete… commala dan-tete.*

Venirea pe lume a puiului de zeu.

Acum nu se mai văzu doar creştetul, ci tot capul pruncului ţâşni afară. Susannah îi observă şi mâinile palpitând de viaţă, strânse în pumnişori în dreptul pieptului pătat cu sânge. Îi observă ochii albaştri, larg deschişi, surprinzător de conştienţi şi de asemănători cu cei ai lui Roland. Îi observă genele de tăciune, cu picuri mici de sânge ca nişte rubine, barbară podoabă a naşterii. Susannah mai observă, şi nu va uita niciodată, cum buza de jos a pruncului se agăţă o fracţiune de secundă de marginea interioară a vulvei mamei sale. Iar gura deschisă dezvălui un şir perfect de dinţi micuţi pe maxilarul inferior. *Dinţi,* nu colţi. Însă pe Susannah o trecură toţi fiorii la vederea lor într-o gură de nou-născut. La fel păţi şi când îi văzu penisul, disproporţionat de mare şi în erecţie completă. Susannah estimă că era mai lung decât degetul ei mic.

Urlând de durere şi satisfacţie, Mia se ridică iute în coate cu lacrimi şiroindu-i pâraie din ochii bulbucaţi. Îl apucă pe Sayre de mână şi-l strânse ca într-o menghină în vreme ce Scowther trase copilul afară. Sayre guiţă şi încercă să se smulgă din strânsoare, dar mai repede ar fi reuşit să scape din… să zicem, din mâinile unui ajutor de şerif din Oxford, Mississippi. Ceilalţi îşi încetară brusc incantaţia şoptită şi urmară câteva clipe de tăcere şocată. Atunci urechile supraîncordate

ale lui Susannah sesizară scrâşnetul oaselor din încheietura mâinii lui Sayre.

— *E VIU?* zbieră Mia, împroşcând cu salivă mutra încremenită a lui Sayre. *PUI DE CUR VĂ SIFILITICĂ CE EŞTI TU, SPUNE-MI DA CĂ FĂTUL MEU TRĂIEŞTE!*

Scowther ridică pruncul în faţa lui. Ochii căprui ai doctorului priviră în cei albaştri ai copilului. Stătea fără să plângă deocamdată în strânsoarea individului, cu penisul înălţându-se sfidător, iar Susannah putu să vadă foarte clar semnul purpuriu de pe călcâiul stâng al nounăscutului. Ca şi cum ar fi călcat în sânge înainte de a ieşi din uterul Miei.

În loc să-l lovească uşurel peste fund, Scowther trase aer în piept şi îl suflă direct în ochii fătului. Pruncul Miei bătu des din pleoape cu o expresie comică (şi incontestabil omenească) de surpriză. Trase la rândul lui aer în piept, îl ţinu acolo o clipă, apoi îl expiră. O fi fost el Rege printre Regi, sau distrugător al tuturor lumilor. Însă intrarea în viaţă şi-o făcu la fel ca toţi cei dinaintea lui: orăcăind de indignare. La auzul sunetului aceluia, Mia izbucni în lacrimi de fericire. Creaturile diabolice adunate în jurul noii mame erau robi credincioşi ai regelui Purpuriu. Însă statutul acesta nu îi tăcea imuni la scena la care tocmai ce fuseseră martor începură cu toţii să aplaude şi să râdă în hohote. Şi, spre marea ei ruşine. Susannah se pomeni că li se alătură. Pruncul privi surprins la tămbălâul din jurul lui.

Suspinând, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi un mucus limpede atârnându-i din nas. Mia întinse mâinile:

— Dă-mi-l! hohoti ea. Mia, fiică a nimănui şi mamă a unuia. Dă-mi-l să-l ţin în braţe, te implor, dă-mi fiul! Lasă-mă să-mi ţin fătul în braţe! Dă-mi odorul meu!

Iar copilul *întoarse capul* spre vocea mamei lui. Susannah ar fi zis că aşa ceva nu era cu putinţă. Însă ar mai fi zis, fireşte, şi că nu-i cu putinţă ca un copil să se nască cu ochii larg deschişi, toţi dinţii în gură şi socoteala sculată. Însă, în toate celelalte privinţe, copilul părea perfect normal: bucălat, perfect proporţionat, cu aspect de om şi, în consecinţă, o scumpete. Da, sigur, avea semnul acela purpuriu pe călcâi, dar câţi alţi copii, absolut normali din toate punctele de vedere, nu vin pe lume cu câte un semn din naştere? Oare nu spunea legenda familiei ei că propriul ei tată se născuse cu pete roşii pe mâini? Iar pata asta de pe călcâi nici nu se va vedea vreodată, cu excepţia cazului, destul de improbabil desigur, că acest copil va face vreodată plajă.

Tot cu micuţul ridicat în mâini, Scowther se uită la Sayre. Urmă o clipă de neatenţie în care Susannah ar fi putut lesne înşfăca arma automată a doctorului. Dar nici nu se mai gândea la asta. Uitase şi de strigătul telepatic al lui Jake; aşa cum uitase şi de apariţia stranie a lui

Roland şi a soţului ei. Era la fel de fermecată de viaţa aceasta nouă cum erau şi Jey, şi Straw, şi Haber, şi toţi ceilalţi, fascinaţi de sosirea unui nou-născut în lumea aceasta bătrână şi obosită.

Sayre făcu un semn scurt, aproape imperceptibil, din cap, iar Scowther îl depuse uşor pe pruncul Mordred (tot plângând şi tot uitându-se peste umăr după mama lui) în braţele nerăbdătoare ale Miei.

Mia îl întoarse imediat ca să îl poată privi mai bine. Şi atunci inima lui Susannah îngheţă de groază şi spaimă. Căci Mia înnebunise. I se citea nebunia în strălucirea din ochi; în felul în care gura ei putea să zâmbească şi să se strâmbe în acelaşi timp, în vreme ce din limba muşcată îi curgea salivă amestecată cu sânge şi i se prelingea pe bărbie în dâre roz şi lucioase; dar i se citea mai ales în hohotele ei triumfătoare. S-ar putea să-şi recapete minţile în zilele ce vor urma, dar…

Jegoasa aia n-o să se mai facă bine niciodată-niciodată-niciodată, interveni Detta, cu oarecare milă în glas. *I-o fost prea mult drumu' pân-aci şi după aia chinul de a-l făta pe ăla.* E praf făcută şi *pă din'untru, şi pă dinafară, şi tu ştii asta la fel dă bine ca şi io!*

— Oooo, splendoare mică! lălăi extaziată Mia. Oooo, ce ochişori superbi albaştri! Oooo, ce piele albă ca cerul înaintea primei ninsori ce va cădea peste Pământul Larg! Oooo, ce ţâţişoare perfecte, ca agrişele în pârg! Oooo, ce puţulică falnică şi ce ouşoare, netede ca piersicile de iulie!

Se uită rătăcită în jur, mai întâi la Susannah, fără să o recunoască, apoi la ceilalţi.

— Minunaţi-vă la vederea fătului meu, voi, nefericiţilor, voi, ereticilor, priviţi şi vă minunaţi la vederea odorului meu, pruncul meu, fiul meu!

Aşa le strigă ea, asta le *ceru* ea, râzând cu ochii ei demenţi şi plângând cu gura ei strâmbă.

— Pentru el am renunţat la eternitate! Uitaţi-vă la Mordred al meu, uitaţi-vă la el cu luare-aminte, căci niciodată în vieţile voastre păcătoase nu veţi mai vedea o asemenea minune!

Gâfâind din greu, acoperi cu sărutări chipul uluit şi plin de sânge al pruncului, mânjindu-se la gură şi începând să arate tot mai mult ca o femeie beată care a încercat să se rujeze. Râse în hohote şi-i sărută bărbia bucălată, sfârcurile, buricul, vârful penisului erect şi, ridicându-l cu braţe tremurătoare tot mai sus, în vreme ce pruncul pe care ea voia să-l numească Mordred se holba în jos cu acea privire comică de surprindere nemărginită, îi sărută pe rând *şi* genunchii şi apoi fiecare picioruş delicat. Atunci auzi Susannah primul sunet caracteristic sugarilor: însă nu era pruncul care sugea la sânul mamei lui, ci buzele Miei care ţocăiau pe fiecare degeţel de la picioare.

Copilul tău este osânda dinh-ului meu, gândi Susannah cu răceală. *Dacă nu se poate altfel, atunci ar fi bine să pun mâna pe arma lui Scowther şi să-l împuşc între ochii ăia albaştri şi miraţi. N-ar dura decât două secunde.*

Şi chiar era posibil să reuşească, pentru că era înzestrată cu o viteză supranaturali de reacţie, viteză de pistolar. Însă nu era în stare să se mişte. Multe finaluri ale acestui act al tragediei anticipase ea, însă nici prin cap nu-i trecuse că Mia ar putea înnebuni, nu, domnule, nici vorbă; şi, drept urmare, fusese luată complet prin surprindere. Se gândi că măcar atâta noroc a avut că se întrerupsese la ţanc legătura cu Positronics. Pentru că, dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, acum ar fi fost la fel de nebună ca Mia.

Da' legătura aia s-ar putea reface cât ai bate din palme, soru-mea. Nu crezi c-ar fi bine să acţionezi cât mai poţi?

Sigur că ar fi fost bine, doar că *nu putea,* asta era toată chestia. Era înmărmurită de uluire, înrobită de minunea petrecută sub ochii ei.

— Încetează, se răsti Sayre la Mia. Treaba ta nu-i să-l lingi tu pe el, ci să-i dai să mănânce! Grăbeşte-te, dacă mai vrei să-l ţii. Dă-i să sugă! Ori e cazul să aduc o doică? Sunt multe care şi-ar da şi ochii din cap pentru o asemenea şansă!

— Pentru… nimic… în… *LUME!* strigă Mia râzând.

Se grăbi să-şi coboare pruncul la piept şi dădu cu nerăbdare la o parte corsajul alb al rochiei simple pe care o purta, dezgolindu-şi sânul drept. Acum pricepu Susannah de ce îi cădeau bărbaţii în mreje. Chiar şi după sarcină şi naştere, sânul acela era un glob absolut perfect, cu vârf de coral, mult mai potrivit pentru mângâierile unui bărbat şi pentru poftele unui bărbat decât pentru hrănirea unui copil. Mia îşi îndreptă fătul spre sân. La început, cel mic o lovi cu mânuţele, gesticulând la fel de comic precum se holbase mai devreme. Se izbi cu faţa de sfârc şi săltă de acolo cu mişcare de recul. Când reveni, trandafiraşul rozaliu al gurii se închise peste mugurul sânului ei şi pruncul începu să sugă.

Fără să înceteze din râs, Mia îi mângâie cu infinită grijă buclele negre, năclăite de sânge. Însă, în urechile lui Susannah, hohotele acestea de râs sunau ca nişte urlete de disperare.

În sală se auziră bocănituri metalice: paşii unui robot care se apropia de ei. Semăna destul de mult cu Andy, Robotul Mesager: aceeaşi statură ridicol de subţire, înaltă de doi metri, doi şi jumătate, aceiaşi ochi de un albastru electric, acelaşi trup argintiu cu multe îmbinări metalice. Robotul acesta purta pe braţe o cutie din sticlă, din care emana o lumină verde.

— La ce dracu' ne trebuie chestia aia? explodă Sayre, pe un ton atât

iritat cât şi sceptic.

— „Chestia aia” e un incubator, zise Scowther. Ştii cum se spune, „paza bună trece primejdia rea”. Mi s-a părut oportun să-l avem la îndemână.

Când se întoarse spre robot, pistolul atârnat în tocul de umăr trecu prin faţa chipului lui Susannah. Aceasta era o ocazie la care nici nu îndrăznise să se gândească, cea mai bună pe care ar fi putut-o avea şi era conştientă de asta. Dar, înainte să întindă mâna spre ea, fătul Miei *se metamorfoză.*

4

Susannah văzu cum o lumină roşie alunecă peste pielea moale a copilului, din creştet până la călcâiul pătat al piciorului drept. Ar fi fost în stare să jure că nu era vorba de o simplă îmbujorare, ci de o *fulgerare* care-l lumina de dinafară. Şi imediat, fără ca pruncul să se mişte de pe abdomenul dezumflat al Miei şi fără să-şi ia gura de pe sfârcul ei, lumina aceea roşie a fost urmată de un val negru ce se ridică şi se întinse, transformând copilul într-un gnom întunecat, un negativ al bebeluşului trandafiriu ce ieşise din pântecele Miei. Şi tot atunci trupul micuţ începu să se contracte: picioarele i se contopiră cu abdomenul, capul îi alunecă în jos (trăgând după el şi sânul Miei) în gâtul care se umflă precum grumazul unei broaşte-ţestoase. Albastrul ochilor se transformă în smoală, apoi redeveni albastru.

Susannah vru să ţipe, dar îşi dădu seama că nu e în stare.

De-a lungul creaturii negre apărură buboaie scârboase care se sparseră şi din ele ieşiră picioare. Se mai vedea încă semnul roşu de pe călcâi, dar îşi schimbase forma şi semăna acum cu stigmatul purpuriu de pe burta acelui păianjen veninos cunoscut sub numele de văduva neagră. Căci exact asta devenise: un păianjen. Însă copilul nu dispăruse cu desăvârşire. Pe spatele lighioanei apăruse o excrescenţă albă în care se putea vedea un chip minuscul şi deformat şi ochi ca două scântei albastre.

— Ce…? începu Mia, dând iarăşi să se ridice în coate.

Din sân începu să-i curgă sânge. Copilul îl bea cu poftă, de parcă ar fi fost lapte. Sayre încremenise alături de Mia, ca o statuie a unei divinităţi păgâne, cu gura căscată şi ochi ieşiţi din orbite. Nu la aşa ceva se aşteptase el, nu la asta i se *spusese* să se aştepte. Partea aceea din Susannah care se numea Detta simţi o bucurie răutăcioasă la vederea expresiei lui şocate: semăna cu comicul Jack Benny atunci când încerca să smulgi măcar un hohot de râs din partea publicului.

O clipă doar Mia păru a pricepe ce se petrecuse, căci se lungi la faţă, iar privirea îi exprima un soi de groază anticipată, poate şi durere. Apoi zâmbetul acela angelic de madonă îi reapăru pe buze. Întinse

mâna şi mângâie arătarea monstruoasă de la sân, păianjenul cel negru, cu cap minuscul de copil şi cu o pată roşie pe burta-i ţepoasă.

— *Spuneţi şi voi, nu-i aşa că este minunat?* strigă ea. *Nu este oare frumos fiul meu, splendid ca soarele verii?*

Acestea au fost ultimele ei cuvinte.

5

Nu-i împietri chipul, nu tocmai, dar *se linişti.* Obrajii şi fruntea şi gâtul, vineţii de la efortul naşterii, căpătară brusc albeaţa ca de ceară a petalelor de orhidee. Ochii îşi pierdură strălucirea şi îngheţară în orbite. Şi atunci Susannah avu senzaţia că nu se mai uită la o *femeie* întinsă pe pat, ci la un *tablou* reprezentând o femeie. Un tablou extraordinar, totuşi un tablou şi atât, o bucată de hârtie pe care s-au tras câteva dungi de cărbune şi câteva tuşe de culori pale.

Susannah îşi aduse aminte cum se întorsese la Hotelul Plaza-Park Hyatt după prima ei vizită pe meterezele Castelului Discordia; şi cum ajunsese în Fedic după ultima discuţie cu Mia la adăpostul merlonului. Şi cum cerul şi castelul şi chiar piatra din care era construit merlonul se sfâşiaseră. Atunci, ca la comanda acestei aduceri-aminte, se sfâşie şi chipul Miei de la linia părului până la bărbie. Ochii ei ficşi şi mătuiţi căzură în lături. Buzele i se despicară, formând două rictusuri gemene. Şi nu sânge curgea din fisura aceea tot mai largă din faţa ei, ci un praf alb cu miros rânced. Susannah mai apucă să-şi amintească frânturi dintr-o scriere a lui T.S. Eliot

(oameni găunoşi oameni împăiaţi minţi umplute cu paie[18]*)*

şi dintr-una a lui Lewis Carroll

(nu sunteţi decât un pachet cu cărţi de joc)

înainte ca dan-tete-ul Miei să-şi ridice capul hidos de la prima lui masă. Căscă gura mânjită cu sânge, apoi se săltă din loc, râcâind cu picioarele din spate în burta mamei lui şi parcă ameninţând-o pe Susannah cu cele din faţă.

Chiăi victorios şi, dacă ar fi ales acel moment anume ca să o atace pe cealaltă femeie care îl hrănise în timpul sarcinii, atunci Susannah Dean ar fi murit chiar acolo, alături de Mia. Însă lighioana se întoarse către sânul dezumflat din care luase prima înghiţitură şi îl smulse. Începu să-l mestece cu plescăieli umede, bezmetice, scârboase. După câteva clipe se strecură în gaura făcută şi chipul acela omenesc nu se mai văzu, aşa cum nu se mai vedea nici chipul despicat al Miei, acoperit fiind acum de norul de pulbere ce ţâşnea din capul ei dezumflat. Se auzi un zgomot strident de aspirare, asemănător cu cel făcut de o pompă industrială, iar Susannah înţelese ce se petrecea acolo: *Suge tot lichidul din ea, tot lichidul care i-a mai rămas. Şi uită-te la el! Uită-te cum se umflă! Ca o lipitoare pe grumazul unui cal!*

Chiar atunci o voce cu accent britanic extrem de pronunţat rosti, folosind intonaţia afectată a celui care, din tată în fiu, este valet în slujba unui înalt aristocrat:

— Mii de scuze, domnii mei, vă mai este de folos incubatorul acesta? Întreb, pentru că mi se pare că situaţia s-a cam schimbat. Sper să nu vă inoportunez cu vorbele mele.

Şi tocmai vorbele lui reuşiră să fărâme paralizia lui Susannah. Se săltă într-o mână şi cu cealaltă apucă pistolul automat al lui Scowther. Îl smuci, dar patul armei era prins cu o curea şi nu vru să iasă din toc. Pipăi cu arătătorul, găsi siguranţa şi o deblocă. Apoi întoarse pistolul cu tot cu toc spre coastele lui Scowther.

— Ce mama dra… începu el să spună, dar chiar atunci Susannah apăsă pe trăgaci cu degetul mijlociu, smucind, în acelaşi timp, pistolul cu toată forţa pe care o mai avea.

Cureaua petrecută pe după umărul lui Scowther rămase la locul ei, însă cealaltă, mai subţire, care susţinea pistolul, se rupse. Şi, în clipa imediat următoare, când doctorul se prăvăli într-o parte, privind cu ochi uimiţi la gaura fumegândă din halatul lui alb, Susannah reuşi să-i apuce pistolul cu totul. Trase în Straw şi în vampirul de lângă acesta, cel cu spada electrică. Vampirul rămase pe loc, bulbucându-şi ochii la zeitatea-păianjen care la început semănase atât de mult cu un bebeluş, apoi aura i se evaporă într-o clipită. Laolaltă cu trupul creaturii. În locul lui rămaseră o cămaşă îndesată într-o pereche de jeanşi, goale amândouă. Apoi hainele acestea se moleşiră şi căzură pe podeaua sălii.

— *Omorâţi-o!* răcni Sayre, ducând mâna la arma lui. *Omorâţi-o pe nemernica aia!*

Susannah se rostogoli pe partea cealaltă, ferindu-se de păianjenul ghemuit pe corpul mamei lui ce acum rămăsese fără consistenţă, încercând, în acelaşi timp, să-şi scoată casca. Simţi o durere foarte intensă şi atunci se gândi că nu avea cum să scape de ea, iar apoi se pomeni pe jos, cu capul liber. Casca rămăsese pe marginea patului, împreună cu o parte din părul ei. Deranjată de zvâcnetul acelei care îi fusese mamă, creatura-păianjen chirăi furioasă.

Susannah se rostogoli sub pat, la adăpost de focurile de armă. Auzi un *BINCGGG* foarte puternic atunci când un glonţ nimeri arcurile saltelei. De unde se afla, reuşi să vadă picioarele păroase ale asistentei cu cap de şobolan şi o împuşcă într-unul din genunchi. Asistenta scoase un guiţat asurzitor şi se îndepărtă şchiopătând şi urlând de durere.

Sayre se aplecă, ţinând ţeava pistolului sub trupul dezumflat al Miei. În saltea erau deja trei găuri care scoteau fum. Înainte să o poată adăuga pe a patra, obrazul îi fu mângâiat de unul din picioarele păianjenului, care îi sfâşie masca, dând la iveală faţa păroasă de

dedesubt. Sayre se trase înapoi, cu ţipete ascuţite. Atunci păianjenul se întoarse către el şi chiţăi prelung. Chestia albă de pe spatele lui – excrescenţa cu chip omenesc – străluci puternic, ca şi cum ar fi vrut să-l prevină pe Sayre să nu se apropie de mâncarea lui. Apoi reveni la femeia care nu mai semăna cu o femeie; aducea mai degrabă cu resturile unei mumii incredibil de vechi, din care nu mai rămăsese decât pulberea şi nişte zdrenţe.

— Mi se pare cam derutantă situaţia aceasta, observă robotul cu incubatorul în braţe. Este, oare, cazul să mă retrag? Poate că ar fi mai bine să revin atunci când se mai clarifică lucrurile.

Susannah se rostogoli în direcţie inversă, ieşind de sub pat. Văzu că doi dintre căutători o luaseră deja la sănătoasa de acolo. Jey, omuluiu, părea că nu-i în stare să se decidă ce să facă. Să rămână, ori să plece şi el? Susannah îi scurtă şovăiala cu un singur glonţ în căpăţâna lucioasă. Sânge şi pene maronii se împrăştiară în toate direcţiile.

Se ridică apoi atât cât era în stare, apucându-se de marginea patului ca să-şi ţină echilibrul, cu arma lui Scowther într-o mână. Rezolvase patru. Asistenta cu cap de şobolan şi încă un căutător dăduseră bir cu fugiţii. Sayre îşi scăpase pistolul pe jos şi acum încerca să se ascundă în spatele robotului cu incubatorul în mâini.

Susannah îi împuşcă pe cei doi vampiri rămaşi şi pe căutătorul cu mutră de buldog. Acesta din urmă, Haber îl chema, rămăsese pe poziţie, aşteptând un culoar de tragere. Însă ea trase prima şi se simţi profund satisfăcută când îl văzu cum se prăbuşeşte pe spate. Dintre toţi, Haber i se păruse cel mai periculos.

— Stimată doamnă, mă întreb dacă mi-aţi putea spune… începu robotul, dar se întrerupse brusc atunci când Susannah îi înfipse două gloanţe în faţa metalică, stingându-i lumina din ochii electrici. De la Eddie învăţase mişcarea asta.

Imediat se declanşă o sirenă puternică, iar ea îşi zise că, dacă nu va reuşi să o oprească cumva, va rămâne fără auz.

— *AM FOST ORBIT DE FOCURI DE ARMĂ!* mugi robotul cu aceeaşi intonaţie ridicolă de gen „să vă mai torn o ceaşcă cu ceai, doamna mea?”. *VEDERE ZERO, AM NEVOIE DE AJUTOR, COD 7, VĂ SPUN, AJUTOR!*

Cu mâinile ridicate, Sayre se îndepărtă de maşinăria vorbitoare. Din cauza sirenei şi a vaietelor robotului, Susannah nu reuşi să audă ce-i spunea, dar reuşi să citească vorbele pe buzele nemerniculuui: *Mă predau, pe cuvânt de onoare că mă predau!*

Ideea asta caraghioasă o amuză pe Susannah, care zâmbi fără să-şi dea seama ce face. Însă zâmbetul ei era fără umor şi fără milă şi nu însemna decât un singur lucru: îşi dorea ca jigodia aia să-i lingă cioturile picioarelor, aşa cum o obligase el pe Mia să-i lingă cizmele. Dar nu avea vreme de aşa ceva. Sayre îşi citi osânda în rânjetul ei şi se

răsuci pe călcâie, vrând să fugă de acolo.

Susannah îl împuşcă de două ori în ceafă: o dată pentru Mia şi o dată pentru Părintele Callahan. Ţeasta lui Sayre explodă cu putere, împroşcând sânge şi bucăţi de creier de jur-împrejur. Se apucă de un raft cu aparate şi provizii din perete, apoi căzu lat şi foarte mort.

Acum Susannah îndreptă pistolul spre zeitatea-păianjen. Capul minuscul şi alb de pe spinarea ţepoasă şi neagră se întoarse la ea. O vâlvătaie se aprinse în ochii aceia albaştri, atât de asemănători cu cei ai lui Roland.

Nu poţi! Nu ai voie! *Căci eu sunt unicul fiu al Regelui!*

Nu pot? îi răspunse ea în gând, ţintind cât putea de bine. O, *scumpete, te înşeli atât… de… TARE!*

Însă înainte de a apuca să apese pe trăgaci, se auzi un foc de armă în spatele ei. Şi un glonţ îi şterse latura gâtului. Susannah reacţionă imediat, întorcându-se şi aruncându-se pe jos, între paturi. Unul din căutătorii care dăduseră bir cu fugiţii se răzgândise şi se întorsese să-şi ajute tovarăşii. Susannah îl împuşcă de două ori în piept, făcându-l să-şi dea seama de greşeala lui mortală.

Se întoarse repede, căutând alte victime – da, asta îşi dorea, pentru aşa ceva era ea făcută şi îl va venera mereu pe Roland pentru că îi dezvăluise asta. Însă ceilalţi erau ori morţi, ori fugiţi de acolo. Păianjenul coborî repede de pe cadavrul din papier-mâche al mamei sale. Îşi întoarse capul alb de prunc spre ea.

Ai face bine să mă laşi să trec, Tuciurio, ori…

Trase în el, dar se poticni de mâna întinsă a omului-uliu, deviind cu foarte puţin traiectoria glonţului care ar fi ucis pe loc abominabila creatură. Aşa că nu reuşi decât să-i reteze unul din multele-i picioare păroase. Din rană începu să curgă o zeamă galben-roşiatică, mai asemănătoare cu puroiul decât cu sângele. Lighioana scoase un urlet ascuţit de durere, dar şi de surpriză, înăbuşit de ţiuitul ciclic şi interminabil al sirenei, dar pe care Susannah îl auzi foarte bine cu mintea ei.

Am să-ţi plătesc cu vârf şi îndesat pentru asta! Şi eu, şi tatăl meu, amândoi *ţi-o vom plăti! O să te rogi de noi să te omoram, aşa să ştii!*

N-o să aveţi voi ocazia asta, dulceaţă, îi răspunse ea, încercând să-şi încarce gândul cu cât mai multă fermitate şi încredere, nedorind ca lighioana să afle ce gândea în realitate: că era foarte posibil ca pistolul lui Scowther să fi rămas fără gloanţe. Ţinti cu o prudenţă deloc necesară, iar păianjenul fugi de ea, ascunzându-se, mai întâi, în spatele robotului, apoi ieşind pe o uşă întunecată.

În regulă. Sub nicio formă nu era cea mai bună rezolvare, dar măcar era încă în viaţă, iar ăsta era lucrul cel mai important.

Şi faptul că toţi cei din gaşca lui sai Sayre erau morţi sau dispăruţi? Nici asta nu era prea rău.

Susannah azvârli cât colo pistolul lui Scowther şi îşi alese o altă armă de la morţii de pe jos: un Walther PPK. Îl scoase din tocul de umăr al lui Straw, apoi scotoci prin buzunarele căutătorului unde găsi vreo şase încărcătoare. Se gândi în treacăt să adauge şi spada electrică a vampirului la arsenalul ei, dar se hotărî să o lase unde era. Cel mai bine te descurci cu uneltele pe care le cunoşti.

Încercă să ia legătura cu Jake, însă nu fu în stare, pentru că nici măcar propriile-i gânduri nu şi le putea auzi. Aşa că se întoarse spre robot.

— *Hei, uriaşule! Închide-ţi fluiericiul ăla, te rog!*

Nu se aşteptase să ţină, aşa că fu uimită de rezultat. Tăcerea care se instala imediat era minunată, având, parcă, textura moarului. În plus, liniştea îi putea fi de mare folos. I-ar fi auzit dacă puneau la cale un contraatac. Dar ştiţi care era adevărul-adevărat? Adevărul cel ruşinos? *Spera* să aibă loc un contraatac. Îşi *dorea* să se confrunte cu alţi duşmani. Nu conta cât de fără noimă era gândul ăsta. Avea o armă în mână, iar adrenalina îi pompa în vene. Doar asta conta.

(Jake! Jake, mă auzi, puişor? Răspunde surioarei tale mai mari!)

Nimic. Nici măcar zgomot îndepărtat de focuri de armă. Nu putea lua legă…

Un singur cuvânt. Dar *era,* oare, cuvânt?

(wimaue)

Şi, mai important decât asta, oare din partea lui *Jake* venea?

Nu era sigură, dar credea că da. Iar cuvântul îi suna oarecum cunoscut.

Susannah se concentră cât putu de bine, cu intenţia de a-l striga mai tare. Dar se opri, fulgerată de o idee într-atâta de trăsnită, dar şi într-atâta de convingătoare, că nu putea cu niciun chip fi numită „intuiţie". Jake încerca să nu facă niciun zgomot. Se… ascundea? Întinsese duşmanilor o cursă, poate? Da, ideea era foarte trăsnită, dar poate că şi *lui* îi pompa adrenalina prin vene. Nu avea de unde să ştie sigur, dar ori îi trimisese dinadins cuvântul ăla caraghios

(wimaue)

ori îi scăpase. Oricum ar fi fost, poate că era mai bine să-l lase să-şi vadă de treabă deocamdată.

— Vă spun că am fost orbit de focuri *de* armă! insistă robotul.

Vocea îi era tot puternică, dar parcă mai redusese puţin volumul, apropiindu-se cât de cât de un ton mai normal.

— Nu văd absolut nimic şi mai am şi incubatorul ăsta…

— Lasă-l jos, îi spuse Susannah.

— Dar…

— Lasă-l *jos,* Puiuţ.

— Mii de scuze, doaaamna mea, dar pe mine mă cheamă Majordomul Nigel şi realmente nu pot să…

În timpul acestui scurt schimb de cuvinte, Susannah reuşise să se tragă mai aproape de robot (descoperind cu bucurie că nu uitase cum să-şi folosească vechiul mijloc de deplasare doar pentru că i se îngăduise un respiro cu picioare) şi citi numele şi numărul de serie ştanţate pe pieptul din oţel cromat al maşinăriei.

— Nigel DNK 45932, lasă dracului jos cutia aia din sticlă, mulţam foarte frumos.

Robotul (imediat sub numărul de serie scria **UZ CASNIC**) dădu drumul incubatorului din braţe şi scoase un scâncet lung atunci când acesta se făcu ţăndări lângă picioarele sale metalice.

Susannah ajunsese acum chiar lângă el şi se văzu nevoită să-şi înfrângă o spaimă de moment înainte de a se întinde ca să apuce una din mâinile din oţel cu trei degete. Îşi spuse că nu era Andy, robotul din Calla Bryn Sturgis, şi că Nigel nu avea de unde să *ştie* ce păţise Andy. O fi fost robotul-majordom suficient de complex ca să-şi dorească răzbunare (sau nu), Andy eu siguranţă fusese, dar nu ai cum să vrei să răzbuni ceva ce nu cunoşti.

Cel puţin, aşa spera ea.

— Ridică-mă, Nigel.

Robotul se aplecă spre ea într-un scheunat de servomotoare.

— Nu, nu, nu, scumpete, trebuie să vii niţeluş mai în faţă- Sunt numai cioburi acolo unde stai tu acum.

— Mii de scuze, doaaaamna mea, dar sunt puţin cam orb. Cred că dumneavoastră m-aţi lăsat fără darul văzului.

Aha.

— Păi, începu ea, sperând ca iritarea din ton să-i mascheze teama, nu am cum să-ţi fac rost de ochi noi, dacă nu mă ridici de pe jos. Haide, mişcă-te. Dacă nu-ţi este cu supărare.

Condus de vocea ei, Nigel înaintă, strivind sticla spartă sub tălpi. Susannah îşi ţinu în frâu impulsul de a se feri de el, dar remarcă, plăcut surprinsa, că, atunci când Robotul-de-Uz-Casnic o ridică în braţe, atingerea lui era destul de blândă.

— Bravo. Acuma du-mă la uşă.

— Mii se scuze, doaaaamna mea, dar sunt *multe* uşi în Şaisprezece. Şi sunt şi mai multe sub castel.

Susannah nu-şi putu înfrâna curiozitatea:

— Cât de multe?

O pauză scurtă. Apoi:

— Aş zice că cinci sute nouăzeci şi cinci sunt funcţionale în momentul de faţă.

Iar ea observă imediat că cinci şi cu nouă şi cu cinci fac nouăsprezece.

Fac *chassit.*

— Te superi dacă te rog să mă duci la aia prin care am ajuns eu aici

înainte de schimbul de focuri? îl întrebă Susannah arătând cu mâna la capătul îndepărtat al încăperii.

— Nu, doamnă, nu mă supăr deloc, dar vă informez cu părere de rău că nu vă va fi de niciun folos, îi răspunse Nigel pe tonul lui afectat. Uşa aia. NEW YORK #7/FEDIC, este o uşă cu unic sens.

Făcu o altă pauză în timpul căreia nu se auzi decât clinchetul releelor din capul lui metalic.

— În plus, a ars după ultima întrebuinţare. După cum spuneţi dumneavoastră, a plecat spre poiana de la capătul cărării.

— Ei, cât de *tare*-i chestia asta! exclamă Susannah, dându-şi seama totuşi că vestea lui Nigel nu o luase prin surprindere.

Îşi aduse aminte de vâjâitul distonant pe care îl auzise atunci când Sayre o îmbrâncise prin uşa aceea; îşi aduse aminte cum, cu tot necazul în care nimerise, apucase să-şi spună că lucrul acela era pe moarte. Şi, ce să vezi? Da, chiar murise!

— *Tare* rău!

— Am senzaţia că sunteţi tulburată, doamna mea.

— Al dracului de multă dreptate ai! Normal că-s tulburată! Era destul de nasol că blestemăţia nu mergea decât într-un singur sens. Acum e închisă de tot!

— Nu şi opţiunea implicită, o anunţă Nigel.

— Opţiunea cum? Ce vrei să zici?

— Adică NEW YORK #9/FEDIC, îi spuse Nigel. Cândva au existat peste treizeci de porţi din New York spre Fedic, dar mi se pare că doar #9 a mai rămas. Toate comenzile de la NEW YORK #7/FEDIC au fost transferate la #9.

Chassit, îşi zise Susannah, cu speranţă în suflet. *Despre* chassit *vorbeşte el. Aşa cred. Doamne, sper că aşa e.*

— Te referi la parole şi alte chestii asemănătoare, Nigel?

— Da, doamna mea.

— Du-mă la Uşa #9.

— Cum doriţi.

Nigel se deplasă repede printre sutele de paturi goale ale căror aşternuturi apretate străluceau alb sub luminile din tavan. Preţ de o secundă, imaginaţia lui Susannah populă încăperea aceasta vastă cu copii înfricoşaţi, copii care plângeau şi ţipau, copii aduşi din Calla Bryn Sturgis şi, poate, şi din Callele învecinate. Cu ochii minţii văzu nu doar o asistentă cu cap de şobolan, ci batalioane întregi de asemenea creaturi, de-abia aşteptând să fixeze căştile metalice pe capetele copiilor răpiţi şi să demareze procedura care… care făcea ce anume? Îi distrugea cumva. Le aspira inteligenţa şi le strica hormonii de creştere, transformându-i în nişte handicapaţi uriaşi. Susannah îşi imagină că la început copiii se bucură pentru că aud o voce atât de plăcută, voce care le urează bun-venit în minunata lume a North

Central Positronics şi a Sombra Group. Atunci se opresc din plâns şi speranţa le luminează ochii. Şi poate îşi spun că asistentele acelea în uniforme albe sunt nişte persoane bune, în ciuda chipurilor lor hidoase, păroase şi cu mulţi colţi îngălbeniţi ieşindu-le din guri. Poate că sunt nişte persoane bune, aşa cum bună li se pare şi vocea acelei doamne drăguţe pe care o aud în minte.

Iar când va începe zumzetul, din ce în ce mai puternic pe măsură ce avansează spre centrul capetelor lor, iar sala aceasta se va umple iarăşi de ţipetele lor înspăimântate…

— Doamnă? Vă simţiţi bine?

— Da. De ce întrebi, Nigel?

— Mi s-a părut că aţi început să tremuraţi.

— Nu am nimic. Tu vezi-ţi de treabă şi du-mă la uşa aia spre New York. Uşa aia care încă mai funcţionează.

6

După ce ieşiră din infirmerie, Nigel o purtă repede printr-un coridor, apoi prin altul. Ajunseră la scările rulante ce păreau încremenite de secole. La jumătatea uneia din ele, le tăie calea o bilă din oţel, cu picioare, care-i aruncă o ocheadă chihlimbarie lui Nigel, strigând:

— *Huup! Huup!*

— *Huup! Huup!* îi răspunse Nigel, spunându-i apoi lui Susannah (pe tonul secretos întrebuinţat de bârfitori când se referă la Cei Mai Puţin Fericiţi De Soartă): Asta e un Maistru Mecanic, închis aici de mai bine de opt sute de ani. Presupun că i s-au prăjit circuitele. Bietul de el! Dar tot se străduieşte să se facă util.

De două ori o întrebă Nigel dacă i se pot înlocui ochii. Prima dată Susannah îi răspunse că nu ştie. A doua oară, pentru că începuse să-i cam fie milă de el („el”, adică o persoană, nu „el” adică un mecanism), îl întrebă ce părere are *el.*

— Cred că mi s-a cam împlinit sorocul, spuse el, adăugând imediat un cuvânt care-i dădu fiori reci lui Susannah: O, Discordia!

Fraţii Diem au murit, îşi zise ea, amintindu-şi – să fi fost un vis? o viziune? o întrezărire a *propriului ei* Turn? – ceva din perioada petrecută alături de Mia. Sau din perioada petrecută în Oxford, Mississippi? Sau din amândouă? *Papa Doc Duvalier a murit. Christa Mcauliffe*{19} *a murit. Stephen King a murit, cunoscut scriitor mort într-un accident pe când îşi făcea plimbarea de după-amiază, O, Discordia! O, pierdute şi de către vânt jelite chipuri!*

Dar cine e Stephen King? Şi, că tot veni vorba, cine e Christa Meauliffe?

La un moment dat, trecură pe lângă un căutător care fusese de faţă

la naşterea monstrului Miei. Zăcea ghemuit, ca un crevete uman, pe podeaua murdară a unui coridor, cu un pistol în mână şi o gaură în cap. Se sinucisese, presupuse Susannah. Şi i se păru că această concluzie are destulă noimă. Pentru că lucrurile merseseră prost, foarte prost, nu-i aşa? Şi, în cazul în care pruncul Miei nu va reuşi de unul singur să ajungă acasă la el, Tăticuţul cel Mare şi Purpuriu se va mânia foarte. S-ar putea mânia şi dacă Mordred îşi va găsi cumva drumul spre casă.

Celalalt tată. Căci lumea aceasta era una a gemenilor şi a imaginilor în oglindă, iar Susannah pricepea acum mai mult decât şi-ar fi dorit despre toate cele la care fusese martoră. Şi Mordred era un geamăn, o creatură de tip Jekyll-şi-Hyde cu două individualităţi distincte, antagonice. Şi avea doi taţi ale căror chipuri trebuia să şi le amintească.

Pe urmă ajunseră într-un loc unde erau alte cadavre, toate rezultat al sinuciderii, după părerea lui Susannah. Îl întrebă pe Nigel dacă îşi putea da seama de cauza morţii, după miros, sau cam aşa ceva, dar robotul susţinu sus şi tare că habar nu are.

— Câţi crezi că mai sunt aici? vru ea să ştie.

Trecuse efectul adrenalinei şi acum se simţea destul de agitată.

— Nu prea mulţi, doamna mea. Cred că majoritatea au plecat. Foarte asemănător cu Derva.

— Ce-i aia „Derva”?

Nigel spuse că regretă nespus, însă acea informaţie era restricţionată şi nu putea fi accesată decât cu parola corectă. Susannah încercă *chassit,* însă fără rezultat. Tot fără rezultat au fost şi *nouăsprezece* şi *nouăzeci şi nouă.* Îşi zise că ar trebui să se mulţumească cu faptul că majoritatea căutătorilor nu mai erau acolo.

Nigel o luă la stânga, intrând într-un alt coridor, cu uşi pe ambele laturi. Îi ceru să se oprească puţin, ca să încerce una din ele. Însă nu descoperi nimic notabil înăuntru. Doar un birou părăsit de foarte multă vreme, judecând după stratul gros de praf. Studie curioasă afişul de pe perete care înfăţişa câţiva adolescenţi dansând frenetic pe muzică de jazz. Sub poză era scris cu litere mari şi albastre:

FIŢI ATENŢI, ÎMPĂTIMIŢI DE JAZZ! AM DANSAT ROCK LA BAIRAM CU ALAN FREED[20]
CLEVELAND, OHIO, OCTOMBRIE 1954

Susannah era aproape sigură că pe scenă se afla Richard Penniman[21]. Obişnuiţii cluburilor, aşa cum era şi ea, îi priveau de sus pe toţi cei care interpretau melodii mai ritmate decât Phil Ochs[22], dar Suze avusese mereu o slăbiciune pentru Little Richard. La naiba, Miss Molly[23], ce-ţi mai place distracţia. Probabil că era o trăsătură a

Dettei din ea.

Oare odată, ca niciodată toţi oamenii de aici s-au folosit de uşile astea ca să plece în vacanţă în unde-urile şi când*-urile visate? S-au folosit ei, oare, de puterea Grinzilor ca să preschimbe anumite niveluri ale Turnului în atracţii turistice?*

Îi puse întrebarea lui Nigel, care îi răspunse că nu avea deloc habar. Nigel încă părea foarte deprimat din cauza pierderii ochilor.

În cele din urmă ajunseră într-o rotondă imensă, unde până şi şoaptele aveau ecou. Susannah observă uşi de jur-împrejur. Plăcile de gresie de pe jos erau albe şi negre şi imitau modelul unei table de şah, pe care ea şi-o amintea din anumite vise mai urâte în care Mia îşi hrănea fătul. Deasupra lor, sus, foarte sus, clipeau constelaţii întregi de stele electrice pe un cer albastru cu destul de multe crăpături. Locul acesta îi amintea puţin de Leagănul din Lud şi îi amintea foarte mult de Gara Centrală din New York. Din pereţi se auzea bâzâitul ruginit al mai multor ventilatoare ori aparate de aer condiţionat. În aer plutea un miros vag familiar şi, după ce se căzni un pic, Susannah îl identifică: detergentul Cornet. Sponsor principal al emisiunii-concurs *Preţul corect,* la care îi plăcea să se uite ori de câte ori se întâmpla să fie acasă dimineaţa. *Eu sunt Don Pardo şi vă invit să o aplaudăm împreună pe gazda dumneavoastră, domnul Bill Cullen!* Susannah simţi că o ia cu ameţeală şi închise ochii.

Bill Cullen a murit. Don Pardo a murit. Martin Luther King a murit împuşcat în Memphis. Discordia ne stăpâneşte pe toţi!

Of, Doamne, Dumnezeule, nu mai încetează odată toate *vocile* astea?

Deschise ochii şi văzu uşi pe care scria SHANGHAI/FEDIC şi BOMBAY/FEDIC şi una cu DALLAS (NOIEMBRIE 1963)/FEDIC. Pe altele era scris cu rune pe care ea nu le înţelegea. În cele din urmă Nigel se opri în faţa uneia cunoscute.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
New York/Fedic
Securitate Maximă

Toate astea Susannah le mai văzuse şi în lumea cealaltă, dar sub PAROLĂ VOCALĂ DE ACCES, sclipeau două cuvinte într-un roşu mohorât, de rău augur:

#9 OPŢIUNEA FINALĂ

7

— Ce doriţi să faceţi acum, doamnă? o întrebă Nigel.

— Pune-mă jos, scumpete.

Avusese timp să se gândească ce ar face dacă robotul ar fi refuzat, însă Nigel se conformă fără nici cea mai mică ezitare. Susannah se deplasă spre uşă în maniera „pe jumătate săltat-pe jumătate târât" care-i devenise o a doua natură. O atinse şi simţi că era construită dintr-un material care nu era nici lemn, nici metal. I se păru că aude un zumzet foarte slab din spatele ei. Se gândi să încerce parola *chassit,* varianta personalizată a bine cunoscutului *Sesam, deschide-te!* al lui Ali Baba, dar îşi dădu seama că nu ar fi avut niciun rost. Uşa nici măcar nu avea clanţă. În fond, aşa era şi normal, sens unic înseamnă sens unic, fără mişto.

(JAKE.)

Expedie gândul cu toată forţa.

Niciun răspuns. Nici măcar acel

(wimaue)

foarte stins şi fără noimă. Mai aşteptă câteva secunde, apoi se întoarse şi se lăsă în şezut, cu spatele sprijinit de uşă. Puse încărcătoarele pe jos, între picioare, şi luă Walther-ul PPK în mâna dreaptă. Bună armă cu care să te aperi când eşti cu spatele la perete, îşi zise ea; în plus, îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea greutatea pistolului. Odată ca niciodată, fusese instruită, alături de alţii, în tehnicile protestului denumit „rezistenţă pasivă". Întinde-te pe burtă în sala de mese, protejându-ţi abdomenul, precum şi părţile intime mult mai sensibile. Nu răspunde celor care te lovesc şi te blestemă şi îţi înjură părinţii. Cântă în lanţuri aşa cum cântă marea. Oare ce-ar zice prietenii ei despre ea acum?

— Ştii ceva? Mă doare exact în cur. A murit şi rezistenţa pasivă.

— Doamnă?

— Nimic, Nigel.

— Doamnă, dacă îmi este îngăduit să vă întreb…

— Ce fac eu acum?

— Întocmai, doamnă.

— Îmi aştept un prieten, Puiuţ. Mi-aştept un prieten, nimic mai mult.

Se aşteptă ca DNK 45932 să-i amintească pe un ton jignit că numele lui este Nigel, dar robotul nu spuse nimic în sensul acesta. În schimb, o întrebă până când îşi va aştepta prietenul. Susannah îi răspunse că până va îngheţa iadul, răspuns ce închise gura robotului câteva momente. Când o deschise din nou, acesta o întrebă:

— Atunci eu pot să plec, doamnă?

— Ai cum să vezi pe unde mergi?

— Am comutat pe vederea în infraroşu. Evident, este mult mai puţin satisfăcătoare decât cea tridimensională, dar îmi este suficientă ca să pot ajunge la atelierele de reparaţii.

— Şi crezi că mai e cineva acolo care să te repare? îl întrebă

Susannah pe un ton de curiozitate indiferentă.

Apăsă butonul şi scoase încărcătorul din pistolul Walther, apoi îl împinse la loc, simţind un soi de plăcere elementară la auzul zgomotului metalic şi uleios.

— Nu am de unde să ştiu, doamnă, îi răspunse Nigel, deşi probabilitatea ca să mai fie cineva acolo este extrem de scăzută, cu siguranţă sub unu la sută. Dacă nu apare nimeni, atunci voi face ce faceţi şi dumneavoastră: voi aştepta.

Simţindu-se brusc foarte ostenită, Susannah nu mai avu putere decât să dea din cap: era convinsă că aici se sfârşeşte pentru ea această colosală odisee

— Aici, cu spatele lipit de uşă. Dar nu se cade să te dai bătută, nu? Abandonul e pentru cei slabi şi laşi, nu pentru pistolari.

— Să-ţi meargă bine, Nigel. Mersi că m-ai cărat până aici. Zile lungi şi nopţi senine îţi doresc. Scuze că ţi-am scos ochii, dar eram la strâmtoare şi nu ştiam de partea cui eşti.

— Toate cele bune şi dumneavoastră, doamnă.

Susannah îi mulţumi cu un semn din cap. Nigel se îndepărtă în tropăit de tălpi metalice, iar ea rămase singură. Cu spatele sprijinit de uşa care dădea spre New York. Aşteptându-l pe Jake. Încercând să-l audă pe Jake.

Dar nu auzi decât zumzăitul istovit şi ruginit al maşinăriilor din pereţi.

V
ÎN JUNGLĂ, ÎN MĂREAŢA JUNGLĂ

1

Singurul lucru care l-a împiedicat pe Jake să moară alături de Părinte a fost gândul că vampirii şi căutătorii l-ar fi putut ucide pe Ete. Prin urmare, hotărârea nu a fost prea grea. Jake zbieră *(ETE, LA MINE!)* cu toată forţa mentală de care era capabil, iar Ete apăru imediat lângă piciorul lui. Jake trecu pe lângă căutătorii hipnotizaţi de ţestoasa din fildeş şi se duse ca din puşcă la uşa pe care scria ACCES PERSONAL. O deschise şi, de la lumina portocalie cu reflexe roşietice a restaurantului, intră cu Ete într-o zonă de un alb strălucitor, cu miros înţepător de prăjeală. Îl izbi în faţă aburul, fierbinte şi umed,

(jungla)

pregătind, poate, scena pentru cele ce vor urma,

(măreaţa junglă)

ori poate că nu. I se contractară pupilele, limpezindu-i văzul, şi observă că se afla în bucătăria restaurantului Dixie Pig. Nu pentru prima oară. Odată, nu cu mult înainte de invazia Lupilor în Calla Bryn Sturgis, Jake o urmărise pe Susannah (doar că atunci era Mia) într-un vis în care ea scotocea printr-o bucătărie imensă şi pustie în căutare de mâncare. În bucătăria *asta*, însă acum locul forfotea de viaţă. Un porc uriaş sfârâia în proţap deasupra unui foc deschis. La fiecare picătură de grăsime, flăcările ţâşneau printre zăbrelele unui grătar din fier, lipicioase de la resturile de mâncare închegate pe ele. De-o parte şi de cealaltă se aflau maşini de gătit uriaşe, din cupru, pe care clocoteau oale aproape la fel de înalte ca Jake. Într-una dintre acestea amesteca o creatură cenuşie şi costelivă, atât de hidoasă încât lui Jake nici nu-i venea să se uite la ea. Din gura cenuşie, cu buze umflate, se ridicau colţi mari. Fălcile umflate şi acoperite cu negi i se revărsau dezgustător. Dar ceea ce întărea senzaţia de coşmar era faptul că pocitania era îmbrăcată cu uniformă albă de bucătar, pătată acum de mâncare, iar pe cap avea o bonetă înfoiată, din acelea purtate de maeştri în arta culinară. Dincolo de creatura asta, abia desluşiţi prin aburul des, doi indivizi, îmbrăcaţi tot în uniforme albe, spălau vase la o chiuvetă dublă. Ambii purtau batiste în jurul gâtului. Unul era om, un băiat cam de şaptesprezece ani. Celălalt aducea cu o pisică domestică monstruoasă, ridicată pe picioarele dindărăt.

— *Vai, vai, los mostros pubes, tre cannits en founs!* cârâi bucătarul cu colţi la băieţii de serviciu.

Nu-l remarcase încă pe Jake. Dar unul din ceilalţi doi, pisica, îl

văzuse. Îşi dădu urechile pe spate şi pufăi prelung. Fără să se gândească, Jake aruncă Oriza pe care o avea în mâna dreaptă. Farfuria zbârnâi prin aburul din bucătărie şi intră în gâtul creaturii cu uşurinţa alunecoasă a unui cuţit care taie o bucată dintr-un calup de untură. Capul de pisică se rostogoli peste vasele murdare din chiuvetă cu un pleoscăit înecat în spumă. Ochii verzi încă îi mai scânteiau.

— *San fai, can dit los!* zbieră maestrul-bucătar.

Ori nu-şi dădea seama ce se petrece în bucătăria lui, ori era incapabil să priceapă ce se întâmpla chiar în faţa ochilor lui. Se întoarse către Jake. Sub fruntea oblică şi zimţată, ochii acestui monstru aveau o culoare spălăcită, ceva între albastru foarte deschis şi cenuşiu: ochi de fiinţă înzestrată cu conştiinţă. Pentru că acum îl vedea din faţă, Jake înţelese ce era: o combinaţie hidoasă, însă inteligentă, de porc domestic cu mistreţ. Ceea ce însemna că îşi frigea chiar propriile-i neamuri pentru cină. Ceea ce se încadra perfect în specificul restaurantului Dixie Pig.

— *Can foh pube ain-tet can fah! She-so pan! Vai!*

Vorbele acestea ciudate i le adresă lui Jake. Iar apoi, ca să desăvârşească balamucul, continuă pe o limbă cât de cât inteligibilă:

— De nu pui osu', *eşi d-aci!*

Celălalt băiat de la chiuvetă, cel care arăta a om, începuse să strige ceva ca un avertisment, dar bucătarul nici nu-l luă în seamă. Hidoşenia instruită în arta culinară părea a fi de părere că, din moment ce Jake îi omorâse unul din ajutoare, era absolut normal să îi ia locul.

Jake azvârli şi cealaltă farfurie, care reteză gâtul gros şi scurt al porcului corcit, punând capăt şirului aparent nesfârşit de comenzi. O găleată de sânge se revărsă din gâtul creaturii peste plita din dreapta, unde începu să sfârâie şi să emane un miros greţos de ars. Capul porcului se răsuci la stânga şi se înclină mult spre spate, dar nu se desprinse cu totul de gât. Creatura (lejer peste doi metri înălţime) se împletici puţin spre stânga şi se repezi să-şi îmbrăţişeze ruda care se frigea în proţap. Capul se mai rupse niţel din gât, ajungând acum să se odihnească pe umărul drept al Maestrului Porc-Bucătar. Un ochi se zgâia prin aburul des la lămpile fluorescente din tavan. Din cauza focului, mâinile i se lipiseră de friptură şi începură acum să se topească. Apoi creatura se prăvăli cu totul în flăcări şi tunica i se aprinse.

Jake se întoarse la timp cu spatele la scena aceasta şi reuşi să-l vadă pe celălalt picolo cum se apropie de el, într-o mână cu un cuţit pentru tranşat carnea, iar în cealaltă cu un satâr. Jake înşfăca o altă 'Riza din traista de papură, dar nu o aruncă imediat, în ciuda vocii lăuntrice care-i cerea insistent să o arunce, haide, haide odată, să-i facă, aşa cum zisese Margaret Eisenhart, „cea mai scurtă ninsoare din câte

există”. Îşi amintea cum râseseră atunci Suratele Oriza cu multă poftă. Însă, oricât de tare îşi dorea să arunce farfuria, se stăpâni pentru moment.

Se stăpâni, pentru că în faţa lui se afla un tânăr cu pielea cenuşiu-gălbuie sub lumina strălucitoare a bucătăriei. Şi tânărul acela, aproape un copil, părea înfricoşat şi subnutrit. Jake ridică doar farfuria, atrăgându-i astfel atenţia să nu mai înainteze nici măcar un pas, iar tânărul înlemni. Dar nu din cauza ’Rizei, ci a lui Ete care stătea la picioarele lui Jake. Blăniţa bumblerului era toată infoiată, părând de două ori mai multă, iar dinţii erau dezgoliţi într-un rânjet deloc prietenos.

— Vorheşti începu Jake, dar chiar atunci uşa dinspre restaurant se dădu de perete şi în bucătărie năvăli unul dintre căutători.

Jake aruncă farfuria fără să stea pe gânduri. ’Riza şuieră prin aburul des, sclipitor şi reteză capul nepoftitului cu precizie nemiloasă, chiar sub mărul lui Adam. Trupul decapitat se bălăbăni mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, aidoma unui cabotin care se înclină de o manieră ieşită din comun în faţa publicului de la teatru. Şi se prăbuşi.

Într-o fracţiune de secundă Jake scoase două farfurii din traistă şi-şi încrucişă mâinile peste piept în poziţia pe care sai Eisenhart o numea „încărcătura”. Îi aruncă o privire tânărului picolo, care nu lăsase din mâini nici cuţitul, nici satârul. Niciun pericol din partea aia, îşi spuse Jake. Încercă din nou să stabilească un soi de comunicare cu el şi, de data aceasta, nu-l mai întrerupse nimeni:

— Vorbeşti englezeşte?

— Îhî, zise băiatul.

Lăsă jos satârul ca să-şi poată ridica degetul mare înroşit şi zbârcit de la apă şi arătătorul cam la jumătate de centimetru depărtare unul de celălalt.

— Numa’ că niţăl. Ce învăţai de atuncia când venii io aci.

Deschise şi cealaltă mână, iar cuţitul se rostogoli alături de satâr pe pardoseala bucătăriei.

— Ai venit din Lumea de Mijloc? îl întrebă Jake. De acolo eşti, nu-i aşa?

Era destul de limpede că băiatul de serviciu nu era prea inteligent („Cu siguranţă nu-i vreun os de geniu”, ar fi rânjit batjocoritor Elmer Chambers), dar părea să aibă măcar atâta minte cât să-i fie dor de casă, căci Jake desluşi o scânteiere în ochii băiatului la pomenirea ţinuturilor natale.

— Îhî, răspunse el. Din Ludweg io mi-s.

— În apropiere de oraşul Lud?

— La nord de cela, că-ţi place au ba, zise servitorul. Ai să mă prăpădeşti, flăcău? N-aş voi să-mi gat zilele, chiar dacă mi-s atâta de înjelit.

— Nu am să te omor dacă ai să-mi spui adevărul. Ai văzut vreo femeie trecând pe aici?

Băiatul de serviciu şovăi puţin, apoi răspunse:

— Îhî. Au cărat-o Sayre cu vericii lui. Pă sus o cărau şi la ea îi atârna capu' p-o parte…

Şi tânărul îi exemplifică lui Jake, lăsându-şi capul pe umăr şi dându-şi ochii peste cap. Drept e că acum impresia de „prostul satului" era şi mai accentuată. Jake se duse cu gândul la Sheemie, din povestea lui Roland despre perioada petrecută în Mejis.

— Dar nu era moartă.

— Ne, ne, ne. O auzii când o fătat, io.

Jake aruncă o privire la uşă, dar deocamdată nu mai îndrăznea nimeni să intre. *Deocamdată.* Ar cam fi fost momentul s-o şteargă de acolo, însă…

— Cum te cheamă, nătăfleţule?

— Io mi-s Jochabim, ăsta-s io, băiatu' lu' Hossa.

— Atunci ascultă-mă cu atenţie, Jochabim. Dincolo de bucătăria asta se află o lume care se numeşte New York City, unde flocoşii ca tine sunt liberi. Te sfătuiesc să ieşi de aici cât mai poţi.

— O să mă aducă-napoi şi-o să-mi dea cu biciu'.

— Nu. Nu pricepi cât de mare e lumea despre care-ţi spun. E… e cam aşa cum era Lud, pe vremea când Lud era…

Se uită în ochii tâmpi ai lui Jochabim şi îşi spuse: *Nu, eu sunt ăla care nu pricepe. Şi dacă mai pierd vremea pe-aici încercând să-l conving să evadeze, precis o să mi…*

Uşa dinspre restaurant se deschise iar. Acum doi căutători se repeziră să intre în acelaşi timp şi se blocară o clipă în prag. Jake îşi azvârli ambele 'Rize şi le urmări cu privirea cum se încrucişară prin aburul din încăpere, decapitându-i pe cei doi chiar când reuşiseră să pătrundă în bucătărie. Se prăbuşiră pe spate şi uşa se închise la loc. La Şcoala Piper, Jake învăţase despre Bătălia de la Termopile, unde mica armată a grecilor a ţinut piept unei armate persane de zece ori mai numeroasă. Grecii îi atrăseseră pe perşi într-o strâmtoare îngustă din munţi; el avea această uşă. Atâta vreme cât vor veni pe rând, câte unul, câte doi, le va putea face faţă.

Până când va rămâne fără Orize.

— Arme? întrebă el întorcându-se către Jochabim. Aveţi ceva arme pe-aici?

Jochabim scutură din cap, însă, dat fiind privirea lui enervant de opacă, Jake nu-şi putea da seama dacă gestul însemna *Nu-s arme în bucătărie* sau *Nu pricep ce zici.*

— Bine, am să plec acum, se hotărî Jake. Şi dacă nu fugi şi tu de-aici cât încă mai poţi, înseamnă că eşti mai prost decât pari, Jochabim. Ceea ce ar fi destul de greu. Afară, acolo unde-ţi zic eu să

te duci, sunt *jocuri video,* băiete. Gândeşte-te bine.

Însă Jochabim continuă să se uite la el cu acelaşi *hî?* în privire, aşa că Jake se lăsă păgubaş. Tocmai voia să-i spună ceva lui Ete când auzi o voce din spatele uşii.

— Hei, băiete.

O voce aspră. Misterioasă. Atotştiutoare. Vocea unui bărbat care te-ar ucide doar pentru cinci dolari ori ţi-ar regula iubita dacă aşa ar avea el chef, îşi spuse Jake.

— Prietenul tău, părinţelul, e mort. De fapt, părinţelul tău a ajuns *papa bun.* Aşa că încetează cu prostiile şi ieşi de acolo. Poate aşa o să ne milostivim de tine şi n-o să te servim la desert.

— Ba ia du-te tu în moaş'ta pe gheaţă, dacă ştii cine a fost, îl îndemnă Jake cu amabilitate.

Vorbele lui reuşiră să penetreze prin zidul de tâmpeală al lui Jochabim, care păru extrem de şocat.

— Ultima şansă, spuse vocea aspră şi atotştiutoare. Ieşi de acolo.

— Ba intră tu! ripostă Jake. Am o mulţime de farfurii!

Îl cuprinsese o dorinţă nebună să ţâşnească afară pe uşa aia şi să se răfuiască cu căutătorii şi căutătoarele din restaurant. Dar, stai puţin, ideea nu era chiar într-atât de trăsnită, iar Roland l-ar fi putut asigura de asta. Pentru că exact la aşa ceva nu se aşteptau cei de dincolo. Şi poate că ar fi reuşit să semene panică în rândurile lor şi să-i pună pe fugă doar cu câteva farfurii aruncate la repezeală.

Nu căutătorii erau problema, ci monştrii de dincolo de draperie. Vampirii. Jake ştia prea bine că *ăştia* nu ar fi intrat în panică. Ba chiar avea o oarecare bănuială că, dacă Preavechii ar fi fost în stare să intre în bucătărie (ori poate lipsa de interes în persoana lui îi ţinea în sala de mese; lipsa de interes şi resturile din trupul Părintelui), atunci el ar fi fost demult mort. Foarte posibil alături de Jochabim.

Se lăsă uşor într-un genunchi şi şopti:

— Ete, caut-o pe Susannah!

Întări comanda cu o imagine mentală.

Bumblerul îi mai aruncă lui Jochabim o ultimă privire plină de suspiciune şi se apucă să amuşine pardoseala. Pentru că părea recent spălată, Jake se temea că bumblerul nu va fi în stare să găsească mirosul. Dar chiar atunci Ete scoase o exclamaţie ascuţită, aducând mai mult a lătrat de câine decât a vorbă de om şi se repezi spre centrul bucătăriei, printre plite şi mese, cu năsucul aproape lipit de podea. Se abătu de la drumul în linie dreaptă doar cât să ocolească trupul Maestrului Porc-Bucătar care ardea mai departe mocnit.

— Ascultă ce-ţi spun eu acum, nesimţitule! zbieră căutătorul din spatelă uşii. Mă faci să-mi pierd răbdarea!

— Bun aşa! exclamă Jake. Pofteşte înăuntru. Să vedem dacă ai să şi ieşi de aici!

Duse degetul la buze, cerându-i astfel lui Jochabim să nu scoată nicio şoaptă. Şi se pregăti s-o şteargă de acolo, căci nu ştia câtă vreme va trece până când băiatul va striga la cei din spatele uşii că puştiul ăla străin şi billy-bumblerul lui nu mai controlau Strâmtoarea de la Termopile. Însă chiar atunci Jochabim deschise gura şi îi şopti ceva.

— Ce zici? îl întrebă Jake, privindu-l cu neîncredere.

I se păru că aude *fereşte-te de capcana minţii,* dar n-avea niciun sens. Sau avea?

— Fereşte-te de capcana minţii, repetă Jochabim, mai clar de această dată şi îi întoarse spatele, revenind la oalele lui cu clăbuci.

— *Care* capcană a minţit? îl întrebă Jake.

Dar Jochabim se prefăcu că nu-l aude, iar Jake nu-şi permitea să mai zăbovească acolo ca să afle ce anume voise să spună. Se grăbi ca să-l prindă din urmă pe Ete, uitându-se peste umăr la fiecare câţiva paşi. Dacă mai năvăleau şi alţi căutători în bucătărie, Jake voia să fie primul care să afle.

Dar nu năvăli nimeni, cel puţin până când îl urmă pe Ete printr-o altă uşă, ajungând în cămara restaurantului, o încăpere întunecată, cu tot felul de lăzi şi cutii aşezate unele peste altele până în tavan şi mirosind puternic a cafea şi condimente. Semăna cu magazia din spatele prăvăliei din East Stoneham, doar că era mult mai curată.

2

În colţul cămării restaurantului Dixie Pig se afla o uşă închisă. În spatele ei se găsea o scară cu trepte acoperite cu plăci din gresie, care cobora până unde numai Dumnezeu putea spune. Singura lumină venea de la nişte becuri chioare învelite în abajururi din sticlă mată, în care multe muşte îşi dăduseră obştescul sfârşit. Fără să ezite câtuşi de puţin, Ete începu să coboare cu mişcări ţopăite şi extrem de comice din funduleţ. Pentru că îşi ţinea nasul aproape lipit de trepte şi pentru că reuşise să citească gândurile micuţului său prieten, Jake pricepu că dăduse de urma lui Susannah.

Băiatul încercă să numere treptele, dar pierdu şirul pe la o sută douăzeci. Se întrebă dacă se mai aflau în New York (sau sub el). La un moment dat i se păru că aude un huruit slab, dar foarte familiar şi se gândi că, dacă ce auzea era metroul, atunci precis se aflau sub oraş.

În cele din urmă ajunseră la capătul scării, într-un loc întins, boltit, care aducea cu holul gigantic al unui hotel. Doar că fără hotel. Ete îl traversă, tot cu botul la pământ şi cu codiţa cârlionţată legănându-se în stânga şi în dreapta. Jake se văzu nevoit să grăbească pasul ca să nu rămână prea în urmă. 'Rizele rămase după confruntarea din bucătărie se hâţânau încolo şi încoace în traista din papură. La capătul holului se afla un chioşc cu un afiş în vitrina plină de praf: ULTIMA ŞANSĂ

PENTRU ACHIZIŢIONAREA DE SUVENIRE DIN NEW YORK şi un altul pe care scria: VIZITAŢI 11 SEPTEMBRIE 2001! MAI AVEM BILETE PENTRU ACEST FABULOS EVENIMENT! ACCESUL INTERZIS ASTMATICILOR FĂRĂ RECOMANDAREA MEDICULUI! Jake se întrebă ce o fi fost atât de nemaipomenit la ziua de 11 septembrie a anului 2001, iar apoi se gândi mai bine şi ajunse la concluzia că nu voia să afle.

Pe neaşteptate, auzi o voce în minte, la fel de sonoră ca şi cum i-ar fi vorbit direct în ureche: *Hei, hei, cucoano de la Positronics! Mai eşti acolo?*

Jake nu avea nici cea mai mică idee cine ar fi putut fi cucoana de la Positronics, dar recunoscu de îndată vocea care pusese întrebarea.

Susannah! strigă el oprindu-se lângă chioşcul cu suvenire. Un zâmbet larg şi vesel îi destinse trăsăturile încordate, făcându-l să semene iarăşi cu copilul care era. *Suze, eşti acolo?*

Îi auzi exclamaţia de surpriză.

Dându-şi seama că Jake nu se mai afla în spatele lui, Ete se întoarse şi-l strigă nerăbdător:

— *Eik!*

Pentru moment, cel puţin, Jake nu-l luă în seamă.

— Te aud! strigă el. În sfârşit! Cu cine vorbeai? Ţipă, nu te opri, ca să mă ghidezi spre ti…

Din spate, probabil din vârful scării, poate de la mijlocul ei, veni un strigăt:

— El e!

Apoi nişte împuşcături. Dar Jake nici nu le auzi. Spre marea lui disperare, simţea cum i se furişase ceva în cap. Ceva ca o mână mentală. Îşi zise că probabil era căutătorul acela care îl ameninţase din spatele uşii. Că mâna acelui căutător găsise cumva comutatoarele din Doganul lui Jake Chambers şi se juca cu ele. Încercând

(să mă imobilizeze, să-mi lipească tălpile de sol)

să-l oprească. Iar vocea aceea reuşise să pătrundă pentru că el primea şi trimitea mesaje, pentru că era *deschis*…

Jake, Jake, unde eşti?

Nu avea vreme să-i răspundă. Mai demult, atunci când încercase să deschidă Uşa Nedescoperită din Peştera Vocilor, Jake îşi imaginase un milion de uşi care se deschid simultan. Acum îşi imagină cum una din ele se trânteşte cu putere, bubuind cam cum probabil că ar bubui bangul sonic produs de Dumnezeu însuşi.

Şi foarte bine făcu. O clipă încă, tălpile-i mai rămaseră lipite de pardoseala murdară, apoi auzi un urlet de durere şi simţi cum acel ceva îi este smuls din minte. Ducă-se pe pustii!

Jake începu să se mişte, mai spasmodic la început, apoi mai sigur şi mai repede. Of, Doamne, scăpase la mustaţă! De foarte departe o auzi

pe Susannah chemându-l iarăşi, dar nu mai îndrăzni să-şi deschidă mintea ca să-i răspundă. În situaţia de faţă nu putea decât să spere că Ete nu-i va pierde urma şi că ea va continua să îl cheme.

3

Mai târziu ajunse la concluzia că probabil începuse să fredoneze cântecul auzit la aparatul de radio al doamnei Shaw imediat după ultimul strigăt al lui Susannah, însă nu era sigur. Era ca şi cum ai încerca să stabileşti cu precizie momentul apariţiei unei migrene ori a unui guturai. Însă era sigur că a auzit alte focuri de armă şi chiar şuieratul prelung al unui glonţ care probabil că ricoşase. Dar toate astea erau destul de departe, aşa că nu se mai obosi să se ferească (şi nici să se uite peste umăr). Plus că Ete grăbise pasul, iar Jake reuşi să-l ajungă şi îşi continuă drumul cu ochii la poponeţul îmblănit care ţopăia iute în faţa lui. De undeva se auzeau bufnete şi şuierături înăbuşite. În pardoseală apărură nişte şine, făcându-l pe Jake să creadă că pe vremuri pe acolo trecuse vreun tramvai sau vreun tren suburban. La distanţe regulate dădea peste comunicate oficiale pictate pe pereţi: **PATRICIA ÎNAINTE; FEDIC; AI PERMISUL ALBASTRU?** Pe ici, pe colo, plăcile de faianţă căzuseră, în alte locuri şinele de tramvai se întrerupeau şi foarte adesea se întâlneau gropi pline cu apă stătută, infestată. Jake şi Ete trecură pe lângă două sau trei vehicule demult abandonate acolo, care păreau a fi fost rodul unei poveşti de dragoste între o maşinuţă de golf şi un vagon-platformă. Mai trecură şi pe lângă un robot cu capul ca un nap, cu ochi din becuri roşii ce sclipeau stins. Maşinăria scoase un singur sunet croncănit ce ar fi putut să însemne *stop.* Jake scoase o Oriză, fără să ştie dacă farfuria ar fi fost bună de ceva în cazul că s-ar fi luat după ei, însă robotul nici nu se mişcă de pe loc. Probabil că acea singură licărire a becurilor şi croncănitul înăbuşit consumase ultimii ergi din bateriile, ori celulele energetice, ori cilindrul atomic, ori altă chestie pe baza căreia funcţiona el. Din loc în loc erau graffiti. Pe două le mai văzuse. Primul zicea TRĂIASCĂ REGELE PURPURIU!, cu câte un ochi roşu în locul punctelor de deasupra celor două litere „I". Celălalt era BANGO SHANK, '84. *Măi, frate,* îşi spuse Jake zăpăcit, *da' plimbăreţ mai eşi Bango ăsta.* Şi atunci se auzi cum fredonează în şoaptă. Nu cânta versuri propriu-zise, ci un refren vechi, de-abia amintit, auzit demult de tot la radioul din bucătărie al doamnei Shaw:

— A-wimaue, a-wimaue, wiiii-maaa-ma-ma-ueee…

Se forţă să înceteze, speriat de senzaţia că bodogăneala asta a lui ar fi fost înzestrată cu calităţi magice, şi îi ceru lui Ete să se oprească:

— Tre' să fac pişu, băiete.

— Ete!

Urechile ciulite şi ochii strălucitori completară mesajul: *Nu mai zăbovi.*

Jake se duse lângă un perete şi îl stropi cu urină. Printre plăcile pătrate de faianţă se prelingea o mâzgă verzuie. Băiatul înclină uşor capul în direcţia din care veneau urmăritorii lor. Se auzeau mai bine acum. Oare câţi erau în potera aia? Poate că Roland ar fi putut să-şi dea seama, dar Jake nu avea nici cea mai vagă idee. Din cauza ecourilor avea sentimentul că era un regiment întreg.

Tocmai când se încheia la pantaloni, lui Jake Chambers îi trecu prin minte că Părintele n-o să mai facă niciodată asta şi nici n-o să-i mai zâmbească şmechereşte şi nici n-o să se mai închine înainte de fiecare masă. Pentru că îl omorâseră. Pentru că îi luaseră viaţa. Pentru că-i opriseră pulsul şi respiraţia. Poate că Părintele le va mai apărea în vise, însă, în realitate, el a ieşit de tot din această poveste. Jake începu să plângă. Şi, aşa cum se întâmplase mai devreme când zâmbise, lacrimile îl făcură din nou să arate ca un copil. Ete se întorsese deja cu spatele la el, nerăbdător să meargă mai departe, pe urma mirosului; dar acum îi aruncă peste umăr o privire îngrijorată.

— E-n regulă, suspină Jake, terminând de încheiat pantalonii şi ştergându-şi apoi obrajii uzi cu podul palmei.

Numai că nu era deloc în regulă. Ce simţea el acum era mai mult decât tristeţe. Mai mult decât furie. Mai mult decât teamă de căutătorii care veneau neabătuţi pe urmele lui. Şi, pentru că nu mai era stimulat de adrenalină, simţi că nu este doar trist, ci şi flămând. Şi obosit. *Obosit?* Mai degrabă la capătul puterilor. Dincolo de el. Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai dormise. Da, fusese aspirat prin uşă şi ajunsese în New York: asta îşi amintea, îşi mai amintea şi cum Ete aproape fusese lovit de un taxi. Şi-l amintea şi pe pastorul ăla cu Bomba-Lui-Dumnezeu, pastorul ăla guraliv al cărui nume îi adusese aminte de un film vechi, alb-negru{24} pe care-l văzuse la televizor în copilărie şi în care Jimmy Cagney juca rolul lui George M. Cohan. Şi îşi dădu acum seama că în filmul ăla era un cântec despre un tip pe care-l chema Harrigan: *H-A-doi de R; Harrigan, eu mi-s.* Îşi putea aminti toate astea, dar nu şi ultima oară când mâncase o…

— *Eik!* lătră Ete, neîndurător ca soarta.

Dacă bumblerii puteau intra în stare critică, atunci Ete mai avea mult până acolo, îşi spuse Jake frânt.

— *Eik! Eik-Eik!*

— Da-da, răspunse el, depărtându-se de perete. Eik-Eik o să dea fuga-fuga. Haide. Găseşte-o pe Susannah.

Îi venea să se târască, dar se părea că târâtul nu-l va duce departe. Şi nici mersul la pas. Îşi forţă picioarele într-un fel de marş rapid şi începu din nou să cânte în şoaptă. De data aceasta cuvintele cântecelului care-l obseda: *În junglă, măreaţa junglă, leul doarme în*

noaptea asta… În junglă, tăcuta junglă, leul doarme în noaptea asta… oooo. Şi o luă iarăşi razna: *a-wimaue, a-wimaue, a-wimaue,* cuvinte fără noimă auzite la radioul din bucătărie în permanenţă reglat pe postul WEBS, care transmitea doar cântece vechi… dar, stai aşa, cântecul ăsta nu era şi o amintire a unui anume film? Nu, nu era un cântec din *Yankee Doodle Dandy,* ci un altul. Nu-i aşa? Un film cu nişte monştri înfricoşători? Un film pe care-l văzuse când era foarte mic, poate încă în

(scutece)

pamperşi?

Lângă sat, satul tăcut, leul doarme în noaptea asta… Lângă sat, satul paşnic, leul doarme în noaptea asta… UUUUHUUU-ui maa-mama-ueee, a-wimaue, a-wimaue…

Se opri, gâfâind cu putere, masându-se într-o parte. Îl înjunghia ceva acolo, dar nu prea tare, nu încă, nu într-atât încât să-l împiedice să meargă. Însă mâzga aia… mâzga aia verzuie care ieşea printre plăcile de faianţă… se prelingea prin tencuiala veche şi printre plăcile ceramice crăpate pentru că aici erau

(în junglă)

sub oraş, foarte adânc, ca în nişte catacombe

(a-wimaue)

sau ca…

— Ete, spuse el printre buzele crăpate.

Of, Doamne, ce sete îi era!

— Ete, asta nu-i mâzgă, e *iarbă.* Sau buruieni… sau…

Ete lătră numele prietenului său, însă Jake nici nu-l auzi. Auzea în schimb zgomotele urmăritorilor (mai aproape acum), dar, pentru moment, îi ignoră şi pe aceştia.

Iarbă. Creştea din peretele acoperit cu faianţă.

Năpădea peretele.

Se uită în jos şi văzu tot iarbă, iarbă multă şi de un verde lucios, aproape vânăt sub becurile fluorescente, înălţându-se din pardoseală. Şi plăcile de gresie se fărâmau, se făceau cioburi, aidoma rămăşiţelor bătrânilor, strămoşii care trăiseră şi construiseră şi văzuseră vremurile de înainte ca Grinzile să înceapă să se sfărâme şi ca lumea să meargă mai departe.

Se aplecă. Băgă mâna între ierburi. Scoase de acolo fragmente de plăci de gresie, da, sigur că da, dar şi *pământ,* pământul

(junglei)

din catacombele aflate acolo, în adâncuri, ori din vreun mormânt, ori din…

Prin ţărâna din palmă se târa o gânganie cu un semn roşu pe spate, ca un surâs însângerat, iar Jake o azvârli cât colo cu un strigăt de dezgust. Semnul Regelui! Adevăr vă zic! Îşi reveni şi îşi dădu seama că

se pusese într-un genunchi, precum eroul-arheolog dintr-un film vechi, care studiază artefactele, în loc să fugă de duşmanii care sunt tot mai aproape de el. Ete îl privea cu ochii strălucindu-i de nelinişte.

— *Eik! Eik-Eik!*

— Bine, măi, spuse ridicându-se cu greu în picioare. Vin. Ete… ce *loc* e ăsta?

Ete nu putea pricepe de ce vocea ka-dinh-ului său era atât de tulburată. *El* vedea tot ce văzuse şi înainte şi simţea acelaşi miros pe care îl simţise şi înainte: mirosul *ei,* mirosul pe care băiatul îi ceruse să-l găsească şi să-i ia urma. Unde mai pui că acum era şi mai proaspăt. Şi o zbughi după urma cea nouă.

4

Cinci minute mai târziu, Jake se opri din nou.

— Ete, stai puţin!

Apăruse iar junghiul intercostal şi acum îl durea mai tare. Însă nu din cauza lui se oprise, ci pentru că *totul* se schimbase. Sau se schimba chiar sub ochii lui. Şi, Dumnezeu să-l aibă în paza Lui, ştia în ce se schimbă.

Deasupra străluceau încă becurile fluorescente, însă pereţii din faianţă nu se mai vedeau din cauza frunzişului des. Aerul devenise umed şi cald, umezindu-i cămaşa şi lipindu-i-o de piele. Un fluture portocaliu, superb, de dimensiuni uluitoare, fâlfâi prin faţa ochilor lui căscaţi larg. Întinse mâna să-l prindă, dar fluturele se feri de el cu multă graţie. Aproape cu multă voioşie, îşi spuse el.

Holul acoperit cu gresie se preschimbase într-o potecă din junglă. În faţa lui Jake poteca aceasta urca puţin până la un fel de luminiş. Dincolo de el plutea o ceaţă fină prin care se puteau vedea copaci bătrâni, cu trunchiurile groase îmbrăcate în muşchi, cu ramurile înfăşurate în iederă. Se mai vedeau şi ferigi gigantice şi, prin dantela verde a frunzelor, cerul incandescent al junglei. Jake ştia că se află sub New York, nu avea cum să fie în altă parte decât sub New York, dar…

Tresări, auzind de foarte aproape nişte ţipete ca de maimuţă. Ridică ochii, convins că o va vedea chiar deasupra lui, rânjindu-i de sub şirul de lumini fluorescente. Apoi îi îngheţă imediat sângele în vine la auzul unui răget gros de leu. Un leu care *nu* dormea, cu siguranţă.

Vru să plece de acolo. Să o ia la goană înapoi, să fugă mâncând pământul, când îşi dădu seama că *nu* are cum. În spate erau căutătorii (probabil conduşi chiar de cel care-l anunţase că *părinţelul* devenise *papa buri)*. Iar Ete îl privea cu ochişori strălucitori, plini de nerăbdare, dorind, evident, să meargă mai departe. Ete era isteţ, foarte isteţ, însă nu dădea niciun semn de nelinişte, cel puţin nu în privinţa lucrurilor

care îi aşteptau în faţă.

Pe de cealaltă parte, Ete tot nu reuşea să priceapă care era problema băiatului. Ştia că e obosit – mirosul ăsta îl simţea –, dar mai ştia şi că lui Eik îi era teamă de ceva. Dar de ce? Sigur, aici erau multe mirosuri, care mai de care mai neplăcute, dintre care ieşea în evidenţă mirosul unui grup mare de oameni. Însă nu-i dădeau impresia că ar fi într-atât de periculoase. Plus că aici era şi mirosul *ei. Foarte* proaspăt. Aproape nou.

— *Eik!* lătră el iarăşi.

Jake îşi recăpătase suflul.

— Bine, zise el privind în jur. Bine. Dar mergi mai încet.

— *Cet,* păru a fi de acord Ete.

Dar Jake detectă uluit totala dezaprobare din tonul bumblerului.

Porni mai departe doar pentru că nu avea alte opţiuni. Urcă pe cărarea în pantă domoală (după părerea lui Ete, drumul era perfect drept şi aşa fusese de când terminaseră de coborât scara) spre luminişul mărginit de iederă şi de ferigi, spre chirăitul descreierat al maimuţei şi spre urletul mai mult decât înfricoşător al leului. Iar cântecul i se tot învârtea prin minte

(în satul… în jungla… taci, dragul meu, nu te teme, dragul meu…)

şi îşi aduse aminte titlul, ba chiar şi numele grupului

(„Leul doarme în noaptea asta” se cheamă şi The Tokens îl cântau, da, The Tokens, dispăruţi din topuri, dar nu şi din inimile noastre)

care-l cânta, dar cum se chema *filmul*? Cum mama mă-sii se chema blestematul ăla de…

Jake ajunse la capătul cărării unde începea luminişul. Privi prin dantela deasă de frunze mari şi verzi şi flori mari şi violet (un vierme micuţ şi verde călătorea agale spre pistilul uneia). Şi, cum se uita el aşa la frunze şi flori, îşi aduse brusc aminte numele filmului şi pielea i se făcu toată ca de găină, din cap până-n picioare. O secundă mai târziu primul dinozaur ieşi din junglă (măreaţa junglă) şi intră în luminiş.

5

Odată ca niciodată

(departe şi demult)

pe vremea când era foarte mic;

(puţin pentru tine şi puţin pentru mine)

odată ca niciodată, când mama plecase la Montreal cu clubul ei de artă şi tata se dusese la Vegas pentru avanpremiera emisiunilor de toamnă;

(gem de mure şi ceai de mure)

odată ca niciodată, pe vremea când ’Bama nu avea decât patru anişori…

’Bama – aşa îi zice

(doamna Shaw, doamna Greta Shaw)

doamna cea drăguţă. Ea taie coaja feliilor de pâine din care îi face sandviciuri, ea expune desenele pe care el le-a făcut la grădiniţă pe uşa frigiderului, fixându-le cu nişte magneţi coloraţi în formă de fructe, ea îi spune ’Bama, iar numele acesta este important pentru el

(pentru ei amândoi)

pentru că tatăl lui, după ce băuse cam multişor într-o după-amiază de duminică, îl învăţase să scandeze Atacăm, atacăm, ca marea ne rostogolim, nu fugim, nu ne pitim, ’Bama Crimson Tide{25} noi ne numim! *şi aşa a ajuns ea să-i spună ’Bama, iar numele acesta este secretul lor şi numai al lor şi asta e ca şi cum ai avea o casă unde să te adăposteşti, o casă ştiută doar de tine în adâncul pădurii înfricoşătoare unde toate umbrele par monştri sau căpcăuni sau tigri.*

(„Tigru, tigru, foc de febre”{26}, *îi cântă mama, imaginându-şi că aşa ar trebui să sune un cântec de leagăn, îi cântă aşa şi îi mai cântă* „Am auzit bâzâit de muscă la moartea mea”{27}, *vorbe care-l sperie rău de tot pe ’Bama Chambers, deşi nu-i mărturiseşte asta niciodată; şi stă în pătuţ noaptea ori după-amiaza şi se gândeşte:* „Acum am să aud un bâzâit de muscă şi aia o să fie musca morţii şi o să-mi stea inima în loc şi limba o să-mi cadă pe gât ca o piatră într-o fântână”; *şi astea sunt amintirile pe care şi le reprimă)*

Şi e bine că are un nume secret, iar atunci când află că mama pleacă la Montreal de dragul artei şi tata se duce la Las Vegas ca să prezinte Sponsorilor noile emisiuni ale Postului, o roagă fierbinte pe mama să îi ceară doamnei Greta Shaw să stea cu el şi, în cele din urmă, mama cedează. Micuţul Jakie ştie prea bine că doamna Shaw nu-i mama lui şi chiar ea i-a explicat *asta de mai multe ori*

(„Sper că tu ştii că eu nu sunt mama ta, ’Bama”, îi zice doamna Greta Shaw, întinzându-i o farfurie, iar pe farfurie e un sandvici cu unt de arahide şi slăninuţă şi felii de banană şi feliile de pâine au coaja tăiată, aşa cum numai ea, doamna Greta Shaw ştie că trebuie tăiate, „pentru că asta nu-i în fişa postului”

Şi Jakie – numai că acum îl cheamă ’Bama, aşa îl cheamă, ’Bama, atunci când sunt doar ei doi – nu prea ştie cum să-i spună că ştie asta, ştie asta, ştie asta, dar se va mulţumi cu ea până când se va întoarce mama lui cea adevărată sau până când se va face suficient de mare ca să-i treacă frica de Musca Morţii)

Şi Jakie zice Nicio chestie, e OK, *dar tot se bucură că doamna Shaw e de acord să stea cu el şi că n-o să mai vină ultima bonă care a avut grijă de el, aia cu fuste scurte şi care se joacă tot timpul cu părul şi se prosteşte cu rujul de buze şi o doare exact în flecuri de el şi habar n-are că, în*

adâncul sufleţelului lui, el e ’Batna şi, măiculiţă, Daisy Mae{28} *aia*

(aşa le zice tatăl lui tuturor bonelor)

e proastă proastă. *Doamna Shaw nu-i proastă. Doamna Shaw îi pregăteşte gustări pe care le numeşte Ceaiul de După-Amiază şi, indiferent ce este pe farfurie – brânză de vaci şi fructe ori un sandvici cu coaja tăiată la feliile de pâine, prăjitură cu cremă, tartine minuscule rămase de la cocktailul dat de părinţii lui cu o seară în urmă – ea îi cântă acelaşi cântecel: „O gustărică mititică, de departe şi de demult, mai e puţin pentru tine şi puţin pentru mine, gem de mure şi ceai de mure*.”

Are televizor în cameră şi, în fiecare zi când părinţii sunt plecaţi de acasă, îşi ia gustărică mititică acolo şi se uită se uită se uită la televizor şi aude radioul ei din bucătărie, mereu dat pe postul ăla care difuzează doar cântece vechi, mereu doar pe WEBS, şi uneori chiar o aude şi pe ea, *o aude pe doamna Shaw cum cântă împreună cu Four Seasons*{29}*, Wanda Jackson*{30}*, Lee „Ya-Ya” Dorsey*{31} *şi câteodată şi închipuie că i-au murit părinţii într-un accident de avion şi cumva se întâmplă ca ea să-i* devină *mamă şi îi zice* bietul meu băieţaş *sau* biet copilaş oropsit *şi apoi, ca prin farmec, ea se îndrăgosteşte de el şi îl iubeşte, adică mult mai mult decât doar să aibă grijă de el, îl iubeşte îl iubeşte îl iubeşte aşa cum o iubeşte el, e mama lui, sau poate e soţia lui, căci el nu înţelege prea bine diferenţa) şi îi spune ’Bama, nu „scumpete”*

(cum îi spune mama lui cea adevărată)

şi nici „boss”

(cum îi spune tatăl lui)

şi cu toate că ştie că ideea asta e una tâmpită, îi place să se gândească la „cum ar fi dac-ar fi” atunci când se duce la culcare, pentru că se simte mult mai bine dacă se gândeşte la asta decât la Musca Morţii care va bâzai pe deasupra cadavrului lui atunci când va muri, după ce-i va cădea limba în gât ca o piatră într-o fântâna. În fiecare după-amiază, când vine acasă de la grădi (când va ajunge să-i spună grădiniţă, *va fi deja la sfârşitul ultimului an), se uită la acelaşi film difuzat zilnic la ora patru,* vreme de o *săptămână. În săptămâna de dinainte ca părinţii lui să plece la treburile lor şi ca doamna Greta Shaw să rămână cu el şi pe timpul nopţii*

(O, ce noroc, căci doamna Greta Shaw nu crede în Discordia, puteţi spune amin)

se auzea muzică din două direcţii cântecele vechi din bucătărie

(WCBS poţi să spui Bomba lui Dumnezeu)

şi cântecele din filmul de la televizorul din camera lui, unde *James Cagney se plimbă ţanţoş de colo până colo şi cântă despre Harrigan,* H-A-doi de R, Harrigan, eu mi-s! Şi *mai cântă şi despre bucuria de a fi un nepot pursânge al Unchiului Sam.*

Şi începe o altă săptămână, săptămâna când părinţii lui sunt plecaţi şi la televizor se dă alt film şi prima oară când îl vede se scapă pe el de fiică.. Filmul ăsta se cheamă Continentul pierdut{32}, cu *domnul Cesar Romero*

în rolul principal, şi atunci când Jake îl vede pentru a doua oară (la înaintata vârstă de zece ani) nu pricepe cum de s-a putut speria de un film atât de cretin. Pentru că-i despre nişte exploratori care se rătăcesc în junglă, pricepeţi voi? Şi în jungla aia sunt dinozauri, iar la patru ani nu fusese în stare să-şi dea seama că dinozaurii ăia erau doar nişte căcaturi de DESENE ANIMATE, exact ca Tweety şi Sylvester şi Popeye Marinarul, iac-iac-iac, poţi să zici Wimpy{33}, poţi să rosteşti odată cu mine Olive Oyl. Primul dinozaur pe care îl vede este un triceratops care iese din junglă, iar tânăra exploratoare

(Mişto balcoane, ar fi zis tatăl lui, pentru că aşa zice tata despre orice persoană care, după părerea mamei, este un Anumit Soi de Fată)

urlă cât o ţine gura şi ar fi urlat şi Jake dacă ar fi putut, dar groaza asta teribilă îi apasă pe piept ca o lespede şi nici nu mai poate să respire, darămite să urle şi, o, iată Discordia personificată! În ochii monstrului vede neantul absolut care reprezintă sfârşitul, căci nu foloseşte la nimic să te rogi de un asemenea monstru şi nu foloseşte la nimic să urli în faţa unui asemenea monstru, e mult prea bătut în cap ca să te înţeleagă, iar toate urletele nu fac decât să-i atragă atenţia – şi chiar i-o atrag – şi monstrul se întoarce spre Daisy Mae cu balcoanele mişto. Şi din bucătărie (măreaţa bucătărie) se aud băieţii de la The Tokens, dispăruţi din topuri, dar nu şi din inimile noastre, care cântă despre junglă, paşnica junglă, iar aici, dinaintea ochilor bulbucaţi de groază ai băieţelului, este o junglă deloc paşnică şi ce se vede este nu un leu, ci o creatură greoaie care seamănă puţin cu un rinocer, numai că-i mai mare şi are un fel de guler cornos şi mult după aceea Jake va afla că acestui monstru i se spune triceratops, însă deocamdată nu are niciun nume, iar asta îl face şi mai îngrozitor, pentru că e mult mai înspăimântător să te confrunţi cu ceva al cărui nume nu-l cunoşti. „A-wimaue", cântă The Tokens, „Wiiii-maaa-ma-ma-ueee" şi desigur că Cesar Romero împuşcă monstrul chiar înainte s-o facă harcea-parcea pe tânăra cu balcoane mişto, iar asta e foarte bine, dar noaptea monstrul se întoarce, triceratopsul se întoarce, e în dulapul lui, dar chiar şi la vârsta de patru ani el înţelege că dulapul lui uneori nu-i doar un simplu dulap, ci o uşă care se poate deschide spre diferite locuri unde stau la pândă creaturi mult mai îngrozitoare.

Începe să urle – noaptea are voie să ţipe – şi doamna Greta Shaw vine la el în cameră. Se aşază pe marginea patului. Seamănă cu o fantomă din cauza mâlului ăluia albăstrui cu care s-a dat pe faţă ca să-i treacă ridurile şi îl întreabă „ce s-a întâmplat, 'Bama?", iar el e în stare să-i povestească. Nu ar fi putut însă să-i spună mamei sau tatălui, presupunând că ar fi fost vreunul acasă, ceea ce nu este cazul, dar îi poate mărturisi doamnei Shaw, deoarece, cu toate că nu-i prea diferită de ceilalţi angajaţi ai părinţilor lui (bone, dădace, supraveghetori, persoane angajate să-l ducă şi să-l aducă de la grădiniţă), este totuşi un pic mai altfel, pentru că-i expune desenele pe uşa de la frigider, le fixează acolo cu nişte magneţi mici şi simpatici, este

suficient cât să schimbe cu totul şi cu totul situaţia, să ţină drept turnul sănătăţii mintale a unui băieţel prostuţ, spuneţi „aleluia”, spuneţi „găsit, iar nu pierdut”, spuneţi cu mine „amin”.

Îl ascultă până la capăt, dând din cap când şi când şi îl învaţă să zică tri-CER-a-TOPS, îl pune să repete până când reuşeşte să pronunţe corect. Un lucru corect e un lucru bun. Şi după aia îi zice: „Vietăţile astea au existat pe vremuri, dar au murit acum o sută de milioane de ani, ’Bama. Poate chiar mai demult. Acum te rog să te culci şi să nu mă mai deranjezi, pentru că trebuie să dorm.”

În săptămâna aceea se uită la toate redifuzările zilnice ale filmului Continentul pierdut. *Şi, cu fiecare nouă vizionare, se sperie tot mai puţin. Într-o zi doamna Greta Shaw vine la el în cameră şi se uită şi ea la film. I-a adus gustarea, un castron cu Amestec Hawaiian, adică cereale cu bucăţi de ananas şi banane (şi încă un castron pentru ea) şi beau amândoi suc de struguri în loc de ceai, dar doamna Greta Shaw zice că intenţia contează. L-a învăţat să spună* Hai-noroc-şi-să-mi-trăieşti *când ciocnesc paharele. Lui Jake ritualul ăsta i separe marfă de marfă.*

Curând apar şi dinozaurii. ’Bama şi doamna Greta Shaw stau unul lângă altul, mâncând din Amestecul Hawaiian şi privind cum cel mai mare dintre ei (doamna Greta Shaw zice că pe ăla îl cheamă Bombozaurus Gem) îl înghite pe exploratorul cel rău. „Dinozauri desenaţi”, pufneşte doamna Greta Shaw… Credeam că par cât de cât mai reali” Din punctul de vedere ai lui Jake aceasta este cea mai strălucită critică de film pe care a auzit-o vreodată. Strălucită şi de mare folos.

Părinţii se întorc acasă la un moment dat. În săptămâna aceasta filmul difuzat zilnic la ora patru este Jobenul[{34}], *iar spaimele de noapte ale micuţului Jakie nu sunt niciodată aduse în discuţie. În cele din urmă ajunge să-şi uite teama de triceratopşi şi de bombozauri.*

7

Acum, cu picioarele cufundate în iarba înaltă şi uitându-se printre frunzele unei ferigi la luminişul neguros, Jake înţelege că în viaţă sunt anumite lucruri pe care nu le poţi uita *niciodată.*

Fereşte-te de capcana-minţii, îl avertizase Jochabim, iar acum, privind la dinozaurul mătăhălos – triceratops desenat în jungla reală, urât ca o broască râioasă într-o grădină – Jake înţelese că despre asta fusese vorba. Asta era capcana-minţii. Triceratopsul nu era real, oricât de fioros ar fi urlat, oricât i s-ar fi părut lui Jake că-i simte mirosul, duhoarea aia de vegetaţie care putrezeşte printre pliurile pielii groase acolo unde picioarele butucănoase se înfig în burtă, duhoarea de rahat uscat de fundul uriaş acoperit cu solzi groşi ca o armură, duhoarea acră a balelor amestecate cu resturi de mâncare ce i se preling printre fălcile cu colţi. Nu, nu era real, oricât i s-ar fi părut lui Jake că-i aude

gâfâitul. Nu are *cum* să fie real, nu-i decât un *desen animat,* pentru numele lui Dumnezeu!

Dar ştia că-i suficient de real ca să-l poată ucide. Dacă ar fi intrat şi el în luminişul acela, triceratopsul desenat l-ar fi sfâşiat la fel cum ar fi sfâşiat-o pe Daisy Mae, cea cu balcoanele mişto, dacă Cesar Romero nu ar fi apărut la vreme cu puşca lui mare de vânător ca să împlânte un glonţ în Unicul Loc Vulnerabil al creaturii. Jake reuşise să scape de mâna care încercase să umble la reglajele lui din cap, trântise toate uşile alea atât de tare încât s-ar fi putut foarte bine să-i fi retezat degetele alea nepoftite; dar ce se întâmpla acum era cu totul şi cu totul altceva. Nu putea să închidă ochii şi să meargă mai departe; mintea lui crease un monstru adevărat care l-ar putea face fărâme.

Şi Cesar Romero nu era aici ca să-l împiedice. Nici Roland nu era.

Nu erau decât căutătorii, venind cu viteză pe urmele lui, apropiindu-se tot mai mult.

Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze ideea aceasta, Ete se uită în spate şi scoase un lătrat scurt, asurzitor.

Triceratopsul îl auzi şi-i răspunse cu un răget puternic. Jake crezu că Ete se va chirci de spaimă şi se va lipi de piciorul lui, însă bumblerul continuă să privească dincolo de el. *Căutătorii* îl îngrijorau pe Ete, nu triceratopsul din luminiş, ori bombozaurul care va apărea dintr-o clipă într-alta, ori…

Pentru că Ete nu-l vede, de aia, îşi spuse Jake.

Ideea asta părea a nu avea nicio hibă. Ete nici nu-l auzise, nici nu-i simţise mirosul. Concluzia se impunea de la sine pentru Ete nu existau nici triceratopsul fioros şi nici jungla lui.

Ceea ce nu schimbă cu nimic adevărul că pentru mine există. Este o capcană pusă *anume pentru minte, ori pentru oricine altcineva înzestrat cu oarece imaginaţie şi rătăcit prin locurile astea. Cu siguranţă că-i vorba de o şmecherie de-a bătrânilor. Mare păcat că nu s-a distrus ca mai toate celelalte invenţii ale lor. Văd ceea ce văd şi nu pot face nimic în privinţa…*

Ba nu.

Stai puţin.

Jake nu ştia cât de bună era conexiunea lui cu Ete în plan mental, dar avea de gând să afle în curând.

— Ete!

Strigătele căutătorilor se auzeau de foarte aproape acum. În curând îi vor vedea pe băiat şi pe bumblerul lui şi-i vor ataca. Ete îi simţea, fireşte, dar se uită la prietenul lui cu destul de mult calm. Se uită la mult preaiubitul lui Jake, pentru care şi-ar da viaţa dacă i s-ar cere.

— Ete, poţi să treci în locul meu?

Şi se dovedi că putea.

Teribil de nesigur pe cele două picioare, Ete se clătina încolo şi încoace, cu Jake în braţe, descoperind cu groază cât de mică era aria de echilibru a băiatului. Îi era cumplit de frică să meargă în două picioare chiar şi o distanţă foarte scurtă, dar va trebui s-o facă. Fără întârziere. Eik i-o ceruse.

Pe de altă parte, Jake ştia că va trebui să închidă ochii împrumutaţi cu care vedea acum. Era în capul lui Ete, dar tot îl mai vedea pe triceratops; ba mai mult: acum vedea şi un pterodactil planând în văzduhul fierbinte de deasupra luminişului, cu aripile din piele larg întinse.

Ete! Trebuie să te descurci singur. Şi trebuie s-o faci acum ca să scăpăm de ei.

Eik! răspunse Ete şi făcu un pas şovăielnic în faţă. Trupul băiatului se clătină puternic, aproape să-şi piardă echilibrul. Apoi chiar şi-l pierdu. Picioarele alea nătăfleţe ale lui Eik se împleticiră unul de celălalt. Ete încercă să se redreseze, dar nu reuşi decât să cadă şi mai tare, prăbuşindu-se pe partea dreaptă şi dând de pardoseală cu capul acoperit cu blană al lui Eik.

Ete vru să scoată un lătrat de frustrare. Dar din gura lui Eik ieşi o bălmăjeală, mai mult vorbă de om decât de bumbler:

— Ham! *Măc*-ham!

Îl aud! ţipă cineva din spate. Hai, mai repede! Pas alergător, fofoloance puturoase ce sunteţi! Tre' să-l prindem pe ticălosu' ăla mic înainte să ajungă la uşă!

Auzul lui Eik nu era deosebit de ascuţit, dar nici nu avea nevoie pentru că pereţii acoperiţi cu faianţă aduseră strigătele până la el. Ete auzea până şi paşii grăbiţi ai urmăritorilor.

Trebuie să te ridici şi s-o iei din loc! încercă Jake să strige, însă din gură îi ieşi o bolboroseală trunchiată: *Eik! Eik! didici! Loc!* În oricare altă situaţie l-ar fi pufnit râsul, dar nu şi acum.

Ete reuşi să se ridice, sprijinindu-se mai întâi cu spatele lui Eik de perete şi împingându-se în picioarele nătăfleţe ale lui Eik. Într-un final pricepu cum funcţionează tot mecanismul; toate reglajele acestuia se aflau într-un loc pe care Eik îl numea *Dogan* şi nu erau prea greu de acţionat. Însă tot în locul acela, spre stânga, se făcea un coridor cu boltă care dădea într-o sală uriaşă, plină cu maşinării strălucitoare. Ete ştia că dacă ar cuteza să se ducă acolo, în locul acela unde Eik îşi păstra toate gândurile şi cuvintele lui minunate, s-ar pierde pe vecie.

Din fericire, nu trebuia să se ducă. Tot ce-i trebuia se afla în Dogan. Piciorul stâng… înainte. *(Şi stai.)* Piciorul drept… înainte. *(Şi stai.)* Ţine bine cu o mână vietatea aia care seamănă cu un billy-bumbler, dar care de fapt este mult iubitul tău prieten, şi foloseşte-ţi cealaltă mână ca să-ţi ţii echilibrul. Rezistă tentaţiei de a merge în patru picioare. Urmăritorii te vor prinde dacă o faci; nici nu le mai poţi

simţi mirosul (normal că nu poţi, dacă ai butonul ăla caraghios al lui Eik în loc de nas), dar ştii bine că sunt foarte aproape.

Pe de altă parte, Jake le simţea acum foarte bine mirosul; erau cel puţin doisprezece, mai degrabă şaisprezece. Trupurile lor pompau cu putere duhoarea, împingând-o înaintea lor, într-un abur urât mirositor. Prinse izul de sparanghel pe care unul dintre ei îl mâncase la cină; detectă aroma grea şi nocivă a cancerului care-l măcina pe un altul, poate la cap, cel mai probabil în gât.

Apoi auzi iarăşi răgetul triceratopsului. Iar monstrul-pasăre îi răspunse din văzduh.

Jake închise ochii, mă rog, închise ochii lui Ete. Pe întuneric, mişcările legănate ale bumblerului erau şi mai ameţitoare. Jake se gândi că, dacă va trebui să le suporte multă vreme (başca cu ochii închişi), atunci cu siguranţă şi-ar împrăştia toate maţele pe pereţii din faianţă. Iacătă-l şi pe ’Bama Marinarul cu Rău de Mare!

Haide, Ete, îl îndemnă în gând. *Mergi cât de repede eşti tu în stare. Vezi să nu mai cazi, dar… mergi repede!*

9

Dacă Eddie ar fi fost acolo, probabil că şi-ar fi adus aminte de doamna Mislaburski, vecina lui; şi-ar fi adus aminte de doamna Mislaburski într-o zi friguroasă de februarie după o lapoviţă zdravănă, când trotuarele erau acoperite cu gheaţă, iar municipalitatea nu apucase încă să împrăştie sare pe ele. Dar, gheţuş sau ne-gheţuş, nimic nu o putea împiedica să-şi facă cumpărăturile zilnice (o bucăţică de carne sau un peşte mic) de la magazinul de pe Castle Avenue, sau să se ducă la slujba de la biserică (dacă era duminică), pentru că doamna Mislaburski era poate cea mai evlavioasă catolică din Brooklyn, Oraşul Cooperatist. Şi iat-o, cu picioarele-i groase şi crăcănate, îmbrăcate în ciorapi medicinali de culoarea bomboanelor roz, cu o mână strângându-şi poşeta la pieptul imens, cu cealaltă întinsă ca să-şi ţină echilibrul, cu capul în jos, căutând peticele acoperite cu cenuşă de vreun administrator de clădire înzestrat cu simţul răspunderii civice (Iisus şi Fecioara Maria să-i binecuvânteze pe oamenii aceştia milostivi!), dar căutând şi zonele acelea perfide care ar fi înfrânt-o, care ar fi trântit-o, *hop-şa-şa!* cu picioarele roz în sus şi cu şezutul pe gheaţă, sau, poate şi mai rău, cu spatele pe gheaţă, iar biata femeie şi-ar fi putut fractura coloana, biata femeie ar fi putut *paraliza,* aşa cum paralizase fiica sărmanei doamne Bernstein care avusese un accident de maşină în Mamaroneck, că ştiţi bine că lucrurile astea se pot întâmpla. Şi astfel, doamna Mislaburski ignora fluierăturile şi strigătele copiilor din cartier (printre care se aflau adesea Henry Dean şi frăţiorul lui) şi îşi vedea de drum, cu capul plecat, cu un braţ întins

în lateral ca să-şi menţină echilibrul, cu poşeta neagră şi solidă de doamnă în vârstă strânsă la piept, pentru ca, în caz că se va *da* de-a berbeleacul, să-şi apere cu orice preţ poşeta şi ce era în ea, să cadă peste ea aşa cum cade fundaşul Joe Namath peste minge.

Astfel păşea şi Ete, cel al Lumii de Mijloc, în trupul lui Jake, pe o porţiune a acelui coridor subteran care lui, unul, nu i se părea cu nimic deosebiţi. Singura diferenţă pe care o vedea era că pe fiecare latură se aflau câte trei găuri, cu ochi mari din sticlă care se uitau la ei, ochi care scoteau un bâzâit înfundat şi neîntrerupt.

În braţe ţinea ceva ce semăna cu un bumbler, cu ochii strâns închişi. Dacă ar fi fost deschişi, poate că Jake ar fi recunoscut dispozitivele de proiecţie din pereţi. Cel mai probabil, însă, nici nu le-ar fi observat.

Mergând extrem de încet şi de prudent (Ete ştia că urmăritorii se apropie, dar mai ştia şi că e mai bine să meargă încet şi prudent decât să cadă iarăşi), târşâindu-şi picioarele mult depărtate, strângându-l pe Eik la piept exact cum îşi strângea poşeta doamna Mislaburski în zilele acelea cu polei, reuşi să treacă dincolo de ochii din sticlă. Bâzâitul se stinse. Oare ajunsese suficient de departe? Spera din suflet că da. Mersul de om i se părea pur şi simplu prea greu, prea istovitor, prea enervant. La fel i se părea şi apropierea de maşinăria de creat gânduri a lui Eik. Îi tot venea să se întoarcă şi să se uite într-acolo, să se uite la toate acele suprafeţe cu luciu de oglindă! Dar reuşi să se stăpânească. Dacă se uita acolo, poate că ar fi fost hipnotizat. Sau mai rău.

Se opri.

— Jake! Uite! Colo!

Jake încercă să-i răspundă *Bine!* dar nu reuşi decât să latre. Nostim, ce să zic. Deschise foarte încet ochii şi nu văzu nimic altceva decât pereţi şi în dreapta, şi în stânga. Adevărat, încă mai creşteau firicele de iarbă dintre plăcile de faianţă, dar cuvântul-cheie era *faianţă*. Cuvântul-cheie era *coridor*. Se uită în urmă şi văzu luminişul. Triceratopsul uitase de ei. Acum se afla încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Bombozaurul, scenă pe care şi-o amintea cu uluitoare claritate din *Continentul pierdut*. Tânăra cu balcoanele mişto urmărise bătălia din braţele ocrotitoare ale lui Cesar Romero. Iar atunci când Bombozaurul animat îl decapitase pe triceratops cu o singură muşcătură a fălcilor lui gigantice, fata îşi lipise chipul de pieptul viril al lui Cesar Romero.

— Ete! lătră Jake.

Însă lătratul lui era *jalnic*, aşa că preferă să-i vorbească bumblerului în gând.

Ne schimbăm la loc!

Ete se supuse cu nespusă bucurie, având senzaţia că niciodată în toată viaţa lui de billy-bumbler nu-şi dorise ceva cu mai multă ardoare. Dar, înainte ca schimbul şi aibă loc, urmăritorii dădură cu

ochii de ei.

— *Acolo-i!* zbieră cel cu accent bostonian, cel care îl anunţase pe Jake că *Părinţelul* s-a făcut *papa bun. Colo!* Pe ei! Trageţi!

Şi chiar în momentul când Jake şi Ete îşi reaşezară minţile în trupurile aferente, pe lângă ei începură să zbârnâie primele gloanţe, ca nişte pocnete nervoase Jin degete.

10

Cel din frunte, un individ pe nume Flaherty, era singura fiinţă omenească dintre toţi cei şaptesprezece urmăritori. Ceilalţi, cu o singură excepţie, erau căutători şi vampiri. Excepţia era un taheen, cu cap de hermină inteligentă şi picioare mari şi păroase care-i ieşeau dintr-o pereche de bermude. Avea labe înguste, terminate cu spini incredibil de ascuţiţi. Lamla, aşa îl chema pe taheen. Ar fi putut despica în două un om de mărime medie cu o singură lovitură de picior.

Flaherty, crescut în Boston, iar în ultimii douăzeci de ani soldat credincios al Regelui în vreo douăzeci de variante ale New Yorkului de sfârşit de secol douăzeci, îşi condusese potera până acolo într-un ritm de-a dreptul infernal. *Nimeni şi nimic nu intră în Dixie Pig.* Aşa îi spusese Sayre lui Meiman. Iar, dacă se întâmpla *să intre* cineva, atunci în niciun caz nu trebuia să i se permită să iasă. Cu atât mai mult dacă era vorba despre pistolar ori vreun membru al ka-tet-ului său. Nu trebuia să faci parte din elită ca să-ţi dai seama că imixtiunea lor devenise mai mult decât enervantă. Dar uite ce se întâmplase: Meiman, cel căruia prietenii îi ziceau Canarul, zăcea mort pe podeaua restaurantului, iar puştiul reuşise cumva să scape de ei. Un *puşti* doar, pentru numele lui Dumnezeu! Un *mucos!* Însă cum să fi ştiut că cei doi vor avea un talisman atât de puternic cum era ţestoasa aceea? Dacă blestemata aia nu s-ar fi rostogolit sub una din mese, poate că nici acum ei nu s-ar fi urnit din loc.

Flaherty ştia bine că aşa stăteau lucrurile, dar mai ştia şi că Sayre nu va accepta în veci această explicaţie. Foarte posibil că nu-i va da lui – lui Flaherty, adică – nici măcar ocazia să deschidă gura ca să i-o prezinte. Nu, nu, nu, va fi mort cu mult înainte, alături de toţi ceilalţi. Iar ploşniţele se vor ghiftui cu sângele lor.

I-ar fi fost lesne să-şi spună că puştiul se va opri la uşă, că nu va cunoaşte, nu va avea *cum* să cunoască niciuna din parolele care o deschideau, dar Flaherty nu-şi putea permite să se încreadă în asemenea idei, oricât de ispititoare ar fi fost ele. Mucosul se dovedise imprevizibil, dar Flaherty simţi cum îl inundă un val de uşurare atunci când dădu cu ochii şi de el, şi de prietenul lui blănos. Câţiva din grup traseră în ei, însă nu-i nimeriră. Flaherty nu se miră deloc. Între ei şi

mucos era un fel de zonă verde, ceva ce semăna cu o bucată de junglă blestemată chiar aici, sub oraş, învăluită în ceţuri. Normal că era greu să ţinteşti cum se cuvine! Şi mai erau şi nişte dinozauri asemenea celor din desenele animate! Unul dintre aceştia îşi ridică botul mânjit cu sânge şi urlă spre ei, ţinându-şi labele mici lipite de solzii pieptului.

Seamănă cu un dragon, îşi zise Flaherty. Şi atunci dinozaurul *se preschimba* în dragon chiar înaintea ochilor lui. Şi mugi prelung şi slobozi un jet de flăcări pe gură, aprinzând frunzişul din jur. În tot acest timp, mucosul o luase iar la picior.

Lamla, taheenul cu cap de hermină, îşi croi drum până în faţă şi se opri lângă el, cu pumnul îmblănit ridicat în dreptul frunţii. Flaherty îi răspunse iritat la salut.

— Ce-i acilea, Lam? Ai mai văzut aşa ceva?

Flaherty nu mai coborâse niciodată sub Dixie Pig. Până atunci fusese trimis cu treburi numai de la un New York la altul, ceea ce însemna că folosise doar uşa de pe Strada 47, la intersecţia dintre First şi Second Avenue, cea din depozitul în permanenţă gol de pe strada Bleecker (doar în anumite lumi uşa aceasta se afla într-o clădire neterminată), sau cea dinspre centru, de pe Strada 94. (Aceasta din urmă era în permanenţă stricată şi nimeni nu ştia cum s-o repare.) Mai existau şi alte uşi în oraş, căci New Yorkul era plin de portaluri spre alte *când*-uri şi *unde*-uri, însă numai acestea mai erau în stare de funcţionare.

Şi uşa spre Fedic, fireşte. Cea din faţă.

— I-un plăsmuitor de miraje, spuse creatura cu cap de hermină cu o voce huruitoare şi fără nimic omenesc în ea. Maşinăria asta ghiceşte care-i spaima ta cea mai mare şi o face să fie reală. Probabil că Sayre o pornit-o când o trecut p-aci cu muierea aia cu piele neagră. Ca să-şi păzească spatele, dacă te prinzi ce vreau să zic.

Flaherty dădu din cap. Aha, o capcană a minţit. Foarte bună idee. Dar, stai aşa, cât de bună se dovedise până la urmă? Cumva, blestematul ăla de mucos reuşise să treacă, nu?

— Indiferent de ce a văzut băiatul, lucrul ăla se va transforma în ceva de care ne e *nouă* teamă, continuă taheenul. Ne afectează imaginaţia.

Imaginaţia. Flaherty sesiză cuvântul.

— Bine. Zi-le să nu bage dă samă orişice-or vede colo-şa.

Ridica mâna ca să le facă semn celorlalţi să înainteze, mult uşurat de ce auzise de la Lam. Pentru că trebuiau să-şi încolţească prada, nu-i aşa? Mai mult ca sigur că Sayre (sau Walter o' Dim, care era şi mai nemilos) i-ar omorî pe toţi până la unul dacă n-ar reuşi să-l oprească pe mucosul ăla mic. Iar lui Flaherty chiar îi era foarte frică de dragoni, asta era cealaltă problemă. Dragonii îl înspăimântau teribil încă din copilărie, de când tatăl lui îi citise o poveste despre monştrii ăştia.

Dădu semnalul de plecare, dar taheenul îl opri la jumătatea gestului.

— Ce mai e, Lam? mârâi nervos Flaherty.

— Nu înţelegi. Ce-i acolo ie destul de real ca să te omoare. Ca să ne omoare pe *toţi.*

— Da' tu ce *vezi?*

Nu era vreme de curiozităţi, însă firea indiscretă fusese mereu blestemul lui Conor Flaherty.

Lamla îşi lăsă capul în jos.

— N-aş prea vrea să spun. Ie şi aşa prea rău. Sai, ascultă la mine, o să murim cu toţii dacă n-avem grijă. Ăluia de stă şi se uită i s-ar părea că faci vreun infarct ori o criză, da' nu-i deloc, deloc aşa. Ăl de nu crede că imaginaţia te poate omorî e un tâmpit.

Ceilalţi se strânseseră deja în spatele taheenului. Se uitau speriaţi spre luminişul înceţoşat, apoi spre Lamla, apoi iar spre luminiş. Lui Flaherty nu-i plăcea ce vede pe chipurile lor, nu, domnule, nu-i plăcea câtuşi de puţin. Sigur, probabil că şi-ar recăpăta entuziasmul dacă l-ar vedea cum îi ucide pe unul sau doi din cei care refuză să-şi acopere ochii posaci, dar la ce bun, dacă Lamla avea dreptate? Afurisiţi Preavechi! Mereu îşi lăsau jucărelele pe unde nu te aşteptai. Periculoase jucărele! Complicau mult viaţa omului! Boala să-i mănânce pe toţi!

— Păi, atunci, cum să trecem? strigă frustrat Flaherty. Cum de-a reuşit să treacă *puţoiu*' ăla?

— Nu ştiu ce-a făcut puţoiu', spuse Lamla, da' ştiu că noi tre' să tragem în proiectoare.

— *Care* căcat de proiectoare?

Lamla întinse mâna, arătându-i:

— Uite, acolo. Ştiu că nu le vezi, da' crede-mă pe cuvânt când îţi zic că-s acolo. Şi pe-o parte, şi pe alta.

Cu oarecare fascinaţie, Flaherty se uita cum luminişul înceţoşat din jungla lui Jake se transformă chiar sub ochii lui, devenind o pădure neagră şi adâncă, pădurea aceea din *A fost odată ca niciodată o pădure neagră şi adâncă în care trăiau toţi oamenii şi nimeni nu trăia în altă parte; şi într-o bună zi a apărut acolo un dragon foc de mânios.*

Flaherty nu ştia ce anume văd acolo Lamla şi ceilalţi, însă el, unul, vedea cum dragonul (care nu cu foarte multă vreme înainte fusese un Bombozaurus Gem) era în plină criză de nervi, dând foc copacilor şi căutând copilaşi catolici pe care să-i mănânce.

— Nu văz *NIMICUŢAl* zbieră el la Lamla. *NIMICUŢA* nu văz. Zic că ţi-oi fi pierdut toată bruma de *MINTE!*

— Io am văzut butoanele cu care se închide asta, spuse Lamla netulburat. Le-am văzut şi cred că-mi aduc aminte pe unde sunt. Dă-mi patru oameni cu care să puşc pe fiecare parte şi zic c-o să pot să

decuplez nenorocirea asta.

Şi ce crezi tu c-o să zică Sayre când o să-i spun că i-am puşcat preţioasa lui capcană pentru minte? ar fi putut să se împotrivească Flaherty acestui plan. *Şi, că tot veni vorba, ce-o să zică Walter o' Dim? Că ce-i stricat nu mai poate fi reparat neam, cu atât mai puţin de unii ca noi care ştim doar să frecăm două beţe ca să facem foc şi nimic mai mult.*

Ar fi putut să se împotrivească, însă nu o făcu. Pentru că era mult mai important să pună mâna pe mucos decât să se îngrijească de oricare invenţie antică a Preavechilor, fie ea chiar şi una atât de uluitoare precum capcana-minţii. Şi Sayre o activase, nu? Da, chiar aşa! Păi, atunci să fie Sayre tras la răspundere! Să se târască el în genunchi în faţa ştabilor şi să dea din gură până i-o vor închide ei pe veci! Între timp, mucosul ăsta (toţi zeii să-l blesteme!) recâştiga avansul pe care el, Flaherty (care visase că va fi elogiat pentru iniţiativa lui), împreună cu oamenii lui, îl redusese atât de mult. Măcar de-ar fi avut norocul să-l nimerească atunci când el şi prietenul lui cu blană fuseseră în cătarea armelor lor! Ce să-i faci, de la dorinţă la împlinire e cale lungă!

— Ochiţi cât puteţi de bine, flăcăi, ordonă Flaherty cu accentul lui bostonian, sclifosit în stilul lui John F. Kennedy. Pârliţi-i de tot!

Lamla chemă lângă el trei căutători şi un vampir şi le spuse ceva foarte repede şi într-o limbă necunoscută. Din gesturile lor, Flaherty înţelese că doi dintre ei mai fuseseră aici, în subteran, şi, la fel ca Lam, îşi aduceau bine aminte unde erau ascunse proiectoarele în pereţi.

În vremea aceasta, dragonul lui Flaherty – sau, ca să fim drepţi, dragonul *tătuţului* lui – continua să-şi facă mendrele în pădurea neagră şi adâncă (jungla dispăruse de tot) şi să dea foc la copaci.

În cele din urmă, probabil după mai puţin de treizeci de secunde, deşi lui Flaherty i se păru infinit mai mult, trăgătorii de elită aleşi de Lamla deschiseră focul. Aproape imediat şi pădurea, şi dragonul începură să pălească dinaintea ochilor bostonianului, preschimbându-se într-o peliculă cinematografică prea mult expusă.

— *Unu! Bravo, băieţii mei!* urlă Lamla pe un ton care aducea acum mai mult a behăit de oaie. *Nu vă opriţi! Nu vă opriţi, vă zic, pentru numele taţilor voştri!*

Probabil că jumate dintr-ăia nici n-au avut aşa ceva, bombăni în gând Flaherty. Apoi se auzi zgomotul inconfundabil de sticlă ce se sparge, iar dragonul încremeni. La fel încremeniră şi flăcările care-i ieşeau din gură şi nări şi dintre solzii mari de pe grumazul gros.

Îmbărbătaţi, cei patru începură să tragă mai repede şi, după doar câteva clipe, atât luminişul, cât şi dragonul încremenit dispărură ca şi cum nici n-ar fi fost. În locul lor apăruse iarăşi coridorul lung din gresie, pe pardoseala plină de praf a căruia se vedeau urmele celor care trecuseră pe acolo mai devreme. De o parte şi de cealaltă erau

portalurile sparte ale proiectoarelor.

— Foarte bine! răcni Flaherty, făcând un semn aprobator din cap spre Lamla. Acum, să pornim fuga după mucos şi să-l prindem şi să-i aducem capul înfipt într-un ţăruş! De acord?

Se auziră răgete sălbatice de consimţire, cel mai răsunător fiind al lui Lamla, ai cărui ochi aruncau o strălucire galben-otrăvită ca suflul dragonului.

— Bine, atunci!

Şi Flaherty o luă înainte, cântând (foarte tare, dar şi foarte fals) o melodie pe care ar fi recunoscut-o orice infanterist marin:

— *Poţi să fugi oriunde-ar fi…*

— *POŢI SĂ FUGI ORIUNDE-AR FI!* mugiră şi ceilalţi gonind în formaţie spre locul unde fusese jungla lui Jake şi sfărâmând cioburile de sticlă sub tălpi.

— *Te-nşfăcăm cât ai clipi!*

— *TE-NŞFĂCĂM CÂT AI CLIPI!*

— *În Cain sau Lud de te-ai afla…*

— *ÎN CAIN SAU LUD DE TE-AI AFLA!*

— *Boaşele ţi le vom mânca, sângele noi ţi-l vom bea!*

Şi, pe când trupeţii lui repetau şi acest ultim şi minunat vers, Flaherty grăbi şi mai mult pasul.

11

Jake îi auzi cum vin iar după el, cum tot vin şi tot vin, vin-vin-commala. Îi auzi promiţându-i că-i vor mânca ouăle şi că-i vor bea sângele.

Numai gura e de voi!, îi apostrofă el în gând, încercând, totuşi, să grăbească pasul. Şi se sperie teribil când îşi dădu seama că nu e în stare. Sigur, îl obosise schimbul făcut cu Ete, dar…

Nu.

Roland îl învăţase că autoamăgirea nu-i nimic altceva decât o altă formă de vanitate, un răsfăţ căruia nu ar trebui sa se dedea. Iar Jake, străduindu-se să-i urmeze sfatul, se văzu nevoit să admită că „obosit” nu era un cuvânt care să descrie cum trebuie situaţia. Junghiului din coaste îi crescuseră colţi lungi şi ascuţiţi care i se înfipseseră adânc în subsuoară. Ştia că o luase înaintea urmăritorilor lui, dar, după răgetele lor ridicole, îşi putea da seama şi că recuperau distanţa dintre ei. Nu va trece mult şi vor începe iar să tragă în el şi în Ete şi, chiar dacă e mai greu să nimereşti ţinta din alergare, unii dintre ei s-ar putea să aibă noroc.

Acum observă în faţă ceva ce bloca tunelul. O uşă. Se apropie de ea întrebându-se ce va face dacă Susannah nu este pe partea cealaltă, sau dacă este şi nu ştie sau nu poate să-l ajute.

Ei bine, în cazul ăsta, el şi cu Ete vor încerca să le ţină piept urmăritorilor. Nu se vor ascunde, nu vor mai încerca să reconstituie Lupta de la Termopile, dar va azvârli 'Rize şi va reteza capete până îşi va da ultima suflare.

Dacă va fi cazul.

Mai bine să nu fie.

Jake înaintă cu greu spre uşă, simţind cum răsuflarea-i fierbinte îi arde gâtlejul. Şi îşi spuse: *Ei, asta este. Oricum nu aş fi putut să alerg mai departe.*

Ete ajunse primul. Îşi sprijini lăbuţele din faţă pe lemnul de carpen şi ridică ochii de parcă ar fi vrut să descifreze cuvintele inscripţionate pe uşă şi mesajul care licărea sub ele. Apoi se uită în urmă, la Jake, care venea gâfâind şi ţinându-se cu o mână de coaste. Orizele rămase se bălăngăneau în traista din papură, lovindu-se cu zgomot între ele.

NORTH CENTRAL POSITRONICS, LTD.
New York/Fedic

Securitate maximă
PAROLĂ VOCALĂ DE ACCES
#9 OPŢIUNEA FINALĂ

Încercă clanţa, ştiind dinainte că nu face decât să îndeplinească o formalitate. Când metalul rece refuză să cedeze sub apăsarea lui, nu se mai osteni să încerce încă o dată, ci se apucă să bată cu amândoi pumnii în lemnul uşii.

— Susannah! strigă el. Deschide-mi, dacă eşti acolo!

Nici nu mă gândesc! îl auzi pe tatăl său imitând vocea purceluşului Naf-Naf{35}. Apoi o auzi pe mama, pe un ton mult mai grav, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că poveştile sunt nişte treburi al naibii de serioase: *Am auzit bâzâit de muscă… atunci când am murit.*

Dar din spatele uşii nu se auzi nimic. Pe de altă parte, din spatele lui Jake se auzeau urletele cântate ale celor din potera Regelui Purpuriu.

— *Susannah!* zbieră el din nou şi, înţelegând că nu-i nimeni acolo să-i răspundă, se întoarse cu spatele la uşă (oare nu ştiuse el că astfel îi va fi sfârşitul, cu spatele lipit de o uşă încuiată?) şi luă câte o Oriză în fiecare mână. Ete stătea la picioarele lui, cu blana zbârlită şi cu pielea catifelată a boticului încreţită a furie şi dezvelind toţi colţii.

Jake încrucişă braţele peste piept, luând poziţia „încărcătura".

— Hai, veniţi, ticăloşilor, spuse el. Pentru Gilead şi pentru Eld. Pentru Roland, fiu al lui Steven. Pentru mine şi pentru Ete.

Prea îndârjit, prea concentrat să moară cu folos, să ia cu sine măcar unul din nemernicii ăia (personal ar fi preferat să fie individul care-l

anunţase că *Părinţelul* era *papa bun),* ba chiar mai mulţi dacă era posibil, Jake nu-şi dădu imediat seama că vocea pe care o auzea venea de dincolo de uşă, iar nu din capul lui.

— Jake! Tu eşti, scumpete?

Făcu brusc ochii mari. O, te rog, Doamne, fă să nu fie o farsă. Pentru că dacă e aşa, atunci ar fi chiar ultima din viaţa lui.

— Vin peste mine, Susannah! Ştii cum să…

— *Da!* Tre' să fie *chassit,* auzi ce-ţi spun? Dacă Nigel are dreptate, atunci parola tre' să fie *cha…*

Jake n-o lăsă să repete cuvântul. Acum îşi vedea urmăritorii cum se năpustesc spre el pe coridorul acela lung, alergând cât îi ţineau puterile. Unii agitau armele deasudra capetelor şi trăgeau aiurea în aer.

— *Chassit!* urlă el. *Chassit* pentru Turn! *Deschide-te! Deschide-te, ticăloaso!*

Şi în spatele lui, uşa dintre New York şi Fedic se deschise cu un pocnet.

Aflat primul în faţa atacatorilor, Flaherty o văzu şi scoase cea mai lungă şi mai urâtă înjurătură pe care o avea în vocabular, apoi trase un singur foc. Era un trăgător bun şi îşi puse toată forţa voinţei, forţă deloc de lepădat, în glonţul acela, ghidându-l. Şi cu siguranţă că i-ar fi găurit fruntea lui Jake, chiar deasupra ochiului stâng, dacă nu l-ar fi înşfăcat de guler o mână cu degete cafenii şi nu l-ar fi tras iute peste pragul uşii, prin şuierul strident care se aude în permanenţă între nivelurile Turnului. Iar glonţul zbârnâi pe lângă el, neatingându-l.

Ete se strecură şi el, zbierând ascuţit numele prietenului său – *Eik-Eik! Eik'Eik!* – iar uşa se trânti în urma lor. Flaherty ajunse acolo după doar douăzeci de secunde şi bătu disperat în ea până când începură să-i sângereze pumnii (iar când Lamla încercă să-l liniştească, îl îmbrânci cu atâta furie, că taheenul se dădu de-a berbeleacul). Nu mai avea ce face. Nu folosea la nimic să bată, nu folosea la nimic să înjure; nu mai era nimic de făcut.

În ultima clipă băiatul şi bumblerul lui îi scăpaseră. Şi aşa rămase intact ka-tet-ul lui Roland. Pentru moment.

VI
PE ALEEA CARAPACEA ŢESTOASEI

1

Uită-te cu mare luare-aminte, te rog din suflet, căci este unul dintre cele mai frumoase locuri din America.

Îţi voi arăta mai întâi un drum de ţară, cum sunt multe altele, ce merge şerpuind de-a lungul unei creste împădurite în zona vestică a statului Maine. Capetele lui intră amândouă în Route 7, la distanţă de vreo cinci kilometri unul de celălalt. La apus de această creastă împădurită se poate observa o adâncitură verde în peisaj unde, aidoma unei pietre preţioase în montura realizată de bijutierul divin, se află Lacul Kezar. Ca mai toate lacurile montane, şi acesta îşi poate schimba înfăţişarea de şase, şapte ori în decursul unei singure zile, pentru că aici vremea este mereu pusă pe glume, de-ai putea zice că-i pe jumătate nebună. Şi ştii ceva? Ai avea perfectă dreptate. Localnicii se vor grăbi să-ţi povestească despre furtunile de zăpadă care s-au abătut pe aici, o dată la sfârşitul lui august (asta s-a întâmplat în 1948) şi o dată chiar de Patru Iulie (1959). Vor fi extrem de încântaţi să-ţi spună despre tornada care s-a iscat deasupra oglinzii îngheţate a lacului în ianuarie 1971, aspirând zăpada şi creând un mini-viscol învolburat din care se auzea bubuit de tunete. Ştiu, îţi este greu să crezi că ar putea exista undeva în lume o asemenea anomalie meteorologică. Însă, dacă ai senzaţia că-ţi înşir baliverne, du-te să vezi pozele pe care le-a făcut Gary Barker.

Astăzi lacul acela este mai negru decât incestul, căci nu doar reflectă în luciul lui norii grei de furtună ce se concentrează deasupra, ci le şi intensifică ameninţarea furioasă. Când şi când, câte o schijă din argint îi brăzdează suprafaţa de onix atunci când fulgerele săgetează prin plumbul norilor. Iar bubuitul de tunet se rostogoleşte de la vest la est prin înaltul inflamat, aidoma roţilor unui car uriaş din piatră care hurducăie pe uliţele cerului. Pinii şi stejarii şi mestecenii încremenesc şi parcă întreaga lume îşi ţine răsuflarea. Umbrele au dispărut. Păsările au amuţit. Deasupra noastră un alt car parcurge solemn cerul şi, în urma lui – ia ascultă! – vine un huruit de motor. Nu peste mult timp îşi face apariţia Fordul Galaxy al lui John Cullum, prin parbrizul căruia se poate vedea chipul neliniştit al lui Eddie Dean în spatele volanului. Farurile murdare şi ele, ca restul maşinii, strălucesc timid în întunericul coborât prematur peste partea noastră de lume.

2

Eddie căscă gura ca să-l întrebe pe Roland unde anume mergeau, dar fireşte că nu era nevoie: ştia şi el. Capătul dinspre sud al Aleii Carapacea Ţestoasei era marcat de un indicator cu un 1 mare şi negru pe el, iar toate celelalte străduţe ramificate spre lac purtau numere crescătoare. Zăriră apa printre crengile copacilor, dar nu şi casele aflate în josul pantei. Lui Eddie i se părea că aerul e suprasaturat cu ozon şi electricitate statică şi, de vreo două ori, îşi pipăi ceafa, convins că firele de păr de acolo se ridicaseră, drepte ca nişte soldăţei în ziua de instrucţie. Dar nu era cazul, deşi asta nu schimba cu nimic senzaţia stranie, magică, de exaltare care venea peste el în valuri, ca şi cum plexul lui solar era un circuit electric supraîncărcat care începuse să scoată scântei. Furtuna era de vină, desigur; iar el era, pur şi simplu, unul dintre acei oameni care simt schimbările de vreme cu terminaţiile lor nervoase. Dar niciodată nu mai avusese o senzaţie atât de puternică, atât de tulburătoare ca acum.

Nu doar furtuna e de vină şi tu ştii prea bine asta.

Nu, sigur că nu. Dar se gândea că toată acea încărcătură electrică îl ajutase cumva să ia legătura cu Susannah. Pentru că semăna mult cu semnalul intermitent pe care se întâmplă să-l recepţionezi în miez de noapte de la unele posturi de radio îndepărtate, însă, de la întâlnirea lor cu

(Tu, Copil al lui Roderick, tu, cel desfigurat, tu, cel rătăcit)

Chevin de Chayven, semnalul acesta devenise mult mai puternic. Probabil unde zona aceasta a statului Maine era mai slab populată şi mai aproape de multe alte lumi. Chiar acum când ka-tet-ul lor era pe punctul de a se reîntregi. Căci Jake o găsise pe Susannah şi deocamdată păreau a fi în regulă, pentru că între ei şi urmăritorii lor era o uşă trainică. Dar îi aştepta ceva în faţă, ceva despre care Susannah ori nu voia să vorbească, ori nu ştia exact ce este. Dar şi aşa Eddie îi putu simţi oroarea tinerei faţă de acel ceva şi spaima că s-ar putea întoarce, iar tânărul cam bănuia despre ce era vorba: copilul Miei. Copil care fusese şi al lui Susannah într-un fel pe care el nu-l putea înţelege deplin. Nu-şi putea imagina de ce unei femei înarmate i-ar fi teamă de un copil. Dar uite că aşa stăteau lucrurile şi cu siguranţă că exista un motiv temeinic pentru asta.

Trecură pe lângă un alt indicator pe care scria FENN, 11; şi pe lângă altul cu ISRAEL, 12. Apoi ajunseră la o curbă iar Eddie apăsă cu putere pedala de frână, oprind Fordul într-un nor de praf. Pe marginea drumului, lângă un semn pe care scria BECKHARDT, 13, se afla o camionetă cunoscută, tot marca Ford, iar de caroseria ei pătată de rugină se sprijinea nonşalant un bărbat şi mai cunoscut, îmbrăcat cu blugi sumecaţi şi cămaşă din denim, proaspăt călcată şi încheiată până sub bărbia rasă de curând. Pe cap avea o şapcă ce purta emblema echipei Boston Red Sox, pusă uşor pe o parte, ca şi cum ar fi vrut să

spună: *Ţi-am luat-o înainte, amice.* Pufăia dintr-o pipă, iar fumul ei albastru părea că încremenise deasupra chipului său ridat şi simpatic, în aerul liniştit de dinaintea furtunii.

Eddie observă aceste detalii cu toată claritatea nervilor săi suprasolicitaţi, dându-şi seama totodată că pe buze i se lăţise zâmbetul acela pe care îl ai atunci când dai peste un bun prieten într-un loc neaşteptat: lângă piramidele din Egipt, în piaţa din vechiul Tanger{36}, ori poate pe plaja insulei Formosa, ori pe Aleea Carapacea Ţestoasei din Lovell, într-o după-amiază furtunoasă din vara anului 1977. Chiar şi Roland zâmbea. Lungul, slabul, urâtul şi nu prea tânărul zâmbea! Parcă minunile nu se mai sfârşeau!

Coborâră din maşină şi se apropiară de John Cullum. Pistolarul îşi ridică pumnul la frunte şi îndoi uşor un genunchi.

— Heil, John! Mă bucur că te văd bine!

— Aha, şi io! zise John. Foarte bine te văz şi io.

Îşi atinse şi el uşor fruntea, sub cozorocul şepcii şi deasupra sprâncenelor stufoase. Apoi îl salută şi pe Eddie cu o înclinare a bărbiei:

— Tinere!

— Zile lungi şi nopţi senine, răspunse acesta, ducându-şi şi el încheieturile degetelor la frunte.

Căci, vezi tu, Eddie nu mai făcea parte din această lume şi se simţea uşurat că nu mai trebuie să se prefacă.

— Ce frumooos, remarcă John. Iacătă c-am ajuns înaintea voastră.

Roland se uită spre copacii de pe ambele laturi ale drumului şi apoi la întunericul tot mai adânc al cerului.

— Nu prea-mi vine să cred că ăsta-i locul…?!

Cu o uşoară intonaţie interogativă în ton.

— Nu, nu-i chiar locu' ăla de-l căutaţi voi, recunoscu John trăgând din pipă. Am trecut p-acolo şi m-am uitat, da' uite ce vă zic io: dacă mai vreţi să stăm de vorbă, atunci acilea e mai bine. Că acolo e o beznă de-ţi bagi deştele-n ochi. Neam de neamu' meu n-a mai văzut aşa ceva.

O clipă doar, chipul lui străluci precum cel al unui copil care a prins pentru prima oară un licurici într-un borcan, iar Eddie înţelese că nu glumea absolut deloc.

— De ce? întrebă el. Ce-ai acolo? Vizitatori? Sau o uşă mai ciudată?

Şi atunci îi veni ideea… şi se agăţă de ea cu putere:

— O uşă e, nu-i aşa? Şi-i deschisă!

John începuse să clatine din cap, dar acum se opri şi păru că se gândeşte mai bine la cele văzute.

— S-ar putea să fie o uşă, zise el lungind mult cuvântul până-l transformă într-un oftat de satisfacţie la capătul unei zile lungi şi grele: *uuuuuşşşşăăăă.* Da' nu prea *seamănă* cu o uşă, deşi… mda… ar

putea fi pe undeva, prin lumina aia?

Căzu iar pe gânduri, apoi:

— Cam aşa ceva. Dar voi mi-aţi zis că vreţi să stăm de vorbă, or, dacă ne ducem la Cara Laughs, n-o să mai scoateţi nicio vorbuliţă, vă zic io de p-acuma. Doar ce-o să vă zgâiţi cu gurile căscate.

Cullum izbucni în hohote puternice de râs.

— Şi io la fel!

— Ce-i aia Cara Laughs? vru să ştie Eddie.

John ridică din umeri.

— Multă lume de p-acilea, de pe malul lacului, îşi botează cabanele. Oricum, Cara-i nelocuită acuma. E a unei familii, McCray parcă-i cheamă, din Washington D.C., da' e scoasă la vânzare, că cică proprietarii au avut cam multe ghinioane în ultima vreme. Pe el l-a lovit damblaua… iar ea…

Şi făcu gestul cu o sticlă imaginară la gură.

Eddie dădu din cap. Sigur, în toată povestea asta cu căutarea Turnului erau o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegea, dar mai erau şi altele pe care le simţea în fibra lui, fără să aibă nevoie de explicaţii. Unul dintre ele era faptul că centrul activităţii vizitatorilor în partea aceasta de lume era o casă de pe Aleea Carapacea Ţestoasei, casă care se numea Cara Laughs. Şi era convins că, atunci când vor ajunge acolo, vor vedea că numărul afişat la poartă este 19.

Ridică ochii la marşul implacabil al norilor negri spre vest, peste Lacul Kezar. Spre vest şi peste Munţii Albi, care cu siguranţă că purtau numele Discordia într-o lume nu prea departe de aceasta. Şi pe Calea Grinzii.

Mereu pe Calea Grinzii.

— La ce te gândeşti, John? întrebă Roland.

Cullum făcu un semn cu capul spre plăcuţa pe care scria BECKHARDT.

— Mă îngrijesc de casa lu' Dick Beckhardt încă de dinainte să ajungă Kennedy preşedinte, răspunse el. Al naibii de cumsecade e omu' ăsta, aşa să ştiţi. Acu-i la Washington, nu-ş ce post are în administraţia Carter.

Caaar-tăăăr.

— Aşa că am cheia de la casă. Cred c-ar fi bine să intrăm. Că-i cald şi bine în'untru, cum nu cred c-o să mai fie p-acilea p-afară în curând. Şi atunci o să-mi ziceţi ce aveţi a-mi zice, iar io o să vă ascult cu amândouă urechile căscate, că mă pricep binişor la chestia asta; şi după aia o să ne repezim până la Cara. Deşi io… sincer să fiu… *neam…*

Clătină din cap şi se uită la pipa din mână cu uluire pură.

— Neam de neamu' meu n-a mai văzut aşa ceva, atât vă zic. Am avut senzaţia că nici nu ştiu cum să mă uit.

— Haide, îi spuse Roland. Dacă nu-ţi e cu supărare vom călători toţi în autocăruţa ta.

— Nu-mi e deloc cu supărare, răspunse John, urcându-se în maşină.

3

Căsuţa cu pereţi din bârne de pin a lui Dick Beckhardt se afla cam la vreo opt sute de metri mai la vale. Livingul se evidenţia prin soba borţoşică din colţ şi covorul împletit de pe jos. Peretele dinspre vest era în întregime din sticlă, iar Eddie rămase fascinat câteva clipe lângă el, uitând de toată graba. Lacul căpătase o tentă mată, de abanos, destul de înspăimântătoare – *ca un ochi de zombi,* îşi zise el fără să priceapă de unde-i venise ideea. Avea senzaţia că, dacă ar bate vântul (aşa cum se va întâmpla cu siguranţă atunci când va începe ploaia), s-ar forma valuri mici şi înspumate pe suprafaţa lacului, făcându-l astfel mai uşor de privit. Alungând sentimentul că acolo este ceva mare care se uită şi el la *tine.*

John Cullum se aşeză la biroul lustruit din lemn de pin al lui Dick Beckhardt, îşi scoase şapca, dar o păstră între degetele strânse ale mâinii drepte. Îi privi cu gravitate pe Roland şi Eddie.

— Pentru nişte oameni care se cunosc de al dracu' de puţină vreme, ne cunoaştem al dracu' de bine, spuse el. Nu credeţi?

Ba da. Aşa credeau şi cei doi. Eddie se tot aştepta să se stârnească vântul, dar lumea îşi ţinea în continuare răsuflarea. Era gata să pună rămăşag că furtuna ce va veni va fi una absolut infernală.

— Aşa ajungi să te cunoşti cu cineva doar în armată, continuă John. Sau în război.

Adică *aaar-mată.* Cât despre cuvântul *război,* pronunţia acestuia a fost prea aproximativă ca să poată fi reprodusă aici.

— Aşa cum e mereu în caz de forţă majoră, părerea mea.

— Da, fu de acord Roland. „Focurile de armă leagă prietenii", zicem noi.

— Ei, na? Acu', fiţi atenţi că io ştiu că aveţi a-mi zice nişte lucruri, da' mai 'nainte tre' să vă zic eu unul. Şi să nu-mi ziceţi mie pe nume dacă n-o să vă placă.

— Ce? fu curios Eddie.

— Şerifu' nost, Eldon Royster îi zice, a săltat patru indivizi acu' fo' două ceasuri în Auburn. Se pare că încercaseră să se furişeze pe lângă un baraj al poliţiei şi o luaseră pe un drum lăturalnic, da' nu le-a fost de folos, că s-au împotmolit acolo.

Şi John îşi puse pipa în gură, luă un chibrit din buzunar şi-şi propti de vârful lui unghia degetului mare, fără să-l aprindă deocamdată.

— Şi motivu' pen' care au vrut să se fofileze e că erau doldora de muniţie şi arme.

Munjjiie.

— Adicătelea mitraliere, grenade şi bucăţi din chestia aia de i se zice C4. Unu' din ei era tipu' ăla de care pare-mi-se că aţi zis şi voi, Jack Andolini?

Şi, spunând acestea, aprinse chibritul Diamond Bluetip.

Eddie se prăvăli într-unul din scaunele fiţoase, în stil Shaker, ale lui sai Beckhardt, îşi dădu capul pe spate şi hohoti prelung către grinzile din tavan. Odată stârnit, nimeni nu era în stare să râdă precum Eddie Dean, reflectă Roland. Cel puţin, de când Cuthbert Allgood intrase în poiana de la capătul cărării.

— Ţi-l închipui pe frumuşelul Jack Andolini băgat la bulău în minunatul stat Maine? exclamă tânărul. Dă-mă prin zahăr pudră şi fă-mă gogoaşă pentru gabori! Băi, ce mi-aş dori să fie viu frate-miu, Henry, şi să vadă chestia asta!

Şi atunci îşi dădu seama că poate Henry *era* viu; o variantă a lui, în orice caz. Bineînţeles, presupunând că în lumea aceasta existau fraţii Dean.

— Îhî, îhî, am ştiut eu c-o să vă placă la nebunie, spuse John, aprinzându-şi pipa de la flacăra chibritului care se înnegrea rapid.

Se vedea treaba, însă, că şi lui îi plăcea la nebunie. Rânjea mult prea larg şi nu prea reuşea să tragă din pipă.

— Of, măiculiţa mea, exclamă Eddie, ştergându-se la ochi. Şi uite cum, dintr-odată, ziua asta a devenit mult mai frumoasă. La naiba, parcă şi *anul* a devenit mai frumos.

— Şi mai am încă ceva pentru voi, spuse John, da' nu vă zic deocamdată.

Pipa se dovedi satisfăcătoare şi Cullum se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii la cei doi străini hoinari pe care-i cunoscuse în ziua aceea. Străini hoinari al căror ka era acum strâns împletit cu al lui, la bine şi la rău, în sărăcie şi în bogăţie.

— Pen' că acu' vreau s-auz ce aveţi a-mi zice. Şi ce vreţi voi să fac eu.

— Câţi ani ai, John? îl întrebă Roland.

— Nu chiar atât de mulţi ca să nu mai poci să fac faţă la niţică acţiune, răspunse John cu ceva răceală. Da' tu câţi ai, fârtate? De câte ori ai fentat moartea?

Roland îi adresă un zâmbet ce parcă voia a-i spune: *ai dreptate, acum hai să schimbăm subiectul.*

— Va vorbi Eddie pentru amândoi, anunţă el hotărârea luată pe drumul de la Bridgton. Povestea mea e prea lungă.

— Aşa zici tu, comentă John.

— Aşa zic, întări Roland. Aşa că îţi va spune Eddie povestea lui şi după aia îţi vom explica ce vrem să faci şi, dacă vei fi de acord, Eddie îţi va da ceva ce va trebui să duci unui om pe nume Moses Carver…

iar eu îţi voi da altceva.

John Cullum se gândi puţin, apoi dădu din cap şi se întoarse spre Eddie.

Tânărul trase adânc aer în piept.

— Primul lucru pe care ar trebui să-l afli e că l-am cunoscut pe tipul ăsta în timpul unui zbor din Bahamas, de la Nassau, spre Aeroportul Kennedy din New York. Pe vremea aia eram dependent de droguri şi aşa era şi fratele meu. În ziua aia transportam nişte cocaină.

— Când s-au întâmplat toate astea, fiule? îl întrebă John Cullum.

— În vara lui 1987.

Ochii lui Cullum se măriră brusc. Era evident surprins, dar nici vorbă să nu-i creadă.

— Deci *pe bune* veniţi din viitor! Of, mama mea care m-ai făcut!

Şi se aplecă spre Eddie prin fumul aromat de tutun.

— Spune-mi povestea ta, fiule. Şi vezi să nu omiţi nimicuţa.

4

Povestea lui Eddie dură cam o oră şi jumătate. Şi fireşte că, neavând prea mult timp la dispoziţie, tânărul *omise* unele amănunte. Când isprăvi, observară cu toţii că o noapte prematură coborâse peste lacul de alături. Iar furtuna nici nu izbucnise, nici nu se deplasase mai departe. Când şi când tunetele bubuiau răguşit deasupra casei lui Dick Beckhardt şi uneori zgomotul era atât de puternic şi neaşteptat încât îi făcea pe toţi să tresară. Un fulger lovi perpendicular pe centrul lacului, colorându-l, pentru o clipă, într-un purpuriu irizat. La un moment dat se iscă şi vântul, vorbind pe multe voci prin frunzele copacilor, iar atunci Eddie îşi spuse *Acum o să vină, cu siguranţă că acum o să vină,* dar nu se întâmplă nimic. Şi nici furtuna iminentă nu se îndepărtă, iar momentul acesta încremenit, aidoma unui paloş agăţat de un fir ţesut de un păianjen, îl duse cu gândul la lunga, strania sarcină, acum încheiată, a lui Susannah. În jurul orei şapte, curentul se întrerupse, iar John se duse în bucătărie să caute lumânări, în vreme ce Eddie îşi spunea mai departe povestea: bătrânii din River Crossing, nebunii din Lud, oamenii buni şi foarte îngroziţi din Calla Bryn Sturgis, loc unde întâlniseră un fost preot care părea a fi ieşit direct din paginile unei cărţi. John puse lumânările pe masă, alături de o farfurie cu biscuiţi şi felii de brânză şi de o sticlă cu ceai Red Zinger. Eddie încheie cu vizita lor la Stephen King, povestind cum îl hipnotizase pistolarul pe scriitor ca să uite că-i văzuse vreodată, cum o văzuseră pe prietena lor, Susannah, doar pentru o fracţiune de secundă şi cum se făcuse de-i dăduseră telefon, pentru că, aşa cum zicea Roland, nu exista nimeni altcineva în partea aceasta de lume la care ar fi putut *apela* în afară de el, John Cullum. Când Eddie termină

de vorbit, Roland povesti despre întâlnirea cu Chevin de Chayven pe drumul spre Aleea Carapacea Ţestoasei şi puse pe masă, lângă farfuria cu brânză, crucea din argint pe care i-o arătase şi lui Chevin. John mângâie zalele fine ale lănţişorului cu buricul gros al degetului mare.

Şi urmă o tăcere lungă.

Când nu o mai putu suporta, Eddie îl întrebă pe vârstnicul îngrijitor de bărci cât anume crede din spusele lor.

— Cred tot, răspunse John fără şovăială. Tre' să vă îngrijiţi de trandafirul ăla din New York, nu-i aşa?

— Aşa este, zise Roland.

— Pen' că doar el mai ţine întreagă una din Grinzile alea, când alelalte au fost dărâmate de telepaticii ăia, de Sfărâmători.

Eddie rămase uluit de cât de iute şi lesne reuşise Cullum să priceapă esenţa poveştii, dar probabil că nu avea de ce să fie surprins. *Ochii noi văd mai limpede,* cum îi plăcea lui Susannah să spună. Iar Cullum se apropia mult de ceea ce Cărunţii din Lud ar fi numit „un ticălos viclean".

— Da, spuse Roland. Adevăr grăieşti.

— Trandafirul are grijă de o Grindă. Stephen King are grijă de cealaltă. Cel puţin, aşa vă închipuiţi.

— Ar trebui să stea cineva cu ochii pe el, John, zise Eddie, pentru că are nişte obiceiuri tare nesănătoase. Dar, dacă plecăm din anul 1977 al acestei lumi, nu ne vom mai putea întoarce niciodată ca să vedem ce face.

— De ce? King nu există şi în celelalte lumi? întrebă John.

— Suntem aproape siguri că nu, îi răspunse Roland.

— Şi chiar dacă ar exista, interveni Eddie, nu contează ce face în lumile alea. Aceasta este lumea principală. Aceasta şi cea din care vine Roland. Sunt lumi gemene.

Se uită la Roland, aşteptând să-i confirme spusele. Pistolarul dădu din cap şi îşi aprinse ultima dintre ţigările pe care John i le dăduse mai devreme.

— Aş putea să-l supraveghez pe Stephen King, spuse John Cullum. Şi nici nu va simţi. Asta în cazul că o să scap teafăr după ce vă fac afurisita aia de treabă în New York. Cam am eu o idee despre ce-i vorba, dar cred c-ar fi mai bine să mă lămuriţi voi.

Scoase din buzunarul de la spate un carneţel cam zdrenţuit, cu numele firmei producătoare pe coperta verde: Mead Memo. Dădu paginile până ajunse la una nescrisă, scoase un creion din buzunarul cămăşii, îi linse vârful (Eddie îşi înăbuşi fiorul de dezgust), apoi se uită la ei cu privirea unui boboc în prima zi de liceu.

— Şi acum, dragilor, le spuse el, ce-ar fi să-i povestiţi unchiului John şi restul?

De data aceasta vorbi Roland şi, chiar dacă avea mai puţin de spus decât avusese Eddie, povestea lui tot dură o jumătate de oră, pentru că rostea cuvintele cu mare grijă, apelând din când în când la ajutorul lui Eddie pentru vreun cuvânt sau expresie pe care nu le stăpânea. Eddie avusese ocazia să-i întâlnească şi pe ucigaşul şi pe diplomatul care zăceau înăuntrul lui Roland de Gilead, însă acum era pentru prima dată când vedea solul, mesagerul care vorbea pe înţelesul ascultătorului. Afară, furtuna tot nu voia nici să izbucnească, dar nici să plece spre alte zări.

În cele din urmă pistolarul isprăvi şi se lăsă pe spătarul scaunului. La lumina galbenă şi pâlpâitoare a lumânărilor, chipul lui părea şi foarte bătrân, şi ciudat de fermecător. Privindu-l, Eddie se gândi pentru prima oară că poate mai avea şi alt beteşug în afară de cel pe care Rosalita Munoz îl numise „afurisita podagră". Roland slăbise mult, iar cearcănele negre şi adânci de la ochi erau semn de boală grea. Pistolarul dădu peste cap paharul cu ceai roşu şi întrebă:

— Ai înţeles tot ce ţi-am spus?

— Îhî.

Atâta tot.

— Ai înţeles foarte, foarte bine? insistă Roland. Nu ai nicio întrebare?

— Nu prea cred.

— Atunci repetă ce ţi-am spus.

John umpluse două pagini cu scrisul său rotund. Acum le răsfoi, dând de câteva ori din cap ca pentru sine însuşi. După aceea mormăi ceva şi puse carneţelul înapoi în buzunar. *O fi el de la ţară, dar nu-i prost deloc*, îşi spuse Eddie. *Iar întâlnirea noastră a fost mai mult decât o simplă întâmplare norocoasă; a fost mâna lui ka într-o zi fericită.*.

— Mă duc la New York, zise John. Îl caut şi-l găsesc pe tipul ăsta, Aaron Deepneau. Am grijă să nu-şi vâre nasu' prietenaşu' lui. Îl conving pe Deepneau că una dintre cele mai importante treburi din întreaga lume e să aibă grijă de trandafirul de pe terenul ăla viran.

— Poţi să renunţi la „una dintre", îl întrerupse Eddie.

John făcu un semn ca şi cum a fi vrut să spună că asta se înţelegea de la sine. Luă foaia de hârtie cu castorul desenat în partea de sus şi o îndesă în portofelul lui voluminos. Când îi încredinţase actul de vânzare, Eddie Dean făcuse unul dintre cele mai dificile lucruri din viaţa lui de când fusese aspirat prin uşa nedescoperită şi trimis în East Stoneham. Şi o clipă trebui să se lupte cu tentaţia de a smulge documentul înainte ca acesta să dispară în portofelul uzat şi vechi al îngrijitorului de bărci. I se păru că înţelege mult mai bine ce trebuie să fi simţit Calvin Tower.

— Pentru că acum voi deţineţi terenul, înseamnă că şi trandafirul este al vostru, conchise John.

— Trandafirul este al Corporaţiei Tet, spuse Eddie. Iar tu vei deveni acuma vicepreşedintele executiv al acesteia.

Noua titulatură formală nu păru a-l impresiona pe John Cullum, care continuă:

— Deepneau trebuie să-i întocmească actele constitutive şi să facă toate demersurile pentru ca Tet să fie conform legii. După aia, ne ducem amândoi la domnu' ăla, Moses Carver, şi îl convingem să ni se alăture. Cred că asta o să fie treaba cea mai grea.

Şaa ma gaaa.

— Dar noi vom face tot posibilul.

— Pune-ţi la gât cruciuliţa Tuşii Talitha, îi ceru Roland, iar când te vei întâlni cu sai Carver, scoate-o de sub cămaşă şi arată-i-o. S-ar putea să-ţi fie foarte greu să-l convingi că intenţiile tale sunt cinstite. Dar mai întâi ai grijă să sufli peste ea, uite aşa.

Pe drumul de la Bridgton, Roland îl rugase pe Eddie să se gândească dacă exista cumva vreun secret (indiferent de natura lui, putea fi oricât de neînsemnat sau de impresionant) pe care să-l cunoască doar Susannah şi naşul ei. Şi se dovedi că Eddie chiar cunoştea un asemenea secret, iar acum rămase mut de uimire când auzi vocea lui Susannah venind din cruciuliţa de pe masa lui Dick Beckhardt.

— L-am îngropat pe Pimsy sub mărul cel mare, de unde să vadă cum cad florile primăvara, spuse vocea ei. Şi nenea Mose mi-a zis să nu mai plâng pentru că Dumnezeu consideră că atunci când îţi jeleşti prea mult un animăluţ…

Aici cuvintele deveniri o bolboroseali, apoi se stinseri cu totul. Dar Eddie îşi aminti restul şi spuse el cu voce tare:

— …„când îţi jeleşti prea mult un animăluţ comiţi un păcat." Şi mi-a mai povestit că nenea Mose îi spusese că se poate duce din când în când la mormânt ca să-i şoptească iubitului ei Pimsy „Şi fii fericit în rai", dar şi aibă grijă să nu mărturisească nimănui asta, pentru că oamenii bisericii nu se dau în vânt după ideea că şi animalele ar putea ajunge în rai. Şi a păstrat secretul ăsta. Doar mie mi l-a spus.

Şi Eddie schiţă un zâmbet trist, amintindu-şi confesiunea de după o partidă de sex în creierii nopţii.

John Cullum se uită cu ochi mari la cruciuliţă, apoi la Roland.

— Ce-i ăsta? Un fel de magnetofon? Ba nu, n-are nimic a face cu vreun magnetofon, aşa-i?

— Este un sigul, răspunse cu răbdare Roland. Unul care te poate ajuta la întâlnirea cu Carver, în caz că se va dovedi a fi „bătut în cap", după cum prea bine spune prietenul Eddie.

Şi pistolarul zâmbi, îi plăcea să zică *bătut în cap*. Înţelegea ce înseamnă.

— Pune-ţi-o.

Dar Cullum nu îşi puse cruciuliţa. Pentru prima oară de când făcuseră cunoştinţă cu el, ţinând cont şi de schimbul de focuri de la magazinul mixt, bătrânul părea realmente descumpănit.

— E vrăjită? se bâlbâi el.

Roland ridică iritat din umeri, de parcă ar fi vrut să-i spună lui John Cullum că respectivul cuvânt nu avea niciun sens în contextul actual şi repetă:

— Pune-ţi-o.

Cu infinită grijă, de parcă s-ar fi aşteptat ca, dintr-o clipă într-alta, cruciuliţa Tuşii Talitha să se aprindă şi să-i facă o arsură serioasă, John Cullum făcu ce i se ceruse. Lăsă capul în jos ca să se uite la ea (iar chipul său prelung de yankeu căpătă bărbia dublă a unui burghez prosper de pe vremuri), apoi şi-o vârî sub cămaşă.

— Of, mama mea care m-ai făcut, repetă el în şoaptă.

6

Conştient de faptul că acum vorbea exact aşa cum i se vorbise şi lui odinioară, Eddie Dean zise:

— Spune restul lecţiei, John din East Stoneham, şi nu omite nimic.

Când se dăduse jos din pat în dimineaţa aceea, Cullum era doar un îngrijitor de bărci dintr-un orăşel de provincie, unul din miliardele de anonimi ai lumii. La noapte, când se va duce la culcare, va fi pe punctul de a deveni unul dintre cei mai importanţi oameni ai lumii, un adevărat prinţ al Pământului. Dacă se temea de posibilitatea aceasta, avu grijă să nu o arate. Poate că încă nu-i pătrunsese toate înţelesurile.

Dar uite că Eddie nu credea una ca asta. Ka îl aşezase pe bărbatul acesta în drumul lor, ţărănoi şi erou deopotrivă. Dacă Eddie nu ar fi fost Eddie, ci Walter (sau Flagg, cum îşi spunea Walter uneori), probabil că s-ar fi înfiorat acum.

— Aşa vezi, spuse John, să continuăm. Nu vă pasă niciun picuţ cine conduce compania, dar vreţi ca Tet să înghită firma Holmes, pentru că, de-acum încolo, ea n-o să mai aibă treabă cu fabricarea pastei de dinţi şi cu plombarea de măsele, deşi încă un timp o să pretindă că o mai face.

— Şi care…

Atât apucă să spună Eddie, căci John îşi ridicase mâna noduroasă ca să-l oprească. Tânărul încercă să-şi închipuie mâna aceea cu un calculator de la Texas Instruments în ea. Şi fu uimit să-şi dea seama că poate crea o asemenea imagine. Foarte uşor chiar. Ei, cât de aiurea era?

— Lasă-mă niţeluş, puiule, şi-am să-ţi zic.

Eddie se sprijini de spătar, mimând că-şi închide buzele cu un

fermoar.

— Primul cel mai important şi mai important lucru e ca trandafirul să nu păţească nimic. Al doilea cel mai important şi mai important lucru e ca nici *scriitorul* nu tre' să păţească nimic. Şi başca, eu şi cu tipu' ăla, Deepneau, şi cu tipu' ălălalt, Carver, tre' să clădim una din cele mai puternice corporaţii din lume. Ne vom ocupa cu imobiliare, vom angaja… staţi niţeluş…

Scoase carneţelul verde, îşi consultă la repezeală notiţele şi-l puse la loc în buzunar.

— Vom angaja „dezvoltatori de software", ce-or mai fi şi ăştia, pentru că ei reprezintă viitorul tehnologiei. Şi trebuie să avem grijă să ţinem minte cuvintele astea.

Le înşiră ridicând degetele mâinii:

— Microsoft. Microchips. Intel. Şi indiferent cât de mult ne dezvoltăm, sau cât de *repede*, cele trei îndatoriri reale ale noastre rămân aceleaşi: să protejăm trandafirul, să-l protejăm pe Stephen King şi să încercăm să le-o tragem celorlalte două companii ori de câte ori ni se iveşte ocazia. Pe una o cheamă Sombra. Ailaltă e…

O şovăială abia sesizabilă.

— Ailaltă e North Central Positronics. Voi ziceţi că Sombra e în branşa cu casele şi terenurile şi alea, alea. Positronics… e cu ştiinţa şi cu invenţiile. De asta până şi eu îmi dau seama după nume. Dacă Sombra vrea să pună mâna pe vreo bucată de teren, Tet tre' musai să i-o ia înainte. Dacă North Central vrea să pună mâna pe vreo invenţie, noi tre' musai să încercăm să i-o suflăm de sub nas, sau măcar să-i punem beţe-n roate. Să facem să ajungă în posesia unui terţ, dacă nu se poate altfel.

Eddie dădea mulţumit din cap. Nu-i spusese această ultimă idee şi se bucura nespus că pe bătrân îl dusese mintea până acolo.

— Noi vom fi Cei Trei Muşchetari Ştirbi, vom fi Băşinoşii Apocalipsei{37} şi de la noi se aşteaptă ca, prin orice mijloace, să-i oprim pe ăia să capete ce-şi doresc. Loviturile sub centură sunt mai mult decât recomandate.

Apoi zâmbi larg:

— N-oi fi fost eu la Harvard *(Ha-vaaa),* da' socotesc că nu-ţi trebuieşte multă şcoală ca să nimereşti nişte boaşe cu genunchiul.

— Bun, spuse Roland, dând să se ridice de pe scaun. Acum cred că ar trebui să…

Eddie ridică o mână, oprindu-l. Da, fireşte, ardea de nerăbdare să pornească cât mai iute după Susannah şi Jake; murea de dor să-şi strângă iubita în braţe şi să-i acopere chipul cu sărutări. I se părea că trecuseră ani de când o văzuse ultima oară, pe Drumul de Est din Calla Bryn Sturgis. Şi totuşi nu se grăbea să pună punct discuţiei, aşa cum făcea Roland, obişnuit din copilărie să i se dea ascultare şi

părându-i-se ceva absolut normal jurămintele de credinţă până la moarte făcute de nişte oameni complet străini. Căci, ceea ce vedea Eddie de partea cealaltă a mesei lui Dick Beckhardt nu era doar o altă unealtă de folos pentru atingerea scopului lor, aşa cum îşi închipuia pistolarul, ci un yankeu independent, cu capul bine înfipt pe umeri şi cu mintea brici… dar realmente mult prea vârstnic pentru ce-i cereau să facă. Şi, dacă tot vorbim despre vârstă, ce părere să avem atunci despre Aaron Deepneau, Cavalerul Chimioterapiei?

— Prietenul meu doreşte să pornim la drum, iar eu sunt de acord cu el, zise Eddie. Mai avem mult de mers.

— Ştiu. Ţi se vede pe chip, fiule. Ca o cicatrice.

Pe Eddie îl fascina ideea că datoria şi ka-ul lăsaseră un semn pe chipul lui, semn ce unora le putea părea o podoabă, iar altora o desfigurare. Afară bubui tunetul. Afară săgeta fulgerul.

— De ce accepţi propunerea noastră? îl întrebă Eddie. Simt că trebuie neapărat să-ţi aflu motivele. De ce te înhami la o treabă atât de grea doar pentru că ţi-o cer doi oameni pe care ieri nici nu-i cunoşteai?

John se gândi bine cum să răspundă. Atinse cruciuliţa pe care o purta acum la gât şi pe care o va purta până în clipa morţii sale, survenită în anul 1989, cruciuliţă pe care i-o dăruise lui Roland o bătrână dintr-un oraş demult uitat. Şi o va atinge la fel în toţi anii care vor urma, atunci când va fi nevoie să ia o hotărâre importantă (cea mai notabilă fiind probabil ruperea legăturilor dintre Tet şi IBM, o companie mai mult decât extrem de doritoare să facă afaceri cu North Central Positronics) sau atunci când va avea de pregătit o operaţiune secretă (de exemplu bombardarea sediului Corporaţiei Sombra din New Delhi, cu un an înaintea morţii sale). Cruciuliţa aceea îi va vorbi lui Moses Carver, dar Cullum nu o va mai auzi niciodată, oricât de mult ar sufla în ea. Însă în majoritatea nopţilor de acum înainte, când îşi va aştepta somnul cu mâna pe ea, îşi va spune: *Un sigul. Este un sigul, drăguţă, e ceva venit dintr-o altă lume.*

Dacă va avea ceva regrete spre sfârşit (altele decât cele referitoare la anumite mârşăvii pe care le va pune la cale şi care vor duce la pierderea unor vieţi), atunci cel mai mare regret al lui va fi că nu a apucat să viziteze cealaltă lume, pe care o întrezărise într-o seară furtunoasă, pe Aleea Carapacea Ţestoasei din oraşul Lovell. Din când în când, sigulul lui Roland îi va trimite vise despre trandafiri şi un turn negru ca funinginea. Alteori va fi bântuit de viziuni în care îi vor apărea doi ochi purpurii, fără de trup, scrutând neîndurători orizontul. Şi câteodată va visa că aude sunet de corn străvechi. Din aceste vise se va trezi cu obrajii uzi de lacrimi, iar lacrimile vor fi de dor şi de moarte şi de dragoste. Din aceste vise se va trezi cu mâna încleştată pe cruciuliţă, gândind: *M-am lepădat de Discordia şi nu regret nimic; am*

scuipat în ochii fără de trup ai Regelui Purpuriu şi inima mi s-a bucurat; mi-am legat soarta de Alb şi de ka-tet-ul pistolarului şi nu mi-am pus niciodată la îndoială alegerea.

Cu toate acestea îşi dorea să fi putut intra, fie şi o singură dată, în cealaltă lume: lumea de dincolo de uşă.

Iar acum răspunse:

— Voi, băieţi, sunteţi de partea dreptăţii. N-am cum să explic mai bine de atât. Vă cred.

Şovăi o clipă, apoi se corectă:

— Cred *în* voi. Ştiu că este adevărat ce citesc în ochii voştri.

Eddie socoti că terminase, dar Cullum îl surprinse cu un zâmbet şmecheresc, de om tânăr.

— Plus că mi se cam pare mie că-mi daţi cheile de la o maşinărie cum n-am mai văzut.

Maaşnăăie.

— Cine, oare, n-ar fi curios s-o pună în mişcare şi să vadă de ce-i în stare?

— Ţi-e teamă? îl întrebă Roland.

John Cullum nu răspunse imediat; căzu pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Cam da, spuse el.

Roland se declară mulţumit:

— Foarte bine.

7

Se întoarseră pe Aleea Carapacea Ţestoasei în maşina lui Cullum, sub un cer negru, clocotitor. Cu toate că era vârful sezonului estival şi probabil toate casele de pe malurile Lacului Kezar erau ocupate, nu se întâlniră cu nicio maşină pe drum. Iar toate ambarcaţiunile de pe lac fuseseră de multă vreme puse la adăpost.

— Zisei că mai am ceva pentru voi, spuse John şi se duse în spatele camionetei, unde se afla o casetă din oţel cu cifru, aşezată lângă peretele cabinei.

Începuse să bată vântul şi îi învolbura puţinul puf alb de păr în jurul capului. Formă cifrul, desfăcu lacătul şi deschise capacul. Scoase apoi din caseta aceea două traiste prăfuite pe care călătorii noştri le cunoşteau mult prea bine. Una părea aproape nouă în comparaţie cu cealaltă, roasă şi de culoarea nedefinită a deşertului, strânsă cu şireturi lungi din piele netăbăcită.

— Bagajele noastre! exclamă încântat Eddie.

Încântat, dar mai ales *uluit la culme.*

— Cum mama *dracului…?*

John schiţă un zâmbet ce anticipa viitorul său strălucit de escroc:

amuzat la suprafaţă, viclean dedesubt.

— Vă place surpriza mea? Aşa m-am gândit şi eu. M-am întors la prăvălia lu' Chip, adică la ce-a mai rămas din ea, să mai arunc o privire. Încă mai era mare agitaţie p-acolo. Oamenii alergau speriaţi care-ncotro, acopereau cadavrele, întindeau benzile alea galbene, se buluceau să facă poze. Cineva pusese traistele aistea deoparte şi mie mi s-au părut olecuţă cam singurele şi cam tristuţe, aşa că…

Ridică un umăr ciolănos.

— Aşa că le-am luat cu mine.

— Probabil că asta s-a întâmplat când noi eram cu Calvin Tower şi Aaron Deepneau în cabana lor închiriată, spuse Eddie. *După* ce tu ai promis că te duci acasă, îţi faci bagajele şi porneşti spre Vermont. Corect?

Vorbea mângâindu-şi traista. Cunoştea foarte bine suprafaţa aceea netedă, căci el împuşcase căprioara din a cărei piele o făcuse. El îndepărtase părul cu cuţitul lui Roland şi el o cususe cu ajutorul lui Susannah. Asta se întâmplase la scurtă vreme după ce Shardik, uriaşul urs Gardian, aproape că-i scosese maţele. Cam prin secolul trecut, aşa i se părea acum.

— Îhî, zise Cullum.

Şi acum, când surâsul bătrânului se îndulci, dispărură şi ultimele îndoieli pe care Eddie le mai avea în privinţa lui. Găsiseră omul potrivit. Şi pentru asta trebuiau să-i aducă mulţumire multă-multă lui Gan.

— Pune-ţi pistolul la brâu, Eddie, îl îndemnă Roland întinzându-i arma cu patul uzat, din lemn de santal.

Pune-ţi pistolul. Acum zice că-i al meu, gândi tânărul, simţind un mic fior pe şira spinării.

— Credeam că ne ducem după Susannah şi Jake, spuse el, dar luă bucuros pistolul şi şi-l puse la centură.

Roland dădu din cap.

— Mai avem ceva de făcut înainte. E vorba despre cei care l-au omorât pe Callahan şi au încercat să-l omoare şi pe Jake.

Expresia îi rămase neschimbată, însă şi Eddie Dean, şi John Cullum se simţiră cuprinşi de fiori reci. O clipă li se păru absolut imposibil să se uite la el.

Şi astfel a fost pronunţată condamnarea la moarte pentru Flaherty, taheenul Lamla şi ka-tet-ul lor. Fireşte că cei osândiţi nu au avut de unde să ştie, iar această ignoranţă a lor era dovada unei compasiuni pe care cei de teapa lor nu o meritau câtuşi de puţin.

8

O, Doamne, Dumnezeule! vru să spună Eddie, însă nu reuşi să

articuleze niciun cuvânt.

Văzuse strălucirea crescând înaintea lor pe când mergeau spre nord, pe Aleea Carapacea Ţestoasei, în urma singurului stop funcţional de la camioneta lui Cullum. La început crezu că erau felinarele mari din faţa casei vreunuia mai cu dare de mână, apoi îşi zise că poate erau nişte reflectoare. Dar văpaia aceea se făcea tot mai mare; era o strălucire albastru-aurie în stânga lor, unde terenul cobora către lac. Când se mai apropiară de sursa de lumină (camioneta lui Cullum abia se mai târa), Eddie tresări puternic şi arătă spre nimbul ce se desprindea şi se îndrepta acum către ei, schimbându-şi culorile în zbor: din albastru în auriu, apoi în roşu, apoi în verde, apoi iarăşi în auriu şi în cele din urmă în albastru. În centrul lui era ceva ce semăna cu o insectă cu patru aripi. Apoi, când trecu razant pe deasupra camionetei lui Cullum, ca să dispară în pădurea întunecată de pe latura estică a drumului, întoarse capul ca să se uite la ei şi Eddie observă că avea chip de om.

— Ce… pentru numele lui Dumnezeu… Roland, *ce*…

— Taheen.

Doar atât răspunse pistolarul. La lumina aceea nefirească, faţa lui era calmă şi obosită.

Alte nimburi se desprinseră din strălucirea principală şi se avântară peste drum în zbor orbitor de cometă. Eddie văzu în ele muşte şi colibri minusculi şi rubinii şi încă ceva ce semăna cu nişte broaşte înaripate. Dincolo de ele…

Stopul camionetei lui Cullum se aprinse, dar Eddie era mult prea ocupat să se holbeze la drăciile alea şi ar fi intrat precis în fundul lui dacă nu ar fi ţipat Roland la el. Tânărul opri Fordul, dar nu mai trase frâna de mână şi nici nu scoase cheile din contact. Apoi coborî iute şi se îndreptă spre aleea asfaltată care cobora printre copacii de pe povârnişul abrupt. Îi căzuse falca, iar ochii îi păreau imenşi în lumina delicată. Cullum veni lângă el şi privi în jos la fel de uluit. Aleea era flancată de două indicatoare: CARA LAUGHS, la stânga, şi 19 la dreapta.

— Ce chestie, şopti Cullum.

Te-ai prins, vru să-i spună Eddie, tot fără să fie în stare să articuleze vreun cuvânt. Din gură nu-i ieşea decât un horcăit astmatic.

Cea mai multă lumină venea din pădurea de la est de drum, dinspre stânga aleii spre cabana Cara Laughs. Copacii de aici, majoritatea pini, molizi şi mesteceni îndoiţi de un viscol puternic de la sfârşitul iernii, erau destul de îndepărtaţi unul de altul şi printre ei se preumblau cu paşi solemni sute de vieţuitoare, ca într-o sală de bal rustică, strivind frunzele moarte sub tălpile goale. Unele erau Copiii lui Roderick, la fel de bolânziţi precum Chevin de Chayven. Pielea le supura, mâncată de radiaţii; foarte puţini mai aveau câteva fire de păr pe cap. Însă lumina

aceea din jurul lor le conferea o frumuseţe aproape de nesuportat. Eddie zări o femeie cu un singur ochi purtând în braţe ceva ce părea a fi un copil mort. Ea îi aruncă o privire îndurerată şi îşi mişcă buzele, dar Eddie nu auzi nimic. Îşi ridică pumnul la frunte şi îndoi uşor genunchiul. Apoi îşi atinse colţul ochiului şi întinse mâna spre ea. *Te văd,* voia să spună gestul lui… cel puţin, aşa spera. *Te văd foarte bine.* Femeia cu copilul mort sau cufundat în somn îi întoarse salutul, apoi se făcu nevăzută.

În ceruri tunetul bubui puternic. Iar fulgerul pătrunse în nucleul acelei lumini intense. Trăsnetul atinse un brad bătrân, cu trunchiul puternic şi acoperit cu muşchi, despicându-l pe verticală. Cele două jumătăţi se prăbuşiră în direcţii opuse. Miezul copacului luă foc şi din el ţâşni cu putere un nor des de scântei (dar nu, nu scântei ale flăcărilor, ci purtând calitatea diafană a ceţii luminoase întâlnite uneori deasupra mlaştinilor) care se învârteji spre tivul gros al norilor. În scânteile acelea Eddie desluşi trupuri minuscule care dansau şi, preţ de o clipă, nici nu mai putu să respire. Parcă o vedea pe Clopoţica multiplicată în sute de exemplare. Apoi totul dispăru ca şi cum nici n-ar fi fost.

— Uită-te la ei, şopti John, pe un ton încărcat cu respect. Vizitatorii! Mama mea, care m-ai făcut, tre' să fie *sute!* Păcat că nu-i vede şi prietenul meu, Donnie!

Eddie era de aceeaşi părere: sute de bărbaţi, femei şi copii se preumblau prin pădurile din vale, se preumblau prin lumină, apărând şi dispărând, apoi apărând din nou. Era tot cu ochii la ei când simţi o picătură rece de apă pe gât, urmată de o a doua şi de a treia. Vântul şuiera amarnic prin copaci, provocând o altă răbufnire a acelor creaturi eterice şi transformând bradul despicat de fulger în două torţe uriaşe.

— Haidem, le zise Roland, apucându-l de braţ. O să înceapă potopul, iar ăsta o să se stingă precum o lumânare. Dacă nu plecăm acum, vom rămâne blocaţi aici.

— Unde… începu Eddie, apoi văzu şi înţelese.

Lângă baza aleii, unde pădurea nu le mai oferea protecţie, ci era doar o învălmăşeală de bolovani care se rostogoleau în lac, se afla nucleul orbitor acelei străluciri nefireşti. Roland începu să-l tragă în acea direcţie. Fascinat de vizitatori, John Cullum nu se mişcă imediat din loc, dar apoi vru să vină după ei.

— Nu! îi strigă pistolarul peste umăr, printre picăturile de ploaie reci, de mărimea unor monede şi din ce în ce mai dese. Vezi-ţi de misiunea ta, John! Rămâi cu bine!

— Mergeţi cu bine, băieţi, răspunse John.

Se opri şi le făcu cu mâna. Un fulger despică cerul, luminându-i chipul în albastru scânteietor şi negru cărbune.

— Dumnezeu să vă aibă în paza Lui!

— Fii atent, Eddie, o să ne repezim chiar în centrul luminii, spuse Roland. Uşa de colo nu-i a bătrânilor, ci a lui *Prim.* Şi de aceea *este* magică, dacă pricepi ce vreau să-ţi spun. Ne va duce acolo unde dorim, dacă ne vom concentra cum se cuvine.

— Unde…

— N-avem vreme! Mi-a spus Jake unde! M-a atins! Ţine-mă de mână şi goleşte-ţi mintea de orice gând! Te voi duce acolo!

Eddie vru să-l întrebe dacă era absolut sigur, dar nu mai avu când. Roland o luă la goană. Eddie porni în urma lui. Coborâră panta în fugă, îndreptându-se spre lumină. Eddie o simţi pe piele, ca răsuflarea a milioane de guri minuscule. Covorul de frunze foşnea şi trosnea sub tălpile lor. La dreapta era bradul în flăcări. Simţea miros de răşină şi auzea sfârâitul scoarţei. Acum erau aproape de nucleul luminii. La început, Eddie întrezări prin el Lacul Kezar, apoi simţi cum o forţă enormă îl înşfacă şi-l trage în strălucirea aceea orbitoare. O fracţiune de secundă doar, i se păru că desluşeşte ceva de forma unei uşi. Strânse şi mai tare mâna lui Roland şi închise ochii. Covorul de frunze dispăru de sub picioarele lor. Zburau.

VII
REÎNTÂLNIREA

1

Flaherty stătea în faţa uşii New York/Fedic. Pe ea se desluşeau zgârieturile provocate de câteva din gloanţele lor. Atâta tot. Se înălţa dreaptă şi întreagă înaintea lor, impasibilă barieră între ei şi mucosul ăla căcăcios care reuşise cumva să treacă dincolo. Lamla stătea tăcut lângă el, aşteptând să i se domolească furia. Acelaşi lucru îl aşteptau şi ceilalţi, păstrând şi ei o tăcere prudentă.

În cele din urmă, Flaherty obosi să tot lovească în uşă cu pumnii. Îi mai aplică o ultimă lovitură cu dosul mâinii, iar Lamla observă cu oroare cum din degetele omului ţâşneşte sângele.

— Ce? se răţoi Flaherty surprinzându-i grimasa. *Ce?* Ai ceva de comentat?

Pe Lamla îl durea exact undeva de cercurile albe din jurul ochilor lui Flaherty şi de petele roşii care-i apăruseră în obraji. Şi cel mai puţin îi păsa de mâna lui Flaherty ridicată la patul Glock-ului automat pe care-l purta în tocul de umăr.

— Nu, sai.

— Haide, zi ce-ţi trece prin minte, dacă nu-ţi este cu supărare, insistă Flaherty.

Se forţă să zâmbească, dar nu reuşi să schiţeze decât o strâmbătură chinuită, rânjetul batjocoritor al unui dement. Încet, fără să facă pic de zgomot, ceilalţi se dădură înapoi.

— O să aud multe, aşa că de ce n-ai începe tu, prietene? L-am pierdut! Aşa că fii tu primul care să mă critici, nenorocitule pocit care eşti tu!

Sunt mort, îşi spuse Lamla. *După o viaţă dedicată cu credinţă Regelui Purpuriu, îmi scapă o singură vorbă în faţa unuia care are nevoie de un ţap ispăşitor şi gata, sunt mort.*

Se uită în jur ca să vadă dacă nu cumva vreunul din ceilalţi dă semne că ar dori să-i ia apărarea. Dar evident că niciun camarad de-al lui nu era sinucigaş. Aşa că spuse:

— Dacă te-am jignit cumva, Flaherty, a fost fără voie şi îmi cer ierta…

— Ohoho! *M-ai jignit,* şi încă cum m-ai jignit! chirăi Flaherty, cu accentul bostonian tot mai pronunţat, pe măsura turbării care-l cuprindea. Fireşte c-o să dau seamă pentru ce s-a întâmplat aici, da' cred că tu o să fii ăla care o să plătească pri…

Şi atunci parcă aerul oftă în jurul lor, ca şi cum coridorul ar fi

respirat adânc. Lui Flaherty i se zburli părul de pe cap, la fel şi blana lui Lamla. Căutătorii şi vampirii din poteră se întoarseră să vadă ce se întâmplă. Pe neaşteptate, unul dintre aceştia, un vampir pe nume Albrecht, scoase un ţipăt strident şi se năpusti înainte, astfel încât Falherty reuşi să-i zărească pe cei doi nou-veniţi, cu ploaia şiroind pe jeanşi şi cizme şi cămăşi. La picioare aveau două traiste prăfuite, iar la şolduri le atârnau pistoale. Flaherty apucă să vadă patul din santal în milizecimea de secundă înainte ca bărbatul mai tânăr să-şi scoată pistolul şi să tragă, mai iute ca fulgerul. Şi atunci înţelese de ce fugise Albrecht. Doar un soi de om putea să aibă asemenea arme.

Bărbatul cel tânăr trase o singură dată. Părul blond al lui Albrecht săltă, de parcă posesorul lui primise o scatoalcă după ceafă, apoi vampirul se prăbuşi pe burtă, se evaporă şi din el nu mai rămaseră decât hainele.

— Heil, slugoi ai Regelui, spuse bărbatul mai în vârstă, pe un ton aproape amabil.

Flaherty, cu mâinile încă însângerate în urma bătăliei purtate cu uşa pe care dispăruse mucosul, se uită cruciş, parcă nereuşind să priceapă ce se petrece. Da, fuseseră avertizaţi în legătură cu acest bărbat; da, mai mult ca sigur că era Roland de Gilead. Dar cum, pe unde ajunsese el aici, pe nepusă masă? *Cum? Pe unde?*

Roland îi cuprinse cu privirea lui albastră, ca de gheaţă.

— Care-i dinh-ul turmei voastre de prăpădiţi? Ne va face cinstea să păşească în faţă, au ba? Deci, ba este?

Se uită de la unul la altul; mâna-i părăsi vecinătatea pistolului şi se ridică până în colţul gurii, unde-i înflorise un zâmbet sarcastic.

— Nu? Foarte rău. Observ cu regret că nu sunteţi decât nişte mişei. Sunteţi în stare să ucideţi un preot şi să fugăriţi un copil, dar vă este frică să vă asumaţi răspunderea pentru faptele voastre. Laşi sunteţi, mişei sunteţi, fii de laşi şi de…

Flaherty făcu un pas în faţă, cu mâna sângerândă pe patul pistolului care-i atarna din tocul de la subsuoara stângă.

— Eu sunt cel pe care-l cauţi, Roland al lui Steven.

— Aşa, carevasăzică, ştii cum mă cheamă?

— Da! Îţi ştiu numele după chip, iar chipul după gură. E gura mamei tale cu care i-a supt-o lui John Farson cu atâta bucurie până când el şi-a slobozit în…

Fără să se oprească din vorbit, Flaherty deschise focul, truc de luptător de gherilă pe care fără îndoială că-l mai folosise spre avantajul său şi în trecut. Şi, cu toate că bostonianul era rapid, iar arătătorul de la mâna stângă a lui Roland încă se afla în dreptul gurii atunci când porni glonţul, pistolarul îl birui fără efort. Primul său glonţ trecu drept printre buzele nelegiuitului care-l urmărise pe Jake, făcând să-i explodeze dinţii din faţă şi maxilarul superior şi

aruncându-i lui Flaherty pe gât fragmente ascuţite de os pe care acesta le aspira odată cu ultima-i suflare. Al doilea glonţ perfora fruntea criminalului, fix între sprâncene, izbindu-l de uşa New York/Fedic. Glock-ul nefolosit se rostogoli din mâna lui moale şi se descărcă în pardoseala goală.

Ceilalţi traseră cu o fracţiune de secundă mai târziu. Eddie, care îşi reîncărcase pistolul după ce trăsese în Albrecht, îi omorî pe cei şase din primul rând. Când îşi goli iar arma, se retrase în spatele dinh-ului său ca să şi-o încarce din nou, exact aşa cum fusese învăţat. Roland îi rezolvă pe următorii cinci, apoi se strecură el în spatele lui Eddie, care îi elimină pe cei rămaşi cu excepţia unuia singur.

Lamla era prea isteţ ca să încerce să tragă în cei doi, aşa că el fu cruţat deocamdată. Îşi ridică mâinile goale, cu degete acoperite cu blană şi palme netede.

— Mă laşi în viaţă, pistolarule, dacă mă predau?

— Nici vorbă, răspunse Roland, trăgând cocoşul armei.

— Afurisit să fii, atunci, *chary-ka*{38}, mai apucă să zică teheenul.

Roland de Gilead îl împuşcă, iar Lamla de Galee se prăbuşi mort la pământ.

2

Toţi membrii poterei lui Flaherty zăceau claie peste grămadă în faţa uşii, ca o stivă de lemne de foc. Lamla căzuse pe burtă în faţa lor. Nici măcar unul singur nu apucase să tragă. Coridorul cu pereţi din faianţă se umpluse de mirosul înţepător al fumului albastru. Apoi intrară în funcţiune dispozitivele pentru purificarea aerului şi începură să pufăie greoi din pereţi. Cei doi pistolari simţiră cum aerul se tulbură, începe să se mişte şi apoi le suflă peste obraji.

Eddie îşi reîncărcă pistolul. Pistolul lui, aşa i se spusese. Apoi îl puse la loc în tocul de la şold. Se duse la grămada de morţi şi, cu un aer absent, trase patru dintre aceştia într-o parte ca să poată ajunge la uşă.

— Susannah! Suze, eşti acolo?

Dar, spune-mi tu: crezi că există cineva pe lume care, cu excepţia viselor, să se aştepte, la cel mai sincer mod, să se reunească cu iubirea vieţii lui, chiar în cazul când respectiva iubire lipseşte doar pentru câteva minute, fiind plecată după pâine sau cam aşa ceva? Îţi zic eu: Nu, absolut deloc. De fiecare dată când nu mai vedem persoana în cauză, în adâncul sufletului o considerăm moartă. Pentru că ni s-a dat atât de mult, argumentăm noi, cum să nu ne aşteptăm să fim azvârliţi din Rai, aidoma lui Lucifer, pentru orgoliul nemăsurat de a ne fi considerat demni de o asemenea iubire?

Drept care nici Eddie nu se aşteptă să primească vreun răspuns. Până când îi auzi vocea, venită dintr-o altă lume, prin lemnul gros al

uşii:

— Eddie? Tu eşti, iubirea mea?

Şi capul lui Eddie, perfect normal doar cu câteva secunde înainte, păru dintr-odată mult prea greu ca să se mai poată ţine drept. Tânărul şi-l sprijini de uşă. La fel şi ochii i se păreau prea grei ca să-i mai poată ţine deschişi. Aşa că îi închise. Probabil că erau grei de lacrimi, căci le simţi cum îi şiroiesc pe obraji, calde ca sângele. Mai simţi şi mâna lui Roland atingându-i spatele.

— Susannah, repetă Eddie, fără să deschidă ochii şi cu degetele lipite de lemnul uşii. Poţi s-o deschizi?

Jake fu cel care-i răspunse de data aceasta.

— Noi nu. Dar tu poţi.

— Care-i cuvântul? întrebă Roland.

Se tot uita în spate, dorindu-şi aproape să mai apară şi alţi nelegiuiţi (căci sângele îi clocotea în vine), dar coridorul din faianţă era pustiu.

— Care-i cuvântul, Jake?

O pauză (extrem de scurtă, dar care lui Eddie i se păru nesfârşită), apoi cei doi de dincolo de uşă rostiră într-un glas:

— *Chassit.*

Eddie nu se simţi în stare să pronunţe cuvântul cum se cuvine: gâtlejul îi era plin de lacrimi. Roland, însă, nu avea această problemă. Trase şi el câteva cadavre de lângă uşă (inclusiv cel al lui Flaherty, căruia moartea nu-i ştersese grimasa de pe urmă) şi apoi rosti cuvântul. Iar uşa dintre lumi se deschise din nou şi cei patru se pomeniră din nou faţa în faţă: Susannah şi Jake într-o lume, Roland şi Eddie într-alta. Între ei nu se afla decât o membrană transparentă şi scânteietoare aidoma cristalului de mică. Susannah întinse mâinile, străpungând membrana aceea, la fel cum un înotător străpunge luciul apei.

Eddie le prinse într-ale lui. O simţi cum îl strânge mai bine şi îl trage în Fedic.

3

Când Roland ajunse şi el pe partea cealaltă, Eddie deja o ridicase pe Susannah în braţe. Băiatul înălţă ochii la pistolarul cel slab. Nu surâse niciunul Surâdea pentru amândoi Ete, aşezat lângă piciorul lui Jake.

— Heil, Jake, spuse Roland.

— Heil, Tată.

— Aşa vrei să-mi spui?

Jake dădu hotărât din cap:

— Da, dacă-mi dai voie.

— Nu există ceva care să-mi bucure mai mult sufletul, şopti Roland.

Apoi întinse braţele, dar încet, foarte încet, nefiind obişnuit cu

gestul acesta. Fără să-şi ia ochii de la chipul lui Roland, Jake intră în îmbrăţişarea acelor braţe de asasin. Visase clipa aceasta, însă niciodată nu avusese curajul să-şi împărtăşească visele.

În tot acest timp, Susannah avea treabă să-i acopere obrajii lui Eddie cu pupături.

— Aproape că l-au prins pe Jake, îi povestea ea printre săruturi. Eu aproape aţipisem în partea mea de uşă… atât eram de obosită. Şi cred că m-a strigat de vreo trei, patru ori înainte să…

Îi va asculta mai târziu povestea. În amănunt şi până la capăt. Vor sta de vorbă mai târziu. Acum îi prinse sânul stâng în palmă, ca să-i poată simţi bătăile puternice şi regulate ale inimii. Şi îşi lipi gura de a ei, amuţind-o.

Jake stătea cu obrazul lipit de mijlocul lui Roland, fără să spună nimic. Îşi ţinea ochii închişi. Simţea mirosul de ploaie şi praf şi sânge de pe cămaşa pistolarului. Se gândi la părinţii lui, pe care nu avea să-i mai vadă niciodată; la prietenul lui, Benny, care murise; la Părinte, care fusese doborât de cei de care reuşise să se ascundă o vreme atât de îndelungată. Bărbatul care îl ţinea în braţele lui îl mai trădase o dată din cauza Turnului şi îl lăsase să cadă în hău. Jake nu avea de unde să ştie dacă trădarea aceea nu se va repeta. Căci mai aveau drum lung şi greu de străbătut. Şi totuşi, deocamdată era mulţumit. Mintea i se liniştise şi sufletul chinuit şi-l simţea împăcat. Şi atât îi era îndeajuns ca să îmbrăţişeze şi să fie îmbrăţişat.

Îi era îndeajuns ca să stea aici, cu ochii închişi, şi să-şi spună: *Tatăl meu a venit după mine.*

PARTEA A DOUA
PARADISUL ALBASTRU{39}

DE VAR-TOI{40}

I
DEVAR-TETE{41}

1

Din nou împreună, cei patru călători (cinci, cu Ete din Lumea de Mijloc) stăteau la căpătâiul Miei, privind la ce mai rămăsese din *replica* lui Susannah, din geamăna ei într-un anume sens. Dacă nu ar fi existat hainele, poate că niciunul dintre ei nu ar fi putut spune cu precizie ce anume fusese acolo. Nici măcar smocul încâlcit de păr de pe capul despicat al Miei nu avea nimic omenesc în el; la fel de bine putea fi un ghemotoc foarte mare de praf adunat prin colţurile unei camere nemăturate.

Roland privi la trăsăturile ce se topeau cu rapiditate, minunându-se de cât de puţin mai rămăsese din femeia aceea a cărei obsesie – fătul, fătul şi numai fătul – fusese pe punctul de a le distruge toate planurile. Iar dacă ei ar fi pierit, cine oare ar mai fi rămas să ţină piept Regelui Purpuriu? John Cullum, Aaron Deepneau şi Moses Carver. Trei bătrâni, dintre care unul avea o boală gravă pe care Eddie o numea *carcer*.

Atâtea ai făcut, reflectă el, privind la chipul de consistenţa nisipului. *Atâtea ai făcut şi atâtea ai mai fi făcut încă, da, chiar aşa, fără nicio limită, fără nicio* remuşcare; *şi aşa cred eu că se va sfârşi lumea: mai degrabă din cauza iubirii decât a urii. Pentru că iubirea a fost şi va fi mereu cea mai nimicitoare dintre toate armele.*

Se aplecă puţin, simţind în nări un parfum ca de flori uscate ori de mirodenii vechi. Apoi suflă. Iar obiectul acela care încă mai aducea vag cu un cap de om se răsfiră în aer, aidoma pufului de păpădie.

— Nu voia să facă niciun rău universului, spuse Susannah cu voce nu tocmai calmă. Nu voia decât ce vrea orice femeie: un copil. Pe care să-l crească şi să-l iubească.

— Aşa este, zise Roland, mare adevăr grăieşti. Şi tocmai din cauza asta sfârşitul ei este atât de nedrept.

— Câteodată mi se pare că am duce-o mult mai bine dacă toţi oamenii bine intenţionaţi s-ar ascunde într-un colţ şi ar muri, interveni Eddie.

— Asta o să se întâmple cu *noi,* Ed, sublinie Jake.

Şi căzură toţi pe gânduri. Eddie se pomeni că face socoteala tuturor celor morţi din cauza intenţiilor lor lăudabile. Nu-i păsa de cei răi, dar mai fuseseră şi alţii, printre care chiar Susan, marea iubire a lui Roland.

Roland se îndepărtă de rămăşiţele prefăcute în pulbere ale trupului

Miei şi se apropie de Susannah, care stătea pe unul din paturile din apropiere, cu mâinile strânse între coapse.

— Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat de când ai plecat de lângă noi, după bătălia cu Lupii, îi ceru Roland. Trebuie să…

— Roland, niciodată n-am vrut să vă părăsesc. Mia a vrut să plece. Preluase controlul asupra mea. Dacă n-aş fi avut un loc unde să mă retrag, un Dogan, m-ar fi stăpânit cu totul.

Roland dădu încet din cap: da, înţelegea prin ce trecuse.

— Spune-mi cum ai ajuns în această devar-tete. Jake, vreau să aud şi povestea ta.

— Devar-tete, repetă Eddie.

Cuvântul i se părea întru câtva cunoscut. Oare de la Chevin de Chayven îl auzise? De la Mutantul Leneş căruia Roland îi scurtase suferinţele în Lovell? Parcă da.

— Ce-i aia?

Roland făcu un semn spre sala în care se aflau: la paturile cu căştile metalice şi cablurile din oţel, paturile unde numai zeii puteau spune cât de mulţi copii din Calla fuseseră distruşi pe vecie.

— Înseamnă închisoare mică sau cameră de tortură.

— Mie nu mi se pare chiar mică, remarcă Jake.

Nu-şi dădea seama cam câte paturi se aflau acolo, dar estimă că numărul lor era pe undeva pe la trei sute. Cel puţin trei sute.

— Poate o să dăm peste una mai mare înainte să ne terminăm treaba. Spune-ţi povestea, Susannah. Apoi tu, Jake.

— Unde ne ducem de aici? vru să ştie Eddie.

— Poate că ne va îndruma povestea, îi răspunse Roland.

2

Cu fascinaţie mută ascultară Roland şi Eddie poveştile spuse pe rând de Susannah şi Jake. Roland o întrerupse pe Susannah când le relata întâlnirea ei cu Mathiessen van Wyck, cel care-i dăduse bani şi îi rezervase camera de hotel. Pistolarul îl întrebă pe Eddie despre ţestoasa din căptuşeala genţii.

— N-am *ştiut* că-i o ţestoasă. Am crezut că-i doar o piatră.

— Aş fi bucuros să mai ascult o dată partea asta, zise Roland.

Şi astfel, gândindu-se foarte bine, încercând să-şi amintească şi cele mai mici detalii (căci totul părea a se fi petrecut cu atât de multă vreme în urmă), Eddie povesti cum urcase împreună cu Părintele Callahan până la Peştera Uşii şi deschiseseră lădiţa aceea din lemn întunecos şi greu în care se afla Treisprezece Negru. Speraseră ca Treisprezece Negru să le deschidă uşa şi aşa se şi întâmplase, dar mai întâi…

— Am pus lădiţa în geantă, explică Eddie. În geanta aia pe care

scria DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN MANHATTAN, atunci când ne aflam în New York; şi DOAR LOVITURI PERFECTE PE PISTELE DIN *LUMEA DE MIJLOC,* atunci când ne aflam în Calla Bryn Sturgis. Mai ţineţi minte?

Da. Îşi aminteau cu toţii.

— Şi atunci am simţit ceva în căptuşeală. I-am zis lui Callahan, iar el mi-a spus…

Se opri, încercând să-şi aducă aminte cât mai exact cuvintele preotului.

— „N-avem timp să cercetăm", sau cam aşa ceva. Şi eu am fost de acord. Mi-am spus că avem deja suficiente mistere pe cap şi că o să ne ocupăm de asta altădată. Dar, Roland, cine crezi tu că a pus chestia aia în căptuşeala genţii?

— Dacă tot discutăm despre asta, atunci ar trebui să ne întrebăm şi cine a dus geanta aia pe terenul viran, spuse Susannah.

— Sau cheia? se băgă în vorbă şi Jake. Tot acolo am găsit eu cheia de la casa de pe Dutch Hill. Despre trandafir e vorba? Trandafirul… nu ştiu cum să zic… trandafirul le-a făcut pe toate?

Roland se gândi puţin, apoi răspunse:

— Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş spune că sai King a lăsat acolo toate semnele şi sigulurile astea.

— Scriitorul, şopti Eddie.

Cântări ideea, apoi dădu încet din cap. Îşi amintea vag un concept învăţat în liceu, ceva cu un zeu şi o maşină. Avea un nume latinesc{42} foarte simandicos, dar nu şi-l mai aducea aminte. Probabil că fusese ocupat să scrie pe bancă numele lui Mary Lou Kenopensky în vreme ce colegii lui luau conştiincioşi notiţe. Ideea de bază era aceea că, dacă dramaturgul nu mai ştie pe unde să scoată cămaşa, atunci trimite pe scenă un zeu (ce coboară de undeva de sus, într-o căruţă împodobită cu flori) care să salveze personajele aflate în impas. Fireşte că metoda aceasta era pe placul spectatorilor mai religioşi, care credeau că Dumnezeu – dar nu varianta aceea creată prin efecte speciale şi care intra pe scenă de pe o platformă ascunsă vederii, ci Cel din Ceruri – chiar îi *salvează* pe cei ce merită. Fără îndoială că tehnica aceasta era considerată demodată în epoca modernă, dar Eddie era de părere că scriitorii de succes (aşa cum se părea că va deveni şi sai King) probabil că încă o mai foloseau, camuflând-o, însă, sub alte procedee literare. Ca nişte portiţe de scăpare. Ca nişte cărţi de joc pe care scrie IEŞI DIN ÎNCHISOARE sau SCAPI DE PIRAŢI sau FURTUNĂ CIUDATĂ ÎNTRERUPE CURENTUL, EXECUŢIA SE AMÂNĂ. Zeul din maşină (adică scriitorul) se străduieşte să-şi ţină în viaţă personajele, pentru ca povestea lui să nu se termine cu asemenea rânduri deloc mulţumitoare: „Şi astfel ka-tet-ul a fost decimat pe Jericho Hill şi oamenii răi au învins şi Discordia este atotstăpânitoare, ne pare

extrem de rău, poate că data viitoare vor avea mai mult noroc *(care* dată viitoare? ha-ha-ha). SFÂRŞIT.

Nişte portiţe de scăpare. O cheie, de pildă. Ca să nu pomenim şi de o ţestoasă din fildeş.

— Dacă el a băgat toate treburile astea în poveste, spuse Eddie, înseamnă că a făcut-o mult după 1977, când l-am cunoscut noi.

— Aşa este, fu de acord Roland.

— Şi nu cred că le-a creat el cu mintea lui, mai zise Eddie. Nu chiar. Cred că el e… nu ştiu cum să explic… e doar un…

— Un trântor care-şi ia ideile de-a gata? zâmbi Susannah.

— Nu! Cum să spui aşa ceva? exclamă şocat Jake. Nici vorbă. Un transmiţător. Ca un crainic de la televizor.

Se gândea la tatăl său şi la postul tatălui său în Reţea, fireşte.

— Bingo! spuse Eddie, întinzând un deget spre băiat.

Presupunerea aceasta îl duse la alta: dacă Stephen King nu va apuca să trăiască suficient de mult cât să introducă toate lucrurile astea în povestea lui, atunci nici cheia şi nici ţestoasa nu vor fi acolo când ei vor avea nevoie de ele. Iar Jake ar fi fost mâncat de Gardianul conacului de pe Dutch Hill… desigur, cu condiţia să fi reuşit să ajungă până acolo, ceea ce probabil că nu s-ar fi întâmplat. Şi chiar dacă, prin absurd, ar fi scăpat de monstrul de pe Dutch Hill, atunci ar fi fost mâncat de Preavechi – vampirii de Tip Unu ai Părintelui Callahan – în restaurantul Dixie Pig.

Susannah se gândi să le povestească despre viziunea avută atunci când pornise cu Mia de la Hotelul Plaza-Park spre Dixie Pig. În viziunea aceasta, ea era închisă într-o celulă a închisorii din Oxford, Mississippi. Şi auzea voci venind de la un televizor deschis pe undeva. Chet Huntley, Walter Cronkite, Frank McGee: prezentatori de ştiri care psalmodiau numele morţilor. Cunoştea unele din numele acelea: Preşedintele Kennedy, fraţii Diem. De altele, cum era Christa McAuliffe, nu auzise niciodată. Dar unul din numele acelea fusese cel al lui Stephen King. Da, era foarte sigură. Colegul lui Chet Huntley

(noapte bună, Chet! noapte bună, David!)

spunea că Stephen King murise după ce fusese lovit de un camion marca Dodge în vreme ce-şi făcea obişnuita plimbare în apropierea casei sale. Conform spuselor lui Brinkley, King avea cincizeci şi doi de ani.

Dacă Susannah le-ar fi împărtăşit toate astea, multe lucruri s-ar fi schimbat, ori nu s-ar fi întâmplat deloc. Deschise gura să înceapă – un grăunte care loveşte o pietricică de pe coasta unui deal, care, la rândul ei, loveşte o piatră mai mare, care şi ea loveşte alte pietre şi uite aşa se produce o alunecare de teren – când se auzi scârţâit de uşă deschisă şi pocnetul metalic al unor picioare care se apropiau de ei. Se întoarseră toţi în direcţia de unde veneau zgomotele. Jake cu mâna pe ’Rize,

ceilalţi scoţându-şi pistoalele.

— Staţi cuminţi, dragilor, murmură Susannah. E în ordine. Îl cunosc.

Apoi i se adresă lui DNK 45932, **UZ CASNIC**:

— Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând. De fapt, nu mă aşteptam să te mai văd vreodată. Care-i treaba, Nigel, amice?

Prin urmare, nu se mai discută nimic, iar acel *deus ex machina,* care ar fi trebuit să-şi facă apariţia şi să salveze un scriitor de la întâlnirea cu un camion Dodge într-o după-amiază de sfârşit de primăvară a anului 1999, rămase la locul lui, deasupra muritorilor care-şi jucau rolurile.

3

Chestia drăguţă apropo de roboţi, în opinia lui Susannah, era că majoritatea nu sunt absolut deloc ranchiunoşi. Nigel îi spuse că nu găsise pe nimeni în stare să-i repare dispozitivul vizual (cu toate că ar fi trebuit să poată să se dreagă singur, adăugă el, dacă ar fi avut acces la componentele şi discurile corespunzătoare, precum şi la programele de depanare), aşa că se întorsese aici, bazându-se pe vederea în infraroşu, ca să adune resturile incubatorului spart (şi complet inutil). Îi mulţumi pentru grija manifestată şi se prezentă prietenilor ei.

— Bucuros de cunoştinţă, Nige, spuse Eddie. Da' eu zic că dacă vrei să te apuci de reparaţii, noi n-o să te mai deranjăm.

Tonul tânărului era amabil şi îşi vârâse pistolul înapoi în toc, dar nu-şi lua mâna de pe patul acestuia. Adevărul era că i se părea cam aiurea asemănarea dintre Nigel şi un anume robot mesager din Calla Bryn Sturgis. Acela făcuse parte din minoritatea roboţilor *ranchiunoşi.*

— Ba nu, rămâi, interveni Roland. S-ar putea să avem nevoie de tine. Deocamdată, însă, nu-ţi cer decât să taci. Închide-te, dacă nu-ţi este cu supărare.

— Desigur, sai, răspunse Nigel cu accentul lui sclifosit de majordom britanic. Mă veţi putea reactiva folosind cuvintele: *Nigel, am nevoie de tine.*

— Foarte bine, zise Roland.

Nigel îşi încrucişă la piept braţele subţiri (dar cu siguranţă extrem de puternice) din oţel inoxidabil şi tăcu.

— S-a întors ca să adune cioburile, se minună Eddie. Ce-ar fi dacă Corporaţia Tet ar scoate roboţii ăştia la vânzare? Orice gospodină din America şi-ar cumpăra câte doi: unul pentru casă şi unul pentru grădină.

— Cu cât vom avea mai puţin de-a face cu chestiile astea tehnice, cu atât ne va fi mai bine, îl contrazise supărată Susannah, care, cu tot puiul de somn pe care-l trăsese lângă uşa dintre Fedic şi New York,

părea istovită de moarte. Uite ce s-a ales de lumea asta din cauza lor.

Roland îi făcu un semn din cap lui Jake, care începu să istorisească aventurile prin care trecuse alături de Părintele Callahan în New Yorkul anului 1999, începând cu taxiul care aproape că-l lovise pe Ete şi terminând cu lupta lor cu vampirii şi căutătorii din salonul principal al restaurantului Dixie Pig. Nu omise partea în care scăpaseră de Treisprezece Negru, încuindu-l într-un dulap metalic din zona de depozitare de sub World Trade Center, unde avea să fie în siguranţă până la începutul lunii iunie, 2002. Le povesti şi cum găsiseră ţestoasa lăsată anume pentru ei de Susannah în rigola din faţa restaurantului.

— Curajosul meu mic, şopti Susannah, zburlindu-i părul.

Apoi se aplecă să-l mângâie şi pe Ete, care, cu ochii pe jumătate închişi şi un zâmbet satisfăcut pe boticul ca de vulpiţă, întinse cât putu de mult gâtul pentru a se bucura la maxim de atingerea ei.

— Atât de incredibil de curajos. Mulţam-sai, Jake.

— Ţam Eik! fu de acord şi Ete.

— Dacă n-am fi avut ţestoasa, ne-ar fi dat gata pe amândoi, spuse Jake pe un ton parcă nepăsător, dar albindu-se la faţă. Însă aşa… Părintele… el a…

Îşi şterse iute o lacrimă cu podul palmei şi se uită la Roland.

— Tu te-ai folosit de vocea lui ca să mă îndemni să merg mai departe. Te-am auzit.

— Aşa este. Am fost nevoit s-o fac, recunoscu pistolarul. Aşa şi-ar fi dorit şi Părintele.

Jake continuă:

— Dar nu vampirii l-au omorât. S-a împuşcat cu Rugerul meu înainte ca ei să apuce să-i bea sângele şi să-l transforme într-unul de-al *lor*. Oricum, nu cred că ei ar fi vrut asta. Nu voiau decât să-l sfâşie şi să-l mănânce de viu. Erau *înnebuniţi* de furie.

Roland dădea din cap, fără să-l întrerupă.

— Ultimul gând pe care ţi l-a transmis… parcă l-a şi zis cu voce tare, dar nu sunt sigur… a fost…

Jake încercă să-şi aducă aminte cuvânt cu cuvânt. Acum plângea în hohote, fără să se mai ascundă.

— A zis: „Îţi doresc să-ţi găseşti Turnul, Roland, şi să te urci până în vârful lui.” Şi după aia…

Jake pufăi scurt, cu buzele strânse.

— Gata. Ca flacăra de lumânare. A pornit spre celelalte lumi.

Tăcu. Câteva secunde nu mai spuse nimeni nimic, iar tăcerea aceasta avea aerul unui intermezzo intenţionat.

Eddie vorbi primul:

— Aşa vezi, suntem iar împreună. Ce mama dracului facem în continuare?

Roland se aşeză la loc, strâmbându-se iritat. Apoi îi aruncă lui Eddie Dean o privire mai clară decât o mie de cuvinte: *De ce-mi pui răbdarea la încercare?*

— Asta-i năravul meu, ce să-i faci? spuse Eddie. Şi nu te mai uita aşa la mine.

— Despre *ce* năravuri vorbeşti?

Eddie se gândea tot mai rar la ultimul an petrecut alături de Henry, an plin de suferinţe şi de droguri. Dar iată că acum era una din acele ocazii rare. Insa nu voia să recunoască, nu pentru că i-ar fi fost ruşine – Eddie era convins că trecuse de faza aceasta ci pentru că simţise enervarea pistolarului faţă de faptul că el explica totul prin prisma fratelui său. Şi poate aşa şi trebuia să fie. Henry fusese forţa modelatoare, forţa definitorie din viaţa lui Eddie, foarte bine, ştim asta. Tot aşa cum Cort fusese forţa modelatoare, definitorie din viaţa lui Roland… numai că pistolarul nu vorbea chiar *tot* timpul despre bătrânul lui profesor.

— Despre ăla care mă face să pun întrebări când deja ştiu răspunsul, zise Eddie.

— Şi care este răspunsul în cazul acesta?

— Că nu pornim spre Turn, ci ne întoarcem mai întâi în Bubuit de Tunet. Şi om vedea acolo: ori îi ucidem pe Sfărâmători, ori îi eliberăm. Vom face astfel ce va trebui ca să nu se mai atingă nimeni de Grinzi. O să-l omorâm pe Walter, sau Flagg, sau cum şi-o spune acum. Pentru că el este mareşalul. Corect?

— El a fost, răspunse Roland, însă acum a intrat un nou actor în scenă.

Se uită la robot şi îl activă:

— Nigel, am nevoie de tine.

Robotul ridică fruntea şi îşi desfăcu braţele.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Adu-mi ceva de scris. Există aşa ceva pe-aici?

— Sunt creioane, pixuri şi cretă în oficiul Administratorului, la capătul Sălii de Extracţii, sai. Mai bine zis, *erau* atunci când am trecut ultima dată pe acolo.

— Sala de Extracţii, repetă Roland dus pe gânduri şi privind lung la şirurile de paturi înghesuite unele în altele. Aşa îi zici tu?

— Da, sai.

Apoi, pe un ton aproape timid, Nigel mai spuse:

— Eliziunile şi folosirea consoanelor fricative sugerează că eşti furios. Aşa este?

— Au răpit şi au adus aici sute, mii de copii. Copii sănătosi. I-au smuls de lângă părinţii şi fraţii lor şi le-au aspirat minţile. De ce aş fi

furios?

— Nici eu nu-mi pot da seama, sai, răspunse Nigel, fără doar şi poate regretând hotărârea de a se întoarce aici. Dar te asigur că eu nu am luat parte la procesul de extracţie. Eu sunt însărcinat cu treburile casnice, inclusiv mentenanţa.

— Adu-mi un creion şi o bucată de cretă.

— N-ai să mă distrugi, sai, nu-i aşa că n-ai să mă distrugi? Doctorul Scowther s-a ocupat de extracţii în ultimii doisprezece, paisprezece ani. Şi doctorul Scowther e mort acum. Doamna-sai l-a împuşcat cu propria lui armă.

În tonul lui Nigel se putea desluşi o undă de reproş.

Roland repetă:

— Adu-mi un creion şi o bucată de cretă. Haide, jin-jin{43}!

Nigel porni să facă ce i se poruncise.

— Când ai spus „nou actor" te-ai referit la copil, zise Susannah.

— Evident. Acest bah-bo{44} are doi taţi.

Susannah încuviinţă dând din cap. Se gândea la povestea pe care i-o spusese Mia atunci când trecuseră prin portal în Fedic, oraşul părăsit. Toată lumea fugise de acolo, mai puţin cei de teapa lui Sayre, Scowther şi a Lupilor prădători. Două femei, una albă şi una neagră, una gravidă şi una nu, stătuseră pe două scaune şubrede în faţa Barului Gin-Puppie. Şi Mia îi povestise o mulţime de lucruri soţiei lui Eddie Dean – poate mai multe decât îşi imagina că ştie.

Acolo m-au transformat, acolo m-au făcut muritoare, îi spusese Mia, referindu-se probabil la Scowther şi la alţi câţiva doctori. Şi magicieni? Tipi ca oamenii manii, însă trecuţi de partea răului? Poate. Cine ştie? Aici, în Sala de Extracţii devenise ea muritoare. Apoi, cu sperma lui Roland deja în ea, i se mai întâmplă ceva. Mia nu-şi amintea partea aceasta, ci doar o beznă roşie. Iar Susannah se întrebă acum dacă nu cumva o vizitase atunci Regele Purpuriu în persoană şi îşi urcase trupul uriaş, ca de păianjen, peste al ei; ori dacă doar sperma lui abjectă fusese adusă acolo şi introdusă în ea pentru a se amesteca cu cea a lui Roland. Oricum s-ar fi întâmplat, realitatea era că acel copil devenise un hibrid scârbos pe care Susannah îl văzuse cu propriii ei ochi: nu jumătate om-jumătate lup, ci jumătate om-jumătate *păianjen* hidos. Care acum era pe undeva pe afară. Ori, poate era chiar aici, urmărindu-i şi ascultându-le discuţia şi observându-l pe Nigel care se întorcea acum aducând diferii instrumente de scris.

Da, îşi spuse ea. *Ne urmăreşte. Şi ne detestă… dar nu în egală măsură. Cel mai mult acest dan-tete îl urăşte pe Roland. Pe primul lui tată.*

Se înfioră.

— Mordred vrea să te ucidă, Roland, spuse ea. E menirea lui. Pentru asta a venit el pe lume. Ca să termine o dată pentru totdeauna cu tine şi cu misiunea ta şi cu Turnul.

— Da, zise Roland, şi ca să conducă în locul tatălui său. Pentru că Regele Purpuriu e foarte bătrân, iar eu am ajuns să cred că este şi ţinut prizonier pe undeva. Şi dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că nu el este adevăratul nostru duşman.

— Ne vom duce la castelul lui de dincolo de Discordia? vru să ştie Jake, vorbind pentru prima dată după ce povestise despre sfârşitul Părintelui Callahan, cu o jumătate de oră înainte. Ne ducem, da?

— Cred că ne vom duce, da, răspunse Roland. *Le Casse Roi Russe,* cum îi zic legendele străvechi. Ne vom duce acolo ka-tet şi-i vom ucide pe toţi cei dinăuntru.

— Aşa să fie, murmură Eddie. Dumnezeu să ne ajute.

— Da, spuse Roland. Dar mai întâi de toate trebuie să ne ocupăm de Sfărâmători. Grindotremurul pe care l-am simţit în Calla Bryn Sturgis chiar înainte de plecare pare a sugera că misiunea lor este pe cale să se încheie. Şi chiar dacă nu…

— Tot trebuie să ne ocupăm de ei, interveni Eddie.

Roland dădu din cap. Părea mai obosit ca oricând.

— Aşa este. Îi vom ucide sau le vom da drumul. Vom face tot ce trebuie ca să lase în pace cele două Grinzi rămase. Şi mai trebuie să-l omorâm şi pe dan-tete. Copilul Regelui Purpuriu… şi al meu.

5

Nigel le-a fost de un real folos (deşi, după cum se va dovedi, nu doar lui Roland şi ka-tet-ului său). La început le-a adus două creioane, două stilouri (unul dintre acestea fiind foarte vechi şi masiv, părând mai la locul lui în mâna vreunui notar din romanele lui Dickens) şi trei bucăţi de cretă, una dintre acestea înfiptă într-un suport din argint foarte asemănător cu etuiul de la rujul unei doamne. Pe aceasta o alese Roland şi-i întinse lui Jake o altă bucată de cretă.

— Eu nu ştiu să scriu cuvintele voastre, zise el, dar numerele noastre sunt cam la fel. Jake, scrie pe partea aia ce spun eu. Vezi să scrii frumos.

Jake făcu ce i se ceruse. Iar rezultatul fu o hartă destul de rudimentară, însă pe înţelesul tuturor, însoţită de o legendă.

— Fedic, spuse Roland, arătând cifra 1 şi desenând o linie scurtă până la 2. Iar aici se află Castelul Discordia, cu uşile dedesubt. Din câte ştim la momentul acesta, sunt foarte multe, foarte, foarte multe. Există un pasaj care ne va duce de aici până acolo, sub castel. Acum, Susannah, spune-ne încă o dată pe unde merg Lupii şi ce fac ei.

Îi întinse bucata de cretă în suport.

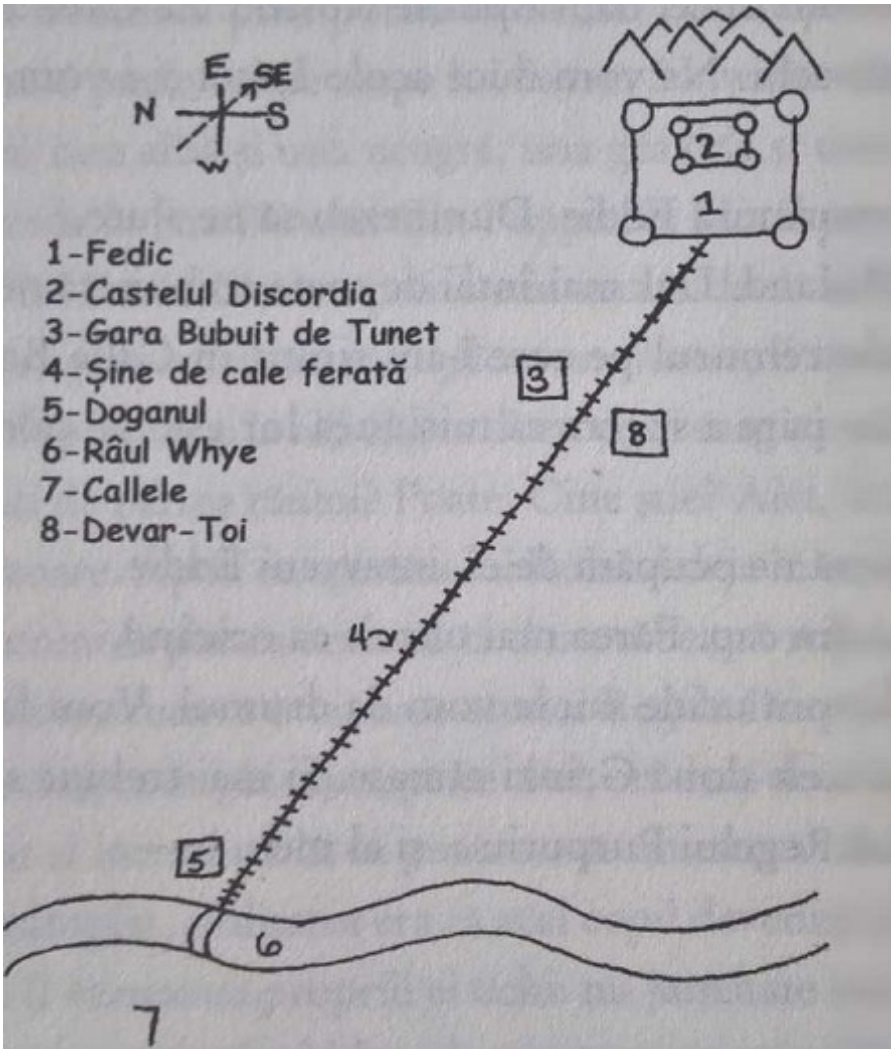

Susannah luă creta, minunându-se de faptul că se ascuţea tot mai mult pe măsură ce era folosită. Bună şmecherie.

— Ies călare pe o uşă cu sens unic care îi aduce aici, explică ea, trăgând o linie de la 2 la 3, punct pe care Jake îl botezase „Gara Bubuit de Tunet”. Ar trebui să recunoaştem uşa asta când o vedem, pentru că e o uşă *mare*, presupunând că nu ies toţi în şir indian.

— Dar poate aşa ies, spuse Eddie. Nu cred că greşesc prea mult când spun că Lupii se folosesc doar de ce le-au lăsat Preavechii.

— Nu greşeşti deloc, zise Roland. Continuă, Susannah.

Nu mai putea să stea ghemuit pe vine, în poziţia lui obişnuită, aşa că se aşeză pe marginea unui pat şi îşi întinse piciorul drept. Eddie înţelese că pe pistolar îl durea şoldul şi se întrebă dacă mai avea ceva din uleiul de pisică al Rosalitei în traista de curând recuperată. Probabil că nu.

Susannah zise:

— Lupii ies din Bubuit de Tunet şi merg călare de-a lungul şinelor de cale ferată până ies din umbră… sau din beznă… sau din ce e chestia aia. Tu ştii ce e, Roland?

— Nu, dar o să avem curând ocazia să o vedem cu ochii noştri, spuse pistolarul, făcând cunoscutul lui gest nerăbdător cu mâna.

— După aia, trec râul spre Calle, de unde răpesc copiii. Când se întorc la Gara Bubuit de Tunet probabil că îşi încarcă şi caii în vagoanele-platformă, alături de copii. Căci doar aşa pot reveni în Fedic. Uşa nu le mai este de folos la întoarcere.

— Da, aşa cred şi eu că se petrec lucrurile, fu de acord Roland. Şi trec pe lângă devar-toi, închisoarea care are cifra 8.

Susannah continuă:

— Scowther şi gaşca lui de doctori nazişti au folosit căştile alea de la paturi ca să extragă ceva din copii. Chestie pe care o vâră apoi în Sfărâmători. Le-o administrează pe gură, ori le-o injectează, aşa cred. Şi după aia copiii sunt scoşi din Bubuit de Tunet pe uşă şi sunt duşi la tren. Şi sunt expediaţi înapoi, în Calla Bryn Sturgis şi în celelalte Calle şi în locul acela căruia tu îi zici devar-toi…

— Stăpâââne, cina este servită, bolborosi mohorât Eddie.

Nigel se băgă în vorbă, întrebându-i pe un ton ce părea a anunţa venirea primăverii:

— Să vă aduc o gustărică, domnii mei?

Jake îşi consultă stomacul pe tema aceasta şi află că îi cam chiorăia. Era oribil să-i fie foame atât de curând după moartea Părintelui şi după tot ce văzuse în Dixie Pig, dar aceasta era trista realitate şi nu avea ce-i face.

— Da' ce, există mâncare pe aici, Nigel? Pe bune?

— Fireşte, tinere domn, răspunse robotul. Însă, din păcate, nu avem decât conserve. Cu toate acestea, sunt douăzeci şi patru de feluri în meniu, printre care iahnie de fasole boabe, un soi de peşte care se numeşte ton, câteva sortimente de supe…

— Eu vreau peşte-tun, spuse Roland, dar adu mai multe feluri ca să ne alegem.

— Desigur, sai.

— Nu cred că ai din ce să-mi faci un sandvici Elvis Special, murmură Jake cu poftă în glas. Ţi-ar trebui unt de arahide, o banană, şuncă…

— Maica mea, copile! exclamă Eddie. Probabil că n-ai cum să-ţi dai seama în lumina asta, dar crede-mă că m-am făcut verde la faţă şi-mi vie să borăsc numai când te aud.

— Din nefericire, nu avem nici şuncă şi nici banane, spuse Nigel (pronunţând *ba-NAAA-ne),* însă există unt de arahide şi trei feluri de jeleu. De asemenea, avem şi unt de mere.

— Unt de mere… bun! oftă Jake.

— Spune mai departe, Susannah, o îndemnă Roland când Nigel plecă să aducă mâncarea. Deşi mi se pare că nu e cazul să te grăbesc, căci va trebui să ne odihnim puţin după ce vom mânca.

Tonul lui spunea că îi displace teribil de mult ideea.

— Nu mai sunt multe de spus, zise femeia. E cam încâlcit totul – şi aşa şi *arată*, mai ales pentru că harta noastră nu-i făcută la scară. Ideea este că Lupii fac drumul acesta în buclă, adică pe uşă la dus şi cu trenul la întoarcere, la fiecare douăzeci şi patru de ani, sau mai puţin; pleacă din Fedic spre Calla Bryn Sturgis, iau copiii şi se întorc cu ei în Fedic ca să facă extracţia. După aia aduc copiii înapoi în Calle şi duc hrana aceea pentru creier la Sfărâmătorii ţinuţi în închisoarea aia.

— Devar-toi, spuse Jake.

Susannah dădu din cap.

— Da, devar-toi i se spune. Întrebarea e ce putem face noi ca să întrerupem acest ciclu.

— Ieşim pe uşă şi ne ducem la Gara Bubuit de Tunet, zise Roland, iar din gară pornim spre locul unde sunt ţinuţi Sfărâmătorii. Şi odată ajunşi acolo…

Se întrerupse şi se uită la fiecare membru al ka-tet-ului său. Apoi ridică un deget, mimând apăsarea unui trăgaci.

— Probabil că sunt paznici acolo, spuse Eddie. Poate chiar foarte mulţi. Ce ne facem dacă sunt mai mulţi decât noi?

— N-ar fi prima oară, îi răspunse sec Roland.

II
CEL CARE STĂ LA PÂNDĂ

1

Nigel se întoarse aducând o tavă de mărimea unei roţi de căruţă. Pe ea se aflau stive de sandviciuri, două termosuri pline cu supă (unul cu supă de vită, celălalt cu supă de pui) şi cutii cu sucuri: Coca-Cola, Sprite, deja cunoscutul Nozz-A-La şi încă unul purtând straniul nume de „Umoare Verde. Eddie luă o gură din acesta din urmă şi declară că în viaţa lui nu mai gustase ceva într-atâta de scârbos.

Toţi observaseră deja că Nigel nu mai manifesta amabilitatea afectată cu care îşi tratase stăpânii numai Dumnezeu putea spune cât de multe decenii sau secole. Capul romboidal începuse să-i zvâcnească puternic într-o parte şi în cealaltă. Când i se înclina spre stânga, robotul murmura *„Un, deux, trois!”*. Iar atunci când capul i se bălăbănea spre dreapta, se auzea *„Ein, zwei, drei!”*. Plus că din zona unde la un om ar fi fost diafragma, începuse să se audă un păcănit surd, neîntrerupt.

— Ce-i cu tine, dulceaţă, ce te doare? îl întrebă Susannah pe robotul de uz casnic atunci când acesta puse tava pe podea, în mijlocul lor.

— Autodiagnosticarea efectuată pe baza unor serii de teste indică totala prăbuşire a sistemului în intervalul cuprins între două până la şase ore de acum înainte, răspunse Nigel ursuz, dar, altminteri, destul de calm. Anumite erori preexistente de logică, în carantină până la momentul actual, au început să se scurgă în SGG.

Capul i se smuci spre dreapta.

— *Ein, zwei, drei!* Mai ştii când te bucurai? Iată, Greg e mare crai!

— Ce-i aia SGG? îl întrebă Jake.

— Şi cine-i Greg ăla? vru să ştie Eddie.

— SGG înseamnă Sisteme Generale de Gândire, răspunse Nigel. Sunt două: raţionalul şi iraţionalul. Conştientul şi subconştientul, cum probabil le cunoaşteţi voi, iar Greg este Greg Stillson, un personaj din romanul pe care îl citesc în momentul de faţă. Bun roman, trebuie să recunosc. Se numeşte *Zona moartă* şi este scris de Stephen King. Nu ştiu însă să vă spun pentru care motiv anume am pomenit de el în acest context.

2

Nigel le explică apoi că erorile de logică se întâlneau adesea în cazul celor pe care el îi numea „Roboţii Asimov”. Cu cât era mai inteligent

robotul respectiv, cu atât avea mai multe asemenea erori… şi cu atât mai curând începeau ele să-şi facă simţită prezenţa. Bătrânii (Nigel le zicea „Făuritorii”) încercaseră să contrabalanseze acest neajuns printr-un sistem strict de carantină, tratând perturbările de impuls ca pe nişte virusuri de vărsat de vânt sau de holeră. (Jake îşi spuse că aceasta era o metodă senzaţională prin care *şi* faci faţă nebuniei, deşi nu credea că psihiatrii i-ar da dreptate; în fond, de ce i-ar da? N-ar mai avea nimeni nevoie de ei.) Nigel era de părere că trauma suferită atunci când îşi pierduse ochii îi afectase cumva sistemele mentale, iar acum năvăliseră în circuitele lui tot felul de chestii nasoale, erodându-i capacităţile de judecată deductivă şi inductivă şi distrugându-i sistemele logice şi de pe partea stângă şi de pe cea dreaptă. Nu uită să-i spună lui Susannah că nu îi purta câtuşi de puţin pică pentru situaţia lui. Susannah ridică pumnul la frunte şi îi aduse mulţumire multă-multă. Dacă e să spunem tot adevărul, Susannah nu prea credea în spusele bunului DNK 45932, dar habar nu avea pentru care motiv. Poate unde îi amintea mult prea bine de robotul acela din Calla Bryn Sturgis (nu prea diferit de Nigel) care se dovedise a fi un nemernic duşmănos şi rău. Şi mai era ceva.

Mă uit cu ochiul cu care ţintesc, îşi zise Susannah.

— Întinde-ţi mâinile, Nigel, îi ceru ea.

Robotul se supuse şi cei patru observară firişoarele sârmoase de păr dintre balamalele degetelor din oţel. Şi o picătură de sânge pe… oare „încheietura degetului” să-i spunem?

— Ce-s astea? întrebă Susannah atingând firele de păr.

— Mii de scuze, doamnă, eu nu…

Nu vedea. Nu, sigur că nu. Nigel comutase pe vederea în infraroşu, dar îşi pierduse văzul efectiv prin bunăvoinţa lui Susannah Dean, fiică a lui Dan, pistolar în Ka-Tet-ul lui Nouăsprezece.

— Sunt fire de păr. Şi mai observ şi o picătură de sânge.

— O, da, înţelese Nigel. Avem şobolani în bucătărie, doamna mea. Sunt programat să îi lichidez atunci când îi descopăr. Şi îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar din zi în zi sunt tot mai mulţi. Ce să-i faci? Lumea merge mai departe.

Îşi smuci puternic capul spre stânga:

— *Un, deux, troi! Minnie Mouse est la mouse pour moi!*

— Ce vorbeşti, domnule? Ia spune-mi, Nigel, prietene: i-ai omorât pe Minnie şi pe Mickey înainte, ori după ce-ai făcut sandviciurile? îl întrebă Eddie.

— După, sai, aveţi toată încrederea.

— Mă rog, oricum nu prea mi-e foame, zise tânărul. Am halit un sandvici în Maine şi de-atunci mă ţine într-o parte de nu mai pot.

— Ar trebui să zici şi tu *un, deux, trois*, îi spuse Susannah fără să-şi dea seama de unde îi venise gândul acela.

— Pardon? Că adică ce?

Eddie o ţinea pe după umeri. De când se reîntâlniseră, profita de orice ocazie ca să o atingă, să o mângâie, ca şi cum ar fi cerşit asigurări că nu era doar o iluzie.

— Nimic.

Mai încolo, când Nigel va ieşi din sală, ori se va strica de tot, îi va explica ce intuiţie avusese în momentul acesta. Era de părere că roboţii de tipul lui Nigel şi Andy, identici cu cei din povestirile lui Isaac Asimov pe care le citise în adolescenţă, nu erau programaţi să mintă. Poate că Andy fusese modificat sau se modificase singur – oricum, Andy nu mai reprezenta o problemă. Dar Nigel era. Haide, poţi să zici „problemă multă-multă”? Simţea că, spre deosebire de Andy, Nigel era esenţialmente bun, dar ceva se întâmplase, pentru că ori minţise, ori modificase adevărul despre şobolanii din cămară. Poate şi despre altele. *Ein, zwei, drei* şi *un, deux, trois* reprezentau modalitatea prin care îşi descărca nervii. Deocamdată, cel puţin.

Despre Mordred e vorba, îşi spuse ea, uitându-se în jur. Luase un sandvici de pe tavă pentru că trebuia să mănânce ceva şi, în plus, era hămesită, la fel ca Jake, dar ştia că nu se va bucura de îmbucăturile pe care şi le vâra înnegurată pe gât. *I s-a arătat lui Nigel, iar acum ne pândeşte de pe undeva. Sunt convinsă de asta… îl simt.*

Şi, pe când muşcă din sandviciul-surpriză, scos din ambalajul vidat:

O mamă ştie întotdeauna.

3

Niciunul dintre ei nu-şi dorea să se culce în Sala de Extracţii (chiar dacă puteau alege din peste trei sute de paturi proaspăt înfăţate), dar nu-i îmbia nici oraşul părăsit de afară. Aşa că Nigel îi conduse în locuinţa lui, oprindu-se din când în când ea să-şi scuture cu putere capul şi numărând fie în germană, fie în franceză. Mai mult încă: începuse şi să facă adunări într-o altă limbă pe care nimeni nu reuşi s-o recunoască.

Traversară o bucătărie, utilată cu plite din oţel inoxidabil, lucind de curăţenie şi zumzăind încetişor, total diferită de cuhnia pe care o vizitase Susannah atunci când intrase prin portal în Castelul Discordia. Identificară locul unde le pregătise Nigel masa, dar nu observară niciun şobolan printre resturile nestrânse. Preferară, însă, să nu comenteze.

Din când în când, Susannah avea senzaţia certă că îi urmăreşte cineva.

Dincolo de cămară se afla un apartament micuţ şi îngrijit cu trei camere. Probabil că acolo obişnuia să stea Nigel atunci când nu era solicitat cu diverse treburi casnice. Evident că nu exista niciun

dormitor acolo, dar după living şi oficiul majordomului (ticsit cu aparatură de monitorizare) se afla o cameră de lucru cu rafturi cu cărţi pe toţi pereţii, un birou din lemn de stejar şi un fotoliu aşezat sub o lampă cu halogen. Computerul de pe birou fusese, bineînţeles, fabricat de North Central Positronics. De ce ne-am mira? Nigel le aduse pături şi perne, asigurându-i că sunt curate şi proaspăt schimbate.

— Oi dormi tu de-a-n picioarelea, da' cred că tre' să stai jos ca să citeşti, aşa cum fac oamenii, observă Eddie.

— O, siguramente, una-două-trente, răspunse Nigel. Îmi plac cărţile bune. Aşa am fost programat.

— Dormim şase ceasuri şi apoi pornim mai departe, zise Roland.

Jake se apropiase de rafturi şi se uita la cărţi. Ete nu se dezlipea de el, făcând paşi mititei după băiatul care citea ce era scris pe cotoare şi scoţând câte o carte ici şi colo.

— Se pare că are toată opera lui Dickens, spuse el. Şi Steinbeck… Thomas Wolfe… o mulţime de Zane Grey… nişte cărţi ale unuia pe care-l cheamă Max Brand… şi ale altuia, Elmore Leonard{45}… şi mereu popularul Steve King.

Se opriră toţi ca să se uite la cele două rafturi pline cu cărţile lui King. Erau acolo peste treizeci de volume, dintre care cel puţin patru extrem de groase, iar două de dimensiunile unor opritoare de uşă. Se vede treaba că Stephen King fusese harnic ca o albinuţă. Cea mai nouă carte se numea *Inimi în Atlantida*{46} şi fusese publicată în anul acela cu care toţi erau familiarizaţi: 1999. Din câte îşi puteau da deocamdată seama, singurele volume care lipseau erau cele despre *ei.* Presupunând, bineînţeles, că fuseseră scrise. Jake se uită pe paginile cu drepturile de autor şi descoperi lipsuri evidente. Ceea ce putea să nu însemne nimic, pentru că individul scrisese foarte mult.

Susannah îl luă la întrebări pe Nigel, care-i răspunse că nu văzuse niciodată vreo carte a lui sai Stephen King despre Roland de Gilead ori despre Turnul Întunecat. Imediat după aceasta îşi smuci capul spre stânga şi începu să numere în franceză. De data aceasta până la zece.

— Şi totuşi, zise Eddie, după ce Nigel se retrăsese în pocnete şi trosnete metalice, pun rămăşag că am putea găsi o mulţime de informaţii utile aici. Ce zici, Roland, să împachetăm cărţile lui Stephen King şi să le luăm cu noi?

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse pistolarul, dar nu luăm nicio carte. Mai mult ne-ar zăpăci.

— De ce crezi asta?

Roland clătină din cap. Nu ştia de ce, dar ştia că acesta era adevărul.

Centrul nervos al Staţiunii Experimentale Arc 16 se afla la patru niveluri sub Sala de Extracţii, bucătărie şi biroul lui Nigel. În Zona de Comandă se intra printr-un vestibul în formă de capsulă, vestibul ce nu putea fi deschis decât din afară, folosind succesiv trei glisiere de identificare. Muzica ambientală a acestui nivel părea a fi un potpuriu alcătuit din cântecele grupului Beatles şi interpretat de Cvartetul Comatos de Coarde.

În Zona de Comandă erau peste douăsprezece săli, însă cea care ne interesează este una plină cu monitoare şi dispozitive de siguranţă. Unul dintre acestea avea misiunea ca, în eventualitatea unei preluări ostile, să acţioneze o mini-armată de roboţi ucigaşi, echipaţi cu sfârleze incendiare şi pistoale cu laser şi cu grenade cu gaz otrăvitor (din acela folosit de Monoul Blaine ca să ucidă oamenii din Lud). Şi din punctul de vedere al lui Mordred Deschain, preluarea ostilă tocmai ce avusese loc. Dar în van încercase el să acţioneze roboţii asasini şi gazul paralizant. Iar acum Mordred se putea lăuda cu nasul spart şi plin de sânge, o vânătaie mare pe frunte şi o ditamai umflătura pe buza de jos pentru că alunecase din scaun şi se rostogolise pe jos cu zbierete ascuţite, ca de copil, care nu reflectau defel adevărata profunzime a furiei lui.

Să-i poată vedea pe cel puţin cinci ecrane diferite şi să nu fie în stare să-i omoare sau să-i rănească măcar? Păi, cum să nu se înfurie? Simţise cum bezna aceea vie se furişa peste el, bezna aceea care anunţa metamorfoza. Şi se căznise să rămână calm, pentru ca transformarea să nu se producă. Constatase că metamorfoza de la forma omenească la cea de păianjen (şi invers) îi consuma cantităţi uluitor de mari de energie. Poate că peste puţin timp asta nu va mai conta, însă deocamdată va trebui să aibă mare grijă, ca să nu ajungă să piară de foame ca o albină într-o pădure făcută scrum şi pulbere.

Ce îţi voi arăta acum va fi mult mai bizar decât orice ai văzut înainte şi trebuie să te previn în prealabil că primul tău impuls va fi să nu-ţi poţi stăpâni hohotele neîncrezătoare de râs. Nicio problemă. Râzi, dacă simţi nevoia. Doar ai grijă să nu priveşti cumva în altă parte, pentru că această creatură îţi poate face mult, foarte mult rău. Chiar şi în imaginaţia ta. Ţine minte că are doi taţi, ambii asasini.

5

Acum când vorbim, la doar câteva ore după naştere, fătul Miei cântărea deja nouă kilograme şi avea aspectul unui prunc sănătos şi zdravăn de şase luni. Mordred nu purta decât un singur veşmânt, un scutec pe care Nigel i-l improvizase dintr-un prosop atunci când îi servise prima masă preparată din vietăţile ce-şi găsiseră sălaş în Dogan. Copilul avea mare *nevoie* de scutecul acela, deoarece nu

învăţase încă să se ţină. Ştia că va căpăta curând controlul asupra acestor funcţii ale organismului său – poate chiar înainte de sfârşitul zilei, dacă va continua să crească în acelaşi ritm –, dar tot i se părea prea târziu. Însă pentru moment era întemniţat în trupul ăsta cretin de bebeluş.

Oribil! Oribil să fie captiv în această manieră! Să cadă de pe scaun şi să nu fie în stare de nimic altceva decât să orăcăie şi să dea neputincios din mâinile şi picioarele însângerate şi învineţite! Absolut oribil! DNK 45932 ar fi venit să-l ridice de pe jos, căci nu se putea împotrivi poruncilor date de fiul Regelui, aşa cum o piatră aruncată pe geam nu se poate împotrivi forţei gravitaţionale, dar Mordred nu îndrăznea să-l cheme. Javra aia tuciurie deja bănuia că ceva nu era tocmai în regulă cu Nigel. Javra aia tuciurie era al dracului de perspicace, iar el, Mordred, era îngrozitor de vulnerabil. Sigur, era în stare să controleze toate maşinăriile existente în Staţiunea Experimentală Arc 16, acesta fiind unul din numeroasele sale talente. Dar, acum, pe când zăcea pe podeaua încăperii pe a cărei uşă scria CENTRUL DE COMANDĂ („Mintea” se numise sala aceasta pe vremuri, odată ca niciodată, înainte ca lumea să meargă mai departe), Mordred ajunse să priceapă cât de puţine maşinării mai erau de controlat. Şi atunci, de ce să ne mirăm că tatăl lui voia să distrugă Turnul şi să o ia de la capăt? Lumea aceasta se defectase iremediabil.

Ar trebui să se transforme în păianjen ca să se poată urca înapoi pe scaun, unde îşi va lua din nou înfăţişarea de om… dar până atunci, stomacul lui va începe să protesteze zgomotos, iar gura i se va usca de foame. Intuia că nu doar metamorfoza în sine îl sleia de puteri; ci şi faptul că, atunci când era păianjen, funcţiile sale metabolice erau foarte mult accelerate. I se modificau şi gândurile, iar asta îl încânta, pentru că gândurile de om erau controlate de emoţii extrem de neplăcute (asupra cărora el nu avea nicio putere, deşi poate va avea cu timpul). Atunci când era păianjen, gândurile nu erau tocmai gânduri, sau nu erau gânduri în sensul pe care îl dau oamenii. Ci doar nişte imagini întunecate, acompaniate de răgete stridente, ce păreau a se ridica dintr-un adânc jilav. Se refereau la

(MÂNCARE)

şi la

(NEBUNIE)

şi la

(VIOL)

şi la

(CRIMĂ)

Numeroasele metode (deosebit de încântătoare fără excepţie) prin care putea realiza lucrurile astea se învârteau prin conştiinţa rudimentară a dan-tet-ului, aidoma unor automobile cu faruri imense

care aleargă nepăsătoare prin cea mai câinoasă vreme din câte a pomenit vreodată lumea. Acest mod de „gândire” şi, implicit, eliberarea de acea jumătate de om a lui erau extrem de atrăgătoare. Dar ştia că, dacă s-ar lăsa în voia lor acum, când era lipsit de apărare, ar fi însemnat să se arunce singur înaintea morţii.

Şi aproape că o făcuse. Îşi ridică braţul drept – trandafiriu şi neted şi gol – ca să-şi poată vedea mai bine şoldul. Acolo îl împuşcase javra aia tuciurie. Şi, cu toate că Mordred crescuse mult de atunci, atât în lungime, cât şi în greutate, rana era tot deschisă şi din ea se prelingea sânge şi se mai prelingea şi o zeamă vâscoasă, galben-murdar la culoare şi teribil de rău mirositoare. Credea că nu i se va vindeca niciodată rana aceasta din trupul lui de om. Aşa cum nu-i va mai creşte la loc piciorul de păianjen al celuilalt trup pe care i-l retezase cu glonţul. Şi dacă javra aia nu s-ar fi împiedicat – da, fără îndoială, mâna lui ka fusese acolo să-l apere –, focul de armă l-ar fi lăsat fără cap, nu fără picior. Şi atunci partida ar fi luat sfârşit, pentru că…

Se auzi un bâzâit aspru, dezagreabil. Se uită la monitorul pe care se vedea partea cealaltă a intrării principale şi-l văzu acolo pe robotul **DE UZ CASNIC**, cu un sac în mână. Sacul se zbatea amarnic, iar bebeluşul cu păr negru şi scutec pus aiurea începu să saliveze puternic, întinse o mânuţă durdulie, absolut adorabilă, şi apăsă câteva taste. Uşa curbată a sălii de comandă se deschise, glisând pe şine, permiţându-i lui Nigel să intre în vestibulul tubular. Mordred se repezi apoi la butoanele ce ar fi deschis uşa pe dinăuntru imediat după ce el ar fi tastat numerele 2–5–4–1–3–1–2–1. Dar, neavând aproape deloc control asupra funcţiilor sale motrice, singurul rezultat fu un alt bâzâit strident, urmat de o voce enervantă de femeie (enervantă pentru că îi aducea aminte de vocea javrei tuciurii) care-l anunţă: AI TASTAT UN COD ERONAT PENTRU ACEASTA UŞĂ. POŢI ÎNCERCA ÎNCĂ O DATĂ ÎN URMĂTOARELE ZECE SECUNDE. ZECE… NOUĂ…

Ba p-a mă-tii, i-ar fi zis Mordred dacă ar fi putut să articuleze cuvintele. Din păcate nu putea încă. Deocamdată nu putea decât să gângurească într-un mod care precis ar fi făcut-o pe Mia să scoată strigăte de fericire maternă. Nu mai încercă să apese tastele în ordinea cuvenită; voia doar ce se afla în sacul pe care îl adusese robotul. Şobolanii (presupunea că şobolani sunt acolo) erau vii de data aceasta. *Vii,* pentru numele lui Dumnezeu, *vii,* cu sângele cald curgându-le prin vine.

Aşa că Mordred închise ochii şi se concentră. Strălucirea roşie, aceea pe care o văzuse Susannah înainte de prima lui metamorfozare, se întinse iarăşi pe sub pielea lui albă, din creştetul capului până la călcâiul drept, cu semnul pe el. Când lumina aceea trecu pe sub rana deschisă din şoldul pruncului, şuvoiul acela leneş de sânge şi puroi îşi acceleră o clipă curgerea, iar Mordred scoase un ţipăt de durere. Duse

mâna la rană şi apoi se mângâie pe burtă, ca şi cum ar fi vrut să facă să treacă mai repede suferinţa. Nu reuşi decât să se mânjească de sânge. O clipă doar, forma lui omenească pâlpâi, în vreme ce o beznă adâncă se întindea ca să ia locul fluxului roşu. Dar acum nu avu loc nicio metamorfoză. Gâfâind sacadat, pruncul se lăsă moale în scaun. Un strop de urină limpede picură de pe vârful penisului lui pe prosopul ce-i servea drept scutec. Un pocnet înăbuşit se auzi din spatele panoului de comandă, chiar lângă bebeluşul prăbuşit într-o rână şi suflând greu, ca un prepelicar de curse.

Reuşise. Uşa din cealaltă parte a sălii, pe care scria INTRARE PRINCIPALĂ, alunecă pe şine, deschizându-se. Nigel intră tropăind, nesimţitor la chinul bebeluşului. Capul îi zvâcnea fără încetare acum şi număra în zece, douăsprezece limbi, nu doar în două, trei.

— Domnule, nu mai pot continua să…

Mordred scoase un gângurit fericit *(ga-ga-gugu),* întinzând mânuţele spre sac. Dar gândul pe care îl transmise robotului era clar şi tăios: ***Tacă-ţi gura, Dă-mi să mănânc.***

Nigel îi puse sacul în braţe. Mordred auzi piuitul dinăuntru şi pricepu că în sac se afla o singură vietate. Carevasăzică nu era un şobolan! Era ceva mult mai mare! Mai mare şi cu mai mult sânge!

Deschise sacul şi se uită înăuntru. Din bezna închisorii de pânză, doi ochişori conturaţi cu auriu îl priveau rugător. O clipă crezu că era pasărea aceea care zboară numai noaptea, pasărea aia care face bu-hu-hu, habar nu avea cum o cheamă. Dar atunci observă blana care acoperea trupul vietăţii. Aha, deci avea blană, nu pene. Aha, un throcken! Cunoscut în multe părţi ale Lumii de Mijloc sub numele de „billy-bumbler". Cel din sacul lui Nigel nu depăşise vârsta alăptatului.

Ei, haide, nu mai plânge, îi spuse el în gând, simţind cum balele încep să-i curgă pe la colţurile gurii. ***Suntem în aceeaşi barcă, prostuţule – doi orfani într-o lume nemiloasă. Stai cuminte şi am să-ţi aduc eu mângâiere.***

Îi fu uşor să convingă vietatea aceea prea tânără şi prea naivă. Într-un fel. Nu i se părea că ar fi fost o prea mare diferenţă între bumblerul neînţărcat încă şi maşinăriile pe care ştia cum să le manevreze. Mordred scotoci prin gândurile micuţului şi localiză nodul care îi controla stropul de voinţă. Întinse spre el o mână formată tot din gânduri – formată din propria-i voinţă – şi îl înşfărî.

I se păru că aude ruga sfioasă, dar plină de speranţă a bumblerului

(nu-mi face rău, te rog, nu-mi face rău; te rog, nu mă omorî, vreau să mai trăiesc şi să mă joc; nu-mi face rău, te rog, nu-mi face rău, te rog, nu mă omorî!)

şi îi răspunse

Eşti în siguranţă, nu te teme, prostuţule, eşti în siguranţă.

Bumblerul din sac (Nigel îl găsise în parcul auto, unde rămăsese

singur, după ce o uşă automată îl despărţise de mama, fraţii şi surorile lui) se relaxă puţin. Nu credea ce i se spusese, fireşte că nu, dar îşi *dorea* să creadă.

6

Lumina fusese mult redusă în biroul lui Nigel. Jake sări ca ars din somn încă de la primul scâncet al lui Ete. Nimeni altcineva nu se mai trezi.

Ce s-a întâmplat, Ete?

Bumblerul nu-i răspunse, dar continuă să scheaune înfundat. Ochişorii lui conturaţi cu auriu se uitau speriaţi într-un colţ întunecat al încăperii, ca şi cum acolo s-ar fi aflat ceva îngrozitor. Jake îşi aducea aminte cum şi el se uita la fel în colţul camerei lui atunci când îl trezea vreun coşmar în primele ore ale dimineţii. Frankenstein sau Dracula sau

(Bombozaurus Gem)

vreun alt baubau. Numai Doamne-Doamne ştia. Şi uite că acum înţelese că poate şi bumblerii au coşmaruri, drept care se strădui şi mai mult să atingă mintea micuţului. La început nu sesiză nimic, apoi recepţiona o imagine neclară

(ochi, ochi care privesc din întuneric)

cu ceva ce parcă aducea cu un billy-bumbler într-un sac.

— Ssst, şopti el în urechea lui Ete, luându-l în braţe. Nu-i trezi, trebuie să doarmă.

— Armă, murmură Ete.

— Ai avut un vis urât, atâta tot. Şi mie mi se întâmplă. Nu-i nimic adevărat din ce vezi în visele astea. Nimeni nu te-a băgat în sac. Culcă-te la loc.

— Loc, răspunse Ete şi se întinse cu boticul sprijinit pe lăbuţa dreaptă. Ete-aci.

Bravo, îi spuse Jake în gând. *Ete, taci.*

Dar bumblerul nu închise imediat ochişorii lui neliniştiţi, conturaţi cu aur. Apoi îi făcu cu ochiul lui Jake şi se culcă. După doar o clipă dormea din nou. Undeva, nu prea departe, murea unul din neamul lui… dar moartea face şi ea parte din această lume nemiloasă.

Ete visă că se afla cu Jake sub Luna mare şi portocalie a Neguţătorului. În somn, Jake îi recepţiona visul şi îl întrebă de sub strălucirea înţeleaptă a Lunii Sfârşitului de Vară:

Cine a murit, Ete?

Ete, răspunse prietenul său. *Delah.* Mulţi.

Atât îi spuse Ete sub căutătura încremenită a Neguţătorului; de fapt, descoperise un alt vis în visul acela, în care era tot împreună cu Jake. Visul ăsta era mai bun: se jucau amândoi în lumina strălucitoare a

soarelui. Şi de ei se apropie un alt bumbler, care părea foarte trist. Încercă să le spună ceva, dar nici Jake şi nici Ete nu-l înţeleseră pentru că micuţul vorbea în engleză.

7

Mordred nu avea destulă forţă ca să poată scoate bumblerul din sac, iar Nigel ori nu voia, ori nu putea să îl ajute. Robotul rămăsese în pragul uşii Centrului de Comandă şi îşi sucea capul în toate părţile, pocnind şi trosnind şi numărând mai tare ca oricând. Din măruntaiele lui venea un miros acru, de încins.

Mordred reuşi să răstoarne sacul şi bumblerul îi căzu în poală. Probabil nu avea mai mult de şase luni. Îşi ţinea întredeschişi ochii negri cu auriu, dar pupilele păreau apatice, fără viaţă.

Mordred se concentră şi îşi dădu capul pe spate cu o grimasă de durere. Strălucirea roşie îi invadă din nou trupul. Părul fin de bebeluş dădu să se zburlească, dar nu mai apucă s-o facă, deoarece trupul pe care creştea dispăruse. Păianjenul luă locul copilului. Apucă bumblerul cu patru din cele şapte picioare pe care le mai avea şi-l trase foarte uşor spre gura-i lacomă. În numai douăzeci de secunde sorbi tot sângele bietului animal, până la ultima picătură. Apoi îşi vârî botul în burta moale, o spintecă, ridică trupul bumblerului şi înfulecă maţele care se revărsau din el: bucăţi de carne delicioase, dătătoare de putere, mustind de prospeţime. Intră şi mai adânc şi mâncă tot ce era înăuntru, cu miorlăieli înăbuşite de plăcere; sfărâmă coloana bumblerului şi-i supse măduva. Cea mai multă vigoare ţi-o dă sângele – da, sângele, aşa cum ţi-ar spune şi Preavechii –, dar îţi poţi lua ceva forţă şi din carne. Prizonier în trupşorul de bebeluş (Roland folosise termenul de alint din Gilead, *bah-bo)* nu avea cum să prindă puteri dacă ar fi mâncat aşa ceva. Mai degrabă carnea şi oasele şi sângele i-ar fi rămas în gât şi l-ar fi sufocat. Dar ca păianjen…

Isprăvi şi aruncă stârvul pe jos, la fel cum aruncase resturile uscate de şobolani, pe care le adunase Nigel, devotatul majordom. Acum, însă, nu voia să strângă şi cadavrul bumblerului. Şi, indiferent cât de tare făceau ca toţi dracii gândurile lui Mordred, urlând *Nigel, am nevoie de tine!,* Nigel nici nu-i răspunse, nici nu se mişcă din loc. Izul de plastic ars din jurul robotului devenise atât de pătrunzător, încât provocă activarea ventilatoarelor din tavan. Capul fără de ochi a lui DNK 45932 întţepeni întors spre stânga, conferindu-i o mină curioasă, ca şi cum ar fi murit tocmai atunci când se pregătea să pună o întrebare de o importanţă fenomenală: *Care-i sensul vieţii?* poate, sau: *Cine a azvârlit nădragii în supa doamnei Murphy*{47}? În orice caz, concluzia era că scurta lui carieră de vânător de şobolani şi bumbleri se încheiase.

Deocamdată Mordred se simţea plin de energie – într-adevăr, masa fusese proaspătă şi incredibil de delicioasă –, dar starea asta nu avea cum să-l ţină prea mult. Iar dacă rămânea în forma de păianjen, rezerva de putere se va consuma şi mai repede. Pe de altă parte, dacă se transforma la loc, în copil, nu va fi în stare să coboare de pe scaun sau să-şi pună scutecul la loc (îi căzuse atunci când avusese loc metamorfoza). Dar *trebuia* să se schimbe, pentru că nu putea să gândească limpede atunci când era păianjen. Cât despre raţionamente deductive? Vai, ce glumă proastă!

Umflătura albă de pe spatele păianjenului închise ochii de om, iar trupul negru de dedesubt se făcu roşu-aprins. Picioarele se retraseră şi apoi dispărură. Umflătura albă căpătă mai mult contur, devenind capul copilului; iar ochii lui albaştri – ochi de bombardier, ochi de pistolar – scăpărară. Încă mai avea din forţa căpătată din sângele şi carnea bumblerului, o simţea, sigur că da, însă o parte destul de mare din ea (cam ca gulerul de spumă dintr-o halbă cu bere) se şi risipise. Şi nu doar din cauza metamorfozelor. Problema era că se dezvolta extrem de repede. Iar acest fapt necesita o alimentaţie permanentă, însă nu prea era de mâncare în Staţiunea Experimentală Arc 16. Şi nici în Fedic, dacă tot veni vorba. Da, sigur, erau acolo o mulţime de conserve şi o mulţime de gustări ambalate în folie de aluminiu şi o mulţime de prafuri pentru prepararea sucurilor, da, sigur, o mulţime dintr-astea erau acolo, dar nimic nu-i putea asigura alimentaţia de care avea el nevoie. Lui îi trebuie carne proaspătă şi, mai mult decât carnea proaspătă, îi trebuia *sânge*. Iar sângele de animal nu-i va mai putea susţine decât pentru scurtă vreme avalanşa dezvoltării. În curând va avea nevoie de sânge de om, altminteri ritmul creşterii sale va încetini, apoi se va opri de tot. Va simţi chinul adus de foame, dar chinul acela, durerea aceea cumplită care-i va sfredeli nemiloasă măruntaiele va fi neînsemnată în comparaţie cu suferinţa mentală şi spirituală de a-i vedea pe *ei* pe toate monitoarele acelea: teferi, din nou împreună, îndârjiţi în cauza lor.

Suferinţa de a-l vedea pe *el*. Pe Roland de Gilead.

Şi se întrebă oare de unde ştia toate lucrurile astea? De la mama lui? Unele dintre ele, da, căci atunci când se hrănise cu ea, simţise cum dau năvală în mintea lui milioane de gânduri şi amintiri ale Miei (foarte multe furate de la Susannah, căci amintirile Miei erau sărace). Dar de unde ştia că la fel se întâmplase şi cu Preavechii? Adică, uite: atunci când un vampir german suge sânge de francez s-ar putea să vorbească franţuzeşte cam o săptămână sau zece zile, să vorbească la fel ca un franţuz get-beget, iar apoi aptitudinea se va estompa, dimpreună cu amintirile victimei sale existente acum în el.

Cum de ştie una ca asta?

Contează?

Acum se uita la ei cum dorm. Băiatul, Jake îl chema, se trezise pentru scurt timp. Mai devreme Modred îi urmărise cum mâncau, patru idioţi şi un bumbler – toţi plini cu sânge, plini cu energie – aşezaţi în cerc. Întotdeauna se aşezau în cerc, chiar şi atunci când se opreau doar pentru cinci minute de odihnă. Aşa se aşezau mereu, fără să-şi dea seama; se aşezau într-un cerc unde nu mai putea pătrunde nimeni. Mordred nu avea niciun astfel de cerc. Şi chiar dacă venise de puţină vreme pe lume, pricepuse deja că *singurătatea* era ka-ul său, aşa cum ka-ul vântului de iarnă era să bată doar de la nord la est, apoi din nou la nordul înnegurat. Accepta realitatea asta, sigur că da, dar tot nu se putea împiedica să-i privească cu revolta celui lăsat pe dinafară, ştiind că le va face rău, iar satisfacţia pe care o va simţi va fi teribilă. Din două lumi venise el, din prorocită îngemănare dintre *Prim şi Am,* dintre *gadosh* şi *godosh,* dintre *Gan*{48} şi *Gilead*{49}. Într-un anume fel, el semăna cu Iisus Hristos, însă era *mai pur* decât Mielul lui Dumnezeu, acesta nu avusese decât un singur tată adevărat, presupus a locui într-un rai ipotetic; şi un tată vitreg, aflat pe Pământ: bietul Iosif, încornorat chiar de Dumnezeu însuşi.

De cealaltă parte însă, Mordred Deschain avea doi taţi *adevăraţi.* Iar pe unul dintre aceştia îl vedea cum doarme pe monitorul din faţa sa.

Eşti bătrân, Tată, gândi el, simţind o plăcere malefică la acest gând; simţindu-se totodată şi mărunt, şi meschin, nimic altceva decât… decât un păianjen care se uită în jos din pânza lui ţesută în colţul tavanului. Doi gemeni sălăşluiau în Mordred şi acolo vor rămâne până la moartea lui Roland din neamul lui Eld şi până la nimicirea ka-tet-ului său. Cum rămâne atunci cu vocea aceea plină de dor, care-l îndeamnă să se ducă *la* Roland şi să-l numească *tată?* Şi să-i numească fraţi ai lui pe Eddie şi pe Jake, iar lui Susannah să-i spună soră? Era vocea mult prea naivă a mamei sale. Fireşte că l-ar ucide înainte să apuce să rostească un singur cuvânt (presupunând, desigur, că ar fi trecut de stadiul gânguritului bolborosit). I-ar fi tăiat ouţele şi le-ar fi dat bumblerului să le mănânce. Îi vor îngropa hoitul castrat, îşi vor face nevoile pe pământul de deasupra lui şi vor merge mai departe.

Ai reuşit să îmbătrâneşti, Tată. Şchiopătezi şi te văd cum îţi masezi şoldul cu mâna care a început să-ţi cam tremure.

Uită-te încoace, dacă vrei. Iată copilaşul cu pielea-i albă mânjită de sânge. Iată copilaşul cu lacrimi mute, sinistre pe obraji. Iată copilaşul care ştie deopotrivă prea mult şi prea puţin. Trebuie să ne ferim degetele din faţa gurii lui (căci ni le muşcă acest copilaş, ni le muşcă exact ca un pui de crocodil), dar ne este îngăduit să-l compătimim. Dacă pentru noi ka este un tren – şi chiar aşa şi este, un monou uriaş şi greoi şi rapid, poate întreg la minte, sau poate nu – atunci acest micuţ licantrop{50} este ostaticul lui cel mai vulnerabil, legat nu de şine precum micuţa Nell{51}, ci de farul matahalei.

Poate continua să se amăgească spunându-şi că are doi taţi şi poate există şi o fărâmă de adevăr în asta, dar niciun tată şi nicio mamă nu se află aici, alături de el. Adevărat vă zic, şi-a mâncat mama de vie, a mâncat-o multă-multă, ea i-a fost prima masă şi, în fond, nici nu i s-a dat de ales. El este cel din urmă miracol al încă nesurpatului Turn Întunecat, rod al împreunării nefireşti dintre raţional şi iraţional, dintre natural şi supranatural. Şi totuşi este singur şi flămând. I-o fi hărăzit destinul să devină conducător al tuturor universurilor (ori să le distrugă pe toate), însă deocamdată nu a reuşit să pună stăpânire decât pe un robot de uz casnic, foarte vechi, care a plecat acum spre poiana de la capătul cărării.

Se uită la pistolarul adormit cu dragoste şi ură, cu dezgust şi dor. Dar dacă s-ar duce la ei şi *nu* l-ar ucide? Dacă l-ar primi cu braţele deschise în mijlocul lor? Ridicolă idee, sigur că da, însă haide s-o admitem de dragul discuţiei. Chiar şi în situaţia aceea ce nu va fi să fie, el va trebui să-l considere pe Roland superiorul lui, să-l accepte pe Roland ca dinh al său, iar asta nu va putea s-o facă niciodată, nu, niciodată nu va face asta, nu, niciodată, niciodată, niciodată.

III
SÂRMA STRĂLUCITOARE

1

— Ai stat la pândă, constată o voce plăcută, amuzată.

Şi începu să fredoneze o prostioară de cântec de leagăn pe care Roland şi l-ar fi amintit cu siguranţă din propria-i copilărie:

— „Nani, nani, copilaş, dragul mamei fecioraş! Culcă mi-te mititel şi te scoală măricel. Nani, nani, bah-bo al mamii.” Şi zi aşa, ţi-a plăcut ce-ai văzut înainte să adormi? Ţi-a plăcut când i-ai văzut că merg mai departe împreună cu restul lumii ăsteia betege?

Trecuseră cam zece ceasuri de când Nigel, robotul de uz casnic, îşi îndeplinise ultima sarcină. Mordred, trezit din somnul adânc, întoarse capul spre vocea străinului. Pe gresia cenuşie a Centrului de Comandă apăruse un bărbat îmbrăcat în blugi şi un hanorac cu glugă. Tot bagajul lui era o geantă ponosită din pânză pe care o pusese la picioare. Era un individ arătos, cu obrajii îmbujoraţi, ochii arzători şi cu un pistol automat în mână. Privind în ochiul negru al ţevii, Mordred Deschain înţelese, pentru a doua oară de la naştere, că până şi zeii îşi pot pierde viaţa dacă divinitatea lor a fost diluată cu sânge de om. Dar nu-i era teamă. Nu de bărbatul ăsta. Se *uită* la monitorul pe care se vedea apartamentul lui Nigel. Da, străinul ăsta avea dreptate. Nu mai era nimeni acolo.

Necunoscutul surâzător, care părea a fi apărut direct din podea, ridică mâna liberă şi-şi întoarse gluga puţin în afară. Mordred surprinse o sclipire metalică. De parcă gluga ar fi fost căptuşită cu o împletitură de sârmă.

— „Boneta minţii”, aşa îi zic eu, îl lămuri străinul. Nu-ţi aud gândurile, ceea ce-i un dezavantaj, dar nici tu nu poţi să-mi intri în cap, ceea ce-i…

(ceea ce-i un avantaj cert, nu crezi?)

— …ceea ce-i un avantaj cert, nu crezi?

Erau două petice cusute pe haina lui. Pe unul erau brodate cuvintele ARMATA SUA şi o pasăre – pasărea-vultur, nu pasărea bu-hu-hu. Pe celălalt petic era brodat un nume: RANDAL FLAGG. Fără să se mire, Mordred îşi dădu seama că poate deja să citească.

— Pentru că, dacă semeni fie şi un picuţ cu tatăl tău – cu ăla *roşu* –, atunci puterile tale mentale pot depăşi cu mult graniţele simplei comunicări.

Şi bărbatul cu hanorac scoase un chicotit strident. Nu voia ca Mordred să vadă că-i este frică. Poate chiar încercase să se convingă

singur că *nu* îi era frică şi că venise aici de bunăvoie. Şi poate aşa fusese. Dar pe Mordred nu-l interesa deloc. Aşa cum nu-i păsa nici de planurile individului care i se amestecau de-a valma în cap ca supa în clocot. Acum, pe bune, chiar crezuse necunoscutul că „boneta" aia o să-i ascundă gândurile? Mordred se uită puţin mai atent, puţin mai adânc, şi văzu că răspunsul era „da". Foarte bine.

— Oricum, eu cred că niţică protecţie nu are cum să-mi strice. Prudenţa e mama înţelepciunii, cum se zice; altfel cum aş fi reuşit eu să supravieţuiesc declinului lui John Farson{52} şi dispariţiei Gileadului? Nu-mi doresc să intri în capul meu şi să mă faci să păşesc în gol de pe acoperişul unei clădiri înalte, păi, cum mi-aş dori aşa ceva? Deşi, de ce ai face una ca asta? Ai nevoie de mine, ai nevoie de cineva care să te ajute, mai ales acum că l-a luat gaia pe hârdăul ăla de şuruburi de-şi zicea Nigel. Iar tu nu eşti decât un bah-bo care nici nu poate să-şi lege scutecul peste crăpătura funduleţului căcăcios.

Şi, spunând asta, străinul (care nu era deloc un străin) izbucni în hohote de râs. Din scaunul lui, Mordred îl urmărea atent. Pe un obraz al copilaşului se putea distinge un semn roz închis, lăsat de mâna în care îşi sprijinise căpşorul atunci când dormise.

Necunoscutul continuă:

— Cred că putem comunica foarte bine dacă tu vei da din cap atunci când eşti de acord cu ce zic eu, sau îţi datini capul când nu-ţi convine ceva. Şi vezi să ciocăni în scaun dacă e ceva ce nu pricepi. Mi se pare foarte simplu! De acord?

Mordred dădu din cap. Străinului i se părea îngrijorătoare privirea fixă a ochilor acelora albaştri, *tres* îngrijorătoare, dar încercă să nu o arate. Din nou se întrebă dacă făcuse bine să vină aici, dar începuse să o urmărească pe Mia încă de când rămăsese grea şi de ce o făcuse, dacă nu pentru asta? Era un joc periculos, de acord, însă mai rămăseseră doar două fiinţe care să poată descuia poarta de la baza Turnului înainte de prăbuşirea lui… ceea ce se va întâmpla, se va întâmpla destul de curând, pentru că scriitorul nu mai avea decât foarte puţine zile de trăit pe lumea asta şi nu apucase încă să scrie ultimele Cărţi ale Turnului – trei la număr. În ultima din cele deja *scrise*, ka-tet-ul lui Roland îl alungase pe sai Randy Flagg dintr-un palat de vis situat pe o autostradă interstatală, palat care lui Eddie, Susannah şi Jake li se păruse că ar semăna cu Palatul lui Oz cel Mare şi Cumplit (Oz, Regele Verde, cu folos să vă fie). De fapt, aproape că-l omorâseră pe Walter o' Dim, şnapanul ăla bătrân şi rău, creând astfel toate condiţiile pentru un final fericit al poveştii noastre. Însă dincolo de pagina 762 a volumului *Vrăjitorul şi globul de cristal,* Stephen King nu mai scrisese niciun cuvânt despre Roland şi Turnul Întunecat, iar pentru Walter *acesta* a reprezentat finalul fericit. Oamenii din Calla Bryn Sturgis, copiii bolânzi, Mia şi pruncul Miei: toate acestea se aflau

în stadiu incipient în subconştientul scriitorului, biete creaturi fără suflare, zăvorâte în spatele unei uşi nedescoperite. Iar acum, îşi spuse Walter, era prea târziu să mai fie eliberate. Cu toate că Stephen King fusese un scriitor al naibii de prolific de-a lungul întregii sale cariere – un scriitor cu adevărat talentat, devenit în ultima vreme un soi de grafician de duzină (însă foarte bogat), un fel de Algernon Swinburne{53} al prozei, dacă pricepi ce vreau să zic – nici dacă ar fi scris zi şi noapte, fără oprire, tot nu ar fi fost în stare să termine nici măcar primele o sută de pagini ale poveştii rămase de spus în timpul pe care-l mai avea de trăit.

Era prea târziu.

Fusese o zi deosebită aceea, aşa cum bine ştia Walter: intrase în *Le Casse Roi Russe* şi văzuse asta în globul de cristal al Bătrânului cel Roşu (deşi probabil că acum zăcea uitat prin vreun colţ al castelului). Până în vara lui 1997, King concepuse deja povestea cu Lupii, gemenii şi farfuriile zburătoare numite Orize. Dar i se părea prea mare efortul de a o aşterne pe hârtie. Aşa că preferă să lucreze la o carte de povestiri: *Inimi în Atlantida.* Şi chiar şi acum, în casa lui de pe Aleea Carapacea Ţestoasei (unde nu a văzut nici măcar un singur vizitator), scriitorul îşi iroseşte puţinul timp rămas de trăit înşirând poveşti despre pace şi dragoste şi războiul din Vietnam. Este adevărat, însă, că un personaj din această ultimă carte a lui juca un rol în istoria Turnului Întunecat, dar acesta – un bătrân cu deosebite aptitudini intelectuale – nu va avea ocazia să rostească vreo replică memorabilă. Splendid.

Era 12 iunie 1999 în unica lume cu adevărat importantă, lumea aceea unde nu mai există cale de întoarcere, nu mai există o a doua şansă (luaţi aminte la mine, căci adevăr grăiesc). Scriitorului îi mai rămăseseră mai puţin de două sute de ore de trăit.

Walter o' Dim ştia că nu are tot atât timp la dispoziţie ca să ajungă la Turnul Întunecat, pentru că aici timpul curge mai năvalnic (la fel ca metabolismul anumitor păianjeni). Să zicem că mai avea cinci zile. Cel mult cinci şi jumătate. Atât mai avea ca să ajungă la Turnul Întunecat cu piciorul amputat al lui Mordred Deschain în bagajul său (piciorul acela cu semnul din naştere)… să descuie uşa şi să urce treptele acelea fremătânde… să treacă de Regele cel Roşu…

Măcar de-ar găsi vreun mijloc de transport… sau uşa potrivită…

Oare era prea târziu să devină Zeul Zeilor?

Poate că nu. Şi, oricum, nu strica să încerce.

Walter o' Dim rătăcise îndelung, în lungul şi în latul universurilor, sub sute de nume, însă Turnul fusese dintotdeauna ţinta lui. La fel ca şi Roland, voia să se urce până în vârful lui şi să vadă ce era acolo. Ce trăia acolo. Presupunând că era ceva.

Nu se alăturase niciuneia din clicile sau cultele sau riturile sau

facţiunile apărute în anii agitaţi ce au urmat momentului în care Turnul începuse să se clatine, deşi le purtase sigulurile atunci când avusese de tras vreun folos din asta. Intrarea în slujba Regelui Purpuriu fusese o chestiune de dată mai recentă, la fel ca serviciile aduse lui John Farson, Omul de Bine, care înecase Gileadul, ultimul bastion al civilizaţiei, într-un ocean de sânge şi asasinate. În anii aceia Walter îşi făcuse partea de crime, ducând el însuşi o viaţă lungă şi numai aparent supusă morţii. Pe Jericho Hill văzuse cu ochii lui sfârşitul a ceea ce atunci credea că este ultimul ka-tet al lui Roland. *Văzuse?* Doamne, câtă modestie! Sub numele de Rudin Filaro şi cu chipul vopsit albastru, se luptase şi el, urlaşe şi el, atacase şi el alături de ceilalţi barbari împuţiţi şi îl doborâse pe însuşi Cuthbert Allgood cu o săgeată drept în ochi. Dar, în tot timpul acesta, nu-şi luase privirea de la Turn. Şi poate de aceea blestematul ăla de pistolar – singurul rămas în viaţă la capătul bătăliei – reuşise să scape. Se ascunsese sub mormanul de cadavre aruncate într-o căruţă, iar la apusul soarelui se furişase afară de acolo, cu câteva secunde înainte de incendierea morţilor.

Înainte de asta, se întâlnise cu Roland în Mejis şi nu reuşise nici acolo să-l ucidă (deşi credea că de vină pentru asta era Eldred Jonas, bătrânul cu voce tremurătoare şi păr lung şi alb; şi avusese grijă ca Jonas să plătească). Regele îi spusese atunci că nu-şi încheiaseră socotelile cu Roland, că pistolarul va anunţa începutul sfârşitului şi în cele din urmă va provoca prăbuşirea a ceea ce el dorea să salveze. Walter nu crezuse asta până la întâmplarea din Deşertul Mohaine{54}, unde cu surprindere descoperise un anume pistolar pe urmele sale; şi nu crezuse pe deplin până la reapariţia Miei, care, dând naştere fiului Regelui Purpuriu, îndeplinise o profeţie străveche şi hotărâtoare. Cu siguranţă că Bătrânul cel Roşu nu-i mai era acum de niciun folos, dar chiar şi aşa, întemniţat şi nebun, el – *monstrul* – tot era periculos.

Şi totuşi, până ce nu se va desăvârşi învingându-l pe Roland, până ce nu va deveni prin aceasta poate mai măreţ decât îi fusese destinul, Walter o' Dim nu era nimic altceva decât un pribeag rămas din vremuri de demult, un mercenar ce nutrea vaga ambiţie de a intra în Turn înainte de dărâmarea acestuia. Oare nu din motivul acesta venise el la Regele Purpuriu? Ba da. Şi nu era câtuşi de puţin vina lui că uriaşul rege-păianjen înnebunise.

N-are a face. Uite-l aici pe fiul lui cu acelaşi semn pe călcâi – Walter îl vedea foarte bine acum – şi echilibrul se reinstalase. Fireşte că va trebui să fie foarte prudent. Creatura din scaun părea destul de neajutorată, poate chiar îşi imagina că *era* neajutorată, dar nu era cazul să o subestimeze doar pentru că avea înfăţişare de bebeluş.

Walter îşi strecură pistolul în buzunar (pentru moment; doar pentru moment) şi îşi întinse mâinile cu palmele goale întoarse în sus. Apoi

strânse una din ele şi îşi ridică pumnul la frunte. Foarte încet, fără să-şi ia ochii de la Mordred, atent ca nu cumva acesta să-şi înceapă metamorfozarea (căci Walter văzuse cum se întâmplă şi văzuse ce păţise mama jivinei), străinul se lăsă într-un genunchi.

— Heil, Mordred Deschain, fiu al lui Roland din Gileadul de demult şi al Regelui Purpuriu, al cărui nume a fost odinioară rostit atât în Lumea de Capăt, cât şi în Lumea de Dincolo. Heil, fiu născut din doi taţi, ambii urmaşi ai lui Arthur Eld, primul rege înscăunat de la retragerea lui *Prim*; heil, Gardian al Turnului Întunecat.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic. În Centrul de Comandă domneau doar tăcerea şi mirosul înţepător al circuitelor arse ale lui Nigel.

Apoi pruncul îşi deschise pumnişorii dolofani şi îşi întinse mâinile: *Ridică-te, sclavule, şi vino mai aproape!*

2

— Ai face bine să nu „gândeşti adânc”, spuse străinul apropiindu-se. Ei ştiu că tu eşti aici, iar Roland e al dracului de isteţ; trig-delah{55}. Ştii, m-a prins o dată şi atunci am crezut că mi-a sunat ceasul. Chiar am crezut.

Din bagajul său, bărbatul care-şi zicea Randal Flagg (şi care, pe un alt nivel al Turnului, aproape distrusese o lume întreagă{56}) scoase biscuiţi şi unt de arahide. Ceruse voie noului său dinh să mănânce, iar copilaşul (deşi înfiorător de înfometat el însuşi) dăduse din cap ca un adevărat rege. Acum Walter, aşezat pe jos, cu picioarele încrucişate, înfuleca repede, crezând că-i la adăpost în „boneta minţii”, nedându-şi seama că un intrus îi scotoceşte prin gânduri. Da, sigur, va fi în siguranţă cât va dura această percheziţie, dar după asta…

Mordred ridică mânuţa durdulie de bebeluş şi formă în aer un semn de întrebare.

— Cum am scăpat? îl întrebă Walter. Asta vrei să ştii? Păi, am făcut ce ar fi făcut oricare şarlatan într-o situaţie asemănătoare: i-am spus adevărul! I-am arătat Turnul. Mă rog, doar câteva niveluri. Şi imaginea asta l-a năucit de-a dreptul, iar cât a rămas aşa de deschis, eu am profitat de ocazie, am luat o filă din cartea lui şi l-am hipnotizat. Ne aflam într-una din acele fistule ale timpului care se formează uneori ca nişte turbioane în jurul Turnului şi lumea se rotea în jurul nostru şi mergea mai departe şi noi am avut micuţa noastră conversaţie în locul acela plin cu oase, da, chiar aşa! Am adus mai multe oase, oase de om, iar când a adormit, le-am îmbrăcat în ce mai rămăsese din hainele mele. Da, sigur, i-aş fi putut face felul în momentul ăla, dar, atunci, cum ar fi rămas cu Turnul? Cum ar fi rămas cu *tine,* ei? Tu nu te-ai mai fi născut. Deci, Mordred, este corect

să spunem că, lăsându-l în viaţă pe Roland şi îngăduindu-i să-i aleagă pe cei trei, ţi-am salvat viaţa încă dinainte ca sămânţa vieţii tale să fie sădită. Da, da, da, aşa să ştii. M-am furişat până pe ţărmul mării, căci aveam nevoie de o mică vacanţă, hei-hei-hei! Iar când a ajuns şi Roland acolo, el s-a dus într-o direcţie, către cele trei uşi, iar eu am apucat-o în direcţie opusă. Aşa că, Mordred, dragule, iată-mă-s aici!

Şi izbucni în râs, căscându-şi gura plină cu biscuiţi şi împrăştiind firimituri pe bărbie şi haine. Mordred zâmbi, deşi se simţea revoltat pe dinăuntru. Cu ăsta trebuia el să colaboreze? Cu *ăsta*? Un tembel mâncător de biscuiţi, prea plin de sine şi de isprăvile lui trecute ca să sesizeze pericolul care-l pândea acum sau ca să priceapă că-i fuseseră forţate sistemele de apărare? Pe toţi zeii, *merita* cu vârf şi îndesat să moară! Dar înainte de asta, mai avea nevoie de el pentru două lucruri. În primul rând, trebuia să afle unde plecaseră Roland şi prietenii lui. Apoi trebuia să fie hrănit. Iar idiotul ăsta îl putea ajuta în ambele privinţe. Şi ce anume îi uşura sarcina? Păi, Walter îmbătrânise şi el. Era acum bătrân şi suicidar de sigur de sine şi mult prea vanitos ca să-şi dea seama de asta.

— Poate că te întrebi şi de ce mă aflu aici şi nu am grijă de treburile lui taică-tău, spuse Walter. Aşa-i?

Mordred nu se întreba nimic, dar dădu din cap că da. Stomacul lui gol şi revoltat scotea zgomote asurzitoare.

— Adevărul este că exact de treburile lui mă *ocup,* continuă Walter, adresându-i cel mai fermecător zâmbet din arsenalul lui (deşi niţeluş întinat de untul de arahide de pe dinţi).

Probabil că odinioară ştiuse că orice enunţ început cu vorbele *Adevărul este* reprezintă mai mereu o minciună. Dar acum nu mai ştia. Era prea bătrân ca să-şi aducă aminte. Prea vanitos. Prea tâmpit. Cu toate acestea, tot nu renunţase la prudenţă. Simţea forţa copilului. Dar unde o putea simţi? În cap? Copilul scotocea prin capul lui? Nu, nici vorbă. Creatura închisă în trupul bebeluşului era puternică, fără îndoială, dar nici chiar *atât* de puternică.

Walter îşi cuprinse genunchii cu mâinile şi se aplecă înainte adoptând o atitudine mai serioasă.

— Tatăl tău cel Roşu este… indispus. Din cauză că a trăit o eternitate atât de aproape de Turn şi pentru că nu şi l-a scos niciodată din minte. Sunt convins de asta. Acum este de datoria ta să termini ce a început el. Iar eu am venit să te ajut.

Mordred dădu iarăşi din cap, ca încântat de cele auzite. De fapt, chiar era încântat. Dar, of… îi era şi foarte foame.

— Poate că te întrebi cum de am dat de tine în încăperea asta aşa-zis sigură, continuă Walter. Adevărul este că am ajutat la construirea acestui loc în vremurile acelea pe care Roland le numeşte „odată ca niciodată”.

Din nou *adevărul este*. Din nou expresia asta mai evidentă decât o clipire şmecherească din ochi.

Îşi pusese arma în buzunarul stâng de la hanorac, iar acum scoase din cel drept un dispozitiv de dimensiunile unui pachet de ţigări, îi înălţă antena argintie şi apăsă un buton. Atunci o porţiune din plăcile de gresie cenuşie se retrase fără zgomot, dând la iveală o scară. Mordred dădu din cap. Walter – ori Randal Flagg, dacă aşa dorea el să se numească astăzi – ieşise cu adevărat din podea. Excelent truc, dar, dacă stăm să ne gândim bine, pe vremuri fusese magician la curtea din Gilead a lui Steven, tatăl lui Roland. Aşa că de ce să ne mirăm? Pe atunci se numea Marten. Da, Walter o' Dim era un om cu multe chipuri şi cunoscător al multor trucuri excelente, dar nu tocmai atât de inteligent pe cât se credea. Nici măcar pe jumătate. Pentru că acum Mordred obţinuse ce îşi dorise: modalitatea prin care Roland şi ai lui plecaseră de acolo. Uite că nu mai era nevoie să-i smulgă informaţia asta din minte. Nu trebuia decât să meargă pe urmele dobitocului.

Mai întâi, însă…

Zâmbetul lui Walter pălise puţin.

— Aţi spus ceva, sire? Mi s-a părut că vă aud glasul în fundul minţii mele.

Copilaşul clătină din cap. Şi, pe drept cuvânt, ce altă fiinţă este mai credibilă decât un bebeluş? Oare nu este chipul lui definiţia exactă a neprihănirii şi a candorii?

— Dacă vrei, te iau cu mine şi mergem după ei, reveni Walter la atitudinea mai puţin protocolară de mai devreme. Ce mai echipă am face noi doi! S-au dus la devar-toi-ul din Bubuit de Tunet ca să-i elibereze pe Sfărâmători. Iar eu deja am promis să mă lupt cu tatăl tău – Tatăl tău cel *Alb* – şi cu ka-tet-ul lui în cazul că vor cuteza să meargă mai departe. Şi intenţionez să mă ţin de promisiune. Pentru că, ascultă bine la ce-ţi zic eu acum, Mordred, pistolarul Roland Deschain mi s-a opus la fiecare pas şi nu mai am de gând să îndur. *Gata!* Ai înţeles?

Începuse să ţipe de furie.

Mordred dădu din cap cu inocenţă, făcând mari ochişorii aceia drăgălaşi de bebeluş, cu o expresie ce ar fi putut trece drept teamă, fascinaţie sau ambele. Fireşte că privirea aceasta îl făcu pe Walter o' Dim să se umfle şi mai mult în pene, iar singura întrebare care mai avea nevoie de răspuns era când anume să îl ucidă? Chiar acum sau mai târziu? Mordred era foarte flămând, dar se strădui să mai reziste puţin. I se părea captivant să-l urmărească pe neghiobul ăsta cum broda ultimele cusături pe tivul destinului cu atâta temeinicie.

Şi făcu din nou semnul întrebării în aer.

Orice urmă a surâsului de dinainte dispăru de pe chipul lui Walter.

— Ce vreau eu cu adevărat? Asta vrei să ştii?

Mordred dădu din cap: da.

— N-am nicio treabă cu Turnul Întunecat, dacă vrei să ştii adevărul-adevărat. Nu mă gândesc decât la Roland. Vreau să-l văd mort, rosti Walter cu fermitate crâncenă. Pentru toţi kilometrii lungi de deşert de-a lungul cărora m-a fugărit; pentru toate necazurile pe care mi le-a făcut; şi, de asemenea, pentru Regele cel Roşu, *adevăratul* Rege, dacă pricepi ce vreau să spun; pentru îngâmfarea de care a dat dovadă când a refuzat să-şi abandoneze misiunea, indiferent de obstacolele puse în drumul lui; dar cel mai mult, pentru moartea mamei lui pe care am iubit-o pe vremuri.

Tăcu o secundă, apoi continuă cu glas scăzut:

— Sau, mai curând, la care am poftit. Oricum ar fi fost, el este cel care a ucis-o. Nu contează ce rol am jucat eu sau Rhea de Coos în afacerea asta, el a oprit respiraţia mamei sale cu armele lui blestemate, capul lui tâmpit şi mâinile lui iuţi.

Cât despre sfârşitul universului… părerea mea e să-l lăsăm să vină după cum i-o fi voia: în gheaţă, foc sau beznă. Căci ce anume a făcut universul vreodată pentru mine ca să-mi pese de binele lui? Tot ce ştiu e că Roland de Gilead a trăit deja mult prea mult şi că *eu vreau să-l văd mort şi îngropat pe ticălosul ăsta.* Şi pe cei aleşi de el.

Pentru a treia şi ultima oară, Mordred schiţă iar semnul întrebării în aer.

— Nu există decât o singură uşă funcţională de aici spre devar-toi, tinere stăpân. Cea pe care o folosesc… o foloseau Lupii. Cred că nu vor mai face nicio cursă de acum încolo, aşa cred. Roland şi ai lui au ieşit prin ea, dar nu-i nimic, pentru că multe îi aşteaptă în partea cealaltă – ba chiar s-ar putea ca primirea să li se pară niţeluş cam prea călduroasă! Şi poate o să-i luăm prin surprindere, că mintea le va sta doar la Sfărâmători şi la câţi au mai rămas din Copiii lui Roderick şi la gărzi. Ţi-ar plăcea?

Fără să ezite, pruncul dădu viguros din cap. Apoi îşi vârî degetele în gură şi începu să le molfăie.

— Da, spuse Walter declanşându-şi din nou rânjetul satisfăcut. Ţi-e fomică, sigur că-ţi este. Dar sunt convins că putem găsi ceva mai bun decât şobolani şi billy-bumbleri neînţărcaţi. Tu ce zici?

Mordred făcu un alt semn afirmativ. Şi el era convins.

— Vrei să te iau în braţe? îl întrebă Walter. Ca să nu mai fie nevoie să te transformi în păianjen. Câh! Tre' să-ţi mărturisesc că nu-i o înfăţişare prea plăcută ochiului.

Mordred ridică braţele spre el.

— N-aî să te caci pe mine, promiţi? îl întrebă Walter pe un ton nepăsător, oprindu-se la jumătatea drumului.

Şi atunci Mordred îl observă cum îşi strecoară mâna în buzunar şi realiză cu stupoare că nemernicul ăsta ipocrit reuşise să ascundă ceva de el: adică ştia că aşa-zisa „bonetă a minţit" nu funcţiona. Iar acum

avea de gând să-şi folosească arma.

3

De fapt, Mordred îl credea pe Walter o' Dim mult mai deştept decât era cu adevărat. Însă nu este aceasta o particularitate a celor foarte tineri, poate chiar o tehnică de supravieţuire? Copilaşului cu ochi miraţi i se par miracole chiar şi cele mai penibile trucuri ale celui mai stângaci prestidigitator din lume. Walter nu a înţeles ce se petrecea decât atunci când a fost prea târziu, dar era viclean şi trecut prin mult prea multe, aşa să ştiţi, iar atunci când se lumină la minte, o făcu pe deplin.

Există expresia aceasta: *elefantul din sufragerie*, care descrie viaţa alături de o persoană dependentă de droguri sau de alcool sau de o persoană violentă. Cei din afara unei asemenea relaţii întreabă adeseori: „Cum de-ai putut să rabzi asta atât de mulţi ani? N-ai văzut *elefantul din sufragerie?"* Şi celui care duce o viaţă cât de cât mai normală îi este aproape imposibil să priceapă răspunsul sincer: „Îmi pare rău, dar era acolo când m-am mutat în casă. N-am ştiut că e un *elefant;* am crezut că e o *mobilă."* Iar apoi vine momentul dumiririi depline – *aha!* – când cei norocoşi îşi dau seama ce se petrece. Momentul acela venise şi pentru Walter. Doar că venise prea târziu.

N-ai să te caci pe mine, promiţi? – această întrebare o pusese, iar între rostirea cuvântului *caci* şi cea a cuvântului *promiţi* îşi dădu seama că se află un intrus în casa lui… *şi că fusese acolo tot timpul.* Şi nici măcar nu era vorba despre un bebeluş, ci despre un adolescent greoi, cu capul teşit, pielea ciupită de vărsat şi ochi apatici. Poate cea mai bună, mai realistă reprezentare a lui Mordred Deschain, aşa cum era el în clipa aceea: un spărgător de case la vârsta adolescenţei, care se ameţise inhalând aburii vreunui produs de curăţat.

Şi fusese acolo *tot timpul!* Dumnezeule, cum de nu şi-a dat seama? Nici măcar nu se ostenise să se ascundă! Stătuse la vedere, cu spatele lipit de perete, cu gura căscată şi măsurând totul cu privirea.

Planurile sale se năruiră într-o fracţiune de secundă, planurile de a-l lua cu el pe Mordred, de a-l folosi ca să-l ucidă pe Roland (presupunând că nu i-o luau înainte gărzile de la devar-toi), iar apoi de a-l omorî pe ticălosul ăsta mic şi de a-i reteza preţiosul picior stâng. În următoarea secundă însă, se înfiripă un nou plan, plan ce i se părea a fi simplitatea însăşi. *Nu trebuie să-i dau de înţeles că ştiu. Un singur foc, atât pot risca şi doar pentru că* trebuie. *Şi după aia o iau la fugă. Dacă moare, bine. Dacă nu, poate că o să moară de foame înainte ca…*

Atunci Walter îşi dădu seama că nu-şi mai poate mişca mâna. Încleştase patru degete pe patul pistolului din buzunar, însă acum degetele acelea îi înţepeniseră. Unul era chiar lângă trăgaci, dar nici

pe acela nu şi-l putea mişca. Parcă era îngropat în ciment. Şi abia acum văzu Walter sârma strălucitoare pentru prima dată. Ieşea din gura ştirbă şi cu gingii trandafirii a bebeluşului de pe scaun, traversa încăperea spre el, licărind sub luminile reci din plafon, iar apoi îl înconjură la nivelul pieptului, imobilizându-i braţele. Înţelese că sârma aceea nu se afla cu adevărat acolo… dar, în acelaşi timp, se *afla.*

Nu mai putea să se mişte.

4

Mordred nu observă sârma strălucitoare. Poate pentru că nu citise *Watership Down*{57}. Dar avusese ocazia să sondeze mintea lui Susannah, iar ce vedea acum semăna izbitor cu Doganul ei. Numai că în locul butoanelor pe care scria FĂT şi TEMP. EMOŢIONALĂ, le descoperi pe cele care îl controlau pe Walter: motricitatea (în poziţia ÎNCHIS), gândirea şi motivarea. Evident că instalaţia aceasta era mult mai complexă decât cea din capul micuţului bumbler, unde nu găsise decât nişte noduri precum cele marinăreşti, însă deloc greu de dezlegat.

Din nefericire, el nu era decât un bebeluş.

Un afurisit de *bebeluş* blocat într-un scaun.

Dacă chiar voia să ajungă la delicatesa asta pe două picioare, trebuia să se mişte repede.

5

Walter o' Dim nu era chiar atât de bătrân ca să poată fi amăgit cu uşurinţă. Acum înţelese că îl subestimase pe micuţul monstru, bazându-se prea mult pe înfăţişarea lui şi prea puţin pe ce ştia că este *cu adevărat-,* dar şi aşa nu căzuse în capcana panicii totale care îi pândeşte adesea pe cei prea tineri.

Dacă nu se va mulţumi doar să stea în scaunul ăla şi să se zgâiască la mine, va trebui să se transforme. Iar atunci s-ar putea să-i slăbească şi controlul pe care îl are asupra mea. Asta va fi şansa mea. Nu-i mare, dar e singura.

Chiar în clipa aceea observă cum o lumină roşie curgea pe sub pielea copilului, din creştet şi până la degetele de la picioare. Iar în urma ei, trupul durduliu şi rozaliu de bah-bo începu să se înnegrească şi să se umfle. Picioare de păianjen ieşiră prin părţile laterale. Concomitent, sârma strălucitoare care venea din gura pruncului se făcu nevăzută, iar Walter simţi cum dispar chingile care-l imobilizaseră.

N-ai vreme nici măcar de un singur foc. Fugi. Fugi de el, fugi de monstru. *Asta-i tot ce poţi să faci. Nu trebuia să vii aici. Te-ai lăsat orbit de ura pentru pistolar, dar poate că nu-i încă prea târ…*

Cu acest gând zvârcolindu-se prin mintea lui înnebunită, se întoarse spre trapa din pardoseală şi tocmai ce era să pună piciorul pe prima treaptă când reapăru sârma, care acum nu se mai încolăci în jurul pieptului său, ci se închise în jurul gâtului, ca un şireang.

Cu ochii ieşiţi din orbite, sufocându-se şi gâjâind şi împroşcând cu salivă, Walter se răsuci în loc cu mişcări spasmodice, fără să reuşească să slăbească laţul ce-i strângea gâtul. În acelaşi timp simţi cum ceva foarte asemănător cu o mână invizibilă, îi alunecă pe frunte şi-i împinge gluga spre spate. Gluga aceasta era emblema lui; în anumite provincii de la sud de Garlan fusese cunoscut ca *Walter Hodji*, cel de-al doilea cuvânt putând fi tradus atât prin *întunecat*, cât şi prin *glugă*. Însă se vedea treaba că acest acoperământ (însuşit dintr-o anumită casă abandonată din oraşul French Landing, Wisconsin{58}) nu-i fusese de niciun folos.

Mi se pare că am ajuns la capătul cărării, îşi spuse, cu ochii la păianjenul care se apropia de el, ţanţoş pe cele şapte picioare rămase – o creatură buhavă, dar sprintenă (mai sprintenă decât copilul, fireşte, şi de patru mii de ori mai urâtă), cu o umflătură ciudată în formă de cap omenesc deasupra spinării păroase. Walter observă că semnul de pe călcâiul bebeluşului se afla acum pe burta jivinei şi era în formă de clepsidră, aidoma celui caracteristic păianjenului numit „văduva neagră”. Şi înţelese că de acel semn avusese el nevoie, înţelese acum că nu ar fi ajutat la nimic dacă ar fi ucis copilul şi i-ar fi tăiat piciorul. Înţelese că se înşelase în toate privinţele.

Păianjenul se ridică pe cele patru picioare din spate. Cu cele trei din faţă începu să râcâie jeanşii lui Walter, scoţând nişte scrâşnete înfundate, oribile. Creatura îşi bulbucă ochii, privindu-l cu acea curiozitate apatică pe care el o anticipase mult prea bine.

O, da, mă tem că aici este capătul cărării tale. Vocea penetrantă în capul lui. Bubuind ca lozincile scandate prin megafoane. ***Dar şi tu îmi pregăteai aceeaşi soartă, nu-i aşa?***

Nu! Cel puţin, nu imediat…

Dar aşa este! „Nu-l lua la mişto pe maestrul mişţourilor”, cum ar zice Susannah. Drept care îi voi face acum un serviciu celui pe care tu îl numeşti Tatăl meu cel Alb. Poate că nu ai fost cel mai însemnat duşman al lui, Walter Padick (cum ţi se zicea odată ca niciodată, atunci când ai pornit pe drumul tău), dar sunt convins că ai fost cel mai vechi. Iar acum eu te voi îndepărta din calea lui.

Cu scârboasa creatură lângă el, ridicată pe picioarele din spate, privindu-l cu aviditate tâmpă şi cu bale pofticioase la bot, Walter încă mai nutrea o slabă speranţă de salvare de care însă nu fu conştient

până nu auzi, pentru prima oară în o mie de ani, numele la care răspunsese odinioară un băiat crescut la o fermă din Delain: Walter Padick. Walter, fiu al lui Sam Morarul, din Baronia Eastar. Walter, care a fugit de acasă la vârsta de treisprezece ani, care a fost violat în dos de un alt vagabond un an mai târziu şi care a reuşit cumva să reziste tentaţiei de a se întoarce în genunchi acasă. Walter, care a mers mai departe, spre întâlnirea cu destinul.

Walter Padick.

La auzul acestui nume, bărbatul care îşi spunea uneori Marten, Richard Fannin, Rudin Filaro şi Randal Flagg (printre multe alte nume) abandonă orice speranţă, mai puţin cea de a muri repede şi fără chinuri.

Mi-e foame, lui Mordred îi e fomică-mică, anunţă vocea nemiloasă din capul lui Walter, voce care venea către el prin sârma aceea strălucitoare a voinţei micuţului rege. ***Am să mănânc bine şi am să încep cu aperitivul. Cred că ochii tăi ar fi tocmai buni. Dă-mi-i.***

Walter se opuse din toate puterile, dar fără pic de succes. Sârma era prea strânsă. Urmări îngrozit cum propriile-i mâini se ridică la nivelul feţei. Urmări îngrozit cum degetele i se încovoaie ca nişte gheare şi cum îi ridică pleoapele ca pe nişte jaluzele şi scot ochii din orbite. Auzi sunete de tendoane sfâşiate şi de nervi optici distruşi. Iar sunetul acesta care marcă orbirea lui a fost unul înfundat şi umed. Săgeţi de lumină roşie i se intersectară prin cap, iar apoi bezna se lăsă peste el. Eternă. Numai că în cazul lui Walter eternitatea aceasta nu avea să dureze prea mult. Iar dacă timpul este părtinitor (aşa cum mulţi dintre noi am aflat că este), cât îi mai rămăsese de trăit era oricum mult *prea mult.*

Dă-mi-i, dă-mi-i, îţi zic! Nu mai tândăli! Mi-e fomică-mică!

Şi Walter o' Dim – devenit acum Walter o' Dark{59} – întoarse palmele şi lăsă globii oculari să cadă. Cele două sfere mici aveau câte un firişor atârnat de ele, care le făcea să semene cu mormolocii. Păianjenul înşfăca una din aer. Cealaltă căzu pe gresie de unde fu ridicată de gheara surprinzător de mlădioasă de la capătul unui picior şi apoi îndesată în botul lighioanei. Mordred sparse ochiul ca pe o boabă de strugure, dar nu-l înghiţi, ci lăsă zeama vâscoasă, dar incredibil de delicioasă, să i se prelingă pe gâtlej. Minunat.

Acum limba, te rog.

Ascultător, Walter îşi apucă limba şi o smuci, dar nu reuşi s-o desprindă decât parţial din rădăcină. Era mult prea alunecoasă. Ar fi plâns amarnic de durere şi dezamăgire, dacă orbitele lui deşarte şi însângerate ar fi putut produce lacrimi.

Duse iar mâna la gură, dar păianjenul era prea flămând ca să mai aştepte.

Apleacă-te! Scoate-ţi limba ca în faţa păsăricii iubitei tale!

Repede, în numele tatălui tău! Lui Mordred îi e fomică-mică!

Walter, încă destul de lucid şi înţelegând ce i se întâmplă, se împotrivi acestei noi orori cu la fel de mult succes ca şi mai devreme. Îşi propti mâinile pe coapse şi se aplecă, scoţându-şi printre buze limba însângerată şi strâmbă, care tremura încet, abia susţinută de muşchii sfâşiaţi din gâtlej. Şi iar auzi scrâşnetul făcut de picioarele din faţă ale lui Mordred pe denimul pantalonilor lui. Botul păros al păianjenului se închise peste limba lui Walter, o supse ca pe o acadea vreme de una sau două secunde binecuvântate, apoi o smulse cu o mişcare puternică. Walter – acum şi fără grai, nu doar fără văz – scoase un urlet sfâşietor de durere şi se prăbuşi pe jos, unde se rostogoli încoace şi încolo pe gresia pardoselii, cu mâinile la chipul schimonosit.

Mordred muşcă din limba bărbatului, iar aceasta se despică, revărsând un şuvoi de sânge în gura monstrului, ducându-l pe culmile extazului, distrăgându-i atenţia de la ce se petrecea în jur. Adică: Walter se rostogolise pe o parte şi pipăia pe jos după trapă, întrucât ceva dinlăuntrul lui urla, îndemnându-l să nu renunţe, ci să încerce să scape de creatura aceea odioasă care îl mânca de viu.

Mordred simţise gustul sângelui şi îi pierise tot cheful de preludiu. Fusese redus la esenţă, iar esenţa lui era în primul şi în primul rând pofta de mâncare. Şi se năpusti asupra lui Randal Flagg, sau Walter o' Dim, sau Walter Padick. Se mai auziră câteva urlete, foarte puţine însă. Şi apoi Roland rămase fără acest duşman.

6

Bărbatul acela seminemuritor (expresie cel puţin la fel de tâmpită precum „cel mai unic") se dovedi o masă absolut fabuloasă. După ce se îndopase până la refuz, primul impuls al lui Mordred, puternic, dar nu insurmontabil, fu să vomite. Şi-l stăpâni, aşa cum şi-l stăpâni şi pe al doilea, care era şi mai puternic: să se transforme la loc în bebeluş şi să tragă un pui de somn.

Dar, dacă voia să găsească uşa despre care îi vorbise Walter, atunci acum trebuia s-o facă; şi să-şi păstreze forma în care se putea deplasa cu suficientă viteză – forma de păianjen. Prin urmare, Mordred trecu pe lângă cadavrul secat de fluide fără să-i arunce nici măcar o singură privire şi trecu sprinten prin trapă, coborî scara şi ajunse în coridorul aflat la nivelul de dedesubt. Pasajul de acolo mirosea puternic a amoniac şi părea a fi fost săpat chiar prin străfundurile deşertului.

În creier îi zbierau toate cunoştinţele acumulate de Walter în mai bine de o mie cinci sute de ani.

Mergând pe urmele omului întunecat ajunse la puţul unui lift. Apăsă cu una din ghearele ţepoase butonul care spunea URCARE, dar nu se

întâmplă nimic, în afară de declanşarea unui zumzet obosit care venea de undeva de sus şi de stârnirea unui miros ca de ghete fripte venit din spatele panoului de comandă. Atunci Mordred se căţără pe cabină, deschise cu un picior subţire chepengul de serviciu şi se strecură înăuntru. Nu-l miră câtuşi de puţin că era *nevoit* să se strecoare; se făcuse deja foarte mare.

Porni să se caţere pe cablu

(păienjenelul s-a căţărat pe burlan)

până când ajunse la uşa pe unde, dacă se lua după ce-i spuneau toate simţurile, intrase Walter în ascensor şi îl trimisese în ultima lui cursă. Douăzeci de minute mai târziu (şi în aceeaşi stare de euforie orgasmică datorată acelui sânge minunat, *zeci de litri* de sânge, aşa i se păruse), ajunse la un loc unde urmele lui Walter se împărţeau în două. Descoperirea aceasta l-ar fi putut pune în încurcătură, căci copilul din el nu pierise încă, dar simţi mirosul celorlalţi pe una din urmele lui Walter şi în direcţia aceea o apucă şi el, urmărindu-i acum mai mult pe Roland şi ka-tet-ul lui decât pe magicianul ghinionist. Probabil că şi Walter îi urmărise o vreme, dar apoi se întorsese şi plecase în căutarea lui Mordred. La întâlnirea cu destinul.

După alte douăzeci de minute, micuţul ajunse la o uşă pe care nu era niciun cuvânt scris, ci doar un sigul pe care el îl putu descifra foarte bine:

Întrebarea era dacă să o deschidă acum sau să mai aştepte. Nerăbdarea lui de copil îl îmboldea să o deschidă, prudenţa pe care începuse s-o dobândească îi cerea să aibă răbdare. Mâncase bine şi nu-i mai era foame acum, mai ales dacă va reveni pentru o vreme la înfăţişarea de copilaş. În plus, s-ar fi putut ca Roland şi prietenii lui să se mai afle încă de partea cealaltă a uşii. Şi dacă erau acolo şi scoteau armele la vederea lui? Erau infernal de rapizi, iar el şi-ar fi putut găsi sfârşitul înainte de vreme.

Putea să aştepte; nu-l necăjea nicio nevoie, în afară de nerăbdarea de copil care vrea totul şi-l vrea *acum*. Evident că nu simţea ura intensă care pusese stăpânire pe Walter. Sentimentele lui erau mai complexe, cu tente de tristeţe şi singurătate şi – da, ar fi mai bine să recunoască – de dragoste. Mordred îşi dorea să se bucure un timp de melancolia aceasta. Era convins că va găsi mâncare din belşug de cealaltă parte a uşii, aşa că atunci va mânca. Şi va creşte. Şi va sta la pândă. Nu-şi va scăpa din ochi tatăl şi sora-mamă şi ka-fraţii, Eddie şi Jake. Îi va urmări când se vor opri şi-şi vor ridica tabăra pentru

noapte şi îşi vor aprinde focul şi se vor strânge în cerc în jurul lui. Iar el îi va veghea de la locul lui *din afara acelui cerc*. Poate că îl vor simţi şi vor scruta întunericul cu ochi neliniştiţi, întrebându-se ce bântuia pe acolo.

Se apropie de uşă, se ridică iar pe picioarele din spate şi o atinse cu cele din faţă. Păcat că uşa nu avea un vizor. Şi poate că *ar fi* mai bine să treacă dincolo chiar acum. Ce spusese Walter? Că Roland şi ka-tet-ul lui voiau să-i elibereze pe Sfărâmători, cine or mai fi fost şi ăia (explicaţia se aflase în mintea lui Walter, dar Mordred nu se obosise să o caute).

Multe îi aşteaptă în partea cealaltă – ba chiar s-ar putea ca primirea să li separă niţeluş cam prea călduroasă.

Să fi fost, oare, ucişi Roland şi copiii lui în partea cealaltă a uşii? Li se întinsese o capcană? Mordred bănuia că ar fi ştiut dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat. Ar fi simţit în minte vărsarea sângelui lor ca pe un Grindotremur.

În orice caz, avea de gând să mai aştepte puţin înainte să se strecoare pe uşa cu sigulul reprezentând un nor şi un fulger. Dar când va fi pe partea cealaltă? Atunci ce va face? Păi, cum ce va face? Îi va găsi. Şi va trage cu urechea la discuţiile lor. Şi îi va păndi – când dorm şi când sunt treji. Dar cel mai mult va fi atent la cel pe care Walter îl numise Tatăl lui cel Alb. *Singurul* lui tată acum, dacă Walter nu-l minţise atunci când îi vorbise despre nebunia Regelui Purpuriu.

Şi acum?

Acum am să dorm puţintel.

Păianjenul se căţără degrabă pe peretele încăperii, plină de tot soiul de obiecte mari şi grele atârnate din tavan. Apoi îşi ţesu pânza. Dar nu lighioana, ci copilaşul, gol-goluţ şi deja arătând cam de un an, se culcă în ea, cu capul în jos, deasupra oricăror vânători care ar fi intrat acolo în căutarea prăzii.

IV
UŞA SPRE BUBUIT DE TUNET

1

Când cei patru călători se treziră din somn (primul fu Roland, fix după şase ceasuri), găsiră alte popkinuri pe o tavă acoperită cu un şervet şi, de asemenea, alte sucuri reci. Dar nici urmă de robotul de uz casnic.

— Bine, suficient, spuse Roland după ce-l strigă pe Nigel a treia oară. Ne-a zis că-i cu un picior în groapă; se pare că a căzut cu totul în ea câtă vreme am dormit noi.

— Era obligat să facă ceva împotriva voinţei lui, zise Jake.

Chipul băiatului era alb şi buhăit. De la somn, îşi spuse Roland în primul moment şi se întrebă aproape imediat cum de poate fi atât de prost. Băiatul plânsese după Părintele Callahan.

— Adică ce făcea? se interesă Eddie, trecându-şi traista peste umăr şi săltând-o pe Susannah pe şold. Pentru cine? Şi de ce?

— Nu ştiu, răspunse Jake. Nu m-a *lăsat* să aflu şi nu mi-a venit să-i scotocesc prin minte. Ştiu că-i doar un robot, dar mie mi s-a părut mai mult decât atât… avea şi accentul ăla drăguţ şi era amabil.

— Ar fi bine să încerci să treci peste astfel de considerente, îi zise Roland pe cel mai blând ton al lui.

— Cât de grea sunt, iubire? îl întrebă voioasă Susannah pe Eddie. Sau, poate că mai bine ar fi să te întreb: „Cât de dor îţi e de scaunul ăla vechi cu rotile?” Sau de hamul în care mă puneai ca să mă cari?

— Suze, amândoi ştim că tu n-ai putut să suferi hamul ăla din clipa când ai dat cu ochii de el.

— Nu despre asta vorbeam, iar *tu* ştii asta.

Pe Roland nu înceta să-l fascineze felul în care se strecura Detta în vocea lui Susannah, ori (şi mai înfricoşător) pe chipul ei. Dar nici femeia şi, acum, nici soţul ei nu păreau a-şi da seama de aceste invazii.

— Te-aş duce în braţe până la capătul lumii, îi spuse cu mult drag Eddie, sărutându-i vârful nasului. Doar să ai grijă să nu te mai îngraşi. Pentru că m-aş putea vedea nevoit să te părăsesc şi să-mi caut o domniţă mai uşurică.

Ea îi dădu un ghiont (nu prea în glumă, dacă e să fim sinceri) şi se întoarse spre Roland.

— De aici, de dedesubt, îţi dai seama cât de mare e locul ăsta. Cum o să găsim uşa care dă în Bubuit de Tunet?

Roland clătină din cap. Habar nu avea.

— Tu ce zici, puştiule? îl întrebă Eddie pe Jake. „Atingerea” ta e cea mai puternică. N-ai cum să ţi-o foloseşti ca sa găseşti uşa care ne trebuie?

— Poate dacă aş şti de unde să încep, răspunse Jake, dar nu ştiu.

Acestea fiind spuse, cei trei se întoarseră din nou spre Roland. Ba nu, nu trei, ci patru, căci până şi blestematul bumbler se holba la pistolar. Eddie ar fi vrut să facă o glumă, fie ea cât de proastă, doar să împrăştie starea de stinghereală care îl cuprinsese pe pistolar în faţa privirilor lor interogative. Ba, Roland însuşi îşi stoarse creierii, căutând şi el una. Cum era? Ceva cu plăcinta stricată de prea mulţi ochi îndreptaţi asupra ei? Nu. Zicătoarea aia, pe care o auzise de la Susannah, era cu bucătari şi cu ciorbă. În cele din urmă se mulţumi să spună:

— O să ne învârtim puţin pe aici, aşa cum fac copoii când pierd mirosul. Şi o să vedem ce găsim.

— Poate un alt scaun cu rotile pentru mine, spuse optimistă Susannah. Că albu’ ăsta nesimţit mă pipăie pe la *castitate*.

Eddie îi aruncă o privire sinceră:

— Dacă ar fi aşa cum zici tu, iubito, atunci n-ar trebui să fie într-atâta de crăpată.

2

Până la urmă Ete fu cel care preluă conducerea grupului, dar abia după ce se întorseseră în bucătărie. Jake îi privea pe prietenii lui, care se fâţâiau de colo până colo cam fără ţel, când Ete îi lătră numele:

— *Eik! Eik-Eik!*

Se strânseră cu toţii în jurul bumblerului, lângă o uşă întredeschisă pe care scria NIVELUL-C. Ete se strecură pe acolo, făcu câţiva paşi pe coridor şi apoi se uită peste umăr la ei, cu ochişori strălucitori şi inteligenţi. Dându-şi seama că nu-l urmează nimeni, începu să-şi latre dezamăgirea.

— Tu ce zici? îl întrebă Roland pe Jake. Să ne luăm după el?

— Da, spuse hotărât băiatul.

— Ştii cumva ce miros a simţit? vru să ştie Eddie.

— Poate ceva din Dogan, răspunse Jake. Din Doganul adevărat, de pe celălalt mal al Râului Whye. Acolo unde eu şi cu Ete am auzit ce vorbeau tăticul lui Benny Slightman cu… ştiţi voi… cu robotul ăla.

— Jake? se nelinişti Eddie. Eşti bine, puştiule?

— Da, zise băiatul.

Dar nu era întru totul adevărat, pentru că îşi adusese aminte de urletele tăticului lui Benny. Probabil sătul de văicărelile lui Slightman, Andy, Robotul Mesager, îi apăsase ori îi ciupise un nerv din zona cotului, iar omul „zbierase ca o cucuvea”, cum ar fi spus Roland (fără doar şi poate pe un ton de dispreţ suveran). Fireşte că Slightman cel

Tânăr era acum deasupra acestor lucruri şi tocmai înţelegerea acestui adevăr – a faptului că un băiat, nu demult plin de viaţă şi vioiciune, era acum rece ca mâlul de pe malul râului – îl făcu pe fiul lui Elmer să şovăie. Da, sigur, fiecare dintre noi trebuie să moară la un moment dat, iar Jake spera ca el să o poată face cu destulă demnitate atunci când îi va suna ceasul. De fapt, chiar avea ceva *pregătire* în sensul acesta. Simţise fiori reci pe şira spinării la gândul eternităţii din mormânt. Gândul eternităţii de inactivitate. Gândul eternităţii când va trebui să stea cuminte şi puţin cam mort.

Mirosul lui Andy, rece, dar uleios şi inconfundabil, se simţea pretutindeni în Doganul de pe celălalt mal al Râului Whye, deoarece el şi cu Slightman cel Bătrân se întâlniseră de multe ori acolo înainte de acel ultim raid al Lupilor când aceştia fuseseră întâmpinaţi de comandoul improvizat al lui Roland. Mirosul de aici nu era chiar la fel, dar era unul mai ieşit din comun. Singurul miros cunoscut pe care îl detectase deocamdată Ete şi după care micuţul voia să meargă.

— Stai niţel, stai niţel, se precipită Eddie. Am văzut ceva ce cred că ne-ar trebui.

O puse jos pe Susannah, traversă bucătăria şi aduse din partea cealaltă o măsuţă metalică pe rotile, destinată probabil transportului de veselă sau alte ustensile mari proaspăt spălate.

— Hopa, hopa, Penelopa! intona tânărul şi o urcă pe Susannah pe masa aceea.

Femeia se aşeză comod, ţinându-se bine de margini, dar privirea pe care o aruncă soţului ei era destul de neîncrezătoare:

— Şi când ajungem la o scară? Ce facem atunci, drăgălaşule?

— Drăgălaşul o să vadă ce o să facă atunci când va fi cazul să vadă ce o să facă, spuse tânărul, împingând măsuţa pe coridor. Haide, Ete, caută!

— Ete! Cată!

Bumblerul se repezi vioi înainte, aplecându-şi când şi când capul ca să amuşine. De fapt, nici nu prea avea nevoie de asta, căci mirosul era prea proaspăt şi prea abundent ca să-i reclame întreaga atenţie. Da, mirosul Lupilor era acela pe care îl găsise micuţul. După vreun ceas de mers, eroii noştri trecură pe lângă o uşă ca de hangar pe care scria SPRE CAI. Mai departe, urma îi duse la o alta spre PLATFORMĂ DE LUCRU, unde era ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI AUTORIZAT. (Niciunul dintre ei, nici măcar Jake, a cărui intuiţie era cea mai puternică, nu a avut habar că merseseră pe urmele lui Walter o' Dim. Cel puţin asupra băiatului „boneta minţii" funcţionase ireproşabil. Atunci când Walter se convinse că bumblerul era cel care îi conducea, se întoarse să vorbească cu Mordred – mare greşeală, după cum se va dovedi în scurt timp, dar aducându-i consolarea că nu va mai apuca să mai facă o alta.)

Ete se aşezase în poponeţ în faţa acestei uşi închise, pendulând din codiţa ondulată şi caraghioasă. Uşa era de tipul celor batante.

— Eik, deschi-deschi! Deschi, Eik!

— Da, da, da, spuse Jake. Imediat. Stai cuminte.

— PLATFORMĂ, citi Eddie semnul de pe uşă. Să sperăm că-i cea bună.

Încă mai împingeau la masa metalică pe care stătea Susannah. Singura scară cu care avuseseră de-a face până acum fusese una destul de scurtă, care nu le pusese prea multe probleme. Atunci Susannah coborâse pe fund (în maniera ei obişnuită), în vreme ce Roland şi cu Eddie căraseră masa în urma ei. Jake mersese între ea şi cei doi bărbaţi, cu ţeava de la arma lui Eddie proptită în adâncitura umărului stâng, poziţie cunoscută sub numele de „garda”.

Acum Roland îşi scoase şi el pistolul, şi-l sprijini în adâncitura umărului drept şi împinse uşa, deschizând-o complet. Apoi, uşor ghemuit, trecu prin ea, gata oricând să se arunce pe burtă sau să se retragă, dacă situaţia ar fi cerut-o.

Dar situaţia nu ceru nimic. Dacă Eddie s-ar fi aflat în frunte, poate că i s-ar fi părut (fie şi doar o secundă) că este atacat de Lupi zburători, la fel ca maimuţele din *Vrăjitorul din Oz*. Însă Roland, complet lipsit de imaginaţie, nu irosi nici timp şi nici adrenalină când veni vorba să recunoască obiectele suspendate din tavanul acelei săli de dimensiunile unui hambar: roboţi defecţi care aşteptau să fie reparaţi.

— Haideţi, intraţi, îşi îndemnă el prietenii, iar ecoul vorbelor sale răsună cu putere.

De undeva, din umbrele de deasupra, se auzi fâlfâit de aripi. Rândunele, sau vrăbii-de-câmp, care intraseră aici din greşeală.

— Cred că nu-i nicio problemă.

Intrară şi ceilalţi şi rămaseră cu ochii căscaţi la tavan. Singur prietenul cu patru picioruşe al lui Jake nu părea deloc impresionat. Ete profită de acest răgaz ca să-şi cureţe blăniţa: mai întâi pe stânga, apoi pe dreapta. În cele din urmă Susannah vorbi de pe masa rulantă:

— Ştiţi ceva? Multe am văzut eu în viaţa asta, dar niciodată aşa ceva.

Nici ceilalţi. Uriaşa hală era înţesată cu Lupi ce păreau încremeniţi în zbor. Unii mai purtau încă mantiile şi glugile verzi asemănătoare celei care îl făcuse celebru pe Doctorul Doom{60}; alţii atârnau doar în costumele lor metalice. Unii nu mai aveau capete, alţii nu mai aveau braţe, câtorva le lipsea câte un picior. Chipurile lor cenuşii din oţel păreau că rânjesc ori mârâie, în funcţie de modul în care cădea lumina asupra lor. Pardoseala era acoperită cu mormane de mantii şi mănuşi verzi, aruncate alandala. Şi, la vreo patruzeci de metri depărtare de ei (hala avea cam două sute de metri lungime) se vedea un singur cal

cenuşiu, culcat pe spate, cu picioarele ţepene ridicate în aer. Nu mai avea cap. Din gât îi ieşea un ghem de fire galbene, verzi şi roşii.

O luară încet pe urmele lui Ete, care tropăia vioi şi nepăsător încolo şi încoace. În hala aceasta uriaşă se auzea mult mai tare zgomotul făcut de masa rulantă, iar ecoul roţilor ei se rostogolea sinistru peste ei. Susannah nu-şi putea lua ochii de la tavan. Din cauză că locul acesta, probabil luminat puternic pe vremuri, era acum scufundat în penumbre, i se păruse la început că Lupii pluteau, susţinuţi de vreo şmecherie antigravitaţională. Apoi ajunseră într-un loc unde mai funcţionau becurile fluorescente şi atunci observă cablurile de ancorare.

— Probabil că aici îi reparau, spuse ea. Dacă a mai rămas cineva care să o facă.

— Şi cred că acolo îi activau, adăugă Eddie, arătând spre un loc din faţa lor.

De-a lungul peretelui opus, pe care abia acum îl desluşeau mai bine, se întindea un rând de nişe. Într-unele se aflau câţiva Lupi ţepeni. Altele erau goale, iar în ele se puteau vedea mai multe prize.

Şi atunci, Jake izbucni în hohote de râs, luându-i pe toţi prin surprindere.

— Ce? se nelinişti Susannah. Ce e?

— Nimic, se bâlbâi băiatul, nereuşind să se stăpânească. Doar că…

Şi hala răsună iarăşi de râsul lui incredibil de tânăr şi de proaspăt.

— Doar că seamănă al dracului de bine cu navetiştii din Gara Penn, atunci când stau la coadă în faţa cabinelor telefonice ca să sune acasă sau la birou.

Eddie şi Susannah încercară să-şi închipuie scena şi izbucniră şi ei în râs. Aşa deci, îşi spuse Roland, înseamnă că Jake avea dreptate. Şi nu se mira defel. Cel mai mult îl bucurau râsetele băiatului. Era firesc ca Jake să plângă din cauza dispariţiei prietenului lui, Părintele, dar era bine că încă mai avea puterea să râdă. Era foarte, foarte bine.

3

Uşa care le trebuia lor era la stânga nişelor. Recunoscură imediat sigilul de pe ea, norul cu fulgerul ieşind din el. Îl mai văzuseră pe biletul pe care „R.F.” li-l scrisese pe dosul unei foi din ziarul *Zvonurile lui Oz*{61}, însă uşa nu semăna cu niciuna întâlnită până acum. Cu excepţia desenului cu norul şi fulgerul, uşa aceasta era strictamente utilitară. Deşi vopsită în verde, cei patru şi-au putut da seama cu uşurinţă că era confecţionată din oţel, iar nu din lemn de esenţă tare, ori din lemnul foarte rezistent de carpen. Din laturile cadrului cenuşiu, tot metalic, ieşeau cabluri electrice izolate, groase cât piciorul unui om adult. Şi intrau apoi într-unul din pereţi. Din spatele acestuia se

auzea un huruit aspru care îi păru cunoscut lui Eddie.

— Roland, şopti el. Îţi aduci aminte de Portalul Grinzii? Locul ăla unde am ajuns noi la începutul călătoriei? Mai înainte ca Jake să se alăture cetei noastre de voinici?

Roland îşi amintea:

— Unde i-am împuşcat pe Micuţii Gardieni, cortegiul lui Shardik. Cei care îi supravieţuiseră.

Eddie dădu din cap.

— Atunci mi-am lipit urechea de uşa şi am ascultat. *Totul e dat uitării în sălile pieirii,* a fost gândul care mi-a trecut atunci prin minte. *Acestea sunt sălile morţilor, unde mii de păianjeni îşi ţes pânzele şi unde marile circuite amuţesc, unul câte unul*

De fapt nu fusese doar un gând. Eddie rostise vorbele acestea cu glas tare, dar Roland nu se miră că tânărul nu-şi mai amintea: atunci fusese hipnotizat, sau pe aproape.

— Eram în exteriorul ei, continuă el. Acum suntem la interior.

Şi întinse mâna către uşa care dădea în Bubuit de Tunet, apoi îşi trecu un deget de-a lungul cablurilor groase.

— Se pare că generatoarele alea sau ce-or fi ele, care trimit curent prin cablurile astea, nu sunt prea sănătoase. Dacă vom folosi uşa, zic s-o facem de îndată. S-ar putea închide de tot în orice clipă. Şi atunci ce ne facem?

— O să sunăm la firma de turism „AAA Travel”, spuse Susannah dusă pe gânduri.

— N-aş prea crede. O să ne frigem… cum era vorba aia a ta, Roland?

— O să ne frigem ca într-un cuptor de hamei. „Acestea sunt încăperile pierzaniei.” Ai spus şi asta. Ţi-aduci aminte?

— *Eu* am zis aşa? Cu voce tare?

— Da.

Roland îi conduse spre uşă. Atinse clanţa cu mâna şi şi-o trase repede înapoi.

— Frige? îl întrebă Jake.

Roland scutură din cap.

— Te-ai curentat? întrebă şi Susannah.

Pistolarul clătină iarăşi capul.

— Păi, atunci, haide, zise Eddie. Să-i dăm bice.

Se strânseră în spatele lui Roland. Eddie o ţinea iar pe Susannah sprijinită de şoldul lui, iar Jake îl ridicase pe Ete în braţe. Bumblerul gâfâia ca întotdeauna prin boticul zâmbăreţ, privind la uşă cu ochi de onix şlefuit în montură de aur.

— Da’ ce-o să facem… *dacă-i încuiată*, vru să întrebe Jake.

Dar, înainte de a apuca să-şi ducă vorbele la capăt, Roland apăsă clanţa cu mâna dreaptă (în stânga ţinea pistolul) şi deschise uşa.

Maşinăria din spatele peretelui sughiţă cu putere şi, parcă, cu disperare. Lui Jake i se păru că simte miros de ars: poate de la izolaţia prăjită. Şi tocmai ce-şi spunea că trebuie să nu se mai gândească la năzbâtii, când porniră brusc mai multe ventilatoare mari din tavan. Zgomotul pe care îl făceau era asurzitor, la fel ca acela făcut la decolare de avioanele de vânătoare într-un film despre Al Doilea Război Mondial. Toţi patru tresăriră cu putere. Ba Susannah îşi acoperi capul cu mâna ca să se ferească de posibile obiecte căzătoare.

— Haideţi, se răsti Roland la ei. Repede.

Păşi pragul fără nicio privire în urmă. În fracţiunea aceea de secundă, pistolarul păru rupt în două. Dincolo de el se vedea o sală şi mai mare, şi mai întunecată decât Platforma de Lucru. Şi dungii argintii în zigzag, ce păreau a fi raze de lumină pură.

— Hai, Jake, îi spuse Susannah. Tu urmezi.

Jake trase aer în piept şi păşi peste prag. Nu simţi niciun curent puternic de aer, aşa cum se întâmplase în Peştera Vocilor; nu auzi niciun dangăt înnebunitor de clopot. Nu avu, nici măcar pentru o clipă, sentimentul că ar trece printr-un portal. În schimb, avu impresia oribilă că este întors pe dos. La propriu. Şi fu copleşit de cea mai înfiorătoare senzaţie de greaţă pe care o avusese vreodată în viaţa lui. Făcu pasul până la capăt, puse piciorul în pământ şi simţi cum îl lasă genunchii. O clipă mai târziu era în patru labe pe jos. Nici nu băgă de seamă când îl scăpă pe Ete din braţe. Începu să icnească. Alături, Roland era şi el în genunchi şi începuse să vomite. De undeva venea spre ei un zgomot înfundat, dar neîntrerupt, ca de locomotivă, clinchet stăruitor de clopoţel şi ecourile unei voci amplificate printr-un sistem de sonorizare.

Jake întoarse capul, dorind să-i spună lui Roland că acum înţelegea motivul pentru care doar *roboţii* ieşeau pe uşa asta blestemată, dar nu reuşi, căci vomită din nou.

Pe neaşteptate, se auzi vocea înnebunită a lui Susannah:

— Nu! *Nu!*

Şi apoi:

— Lasă-mă jos, Eddie! Lasă-mă jos până nu…

Şi începu şi ea să vomite. Eddie reuşise s-o depună pe betonul crăpat, înainte de a se alătura şi el Corului Vomitătorilor Veseli.

Ete căzu pe o parte, râgâi aspru, apoi se ridică în picioare. Privi în jur cu ochişori năuci şi dezorientaţi… sau poate că aşa i se părea lui Jake, care îi atribuia bumblerului propriile sale senzaţii.

Parcă începuse să-i mai treacă starea de greaţă când auzi zgomot de paşi apăsaţi. Spre ei veneau în goană trei bărbaţi, toţi trei îmbrăcaţi identic, în jeanşi şi cămăşi albastre din batist şi încălţări ce păreau lucrate manual. Unul dintre aceştia, un domn mai în vârstă, cu un smoc de păr alb şi neîngrijit, venea înaintea celorlalţi doi. Toţi ţineau

mâinile ridicate în aer.

— Pistolari! strigă bărbatul cu păr alb. *Voi* sunteţi pistolarii? Dacă da, nu trageţi! Suntem de partea voastră!

Roland, care nu prea părea în stare să împuşte pe nimeni *(Nu că mi-aş dori să-l pun la încercare,* îşi zise Jake) încercă să se adune de pe jos, aproape reuşi, căzu iar într-un genunchi şi mai scoase nişte icnete sugrumate. Bărbatul cu păr alb îl apucă de încheietura mâinii şi îl săltă de jos fără prea multă politeţe.

— Ştiu cât de rău vă este, spuse bătrânul, nimeni nu ştie asta mai bine decât mine. Norocul e că trece repede. Trebuie să veniţi de îndată cu noi. Înţeleg că nu mai aveţi pic de vlagă, dar a izbucnit alarma la ki'-dam{62} în birou şi…

Se întrerupse. Bulbucă ochii, aproape la fel de albaştri ca ai lui Roland. Chiar şi în întunecimea de acolo, Jake îşi putu da seama că bătrânul se făcuse alb la faţă. Ceilalţi doi îl ajunseră din urmă, dar el nici nu-i observă. La Jake Chambers se holba el fără să clipească.

— Bobby? şopti el. Dumnezeule, Bobby Garfield{63}, tu eşti?

V
STEEK-TETE

1

Tovarăşii domnului cu părul alb erau mult mai tineri (Roland avea impresia că unul dintre ei nu putea să aibă mai mult de optsprezece-douăzeci de ani) şi amândoi păreau absolut îngroziţi. Le era teamă ca nu cumva să fie împuşcaţi din greşeală, fireşte; din acest motiv ieşiseră în goană din întuneric cu mâinile ridicate deasupra capului. Dar se mai temeau şi de altceva, pentru că deja se dumiriseră că nu-i va asasina nimeni pe nepusă masă.

Bătrânul tresări spasmodic, ca şi cum ar fi vrut să se extragă dintr-un loc intim.

— Bineînţeles că nu eşti Bobby, murmură el. Ai părut de altă culoare… şi…

— Ted, trebuie *plecăm* de aici, spuse cel mai tânăr dintre ei pe un ton imperativ. *Inmediatamento,* dacă pricepi ce vreau să zic.

— Bine, şopti bătrânul, fără să-şi ia ochii de la Jake.

Apoi şi-i acoperi cu palma, iar lui Eddie i se păru că se află în faţa unui mentalist cabotin, de bâlci, care se pregătea să-şi facă numărul cu cititul gândurilor. După câteva secunde bătrânul lăsă mâna jos.

— Da, fireşte, spuse el şi îşi întoarse privirea spre Roland. Tu eşti dinh-ul? Roland de Gilead? Roland din neamul lui Eld?

— Da, eu… începu Roland.

Nu reuşi să continue pentru că se îndoi din mijloc şi icni gros. De această dată nu mai ieşi nimic altceva în afara unui fir argintiu de salivă; se curăţase deja de sandviciurile şi supa lui Nigel. Apoi, în semn de salut, îşi ridică la frunte pumnul care-i tremura uşor şi zise:

— Da. Eşti în avantaj, sai. Eu nu ştiu cine eşti.

— Nu contează asta, răspunse bărbatul cu părul alb. Vrei să vii cu noi? Cu ka-tet-ul tău cu tot?

— Bineînţeles, spuse Roland.

În spatele lui, Eddie se aplecă din şale şi vomită din nou.

— *La dracu*? exclamă el cu voce sugrumată. Şi eu, care am crezut că drumul cu Greyhound-ul{64} e nasol. Aiurea, chestia asta e mai… mai… e ca…

— E ca *Titanicul* după ce s-a izbit de aisberg, spuse Susannah pe un ton sfârşit.

— Hai-*deţi!* interveni şi mai impacientat tânărul din grupul celor trei. Dacă Nevăstuică a pornit pe urmele noastre cu taheenii lui, o să ajungă aici în cinci minute. Îl ştiţi ce *viclean* şi *iute* e!

— Da, fu de acord bărbatul cu părul alb. Chiar trebuie să plecăm, domnule Deschain.

— Ia-o înainte, îi zise Roland. Te urmăm.

2

Nu ieşiseră într-o gară feroviară, ci mai degrabă într-un soi de gară de triaj, cu o cupolă imensă. Dungile argintii pe care le văzuse Jake mai devreme nu erau raze de lumină, ci şine de tren, cam şaptezeci de perechi. Pe vreo două dintre ele se fâţâiau înainte şi înapoi nişte locomotive automatizate, cu aspect butucănos. Probabil că fuseseră programate cu secole în urmă. Una împingea un vagon-platformă, plin cu grinzi ruginite. Cealaltă începu să se smiorcăie cu voce metalică, de robot:

— Camka-A este rugat să ajungă la Poarta 9. Camka-A la Poarta 9, vă rog.

În braţele lui Eddie, pe Susannah o apucase iar răul de la stomac din cauza zgâlţâielilor, dar se molipsi de agitaţia bătrânului ca de o gripă. În plus, acum ştia ce anume erau taheenii: creaturi monstruoase cu trup de om şi cap de pasăre ori animal. O duceau cu gândul la tripticul lui Bosch, *Grădina desfătărilor lumeşti.*

— S-ar putea să-mi vină iar să vomit, ţonţonel, îl avertiză ea pe Eddie. Nici prin cap să nu-ţi treacă să te opreşti.

Eddie scoase un mormăit pe care ea îl luă drept încuviinţare. Vedea cum îi şiroieşte transpiraţia pe gât şi o durea sufletul de mila lui. Şi lui îi era rău, nu numai ei. Uite că acum aflaseră cum e să treci printr-un dispozitiv de teleportare niţeluş cam defect. Se întrebă dacă va mai avea vreodată curajul să mai treacă prin altul.

Jake ridică privirea şi văzu acoperişul construit dintr-un milion de panouri de diferite forme şi mărimi; semăna cu un mozaic din bucăţele de faianţă cenuşie. Apoi o pasăre trecu printr-unul din panourile acelea şi băiatul îşi dădu seama că nu erau plăci de faianţă, ci geamuri, iar unele din ele erau sparte. Cenuşiul-închis văzut prin ele era culoarea lumii în Bubuit de Tunet. *Ca şi cum ar fi mereu eclipsă de soare*, îşi zise el, înfiorându-se. Lângă piciorul lui, Ete mai tuşi sec de câteva ori şi apoi îşi văzu de drum, scuturând din cap.

3

Trecură pe lângă un morman de echipamente abandonate – probabil generatoare –, apoi pătrunseră într-un labirint de vagoane aşezate de-a valma, foarte diferite de cele trase de Monoul Blaine. Lui Susannah i se păru că unele aduceau cu vagoanele de navetişti din Gara Centrală

din New Yorkul *când-ului* ei, adică al anului 1964. Şi, parcă pentru a-i întări această impresie, observă că pe unul dintre ele scria **VAGON BAR.** Dar mai erau acolo alte vagoane ce păreau mult mai vechi; construite din oţel nituit, iar nu din crom şlefuit, acestea semănau cu vagoanele de pasageri ce pot fi văzute în westernurile din vremea filmelor mute, sau în serialul *Maverick*. Lângă unul dintre ele era un robot cu cablurile ieşindu-i alandala din grumaz. Îşi ţinea sub braţ capul purtând un chipiu pe a cărui panglică scria CONDUCTOR CLASA I.

La început Susannah încercă să numere de câte ori făceau la stânga şi la dreapta prin labirintul acesta, dar se încurcă şi se lăsă păgubaşă. Într-un final, ieşiră din aglomerarea de vagoane cam la vreo patruzeci şi cinci de metri de o baracă din şindrilă pe uşa căreia era scris mesajul vag aliterativ: **PERON/ PACHETE PIERDUTE/PRELUATE.** Pe betonul cu fisuri mari al aleii ce ducea la baracă zăceau talmeş-balmeş cărucioare de bagaje, grămezi de lăzi din lemn şi doi Lupi morţi. *Ba nu,* se corectă Susannah, *nu-s doi, ci trei.* Cel de-al treilea stătea sprijinit de peretele barăcii, chiar după colţ de **PERON/PACHETE PIERDUTE/PRELUATE.**

— Haide, îi îndemnă bărbatul cu smocul de păr alb. Nu mai avem mult. Dar trebuie să ne grăbim să nu ne prindă taheenul de la Casa Inimilor Sfărâmate{65}. Că, dacă pune mâna pe noi, pe voi o să vă omoare cu siguranţă.

— O să ne omoare şi pe noi, îl contrazise tovarăşul lui foarte tânăr, împingându-şi părul din ochi. Pe toţi o să ne omoare. Doar pe Ted nu. Ted e singurul de care nu se poate dispensa. Da-i prea modest ca să se laude cu asta.

Dincolo de **PERON/PACHETE PIERDUTE/PRELUATE** se afla *(destul de logic, dacă, stai să te gândeşti,* îşi spuse Susannah) **BIROUL DE EXPEDIŢII.** Bărbatul cu părul alb încercă uşa. Era încuiată, iar descoperirea asta parcă îi făcu plăcere în loc să-l necăjească.

— Dinky? spuse el.

Acum cei patru călători aflară că Dinky era numele tânărului agitat şi vorbăreţ. Acesta puse mâna pe clanţă, iar Susannah auzi un trosnet venit parcă dinăuntru. Dinky se trase un pas înapoi. Ted încercă iar uşa şi aceasta se deschise fără să protesteze. Intrară cu toţii într-un birou întunecos, tăiat pe din două de o tejghea înaltă. Pe ea era un anunţ care o făcu pe Susannah să simtă gustul nostalgiei: **LUAŢI UN NUMĂR ŞI AŞTEPTAŢI.**

După ce uşa se închise în spatele lor, Dinky apăsă din nou pe clanţă. Se auzi alt trosnet.

— Ai încuiat-o la loc, observă Jake, pe un ton oarecum acuzator, dar cu un zâmbet larg pe chipul care îşi recăpătase culoarea sănătoasă. Aşa e?

— Nu acum, te rog, interveni bărbatul cu părul alb – adică Ted. N-avem vreme. Urmaţi-mă, vă rog.

Rabată o bucată din tejghea şi îi conduse în biroul unde se aflau doi roboţi ce păreau morţi demult şi trei schelete umane.

— Ce mama dracului avem că tot peste oase dăm? se enervă Eddie.

Şi el începuse să se simtă mai bine şi dădea acum pe gură toate aiurelile care-i treceau prin cap, fără a se aştepta la niciun răspuns de la cei din jur. Cu toate acestea, primi unul. De la Ted.

— Ai auzit de Regele Purpuriu, tinere? Ai auzit, fireşte că ai auzit. Se spune că pe vremuri a împrăştiat gaz toxic peste toată partea asta de lume. Probabil că nu mai avea cu ce să se distreze. I-a omorât aproape pe toţi. Întunecimea asta care ne înconjoară este efectul faptei sale. E nebun, desigur. Asta-i mare parte din problemă. Pe aici acum.

Şi îi conduse pe o uşă pe care scria **OFICIU** ce dădea într-o încăpere aparţinând unui mare mahăr din minunata lume a expediţiilor pe calea ferată. Susannah observă nişte urme pe duşumea, ceea ce însemna că mai trecuse cineva pe acolo de curând. Poate chiar aceşti noi tovarăşi de drum ai lor. Tot mobilierul se limita la un birou, greu de observat sub cincisprezece centimetri de praf scămos, două scaune şi o canapea. În spatele biroului era o fereastră. Se vede treaba că pe vremuri fusese acoperită cu jaluzele orizontale, care acum se aflau pe jos, rupte şi murdare. Priveliştea de dincolo de fereastră era pe cât de respingătoare, pe atât de fascinantă. Terenul de dincolo de Gara Bubuit de Tunet îi aduse aminte lui Susannah de pustietăţile de pe malul Râului Whye, doar că acesta era mai plin de pietre şi mai înfiorător.

Şi, fireşte, mai întunecat.

Şinele (cu trenuri oprite pentru eternitate pe unele dintre ele) erau dispuse radial, aidoma firelor unei pânze de păianjen din oţel. Cerul, ca din cea mai închisă ardezie, se încovoiase peste ele, parcă atingându-le. Aerul dintre cerul acesta şi pământ părea oarecum mai *dens.* Susannah se văzu nevoită să mijească ochii, deşi nu era ceaţă, nici fum.

— Dinky, spuse bărbatul cu părul alb.

— Da, Ted.

— Ce ai lăsat în drum pentru prietenul nostru, Nevăstuică?

— O dronă de mentenanţă, răspunse Dinky. O să creadă că a intrat prin uşa din Fedic, a declanşat alarma, şi după aia s-a prăjit pe şine la capătul triajului. Că unele dintre ele încă mai sunt foarte fierbinţi. De aia sunt păsări moarte, făcute scrum, pe lângă ele. Da' n-ar fi crezut că alarma a fost declanşată de vreo păsărică din alea, nici măcar de vreo mierlă mai bine hrănită… pe când o dronă… Sunt convins că o să pună botul. Nevăstuică nu-i deloc tâmpit, dar chestia cu drona e destul de plauzibilă.

— Bine. Foarte bine. Priviţi într-acolo, pistolari.

Ted întinse mâna arătându-le un pisc ascuţit din piatră care împungea orizontul. Susannah îl desluşi fără prea mare greutate: în regiunea aceasta întunecată toate orizonturile păreau foarte aproape. Dar nu sesiză nimic ieşit din comun la versanţii aceia de pământ arid şi pietre căzute claie peste grămadă.

— Acela este Can Steek-Tete.

— Micuţul Ac, spuse Roland.

— Excelentă traducere. Într-acolo ne ducem.

Susannah simţi cum inima îi face un salt mortal de la trapez. Muntele acela, numit şi „afloriment" de unii, era probabil la distanţă de zece, cincisprezece kilometri de ei. Oricum, foarte, foarte departe. Nu credea că Eddie şi Roland ar fi putut s-o care până acolo, nici măcar cu ajutorul celor doi bărbaţi mai tineri din grupul lui Ted. Şi, în fond, de ce ar avea încredere în indivizii ăştia?

Pe de altă parte, oftă ea în gând, *ce altă şansă avem?*

— Nu va fi nevoie să fii cărată în braţe, îi spuse Ted, dar lui Stanley i-ar prinde bine şi ajutorul tău. Ne vom lua de mâini, aşa cum se face la şedinţele de spiritism. Vreau să vizualizaţi toţi formaţiunea aia stâncoasă atunci când vom trece. Şi să vă gândiţi numai şi numai la numele ei: Steek-Tete, Micuţul Ac.

— Ho, ho, stai aşa! strigă Eddie.

Ajunseseră lângă o altă uşă: uşa deschisă a unui dulap. Înăuntrul lui atârnau umeraşe din sârmă şi un sacou roşu şi foarte vechi. Eddie îl apucă pe Ted de umăr şi-l întoarse cu faţa la el.

— Prin ce să trecem? Pe unde să trecem? Pentru că dacă dumneata vorbeşti despre o uşă cum a fost aia din urmă…

Ted ridică ochii la Eddie (tânărul era mai înalt), iar Susannah observă un lucru uluitor şi înspăimântător în acelaşi timp: ochii lui Ted păreau că vibrează în orbite. După doar o clipă înţelese că nu era chiar aşa. Pupilele bărbatului cu părul alb se măreau şi se micşorau cu o rapiditate stranie. Ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî dacă să se adapteze la lumină sau la întuneric.

— Nu-i nicio uşă. Mai bine zis, nu-i una de tipul celor cu care eşti obişnuit, tinere. Trebuie să ai încredere în mine. Ascultă.

Tăcură toţi, iar Susannah auzi huruit de motoare ce păreau a se apropia.

— Ăsta-i Nevăstuică, îi informă Ted. A luat nişte taheeni cu el să-l ajute. Poate patru. Mai degrabă vreo şase. Dacă dau cu ochii de noi, Dink şi Stanley vor muri cu siguranţă. Nu-i nevoie să *pună mâna* pe noi, ci doar să ne *vadă.* Ne riscăm vieţile pentru voi. Nu e de joacă, aşa că termină cu întrebările şi *urmaţi-mă* cu toţii!

— Aşa vom face, îi spuse Roland. Şi ne vom gândi la Micuţul Ac.

— Steek-Tete, îşi dădu şi Susannah consimţământul.

— N-o să vi se mai facă rău, le zise Dinky. Pe cuvânt de onoare.

— Slavă Domnului, suspină Jake.

— Savă-omnu, fu de acord şi Ete.

Iar Stanley, cel de al treilea bărbat din grupul lui Ted, nu spuse nici acum nimic.

4

Era doar un dulap – un dulap de birou, ca să spunem tot adevărul – îngust şi mucegăit. Pe buzunarul de la piept al sacoului roşu şi foarte vechi era un ecuson de alamă pe care se desluşeau cuvintele **ŞEF DE EXPEDIŢII.** Stanley îi conduse spre peretele gol din fundul dulapului. Pe lângă ei umeraşele zăngăneau. Jake era cu mare băgare de seamă pe unde pune piciorul, ca să nu calce pe Ete. Dintotdeauna fusese puţin cam predispus la claustrofobie, iar acum deja simţea degetele umflate ale Doamnei panică mângâindu-i gâtul: mai întâi pe o parte, apoi şi pe cealaltă. 'Rizele pocneau stins în traista de pe umăr. Şapte oameni şi un billy-bumbler înghesuiţi într-un dulap mic? Cum mama dracului? Tot se mai auzea huruitul motoarelor care se apropiau de ei. Iar pe cel din frunte îl chema Nevăstuică.

— Prindeţi-vă de mâini, murmură Ted. Şi concentraţi-vă.

— Steek-lete, repetă Susannah, dar în urechile lui Jake vocea ei sună neîncrezătoare de această dată.

— Micuţul… începu Eddie şi se opri brusc.

Dispăruse peretele gol din fundul dulapului. În locul lui se întindea o poieniţă, mărginită pe o latură cu pietre rotunde şi pe cealaltă cu o pantă abruptă, pe care creşteau arbori pitici. Jake era în stare să pună rămăşag că aici era Steek-Tete şi voia să creadă că era o scăpare din spaţiul acela închis.

Stanley scoase un geamăt înfundat. De durere, sau de efort, sau ambele. Ţinea ochii închişi şi de sub pleoape îi şiroiau lacrimile.

— Haide, spuse Ted. Arată-ne drumul, Stanley.

Iar către ceilalţi:

— Ajutaţi-l şi voi, dacă puteţi! În numele taţilor voştri, ajutaţi-l!

Jake încercă să vizualizeze aflorimentul pe care li-l arătase Ted prin fereastra biroului şi porni înainte, ţinându-l cu o mână pe Roland, care mergea în faţa lui, iar cu cealaltă pe Susannah care venea în urmă. Simţi o boare răcoroasă pe pielea fierbinte şi transpirată şi păşi pe versantul Micuţului Ac, Steek-Tete din Bubuit de Tunet, gândindu-se în treacăt la domnul C.S. Lewis şi la sublimul şifonier care te ducea în Narnia.

5

Dar nu în Narnia au ieşit ei.

Era frig acolo, pe coasta aflorimentului, iar Jake începu curând să tremure. Când privi peste umăr în spate, nu mai zări nici urmă a portalului prin care trecuseră. Totul în jurul lor era întunecat, iar aerul avea un miros înţepător, deloc plăcut, asemănător cu mirosul de kerosen. Într-o parte a versantului era o grotă mică (un fel de alt dulap) şi din ea Ted scoase câteva pături şi un bidon cu apă cu gust acru, alcalin. Roland şi Jake îşi puseră câte o pătură pe umeri. Eddie luă două şi le înfăşură în jurul lui şi al lui Susannah. Încercând să nu clănţăne din dinţi (odată porniţi, nu aveau să se mai oprească, într-atât de frig îi era), Jake invidie căldura de care se bucurau cei doi.

Şi Dink se înfofoli şi el cu o pătură, dar Ted şi Stanley păreau a nu simţi temperatura scăzută.

— Uitaţi-vă acolo, îi îndemnă Ted, arătând spre un păienjeniş de şine.

Jake văzu triajul şi, chiar alături, o altă clădire cu acoperiş verde ce părea a fi mai lungă de un kilometru şi jumătate. Din ea ieşeau şine care duceau în toate direcţiile. *Gara Bubuit de Tunet,* se minună el. *Unde Lupii îi îmbarcă în trenuri pe copiii răpiţi şi îi trimit pe Calea Grinzii spre Fedic. Şi unde îi aduc ca să-i trimită la casele lor după ce au fost bolânziţi.*

Deşi trecuse prin multe aventuri fantastice, tot îi venea greu să creadă că doar cu două minute mai devreme fusese acolo, în vale, la distanţă de mai bine de zece kilometri. E drept că toţi contribuiseră la deschiderea portalului, dar bărbatul pe nume Stanley fusese cel care îl crease. Iar acum el era palid şi părea istovit, aproape la capătul puterilor. Ba chiar se şi clătinase pe picioare o dată, iar Dinky *(nefericită* poreclă{66}, după umila părere a lui Jake) reuşise să-l prindă la timp de braţ, împiedicându-l să cadă. Dar Stanley parcă nici nu băgase de seamă. Îl privea pe Roland cu un soi de veneraţie îngrozită.

Nu-i doar respect în ochii lui, îşi spuse Jake, *şi nici teamă. E altceva. Dar ce?*

De gară se apropiau două cărucioare cu motor şi cu pneuri-balon – ATV-uri. Fără doar şi poate erau Nevăstuică (cine o mai fi fost şi ăla) cu taheenii lui, presupuse Jake.

— După cum aţi dedus, le zise Ted, s-a dat alarma în biroul Supraveghetorului de la Devar-Toi. Biroul *directorului* închisorii, dacă preferaţi să-i ziceţi aşa. Alarma asta se declanşează ori de câte ori cineva sau ceva foloseşte uşa dintre platforma de lucru din Fedic şi gara aia de colo…

— Dacă-mi aduc bine aminte, îl întrerupse Roland, nu i-ai zis nici supraveghetor şi nici director. Ci ki'-dam.

Pe Dink îl pufni râsul.

— Te-ai prins, tipule.

— Da' ce înseamnă ki'-dam? întrebă Jake, deşi avea bănuielile lui.

Expresii asemănătoare foloseau şi oamenii buni din Calla: cutia capului, cutia inimii, cutia ki. Adică, în ordine descrescătoare, cutia cu gândurile omului, cea cu emoţiile lui şi cea cu funcţiile animalice. Deci, o persoană mai scârboasă la gură ar fi putut traduce particula „ki" (din sintagma „cutia ki") prin *rahat,* sau *căcat,* sau *caca,* sau ceva de genul ăsta.

Ted ridică din umeri:

— Ki'-dam înseamnă „creier de căcat". Aşa l-a poreclit Dinky pe sai Prentiss, şeful de la Devar. Dar deja ştiai asta, nu-i aşa?

— Cred că da, spuse Jake.

Ted îl privi îndelung, iar atunci când băiatul reuşi să identifice privirea aceasta, înţelese şi felul în care se uita Stanley la Roland: nu cu teamă, ci cu fascinaţie. Jake bănuia că Ted nu-şi putea scoate din minte asemănarea dintre el şi un tip pe care-l chema Bobby. Plus că era convins că Ted îşi dăduse seama că e înzestrat cu intuiţia aceea foarte puternică, pe care ei o numeau „atingere". Dar care era sursa fascinaţiei pe care o simţea Stanley? Poate de fapt nu era nimic extraordinar: poate că Stanley nu mai văzuse niciodată vreun pistolar în carne şi oase. Şi atâta tot.

Pe neaşteptate, Ted se întoarse cu spatele la Jake şi i se adresă lui Roland:

— Acum uită-te în direcţia aia, spuse el.

— *Hopa!* exclamă Eddie. Ce mama *naibii?*

Susannah era şi ea pe cât de amuzată, pe atât de uluită. Lucrul acela pe care-l arăta Ted îi amintea de epopeea biblică a lui Cecil B. Demille{67}, *Cele zece porunci,* mai ales de secvenţa aceea în care Marea Roşie, despărţită de Moise, arăta suspect demult ca o piftie, iar vocea lui Dumnezeu, venită din rugul în flăcări, suna cam prea mult ca vocea lui Charles Laughton{68}. Dar tot i se părea *uluitor.* Cam aşa cum ţi se par efectele speciale ieftine din vechile filme hollywoodiene.

Toţi căscaseră ochii la o singură rază de soare, groasă şi absolut splendidă, coborâtă pieziş pe pământ printr-o spărtură în norii burtoşi. Perfora văzduhul întunecat ca un proiector, luminând un complex de clădiri aflat cam la zece kilometri depărtare de Gara Bubuit de Tunet. „Cam la zece kilometri depărtare" era singura coordonată, pentru că în lumea aceasta stranie nu exista nici nord şi nici sud; sau, mai bine zis, nu existau asemenea repere geografice pe care să te poţi baza. Acum nu mai exista decât Calea Grinzii.

— Dinky, vezi că e un binoclu în…

— În grota de jos, da?

— Nu. L-am scos de acolo data trecută, răspunse Ted, ţinându-şi nerăbdarea în frâu. L-am pus pe lăzile alea dinăuntru. Fii bun şi adu-l.

Eddie nici nu auzi acest schimb de replici. Era prea fermecat (şi

surprins) de acea unică rază lată de soare ce lumina un teren verde şi vesel, atât de imposibil de conceput în mijlocul acestui deşert întunecat şi arid ca… ei bine, cam tot la fel cât de neconceput li se poate părea Parcul Central din New York turiştilor din Vestul Mijlociu.

Zări acolo nişte clădiri ce semănau cu căminele din campusurile universitare – din cele *drăguţe* – şi altele care arătau ca nişte conace vechi şi primitoare, în faţa cărora se întindeau peluze verzi şi late. La capătul îndepărtat al zonei luminate de raza aceea de soare era o stradă mărginită de prăvălii. Prototipul Străzii Mari din America provincială. Cu o singură excepţie: începea şi se sfârşea în deşertul întunecat şi stâncos. Eddie mai observă patru turnuri din piatră, cu zidurile îmbrăcate în iederă. Ba nu, stai aşa. Nu erau patru, ci şase turnuri. Cele două pe care nu le observase din prima erau ascunse de nişte pâlcuri de ulmi bătrâni şi maiestuoşi. Ulmi în mijlocul deşertului!

Dinky se întoarse cu binoclul şi i-l întinse lui Roland, care îl refuză clătinând din cap.

— Nu i-o lua în nume de rău, spuse Eddie. Ochii lui sunt… mă rog, hai să zicem că nu seamănă cu ai noştri. Dar eu, unul, mi-aş dori să arunc o privire.

— Şi eu, spuse Susannah.

Eddie îi oferi binoclul:

— Doamnele au întâietate.

— Vai, dar eu…

— *Încetaţi!* aproape că mârâi Ted. Timpul e scurt, riscul enorm. Nu-l irosiţi pe primul şi nu-l sporiţi pe al doilea, vă rog.

Susannah se simţi lezată, dar îşi înghiţi replica. Luă binoclul, îl duse la ochi şi îl reglă. Privi apoi la locul luminat de raza de soare şi ceea ce văzu îi intensifică senzaţia că privea la un campus universitar, micuţ, dar perfect în toate privinţele, campus ce se învecina cu un orăşel de provincie absolut superb. *Pun prinsoare că aici nu există nimic din tensiunile obişnuite în lumea universitară,* îşi spuse ea. *Pun prinsoare că Oraşul-Ulmilor şi Universitatea-Sfărâmătorilor se potrivesc ca untul şi gemul, Abbott şi Costello*{69}*, Coca-Cola şi gheaţa.* Ori de câte ori găsea câte o povestire a lui Ray Bradbury în *Saturday Evening Post,* pe ea o citea înainte de toate celelalte articole din săptămânal, pentru că îl *iubea* pe Bradbury, iar ceea ce vedea acum prin binoclu o duse cu gândul la Greentown, orăşelul ideal din Illinois, pe care şi-l imaginase scriitorul. Loc unde adulţii obişnuiau să stea în balansoare pe verande, bând limonadă, iar copiii se jucau leapşa cu lanternele în crepusculul de vară împânzit de licurici. Iar în campusul universitar din vecinătatea acestui orăşel băutura era consumată cu moderaţie. Erau interzise drogurile şi tranchilizantele şi rock'n roll-ul. Aici fetele sărutau băieţii cu pasiune feciorelnică şi se întorceau devreme de la întâlnire pentru ca Supraveghetoarea Căminului să nu-şi facă o

impresie proastă despre ele. Aici soarele strălucea cât era ziua de lungă; aici la radio se transmiteau cântece interpretate de Perry Como şi de Surorile Andrews; în locul acesta nimeni nu bănuia că se află de fapt printre ruinele unei lumi care mersese mai departe.

Ba nu, îşi spuse ea cu răceală. *Unii din ei ştiu adevărul. Asta-i motivul pentru care ne-au căutat oamenii ăştia trei.*

— Acolo e Devar-Toi, spuse Roland fără inflexiuni în glas.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Da, zise Dinky. Bunul şi dragul Devar-Toi.

Întinse mâna spre o clădire mare şi albă de lângă cămine.

— O vezi pe aia albă? Aia-i Casa Inimilor Sfărâmate, unde locuiesc can-toii. Ted le zice „căutători". Hibrizi de oameni cu taheeni. Şi ei nu-i zic închisorii Devar-Toi, îi zic Algul Siento, care înseamnă…

— Paradisul Albastru, spuse Roland.

Jake înţelese imediat motivul: toate clădirile, cu excepţia turnurilor din piatră, aveau acoperişurile din ţiglă albastră. Nu, nu Narnia era locul acesta, ci Paradisul Albastru. Unde un grup de oameni se îndeletniceau cu producerea sfârşitului lumii.

Sfârşitul *tuturor* lumilor.

6

— Pare cel mai plăcut loc din câte există, cel puţin de când a dispărut Lumea Dinăuntru, spuse Ted. Nu credeţi?

— Da, sigur, e destul de drăguţ, fu de acord Eddie.

Simţea că are pe puţin o mie de întrebări de pus şi bănuia că Suze şi Jake aveau şi ei tot câte o mie, dar nu era acum momentul să pretindă răspunsuri la ele. Rămase însă cu privirea aţintită la minunata oază din zare. Unicul loc verde şi luminat de soare din Bubuit de Tunet. Unicul loc *aparent* plăcut. Şi, în fond, de ce n-ar fi fost aşa? Amicii noştri Sfărâmători merită doar ce-i mai bun.

Dar tot îi scăpă o întrebare:

— Ted, ştii cumva de ce vrea Regele Purpuriu să distrugă Turnul?

Ted îi aruncă o privire scurtă, care tânărului i se păru rece, de-a dreptul glacială. Dar apoi bărbatul surâse şi atunci i se lumină întreaga faţă. Iar ochii lui încetaseră cu bâţâiala aia înspăimântătoare de mai devreme, chestie care, să recunoaştem, era o *mare* realizare.

— E nebun, îi răspunse Ted. Mai nebun decât un balamuc întreg. Dus cu legendara plută. Nu v-am zis?

Şi adăugă iute, înainte ca Eddie să-i poată răspunde:

— Da, e destul de drăguţ. Ori că-i spui Devar-Toi, Marea Închisoare sau Algul Siento, pare un loc pe cinste. Şi chiar *este.*

— Condiţiile de cazare sunt prima-ntâi, fu de acord Dinky.

Până şi Stanley se uita cu dor în jos, spre comunitatea luminată de

soare.

— Mâncarea e nemaipomenită, continuă Ted, iar filmele de la Cinematograful Giuvaierul se schimbă de două ori pe săptămână. Şi dacă n-ai chef să mergi la cinematograf, poţi să vezi filmele acasă pe DVD-uri.

— Astea ce mai sunt? întrebă Eddie, apoi clătină din cap. Nu mă lua în seamă. Spune mai departe.

Ted ridică din umeri ca şi cum ar fi întrebat *Ce altceva mai vrei?*

— În primul rând, ai parte de sex astral fără restricţii, zise Dinky. Sigur, nu-i decât o simulare, dar credeţi-mă când vă spun că-i incredibil, într-o singură săptămână doar, eu mi-am tras-o cu Marilyn Monroe, Madonna şi Nicole Kidman.

În glasul tânărului se ghicea un fel de mândrie amestecată cu jenă.

— Şi dacă aş fi vrut, aş fi putut s-o fac cu toate trei deodată. Singurul fel prin care-ţi poţi da seama că nu-s reale e să sufli în direcţia lor de foarte aproape. Atunci, partea aia pe care sufli… dispare. E cam naşpa.

— Băutură? Droguri? se interesă Eddie.

— Băutură în cantităţi limitate, răspunse Ted. Dacă te pasionează enologia, atunci poţi experimenta minuni la fiecare masă.

— Ce-i aia enologie? întrebă Jake.

— Aşa numesc snobii ştiinţa vinului, dulceaţă mică, îi explică Susannah.

— Dacă eşti deja dependent de vreo chestie atunci când ajungi în Paradisul Albastru, zise Dinky, te scapă ei de dependenţa ta. Cu blândeţe. Au fost însă unul sau doi care s-au lăsat mai greu…

Întâlni ochii lui Ted care dădu din cap îndemnându-l să continue.

— Ei, tipii ăia au dispărut fără urmă.

— De fapt, căutătorii nu mai au *nevoie* de alţi Sfărâmători, spuse Ted. Cei pe care îi au acum sunt suficienţi ca să le facă treaba.

— Despre câţi vorbeşti? vru să ştie Roland.

— Cam trei sute, răspunse Dinky.

— Fix trei sute şapte, interveni Ted. Suntem cazaţi în cinci cămine, deşi ideea de cămin studenţesc nu-i tocmai una care să redea cu exactitate realitatea. Fiecare dintre noi are propriul apartament şi contactul mai mare, sau mai mic, cu ceilalţi Sfărâmători este lăsat la latitudinea noastră.

— Şi voi vă daţi seama ce sunteţi puşi să faceţi? îl întrebă Susannah.

— Da. Deşi nu ne prea gândim la asta.

— Nu înţeleg de ce nu vă revoltaţi.

— Din ce *când* veniţi dumneavoastră, doamnă? o întrebă Dinky.

— Din ce…?

Apoi înţelese.

— Din 1964.

Tânărul oftă şi clătină din cap.

— Înseamnă că nu aţi auzit de Jim Jones şi Templul Poporului. Mi-ar fi fost mai uşor să vă explic. Tipul ăsta, Jones, originar din San Francisco, a înfiinţat o sectă creştină în nordul Americii de Sud, în Guyana britanică. Şi în 1978 aproape o mie de adepţi ai lui au participat la o sinucidere în masă. Au trecut pe rând şi au băut dintr-un butoi suc otrăvit cu cianură, în vreme ce el îi privea de pe veranda casei sale şi le spunea poveşti cu maică-sa printr-un gigafon.

Susannah se holba înmărmurită la el, nevenindu-i să creadă o asemenea grozăvie. Ted îl privea lung, cu iritare prost mascată. Dar probabil că i se părea ceva important în povestea asta, pentru că nu-l întrerupse.

— Aproape o mie de suflete, repetă Dinky. Şi-au luat viaţa pentru că erau tulburaţi şi se simţeau singuri şi îşi închipuiau că Jim Jones le era prieten. Şi pentru că – fiţi atentă la asta! – *nu aveau la ce să se întoarcă.* La fel e şi aici. Dacă Sfărâmătorii s-ar uni, ar putea face un fel de ciocan cu minţile lor, cu care să-i dea de-a rostogolul peste graniţele galaxiei noastre şi pe Prentiss, şi pe Nevăstuică, şi pe can-toi. Dar nu suntem decât ăştia pe care îi vedeţi: eu şi Stanley şi preferatul tuturor, domnul Theodore Brautigan, din Milford, Connecticut. Promoţia 1920 la Harvard, conducător al Clubului de Teatru, al Clubului de Dezbateri, redactor al fiţuicii *Purpuriul*{70} şi, fireşte, al Latrinei Phi Beta.

— Putem avea încredere în voi? întrebă Roland.

Întrebarea părea pusă într-o doară, în stilul „hai să mai povestim ca să ne treacă vremea mai repede".

— Trebuie să aveţi, răspunse Ted. Nu aveţi pe nimeni altcineva care să vă ajute. Şi nici noi.

— Dacă am fi fost de partea lor, zise şi Dinky, nu credeţi că ne-am fi încălţat cu ceva mai de Doamne-ajută în loc de mocasinii ăştia făcuţi din anvelope? În Paradisul Albastru ţi se pune totul la dispoziţie, cu câteva excepţii. Fundamentale. Chestii la care nu te-ai fi gândit vreodată că-ţi sunt indispensabile, dar care… cum să vă spun… e cam greu să speli putina dacă n-ai alte încălţări decât papucii marca Algul Siento.

— Parcă tot nu-mi vine să cred, spuse Jake. Toţi oamenii ăia care încearcă să sfărâme Grinzile. Nu vreau să vă simţiţi jigniţi, dar…

Dinky se răsuci brusc spre el, cu pumnii încleştaţi şi un zâmbet strâmb şi furios pe chip. Ete trecu imediat în faţa lui Jake şi se aşeză în poponeţ acolo mârâind înfundat şi etalându-şi colţii. Dinky ori nu-l observă, ori nu-l băgă în seamă.

— Nu mai spune? Ştii ceva, puştiulică? Iete că mă simt *jignit!* Mă simt al dracului de jignit. Ce ştii tu despre cum e să fii mereu lăsat pe dinafară, să fii ciuca bătăilor tuturor, să te simţi în permanenţă aşa

cum s-a simţit Carrie[71] la afurisitul ăla de bal?

— Cine? întrebă nedumerit Eddie, dar Dink, luat de val, nu-i dădu nicio atenţie.

— Acolo sunt tipi care nu pot să meargă sau nu pot să vorbească. Acolo e o fătucă fără mâini. Câţiva cu hidrocefalie, adică au capetele mari cât blestematul ăla de *New Jersey*.

Spunând acestea, îşi duse mâinile cam la şaizeci de centimetri de cap într-o parte şi în cealaltă, gest considerat de toţi cei prezenţi o exagerare. Mai târziu aveau să descopere că nu fusese cazul.

— Uite, amărâtul ăsta de Stanley e unul din ăia muţi.

Roland se uită la obrajii palizi şi neraşi ai lui Stanley, la părul negru şi creţ. Şi schiţă un zâmbet.

— Ba *eu cred* că nu-i mut, spuse pistolarul. Porţi numele tatălui tău, Stanley? Eu cred că da.

Stanley se roşi violent la faţă şi lăsă capul în jos. Dar pe buze îi apăruse un zâmbet mic. În acelaşi timp, ochii i se umplură de lacrimi. *Ce mama dracului se petrece aici?* se întrebă Eddie.

Se pare că nici lui Ted nu-i era prea clar.

— Sai Deschain, mă întreb dacă aş putea să te rog…

— Nu, nu, mii de scuze, îl întrerupse Roland. Nu mai aveţi timp, aşa cum ai spus. Cu toţii simţim asta. Spune-mi, însă, Sfărâmătorii ştiu ce li se dă? Ştiu cu *ce* sunt hrăniţi ca să le crească puterile?

Ted se simţi sleit şi se aşeză pe o piatră, privind în vale, la păienjenişul de şine din oţel.

— Are cumva legătură cu copilaşii pe care-i aduc în gară?

— Da.

— Nu ştim, spuse Ted pe acelaşi ton posomorât. Nu tocmai. Ni se dau zeci de pastile zilnic. Dimineaţa, la prânz şi seara. Unele sunt vitamine. Altele au cu siguranţă scopul de a ne face docili în permanenţă. Am reuşit să îmi curăţ organismul de astea şi i-am ajutat şi pe Dinky şi pe Stanley să facă acelaşi lucru. Numai că… dacă vrei ca o asemenea curăţare să aibă efect, trebuie în primul rând să-ţi *doreşti* să aibă efect. Pricepi ce-ţi spun, pistolarule?

Roland dădu din cap: pricepea.

— Multă vreme m-am gândit că probabil ne mai dau şi nişte… nu ştiu cum să le zic… nişte stimulente pentru creier… dar, cu atâtea pastile, e imposibil să ne dăm seama despre care e vorba. Care anume pastilă ne transformă în canibali, sau în vampiri, sau şi în canibali, şi în vampiri.

Se opri şi privi concentrat la incredibila rază de soare. Întinse mâinile. Dinky îl prinse de una, iar Stanley de cealaltă.

— Uitaţi-vă la chestia asta, îi îndemnă Dinky. O să vă placă.

Ted închise ochii. Cei trei se uitau peste deşertul întunecat, la raza de soare ca venită din filmul lui Cecil B. Demille… da, *se uitau* chiar şi

cu ochii închişi. Roland ştia prea bine asta.

Raza pâlpâi şi se stinse. Zece secunde sau poate puţin mai mult, Devar-Toi deveni la fel de întunecat ca deşertul, Gara Bubuit de Tunet, Steek-Tete. După aceea, absurda strălucire inundă iarăşi închisoarea. Dinky scoase un oftat strident (dar mulţumit) şi făcu un pas înapoi, trăgându-şi mâna din strânsoarea lui Ted. Imediat, bărbatul cu părul alb îi dădu drumul şi lui Stanley şi se întoarse spre Roland.

— Tu ai făcut asta? îl întrebă pistolarul.

— Toţi trei am făcut-o, răspunse Ted. Stanley cu precădere. El e cel mai puternic. Prentiss, căutătorii şi taheenii se sperie de moarte când rămân fără lumina lor artificială. Şi, vedeţi voi, acum asta se întâmplă tot mai des, nu doar din cauza noastră. Maşinăriile s-au… s-au şubrezit şi se opresc.

— Totul se opreşte, spuse Eddie.

Ted îl privi fără să zâmbească.

— Dar nu suficient de repede, domnule Dean. Trebuie să înceteze toată sabotarea asta a celor două Grinzi rămase şi trebuie să înceteze de îndată, căci altfel nu va mai conta. Noi vă vom ajuta cum putem, chiar dacă asta va însemna să-i ucidem pe ceilalţi.

— Sigur, spuse Dinky, schiţând un zâmbet forţat. Dacă reverendul Jim Jones a putut s-o facă, de ce n-am putea şi noi?

Ted îi aruncă o privire dezaprobatoare, apoi se întoarse iar spre katet-ul lui Roland.

— Poate nu se va ajunge atât de departe. Dar dacă va fi cazul…

Se ridică de pe piatră şi îl apucă de braţ pe Roland.

— Spune-mi, *am devenit* canibali? îl întrebă el pe un ton aspru, aproape strident. Am mâncat copilaşii pe care Mantiile-Verzi îi aduc din Ţinuturile de Hotar?

Roland nu-i răspunse.

Ted se întoarse la Eddie:

— Vreau să ştiu.

Eddie nu scoase niciun cuvânt.

— Doamnă-sai? o imploră Ted pe femeia cocoţată pe şoldul lui Eddie. Suntem gata să vă ajutăm. De ce nu mă ajutaţi şi voi răspunzându-mi la întrebare?

— S-ar schimba ceva dacă ai afla adevărul? îl întrebă Susannah.

Ted o privi o clipă cu ochi goi, apoi se întoarse spre Jake:

— Ai putea fi fratele geamăn al mai tânărului meu prieten. Ştiai asta, fiule?

— Nu, dar nu mă miră, spuse Jake. Se pare că aşa merg lucrurile pe aici. Totul se… hm… se armonizează.

— Şi ai să-mi spui ce vreau să aflu? Bobby ar face-o.

Ca să te distrugi singur? Să te distrugi pe tine, în loc să-i distrugi pe ei?

Şi Jake clătină din cap.

— Eu nu sunt Bobby. Indiferent cât de mult zici că aş semăna cu el.

Ted oftă amărât şi făcu un gest de înţelegere:

— Sunteţi solidari. De ce m-ar surprinde? În fond, sunteţi ka-tet.

— Tre' să mergem, îi spuse Dink. Deja am stat prea mult aici. Nu-i vorba că ar trebui să ne întoarcem pentru strigarea apelului; eu şi cu Stanley tre' să le defectăm afurisita aia de telemetrie, pentru ca atunci când Prentiss şi Nevăstuică o să verifice datele, să zică: „Teddy B. A fost aici tot timpul. La fel şi Dinky Earnshaw şi Stanley Ruiz. Cuminţi mai sunt băieţii *ăştia*."

— Aşa este, zise Ted. Ai dreptate. Dar mai putem sta cinci minute?

Dinky dădu din cap cu destulă reticenţă. Atunci vântul aduse până la ei ţiuit slab de sirenă din depărtare, iar dinţii tânărului sclipiră dezveliţi de zâmbetul lui amuzat.

— Se supără *atât* de tare când le dispare soarele, explică el. Când sunt nevoiţi să vadă ce-i cu adevărat în jurul lor, adică varianta asta de iarnă nucleară de tot căcatul.

Ted îşi vârî mâinile în buzunare şi se uită în jos, apoi îşi ridică ochii la Roland.

— A venit clipa să punem capăt acestei… acestei comedii groteşti. Noi trei ne vom întoarce mâine dacă totul merge bine. Mai este o altă grotă, mai mare, cam la patruzeci de metri în josul versantului, pe latura opusă faţă de Gara Bubuit de Tunet şi Algul Siento. O să găsiţi acolo alimente şi pături şi o plită cu propan. Şi o hartă cu Algul, o hartă rudimentară. V-am mai lăsat acolo şi un magnetofon şi câteva benzi. Probabil că n-o să aflaţi din ele chiar tot ce vă doriţi să ştiţi, dar vă vor răspunde la multe întrebări. Pentru moment trebuie doar să înţelegeţi că Paradisul Albastru nu este la fel de drăguţ pe cât pare. Turnurile alea îmbrăcate în iederă sunt turnuri de pază. Locul este împrejmuit de trei garduri. Dacă vrei să fugi de acolo, atunci când încerci să treci de primul gard ai să simţi o înţepătură puternică…

— La fel ca aia de sârmă ghimpată, explică Dink.

— Cel de-al doilea îţi transmite un şoc atât de puternic, încât te lasă fără cunoştinţă, continuă Ted. Iar al treilea…

— Cred că am priceput cu toţii… zise Susannah.

— Şi Copiii lui Roderick? vru să ştie Roland. Ştim că au o legătură cu Devar-ul, pentru că aşa ne-a spus cel pe care l-am întâlnit pe drum.

Susannah se uită la Eddie ridicând din sprâncene. Tânărul îi aruncă o privire ce spunea *am să-ţi povestesc mai târziu.* Comunicau simplu, fără cuvinte, înţelegându-se pe deplin, aşa cum se întâmplă cu oamenii care se iubesc.

— Of, labagiii *ăia,* exclamă Dinky, dar nu fără simpatie, în ciuda calificativului folosit. Aia sunt nişte… cum le zicea în filmele mai vechi? Deţinuţi în care conducerea are încredere. Au propriul lor sătuc, cam la trei kilometri de gară în direcţia aia.

Şi le arată.

— Se ocupă de întreţinerea spaţiilor verzi la Algul şi printre ei sunt vreo trei, patru care se pricep la acoperişuri… adică ştiu să înlocuiască ţiglele şi chestii de genul ăsta. Amărâţii ăştia sunt deosebit de sensibili la toţi microbii din aer. Nu le apar bubuliţe sau eczeme, ci zici că sunt victimele radiaţiilor.

— Spune mai departe, îl îndemnă Eddie, amintindu-şi de bietul Chevin de Chayven, cu obrajii lui mâncaţi de răni şi cu cârpa murdară din jurul trupului pătată cu urină.

— Sunt *folken* rătăcitori, interveni Ted. Beduini. Cred că, în cea mai mare parte a timpului, merg de-a lungul şinelor de tren. Sub gară şi sub Algul Siento sunt mai multe catacombe. Acolo se descurcă cel mai bine nefericiţii ăştia. Au tone de alimente în catacombe şi aprovizionează închisoarea de două ori pe săptămână. Încarcă mâncarea pe un fel de sănii şi o aduc în Devar. În ultima vreme asta-i tot ce mâncăm. Nu zic că-i rău, dar…

Ridică din umeri, fără să mai continue.

— Toate se prăbuşesc în jurul nostru, reflectă Dinky pe un ton de tristeţe atipică. Dar ştiţi cum se spune, vinul e excelent.

— Dacă v-aş cere ca mâine să aduceţi cu voi un Copil al lui Roderick, aţi putea s-o faceţi? întrebă Roland.

Ted şi Dinky schimbară priviri uimite. Apoi se uitară amândoi la Stanley. Acesta dădu din cap, apoi ridică din umeri întinzând mâinile cu palmele în sus: *De ce, pistolarule?*

Roland nu răspunse imediat. Părea dus pe gânduri. Într-un târziu se întoarse către Ted.

— Aduceţi-l pe unu care mai are jumătate de creier în cap, îl instrui el. Spune-i aşa. „Dan sur, dan tur, dan Roland, dan Gilead”. Acum repetă.

Ted repetă întocmai, fără să se bâlbâie.

Roland dădu satisfăcut din cap.

— Dacă tot ţi se va părea că şovăie, spune-i că te-a trimis Chevin de Chayven. Ei pricep puţin din limba noastră, nu-i aşa?

— Sigur, spuse Dinky. Dar, domnule… nu-i în regulă să chemi un Malahist până aici ca să te vadă şi după aia să-i dai drumul. Ăstora le umblă gura mai ceva ca o moară stricată.

— Aduceţi-mi unul, repetă Roland. Şi vom vedea atunci ce vom face. Mă încearcă o presimţire, cum ar zice ka-mai-ul meu, Eddie. Pricepeţi ce-i aia?

Şi Ted, şi Dinky încuviinţară.

— Dacă merge, bine. Dacă nu… fiţi convinşi că tipul ăla n-o să povestească niciodată ce a văzut aici.

— Adică zici că ai să-l omori dacă presimţirea ta se dovedeşte incorectă? îl întrebă Ted.

Roland dădu din cap. Da, asta intenţiona să facă.

Ted scoase un hohot amar de râs.

— Fireşte că aşa vei face. Asta îmi aduce aminte de partea aia din *Huckleberry Finn,* unde Huck vede cum sare în aer un vapor cu aburi. Şi dă fuga la Duduia Watson şi la Văduva Douglas să le zică ce s-a întâmplat, iar atunci când una dintre ele îl întreabă dacă a murit cineva, Huck răspunde cu un cinism desăvârşit: „Nu coniţă, doar un negrotei." Cam aşa o să zicem şi noi: „Doar un Malahist. Pistolarul a avut o presimţire, care însă nu s-a adeverit."

Roland îi aruncă zâmbetul lui de gheaţă, plin cu mult prea mulţi dinţi. Eddie îl mai văzuse şi cu alte ocazii şi se bucura că nu îi era adresat. Se vâri în vorbă, încercând să detensioneze puţin situaţia:

— Mi s-a părut că ştiai ce e în joc, sai Ted. M-am înşelat?

Ted se uită la el, apoi coborî privirea în pământ. Gura i se mişca fără să vorbească.

În tot acest timp, Dinky discuta prin semne cu Stanley. Acum se întoarse spre ceilalţi şi le spuse:

— Dacă vreţi un Malahist, o să vi-l aducem. Nu-i mare lucru. Singura problemă este dacă vom mai putea ajunge aici. Că dacă nu…

Roland îl aşteptă răbdător să continue. Văzând însă că aşteptarea era în zadar, pistolarul spuse:

— Dacă nu veţi reuşi, atunci ce ar trebui noi să facem?

Ted ridică din umeri. Gestul era copia fidelă a celui făcut mai devreme de Dinky.

— Tot ce puteţi, răspunse el. În grota de care v-am spus o să găsiţi şi nişte arme. Vreo douăsprezece bile de foc pe care ei le numesc „sfârleze incendiare". Mai multe mitraliere, cărora căutătorii le zic „trăgătoare iuţi". Adică automatele AR-15 ale armatei americane. Şi mai sunt şi alte arme pe care nu am reuşit să le identificăm.

— Una din ele e un fel de pistol cu raze, ca în filmele SF, spuse Dinky. Cred că se foloseşte ca să dezintegreze tot felul de chestii, dar ori sunt eu prea prost şi nu ştiu să-l manevrez, ori i s-a terminat bateria.

Se întoarse agitat spre bărbatul cu părul alb.

— S-au terminat alea cinci minute. Şi mai bine de atât. Tre' să ne luăm picioarele la spinare şi s-o tăiem de-aici, Tedster.

— Da, bine. Cum ziceam, ne vom întoarce mâine. Poate până atunci vă veţi gândi la un plan.

— Adică *voi* nu aveţi niciunul? se miră Eddie.

— Planul *meu,* tinere, a fost să fug de aici. La vremea respectivă părându-mi-se o idee genială. Şi am tot fugit până am ajuns în primăvara lui 1960. Acolo m-au prins şi m-au adus înapoi, beneficiind de puţin ajutor din partea mamei prietenului meu, Bobby. Acum chiar că trebuie să…

— Încă un minut, dacă nu vă este cu supărare, spuse Roland, îndreptându-se către Stanley.

Acesta îşi admira încălţările, dar obrajii lui murdari şi bărboşi *se* făcuseră iarăşi ca focul. Şi…

Tremură, îşi dădu seama Susannah. *Ca o sălbăticiune aflată prima oară faţă în faţă cu un om.*

Stanley arăta cam de treizeci şi cinci de ani, dar se prea poate să fi fost mai în vârstă; tenul lui avea netezimea aceea senină pe care Susannah o asocia cu o anumită debilitate mintală. Şi Ted, şi Dinky erau plini de coşuri. Stanley nu avea niciunul. Roland îl apucă de braţe şi vru să-l privească în ochi. La început, desigur, nu reuşi să-i vadă decât părul des, negru şi cârlionţat de pe capul plecat.

Dinky vru să spună ceva, dar Ted îl opri cu un singur gest.

— Nu vrei să te uiţi în ochii mei? îl întrebă Roland cu o blândeţe pe care Susannah i-o auzise extrem de rar în voce. Nu vrei să te uiţi în ochii mei înainte să pleci, Stanley, fiu al lui Stanley? Care-ţi mai zici şi Sheemie?

Susannah rămase cu gura căscată. Lângă ea, Eddie scoase un icnet puternic de parcă ar fi primit un pumn în burtă. *Nu se poate! Roland e bătrân… e atât de bătrân! Iar dacă acesta e băiatul acela pe care l-a cunoscut în Mejis, băiatul acela care slugărea la tavernă… băiatul care avea un măgar şi un sombrero roz… atunci ar trebui să aibă…*

Bărbatul îşi ridică încet fruntea. Din ochi i se prelingeau lacrimi mari.

— Dragul meu Will Dearborn{72}, se bâlbâi el.

Vocea îi era răguşită şi nestatornică, aşa cum se întâmplă cu vocile nefolosite timp îndelungat.

— Iertare, sai. Voi înţelege dacă-ţi vei scoate arma şi mă vei împuşca. Cu siguranţă voi înţelege.

— De ce spui asta, Sheemie? îl întrebă Roland cu aceeaşi blândeţe în ton.

Lacrimile lui Stanley începură să curgă şi mai năvalnic.

— Mi-ai salvat viaţa. Au fost atunci şi Arthur, şi Richard, dar tu mi-ai salvat-o de fapt, tu, dragul meu Will Dearborn, care, în realitate, te numeşti Roland de Gilead. Iar eu am lăsat-o să moară! Pe cea pe care ai iubit-o nespus! Şi pe care am iubit-o şi eu!

Chipul omului se schimonosi de durere şi încercă să se smulgă din mâinile lui Roland, dar pistolarul nu-i dădu drumul.

— Nu a fost vina ta, Sheemie.

— Eu ar fi trebuit să mor! izbucni nefericitul. Eu ar fi trebuit să mor în locul ei! Sunt prost! Cum nu se poate mai prost!

Începu să-şi pălmuiască obrajii, lăsându-şi urme roşii. Roland îl apucă de mână şi îl împiedică să continue.

— Rhea a fost de vină, îi spuse el.

Stanley – care purtase numele Sheemie în urmă cu un milion de ani – se uită drept în ochii lui Roland, încercând să desluşească ce vedea acolo.

— Aşa a fost, dădu Roland din cap. De vină a fost femeia aia, de Coos. De vină am fost şi eu. Ar fi trebuit să rămân alături de ea. Dacă a fost cineva complet nevinovat în toată povestea asta, Sheemie – *Stanley* – atunci acel om tu eşti.

— Aşa spui tu, pistolarule? De-adevăratelea?

Roland dădu iarăşi din cap.

— Dacă vom avea vreme, vom vorbi pe larg despre asta şi despre zilele de demult. Dar nu e momentul. Acum trebuie să te duci cu prietenii tăi, iar eu trebuie să rămân cu ai mei.

Sheemie îl mai privi o clipă şi, da, acum Susannah îl văzu pe băiatul acela care, cu foarte mult timp în urmă, se fâţâia de colo până colo prin taverna Popasul Călătorului. Băiatul care lua de pe mese halbele goale şi le punea în butoiul cu vase murdare de sub capetele elanului bicefal, cunoscut de clienţii locului sub numele de Trofeul; băiatul care ştia cum să se ferească de ghionturile patroanei, Coral Thorin, sau de loviturile mai răutăcioase ale unei prostituate bătrâne, căreia toţi îi ziceau Pettie Copită. Îl văzu pe băiatul care aproape fusese omorât în bătaie pentru că vărsase băutura pe cizmele unui client vechi, cu temperament violent şi care nu-l avea deloc la suflet. Roy Depape îl chema pe nemernicul ăla. În noaptea aceea Cuthbert îl scăpase de la moarte pe Sheemie… însă Roland, cunoscut de localnici ca Will Dearborn, fusese cel care îi salvase pe toţi.

Sheemie îşi puse braţele în jurul gâtului lui Roland şi îl îmbrăţişă cu putere. Roland surâse şi îi mângâie părul creţ cu mâna lui ciuntită. Lui Sheemie îi scăpă un suspin răsunător, gâgâit. Susannah observă luciu de lacrimi în colţul ochilor lui Roland.

— Aşa, spuse pistolarul atât de încet, încât ceilalţi abia îl auziră. Am ştiut întotdeauna că eşti deosebit. Şi Bert, şi Alain au ştiut. Şi acum uite cum ne-am regăsit mai departe pe cărarea vieţii. Binecuvântată este revederea noastră, Sheemie, fiu al lui Stanley. Binecuvântaţi suntem şi noi. Aşa să ştii.

VI
STĂPÂNUL PARADISULUI ALBASTRU

1

Pimli Prentiss, Stăpânul Paradisului Albastru, se afla fix în baie atunci când Finli (cunoscut în anumite cercuri drept „Nevăstuică”) bătu la uşă. Prentiss îşi examina atent tenul în lumina nemiloasă a tubului de neon de deasupra chiuvetei. În oglinda cu lupă, pielea lui semăna cu un câmp cenuşiu şi plin de gropi, nu prea diferit de pustietatea din jurul Algul-ului. Buba asupra căreia se concentra în momentul acela arăta ca un vulcan în pragul erupţiei.

— Cine mă caută? zbieră Prentiss, deşi avea o vagă bănuială.

— Finli o’ Tego!

— Poftim înăuntru, Finli!

Fără să-şi ia nicio clipită ochii din oglinda în care degetele lui, apăsate pe marginile coşului infectat, păreau gigantice.

Finli traversă biroul lui Prentiss şi se opri în pragul uşii de la baie. Era nevoit să se aplece uşor de spate ca să poată privi înăuntru. Avea peste doi metri şi zece, fiind astfel prea înalt chiar şi pentru un taheen.

— M-am întors aşa de iute de la gară de parcă nici n-aş fi plecat, spuse Finli.

Ca la majoritatea taheenilor, felul lui de a vorbi oscila între scâncet şi mârâială. Pimli îşi imagina că aşa ar fi trebuit să sune vorbirea hibrizilor din *Insula doctorului Moreau*{73} şi se tot aştepta să audă din clipă în clipă un cor de taheeni cântând „Oare nu suntem şi noi tot oameni?”. Odată Finli prinsese frântura asta de gând şi îl întrebase la ce se referea. Prentiss îi răspunsese cu deplină sinceritate, conştient de faptul că într-o societate în care telepatia de calitate inferioară este lege nu există abordare politică mai bună decât onestitatea. *Unica* abordare atunci când era vorba despre taheeni. Plus că-l simpatiza pe Finli o’ Tego.

— Te-ai întors de la gară, bravo, zise Pimli. Şi, mă rog, ce-ai găsit acolo?

— O dronă de mentenanţă. Se pare că a scăpat de sub control şi a plecat de nebună de pe partea dinspre Arc 16 şi…

— Aşteaptă, îl opri Prentiss, fii drăguţ, fii drăguţ, mulţam.

Finli aşteptă. Prentiss se vârî şi mai tare în oglindă, cu chipul împietrit din cauza concentrării. Şi Stăpânul Paradisului Albastru era înalt, cam de unu nouăzeci şi ceva. În plus, se putea lăuda că era mândrul posesor al unui burdihan în pantă, sprijinit de picioare lungi cu coapse ferme. Începuse să chelească şi avea nasul borcănat ca un

nap al băutorilor cu experienţă. Părea cam de cincizeci de ani. Se *simţea* cam de cincizeci de ani (ba chiar mai tânăr atunci când nu-şi petrecea nopţile trăgând la măsea împreună cu Finli şi câţiva căutători). Cincizeci de ani avusese atunci când venise în locul acesta, cu mulţi, foarte mulţi ani în urmă; cel puţin douăzeci şi cinci. Timpul curgea aiurea în tramvai în partea aceasta de lume şi nici pe simţul orientării nu era cazul să te bazezi prea mult. Ca să nu mai spunem că exista riscul să le pierzi pe amândouă. Ba chiar unii *folken* îşi pierduseră şi minţile. Iar dacă maşina-de-făcut-soare s-ar fi stricat de tot…

Vârful coşului se bulbucă… tremură… se sparse. Aha!

Un dop de puroi amestecat cu sânge ţâşni din locul infectat, stropi oglinda şi se prelinse încet pe suprafaţa ei uşor concavă. Pimli Prentiss îl şterse cu buricul degetului, se întoarse să-l arunce în pisoar, se răzgândi şi i-l oferi lui Finli.

Taheenul scutură din cap şi scoase un sunet exasperat pe care l-ar fi recunoscut oricare veteran al dietelor de slăbit, dar prinse degetul Stăpânului şi şi-l băgă în gură. Supse puroiul de pe el apoi îi dădu drumul cu pocnet de buze.

— N-ar fi trebuit, ştii că nu pot să mă abţin, zise Finli. Nu tu mi-ai zis că *folkenii* din cealaltă parte şi-au dat seama că le dăunează friptura de vită în sânge?

— Îhî, îngână Pimli, ştergându-şi cu un şerveţel coşul care încă mai supura.

Era de multă vreme aici şi cale de întoarcere nu mai era, din varii motive, dar până de curând fusese la curent cu toate evenimentele din lume. Până în urmă cu un an – dar, oare, „an” se chema perioada aceea de timp? – primise *The New York Times* într-un mod destul de regulat. Nutrea o dragoste profundă pentru cotidianul acesta, adora să dezlege cuvintele încrucişate publicate zilnic. Îi amintea de acasă.

— Dar tot o mănâncă.

— Mda, cred că mulţi o fac.

Deschise dulăpiorul cu medicamente şi scoase o sticlă cu apă oxigenată ce purta eticheta farmaciilor Rexall din Canada.

— Tu eşti de vină, pentru că mi-ai vârât-o sub nas, spuse Finli. Nu că neamului meu i-ar face rău chestia aia; are îndulcitori naturali, aşa ca mierea sau fructele de pădure. Problema e Bubuit de Tunet.

Şi, continuă, de parcă şeful lui nu pricepuse încotro bătea:

— Prea multe din cele ce vin de acolo sunt nesănătoase, indiferent cât de dulce le este gustul. Otravă sunt, aşa să ştii.

Prentiss înmuie un tampon de vată în apa oxigenată şi îşi curăţă rana de pe obraz. Da, ştia prea bine la ce se referea Finli. Cum să nu ştie? Înainte să vină în locul acesta şi să preia mantia Stăpânului, pielea lui fusese fără de cusur. Acum avea coşuri pe obraji şi pe frunte,

acnee în adânciturile de la tâmple, aglomerări păcătoase de puncte negre în jurul nasului. La care se adăuga un chist pe gât ce urma să fie îndepărtat curând de Gangli, medicul complexului. (Lui Prentiss numele de Gangli i se părea total nepotrivit pentru un doctor, pentru că aducea prea mult cu *ganglion*.) Taheenii şi can-toii erau mai puţin sensibili la problemele dermatologice; cu toate acestea, adesea sufereau de rupturi musculare, de hemoragii nazale şi atunci când se loveau într-o piatră ori se zgâriau într-un spin, zgârietura, oricât de neînsemnată, se infecta cât ai bate din palme, putând duce la deces dacă nu era observată şi tratată imediat. La început, antibioticele făceau minuni în asemenea situaţii; acum minunile se cam isprăviseră. Nici miracolele farmaceutice de tipul unguentului numit *Accutane* nu mai aveau efect. Din cauza mediului, fireşte; pietrele şi solul din jurul lor emanau doar moarte. Dacă erai masochist şi voiai să vezi cât de rău puteai ajunge, nu aveai decât să te uiţi la Malahişti, care nu erau acum cu nimic mai buni decât Mutanţii Leneşi. Da, sigur, aceştia călătoreau departe spre… direcţia aia tot sud-est se numea? Oricum, ideea era că mergeau departe, spre locul de unde noaptea se zărea o lumină roşie şi toată lumea era de părere că în direcţia aia lucrurile mergeau cu mult mai prost. Pimli nu avea de unde să ştie dacă era adevărat sau nu, dar avea bănuielile lui. Ţinuturile de dincolo de Fedic nu căpătaseră numele Discordia pentru că erau staţiuni de vacanţă.

— Mai vrei? îl întrebă pe Finli. Mai am vreo două pe frunte şi-s numai bune şi coapte.

— Nu. Vreau să-ţi dau raportul, să mai verific o dată înregistrările video şi telemetrice, să arunc un ochi în Camera de Lucru, apoi să mă retrag. O să fac o baie fierbinte şi o să îmi petrec vreo trei ceasuri în tovărăşia unei cărţi bune. Am început *Colecţionarul*[74].

— Şi îţi place, observă Prentiss, fascinat de tonul taheenului.

— Foarte mult, mulţumesc. Îmi evocă situaţia noastră de aici. Doar că îmi place să cred că scopurile noastre sunt puţin mai nobile, iar motivaţia noastră mai elevată decât simpla atracţie sexuală.

— Nobile? Aşa le zici tu?

Finli ridică din umeri, fără să răspundă. Printr-un soi de acord tacit, se evitau în general discuţiile prea amănunţite despre cele ce se petreceau în Paradisul Albastru.

Prentiss îl conduse pe Finli în biroul său, căptuşit cu rafturi pline cu cărţi. Ferestrele mari dădeau spre acea zonă a Paradisului Albastru căreia i se spunea Promenada. Finli se aplecă la momentul potrivit pe sub pragul de sus al uşii, cu graţia maşinală pe care doar practica îndelungată ţi-o poate oferi. Odată, după câteva pahare de bere dulce din mere, Prentiss îi spusese că ar fi avut mare succes în NBA:

— Prima echipă de baschet formată doar din taheeni, zisese el

atunci. Lumea v-ar fi zis „Ciudaţii”. Şi ce dacă?

— Jucătorii ăştia de baschet despre care vorbeşti au parte de tot ce-i mai bun, da? îl întrebase Finli.

Taheenul avea cap lucios de nevăstuică, cu ochi mari şi negri. La fel de expresivi ca ochii unei păpuşi de porţelan, dacă e să ne luăm după părerea lui Pimli. Purta o droaie de lanţuri de aur – ultima modă printre membrii personalului de la Paradisul Albastru, fapt ce dezvoltase comerţul cu asemenea flecuşteţe. Coada o avea tăiată. Din greşeală, probabil, îi mărturisise el într-o noapte de beţie lui Prentiss. Îl duruse mai mult decât se poate imagina şi l-ar fi putut trimite în Iadul Întunericului atunci când viaţa i se va sfârşi, dacă nu…

Dacă nu nimic. Pimli refuza ideea atât cu mintea cât şi cu inima, dar ar fi fost un ipocrit dacă n-ar fi recunoscut (chiar dacă doar sieşi) că îl bântuia uneori în creierii nopţii. Pentru asemenea gânduri erau recomandate somniferele. Şi Dumnezeu, bineînţeles. Credinţa lui în adevărul că toate lucrurile erau în slujba lui Dumnezeu. Chiar şi Turnul însuşi.

În orice caz, Pimli îi garantase că da, jucătorii de baschet – jucătorii *americani* de baschet, cel puţin – aveau parte de tot ce era mai bun, incluzând aici mai multe păsărici decât un vas de toaletă. Remarca aceasta îl făcu pe Finli să râdă până când în colţurile ochilor inexpresivi i se iviră lacrimi roşietice.

— Şi prima-ntâi, continuase Pimli, e că, după standardele NBA, tu ai avea voie să joci până mori. De pildă, ia fii atent aici, cel mai renumit jucător din fosta mea ţară (deşi eu nu l-am văzut niciodată jucând pentru că a apărut după vremea mea) era un tip pe care-l chema Michael Jordan şi…

— Dacă ar fi taheen, ce fel de cap ar avea? îl întrerupsese Finli.

Jucau adesea jocul acesta, mai ales în nopţile cu mai multe pahare în plus la bord.

— De nevăstuică şi al naibii de arătos, răspunsese Pimli pe un ton surprins care i se păruse teribil de comic lui Finli. Şi din nou hohotise de râs până când începuse să lăcrimeze.

— Dar, stai să vezi, spusese atunci Pimli, cariera i s-a terminat în vreo cinşpe ani, iar aici intră şi jocul de retragere şi una sau două reveniri de chichi. Câţi ani crezi tu că ai fi în stare să practici un sport unde nu trebuie să faci nimic altceva decât să alergi înainte şi înapoi pe un teren de douăş’opt de metri, vreme de un ceas, Fin?

Finli o’ Tego, care la vremea respectivă trecuse binişor de trei sute de ani, ridicase din umeri şi fâlfâise cu mâna spre orizont. Delah. Fără număr.

Poate vă întrebaţi de câtă vreme exista închisoarea aceasta? Paradisul Albastru, închisoarea pe care noii deţinuţi o numeau Devar-Toi, iar teheenii şi Malahiştii îi ziceau Algul Siento. Tot delah. Însă,

dacă Finli nu se înşela (iar Pimli avea sentimentul aproape cert că nu), atunci delah se apropia de sfârşit. Şi ce ar fi putut să facă el în această privinţă? El, Paul Prentiss din Rahway, New Jersey, aşa cum fusese cunoscut odinioară? El, Pimli Prentiss din Algul Siento, cum i se spunea acum?

Nimic altceva decât datoria.

Datoria lui blestemată.

2

— Aşa deci, spuse Pimli aşezându-se într-unul din cele două fotolii înalte de lângă fereastră, zici că ai găsit o dronă de mentenanţă. Unde anume?

— Lângă locul unde Linia 97 iese din triaj, răspunse Finli. Şinele alea încă mai sunt fierbinţi, pentru că au ceea ce tu numeşti „şină de curent". Cred că asta-i explicaţia pentru ce s-a întâmplat. Dar, după ce am plecat de acolo, ai sunat tu şi ai zis că a fost şi *a doua* alarmă.

— Da. Şi ai găsit…?

— Nimic, spuse Finli. N-am mai găsit nimic a doua oară. Probabil că n-a fost decât un deranjament cauzat de prima alarmă.

Ridică din umeri, gest care exprima ceea ce amândoi ştiau prea bine: se ducea dracului totul. Şi, cu cât se apropiau de final, cu atât se precipitau mai mult lucrurile.

— V-aţi uitat peste tot, da?

— Desigur. Niciun intrus.

Însă ei se gândeau la oameni, taheeni, can-toi sau maşini. Nimeni din grupul lui Finli nu avusese ideea să ridice ochii. Şi chiar dacă ar fi privit în sus, poate că nu l-ar fi depistat pe Mordred: păianjen dezvoltat deja până la dimensiunile unui câine de talie mijlocie, ghemuit în umbrele de sub cornişa gării, într-un hamac din pânza pe care el însuşi o ţesuse.

— Ai de gând să mai verifici încă o dată datele telemetrice din cauza acestei alarme?

— Parţial, răspunse Finly. Mai cu seamă din cauză că lucrurile mi se par necurate.

Învăţase cuvântul acesta din multele romane poliţiste ale celeilalte lumi pe care le citise fascinat şi îl folosea ori de câte ori avea ocazia.

— În ce sens necurate?

Dar Finly clătină doar din cap. Nu ştia cum să explice.

— Oricum, telemetria nu minte. Aşa am învăţat eu.

— Ai dubii?

Conştient că se afla – că amândoi se aflau – din nou într-o situaţie delicată, Finli şovăi puţin, dar apoi se hotărî să rostească vorbele până atunci nerostite.

— Acesta este sfârşitul, şefule. Am dubii în toate privinţele.

— Printre care şi datoria ta, Finli o' Tego?

Finli scutură vehement din cap. Nu, în privinţa datoriei sale nu avea niciun dubiu. Iar asta era valabil pentru toţi ceilalţi, printre care şi fostul Paul Prentiss din Rahway. Pimli îşi aduse aminte de cugetarea unui soldat bătrân – poate a generalului Doug Macarthur – „Atunci când voi ajunge în ceasul morţii, domnilor, gândul meu cel de pe urmă va fi la trupe. Şi la trupe. Şi iar la trupe." Probabil că ultimul gând al lui Pimli va fi la Algul Siento. Ce altceva mai exista pe lume? După cum spunea o altă personalitate americană, Martha Reeves din trupa Vandellas, nu mai aveau încotro să fugă, puiule, nu mai aveau pe unde să se ascundă. Lucrurile scăpaseră de sub control şi o luaseră la vale, iar frânele erau defecte. Aşa că tot ce puteai face era să savurezi călătoria.

— Te deranjează dacă te însoţesc când îţi faci rondul? întrebă Pimli.

— Cum să mă deranjeze? zise Nevăstuică, dezvelindu-şi în zâmbet dinţii mulţi şi ascuţiţi ca nişte ace.

Apoi începu să fredoneze cu vocea lui stranie şi oscilantă:

— „Visează cu mine… am pornit spre luna străbunilor mei{75}…"

— Aşteaptă-mă un minut, spuse Pimli, ridicându-se din fotoliu.

— Îţi rosteşti rugăciunile? îl întrebă Finli.

Pimli se opri în pragul uşii.

— Da, dacă te interesează. Ai de făcut vreun comentariu, Finli o' Tego?

— Poate unul singur.

Creatura cu trup de om şi cap lucios şi cafeniu de nevăstuică zâmbea în continuare.

— Dacă rugăciunea este ceva atât de solemn, de ce te pui în genunchi în aceeaşi încăpere unde te caci?

— Pentru că Biblia ne cere să ne rugăm în toaletă ca să fim singuri. Altceva?

— Atât, zise Finli, fluturând nepăsător din mână. Dă-ţi silinţa, fie că-i de bine, fie că-i de rău, cum spun oamenii manni.

3

Odată ajuns în baie, Paul, originar din Rahway, New Jersey, lăsă în jos capacul veceului, îngenunche pe gresie şi-şi împreună mâinile.

Dacă rugăciunea este ceva atât de solemn, de ce te pui în genunchi în aceeaşi încăpere unde te caci?

Poate că ar fi trebuit să-i răspund că astfel îmi arăt umilinţa, îşi spuse el. *Mă ajută să păstrez proporţiile. Din ţărână venim şi în ţărână ne vom întoarce, iar dacă există vreun loc unde nu-ţi este permis să uiţi, atunci acesta este.*

— Doamne, şopti el, dă-mi putere când sunt slab, răspunsuri când

sunt nelămurit, curaj când îmi este teamă. Ajută-mă să nu fac rău nevinovaţilor şi chiar celor vinovaţi, ajută-mă să nu le fac rău decât dacă nu mai am de ales. Doamne…

Şi, câtă vreme stă îngenuncheat în faţa veceului cu capacul lăsat, rugându-L mai departe pe Dumnezeu să-l ierte pentru că contribuie la distrugerea Creaţiei (fără absolut nicio ironie), haideţi să-l privim mai îndeaproape. Nu va dura mult, căci participarea lui Pimli Prentiss în povestea lui Roland şi a ka-tet-ului său nu este una esenţială. Cu toate acestea, este un om fascinant, plin de ascunzişuri şi contradicţii şi fundături. El este un alcoolic, care crede din adâncul sufletului într-un Dumnezeu personal; un om plin de compasiune, care acum se află pe punctul de a dărâma Turnul, azvârlind astfel în beznă trilionul de lumi care se învârtesc în jurul axei lui, pe un trilion de direcţii diferite. I-ar ucide fără să stea pe gânduri pe Dinky Earnshaw şi pe Stanley Ruiz dacă ar şti cu ce se ocupă… dar plânge amarnic de fiecare Zi a Mamei, pentru că şi-a iubit nespus mama şi îi este cumplit de dor de ea. Este tipul perfect pe care să te bazezi dacă doreşti să declanşezi Apocalipsa, pentru că ştie cum să cadă în genunchi şi să se adreseze lui Dumnezeu ca unui vechi prieten.

Dar uite care e ironia: Paul Prentiss ar putea fi prototipul insului din reclame care spune: „Mi-am găsit de lucru prin *The New York Times!"* Concediat în 1970 din slujba de la închisoarea numită Attica (bine că măcar el şi cu Nelson Rockefeller rataseră mega-revolta deţinuţilor din 1971), a descoperit un anunţ în *The Time*, care zicea:

SE CAUTĂ PERSOANĂ CU EXPERIENŢĂ ÎNTR-O INSTITUŢIE CORECŢIONALĂ PENTRU FUNCŢIE DE MARE RĂSPUNDERE ÎNTR-O ORGANIZAŢIE PRIVATĂ
Salariu Atractiv! Avantaje Maxime!
Disponibilitate de a Călători!

Salariul atractiv se dovedise curând a fi ceea ce draga lui Mamă ar fi descris drept „o minciună gogonată", deoarece nu exista niciun fel de leafă, nu în înţelegerea pe care ar fi dat-o acestui termen orice slujbaş de dincolo, din partea aceea a universului unde se afla America. Însă avantajele… o, da, avantajele erau excepţionale. La începuturi s-a bălăcit în sex şi desfrâu, aşa cum se bălăcea acum în băutură şi mâncare, dar nu ăsta era cel mai important lucru. În opinia lui sai Prentiss, problema se punea în următorii termeni: ce anume vrei de la viaţă? Dacă nu voiai să faci nimic altceva decât să stai cu ochii beliţi pe contul din bancă, atunci, în mod clar, Algul Siento nu era potrivit pentru tine… chestie destul de neplăcută, deoarece din momentul în care ai semnat actele nu mai exista cale de întoarcere. Aici deveneai

una cu trupele. Iar din când în când, atunci când se simţea nevoie de un exemplu, din trupe cădeau unu sau două trupuri fără suflare.

Chestie care i se păruse mie-n sută OK Stăpânului Prentiss, încă din ziua aceea, din urmă cu doisprezece ani, când luase parte la ceremonia taheenă de schimbare a numelui şi pe care nu o regretase niciodată. Paul Prentiss devenise Pimli Prentiss. Şi acela fusese momentul când îşi întorsese şi mintea, şi inima de la lumea aceea unde se afla America şi pe care o numea acum „dincolo". Şi nu pentru că aici a mâncat cel mai bun tort Alaska şi a băut cea mai bună şampanie din viaţa lui. Şi nici pentru că aici a avut parte de sex astral cu sute de femei superbe. Ci pentru că aceasta era slujba lui şi intenţiona să şi-o ducă la bun sfârşit. Pentru că ajunsese să creadă că tot ce făceau ei aici, la Devar-Toi, era şi lucrarea Domnului, nu doar a Regelui Purpuriu. Iar dincolo de ideea că el ar fi fost unealta lui Dumnezeu se afla ceva şi mai puternic încă: imaginea unui miliard de universuri îndesate într-un singur ou pe care îl ţinea acum în palmă el, fostul Paul Prentiss din Rahway, odinioară om de patruzeci de mii de dolari pe an, bolnav de ulcer şi cu asigurare medicală lamentabilă aprobată de un sindicat corupt. Fireşte că îşi dădea seama că şi el se află în oul acela şi că va înceta să existe atunci când oul se va sparge. Dar mai credea că, dacă exista Dumnezeu, atunci El poruncise din raiul Lui suprimarea puterilor Turnului. În raiul acela va ajunge el şi va îngenunchea în faţa Tronului şi îşi va cere iertare pentru toate păcatele lui. Şi i se va răspunde: *Bravo ţie, bun şi credincios slujitor*. Mama lui va fi acolo şi îl va îmbrăţişa şi vor intra împreună în Frăţia lui Iisus. Da, Pimli era convins că ziua aceea va veni, probabil chiar înainte ca Luna Secerişului să facă o rotire completă.

Acum, vedeţi voi, Pimli nu se considera un nebun habotnic. Câtuşi de puţin. Păstra numai pentru el toate gândurile acestea despre Dumnezeu şi rai. Ceilalţi vedeau în el doar un ins care îşi făcea treaba şi intenţiona să şi-o ducă la bun sfârşit. Bineînţeles că nu se socotea un nemernic, dar niciun om cu adevărat periculos nu crede despre sine că ar fi personajul negativ. Gândiţi-vă numai la Ulysses S. Grant, generalul acela din Războiul Civil, care a spus că va lupta până la capăt, chiar dacă bătălia va dura toată vara.

În Algul Siento vara se apropia de sfârşit.

4

Casa Stăpânului, ridicată într-un capăt al Promenadei, era o construcţie curată şi simplă, în stil Cape Code. Se numea Casa Shapleigh (Pimli habar nu avea de ce), iar Sfărâmătorii îi ziceau „Buda". În celălalt capăt al Promenadei era o altă clădire, graţioasă şi cu multe coridoare, în stil Queen Anne, botezată Casa Damli (din

motive la fel de necunoscute). Părea desprinsă dintr-un campus universitar din Carolina de Sud, ori din Mississippi. Sfărâmătorii îi ziceau Casa Inimilor Sfărâmate, sau Hotelul Inimilor Sfărâmate{76}. Foarte frumos. Acolo locuiau şi munceau taheenii, împreună cu un contingent măricel de can-toi. Cât despre Sfărâmători, aceştia făceau tot felul de glumiţe pe seama personalului, care se prefăcea că habar nu are de ele.

Pimli Prentiss şi Finli o' Tego străbătură tacticos Promenada într-o tăcere agreabilă… cu excepţia momentelor când treceau pe lângă Sfărâmători ieşiţi din tură. Atunci Pimli îl saluta pe fiecare în parte cu o politeţe desăvârşită. Tonul răspunsurilor primite varia de la veselie debordantă până la mormăieli ursuze. Important era însă că toată lumea îi răspundea la salut, iar Pimli socoti asta o mică victorie. Ţinea la Sfărâmători. Fie că lor le plăcea sau nu (celor mai mulţi nu le plăcea), el ţinea la ei. Pentru că îi era infinit mai uşor să se ocupe de ei decât îi fusese cu asasinii, violatorii şi spărgătorii din Attica.

Unii citeau ziare sau reviste vechi. Patru aruncau potcoave la ţintă. Alţi patru jucau golf. Tanya Leeds şi Joey Rastosovich începuseră o partidă de şah la umbra unui ulm bătrân şi maiestuos. Lumina filtrată prin frunzele lui le picta obrajii. Aceştia doi îi dădură bineţe cu bucurie sinceră. Şi, în fond, de ce n-ar fi fost bucuroşi să-l vadă? Tanya Leeds se numea acum Tanya Rastosovich, deoarece Pimli îi căsătorise cu o lună în urmă, ca un căpitan de corabie. De fapt, lui i se părea că asta şi este: căpitanul lui *Algul Siento,* un vas de croazieră care naviga pe apele întunecate şi zbuciumate ale Bubuitului de Tunet, în lumina propriului reflector. Da, sigur, soarele mai dispărea din când în când, adevăr vă zic, dar întreruperea de astăzi fusese extrem de scurtă, doar patruzeci şi cinci de secunde.

— Cum o mai duceţi, Tania, Joseph?

Întotdeauna „Joseph", niciodată „Joey"; cel puţin nu atunci când era de faţă: nu-i plăcea deloc.

Îi răspunseră că o duceau de minune şi-i aruncară zâmbetele acelea ameţite, orgasmice, de care doar proaspeţii însurăţei sunt capabili. Finli nu vorbi cu soţii Rastosovich, dar se opri apoi în faţa unui tânăr care citea o carte, aşezat pe o bancă din marmură falsă, la umbra unui copac, în capătul dinspre Casa Damli al Promenadei.

— Sai Earnshaw? spuse taheenul.

Dinky ridică ochii la el, cu sprâncene sumeţite pe frunte a întrebare. Chipul lui, împestriţat de o acnee serioasă, purta o lipsă de expresie politicoasă.

— Văd că citeşti *Magicianul,* spuse Finli cu timiditate. Eu am început *Colecţionarul.* Ce coincidenţă!

— Dacă zici tu, răspunse Dinky, fără să-şi modifice expresia.

— Mă întreb ce părere ai tu despre Fowles. Am puţină treabă acum,

dar poate că mai târziu am putea să stăm de vorbă despre el.

Cu aceeaşi mină inexpresivă de politeţe seacă, Dinky Earnshaw spuse:

— Poate că mai târziu ai să-ţi iei cartea, vezi să fie neapărat cartonată, şi ai să ţi-o bagi în curul tău păros. De-a curmezişul.

Zâmbetul optimist al lui Finli se şterse instantaneu. Făcu o plecăciune mică şi zise:

— Regret că aşa gândeşti, sai.

— Pleacă-n pizda mă-tii de-aici, îl îndemnă Dinky şi îşi ridică ostentativ cartea înaintea ochilor.

Pimli şi Finli o' Tego merseră mai departe. Stăpânul de la Algul Siento încercă de câteva ori să afle cât de tare îl mâhniseră vorbele tânărului pe taheen. Pimli ştia că Finli se mândrea cu faptul că era în stare să citească şi să aprecieze literatura oamenilor. În cele din urmă taheenul îşi vârî între picioare mâinile cu degete lungi şi subţiri – fundul lui nu era prea păros, ceea ce nu se putea spune şi despre degete.

— Verific să văd dacă mi-au rămas ouţele la locul lor.

Pimli îşi dădu seama că jovialitatea din tonul Şefului Securităţii era reală, nu prefăcută.

— Îmi pare rău de toată povestea asta, zise Pimli. Dacă e cineva în tot Paradisul Albastru care să sufere de anxietăţi post-adolescentine, atunci sai Earnshaw este acela.

— Mă rupi în două! gemu Finli, iar când Stăpânul tresări şi-l privi uluit, îi explică dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi într-un rânjet larg: E o replică celebră dintr-un film. *Rebel fără cauză,* se cheamă. Dinky Earnshaw îmi aminteşte de James Dean.

Făcu o pauză ca să se gândească mai bine, apoi continuă:

— Fireşte, mai puţin frumuseţea răvăşitoare a actorului.

— Cazul lui mi se pare deosebit de interesant, spuse Prentiss. A fost recrutat pentru un program de asasinate desfăşurat de o sucursală Positronics. Dar şi-a ucis supraveghetorul şi a fugit. Bineînţeles că l-am prins. De fapt nouă nu ne-a făcut niciodată probleme prea mari, dar trebuie să recunosc că are o atitudine nesuferită.

— Însă tu crezi că nu e o problemă.

Pimli îl privi pieziş:

— Ai *senzaţia* că mai este ceva ce eu nu ştiu?

— Nu, nu, nu. Nu te-am mai văzut niciodată atât de agitat ca în ultimele săptămâni. La naiba, hai să dăm cărţile pe faţă: niciodată nu te-am mai văzut atât de *paranoic.*

— Bunicul meu îmi repeta mereu un proverb, spuse Pimli. „Nu spune hop până n-ai sărit pârleazul şi ai ajuns acasă." Uite că noi aproape am ajuns.

Aşa era. În urmă cu şaptesprezece zile, puţin înainte de ultima

incursiune a Lupilor, aparatura din subsolul Casei Damli detectase prima îndoire semnificativă a Grinzii Ţestoasei şi a Ursului. După aceea se frânsese Grinda Vulturului şi a Leului. Foarte curând nu va mai fi nevoie de Sfărâmători; foarte curând penultima Grindă se va dezintegra cu sau fără ajutorul lor. Ca un obiect în echilibru precar care se înclinase prea tare într-o parte. Foarte curând va trece dincolo de punctul de echilibru şi se va prăbuşi. Sau, în cazul Grinzii, se va sfărâma. Va înceta să mai existe. Turnul va fi acela care se va prăbuşi. Ultima Grindă, cea a Elefantului şi a Lupului, s-ar putea să mai reziste încă o săptămână, sau încă o lună, dar nu mai mult de atât.

Asemenea gânduri ar fi trebuit să-i aducă bucurie lui Pimli, dar nu se întâmplă astfel. Îndeosebi pentru că nu-şi putea lua mintea de la Mantiile-Verzi. Vreo şaizeci porniseră spre Calla ultima dată şi ar fi trebuit să se întoarcă după şaptezeci şi două de ore, cu captura obişnuită de copii.

Şi în loc de asta… nimic.

Îl întrebă pe Finli ce părere avea *el.*

Taheenul se opri. Părea preocupat.

— Cred că-i un virus, răspunse el.

— Poftim?

— Un virus de calculator. Am mai păţit asta cu multe din aparatele noastre din Damli şi trebuie să ţii cont de faptul că, indiferent cât de înspăimântători li se pot părea Lupii unor amărâţi de cultivatori de orez, la urma urmei nu sunt decât nişte computere pe două picioare.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă:

— Sau poate că *folkenii* din Calla au descoperit o modalitate prin care să-i distrugă. Să mă declar, oare, surprins de ideea că şi-au ieşit din fire şi s-au împotrivit? Puţin, foarte puţin. Mai ales dacă au fost conduşi de cineva cu tărie de caracter.

— Cineva ca un pistolar, poate?

Finli îi aruncă o privire aproape indulgentă.

Ted Brautigan şi Stanley Ruiz veneau pe biciclete cu zece viteze şi, atunci când Stăpânul şi Şeful Securităţii îi salutară ridicând mâinile, ei răspunseră cu acelaşi gest. Brautigan nu le zâmbi, dar Ruiz le adresă surâsul şui şi fericit al unui retardat în toată regula. Cu ochii permanent bulbucaţi ca în faţa lui baubau, obraji neraşi şi buze băloase, individul era un poponaut extrem de dotat, da, chiar aşa, iar un asemenea om ar fi putut ajunge mult mai rău decât sub aripa ocrotitoare a lui Brautigan, care se schimbase complet după ce fusese adus cu forţa înapoi din micuţa lui „vacanţă” din Connecticut. Pe Pimli îl amuzau şepcile identice ale celor doi. De fapt, i se părea că şi bicicletele erau identice; nu însă în opinia lui Finli.

— Încetează, spuse Pimli.

— Ce să încetez, sai? îl întrebă Finli.

— Nu te mai uita la mine ca la un copil tembel care şi-a pierdut moţul îngheţatei din cornet şi nu-l duce capul să priceapă.

Dar Finli nu bătu în retragere. Rareori o făcea; şi exact calitatea o aprecia Pimli la el.

— Dacă nu-ţi place ca oamenii să se uite la tine ca la un copil, atunci nu te mai purta ca unul. De mai bine de o mie de ani se tot zvoneşte că vor veni nişte pistolari din Lumea de Mijloc ca să-i salveze pe locuitorii din Calle. Dar nimeni nu i-a văzut niciodată. În ceea ce mă priveşte, mai degrabă aş crede într-o vizită a Omului vostru Iisus.

— Malahiştii spun…

Finli so strâmbă de parcă aceste vorbe îi provocaseră o migrenă insuportabilă.

— Nu începe cu ce zic Malahiştii. Sper că-mi respecţi inteligenţa, aşa cum o respect şi eu pe a ta. Ştii bine că le-au putrezit creierii mai repede chiar decât pielea. Cât despre lupi, îngăduie-mi să-ţi prezint o idee mai radicală: *nu* contează unde sunt sau ce s-a întâmplat cu ei. Avem suficient energizant ca să ne terminăm treaba şi asta-i tot ce contează.

Şeful Securităţii se opri pe treptele care duceau spre terasa Casei Damli. Încruntat şi adâncit în gânduri, privea în urma celor doi bărbaţi cu biciclete identice.

— Brautigan ne-a făcut numai necazuri.

— Câtă dreptate ai! râse amar Pimli. Dar s-a terminat. I s-a spus că dragii lui prieteni din Connecticut – un băiat pe nume Robert Garfield şi o fată pe care o cheamă Carol Gerber – vor muri dacă ne mai face probleme, în plus, mi se pare că a înţeles că, deşi destui Sfărâmători îl consideră mentorul lor şi îl venerează, întocmai ca netotul ăla care-i cu el acum, nimeni nu se arată interesat de… de ideile lui filosofice, să zicem. Şi dacă i-au interesat vreodată, acum le-a trecut. Şi am stat de vorbă cu el după ce l-au adus înapoi. A fost o discuţie sinceră.

Asta era o noutate pentru Finli.

— Despre ce?

— Despre realităţile vieţii. Sai Brautigan a început să înţeleagă că puterile lui unice nu mai sunt chiar atât de importante ca în trecut. Deja s-a ajuns prea departe. Iar cele două Grinzi care au mai rămas se vor sfărâma cu sau fără ajutorul lui. Şi mai ştie că în final s-ar putea să se instaleze… dezordinea. Teama şi dezordinea.

Pimli dădu încet din cap şi continuă:

— Brautigan vrea să fie aici atunci când va veni sfârşitul, fie şi numai pentru a-i alina pe cei ca Stanley Ruiz când se va despica cerul.

— Haide să ne mai uităm încă o dată la înregistrări şi la datele telemetrice. Să ne asigurăm că nu ne-a scăpat nimic.

Şi umăr lângă umăr, cei doi urcară treptele late din lemn ale Casei Damli.

Doi can-toi aşteptau să-i conducă la subsol pe Stăpân şi pe Şeful Securităţii. Pimli se gândi din nou cât de ciudat era că toţi cei de acolo, Sfărâmători şi personalul de la Algul Siento deopotrivă, ajunseseră să-i numească „căutători”. Pentru că Brautigan fusese cel care inventase porecla aceasta. „Vorbeşte despre îngeri şi le vei auzi fâlfâitul aripelor”{77}, ar fi spus preaiubita mamă a lui Prentiss, iar Pimli credea că, dacă existau creaturi pe jumătate om şi jumătate fiară în aceste ultime zile ale lumii, atunci acestea ar fi trebuit să fie can-toii, mai degrabă decât taheenii. Dacă îi vedeai cum arată cu adevărat, fără măştile alea oribile, ţi-ai fi putut imagina că *sunt* taheeni cu capete de şobolani. Însă, spre deosebire de taheenii autentici, care îi considerau pe sapienşi{78} (cu câteva excepţii notabile printre care şi Pimli) o rasă inferioară, can-toii îi venerau, socotindu-i forme divine de viaţă. Oare pentru a-şi exprima adoraţia purtau ei măştile acelea? Nu voiau să discute subiectul. Însă Pimli bănuia că ei îşi imaginau că *se transformă* în oameni şi de aceea, atunci când îşi puseseră pentru prima oară măştile, îşi luaseră şi nume de om ca să se potrivească cu noua lor înfăţişare. Pimli era convins că ei credeau că îi vor înlocui cumva pe oameni după marea Cădere… deşi *cum anume* ajunseseră ei la concluzia aceasta era un lucru mai presus de puterea lui de înţelegere. Sigur, era limpede pentru toată lumea care citise Cartea Apocalipsei că va exista un rai după Cădere… dar şi un Pământ?

Poate un Pământ *nou*, dar Pimli nu prea credea asta.

Cele două gărzi din neamul can-toilor, Beeman şi Trelawney, stăteau la capătul holului, păzind scara care ducea la subsol. Pentru Pimli, absolut toţi can-toii (chiar şi aceia cu păr blond şi constituţie firavă) i se păreau că seamănă teribil de mult cu Clark Gabie, faimosul actor al anilor patruzeci şi cincizeci. Toţi aveau aceleaşi buze pline şi senzuale şi aceleaşi urechi clăpăuge. Dar, atunci când te apropiai de ei, le observai cutele artificiale din jurul gâtului şi din spatele urechilor, unde masca de om se răsucea şi se învecina cu pielea lor pergamentoasă şi păroasă – pielea lor adevărată, indiferent dacă erau sau nu în stare să o accepte. Şi mai erau şi ochii. Înconjuraţi de blană. Şi, dacă te uitai cu luare-aminte, observai că *orbitele* erau de fapt găuri în măştile acelea din carne vie. Uneori chiar puteai să auzi cum respiră măştile, ceea ce lui Pimli i se părea un lucru ciudat şi dezgustător.

— Heil, spuse Beeman.

— Heil, spuse şi Trelawney.

Pimli şi Finli răspunseră la salut, atingându-şi fruntea cu pumnul. Apoi Pimli începu să coboare scara. Ajunşi la subsol, trecură pe lângă un panou pe care scria TREBUIE SĂ COLABORĂM PENTRU CREAREA

UNUI MEDIU FĂRĂ INCENDII; şi pe lângă un altul care anunţa SLAVĂ LOR, SLAVĂ TUTUROR CAN-TOILOR. Finli nu se mai putu abţine şi şopti:

— Sunt *atât* de ciudaţi.

Pimli zâmbi şi îi dădu o palmă prietenească peste spate. Ăsta era motivul pentru care îl plăcea sincer pe Finli o' Tego: gândeau la fel.

6

Cea mai mare parte din subsolul Casei Damli era o singură cameră uriaşă ticsită de aparatură. Nu toate maşinăriile de acolo funcţionau, iar unele care mai mergeau încă nu le erau de niciun folos (mai erau şi altele, destul de multe, pe care nici măcar nu le înţelegeau), dar se familiarizaseră cu aparatura de supraveghere şi cu echipamentele telemetrice care măsurau unităţile *dark*{79} de consum al energiei psihice. Sfărâmătorilor le era cu desăvârşire interzis să-şi folosească abilităţile psihice în afara Camerei de Lucru. Oricum, majoritatea nici nu o puteau face. Erau aidoma celor care nu îşi pot face necesităţile în lipsa stimulilor vizuali care îi asigurau că, da, e în ordine, te afli în toaletă, poţi să-ţi dai drumul. Alţii, precum copiii mici, neobişnuiţi deocamdată cu closetul, nu-şi puteau stăpâni câte o răbufnire psihică din când în când. Nu făceau însă nimic mai mult decât să declanşeze vreo migrenă unei persoane care le era antipatică, ori să răstoarne o băncuţă pe Promenadă. Dar sapienşii lui Pimli monitorizau atent asemenea izbucniri, iar cele considerate a fi fost „cu intenţie" erau pedepsite, cu clemenţă în cazul primelor infracţiuni, din ce în ce mai sever dacă abaterile se repetau. Şi, cum îi plăcea lui Pimli să spună în faţa nou-veniţilor (pe vremea când *mai* existau nou-veniţi în faţa cărora să cuvinte), „Să fiţi convinşi că păcatele voastre vă vor prinde curând din urmă." Scriptura lui Finli era şi mai simplă: *Telemetria nu minte.*

Astăzi nu găsiră nimic acolo în afara bipurilor ocazionale pe ecranele telemetrelor. Fără noimă, ca o înregistrare audio de patru ceasuri a râgâielilor şi vânturilor produse de un grup de neghiobi fără simţul umorului. Nici înregistrările şi nici registrele de pază nu conţineau nimic interesant.

— Satisfăcut, sai? întrebă Finli.

Ceva din vocea lui îl făcu pe Pimli să se răsucească spre el şi să-l privească cu asprime.

— *Tu* eşti?

Finli o' Tego oftă prelung. În momente ca acesta, Pimli îşi dorea ori ca Finli să fie om, ori ca el să fie taheen. Problema erau ochii inexpresivi ai lui Finli. Aproape identici cu ochii din nasturi ai unei păpuşi din cârpe, ochii aceia nu te lăsau să descifrezi nimic în ei. Dacă

nu erai şi tu taheen.

— De câteva săptămâni nu mă simt prea bine, spuse în cele din urmă Finli. Beau prea multă bere din mere ca să reuşesc să adorm noaptea, iar ziua mă târăsc de colo până colo repezind pe toată lumea. Cred că mă simt aşa şi pentru că nu mai avem nicio informaţie de când ultima Grindă s-a…

— Ştii că era inevitabil.

— Da, sigur că ştiu. Vreau să zic că încerc să găsesc explicaţii logice pentru sentimentul ăsta inexplicabil, care nu are cum să fie un semn bun.

Pe peretele din faţa lor era o fotografie cu Cascada Niagara. O gardă can-toi o întorsese cu josul în sus. Căutătorilor li se părea că întorsul pozelor cu josul în sus reprezenta culmea absolută a umorului de calitate. Pimli habar nu avea cum de le putea trece aşa ceva prin minte. Însă, la urma urmelor, cui îi pasă? *Eu ştiu cum să îmi fac treaba,* îşi zise el, întorcând Niagara în poziţie corectă. *Ştiu asta şi nimic altceva nu mai contează, aşa să ştiţi voi, Doamne şi Iisus Omul, şi vă mulţumesc foarte mult.*

— Am ştiut mereu că lucrurile o vor lua razna spre sfârşit, spuse Finli, aşa că încerc să mă conving că despre asta este vorba. Adică… ştii tu…

— Sentimentul ăsta pe care îl ai, completă fostul Paul Prentiss.

Apoi rânji larg şi îşi puse arătătorul mâinii drepte peste un cerc format din degetul mare şi arătătorul de la cea stângă. Acesta era un gest specific taheenilor, care voia să semnifice *Îţi spun adevărul.*

— Sentimentul ăsta *inexplicabil.*

— Aşa. Ştiu sigur că Leul însângerat nu a reapărut la nord, aşa cum nu cred că soarele se răceşte dinăuntru în afară. Am auzit şi eu zvonuri că Regele Roşu ar fi înnebunit şi că Dan-Tete a venit ca să-i ia locul. Şi tot ce pot să spun este „o să cred când o să văd cu ochii mei”. La fel şi în ceea ce priveşte veştile astea formidabile despre pistolarul venit din vest ca să salveze Turnul, cum spun poveştile şi cântecele vechi. Prostii, aiureli, de la un capăt la celălalt.

Pimli îl plesni peste umăr.

— Ce-mi mai bucuri inima când vorbeşti aşa!

Şi nu minţea. Finli o' Tego făcuse o treabă minunată în timpul mandatului său de Şef al Securităţii. De-a lungul anilor, subalternii lui omorâseră vreo şase Sfărâmători (toţi aceştia nişte nefericiţi care încercaseră să evadeze mânaţi de dorul de casă), iar alţi doi suferiseră lobotomii. Ted Brautigan fusese singurul care reuşise să treacă „pe sub gard” (expresie preluată de Pimli din filmul *Stalag 17*{80}*),* dar îl găsiseră şi îl aduseseră înapoi. Can-toii îşi făcuseră un merit din această acţiune, iar Şeful Securităţii nu protestase. Dar Pimli ştia adevărul: Finli regizase toate mişcările, de la început şi până la sfârşit.

— S-ar putea să fie mai mult decât o simplă problemă cu nervii, continuă Finli. Sunt *convins* că în anumite momente oamenii pot avea intuiţii *bona fide*.

Izbucni în hohote stingherite de râs şi continuă:

— Şi cum să nu cred aşa ceva, într-un loc într-atât de înţesat cu precognitivi şi postcognitivi cum e ăsta?

— Bine că n-avem niciunul care să ştie să se teleporteze, glumi Pimli. Corect?

Teleportarea era un talent de care se temea întregul personal de la Devar şi pe bună dreptate. Dezastrul provocat de un ins înzestrat cu un astfel de har era fără limite. De pildă, persoana respectivă se concentra şi putea aduce acolo patru pogoane de spaţiu cosmic, dând astfel naştere unui uragan indus de vid. Din fericire, exista un test destul de simplu pentru depistarea persoanelor dotate cu talentul special (deşi aparatul folosit în acest scop era o altă relicvă rămasă de la bătrâni şi nimeni nu ştia cât timp mai avea să funcţioneze). Apoi se efectua o procedură la fel de simplă, prin care se scurtcircuita zona periculoasă din mintea individului. Doctorul Gangli îi rezolva pe respectivii în doar două minute. „E atât de uşor, că, prin comparaţie cu asta, vasectomia pare operaţie pe creier”, explicase el odată,

— Nema teleportanzii mă-sii! fu de acord acum Finli şi îl conduse pe Prentiss la un pupitru cu aparate, ce semăna ciudat de bine cu felul în care îşi închipuia Susannah Dean că arăta Doganul ei.

Îi arătă două cadrane marcate cu scrijeliturile folosite de bătrâni (asemănătoare cu cele de pe Uşa Nedescoperită). Acul fiecărui cadran era oprit la semnul 0 din stânga. Finli le bătu uşurel cu degetul lui blănos, acele tresăriră uşor, apoi reveniră la loc.

— Nu ştim exact ce anume ar fi trebuit să măsoare chestiile astea, spuse el. *Ştim* doar că pot măsura potenţialul de teleportare. Au fost Sfărâmători care au încercat să-şi ascundă darul ăsta, dar nu le-a mers. Dacă ar fi acum un ins din ăsta ascuns chiar şi în stiva de lemne, ascultă la mine ce-ţi zic, Pimli din New Jersey, acele astea ar ţopăi până la cincizeci, ba şi până la optzeci.

— Aşa deci.

Şi, pe jumătate zâmbind, pe jumătate serios, Pimli începu să numere pe degete:

— Niciun teleportand, niciun Leu însângerat care să ne pândească din nord, niciun pistolar. Ce mai era? A, da! Şi Mantiile-Verzi au căzut pradă unui virus informatic. Dacă aşa stau lucrurile, ce mama dracului te-a apucat? Atunci de unde bâţa-bâţa asta a ta? Ce-ţi pute pe aici?

— Sfârşitul care se apropie, aşa cred, oftă din rărunchi Finli. La noapte am să dublez paza în turnuri şi pe aia de-a lungul zidului.

— Pentru că-ţi pute, zâmbi uşor Pimli.

— Şi încă cum.

Dinţii ascuţiţi ai lui Finli rămaseră ascunşi în botul lui cafeniu.

Pimli îl bătu iar pe umăr.

— Hai să urcăm în Camera de Lucru. Poate ai să te mai linişteşti dacă-i vezi pe Sfărâmători la treabă.

— Poate că da, spuse Finli, tot fără să zâmbească.

— E în ordine, Fin, şopti cu blândeţe Pimli.

— Aşa cred, zise taheenul privind bănuitor mai întâi la aparatele din jur apoi la Beeman şi Trelawney, cei doi căutători, care aşteptau respectuoşi la uşă ca barosanii să-şi termine discuţia. Cred că este, repetă Finli.

Numai că în forul său interior nu credea. Singurul lucru de care era absolut convins era că în Algul Siento nu se mai găsea nicio persoană cu darul teleportării.

Telemetria nu minte.

7

Beeman şi Trelawney îi conduseră pe coridorul cu lambriuri din lemn de stejar al subsolului până la ascensorul personalului, şi acesta lambrisat tot cu stejar. Pe peretele cabinei era agăţat un extinctor alături de un alt mesaj care le amintea *folken*-ilor din Devar că trebuie să colaboreze pentru crearea unui mediu fără incendii.

Şi acesta fusese întors cu susul în jos.

Privirile celor doi se întâlniră. Stăpânul avu senzaţia că observă ceva amuzament în ochii Şefului Securităţii; dar, desigur, ce vedea el acolo ar fi putut fi reflectarea propriului său simţ al umorului. Fără vreun cuvânt, Finli desprinse semnul şi îl puse la loc cum se cuvenea. Niciunul nu se apucă să critice motorul ascensorului, foarte gălăgios şi cu horcăieli de muribund. Nu comentară nici felul în care se zguduia cabina. Dacă s-ar fi oprit, nu ar fi fost nicio problemă să scape prin chepengul din tavan, nici măcar pentru un individ uşor supraponderal (hai s-o zicem pe aia dreaptă… supraponderal *bine)* ca Prentiss. Casa Damli nu era nici pe departe un zgârie-nori şi erau destule ajutoare în apropiere.

Ajunseră la etajul al treilea, unde anunţul de pe uşa ascensorului se afla în poziţie corectă: **ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI** şi **RUGĂM FOLOSIŢI CHEIA** şi **COBORÂŢI IMEDIAT DACĂ AŢI AJUNS LA ACEST ETAJ DIN GREŞEALĂ. NU VEŢI FI PEDEPSIŢI DACĂ RAPORTAŢI DE URGENŢĂ.**

Finli îşi scoase cartela şi spuse cu o nepăsare ce ar fi putut foarte bine fi jucată *(afurisiţi* să-i fie ochii ăia indescifrabili):

— Ai mai auzit ceva de sai Sayre?

— Nu, răspunse Pimji (cam supărat), dar nici nu mă aştept să aud. Există un motiv temeinic pentru care suntem izolaţi în locul acesta,

uitaţi dinadins în deşert, la fel ca oamenii de ştiinţă care au lucrat în anii patruzeci la Proiectul Manhattan{81}. Ultima dată când l-am văzut, mi-a zis că… mă rog… că s-ar putea să fie *chiar* ultima dată.

— Linişteşte-te, spuse Finli. Am întrebat şi eu aşa.

Trecu cartela prin fantă şi uşa ascensorului se deschise cu un scrâşnet infernal.

8

Amplasată în centrul Casei Damli, Camera de Lucru era lungă, tot cu lambriuri din lemn de stejar şi înaltă cât trei etaje, până la acoperişul din sticlă pe unde pătrundea lumina cu greu câştigată a Algului. În balconul situat vizavi de uşa prin care intraseră Prentiss şi Tego se afla un trio bizar, format dintr-un taheen cu cap de corb, pe nume Jakli, un tehnician can-toi, care răspundea la numele de Conroy, şi două gărzi umane, ale căror nume Pimli nu şi le putu aminti pe loc. Taheenii, can-toii şi sapienşii reuşeau să se împace în orele de lucru deoarece atunci adoptau o atitudine de politeţe prevăzătoare, uneori destul de tensionată. Dar nimeni nu se aştepta să-i vadă socializând în afara programului. Iar balconul acesta era cu desăvârşire interzis celor ieşiţi din tură, în căutare de motive de distracţie. Sfărâmătorii de dedesubt nu erau nici animale din grădina zoologică, nici peşti exotici în acvariu. În repetate rânduri Pimli şi Finli o' Tego explicaseră personalului această chestiune. În toţi anii de când se afla la post, Stăpânul de la Algul Siento ordonase lobotomia unui singur membru al personalului său, un paznic-om, cu desăvârşire cretin, pe nume David Burke, pentru că aruncase cu ceva (poate coji de alune) în Sfărâmătorii de sub balcon. Când Burke reuşise să priceapă că Stăpânul vorbea serios despre lobotomie, imploră să i se acorde a doua şansă, jurându-se că niciodată nu va mai face ceva atât de prostesc şi degradant. Pimli refuzase să aplece urechea la rugăminţile lui. I se oferise ocazia să dea un exemplu care să reziste trecerii timpului şi profitase de ea. De atunci încoace, îl puteai vedea pe domnul Burke (devenit *cu adevărat* cretin în urma intervenţiei chirurgicale) mergând fără ţintă pe Promenadă, ori pe lângă 'Otarele de Stânga, cu gura moale şi ochii vag nedumeriţi. Parcă-parcă *ştiu cine sunt,* parcă-parcă *mi-aduc aminte ce-am făcut de am ajuns în halul ăsta,* spuneau ochii aceia. Era exemplul viu a ceea ce nu trebuia făcut în preajma Sfărâmătorilor. Însă nu exista nicio regulă care să interzică personalului să urce în balcon, drept care toţi veneau aici din când în când.

Pentru că era reconfortant.

În preajma Sfărâmătorilor nu mai era nevoie de vorbe. „Mintea cea bună", cum o numeau ei, începea să funcţioneze chiar din momentul

când ieşeai din ascensor şi păşeai pe culoarul etajului al treilea, indiferent pe care latură a lui. Iar atunci când deschideai uşile balconului, „mintea bună” îţi înflorea în cap, deschizând tot felul de uşi perceptuale. Nu o dată îşi spusese Pimli că Aldous Huxley ar fi luat-o de tot razna aici. Uneori te pomeneai că ţi se desprind tălpile de podea, într-un soi de levitaţie stângace, de diletant. La fel şi toate prostiile din buzunare ieşeau de acolo şi pluteau în aer. Problemele până atunci complicate păreau să se rezolve de la sine numai când te gândeai la ele. Dacă uitaseşi ceva, întâlnirea de la ora cinci sau al doilea nume al cumnatului tău, de pildă, aici îţi aduceai aminte. Şi chiar dacă ceea ce uitaseşi era ceva esenţial, nu te necăjeai deloc. *Polkenii* părăseau balconul cu zâmbete largi pe chipuri, chiar şi aceia care urcaseră acolo în cea mai neagră dispoziţie. De fapt, proasta dispoziţie era cel mai bun motiv pentru care să te duci pe balcon. Era ca şi cum un fel de „gaz al fericirii”, aidoma gazului ilariant, invizibil pentru ochi şi imposibil de detectat chiar şi de cea mai sofisticată aparatură telemetrică, se ridica în permanenţă dinspre Sfărâmătorii de jos.

Pimli Prentiss şi Finli o’ Tego îi salutură pe cei trei din balconul de vizavi, se apropiară de balustrada lată, din stejar afumat, şi priviră în jos. Sala de sub ei ar fi putut trece drept biblioteca spaţioasă a unui club pentru domnii din înalta societate a Londrei. Lămpi cu aure blânde, multe având abajururi Tiffany autentice, se înşirau pe măsuţe sau luceau din pereţii lambrisaţi cu lemn de stejar (cum altfel?). Podeaua era acoperită cu superbe covoare turceşti. Pe un perete era un tablou al lui Matisse, un Rembrandt pe un altul… şi pe al treilea se afla *Mona Lisa*. Tabloul real, nu copia ieftină expusă la Luvru, pe Pământul Principal. În faţa lui era un bărbat cu mâinile la spate. De aici, de sus, părea că studiază faimoasa pictură, încercând, poate, să descifreze enigmaticul surâs; dar Pimli ştia că nu aşa stăteau lucrurile. La fel şi bărbaţii şi femeile cu reviste în mâini păreau adânciţi în lectură. Dar privitorul aflat la acelaşi nivel cu ei ar fi observat că toţi privesc în gol peste paginile revistelor *McCall* sau *Harper’s*{82}. O fetiţă de unsprezece, doisprezece ani, cu o rochiţă de vară în dungi, absolut superbă, care ar fi costat în jur de o mie şase sute de dolari într-un butic de pe Rodeo Drive{83} stătea pe jos în faţa unei căsuţe pentru păpuşi aşezate înaintea şemineului. Pimli ştia foarte bine că fetiţa nici nu vedea copia extrem de reuşită a Casei Damli.

Treizeci şi trei erau acolo. Treizeci şi trei cu toţii. La ora opt, un ceas după ce soarele artificial se va stinge, vor fi aduşi alţi treizeci şi trei de Sfărâmători odihniţi. Unul singur, doar unul, venea şi pleca după cum avea chef. Unul care evadase şi nu plătise pentru asta… dar fusese prins şi adus înapoi, iar pentru el aceasta era cea mai cumplită pedeapsă.

Convocat, parcă, de acest gând, Ted Brautigan se strecură în încăpere. Nu îşi dăduse jos şapca de biciclist. Daneeka Rostov ridică ochii de la casa pentru păpuşi şi-i adresă un zâmbet luminos. Brautigan îi răspunse făcându-i cu ochiul. Pimli îl înghionti pe Finli în coaste.

Finli: *(L-am văzut.)*

Dar era mai mult decât atât. Îl şi *simţiseră.* Atunci când Brautigan intrase în sala imensă, cei de pe balcon, dar mai ales cei de jos simţiseră cum creşte nivelul energiei. Tot nu aflaseră cu exactitate dimensiunile multiplelor talente ale lui Brautigan. Iar aparatele de testare nu le fuseseră de niciun folos în sensul acesta (ba chiar şmecherul ăla bătrân defectase câteva – dinadins o făcuse, pentru asta Stăpânul era în stare să bage mâna în foc). Poate că mai existau şi alţii ca el, dar căutătorii nu descoperiseră niciunul în timpul vânătorilor de talente (suspendate acum, deoarece aveau tot ce le trebuia ca să termine treaba). Singurul lucru *oarecum* clar era talentul de „facilitator" al lui Brautigan, un fel de medium, un mentalist, care nu era puternic doar prin sine însuşi, ci reuşea să amplifice aptitudinile celorlalţi prin simpla apropiere de ei. Gândurile lui Finli, în mod obişnuit criptice chiar şi pentru Sfărâmători, străluceau acum în mintea lui Pimli ca nişte lămpi cu neon.

Finli: *(Este extraordinar!)*

Pimli: *(Şi unic, din cate ştim noi. Ai văzut?)*

Imagine: Ochi care se dilată şi se contractă, se măresc şi se strâng.

Finli: *(Da. Ştii din ce cauză?)*

Pimli: *(Da' de unde. Şi nici nu-mi pasă, dragă Finli. Potaia aia…)*

Imagine: O corcitură bătrâioară cu scaieţi în blana murdară şi încâlcită, şchiopătând de un picior.

(… bătrână şi-a cam terminat treaba. A venit timpul să-l…)

Imagine: Un pistol, un Beretta al uneia dintre gărzi, lipit de tâmpla bătrânului câine.

Mai jos cu trei etaje, subiectul conversaţiei lor luase un ziar (şi ziarele erau vechi, vechi cum era Brautigan bătrân, cu termenul de valabilitate expirat de ani buni) şi se aşezase să-l citească (să se prefacă a-l citi) într-un fotoliu confortabil, îmbrăcat în piele moale şi atât de voluminos încât aproape îl înghiţea cu totul.

Pimli simţi forţa aceea paranormală trecând pe lângă ei şi prin ei, ridicându-se spre luminator şi penetrându-l, apoi înălţându-se către Grinda care se întindea peste Algul, atacând-o, ciobind-o, rozând-o şi măcinând-o implacabil. Găurind magia. Muncind cu răbdare ca să scoată ochii Ursului. Ca să spargă carapacea Ţestoasei. Ca să frângă Grinda ce se întindea de la Shardik la Maturin. Ca să dărâme Turnul Întunecat de la mijloc.

Pimli se întoarse spre tovarăşul lui şi nu fu câtuşi de puţin surprins

să-i vadă zâmbetul viclean de Nevăstuică. În sfârşit, îl vedea zâmbind! Şi nu se miră nici când îşi dădu seama că îi poate citi gândurile ascunse în ochii aceia negri. În condiţii normale, taheenii erau în stare să transmită şi să recepţioneze mesaje mentale foarte simple, dar nu le puteai spiona gândurile. Aici, însă, era o cu totul altă situaţie. Aici…

…Aici Finli îşi găsea pacea sufletească. Grijile lui

(îmi pute ceva)

dispăruseră ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Deocamdată, cel puţin.

Pimli îi trimise lui Finli o serie de imagini vesele: o sticlă de şampanie spartă de pupa unei nave la ieşirea pe mare; sute de toci negre de absolvire azvârlite în aer; un steag înfipt pe Everest; un mire şi o mireasă râzând la ieşirea din biserică sub o ploaie de orez; o planetă – Pământul – strălucind orbitor.

Imagini care spuneau toate unul şi acelaşi lucru.

— Da, spuse Finli.

Şi Pimli se întrebă cum de i se păruseră vreodată ochii aceia greu de descifrat.

— Da, aşa este. Ne aşteaptă izbânda.

Niciunul dintre ei nu se uită în jos. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi văzut pe Ted Brautigan (o potaie bătrână, fără îndoială, şi obosită, dar poate nu *într-atât* de obosită pe cât îşi imaginau unii) privind în sus la ei.

Cu umbra unui surâs pe buze.

9

Niciodată nu plouase în locul acesta. Sau, mai bine zis, nu plouase niciodată de când venise Pimli aici. Însă uneori, în bezna infernală a nopţii, se auzeau salve asurzitoare de tunete seci. Mare parte din angajaţii de la Devar-Toi se obişnuiseră să doarmă în ciuda zgomotului, dar Pimli tot mai sărea din somn, cu inima zbătându-i-se nebuneşte în gât. Iar prin mintea lui încă adormită se răsuceau, ca o panglică roşie, vorbele rugăciunii Tatăl Nostru.

Mai devreme, atunci când vorbise cu Finli, Stăpinul de la Algul Siento folosise cu timiditate expresia *bâţa-bâţa,* în totală contradicţie cu modul lui mai sobru de exprimare. În fond, ce era rău în asta? Nu era decât un cuvânt inventat, ca oricare altul, aproape identic cu cele folosite de copii în jocurile lor: *dizi-mani-pomparez, an-dan-dez;* sau *an-tan-tichitan.*

Acum, întins în patul lui din Casa Shapleigh („Casa Rahatului” pentru Sfărâmători), în celălalt capăt al Promenadei faţă de Casa Damli, Pimli îşi aminti de sentimentul avut atunci. Nu, nu fusese un simplu sentiment, ci o *convingere* deplină, că totul se va sfârşi cu bine. Că succesul este garantat. Şi că nu este decât o chestiune de timp până

la izbânda definitivă. Finli fusese de acord atunci, pe balcon, dar Pimli se întrebă dacă şi Şeful Securităţii stătea acum cu ochii zgâiţi în tavan, aşa cum făcea el, gândindu-se cât de uşor era să te înşeli atunci când te aflai în preajma Sfărâmătorilor. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, ei trimiteau spre tine gazul acela „al fericirii". Energia aceea dătătoare de „minte bună".

Şi să presupunem… *să presupunem* doar… că există cineva care să *direcţioneze* sentimentul acela? Îl trimitea spre ei ca pe un cântec de leagăn? *Dormi*, *Pimli, dormi*, *Finli, culcaţi-vă, copii cuminţi.*

Ridicolă idee, de-a dreptul paranoică. Şi totuşi, atunci când un alt bubuit de tunet se rostogoli din ceea ce ar fi trebuit să fie încă sud-estul văzut dinspre Fedic şi Discordia, Pimli Prentiss se ridică în capul oaselor şi aprinse veioza.

Finli îl anunţase că va dubla paza în noaptea aceasta, atât în turnuri, cât şi pe lângă ziduri. Poate mâine ar fi bine să o tripleze. Doar aşa, pentru mai multă siguranţă. Şi pentru că infatuarea ar fi un lucru foarte rău, aflaţi fiind atât de aproape de final.

Pimli se dădu jos din pat. Un bărbat înalt cu un abdomen proeminent şi păros, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de pijama albaştri. Urină îndelung, apoi se aşeză în genunchi în faţa capacului coborât al vasului de toaletă, îşi împreună mâinile şi se rugă până simţi că i se face somn. Se rugă pentru ajutor în ducerea la bun sfârşit a misiunii sale. Se rugă pentru ajutor în depistarea dificultăţilor înainte ca dificultăţile să-l depisteze pe el. Se rugă pentru sufletul mamei sale, tot aşa cum Jim Jones se rugase pentru al lui în vreme ce urmărea din priviri şirul de credincioşi care înaintau spre butoiul cu otravă. Se rugă şi se rugă şi se tot rugă, până când tunetul scăzu spre un murmur senil. Apoi se duse liniştit la culcare. Ultimul lui gând, înainte de a se cufunda în somn, a fost la ordinele de triplare a pazei pe care le va da dis-de-dimineaţă. Iar atunci când se trezi în zorii zilei, în camera scăldată în lumina soarelui artificial, acesta fu primul gând care-i veni în minte. Pentru că trebuia să ai mare grijă să nu spună „hop" până nu a sărit încă pârleazul.

VII
KA-SHUME{84}

1

După plecarea lui Brautigan şi a prietenilor lui, un sentiment straniu de melancolie îi copleşi pe pistolari, deşi, la început, niciunul dintre ei nu vorbi despre asta. Fiecare credea că numai el se simţea astfel. Roland, de la care ne-am fi aşteptat să recunoască sentimentul (ka-shume, l-ar fi numit Cort), îl puse pe seama grijilor zilei de mâine şi, mai ales, pe seama atmosferei epuizante din Bubuit de Tunet, unde zilele erau întunecate, iar nopţile negre ca universul orbilor.

Sigur că aveau o mulţime de lucruri de făcut după ce plecaseră Brautigan, Earnshaw şi Sheemie Ruiz, prietenul din tinereţe al lui Roland. (Atât Susannah, cât şi Eddie încercaseră să îl facă să vorbească despre Sheemie, însă pistolarul le întorsese spatele. Jake nici măcar nu încercase, deşi atingerea lui era cea mai puternică. Roland nu era pregătit să vorbească despre zilele acelea de demult, cel puţin nu încă.) O potecă ducea în jos pe lângă latura Micuţului Ac şi, urmând-o, pistolarii descoperiră grota despre care le vorbise bărbatul cu părul alb, în spatele unui camuflaj inteligent din pietre şi tufe prăfuite de deşert. Grota aceasta era mult mai mare decât cealaltă, văzută mai devreme. Şi fusese echipată cu felinare cu gaz atârnate de cuie bătute în stâncă. Jack şi Eddie aprinseră câte două pe fiecare perete şi, fără vreo vorbă, toţi patru porniră să examineze conţinutul peşterii.

Roland observă mai întâi sacii de dormit: erau patru, aliniaţi de-a lungul peretelui din stânga, toţi aşezaţi cu grijă pe câte o saltea gonflabilă. Pe etichetele lor se putea citi PROPRIETATEA ARMATEI SUA. Lângă ultimul sac se mai găsea o altă saltea acoperită cu un strat din prosoape de baie. *Aşteptau patru oameni şi un animal,* îşi spuse pistolarul. *Premoniţie, sau ne-au urmărit cumva? Dar are vreo importanţă?*

Pe un butoi pe care scria **PERICOL! MUNIŢIE!** era aşezat un obiect înfăşurat în plastic. Eddie îl despachetă şi scoase la iveală o maşinărie cu role. Una din ele avea o bandă încolăcită pe ea. Roland nu pricepu nimic din cuvântul ştanţat pe maşina vorbitoare şi o întrebă pe Susannah ce însemna.

— Wollensak, răspunse femeia. O firmă nemţească. Sunt cei mai buni în domeniul ăsta.

— Nu mai sunt, păpuşico, interveni Eddie. În *când*-ul meu se zice „Sony-i cel mai tare!” *Ăştia* au făcut un casetofon pe care ţi-l poţi

prinde la curea. Se cheamă Walkman. Pun pariu că dinozaurul ăsta cântăreşte aproape zece kile. Ba chiar mai mult, cu baterii cu tot.

Susannah studia cutiile cu role stivuite lângă magnetofon. Trei la număr.

— Abia aştept să ascult ce-i pe ele, zise ea.

— Poate le vom asculta atunci când se va stinge lumina, spuse Roland. Acum haideţi să vedem ce ne-au mai lăsat aici.

— Roland? îl chemă Jake.

Pistolarul se întoarse către băiat. Şi trăsăturile i se îndulciră. Nu se făcea mai frumos atunci când se uita la Jake, dar chipul lui căpăta o blândeţe care nu îl caracteriza în mod obişnuit. Susannah credea că era expresia dragostei.

Şi, poate, a unei speranţe fragile că totul se va sfârşi cu bine.

— Ce e, Jake?

— Ştiu că o să ne luptăm…

— Urmăriţi săptămâna viitoare premiera filmului *Noi împuşcături la O.K. Corral*[85], cu Van Heflin şi Lee Van Cleef în rolurile principale, murmură Eddie îndreptându-se spre fundul grotei unde se afla un obiect mai voluminos, acoperit cu un soi de prelată.

— …dar când? continuă Jake. Mâine?

— Poate, îi răspunse Roland. Dar cred că mai degrabă poimâine.

— Am o senzaţie îngrozitoare, zise Jake. Nu-i frică, nu tocmai…

— Crezi că ne vor bate, dulceaţă mică? îl întrebă Susannah.

Îl apucă de ceafă şi îl privi în ochi. Ajunsese să se încreadă în senzaţiile lui. Uneori se întreba dacă nu cumva transformarea lui fusese provocată de creatura pe care o înfruntase ca să ajungă aici: monstrul din casa de pe Dutch Hill. Căci acela nu fusese un robot şi nici vreo jucărie mecanică veche şi prăpădită. Nu. Gardianul fusese o rămăşiţă autentică din *Prim*.

— Simţi c-o să luăm bătăiţă? Despre asta e vorba?

— Nu cred, spuse Jake. Nu ştiu exact ce este. N-am mai simţit asta decât o singură dată, chiar înainte să…

— Chiar înainte să ce? îl întrebă Susannah.

Dar îi întrerupse Eddie, fără să-i mai dea lui Jake ocazia de a-i răspunde. Iar Roland se bucură. *Chiar înainte să cad.* Asta ar fi spus băiatul. *Chiar înainte ca Roland să-mi* dea drumul *să cad.*

— Sfinte *Sisoe!* Ia veniţi încoace! Trebuie neapărat să vedeţi asta!

Eddie dăduse prelata la o parte, dezvelind un vehicul motorizat ce semăna cu un rod al dragostei dintre un ATV şi o tricicletă gigantică. Pneurile-balon erau brăzdate în zigzag de şanţuri adânci. Comenzile fuseseră montate pe ghidon, iar în bordul foarte simplu fusese înfiptă o carte de joc. Roland îşi dădu seama ce reprezenta cartea aceea încă dinainte ca Eddie s-o tragă din locul ei şi s-o întoarcă. O femeie cu broboadă pe cap, în faţa unei roţi de tors. Stăpâna Umbrelor.

— Se pare că prietenul Ted ţi-a făcut rost de un mijloc de transport, guriţă, spuse Eddie.

Susannah se târâse repede până la locul cu pricina, iar acum ridică braţele, strigând:

— Ridică-mă! Ridică-mă, Eddie!

O ridică şi o puse în şa. Da, vehiculul părea anume făcut pentru ea. Susannah apăsă un buton roşu şi motorul se trezi la viaţă, torcând în surdină. Eddie era convins că mergea cu electricitate, nu cu benzină. Ca o maşinuţă de golf, dar probabil mult mai rapid.

Susannah se întoarse către ei, zâmbind radioasă. Lovi drăgăstos corpul maro-închis al vehiculului cu trei roţi.

— Cuconiţa Centauriţa, aşa să-mi ziceţi de acum înainte! Asta mi-am dorit toată viaţa şi habar n-am avut!

Nimeni nu observă frământarea pe chipul lui Roland, pentru că acesta şi-o ascunsese aplecându-se să ridice cartea de joc de pe jos.

Da, ea era: Stăpâna Umbrelor. Cea cu două feţe: zâmbind cu şiretenie şi suspinând cu amărăciune sub broboadă, în acelaşi timp. Ultima dată văzuse cartea aceasta în mâna acelui bărbat cunoscut uneori sub numele de Walter, alteori sub cel de Flagg.

Nici nu ştii cât de aproape eşti de Turn, îi spusese el. *Lumile ţi se învârtesc în minte.*

Abia acum recunoscu sentimentul acela care îi cuprinsese pe toţi: nu era grijă şi nici oboseală. Era ka-shume. Nu exista o traducere exactă a acestui termen care descria sentimentul de milă amestecată cu remuşcări şi căinţă, dar el prevestea o fisură în ka-tet-ul lor.

Walter o' Dim, vechiul lui duşman, murise. Roland înţelesese asta de îndată ce văzuse chipul Stăpânei. Curând, va muri şi unul dintr-ai lui. Poate chiar în lupta pe care o vor purta pentru înlăturarea controlului din Devar-Toi. Şi atunci balanţa, înclinată vremelnic în favoarea lor, se va echilibra din nou.

Dar nu-i trecu prin minte ca el ar putea fi cel care va muri.

2

Pe vehiculul botezat pe loc de Eddie „Tricla lui Suzie" se aflau trei nume de mărci. Una era Honda; una era Takuro (ca numele băuturii importate la scară largă înainte de supergripă); a treia era North Central Positronics. Mai exista şi o a patra: ARMATA SUA, adică aflată în PROPRIETATEA ei.

Susannah nu prea voia să coboare din şa, dar nu avu încotro. Mai erau multe de văzut acolo, în peştera comorilor. În partea unde se îngusta fuseseră îndesate o mulţime de alimente (în mare parte deshidratate sau congelate, care evident că nu puteau să aibă gustul bun al mâncării lui Nigel, dar măcar îi vor hrăni), apă îmbuteliată,

cutii cu sucuri (Cola şi Nozz-A-La, dar nimic cu alcool) şi promisa plită cu propan. Erau acolo şi mai multe lăzi cu arme. Însă doar pe câteva din ele scria ARMATA SUA.

Acum ieşiră la iveală aptitudinile lor esenţiale: fibra din ei, cum ar fi numit-o Cort. Intuiţia şi harul lor ar fi putut rămâne în stare latentă, zvâcnind doar din când în când, suficient cât să-i bage în vreun bucluc, dacă Roland nu le-ar fi trezit cu bună ştiinţă… dacă nu le-ar fi cultivat… dacă nu le-ar fi ascuţit, făcându-le ucigătoare.

Niciun cuvânt nu fu rostit atunci când Roland scoase din sacul de pe umăr o unealtă ca o daltă lată cu care reuşi să deschidă lăzile. Susannah uitase cu totul de Tricla ei pe care o aşteptase întreaga viaţă; Eddie uitase să mai facă bancuri proaste; Roland uitase de senzaţia de apăsare. Priveau toţi vrăjiţi la armele lăsate pentru ei şi nu exista acolo niciuna pe care să nu ştie să o folosească, ori pe care să nu o înţeleagă după o cercetare mai atentă.

Una dintre lăzi era plină cu puşti AR-15, cu ţevile unse la greu şi mecanismele de tragere mirosind puternic a acetat de amil. Eddie observă inversoarele suplimentare şi se aplecă să se uite mai bine în ladă. Înăuntru, alături de puşti, acoperite tot cu folie de plastic, erau multe ţevi de puşcă. Semănau cu ţevile puştilor-mitralieră din filmele cu gangsteri, numai că acestea erau mai mari. Eddie luă una din puşti, o întoarse şi descoperi exact ce bănuia: o bridă prin care ţevile puteau fi ataşate la AR-15, transformând banala puşcă într-o motocositoare de mare viteză. Câte gloanţe per ţeavă? O sută? O sută douăzeci şi cinci? Cu siguranţă suficiente ca să secere o întreagă companie de soldaţi.

Mai era acolo şi o cutie plină cu proiectile, cu literele STS matriţate pe fiecare din ele. Într-un rastel sprijinit de peretele grotei se aflau şase lansatoare. Roland le arătă simbolul atomului imprimat pe ele şi clătină din cap. Nu voia să folosească arme care ar fi putut elibera radiaţii ucigaşe, indiferent cât de puternice ar fi fost acestea. Sigur, era gata să îi omoare pe Sfărâmători, dacă nu reuşea să-i împiedicc altfel să distrugă Grinda, dar numai şi numai în ultimă instanţă.

În dreapta şi stânga unei tăvi metalice pline cu măşti de gaze (lui Jake i se părură dezgustătoare, parcă erau capetele retezate ale unor gândaci hidoşi) erau două cutii cu arme de dimensiuni mai mici: pistoale automate, cu ţevile cârne şi cuvântul COYOTE imprimat pe paturi, şi automate mai grele, pe care le chema Cobra Stars. Jake se simţi atras de ambele tipuri (de fapt, se simţea atras de *toate* armele), dar alese un automat Stars, deoarece semăna puţin cu pistolul pe care i-l dăduse lui Callahan. Încărcătorul intra în mâner şi avea cincisprezece, şaisprezece gloanţe. Nu era nevoie să le numere: era suficient doar să-l *privească* şi *afla.*

— Hei, îi strigă Susannah, care se întorsese la intrarea în grotă. Ia uitaţi-vă la astea. Hoţoaice-aurii.

— Vezi ce scrie pe capacul lăzii, o îndemnă Jake,

Susannah îl pusese pe jos, alături de ea. Jake îl ridică şi începu să-l studieze cu admiraţie. Pe el era imprimat chipul surâzător al unui băiat, cu un fulger desenat pe frunte. Avea ochelari rotunzi şi flutura ceva ce semăna cu o baghetă magică la o ghiulea ce plutea pe lângă el. Sub desen erau gravate cuvintele:

PROPRIETATEA DIVIZIEI 449
24 BUC. „HOŢOAICA-AURIE”
MODEL HARRY POTTER
SERIE #465–17-CC NDJKR

„Nu Vă Puneţi cu 449!”
O să Scoatem „Viperinul”{86} **din Voi!**

Exact aşa cum scria pe capac, în ladă erau douăzeci şi patru de hoţoaice, împachetate individual ca nişte ouă, fiecare în propriul cuibar din plastic. Nimeni din grupul lui Roland nu avusese ocazia să vadă ghiulele neamorsate în timpul luptei lor cu Lupii, dar acum, având ceva timp la dispoziţie, îşi puteau satisface curiozitatea absolut normală. Fiecare luă câte un proiectil în mână. Erau cam de mărimea mingilor de tenis, însă cu mult mai grele. Suprafaţa haşurată le făcea să semene cu nişte globuri pământeşti pe care fuseseră imprimate liniile verticale ale longitudinii şi cele orizontale ale latitudinii. Deşi păreau a fi confecţionate din oţel, exteriorul lor era cumva elastic, ca un cauciuc dur.

Pe fiecare hoţoaică era câte o plăcuţă de identificare, cu un buton alături.

— Butonul ăsta o trezeşte, murmură Eddie, iar Jake dădu din cap, aprobându-l.

Pe suprafaţa curbată mai era şi o adâncitură micuţă, cât buricul unui deget. Jake o apăsă, deloc îngrijorat că obiectul i-ar putea exploda în mână ori că ar putea să scoată printr-o parte un fierăstrău circular în miniatură, care să-i reteze degetele. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, butonul din adâncitura aceea se folosea pentru accesarea programului. Jake habar nu avea de unde îi venise ideea asta, dar era convins că aşa stăteau lucrurile.

Şi atunci, o porţiune din suprafaţa proiectilului glisă într-o parte, cu un *vvvvummm* slab, scoţând la iveală patru beculeţe. Trei erau stinse, iar cel de-al patrulea pulsa intermitent cu străluciri chihlimbarii. Mai erau acolo şi şapte ferestre digitale, indicând acum **0 00 00 00.** Sub fiecare dintre acestea se vedea câte o tastă atât de mică, încât ai fi avut nevoie de vârful unui ac ca să o poţi apăsa.

— Cât gaura curului de gândac, avea să mârâie nemulţumit Eddie

mai târziu, când va încerca să programeze o ghiulea.

În dreapta fantelor pentru numere erau alte două taste, marcate cu S şi A. Jake îi explică lui Roland:

— Vezi? Ăsta înseamnă SETARE, iar ăstălalt e butonul de AŞTEPTARE. Nu crezi? Eu aşa zic.

Roland dădu din cap. În viaţa lui nu mai văzuse o asemenea armă (în orice caz, nu de aproape), dar scopul butoanelor i se părea acum evident. Şi i se părea că proiectilele acestea le vor fi mai folositoare, într-un fel în care nu ar fi fost aruncătoarele alea de bombiţe atomice. SETEZI şi AŞTEPŢI. SETEZI… şi AŞTEPŢI.

— Oare lucrurile astea le-au lăsat pentru noi Ted cu amicii lui? întrebă Susannah.

Lui Roland nu-i păsa nici cât negru sub unghie cine şi de ce le lăsase acolo – erau aici, asta conta – dar dădu sârguincios din cap.

— Cum? Şi de unde le-au luat?

Roland nu ştia. Nu ştia decât că peştera aceasta era un adevărat ma'sun{87}. În vale, nişte oameni purtau un război împotriva Turnului pe care neamul lui Eld jurase să îl apere. El şi cu tet-ul lui vor lansa un atac-surpriză asupra lor. Şi, cu armele astea, îi vor lovi şi îi vor lovi şi îi vor lovi iarăşi, până când toţi duşmanii vor fi culcaţi la pământ, cu crăcii în sus.

Sau până când crăcii lor vor fi în sus.

— Poate că ne explică pe vreuna din benzile de magnetofon, spuse Jake.

Băiatul pusese siguranţa pistolului Cobra şi îl vârâse în traista de pe umăr, alături de Orizele care-i mai rămăseseră. Susannah îşi alese tot o Cobră, după ce învârtise mai multe pistoale pe degete, ca o veritabilă Annie Oakley{88}.

— Poate, îi zâmbi ea lui Jake.

Trecuse multă vreme de când Susannah nu se mai simţise atât de bine din punct de vedere fizic. Atât de *ne-însărcinată.* Însă mintea îi era tulburată. Sau poate sufletul.

Eddie luase în mâini o bucată de pânză răsucită şi legată cu trei capete de sfoară.

— Tipul ăla, Ted, zicea că ne-a lăsat şi o hartă a lagărului. Cred că asta e. Mai vrea să se uite cineva?

Voiau toţi. Jake îl ajută pe Eddie să desfăşoare harta. Brautigan îi avertizase că e rudimentară şi chiar aşa era: doar nişte cercuri şi nişte pătrate. Susannah observă numele unui orăşel, Pleasantville, şi se duse cu gândul din nou la Ray Bradbury. Jake descoperi amuzat o busolă, destul de grosier desenată, unde autorul adăugase semnul întrebării lângă litera *N.*

Pe când studiau acea firavă tentativă cartografică, un strigăt prelung şi tremurat se înălţă în întunericul de afară. Eddie, Susannah şi Jake

priviră alarmaţi în jur. Ete îşi ridică botul de pe lăbuţe şi scoase un mârâit scurt şi gros, după care se culcă la loc: *Du-te la dracu' răule, sunt cu stăpânii mei şi nu mi-e frică.*

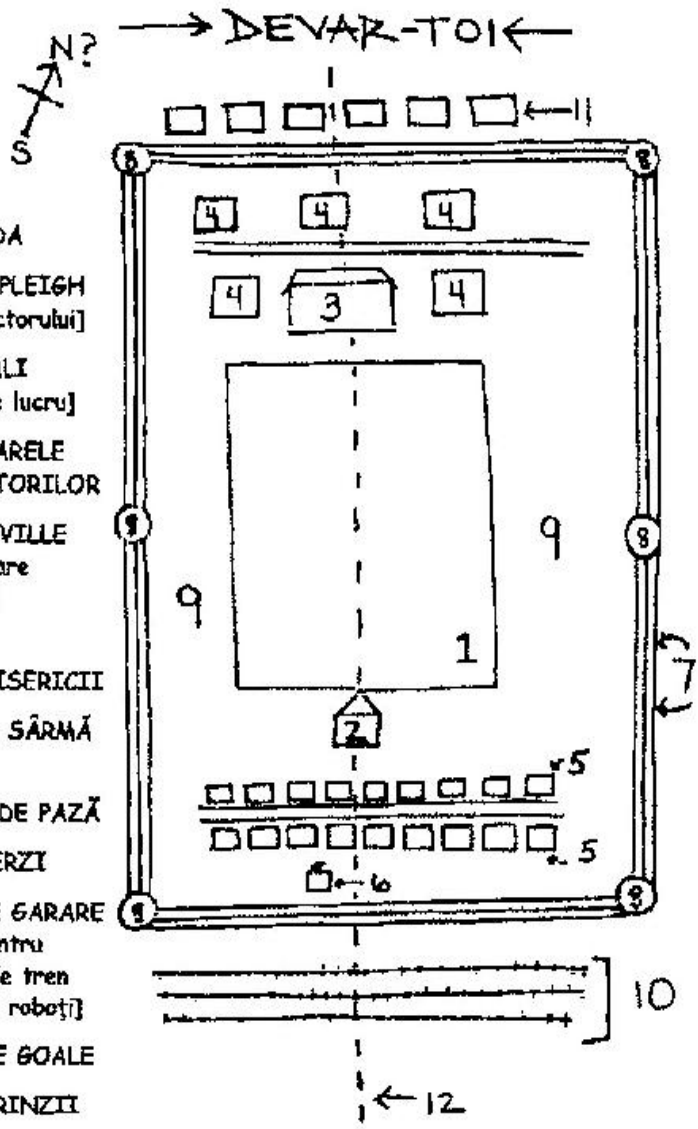

1-PROMENADA

2-CASA SHAPLEIGH
[Casa Directorului]

3-CASA DAMLI
[Cameră de lucru]

4-DORMITOARELE SFĂRĂMĂTORILOR

5-PLEASANTVILLE
[Strada Mare cu prăvălii]

6-PELUZA DIN FAȚA BISERICII

7-GARD DIN SÂRMĂ
[3×]

8-TURNURI DE PAZĂ

9-SPAȚII VERZI

10-LINII DE GARARE
[Cimitir pentru vagoane de tren și pentru roboți]

11-HANGARE GOALE

12-CALEA GRINZII

— Ce-a fost ăsta? întrebă Eddie. Un coiot? Un şacal?

— Un fel de câine de deşert, răspunse absent Roland.

Pistolarul se aşezase pe vine (fapt care sugera că nu îl mai durea şoldul atât de mult, cel puţin nu în momentul acesta) şi îşi strângea genunchii la piept. Nu-şi dezlipea ochii de la cercurile şi pătratele de pe cârpa aceea.

— Can-toi-tete{89}.

— Ca în *Dan-Texti* îl întrebă Jake.

Roland nu-i răspunse. Luă harta, se ridică şi ieşi cu ea din peşteră. Ceilalţi se uitară unul la altul, apoi plecară după el, strângându-şi păturile în jurul umerilor ca pe nişte şaluri.

3

Roland se întoarse în locul unde-i adusese Sheemie, ajutat puţin şi de prietenii lui. Acum pistolarul îşi duse binoclul la ochi şi privi îndelung la Paradisul Albastru. Undeva, în spatele lor, câinele deşertului urlă iarăşi. Strigăt solitar în bezna mohorâtă.

Beznă care, îşi dădu seama Jake, era acum şi mai mohorâtă decât înainte, mai deasă. Ochii ţi se adaptau treptat, dar locul acela luminat de soarele artificial părea şi mai strălucitor în comparaţie cu negura din jur. Era aproape sigur că maşina aia de făcut soare nu avea reglare intermediară, ci doar două poziţii: deschis şi închis. Poate că o lăsau să funcţioneze şi pe timpul nopţii, dar nu prea credea. Sistemul nervos al omului este configurat pentru o progresie metodică de la întuneric la lumină, cel puţin aşa învăţase Jake la şcoală. Sigur, te puteai descurca cu perioade lungi de lumină slabă (locuitorii ţinuturilor arctice o făceau an de an), dar asta nu însemna că nu te dădea rău de tot peste cap. Iar Jake nu credea că şefii ăia din închisoare şi-ar fi dorit a Sfărâmătorii lor s-o ia razna. De asemenea, probabil că voiau şi să economisească lumina „soarelui” lor; căci toate lucrurile de aici erau foarte vechi şi predispuse la avarii.

Într-un final, Roland îi dădu binoclul lui Susannah.

— Te-aş ruga să te uiţi mai ales la clădirile din capetele dreptunghiului cu iarbă.

Şi pistolarul desfăşură iar harta cu mişcările unui personaj dintr-o piesă de teatru, pe punctul de a citi un pergament străvechi.

— Numerele 2 şi 3 de pe hartă, adăugă el.

Susannah se uită cu atenţie la clădirile indicate. Cea de la numărul 2, Casa Directorului, era o construcţie mică, în stil Cape Cod, văruită într-un albastru electric, cu colţurile albe. Mama ei ar fi spus că e o „căsuţă de basm”, datorită culorilor vesele şi ornamentelor ca din turtă dulce din jurul streşinilor.

Casa Damli era mult mai mare şi Susannah văzu câţiva oameni intrând şi ieşind din ea. Unii aveau înfăţişarea aceea nonşalantă a civilului, alţii păreau… să zicem cu ochii în patru. Şi mai observă şi vreo doi, trei cocârjaţi sub poveri grele. Îi întinse binoclul lui Eddie, întrebându-l dacă aceia erau Copiii lui Roderick.

— Cred că da, răspunse tânarul, dar nu sunt şi…

— Dă-i încolo de Malahişti, îl repezi Roland. Nu-i momentul. Ce părere ai despre casele astea, Susannah?

— Ce să zic, spuse ea cu prudenţă, neştiind ce anume voia Roland de la ea, sunt drăguţe amândouă, bine întreţinute, mai ales în comparaţie cu dărâmăturile pe care le-am văzut în drumurile noastre. Mi se pare deosebită cea căreia i se spune Damli. Stilul ei arhitectonic este numit „stilul Queen Anne” şi…

— Dar crezi că sunt făcute din lemn, ori doar ar trebui să lase impresia asta? Mă interesează în mod special Casa Damli.

Susannah luă binoclul şi se uită din nou spre clădirea cu pricina, apoi i-l dădu lui Eddie. Se uită şi el şi i-l pasă lui Jake. În vreme ce băiatul privea, un pocnet puternic se auzi de la kilometri distanţă… şi raza aceea, ca soarele fals al lui Cecil B. Demille, care luminase peste Devar-Toi ca un reflector, se stinse, lăsându-i învăluiţi într-un amurg violet ce va deveni foarte curând o beznă totală.

Şi câinele de deşert începu să urle din nou, făcându-i lui Jake pielea ca de găină pe braţe. Strigătul acela se înălţa… se înălţa… şi se opri brusc, cu o ultimă silabă sugrumată. Ca o ultimă exclamaţie de surpriză, iar Jake fu sigur atunci că bietul câine al deşertului murise. Ceva se furişase în spatele lui şi, atunci când s-a stins lumina aia…

Însă în vale mai ardeau şi alte lumini: două rânduri paralele, probabil felinarele stradale de pe „Pleasantville”; cercuri galbene, probabil lămpi cu senzori de mişcare, pe aleile locului pe care Susannah îl numea „Campusul Sfărâmătorilor”… şi raze de proiectoare care se încrucişau în întuneric.

Ba nu, îşi zise Jake, *nu sunt proiectoare. Sunt lumini de căutare. Ca în filmele despre evadările din închisori.*

— Haideţi să ne întoarcem, spuse el. Nu mai avem ce vedea şi nu-mi place să stau aici, în bezna asta.

Roland nu se opuse. O luă înainte, iar ceilalţi îl urmară în şir indian: Eddie purtând-o pe Susannah în braţe şi Jake, cu Ete la picior, în spatele lor. Băiatul se tot aştepta să audă urletele altui câine de deşert, venit să continue lamentaţia primului, dar niciun sunet nu străbătu tăcerea întunericului.

4

— Din lemn erau făcute, spuse Jake, aşezat pe jos, cu picioarele

încrucişate, sub una din lămpile cu gaz ale peşterii.

— Da, din lemn, confirmă Eddie,

Susannah ezită o clipă, având sentimentul că era o problemă de maximă importanţă şi revăzând casele cu ochii minţii. Apoi dădu din cap.

— Sunt aproape sigură că din lemn. *Îndeosebi* aia pe care au botezat Casa Damli. Dar, o casă în stil Queen Anne, construită din piatră sau cărămidă, după aia deghizată să pară a fi fost făcută din lemn? Ce sens are?

— Dacă aşa îi păcăleşte pe neghiobii care şi-ar dori s-o incendieze, are tot sensul din lume, zise Roland.

Susannah căzu pe gânduri. Da, avea dreptate, sigur că avea, dar…

— Tot pentru lemn votez şi eu.

Roland dădu din cap.

— Şi eu.

Găsise printre provizii o sticlă mare şi verde pe eticheta căreia scria PERRIER. O deschise acum şi mirosi ca să se convingă că Perrier era o altă denumire pentru apă. Luă cinci ceşti şi turnă în fiecare. Apoi le puse câte una în faţa fiecăruia.

— Sunt dinh-ul tău? îl întrebă el pe Eddie.

— Da, Roland, ştii foarte bine că eşti.

— Vrei să împărţi khef-ul{90} cu mine şi să bei apa asta?

— Sigur, dacă aşa vrei.

Eddie zâmbise mai devreme, dar acum zâmbetul i se ştersese de pe buze. Sentimentul acela urât revenise, iar acum era şi mai puternic. Ka-shume, îndurerat cuvânt pe care nu îl aflase încă.

— Bea, sclavule.

Eddie nu murea de drag să i se spună astfel, dar îşi bău apa din ceaşcă. Roland îngenunche înaintea lui şi depuse un sărut scurt şi sec pe buzele tânărului.

— Te iubesc, Eddie, spuse pistolarul.

Afară se stârni vântul deşertului printre ruinele rămase acum din Bubuit de Tunet, ducând cu el praful otrăvit.

— Ei, asta-i… Şi eu te iubesc, spuse Eddie, luat prin surprindere. Ce s-a întâmplat? Şi să nu-mi zici că nimic, pentru că simt că e ceva.

— Nimic, zâmbi Roland.

Niciodată Jake nu mai auzise atâta tristeţe în glasul pistolarului. Îl îngrozi.

— Doar ka-shume. Iar asta păţeşte fiecare ka-tet… să împărţim apa vieţii, acum că suntem iar cu toţii laolaltă. Să împărţim khef-ul. Este un lucru minunat.

O privi pe Susannah.

— Sunt dinh-ul tău?

— Da, Roland, tu eşti dinh-ul meu.

Femeia părea foarte palidă, dar probabil că era doar efectul luminii albe a felinarelor cu gaz.

— Vrei să împărţi khef-ul cu mine şi să bei apa asta?

— Cu plăcere, spuse Susannah, ridicând ceşcuţa din plastic.

— Bea, sclavo.

Şi Susannah bău, fără să-şi desprindă ochii negri de cei ai pistolarului. Se gândi la vocile auzite în visul despre închisoarea din Oxford: ăsta mort, celălalt mort, al treilea – mort şi el; o, Discordia, iar umbrele se adânciră.

Roland o sărută pe gură.

— Te iubesc, Susannah.

— Şi eu te iubesc.

Venise rândul lui Jake.

— Sunt dinh-ul tău?

— Da.

Paloarea lui era reală; până şi buzele îi erau ca de cenuşă.

— Ka-shume înseamnă şi moarte, nu-i aşa? Despre care din noi e vorba?

— Nu ştiu, răspunse Roland. Iar umbrele mai au timp să se ridice de pe noi, căci roata se învârteşte încă. Nu ai simţit şi tu ka-shume atunci când ai intrat cu Callahan în cuibul vampirilor?

— Ba da.

— Ka-shume pentru amândoi?

— Da.

— Poftim răspunsul tău. Ka-tet-ul nostru este puternic şi a supravieţuit multor încercări. S-ar putea să treacă cu bine şi de aceasta.

— Dar eu simt…

— Da,

Vocea lui Roland era plină de blândeţe, însă ochii aveau tot privirea aceea cumplită. Privirea aceea ce transcende simpla tristeţe, privirea aceea ce spune că Turnul e mai presus de toate, că Turnul Întunecat este mai presus de toate în inima şi în sufletul lui, ka şi khef.

— Da. Şi eu simt. Toţi simţim. De aceea împărţim acum apa vieţii, de aceea ne legăm prin ea, încă o dată, unul de celălalt. Vrei să împărţi khef-ul cu mine şi să bei apa asta?

— Da.

— Bea, sclavule.

Şi Jake bău. Atunci, înainte ca Roland să apuce să se aplece spre el, aruncă ceşcuţa din plastic şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului pistolarului, şoptindu-i aprig în ureche:

— Te iubesc, Roland.

— Şi eu te iubesc, răspunse bărbatul.

Afară, vântul se înteţi din nou. Jake se aştepta să audă un urlet,

poate unul de triumf, dar nu auzi nimic.

Roland se întoarse zâmbind spre Ete:

— Ete din Lumea de Mijloc, sunt eu dinh-ul tău?

— Dinh! fu de acord micuţul.

— Vrei să împărţi khef-ul cu mine şi să bei apa asta?

— Khef! 'pa!

— Bea, sclavule.

Ete îşi vârî boticul în ceaşca din plastic, chestiune ce necesita oarece fineţe, şi lipăi toată apa. Apoi ridică ochii, aşteptând continuarea. Mustăţile îi erau pline de stropi de Perrier.

— Te iubesc, Ete, spuse Roland, aplecându-se cu faţa aproape de dinţii ascuţiţi ai bumblerului. Ete îi linse obrazul o singură dată, apoi îşi vârî iar botul în cănuţă, căutând ultimii stropi de apă.

Roland întinse mâinile. Jake îl prinse de una, Susannah de cealaltă. Formară un cerc. *Ca beţivii la sfârşitul unei întruniri a Alcoolicilor Anonimi,* observă Eddie.

— Suntem ka-tet, zise Roland. Unul dintre cele multe. Am împărţit apa, aşa cum ne împărţim vieţile şi ţelul. Dacă unul din noi va cădea, acela nu se va pierde, pentru că noi suntem un singur tot şi nu îl vom uita nici măcar în moarte.

Se mai ţinură de mâini câteva clipe. Roland se desprinse primul.

— Ce plan ai? îl întrebă Susannah.

Jake îşi dădu brusc seama că femeia nu i se mai adresa pistolarului cu „dulceaţă" sau cu altul din multele apelative afectuoase pe care le folosea mereu.

— Vrei să ne spui?

Roland făcu un semn cu capul spre magnetofonul Wollensack de pe butoi.

— Poate că ar fi bine să ascultăm ce e acolo mai întâi, spuse el. Am ceva în minte, dar s-ar putea ca vorbele lui Brautigan să mă ajute să-l pun la punct.

5

Noaptea în Bubuit de Tunet este însăşi definiţia întunericului: fără lună, fără stele. Dar, dacă s-ar întâmpla să fim chiar în faţa peşterii unde Roland şi ka-tet-ul lui tocmai ce au împărţit khef-ul, iar acum ascultă înregistrările lăsate de Ted Brautigan, am vedea doi tăciuni aprinşi plutind în bezna bătută de vânt. Iar dacă am urca poteca de pe Steek-Tete, spre tăciunii aceia plutitori (demers mult prea primejdios pe întuneric), am da în cele din urmă peste un păianjen cu şapte picioare ghemuit pe un trup dezumflat de animal; da, ştiu că sună aiurea, dar „dezumflat" este cuvântul care descrie cel mai bine trupul bietului coiot mutant. Fără nicio exagerare vă spun că acest can-toi-

tete era o creatură nefericită, strâmb zămislită: ciotul unui al cincilea picior îi ieşea din piept şi o masă gelatinoasă îi atârna între picioarele din spate, ca un uger deformat. Dar carnea lui îi astâmpăra foamea lui Mordred, iar sângele, băut cu sorbituri lungi şi fierbinţi, este dulce ca vinul pentru desert. Sunt multe de mâncat pe aici, nu vă mint. Deşi Mordred nu are prieteni care să-l care în braţe de colo până colo şi nici nu are la îndemână ciubotele de şapte-leghe{91} cu care să străbată distanţele ca vântul şi ca gândul, drumul de la Gara Bubuit de Tunet până la Steek-Tete nu i s-a părut deloc dificil.

A tras cu urechea şi a auzit suficient ca să înţeleagă planul tatălui său: un atac-surpriză asupra aşezării din vale. Sunt prea puţini în comparaţie cu cei cu care se vor confrunta, însă trăgătorii lui Roland îl urmează orbeşte oriunde iar surpriza a fost întotdeauna o armă eficientă.

Pistolarii sunt ceea ce Jake ar numi *fou,* nebuni de legat atunci când le fierbe adrenalina în sânge, curajul lor depăşind limitele raţiunii. Iar o asemenea nebunie poate fi o armă şi mai puternică.

Se pare că Mordred a venit pe lume având deja un bagaj de informaţii. Ştie, de pildă, că Tatăl lui cel Roşu, dacă ar fi avut toate datele de care dispune el acum, ar fi trimis de îndată veste Şefului Securităţii din Devar-Toi, avertizandu-l de prezenţa pistolarului. Astfel, membrii ka-tet-ului din Lumea de Mijloc ar fi fost *ei* prinşi în capcană. Poate ar fi fost ucişi în somn şi astfel Sfărâmătorii ar fi continuat nestingheriţi lucrarea Regelui. Printre informaţiile căpătate de Mordred la naştere nu se află şi cea referitoare la natura acelei lucrări, dar mintea îi este ageră şi auzul ascuţit. Acum înţelege ce vor pistolarii: au venit aici ca să-i sfărâme pe Sfărâmători.

El i-ar putea împiedica, fireşte, dar lui Mordred nu-i pasă câtuşi de puţin de planurile ori ambiţiile Tatălui cel Roşu. A descoperit strania plăcere pe care *i*-o oferă singurătatea amară a celui lăsat *pe dinafară.* Strania plăcere de a urmări, cu ochi mari de copil, viaţa şi moartea şi războiul şi pacea prin peretele de sticlă al terariului de pe biroul lui.

Îl va lăsa el pe acel ki'-dam să-i omoare Tatăl cel Alb? O, probabil că nu. Mordred îşi rezervă plăcerea aceasta pentru el însuşi. Pentru că are motivele lui; deja are motivele lui. Cât despre ceilalţi – tânărul cu gură mare, femeia cu picioare scurte, băiatul cu bumblerul – da, dacă ki'-dam Prentiss va reuşi să-i învingă, atunci îl va lăsa să-l omoare pe oricare dintre ei, sau chiar pe toţi. El, Mordred Deschain, nu va interveni în jocul acesta. Îi va urmări. Îi va asculta. Le va auzi strigătele şi va simţi mirosul de ars şi se va uita cum sângele lor înmoaie pământul. Şi atunci, dacă va considera că Roland nu mai are cum să câştige, el, Mordred, va intra în joc. În numele Regelui Purpuriu, dacă aceasta i se va părea o idee bună la momentul respectiv, dar mai degrabă în nume personal şi din motive personale,

motive extrem de simple: *Lui Mordred ăi era fomică-mică.*

Dar dacă Roland şi ka-tet-ul lui vor ieşi învingători? Vor ieşi învingători si-şi vor continua drumul spre Turn? Mordred nu prea crede că aşa ceva ar fi posibil, căci, în felul lui ciudat, şi el face parte din ka-tet-ul lor, împarte khef-ul cu ei şi le cunoaşte gândurile. Intuieşte iminenta destrămare a frăţiei lor.

Ka-shume! Mordred surâde gândului. Câinelui de deşert i-a mai rămas un singur ochi. Un picior negru şi păros de păianjen îl mângâie, apoi îl smulge cu o mişcare fulgerătoare. Mordred îl savurează ca pe o boabă de strugure, apoi se întoarce spre lumina albă a felinarelor care se strecoară pe lângă marginile păturii agăţate de Roland în gura peşterii.

Oare să îndrăznească să se apropie mai mult? Ca să-i audă mai bine?

Mordred crede că o poate face fără riscuri, mai ales că rafalele de vânt acoperă zgomotul mişcărilor lui. Ce idee palpitantă!

Se târăşte iute pe panta stâncoasă, către lumina intermitentă, către murmurul vocii din magnetofon şi gândurile celor care o ascultă: fraţii lui, mama-soră, animăluţul-bumbler şi, bineînţeles, deasupra tuturor, Ka-Tăticuţul cel Alb.

Mordred se furişează cât de aproape poate, se ghemuieşte în frigul nopţii, nefericit, dar iubindu-şi nefericirea, visând visele lui de renegat. Înăuntru, în spatele păturii, străluceşte lumina. Lasă-i să stea deocamdată la lumină, dacă aşa le place; să fie lumină deocamdată. La un moment dat el, Mordred, o va stinge. Şi apoi se va desfăta în întuneric.

VIII
ÎNSEMNĂRI DIN CASA DE TURTĂ DULCE

1

Eddie îşi privi prietenii. Jake şi Roland se aşezaseră pe sacii de dormit lăsaţi anume pentru ei. Ete se încolăcise la picioarele lui Jake. Susannah se instalase confortabil în şaua tricicletei ei. Tânărul dădu mulţumit din cap şi apăsă butonul PLAY al magnetofonului. Rolele se învârtiră… nimic… se învârtiră… tot nimic… şi apoi îl auziră pe Ted Brautigan dregându-şi glasul şi începând să vorbească. Îl ascultară mai bine de patru ore. Eddie înlocuia fiecare rolă cu următoarea, fără a se mai obosi să deruleze.

Niciunul nu veni cu propunerea să facă vreo pauză. Cu atât mai puţin Roland, care ascultă cu fascinaţie mută chiar şi atunci când şoldul începu să-l doară din nou. Acum înţelegea mai multe; acum înţelegea că au posibilitatea de a pune capăt lucrurilor care se întâmplau în complexul din vale. Şi se simţea înspăimântat pentru că îşi dădea seama că şansele de reuşită erau foarte firave. Asta i-o spunea sentimentul de ka-shume. Plus că nu ai cum să înţelegi cu adevărat care este miza până când nu o zăreşti pe zeiţa în strai alb, nemernica zeiţă, care îţi face semn cu braţul ei graţios: *Vino la mine, grdbeşte-te la mine. Da, se poate, da, îţi poţi atinge ţelul, da, poţi învinge, aşa că vino degrabă la mine, dă-mi inima ta. Şi dacă ţi-o frâng.? Şi dacă unul din voi dă greş şi se prăbuşeşte în abis de coffah (locul pe care noii tăi prieteni îl numesc „iad”)? Atunci păcat de voi.*

Da, va fi mare păcat dacă unul dintre ei va cădea în coffah şi va arde la doi paşi de apă, da, mare păcat va fi. Şi ticăloasa în straie albe? Ea ce va face? Cum ce? îşi va pune mâinile în şolduri, îşi va da capul pe spate şi va râde în hohote în vreme ce lumea se va sfârşi. Atât de multe depindeau de omul a cărui voce istovită, dar lucidă, umplea acum peştera. Însuşi Turnul Întunecat depindea de el, căci, vedeţi voi, Brautigan era un om înzestrat cu puteri uluitoare.

Surprinzător era însă că acelaşi lucru se putea spune şi despre Sheemie.

2

— Probă de microfon, unu, doi… probă de microfon, unu doi… probă, probă, probă. Vă vorbeşte Ted Stevens Brautigan, iar aceasta este o probă de…

Pauză. Rolele se învârteau mai departe, una plină, cealaltă începând

să se umple.

— Bine, în regulă. Super, aş zice. Nu eram tocmai sigur că aparatul ăsta merge, mai cu seamă aici, dar mi se pare că totul e în regulă. M-am pregătit pentru asta încercând să îmi închipui cum staţi toţi patru – cinci, dacă îl pun la socoteală şi pe micuţul prieten al puştiului – şi mă ascultaţi, deoarece am fost mereu de părere că vizualizarea este o tehnică excelentă atunci când pregăteşti o prezentare de orice fel. Din păcate, acum nu merge. Sheemie e în stare să-mi transmită imagini mentale deosebit de bune, aproape vii, dar el nu îl cunoaşte decât pe Roland şi nu l-a mai văzut de foarte multă vreme, de la prăbuşirea Gileadului, pe când amândoi erau extrem de tineri. Nu vă supăraţi pe mine, dar cred că acel Roland care vine acum spre Bubuit de Tunet nu prea mai seamănă cu tânărul pistolar pe care l-a venerat prietenul meu, Sheemie.

Unde eşti acum, Roland? În Maine, căutându-l pe scriitor? Cel care m-a creat şi pe mine, până la un punct? În New York, căutând-o pe soţia lui Eddie? Măcar mai este vreunul dintre voi în viaţă? Ştiu că şansele ca tu să ajungi în Bubuit de Tunet nu sunt tocmai bune; ka te cheamă spre Devar-Toi, dar mai este şi un anti-ka, foarte puternic, pus în mişcare de cel căruia tu îi zici Regele Purpuriu; şi acest anti-ka ţi se împotriveşte în mii de feluri ţie şi ka-tet-ului tău Şi totuşi…

Emily Dickinson a vorbit despre „speranţa cu pene”{92}? Nu-mi aduc aminte. Sunt multe cele pe care nu mi le mai aduc aminte. Dar se pare că încă mai ştiu cum să mă lupt. Poate că e un lucru bun. *Sper* să fie un lucru bun.

V-a trecut, oare, prin minte să vă întrebaţi unde fac înregistrarea asta, doamnă şi domnilor?

Nu le trecuse. Stăteau şi ascultau ca hipnotizaţi de vocea uscată a lui Brautigan, trecând de la unul la altul o sticlă de apă Perrier şi o cutie cu biscuiţi graham.

— Vă spun eu, continuă Brautigan, pe de-o parte pentru că celor trei veniţi din America li se va părea teribil de comic, dar mai ales pentru că această informaţie vă va fi utilă atunci când veţi ticlui un plan prin care să puneţi capăt lucrurilor din Algul Siento.

Acum când vă vorbesc, stau pe un scaun făcut din batoane de ciocolată. Şezutul este o bezea mare şi albastră şi sincer mă îndoiesc că saltelele gonflabile pe care vrem să le pregătim pentru voi vor fi mai confortabile. Aţi putea crede că un asemenea scaun e lipicios. Nici vorbă. Pereţii acestei încăperi (şi ai bucătăriei pe care o pot vedea dacă mă uit prin arcada din dropsuri de la stânga mea) sunt construiţi din zahăr candel verde, galben şi roşu. Dacă lingi peretele verde simţi gust de limetă. Linge-l pe cel roşu şi vei simţi gust de zmeură. Dar nu gustul (în oricare din sensurile acestui cuvânt versatil) a avut vreo însemnătate în alegerile făcute de Sheemie, sau, cel puţin, aşa cred. Mi

se pare doar că aşa şi-a putut el manifesta dragostea copilărească faţă de culorile aprinse şi vesele.

Roland dădea din cap, cu un surâs visător pe buze.

— Deşi, v-o spun cu toată sinceritatea, continuă vocea seacă din magnetofon, aş fi nespus de fericit să am la dispoziţie fie şi o singură cameră cu o zugrăveală ceva mai sobră. În albastru, mă gândesc. Tonurile de pământ ar fi şi mai bune.

Dacă tot am pomenit tonurile de pământ, trebuie să vă spun că şi scara e tot din ciocolată. Balustrada e un băţ de acadea. Dar nu se poate spune că „scara duce la etaj", pentru simplul motiv că *nu există* un etaj. De la fereastră se văd trecând maşini care seamănă suspect de mult cu nişte bomboane, iar strada are aspect de lemn dulce. Dar dacă deschizi uşa şi faci doi, trei paşi spre Twizzler Avenue, te pomeneşti înapoi în locul de unde ai plecat. Adică în ceea ce am putea numi (neavând un termen mai bun la dispoziţie) „lumea reală".

Noi am botezat-o Casa de Turtă Dulce, deoarece acesta este mirosul dominant aici, miros de turtă dulce, proaspăt scoasă din cuptor. Şi ea este creaţia lui Dinky şi Sheemie. Dinky a fost repartizat în Casa Corbett, tot acolo unde locuia şi Sheemie şi l-a auzit plângând în fiecare noapte. Sunt o mulţime de oameni cărora nu le-ar fi păsat de lacrimile lui şi îmi dau seama că Dinky Earnshaw nu arată deloc ca un Bun Samaritean, dar în loc să-şi vadă de treabă, a bătut la uşa apartamentului lui Sheemie şi i-a cerut voie să intre.

Dacă-l veţi întreba acum, vă va zice că n-a fost mare lucru. „Eram nou aici", o să vă spună Dinky. „Şi mă simţeam singur şi voiam să-mi fac prieteni. Când l-am auzit plângând în halul ăla, m-am gândit că poate şi el avea nevoie de un prieten." De parcă prietenia ar fi fost cea mai normală chestie din lume. Sigur, aşa şi este în multe locuri, dar nu şi în Algul Siento. Şi cred că trebuie sa înţelegeţi asta mai presus de orice altceva, dacă vreţi să ne înţelegeţi pe *noi.* Aşa că iertaţi-mă dacă vi se pare că acord prea multă atenţie acestui subiect.

Unele dintre gărzi ne numesc „morci", după numele unui extraterestru dintr-un serial{93} de comedie. Iar morcii sunt cei mai egoişti indivizi de pe Pământ. Sunt ei şi necomunicativi? Nu tocmai. Unii se dovedesc a fi *extrem* de sociabili, dar numai pentru a reuşi să obţină ce îşi doresc. Foarte puţini morci sunt sociopaţi, dar majoritatea sociopaţilor sunt morci, dacă pricepeţi ce vreau să spun. Cel mai celebru morc, slavă Domnului că nu l-au găsit căutătorii ca să-l aducă aici, a fost un criminal în serie pe nume Ted Bundy{94}.

Nimeni nu e mai plin de compasiune şi de înţelegere decât morcul căruia îi arde buza după o ţigară; dar îţi întoarce spatele imediat după ce-i oferi din pachetul tău.

Majoritatea morcilor – şi mă refer la nouăzeci şi opt, nouăzeci şi nouă la sută dintre ei – ar fi auzit hohotele din spatele acelei uşi şi nici

măcar n-ar fi încetinit pasul. Dar Dinky a bătut şi a cerut voie să intre, cu toate că abia venise aici şi era normal să fie tulburat. (Tot atunci îşi închipuia că va fi pedepsit pentru că-şi omorâse fostul şef; dar povestea asta am să v-o spun cu altă ocazie.)

Şi trebuie să-l luăm în calcul şi pe Sheemie. Repet: nouăzeci şi opt sau chiar nouăzeci şi nouă la sută dintre morci ar fi răspuns la bătaia în uşă cu „Lasă-mă în pace!" sau „Du-te dracului de-aici!". De ce? Pentru că suntem extraordinar de conştienţi de faptul că ne deosebim radical de majoritatea celorlalţi oameni, iar această deosebire nu este pe placul multora. Îmi închipui că aceeaşi atitudine au avut-o şi oamenii de Neanderthal faţă de cei de Cro-Magnon apăruţi în vecinătatea lor. Morcilor nu le face plăcere să fie luaţi prin surprindere.

Altă pauză. Rolele se învârteau mai departe. Toţi patru aveau sentimentul că îl simt pe Brautigan cum îşi caută cuvintele.

— Nu, nu-i chiar aşa, spuse el în cele din urmă. Ce nu le place morcilor e să fie surprinşi într-o stare vulnerabilă din punct de vedere emoţional. Adică nu vor să-i vadă cineva atunci când sunt furioşi sau fericiţi, atunci când plâng sau când râd isteric. Pentru ei asta este cam ce este pentru voi să ieşiţi în faţa pericolului fără să aveţi armele la voi.

Multă vreme eu am fost singur aici. Un morc ce nu putea fi indiferent, deşi nu-l încânta deloc asta. Apoi a apărut Sheemie, care a avut curajul să accepte alinare, dacă i se oferea. Şi Dink, care nu voia să fie singur. Majoritatea morcilor nu sunt decât nişte introvertiţi egoişti deghizaţi în egolatri necizelaţi, îşi doresc ca restul oamenilor să-i perceapă ca pe nişte Dan'l Boone{95}. Şi vă rog să mă credeţi când vă spun că personalul de la Algul se dă în vânt după atitudinea asta a lor. Căci nu există comunitate mai lesne de controlat decât cea care respinge însăşi noţiunea de comunitate. Înţelegeţi de ce m-am simţit atras de Sheemie şi Dinky şi cât de norocos am fost că am dat de ei?

Mâna lui Susannah se strecură în cea a lui Eddie şi o strânse cu blândeţe.

— Lui Sheemie îi era teamă de întuneric, continuă Ted. Căutătorii – eu le zic tuturor „căutători", deşi aici lucrează şi oameni şi taheeni, nu numai can-toi – folosesc zeci de teste sofisticate pentru determinarea potenţialului paranormal. Cu toate astea, nu au fost capabili să priceapă că prinseseră un biet nătâng căruia îi era frică de întuneric. Ghinionul lor.

Dinky pricepu problema pe loc şi o rezolvă la fel de repede, începând să-i spună poveşti lui Sheemie. Primele au fost basme vechi, iar unul din acestea a fost „Hansel şi Gretel". Sheemie a fost fascinat de ideea unei căsuţe construite în întregime din dulciuri şi i-a cerut mai multe amănunte lui Dinky. Vedeţi acum de ce am spus că Dinky a

fost cel care s-a gândit la scaunele din ciocolată cu şezutul din bezele, la arcada din dropsuri şi la balustrada dintr-un băţ de acadea. O scurtă perioadă a *existat* şi un etaj, unde erau paturile celor Trei ursuleţi. Dar Sheemie nu s-a dat niciodată în vânt după povestea aia şi atunci când a uitat-o de tot, etajul Casei de Turtă Dulce…

Banda magnetică făcu auzit chicotitul lui Ted Brautigan.

— Să zicem că s-a biodegradat. În orice caz, eu cred că locul acesta unde mă aflu acum este o fistulă în timp sau…

O altă pauză. Un oftat.

— Uitaţi care-i chestia: există un miliard de universuri cu un miliard de realităţi. Am ajuns la concluzia asta după ce m-au adus înapoi din ceea ce ki'-dam-ul insistă să numească „micuţa mea vacanţă din Connecticut". Slugoi nenorocit!

Ură autentică în glasul lui Brautigan, îşi spuse Roland. Foarte bine. Ura era un lucru bun. Folositor.

— Toate realităţile astea sunt ca oglinzile dintr-un parc de distracţii şi n-o să găsiţi două reflexii identice. S-ar putea să revin la ideea asta cu oglinzile, dar nu acum. Deocamdată vreau să înţelegeţi, sau doar să acceptaţi, că realitatea este *organică,* realitatea este *vie.* Cam aşa cum este un muşchi. Iar Sheemie face o gaură în muşchiul ăla cu o seringă mentală. Şi o poate face pentru că este deosebit, pentru că…

— Pentru că-i un morc, murmură Eddie.

— Ssst! suflă Susannah.

— …să o folosească, spunea mai departe Brautigan.

(Roland vru să deruleze ca să audă şi cuvintele pe care le pierduse, dar îşi dădu seama că nu erau prea importante.)

— Este un loc în afara timpului, în afara realităţii. Ştiu că înţelegeţi puţin din ceea ce reprezintă funcţia Turnului Întunecat, îi pricepeţi menirea unificatoare. Gândiţi-vă la această Casă din Turtă Dulce ca la un balcon al lui: atunci când venim aici, suntem în exteriorul Turnului, dar suntem şi *ataşaţi* de el. Este un loc real, altfel nu m-aş întoarce pătat de ciocolată pe mâini şi haine. Dar este un loc pe care singur Sheemie Ruiz îl poate accesa. Şi odată ajunşi aici, locul devine ce îşi doreşte el să devină. Nu pot să nu mă întreb, Roland, dacă, atunci când l-aţi întâlnit în Mejis, tu sau prietenii tăi aţi avut fie şi o vagă bănuială despre ce este Sheemie sau despre ce este el în stare să facă.

Acum Roland apăsă butonul STOP al magnetofonului.

— Ştiam că era… ciudat, le spuse el celorlalţi. Ştiam că era deosebit. Cuthbert chiar spunea uneori: „C*e-i* cu băiatul ăsta? Mă mănâncă toată pielea când îl văd!" Şi după aia a apărut în Gilead, împreună cu Cappi, catârul lui. Şi a pretins că a venit pe urmele noastre. Dar noi *ştiam* că aşa ceva era imposibil, dar deja se întâmplau mult prea multe, drept care o slugă dintr-o cârciumă din Mejis era cea

mai mică grijă a noastră.

— S-a teleportat, nu-i aşa? întrebă Jake.

Roland, care nu mai auzise niciodată cuvântul acesta, dădu imediat din cap.

— O parte din distanţă, cel puţin. Trebuie că aşa a făcut. Altfel cum să fi traversat Râul Xay? Nu exista decât un singur pod, şi ăla făcut din frânghii, iar Alain l-a tăiat de îndată ce am ajuns noi pe malul celălalt. Şi l-am văzut cu ochii noştri cum a căzut trei sute de metri până în apă.

— Poate că a ocolit, spuse Jake.

— Poate… dar ocolul ăsta ar fi fost de cel puţin şase sute de roţi, zise Roland.

Susannah fluieră surprinsă.

Eddie aşteptă să vadă dacă pistolarul mai avea ceva de adăugat. Când îi deveni limpede că spusese tot ce avusese de spus pentru moment, se întinse şi apăsă butonul PLAY. Şi peştera se umplu din nou de vocea lui Ted.

— Sheemie se poate teleporta. Dinky are capacităţi precognitive… printre multe altele. Din păcate, însă, multe din căile în viitor îi sunt blocate. Aşa că dacă vă întrebaţi cum vede tânărul sai Earnshaw că se va sfârşi toată povestea asta, răspunsul e că nu vede nimic.

Oricum, avem aici o înţepătură în carnea vie a realităţii… balconul acesta de pe latura Turnului Întunecat… Casa aceasta de Turtă Dulce. Loc cât se poate de real, oricât de greu v-ar veni să credeţi. Aici vom ascunde armele şi proviziile şi toate celelalte lucruri pe care apoi vi le vom lăsa într-una din grotele de pe partea cealaltă a Micuţului Ac. Şi tot aici fac eu acum înregistrarea aceasta. Când am plecat din camera mea, ţinând sub braţ magnetofonul ăsta demodat, dar teribil de eficient, era 10:14 a.m. OPA – Ora Paradisului Albastru. Când mă voi întoarce, va fi tot 10:14. Indiferent cât de mult timp aş sta aici. Acesta este unul din straşnicele avantaje ale Casei de Turtă Dulce.

Trebuie să înţelegeţi (poate că Roland, vechiul prieten al lui Sheemie, şi-a dat deja seama) că noi suntem trei răzvrătiţi într-o societate dedicată ideii că trebuie să te conformezi ca să fii acceptat şi să fii în siguranţă, chiar dacă asta înseamnă sfârşitul existenţei… astăzi chiar, nu mâine. Avem câteva haruri extrem de folositoare şi, unindu-le, am reuşit să fim mereu cu un pas înaintea celorlalţi. Însă dacă Prentiss, sau Finli o' Tego, Şeful Securităţii lui Prentiss, află ce punem la cale, Dinky va ajunge hrană pentru viermi înainte de lăsarea serii. Foarte posibil şi Sheemie. Poate că eu nu am să păţesc nimic deocamdată, din motive pe care am să vi le împărtăşesc mai încolo. Dar dacă află Pimli Prentiss că încercăm să amestecăm un pistolar adevărat în treburile lui – unul care poate că deja a avut rolul principal în moartea a peste şaptezeci de Mantii-Verzi, nu prea

departe de aici –, atunci viaţa mea nu ar mai valora nimic.

O pauză tristă. Apoi:

— Aşa mizerabilă cum este ea.

Altă pauză lungă. Rola, iniţial goală, se umpluse pe jumătate.

— Aşadar, ascultaţi, zise Brautigan, şi am să vă spun povestea unui om nefericit şi fără noroc. S-ar putea să nu aveţi vreme să o ascultaţi pe toată; dacă aşa vor sta lucrurile, sunt convins că, dintre voi, cel puţin trei ştiţi la ce foloseşte butonul FF. În ceea ce mă priveşte, eu mă aflu într-un loc unde nu există ceasuri, iar mâncarea din broccoli este cu siguranţă interzisă prin lege. Am tot timpul din lume.

Eddie se simţi din nou impresionat de tonul blazat al lui Brautigan.

— Vă sugerez doar să nu derulaţi înainte decât dacă este absolut cazul. Aşa cum v-am spus, s-ar putea să găsiţi aici nişte informaţii utile pentru voi, de care eu nu-mi dau seama. Probabil pentru că sunt mult prea aproape. Şi am şi obosit să stau mereu cu garda ridicată, chiar şi în somn. Dacă n-aş fi fost în stare să mă strecor din când în când în Casa de Turtă Dulce şi să dorm ca lumea, precis că băieţii cantoi ai lui Finli ne-ar fi descoperit de multă vreme. Uite, am o canapea în colţul camerei, făcută tot din bezelele astea minunate şi nelipicioase. Şi pot să mă întind pe ea şi să dorm şi să am coşmarurile necesare sănătăţii mele psihice. Şi apoi mă întorc în Devar-Toi, unde misiunea mea nu e doar să mă apăr pe mine, ci şi pe Sheemie şi Dink. Să mă asigur că atunci când ne ocupăm de treburile noastre secrete, gărzile şi afurisitele lor de aparate telemetrice sa creadă că am fost mereu acolo unde ne este locul: în apartamentele noastre, în Camera de Lucru, poate la un film la cinematograf, sau poate la un suc cu îngheţată la Drogheria Henry Graham, după film. Asta înseamnă şi că am continua să Sfărâmăm şi zilnic simt cum Grinda la care lucrăm acum, Grinda Ursului şi a Ţestoasei, se încovoaie din ce în ce mai mult.

Veniţi repede, băieţi. Asta vreau de la voi. Veniţi cât de curând puteţi. Pentru că nu-i doar vorba despre faptul că aş putea da greş. Dinky are un temperament mai mult decât coleric şi obişnuieşte să izbucnească în cele mai scârbavnice tirade pe care le-aţi auzit vreodată dacă îl calcă cineva pe coadă. Şi într-o astfel de stare ar putea să se dea de gol. Sheemie se străduieşte şi el cât poate de mult, dar dacă i-ar pune cineva o întrebare nepotrivită, sau dacă l-ar surprinde făcând ceva nepotrivit, iar eu n-aş fi acolo ca s-o dreg…

Brautigan nu-şi duse această idee până la capăt. Dar, din punctul de vedere al ascultătorilor lui, nici nu era nevoie.

3

Când începe din nou, le spune că s-a născut în Milford, Connecticut, în

anul 1898. Cu toţii am auzit asemenea fraze introductive şi ştim că anunţă începutul unei autobiografii. Şi totuşi, ascultând la vocea din magnetofon, pistolarii simt că le este cumva cunoscută această poveste; chiar şi Ete. În primul moment nu sunt în stare să identifice motivul acestei senzaţii, dar apoi le devine limpede, Povestea lui Ted Brautigan, Contabilul Rătăcitor, este, în multe privinţe, asemănătoare cu cea a Părintelui Donald Callahan, Preotul Rătăcitor. Atât de asemănătoare că ar fi putut fi gemeni. Iar al şaselea ascultător, cel din întunericul vântos de dincolo de pătura din gura peşterii, înţelege şi este cuprins de o empatie din ce în ce mai mare. De ce nu? În povestea lui Brautigan băutura nu joacă un rol principal ca în povestea Părintelui, însă tot despre dependenţă este vorba în ea; şi despre izolare. Este povestea unui neadaptat.

4

La vârsta de optsprezece ani, Ted Brautigan este admis la Harvard, unde a fost şi unchiul lui, Tim. Iar acesta, neavând copii, este mai mult decât bucuros să plătească studiile lui Ted. Şi, din câte ştie Timothy Atwood, cele ce urmează sunt lucruri perfect normale: oferta este făcută, oferta este acceptată, nepotul străluceşte la toate materiile importante, nepotul termină facultatea şi se pregăteşte să intre în afacerea cu mobilă a unchiului său, după o călătorie de şase luni în Europa de după Primul Război Mondial.

Ce nu ştie Unchiul Tim este că, înainte de a se înscrie la Harvard, Ted încearcă sa se înroleze în ceea ce va purta curând numele „Corpul Expediţionar al Americii".

— Fiule, îi spune doctorul la vizita medicală. Ai un murmur la inimă al dracului de tare, iar auzul tău e sub standard. Acum, ai de gând să-mi zici că ai venit aici fără să ştii că ai să fii respins din cauza problemelor ăstora? Pentru că, scuză-mă dacă întrec măsura, dar mi se pare că pari mult prea deştept pentru asta.

Şi atunci Ted Brautigan face ceva ce n-a mai făcut niciodată înainte, ce a jurat că nu va face *niciodată. Îl roagă pe doctorul militar să aleagă un număr, dar nu unul între unu şi zece, ci între unu şi o* mie. *Ca să-i facă pe plac (pentru că plouă astăzi în Hartford, ceea ce înseamnă că nu prea este de lucru la centrul de recrutări), doctorul se gândeşte la numărul 748. Ted i-l spune. Şi i-l spune şi pe 419… şi pe 89… şi pe 997. Apoi Ted îl roagă să se gândească la o persoană cunoscută, vie sau moartă, şi când îi spune că este vorba despre Andrew Johnson*{96} *nu* Jackson{97}, *ci* Johnson, *doctorul rămâne cu gura căscată. Cheamă în cabinet un alt doctor, un prieten de al lui, iar Ted face aceleaşi lucruri… cu o singură excepţie.*

Îl roagă pe acest al doilea doctor să aleagă un număr între unu şi un milion, *apoi îi spune că s-a gândit la numărul optzeci şi şapte de mii patru sute şaisprezece. Doctorul se uită la el uluit – năucit, mai bine zis apoi îşi*

maschează surprinderea cu zâmbetul caracteristic tuturor mâncătorilor de rahat din lume.

— Îmi pare rău, fiule, zice el, eşti pe lângă cu o sută treizeci de mii.

Ted îl priveşte fără să-i zâmbească, fără să-i răspundă în niciun fel la zâmbetul acela de mâncător de rahat. Dar nu are decât optsprezece ani şi încă mai rămâne fără replică în faţa unei asemenea minciuni sfruntate şi aparent fără sens. Între timp, zâmbetul fals al Doctorului Nr. Doi se stinge de la sine. Doctorul Nr. Doi se întoarce spre Doctorul Nr. Unu şi-i spune:

— Uită-te la ochii *lui, Sam. Uită-te ce se întâmplă cu* ochii *lui.*

Primul doctor încearcă să vâre oftalmoscopul în ochii lui Ted, dar acesta îl împinge la o parte. Are şi el oglinzi acasă şi a văzut cum uneori pupilele i se dilata şi i se contractă. Ştie când i se întâmplă asta şi dacă nu are vreo oglindă în apropiere, pentru că atunci vederea parcă îi pâlpâie şi i se întunecă. Însă nici că-i pasă. Mai ales acum. Acum nu-l interesează decât faptul că Doctorul Nr. Doi îşi bate joc de el fără motiv.

— De data asta să notezi numărul pe o bucată de hârtie, îi cere el, ca să nu mai trişezi.

Doctorul Nr. Doi se înfoaie. Ted îşi repetă cererea. Doctorul Sam scoate de undeva o foaie de hârtie şi un stilou, pe care i le oferă celui de al doilea doctor. Acesta dă să scrie numărul, dar se răzgândeşte şi aruncă stiloul pe biroul doctorului Sam, spunând:

— Nu-i decât un truc ieftin de scamator ambulant, Sam. Eşti orb, dacă nu-ţi dai seama.

Şi iese ţanţoş din cabinetul colegului său.

Ted îi cere doctorului Sam să se gândească la o rudă, iar după o clipă îi spune că s-a gândit la fratele lui, Guy, care a murit la paisprezece ani în urma unei complicaţii de apendicită; mai spune că de atunci, mama lor a început să-l numească pe Guy „îngerul păzitor" al lui Sam. Acum Sam are expresia buimăcită a celui care tocmai ce a fost pălmuit din senin. I s-a făcut frică. Poate din cauza mişcării bizare a pupilelor lui Ted; sau poate din cauza demonstraţiei fireşti de telepatie la care tocmai asistase, fără frecat teatral al frunţii, fără „Văd ceva… aşteaptă Nu contează cauza, important e că doctorului Sam s-a făcut frică. Şi pune ştampila mare şi roşie cu RESPINS pe cererea de înrolare a lui Ted şi încearcă să scape de el. Următorul, vă rog! Cine vrea să meargă în Franţa şi să miroasă niţică iperită{98}*? Dar Ted îi apucă braţul într-o strânsoare blândă, dar fermă.*

— Ascultă-mă bine, zice Ted Stevens Brautigan. Sunt un telepat autentic. Am bănuit asta încă de pe la şase, şapte ani, de când eram destul de mare ca să înţeleg cuvântul. Şi m-am convins la şaisprezece. Aş putea fi de mare folos Serviciilor Secrete ale armatei, iar într-un asemenea post murmurul meu la inimă şi auzul sub standard nu ar avea nicio importanţă. Cât despre chestia aia cu ochii mei…

Bagă mâna în buzunar, de unde scoate o pereche de ochelari de soare pe care şi-i pune.

— Iată!

Şi acum îi adresează doctorului Sam un zâmbet nesigur. În zadar. Un poliţist însărcinat cu supravegherea ordinii se află în pragul uşii centrului de recrutare instalat provizoriu în sala de sport a Liceului East Hartford, iar medicul îl cheamă înăuntru.

— Băiatul ăsta este inapt pentru serviciul militar, dar nu vrea să înţeleagă, iar eu m-am săturat să mă cert cu el. Fii bun, te rog, şi condu-l afară.

Acum braţul lui Ted este prins în strânsoare. Fără menajamente.

— Stai o clipă! nu se lasă Ted. Mai e ceva! Ceva încă şi mai valoros! Nu ştiu dacă există un cuvânt pentru…

Dar nu-şi duce vorbele până la capăt, pentru că poliţistul îl trage afară şi îl îmbrânceşte pe coridor, printre câţiva băieţi şi fete cam de vârsta lui, care se holbează la el ca la urs. Există un cuvânt, dar îl va afla mai târziu, în Paradisul Albastru. Cuvântul este facilitator, *iar din punctul de vedere al lui Paul „Pimli" Prentiss, harul pe care el îl exprimă îl face pe Ted Stevens Brautigan cel mai valoros om din univers.*

Însă nu şi în ziua aceea din 1916. În ziua aceea din 1916 este îmbrâncit cu putere pe hol şi expediat pe aleea din granit din faţa intrării principale de către un bărbat cu accent năclăit şi talpă groasă la gheată:

— Sî nu ti mai prind p-acilea, ţâcă.

Ted nu se mişcă din loc câteva minute. Se gândeşte: Ce ar trebui să fac ca să te conving? *şi:* Cât de orb eşti? *Încă nu-i vine să creadă ce i s-a întâmplat.*

Dar trebuie *să creadă, pentru că iată-l acum lăsat pe dinafară. La capătul drumului de opt kilometri în jurul liceului îşi dă seama că a mai înţeles şi altceva. Nu vor crede* niciodată. *Nimeni. Niciodată. Vor refuza să creadă că le-ar putea fi de folos un ins capabil să citească mintea colectivă a Înaltului Comandament al Armatei Germane. Un ins care ar putea spune Înaltului Comandament al Forţelor* Aliate *unde va avea loc următoarea ofensivă a germanilor. Un ins care ar putea oferi astfel de informaţii doar de câteva ori – poate doar* o dată sau de două ori! *– ar putea pune capăt războiului până de Crăciun. Dar nu va avea această şansă, deoarece nu i-o vor da. De ce? Cam din acelaşi motiv pentru care al doilea doctor a minţit cu privire la numărul pe care şi-l alesese şi după aceea a refuzat să aleagă un altul pe care să-l noteze pe o bucată de hârtie. Pentru că, în adâncul sufletelor lor,* voiau *ca războiul să dureze, iar un ins ca el ar fi stricat tot hazul.*

Cam aşa ceva.

Atunci, să-i ia dracul. Se va duce să studieze la Harvard pe banii unchiului său.

Şi aşa face. La Harvard se distinge în toate activităţile enumerate de Dinky, ba chiar în mai multe: Clubul de Teatru, Clubul de Dezbateri, publicaţia Purpuriul de Harvard, *Frăţia Geniilor Matematicii şi, fireşte,*

cireaşa de pe tort, Latrina Phi Beta. Ba chiar îi economiseşte nişte bani unchiului său absolvind mai repede.

Războiul s-a terminat demult şi el se află în sudul Franţei când primeşte o telegramă: UNCHI DECEDAT **STOP** VINO ACASĂ CÂT MAI CURÂND POSIBIL **STOP.**

Cuvântul-cbeie pare a fi **STOP.**

Numai Dumnezeu poate spune dacă acela a fost un moment de cumpănă.

S-a întors acasă, sigur că da, şi a oferit consolare acolo unde consolarea era aşteptată, sigur că da. Însă, în loc să intre în afacerea cu mobilă, Ted se hotărăşte să pună **STOP** *marşului său spre succesul financiar şi să dea* **STARTUL** *marşului spre obscuritatea financiară. Dar nici măcar o singură dată pe parcursul acestei lungi poveşti Roland şi ka-tet-ul lui nu îl aud pe Ted Brautigan dând vina pentru acest anonimat voit pe straniul lui talent, ori pe momentul lui de epifanie. A aflat că acesta este un talent deosebit de preţios pe care, însă, nu îl doreşte nimeni.*

Şi, Doamne, cât de bine pricepe acum asta! În primul rând, talentul lui formidabil" (cum l-ar numi fiţuicile cu literatură SF de duzină) poate fi incredibil de periculos într-un context corespunzător. Sau într-unul neadecvat.

În anul 1939, în Ohio, acest talent îl transformă pe Ted Brautigan într-un criminal.

Nu are nici cea mai mică îndoială că lumea va considera cuvântul acesta mult prea aspru, însă fie-i îngăduit să aibă dreptate în cazul acesta, vă mulţumesc foarte mult, iar el este de părere că acest cuvânt este cum nu se poate mai potrivit. Este în Akron şi este o seară de vară şi copiii joacă fotbal cu o conservă goală într-un capăt al Stossy Avenue şi un fel de oină cu o minge din cauciuc la celălalt, iar Brautigan, îmbrăcat cu un costum subţire de vară, stă în colţul străzii, lângă un stâlp cu dungi albe, dungi albe care indică staţia autobuzului. În spatele lui este o fostă cofetărie, cu vulturul simbol al proiectului de relansare economică{99} *într-o vitrină şi cu un mesaj scris cu var în cealaltă: ÎL OMOARĂ PE MICUŢ. Ted stă acolo ţinând în mână servieta uzată din piele de Cordoba şi o punga din hârtie cafenie, cu cotletul de porc pentru cină pe care l-a cumpărat de la măcelăria domnului Dale, când îl îmbrânceşte cineva din spate, izbindu-l de stâlpul cu dungi albe. Se loveşte mai întâi la nas. Nasul i se sparge. Ţâşneşte sânge. Apoi se loveşte la gură şi simte cum i se înfig dinţii în căptuşeala delicată a buzelor şi brusc simte un gust sărat ca de suc cald de roşii Simte un ghiont puternic în şale şi aude un fâsâit aspru de haine sfâşiate. Forţa loviturii îi trage pmtalonii în jos până la jumătatea fundului, iar acum stau strâmbi pe el, ca nădragii largi pe un clovn; şi vede un individ îmbrăcat în maieu şi pantaloni largi din gabardină, cu turul lucios, fugind pe Stossy Avenue, spre copiii care joacă oină. Iar obiectul pe care îl ţine în mâna dreaptă şi care fâlfâie ca o limbă din piele maro, obiectul*

acela, ce să vezi, este chiar portofelul lui Ted Brautigan. Sfinte Dumnezeule, individul ăla îi furase portofelul!

Amurgul zilei de vară se adânceşte în întuneric, apoi se luminează la loc, apoi se întunecă iar. Sunt ochii lui, făcând şmecheria aceea care îl înspăimântase pe al doilea doctor de la centrul de recrutare, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Dar Ted nici nu observă. Toată atenţia îi este îndreptată asupra acelui individ, asupra ticălosului care l-a tâlhărit şi i-a spart faţa. Niciodată nu s-a mai simţit într-atâla de furios, niciodată-niciodată-niciodată. Şi, cu toate că gândul pe care îl trimite pe urma hoţului este inofensiv, aproape amabil

(bine, măi, omule, dacă m-ai fi rugat frumos, ţi-aş fi dat un dolar, poate chiar doi)

are forţa mortală a unei suliţe. Şi chiar este *o suliţă. Are nevoie de ceva vreme ca să accepte asta, dar la momentul potrivit înţelege că este un criminal şi că, dacă există Dumnezeu, el, Ted Brautigan, va fi nevoit într-o bună zi să stea în faţa Tronului Lui şi să răspundă pentru asasinatul comis acum. Omul care fuge pare a se fi împiedicat de ceva, dar nu-i nimic acolo, pe trotuar, nimic în afard de literele din cretă aproape şterse acum care spun:* HARRY O IUBEŞTE PE BELINDA. *Mesajul este înconjurat de mâzgălituri de copil – stele, o cometă, o semilună, de care îi va fi teamă mai târziu. Ted are impresia că şi el a primit o suliţă în mijlocul spatelui, dar măcar el a rămas în picioare. Şi nici nu a vrut să se întâmple aşa. Asta-i toată chestia. În adâncul inimii ştie că nu a vrut să facă ce a făcut. A fost… luat prin surprindere.*

Îşi culege portofelul de pe jos şi atunci îi vede pe copiii care se zgâiesc la el cu gurile căscate. Îndreaptă portofelul spre ei ca pe un pistol ciudat cu ţeava moale, iar puştiul din faţa grupului tresare cu putere. Şi această tresărire va bântui visele lui Ted în toţi anii ce vor urma, mult mai mult decât imaginea trupului prăbuşit la pământ. Pentru că îi sunt dragi *copiii şi nu ar speria pe vreunul cu bună ştiinţă. Şi ştie ce văd ei acum: un bărbat cu pantalonii traşi şi boxerii la vedere (probabil i se vede şi chestia prin prohab, încununare perfectă a acestei seri de poveste), un portofel în mână şi privire dementă pe mutra însângerată.*

— N-aţi văzut nimic! strigă Ted la ei. Ascultaţi ce vă spun! Ascultaţi la mine! N-aţi văzut nimic!

Şi îşi ridică pantalonii. Se întoarce şi îşi ridică servieta de pe jos, dar nu şi cotletul de porc din punga cafenie, la naiba cu cotletul de porc, şi-a pierdut şi pofta de mâncare odată cu unul din incisivi. Apoi se mai uită încă o dată la trupul întins pe trotuar. Se mai uită încă o dată la copiii înspăimântaţi. Şi fuge.

Iar fuga va ajunge să-i fie carieră.

Banda celei de-a doua role iese de pe ax cu un *fâşşşşâit* moale.

— Iisuse, şopti Susannah. Iisuse, bietul om.

— Atât de demult, şopti şi Jake, scuturând din cap ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească.

Anii dintre *când*-ul lui şi cel al domnului Brautigan i se păreau un abis de netrecut.

Eddie scoase a treia rolă din cutia ei, ridicând a întrebare sprâncenele spre Roland. Pistolarul făcu bine cunoscutul lui gest din degete: haide, haide.

Eddie trecu banda printre capetele magnetofonului. Nu mai făcuse asta niciodată, dar, vorba ceea: nu era nevoie să fii un geniu ca să pricepi cum stă treaba. Vocea seacă şi obosită începu din nou să le vorbească din Casa de Turtă Dulce pe care o făcuse Dinky Earnshaw pentru Sheemie, loc foarte real, creat doar din imaginaţie pură. Un balcon pe latura Turnului Întunecat, cum îl numise Ted Brautigan.

Omorâse un om (în mod absolut neintenţionat, toţi erau de acord în această privinţă; ei erau pistolari, cu asta se ocupau şi cunoşteau diferenţa dintre *neintenţionat* şi *dinadins)* la ora şapte seara. La nouă, în aceeaşi seară, Brautigan era într-un tren care se îndrepta spre vest. Trei zile mai târziu parcurgea rubrica de Mică Publicitate a unui ziar din Des Moines, în căutare de anunţuri cu locuri de muncă pentru contabili. Deja ajunsese să cunoască anumite lucruri despre sine şi ştia că va trebui să dea dovadă de maximă prudenţă în tot ce face. Nu-şi mai putea permite luxul de a se înfuria, nici măcar atunci când furia i-ar fi fost pe deplin justificată. Mare parte a timpului era doar un telepat de divertisment – tipul care îţi putea spune ce ai mâncat la prânz, sau care carte e dama de cupă, pentru că ştie şi şarlatanul care te îmbie la o partidă de „alba-neagra" la colţul străzii dar, atunci când se înfuria, avea acces la suliţa aceasta, la suliţa aceasta teribilă…

— Dar să ştiţi că nu-i adevărat, spuse vocea din magnetofon. Partea aia cu „telepatul de divertisment", aia nu-i tocmai adevărată. Înţelesesem asta încă de pe vremea când nu eram nimic altceva decât un mucos care încearcă să intre în armată. Nu ştiam însă cuvântul care îmi putea defini cel mai bine harul.

Se dovedi că acel cuvânt era *facilitator*. Şi mai târziu se convinse că anumite persoane, anumiţi *căutători de talente*, îl urmăreau încă de atunci, evaluându-l şi ştiind că el este diferit de ceilalţi telepaţi, dar nu şi *cât* de diferit era. În primul rând, telepaţii care nu veneau de pe Pământul Decisiv (asta era expresia pe care o foloseau) erau greu de găsit. În al doilea, Ted îşi dăduse seama încă de pe la jumătatea anilor treizeci că era *contagios*. Dacă era într-o stare de emoţie intensă şi atingea cumva pe cineva, persoana respectivă căpăta abilităţi telepatice pentru o scurtă perioadă. Ce nu ştiuse el la vremea respectivă era că persoanele *deja* înzestrate cu capacităţi telepatice

deveneau mai puternice.

Exponenţial mai puternice.

— Dar despre asta am să vă povestesc mai încolo, spuse Ted.

Se mutase din oraş în oraş, biet om fără căpătâi, care bătea drumurile într-un automobil şi era îmbrăcat în costum, în loc sa călătorească în vagoane de marfă şi să poarte o salopetă cu turul lăsat şi prea mare pentru el. Nu rămânea niciodată prea mult într-un loc, tocmai pentru ca să nu prindă rădăcini. Şi, privind retrospectiv, crede că ştiuse încă de atunci că era urmărit. Era mai mult o intuiţie, sau, mai degrabă, era ca ciudăţeniile pe care le surprinzi uneori cu coada ochiului. De exemplu, începuse să-şi dea seama de prezenţa în preajma lui a unui anumit *tip* de oameni. Câteva femei, majoritatea bărbaţi, toţi fără excepţie preferau hainele ţipătoare, fripturile în sânge şi maşinile rapide, vopsite în aceleaşi culori bătătoare la ochi ca şi îmbrăcămintea lor. Feţele le erau diforme, iar privirile le erau goale. Expresie pe care mult mai târziu va ajunge să o asocieze cu tembelii care îşi fac operaţii estetice la şarlatani fără diplomă. În acea perioadă de douăzeci de ani (dar tot aşa, în subconştient, în raza vederii periferice a minţit lui) a început să înţeleagă că indiferent unde s-ar afla, se pomeneşte mereu în faţa acelor simboluri copilăreşti desenate pe garduri, pe stâlpi, pe trotuare. Stele şi comete, planete cu inele şi semiluni. Din când în când câte un ochi roşu. Deseori în preajmă mai e şi câte un şotron trasat mai strâmb, dar nu întotdeauna. Mai târziu, spuse el, toate acestea se vor îmbina într-o manieră absolut dementă, dar nu şi atunci, prin anii treizeci şi patruzeci şi la începutul anilor cincizeci, cât au durat peregrinările sale. Nu, în vremurile acelea semăna puţin cu Doctorii Unu şi Doi, nedorind să vadă ce era chiar acolo, în faţa ochilor lui, pentru că era… cutremurător.

Şi, la un moment dat, cam spre finalul Războiului din Coreea, a văzut Anunţul. Acesta promitea **SLUJBA VIEŢII TALE** şi spunea că dacă ai **COMPETENŢELE CERUTE,** nimeni nu-ţi va pune **ABSOLUT NICIO ÎNTREBARE.** Erau enumerate apoi mai multe calificări, printre care şi studiile de contabilitate. Brautigan era convins că anunţul acesta apărea în toate ziarele din ţară; întâmplarea făcuse ca el să îl citească în *Sacramento Bee.*

— Ei, băga-mi-aş! explodă Jake. E acelaşi ziar în care Părintele Callahan a citit că prietenul lui, George Magruder…

— Sssst, îl opri Roland. Să ascultăm mai departe.

Şi aşa făcură.

6

Îl examinează nişte sapienşi (termen pe care Ted Brautigan îl va învăţa abia peste câteva săptămâni, atunci când va părăsi anul 1955 şi va intra

în atemporalitatea din Algul). Interviul i-l ia tot un sapiens, în San Francisco. Ted va afla (printre foarte multe altele) că deghizările căutătorilor, îndeosebi măştile pe *care le poartă, nu folosesc la nimic atunci când îi vezi de aproape. Pentru că atunci vezi adevărul: nu sunt decât nişte hibrizi de sapienşi cu taheeni care au faţă de chestiunea* evoluţiei *lor o atitudine de o fervoare aproape religioasă. Cea mai uşoară metodă prin care poţi ajunge să fii strâns în braţe de un căutător, iar dinţii lui să-ţi caute carotida este să-l avertizezi pe respectivul că singura lui* evoluţie *este spre „mai bătrân" şi „mai hidos". Semnele roşii de pe frunţile lor – Ochiul Regelui – de obicei dispar atunci când se află pe partea cu America (sau se usucă, aidoma unor coşuri în stare latentă), iar măştile lor capătă un aspect, mai puţin locurile din spatele urechilor, unde se vede ţesutul lepros şi plin de păr; şi în nări, unde se pot observa zeci de cili mişcători. Dar, spuneţi-mi, rogu-vă, cine poate da dovadă de atâta lipsă de politeţe astfel încât să se holbeze în jgheaburile cu muci ale unei alte persoane?*

Indiferent ce părere ar avea ei despre sine, atunci când îi vezi de aproape, chiar şi pe partea cu America, îţi dai seama că e ceva foarte în neregulă cu ei şi nimeni, nu vrea să sperie peştii înainte ca plasa să-fie bine întinsă. Prin urmare, la examene şi la interviuri sunt trimişi sapienşii (abreviere a denumirii latineşti pe care can-toii refuză să o folosească, deoarece o găsesc degradantă, la fel ca „negrotei" sau „curvă"). Aşa că nu întâlneşti decât sapienşi până mai târziu, când te scot pe una din uşile care mai sunt încă funcţionale în America şi te aduc în Bubuit de Tunet.

Împreună cu alţi o sută de candidaţi, Ted este testat într-o sală de sport care-i aminteşte de cea a liceului din East Hartford. Aici au fost aduse o mulţime de pupitre şi au fost aşezate cu grijă pe saltele de judo, pentru ca picioarele lor din fier să nu zgârie pardoseala lăcuită a sălii. Dar după prima rundă de teste – nouăzeci de minute cu întrebări de matematică, engleză şi vocabular – jumătate dintre locuri au rămas goale. După a doua rundă, doar un sfert mai sunt ocupate. Runda a Doua este alcătuită din nişte întrebări foarte ciudate, extrem de personale, *iar Ted dă câteva răspunsuri în care nu crede, deoarece are impresia, sau poate* ştie, *că persoanele care conduc testul vor un alt răspuns decât cel pe care majoritatea oamenilor l-ar da în mod normal. Iată un exemplu:*

> 23. Pe un drum puţin circulat, dai peste o maşină răsturnată. Înăuntru este blocat un Tânăr care strigă după ajutor. Îl întrebi: „Eşti rănit, Tinere?", la care el îţi răspunde: „Nu cred!" Lângă maşină se află o Geantă cu Bani. Tu:
>
> a. Îl salvezi pe Tânăr şi îi înapoiezi Banii;
>
> b. Îl salvezi pe Tânăr, dar insişti să duci Banii la sediul Poliţiei locale;

c. Iei Banii şi îţi vezi de drum, ştiind că, deşi drumul este puţin circulat, cineva tot va veni la un moment dat şi îl va scoate pe Tânăr dintre fiarele maşinii;

d. Niciuna din cele de mai sus.

Dacă ar fi dat testul acesta la Secţia de Poliţie din Sacramento, Ted ar fi înconjurat varianta de răspuns „b” fără să stea pe gânduri. O fi el un om fără căpătâi, un vagabond mereu pe drumuri, dar mama lui n-a crescut un prost în bătătură, o, nu, fiţi siguri de asta. Varianta aceasta ar fi fost cea corectă în majoritatea circumstanţelor, ar fi fost varianta sigură, varianta cu care nu poţi da greş. Sau ar fi înconjurat varianta de rezervă, cea care pare a spune „N-am nici cea mai mică idee despre ce e vorba, dar măcar recunosc asta”, adică varianta de răspuns „d”.

Însă Ted alege varianta „c” şi nu pentru că asta ar face într-o atare situaţie. De fapt, crede că ar face ceea ce se spune în răspunsul „a”, dar i-ar pune „Tânărului” câteva întrebări despre provenienţa „Banilor”. Şi indiferent ce i-ar spune „Tânărul” el ar şti adevărul. Şi apoi, poftim, ia-ţi banii, Vaya con Dios. *De ce? Pentru că Ted Brautigan crede că proprietarul defunctei cofetării a avut dreptate: ÎL OMOARĂ PE MICUŢ.*

Alege varianta „c” şi cinci zile mai târziu (cu biletul de întoarcere în Sacramento în buzunar) se află în anticamera unei săli de dans din San Francisco, închisă de ceva vreme. Împreună cu el mai sunt acolo alţi trei bărbaţi şi o adolescentă cu privirea posacă (va afla ulterior că fata aceasta este Tanya Leeds din Bryce, Colorado). Peste patru sute de persoane se prezentaseră la primul test din sala de sport, atrase de anunţul publicitar. Majoritatea naivi. Au mai rămas patru. Adică unu la sută. Dar, aşa cum va ajunge să descopere Ted Brautigan cu timpul, tot este o captură uluitoare.

În cele din urmă, este chemat într-un birou pe a cărui uşă scrie PRIVAT. Este plin cu echipamente vechi şi prăfuite de balet. Un bărbat cu chipul aspru şi umeri laţi stă într-un scaun pliant, înconjurat de tutuuri roz, fapt ce conferă scenei un aer absolut ridicol. Ted îşi spune: Un broscoi râios într-o grădină de basm.

Bărbatul se apleacă spre el, sprijinindu-şi braţele pe coapsele mătăhăloase.

— Domnule Brautigan, îi zice, poate că sunt un broscoi râios, sau poate că nu, iar îţi pot oferi slujba vieţii tale. La fel de bine te pot da afară cu o strângere de mână şi mulţumindu-ţi că ai trecut pe la noi. Depinde de răspunsul pe care mi-l vei da la o singură întrebare. Mai bine zis, la o întrebare despre o întrebare.

Şi bărbatul, al cărui nume este Frank Armitage, îi întinde lui Ted o foaie de hârtie. Este o copie mărită a întrebării 23, cea cu Tânărul şi Geanta cu Bani.

— Ai ales varianta „c” de răspuns, zice Frank Armitage. Aşa că acum am să te rog să îmi explici de ce. Sincer, fără să te bâlbâi.

— Pentru că „c” era varianta agreată de voi, răspunde Ted sincer, fără să se bâlbâie.

— Şi ştii asta pentru că…?

— Pentru că sunt telepat, spune Ted. Şi asta *căutaţi voi.*

Încearcă să rămână impasibil şi crede chiar că-i reuşeşte, dar pe dinăuntru se simte nespus de uşurat. Pentru că şi-a găsit de lucru? Nu. Pentru că foarte curând îi vor face o ofertă care va face de ruşine premiile de la emisiunile-concurs? Nu.

Ci pentru că în sfârşit cineva are nevoie de talentul lui.

Pentru că în sfârşit cineva are nevoie de el.

7

Slujba pe care i-o ofereau se dovedi şi ea extrem de atractivă, dar Brautigan recunoscu în înregistrarea memoriilor sale că ar fi acceptat-o chiar dacă ar fi ştiut adevărul.

— Pentru că talentul ăsta nu are odihnă, nu *ştie* ce e odihna, spuse el. Indiferent dacă este vorba despre talentul de a sparge case de bani, de a citi gândurile, ori de a face împărţiri în minte cu numere de câte zece cifre, pretinde să fie folosit. Nu tace niciodată. Te scoală în miez de noapte, atunci când eşti frânt de oboseală, urlând: „Foloseşte-mă, foloseşte-mă, foloseşte-mă! M-am săturat să stau degeaba! Foloseşte-mă, boule, foloseşte-mă!”

Jake izbucni în hohote de râs năvalnic, preadolescentin. Îşi astupă gura cu mâinile, dar continuă să hohotească printre degete. Ete se uită la el cu un zâmbet drăcesc în ochişorii negri conturaţi cu aur.

Acolo, printre tutuurile vaporoase şi roz, cu pălăria dată pe spate pe tunsoarea militărească, Armitage îl întrebă pe Ted dacă a auzit vreodată de „Constructorii Militari din America de Sud”. Ted răspunse că nu. Atunci Armitage îi spuse că un consorţiu de oameni de afaceri foarte înstăriţi din America de Sud, majoritatea brazilieni, angajaseră în 1964 un grup de ingineri, muncitori în construcţii şi muncitori necalificaţi din Statele Unite. Peste o sută de indivizi. Aceştia erau Constructorii din America de Sud. Consorţiul îi angajase pe o perioadă de patru ani, cu categorii diferite de salarizare, dar oricum, extrem de generoase, aproape stânjenitor de generoase, pentru toate categoriile. Un buldozerist, de pildă, putea semna un contract de 20 000 $ pe an, plafonul maxim al acelor zile. Dar nu numai atât: respectivul primea şi o primă egală cu salariul pe un an. Adică un total de 100 000 $. Asta doar în cazul în care omul era de acord cu o condiţie mai puţin obişnuită: te duci unde te trimitem, munceşti, dar nu te întorci până nu trec cei patru ani stipulaţi în contract, ori până nu-ţi termini

treaba. La fiecare două săptămâni aveai două zile libere, exact ca în Statele Unite, pe care însă nu ţi le puteai petrece altundeva decât în pampas. Nu aveai voie să te întorci în America de Nord (nu aveai voie să te duci nici măcar până la Rio) până când nu expira contractul de patru ani. În caz că se întâmpla să mori în America de Sud, acolo erai îngropat, căci nimeni nu se înghesuia să plătească transportul trupului tău până la cimitirul din Wilkes-Barre, Pennsylvania, să zicem. Dar primeai cincizeci de mii în avans şi o perioadă de graţie de şaizeci de zile, în timpul căreia să-ţi cheltuieşti banii, sau să-i economiseşti, sau să-i investeşti, sau să faci cu ei orice altceva îţi trece prin cap. Dacă alegeai să-i investeşti, atunci cele cincizeci de mii se puteau transforma în şaptezeci şi cinci care să te aştepte când vei ieşi din junglă, bronzat până la os, cu muşchi noi şi tari şi poveşti ce te vor ţine toată viaţa. Şi, desigur, la plecare vei primi şi cealaltă jumătate din bani.

Aşa stăteau lucrurile, îi explică Armitage lui Ted. Numai că, în cazul nostru, prima jumătate putea ajunge la un sfert de milion, iar cea de la sfârşit la o jumătate de milion.

— Ceea ce mi se părea de-a dreptul incredibil, spuse vocea lui Ted din adâncurile magnetofonului. Păi, cum naiba să nu-mi pară? Mult mai târziu am aflat cât de ieftin ne cumpărau, chiar şi la preţurile astea. Dinky ar avea multe de spus pe tema zgârceniei lor… şi când zic „lor” mă refer la birocraţii Regelui Purpuriu. Zice că Regele ăsta are buget limitat pentru distrugerea tuturor universurilor şi bineînţeles că are dreptate, dar cred că până şi Dinky îşi dă seama, deşi nu va recunoaşte în veci, că dacă îi oferi prea mult unui om, nu vei fi credibil în ochii lui. Sau, în funcţie de cât de imaginativ este (mulţi telepaţi şi precognitivi nu au deloc imaginaţie), individul cu pricina nu va fi *în stare* să te creadă. În cazul nostru, perioada contractuală urma să fie de şase ani, cu posibilitate de prelungire, iar Armitage îmi cerea să mă hotărăsc pe loc. Puţine tehnici de manipulare sunt mai eficiente, doamnă şi domnilor, decât cea în care îţi umpli ţinta de lăcomie, iar la final îi dai lovitura de graţie.

Aşa s-a întâmplat şi cu mine şi am acceptat imediat. Armitage mi-a spus că sfertul meu de milion se va afla în Banca Seaman din San Francisco începând cu după-amiaza aceea şi că puteam retrage banii când voi ajunge acolo. L-am întrebat dacă trebuie să semnez un contract. Mi-a întins mâna – mare cât o pulpă de porc era mâna aia, pe cuvânt – şi mi-a zis că *ăsta* este contractul nostru. L-am întrebat unde voi merge şi ce voi avea de făcut (întrebări pe care ar fi trebuit să le pun din capul locului, dar fusesem atât de uluit încât nici nu-mi trecuseră prin minte).

Plus că eram destul de sigur că ştiu. Mă gândeam că voi lucra pentru Guvern. În nişte misiuni specifice Războiului Rece. În branşa cu

telepaţi din CIA sau FBI, instalată pe o insulă din Pacific. Mi-amintesc că m-am gândit ce subiect tare de film ar fi ieşit din povestea asta.

Şi atunci Armitage mi-a spus: „E departe locul acela unde ai să te duci, Ted, dar, în acelaşi timp, este chiar alături. Deocamdată nu-ţi pot spune mai multe. Doar că trebuie să-ţi ţii gura în cele opt săptămâni care mai sunt până când vei fi… hmm. „vei fi transportat acolo. Nu uita că gura slobodă poate scufunda vapoare, cum se spune. Cu riscul de a te face să fii paranoic, îţi sugerez să presupui că eşti supravegheat în permanenţă.

Fireşte că *am fost* supravegheat. Mai târziu, *prea* târziu, ca să zic aşa, am fost în stare să reiau în minte ultimele două luni petrecute în San Francisco şi mi-am dat seama că am fost urmărit zi şi noapte de cantoi.

De căutători.

8

— Amitage ne-a întâmpinat în faţa Hotelului Mark Hopkins, împreuna cu alţi doi sapienşi, spuse vocea din magnetofon. Mi-aduc perfect de bine aminte data: Halloweenul anului 1955. Cinci după-amiaza. Eram eu, Jace McGovern, Dave Ittaway, Dick… i-am uitat numele de familie… a murit cam la şase luni după ziua aceea – Humma a zis că de pneumonie – şi ceilalţi ki'-cani i-au susţinut povestea. (Dacă va interesează, ki'-can înseamnă om-de-tot-rahatul.) Dar a fost sinucidere şi eu am ştiut asta. Ceilalţi… cum să vă spun eu? Vă mai amintiţi de Doctorul Doi de la centrul de recrutare? Ei, cam aşa sunt ceilalţi. Adică: „Nu-mi spune ce nu vreau să ştiu, sai, nu-mi strica părerea despre viaţă." În fine, ultimul angajat era Tanya Leeds. Dură fătucă…

Pauză şi un clinchet mic. Apoi vocea lui Ted se auzi din nou, parcă puţin mai proaspătă. A treia bandă se apropia de capăt. *Probabil că a făcut rezumatul rezumatului din restul poveştii,* îşi spuse Eddie, dându-şi seama că se simte dezamăgit. Indiferent ce alte daruri ar mai fi avut Ted, era un povestitor al naibii de bun.

— Armitage şi colegii lui au venit cu un Ford încăpător, tipul de autoturism căruia pe vremea aia i se zicea „combi". Ne-au dus departe de ocean, într-un orăşel care se cheamă Santa Mira. Doar Strada Mare era asfaltată; celelalte erau din pământ. Mi-aduc aminte că am văzut multe turle de sonde de petrol, aplecate ca nişte călugăriţe în rugăciune… se întunecase şi distingeam doar nişte forme pe cer.

Mă aşteptam să fim duşi la o gară sau la un autobuz pe care să scrie ÎNCHIRIAT. Însă maşina în care eram a oprit în faţa unui depou pustiu pentru marfare, pe al cărui panou atârnat doar într-un colţ scria TRANSPORT SANTA MIRA. Şi atunci am primit un gând, limpede ca

lumina zilei, de la tipul ăla, Dick şi mai cum l-o fi chemat: *Vor să ne omoare. Ne-au adus aici ca să ne omoare şi să ne fure lucrurile.*

Dacă nu eşti înzestrat cu abilităţi telepatice, nu ai cum să înţelegi cât de înspăimântător poate fi un asemenea gând. Cum îţi simţi capul… invadat de siguranţa lui. L-am văzut pe Dave Ittaway cum se face alb la faţă şi, chiar dacă Tanya nu a scos niciun sunet – că parcă v-am spus că era o fătucă rezistentă –, la lumina din habitaclu am văzut că ochii i se umpluseră de lacrimi.

M-am aplecat peste ea, l-am apucat pe Dick de ambele mâini şi i le-am strâns uşor atunci când a vrut să şi le tragă dintr-ale mele. I-am transmis gândul meu: *Nu ne-au dat câte un sfert de milion la fiecare ca să ne aducă la mama dracului şi să ne fure ceasurile.* Şi Jace mi-a spus tot în gând: *Eu nici măcar* nu am *ceas. Am avut un Gruen, da' mi l-am amanetat acu' doi ani în Albuquerque şi când m-am hotărât să-mi cumpăr altul, adică azi-noapte, toate magazinele erau închise şi oricum eu eram mult prea beat ca să fiu în stare să cobor de pe scaunul de la bar.*

Vorbele lui ne-au făcut să ne mai relaxăm puţin şi am râs din toată inima. Armitage ne-a întrebat de ce râdem, iar întrebarea lui ne-a făcut să ne relaxăm şi mai mult, pentru că noi aveam ceva în plus faţă de ei, noi puteam comunica într-un fel care lor le era inaccesibil. I-am răspuns că râdem fără motiv şi l-am strâns iar pe Dick de mâini. Şi a avut efect. Cred că atunci l-am… l-am „facilitat", nu ştiu cum să spun altfel. I-am înlesnit cumva manifestarea harului cu care era înzestrat. A fost prima dată când am făcut aşa ceva. Prima dată dintr-un şir lung de asemenea „facilitări". Şi din motivul acesta sunt atât de obosit: toată chestia asta cu facilitarea te seacă de puteri.

Armitage şi ceilalţi doi ne-au dus în gara pustie. La capătul ei era o uşă pe care erau scrise cu cretă patru cuvinte, înconjurate de desenele acelea cu stele şi luni de care am ajuns să mă tem atât de tare: GARA BUBUIT DE TUNET. Dar nu era acolo *nicio* gară, nu erau şine, nu erau autobuze, nu era niciun alt drum în afară de cel pe care veniserăm noi. De-o parte şi de alta a uşii erau nişte geamuri, dar în exteriorul depoului nu era nicio clădire, cu excepţia a două barăci micuţe, una dintre acestea doar nişte ziduri arse. De jur-împrejur era un maidan întins, plin cu gunoaie.

Şi Dave Ittaway a întrebat: „Pe acolo plecăm?" Iar unul dintre indivizii care ne aduseseră acolo i-a răspuns: „Ai să vezi." Şi am văzut.

„Doamnele au întâietate", a spus Armitage deschizând uşa.

În partea cealaltă era întuneric, dar alt *fel* de întuneric. Un întuneric *mai întunecat.* Dacă aţi văzut cum arată Bubuit de Tunet pe timp de noapte, o să înţelegeţi ce vreau să spun. Şi sunetele aveau o altă rezonanţă. Se pare că bietul Dick s-a răzgândit şi a dat să se întoarcă. Unul dintre bărbaţi a scos o armă. Şi niciodată nu am să uit ce a spus atunci Armitage. Pentru că glasul lui era… duios. „E prea târziu ca să

mai dai înapoi. De acum nu poţi merge decât înainte.”

Şi cred că aia a fost clipa când am înţeles ce era contractul pe şase ani cu posibilitate de prelungire. Era „o ţeapă pe faţă”, cum ar fi zis prietenul meu, Bobby Garfield, şi prietenul *lui,* Sully-John{100}. Nu puteam însă citi gândurile paznicilor noştri. Pentru că toţi purtau pălării cu boruri mari, pricepeţi voi. N-o să vedeţi niciodată un căutător, fie el bărbat sau femeie, care să nu aibă pălărie pe cap. Bărbaţii purtau pălării obişnuite din fetru, cum era moda pe atunci. Dar nu era nimic obişnuit la ele, căci erau „bonete ale minţii”. Deşi mai corect ar fi să le spun „bonete-*anti*-gânduri”, pentru că ascund gândurile celor care le poartă. Dacă vrei să *gineşti* ce e în capul unuia care poartă o bonetă din asta *(a gini* e termenul folosit de Dinky pentru „citirea gândurilor”) nu recepţionezi decât nişte şoapte nedesluşite acoperite de un zumzet puternic. Sunet extrem de neplăcut, asemănător celui făcut de clopotele din portal. Dacă le-aţi auzit vreodată, ştiţi la ce mă refer. Te face sa renunţi să depui vreun efort, iar majoritatea telepaţilor din Algul Siento nu au niciun chef să muncească atât de greu. Dacă vreţi să aflaţi ce-i interesează pe Sfărâmători, doamnă şi domnilor, este să se supună ca să fie lăsaţi în pace. Ceea ce dovedeşte cât de monstruos este locul acesta, dacă faci un pas înapoi şi capeţi imaginea de ansamblu. Alt lucru de care se feresc Sfărâmătorii. Adesea se aude prin complex o maximă, ca o poezioară; sau o poţi citi scrisă cu creta pe ziduri: „Bucură-te de sejur, că eşti treaz, că eşti mahmur. Nu ai de pierdut nimic, doar din bronz câte un pic” Adică mai mult decât simplul „relaxează-te şi nu pune la inimă”. Semnificaţiile aiurelii ăsteia de poezie sunt mult mai profunde şi mai supărătoare. Mă întreb dacă voi vă daţi seama.

Eddie îşi spuse că *el* îşi dădea seama; şi se gândi că Henry, fratele lui, ar fi fost un Sfărâmător de excepţie. Desigur, cu condiţia să i se permită să-şi ia doza regulată de heroină şi să-şi asculte discurile cu Creedence Clearwater Revival.

O altă pauză şi mai lungă a lui Ted, încheiată printr-un hohot îndurerat de râs.

— Cred că a venit vremea să nu mai lungesc vorba. Să spunem doar că am ieşit pe uşa aceea. Probabil că aţi aflat şi voi pe pielea voastră cât de neplăcut poate să fie dacă uşa nu-i în stare excelentă de funcţionare. Şi credeţi-mă când vă spun că uşa dintre Santa Mira, California, şi Bubuit de Tunet funcţiona mult mai bine decât alte uşi prin care am trecut de atunci încoace.

Câteva secunde nu am văzut nimic. Doar întuneric. Şi nu am auzit nimic altceva decât urletele acelor animale pe care taheenii le numesc câini de deşert. Apoi s-au aprins nişte lumini şi noi am văzut… am văzut *chestiile* alea cu capete de păsări şi nevăstuici, ba chiar una cu cap de taur, cu coarne cu tot. Jace a început să ţipe. La fel şi eu. Dave

Ittaway s-a răsucit pe călcâie şi a vrut să fugă de acolo, dar l-a prins Armitage. Şi chiar dacă nu l-ar fi prins, unde s-ar fi dus? Înapoi pe aceeaşi uşă? Era închisă şi din câte ştiu era o uşă cu un singur sens. Numai Tanya nu a avut nicio reacţie, iar atunci când s-a uitat la mine, ce i-am citit în privire şi în gânduri nu a fost decât o imensă uşurare. Pentru că, vedeţi voi, noi ştiam. Sigur, nu primiserăm răspuns la toate întrebările, ci doar la cele mai importante două. Unde ne aflam? Într-o alta lume. Când ne vom întoarce? Niciodată. La Banca Seaman din San Francisco banii noştri se vor înmulţi, se vor face milioane, dar nimeni nu-i va cheltui vreodată. Ne aflam aici pe termen nelimitat.

Acolo era un autobuz, cu un robot în loc de şofer. Numele robotului era Phil. „Mă cheamă Phil şi arăt bine din profil", ni s-a prezentat el atunci. Emana un miros ca de fulger şi de undeva din măruntaiele lui se auzeau tot felul de pocnete stridente. Bătrânul Phil e mort acum când vă vorbesc; a fost aruncat în cimitirul de roboţi şi trenuri şi numai Dumnezeu ştie câţi alţii asemenea lui mai sunt acolo. Dar sunt convins că mai au suficient personal mecanizat ca să termine ce au început.

Dick a leşinat când am ieşit pe partea cu Bubuit de Tunet, dar şi-a revenit când ne-am apropiat de complex. Tanya îi ţinea capul în poală şi îmi amintesc câtă recunoştinţă se putea citi în ochii lui. Straniu ce amănunte îşi aminteşte mintea omului, nu credeţi? Ne-au înregistrat la poartă. Ne-au repartizat pe clădiri. Ne-au repartizat apartamentele. Ne-au dat de mâncare… şi ce masă a naibii de bună a fost aia! Prima dintr-un şir lung.

Ziua următoare ne-am dus la muncă. Şi, cu excepţia micuţei mele „vacanţe în Connecticut", am muncit fără întrerupere.

O altă pauză. Apoi:

— Dumnezeu să ne aibă în paza Lui, am muncit fără întrerupere de atunci încoace. Şi, Dumnezeu să ne ierte, mulţi dintre noi s-au simţit împliniţi, s-au simţit fericiţi. Pentru că talentul nu cere nimic altceva decât să fie pus la treabă.

9

Le povesteşte despre primele ture din Camera de Lucru şi despre realizarea imediată, nu treptată, a faptului că nu se aflau acolo nici ca să caute spioni, nici ca să descifreze gândurile oamenilor de ştiinţă sovietici şi nici să facă „orice alt căcat care ar fi avut legătură cu cucerirea cosmosului", exprimarea lui Dinky (nu că Dinky ar fi fost aici pe vremea aceea; doar Sheemie era). Nu, nici vorbă. Sunt puşi să sfărâme *ceva. El simte asta, nu doar în cerul de deasupra locului cure se numeşte Algul Siento, ci de jur-împrejurul lor, chiar şi sub tălpi.*

Şi totuşi nu se plânge. Mâncarea este bună şi cu toate ca apetitul lui

sexual s-a mai diminuat de-a lungul anilor, nu refuză câte un futai din când în când, repetându-şi de fiecare dată că sexul simulat nu este nimic altceva decât o masturbare accesorizată. Nu e însă mai puţin adevărat că, de-a lungul anilor, a avut parte de nenumărate partide de sex cu nenumărate prostituate, aşa cum li se întâmplă tuturor vagabonzilor şi poate mărturisi cu mâna pe inimă că nici sexul acela nu diferă prea mult de masturbare. O *vâri în ea cât de tare poţi, cu transpiraţia curgând şiroaie pe tine, iar ea bolboroseşte „Iubi-iubi-iubi" gândindu-se în tot acest timp dacă mai are suficientă benzină în rezervorul maşinii şi încercând să-şi aducă aminte când e ziua cupoanelor la barul Red & White. Aşa cum se întâmplă în majoritatea situaţiilor din viaţă, ca să te simţi bine trebuie să-ţi pui imaginaţia la contribuţie, iar Ted poate sa o facă. Dintotdeauna a fost bun la vizualizări, vă mulţumesc foarte frumos pentru aplauze. În plus, îi place să aibă un acoperiş deasupra capului şi îi place societatea. Mda, sigur, paznicii sunt paznici, ce să-i faci, dar îi crede atunci când aceştia îi mărturisesc că misiunea lor este şi să aibă grijă să nu pătrundă în complex lucrurile rele, nu doar să-i împiedice pe Sfărâmători să evadeze. Îi sunt simpatici majoritatea locatarilor din complex şi, după vreun an sau doi, ajunge să-şi dea seama că aceştia au nevoie de el într-un mod mai ciudat. Este capabil să îi consoleze atunci când sunt angoasaţi; este în stare să le aline dorul paralizant de casă printr-un ceas de conversaţie domoală. Şi cu siguranţă că acesta este un lucru bun. Poate că* tot *ce se întâmplă este bine, cel puţin aşa i se* pare. *Sigur, e omeneşte să-ţi fie dor de casă, dar să Sfărâmi este divin. Încearcă să explice sentimentul acesta lui Roland şi ka-tet-ului său, dar singura comparaţie pe care o poate găsi este că se aseamănă cumva cu senzaţia pe care o ai atunci când reuşeşti sa te scarpini într-un loc imposibil de atins de pe propria spinare, loc care te-a înnebunit de atâta mâncărime. Îi* place *Camera de Lucru. Şi celorlalţi le place. Îi place cum se simte atunci când stă acolo; îi place mirosul de lemn şi de piele fină; îi place senzaţia de căutare… şi cauţi… şi cauţi… şi, pe neaşteptate,* ahhhhh. *Iată-te. Te-ai prins şi te legeni ca o maimuţică pe o cracă. Şi începi să* sfărâmi, *drăguţă, iar sfărâmatul este divin.*

Dinky a spus odată că singurul loc din lume unde poate intra cu adevărat în legătură cu sine însuşi este Camera de Lucru şi tocmai din acest motiv vrea să o vadă închisă. Arsă până în temelii, *dacă se poate, vă rog frumos.*

— Pentru că ştiu ce fel de căcaturi îmi vin în minte atunci când intru în contact cu sinele meu, i-a mărturisit el lui Ted. Când îmi dau drumul, dacă pricepi ce vreau să zic.

Şi Ted pricepea exact ce voia să zică. Întrucât ce se întâmpla în Camera de Lucru era prea frumos ca să fie adevărat. Intrai, te tolăneai într-un fotoliu, poate îţi alegeai o revistă şi o răsfoiai, te uitai la fotografiile cu top-modele care fac reclamă la margarină, la fotografiile lucioase cu staruri de cinema şi maşini de ultimă generaţie şi simţeai cum ţi se înalţă *mintea.*

Grinda era de jur-împrejurul tău şi parcă te aflai într-un culoar imens, plin de energie, dar mintea ţi se înălţa mereu spre acoperiş şi acolo găsea nişa aceea veche.

Poate pe vremuri, imediat după retragerea lui Prim, *pe când vocea lui Gan încă mai răsuna prin sălile macroversului, Grinzile erau netede şi lustruite. Dar zilele acelea sunt demult apuse. Acum Drumul Ursului şi al Ţestoasei este erodat şi gloduros, plin de gropi şi vârfuri şi strâmtori şi fisuri; o mulţime de locuri în care îţi poţi vârî degetele ca să apuci ce e acolo, iar uneori* tragi, *iar alteori simţi cum tu însuţi te prelingi* înăuntru *ca un strop de acid înzestrat cu raţiune. Iar* toate *aceste senzaţii sunt incredibil de plăcute. Erotice.*

Iar în cazul lui Ted mai este şi altceva, deşi habar nu are că este caz unic până nu îi spune Trampas. De fapt acesta nu a vrut *să-i spună nimic, dar are o eczemă nenorocită, pricepeţi, iar asta schimbă totul. Greu de crezut că un scalp solzos să fie răspunzător pentru salvarea Turnului Întunecat, dar ideea aceasta nu este chiar exagerată.*

Nu este exagerată deloc.

10

— În Algul lucrează cam o sută optzeci de indivizi, spuse Ted. Nu vă spun eu cum să vă faceţi treaba, dar poate vă interesează informaţia asta. Cu aproximaţie, sunt câte şaizeci pe tura de opt ore, câte douăzeci din fiecare specie. Pentru că taheenii au văzul cel mai ager, sunt de obicei postaţi în turnurile de pază. Sapienşii patrulează de-a lungul gardurilor, prin exterior. Cu arme, aveţi de grijă! Arme grele! La conducere sunt Prentiss, Stăpânul, şi Finli o' Tego, Şeful Securităţii – sapiens şi, respectiv, taheen. Dar majoritatea gărzilor sunt can-toi… căutători, adică.

În general căutătorii nu se înţeleg cu Sfărâmătorii; relaţia dintre ei nu depăşeşte graniţele unei camaraderii pur formale. Dinky mi-a zis odată că sunt invidioşi pe noi deoarece suntem ceea ce ei numesc „sapienşi finisaţi". La fel ca paznicii sapienşi, atunci când sunt de serviciu, can-toii poartă şi ei „bonetele-minţii" ca să nu le putem „gini" gândurile. Chestia e că Sfrămătorii n-au încercat să „ginească" nimic altceva în afară de Grindă şi poate că şi-au şi pierdut îndemânarea. Mintea e şi ea un biet muşchi şi se atrofiază dacă nu o foloseşti.

Pauză. Pocnet mic. Apoi:

— Nu cred că voi fi în stare să termin. Sunt dezamăgit, dar nu tocmai surprins. Aşa că asta va fi ultima mea poveste, oameni buni, îmi pare rău.

Un sunet înăbuşit. Altul ca o înghiţitură. Susannah era sigură că Ted bea puţină apă.

— V-am spus că taheenii nu au nevoie de „bonetele-minţii”? Engleza lor este perfectă şi nu o dată am simţit că şi ei au oarece capacităţi limitate de „ginire” a gândurilor. Le pot transmite şi le pot recepţiona puţin, nu mult. Dar dacă încerci să intri în mintea lor, nu auzi decât nişte zgomote albe, ca un fel de paraziţi ai minţit. Am presupus că este vorba despre un mecanism de protecţie. Dinky e de părere că aşa *gândesc* ei. Oricum ar fi, le este mult mai uşor: nu trebuie să ţină minte să-şi pună bonetele în fiecare dimineaţă!

Trampas era unul dintre conducătorii can-toilor. Azi îl vedeai plimbându-se pe Strada Mare din Pleasantville sau aşezat pe o bancă din mijlocul Promenadei, în mână cu una din cărţile alea de autoperfecţionare, cum ar fi *Şapte paşi de urmat pentru o gândire pozitivă.* Iar în ziua următoare îl vezi sprijinindu-se de zidul Casei Inimilor Sfărâmate, bucurându-se de soare. La fel fac şi ceilalţi mercenari can-toi. Nici eu şi nici Dinky n-am fost în stare să ne dăm seama dacă este vorba despre un tipar comportamental. Deşi nu prea credem.

Trampas se deosebea de cei din soiul lui prin lipsa completă de invidie. Dimpotrivă: e chiar un tip prietenos – mai bine zis, a fost. De multe ori nici nu ziceai că e can-toi. Iar colegii lui nu par a-l îndrăgi prea mult. Ceea ce e ironic, vedeţi voi, pentru că, dacă *există* acel proces al *evoluţiei* despre care bat ei câmpii, atunci Trampas e unul dintre puţinii care par a fi obţinut ceva rezultate în sensul ăsta. Râsul lui, de exemplu. Căci, în general, râsul can-toilor sună ca o găleată plină cu pietre şi dată de-a dura pe un tobogan metalic: te înfioară până în măduva oaselor, cum zice Tanya. Râsul lui Trampas are nişte accente mai stridente, dar în rest sună perfect normal. Şi cred că se întâmplă aşa pentru că el *râde* cu adevărat. Râde cu sinceritate. Ceilalţi doar se prefac.

Într-o zi am intrat în vorbă cu el. Pe Strada Mare, în faţa cinematografului. *Războiul stelelor* se relua a ’nşpea mia oară. Dacă există vreun film de care Sfărâmătorii nu se mai satură, atunci acela e *Războiul stelelor.*

L-am întrebat dacă ştie originea numelui său. Şi el mi-a răspuns că da, sigur că da, numele i-a fost dat de clanul lui. La un moment dat în viaţă, fiecare can-toi primeşte un nume de sapiens din partea clanului său, ca un fel de semn al maturizării. Dinky zice că primesc numele ăsta după ce au făcut laba prima dată, dar aşa e Dinky: numai la măscări se gândeşte. Adevărul este că nu ştim şi, în fond, nici nu contează, însă unele din numele acestea sunt destul de comice. E unul care seamănă cu Rondo Hatton, îl ştiţi? Un actor de filme de prin anii treizeci care suferea de acromegalie şi primea numai roluri de monştri şi psihopaţi. Dar, ce să vezi? Can-toiul respectiv a primit numele lui Thomas Carlyle{101}. Mai e unul pe care îl cheamă Beowulf şi altul Van

Gogh Baez.

Susannah îşi acoperi faţa cu mâinile ca să-şi înăbuşe chicotitul.

— I-am spus că Trampas e un personaj dintr-un western celebru, un roman cu titlul *Virginianul*{102}. Sigur, era un personaj secundar, un măscărici, chiar, dar lui Trampas îi aparţine replica pe care şi-o aminteşte toată lumea: *„Zâmbeşte* când zici asta!" Trampas al nostru s-a simţit măgulit şi uite aşa am ajuns să-i povestesc cartea la o cafea luată de la drogherie.

Şi ne-am împrietenit. Eu îi povesteam ce se mai întâmplă în micuţa noastră comunitate de Sfărâmători, iar el îmi relata întâmplări interesante, dar inofensive din partea *lui* de gard. Se plângea mai mereu de eczema care îi provoca mâncărimi îngrozitoare în zona capului. Ca să se scarpine, îşi tot scotea pălăria – de fapt o tichie viu colorată, foarte asemănătoare cu o *yarmulka* evreiască, însă confecţionată din doc. Spunea că acolo era cel mai rău loc unde să ai mâncărimi, mai rău chiar decât mai jos, la socoteală. Şi, puţin câte puţin, mi-am dat seama că îi puteam citi gândurile de fiecare dată când îşi dădea tichia jos ca să se scarpine. Nu-i citeam doar gândurile de la suprafaţă, ci i le citeam pe *toate*. Dacă eram mai atent (şi am învăţat să fiu), puteam selecta gândul care mă interesa, tot la fel cum reuşeşti să găseşti articolul dorit dintr-o enciclopedie doar răsfoind-o. Ba nu, nu-i un exemplu bun. Mai degrabă era ca atunci când cineva închide şi deschide un aparat de radio în timpul buletinului de ştiri.

— Futu-i, oftă Eddie, luând un alt biscuit graham.

Murea după o cană cu lapte în care să-i înmoaie: biscuiţii graham fără lapte i se păreau cam ca biscuiţii Oreo fără umplutura albă din mijloc.

— Imaginaţi-vă cum e să dai volum maxim unui radio sau televizor, continuă vocea slăbită şi ruginită a lui Ted, iar apoi să-l închizi… repederepederepede.

Legase intenţionat cuvintele, aducându-le un zâmbet pe buze – chiar şi lui Roland.

— Poate că aşa înţelegeţi ce vreau să zic. Acum am să vă spun ce am aflat. Bănuiesc că ştiţi deja, dar nu-mi pot asuma riscul ăsta. Este mult prea important.

Probabil că aţi aflat, doamnă şi domnilor, că există un Turn. La un moment dat, în vechime, şase grinzi se încrucişau acolo, hrănindu-se cu puterea lui, căci este o sursă inimaginabilă de energie, şi sprijinindu-l, aşa cum cablurile de ancorare sprijină o antenă radio. Patru din cele şase Grinzi nu mai există, cea de-a patra a fost distrusă de curând. Cele două rămase sunt Grinda Ursului, Drumul Ţestoasei, adică Grinda lui Shardik; şi Grinda Elefantului, Drumul Lupului, pe care unii o numesc Grinda lui Gan.

Mă întreb dacă vă puteţi imagina groaza pe care am simţit-o când

am descoperit ce făceam eu de fapt în Camera de Lucru. Când îmi scărpinam, metaforic vorbind, mâncărimea aia inofensivă. Deşi am ştiut tot timpul că trebuie să fie vorba despre ceva important, *am ştiut.*

Şi a mai fost ceva şi mai rău, ceva ce nici măcar *nu* am bănuit, ceva ce avea legătură doar cu mine. Ştiam că sunt diferit de ceilalţi în anumite privinţe; de pildă, mi se părea că sunt singurul Sfărâmător înzestrat cu un dram de compasiune. V-am spus că, atunci când pe ceilalţi îi apucă angoasele, la mine vin ca să-i liniştesc. Pimli Prentiss a insistat să oficieze căsătoria dintre Tanya şi Joey Rastosovich, tot repetând că el e ca un căpitan de pe un vas de croazieră. Şi, firește, cei doi au acceptat. Dar după aceea, au venit amândoi la mine în apartament şi Tanya mi-a zis: „Căsătoreşte-ne *tu*, Ted. Doar aşa putem fi cu adevărat soţ şi soţie."

Şi sunt momente când mă întreb: „Chiar crezi că doar despre asta a fost vorba? Înainte să te împrieteneşti cu Trampas şi să începi să-i asculţi gândurile de fiecare dată când îşi scotea tichia ca să se scarpine, chiar ai crezut că dramul de milă şi dramul de dragoste pe care le ai în suflet erau singurele lucruri care te deosebeau de ceilalţi? Sau te amăgeai singur şi în privinţa asta?"

Nu ştiu precis, dar poate că sunt nevinovat din punctul acesta de vedere. Mărturisesc cu toată sinceritatea că nu am ştiut că talentul meu înseamnă mult mai mult decât citirea gândurilor şi Sfărâmarea Grinzii. Cum să vă spun eu… sunt ca un microfon pentru un cântăreţ sau ca un steroid pentru un muşchi. Îi… *amplific.* Să zicem că avem o unitate de forţă şi o numim *darks,* bine? În Camera de Lucru, douăzeci sau treizeci de oameni sunt capabili să emită cincizeci de darks pe oră, fără mine. *Cu* mine? Poate cinci *sute* de darks pe oră. Iar creşterea aceasta se face brusc, nu treptat.

Ascultând gândurile lui Trampas am aflat că mă considerau prada secolului, poate prada tuturor timpurilor, singurul Sfărâmător cu adevărat indispensabil. Deja îi ajutasem să fărâme o Grindă şi le economiseam *secole* din lucrul la Grinda lui Shardik. Şi, doamnă şi domnilor, atunci când Grinda lui Shardik va fi distrusă, Grinda lui Gan va mai rezista doar foarte puţin. Iar când Grinda lui Gan va fi, la rândul ei, distrusă, Turnul Întunecat se va prăbuşi, toată viaţa va pieri şi însuşi Ochiul Existenţei va orbi.

Nu ştiu să vă spun cum de am fost în stare să-mi ascund suferinţa de Trampas. Oricum, am motive să cred că nu rămăsesem chiar atât de impasibil pe cât am crezut.

Am înţeles că trebuie să ies de aici. Atunci a venit Sheemie la mine pentru prima dată. *Cred* că mă citise de la bun început, cred doar, nu sunt nici acum sigur şi nici Dinky nu este. Tot ce ştiu este că într-o noapte a venit în camera mea şi mi-a trimis gândul acesta: „Am să fac o groapă pentru tine, sai, dacă vrei. Şi atunci ai să poţi să pleci-pa-pa."

L-am întrebat la ce se referă şi el nu mi-a răspuns, ci doar s-a uitat lung la mine. Straniu cât de multe ne poate spune o singură privire, nu credeţi? *Nu-mi insulta inteligenţa. Nu mă face să pierd timpul Nu ţi-l pierde tu.* Dar nu am citit gândurile astea în mintea lui, nu, nici vorbă. I le-am citit pe chip.

Roland scoase un mârâit ce aducea cu o confirmare. Ochii strălucitori ai pistolarului erau fixaţi pe rolele magnetofonului.

— L-am *întrebat* apoi unde crede că va da groapa. Mi-a răspuns că nu ştie, cum mi-o fi norocul. Cu toate acestea, nu am reflectat prea mult la propunerea lui. Mi-era teamă să nu născocesc pretexte ca să rămân. Şi i-am zis: „Bine, Sheemie, ajută-mă să plec-pa-pa."

A închis ochii şi s-a concentrat. Şi, pe neaşteptate, colţul camerei mele nu mai era acolo. Şi vedeam maşini. Distorsionate, dar maşini adevărate. Maşini americane. Nu m-am împotrivit şi nu am pus nicio întrebare. Pur şi simplu m-am lăsat în seama lui. Nu eram deplin convins că puteam trece în cealaltă lume, dar ajunsesem într-un punct în care nici nu-mi mai păsa. Mă gândeam ca moartea era cel mai bun lucru la care mă puteam aştepta. Măcar aşa aş fi reuşit să-i încetinesc.

Dar chiar înainte să fac saltul, Sheemie mi-a transmis: „Caută-l pe prietenul meu Will Dearborn. Numele lui real este Roland. Prietenii lui sunt morţi, dar el nu e, pentru că încă îl mai aud. Acum e pistolar şi are alţi prieteni. Adu-i pe toţi aici şi ei o să-i împiedice pe oamenii răi să mai rănească Grinda, la fel cum i-a împiedicat pe Jonas şi prietenii lui să mă omoare." Pentru Sheemie un discurs atât de lung era ca o predică.

Am închis ochii şi am trecut. Preţ de o fracţiune de secundă am avut senzaţia că atârn cu capul în jos, dar atâta tot. N-am auzit niciun clopot, nu mi-a fost greaţă. Destul de plăcut, cel puţin în comparaţie cu uşa din Santa Mira. M-am pomenit în patru labe pe marginea unei străzi aglomerate. Prin buruieni zbura o foaie de ziar. Am prins-o şi am aflat că aterizasem în aprilie 1960, la aproape cinci ani după ce Armitage şi amicii lui ne-au mânat prin uşa din Santa Mira, în celălalt capăt al ţării. Pentru că am uitat să vă spun, ziarul era *Courant*-ul din Hartford. Iar strada era Bulevardul Merritt.

— Sheemie poate să facă uşi magice! strigă Roland.

Tot timpul cât ascultase înregistrarea strânsese patul pistolului în mână. Acum îl puse alături de el.

— Asta e teleportarea! *Asta înseamnă!*

— Taci, Roland, îl apostrofă Susannah. Asta trebuie că e povestea din Connecticut. Vreau s-o ascult.

11

Dar niciunul dintre ei nu află ce s-a întâmplat în Connecticut. Ted

promite că le va povesti altădată, dar le spune că a fost prins în Bridgeport în vreme ce încerca să facă rost de suficienţi bani ca să poată dispărea de tot. Căutătorii l-au înghesuit într-o maşina, l-au dus la New York şi acolo l-au vârât într-o cârciumă care se cheamă Dixie Pig. De acolo au ajuns în Fedic, iar din Fedic au ajuns în Gara Bubuit de Tunet. Din gară au venit direct la Devar-Toi, o, Ted, ce mult ne bucurăm să te vedem, bine ai revenit

Din a patra rolă nu a mai rămas decât un sfert, iar vocea lui Ted este teribil de răguşită,. Dar continuă:

— Nu lipsisem mult, dar aici timpul făcuse unul din salturile lui ciudate înainte. Humma o' Tego nu mai era, probabil fusese pedepsit din cauza evadării mele, iar în locul lui fusese numit Prentiss din New Jersey, ki'-dam-ul. El şi cu Finli m-au interogat de foarte multe ori în apartamentul Stăpânului. Nu a existat tortură fizică (cred că încă mă mai considerau prea important ca să rişte să mă „defecteze"), dar am avut parte de suficiente stări proaste şi jocuri ale minţii. De asemenea, mi-au explicat extrem de limpede că, dacă mai încercam să evadez, atunci prietenii mei din Connecticut vor fi executaţi. Iar eu le-am spus: Ce e cu voi de nu pricepeţi? Îşi vor da oricum duhul, dacă eu îmi fac treaba pentru care m-aţi adus aici. Toată lumea *îşi va da duhul, poate în afară doar de ăla căruia voi îi ziceţi Regele Purpuriu."*

Prentiss şi-a împreunat degetele la vârfuri, în maniera lui insuportabilă, şi mi-a zis: „S-ar putea să fie adevărat, sai, dar la fel de bine s-ar putea să nu fie. Şi dacă este, noi *nu vom suferi când ne vom «da duhul», ca să folosesc aceeaşi expresie. Micuţul Bobby şi micuţa Caroly pe de altă parte… ca să nu mai vorbim despre mama lui Carol şi de prietenul lui Bobbyy Sully-John…" Nu a mai încheiat. Şi acum mă întreb dacă ştiau cât de tare mă înspăimântaseră cu ameninţarea aia la adresa prietenilor mei. Şi cât de tare mă înfuriaseră.*

Toate întrebările lor se învârteau în jurul celor două lucruri pe care voiau să le afle: De ce am fugit şi Cine m-a ajutat. Aş fi putut recurge la procedeul ăla vechi folosit de prizonierii de război din filme, ştiţi la ce mă refer, nu? Când, indiferent de întrebare, ei răspund cu numele, gradul şi numărul de pe plăcuţa de identificare. Însă m-am decis să-mi asum riscul de a fi mai comunicativ. Am vrut să evadez de acolo, le-am zis eu, pentru că am surprins o scânteiere de la una din gărzile can-toi şi astfel am aflat ce facem noi cu adevărat acolo şi nu mi-a plăcut. Cât despre cum am reuşit să fug, le-am spus că nu ştiu. M-am dus bine-mersi la culcare într-o seară, am zis eu, şi m-am trezit pe Bulevardul Merritt. La început m-au ridiculizat, apoi au cam început să mă creadă, mai cu seamă pentru că eu nu am schimbat nici măcar o virgulă din povestea mea, indiferent de câte ori m-au întrebat. Şi, fireşte, ştiau cât de puternic eram şi cât de mult mă deosebeam de ceilalţi.

— Spune-mi, sai, crezi că te-ai teleportat în mod inconştient? m-a întrebat Finli.

— De unde să ştiu? l-am întrebat la rândul meu.

Întrebarea în loc de răspuns este o tehnică bună de folosit în timpul unui interogatoriu, cel puţin asta e părerea mea, atâta vreme cât interogatoriul este unul relativ permisiv, aşa cum era acesta.

— N-am ştiut că aş avea un asemenea har, dar, în fond, nu ştim mereu ce se ascunde în subconştientul nostru, nu credeţi?

— Ar fi bine să nu fi fost tu, a zis atunci Prentiss. Ne putem împăca cu orice fel de talent, oricât de fantastic, mai puţin cu acela. Talentul acela, domnule Brautigan, reprezintă sfârşitul chiar şi pentru un angajat atât de valoros ca tine.

Nu l-am crezut, dar ce mi-a povestit Trampas după aceea m-a făcut să presupun că Prentiss spusese adevărul. În fine, ideea e că nu m-am abătut niciun milimetru de la povestea mea iniţială.

Cameristul lui Prentiss, un tip pe nume Tassa (era sapiens, dacă aveţi senzaţia că ar conta asta) intra din când în când în cameră cu biscuiţi şi cutii de Nozz-A-La. Personal, îmi place sucul ăsta, pentru că mi se pare că seamănă puţin la gust cu berea de ghimbir. Prentiss mi-a spus că pot să mă servesc din tot ce-mi doreşte inima, bineînţeles după ce le voi fi mărturisit de la cine căpătasem eu informaţiile şi cum am evadat din Algul Siento. Şi luau de la capăt tot şirul întrebărilor, pe care acum mi le puneau printre plescăieli de biscuiţi şi râgâieli de Nozzie. Dar de fiecare dată se înduioşau şi-mi dădeau şi mie un suc şi un biscuit. Vedeţi voi, doamnă şi domnilor, se pare că nu aveau destulă vână de nazişti în ei ca să mă facă să-mi dezvălui secretele. Au încercat să-mi intre în minte, să mă „gineasc㔝, fireşte, dar… cunoaşteţi vorba aia veche care zice „nu te apuca să dai lecţii maestrului”?

Eddie şi Susannah dau din cap. La fel şi Jake, care a auzit-o de nenumărate ori în convorbirile tatălui său cu subalternii de la postul de televiziune.

— Sunt convins că o cunoaşteţi, reia Ted povestea. La fel de corect e să spui că „nu poţi gini un ginitor” cel puţin nu pe unul care a depăşit un anumit nivel al înţelegerii Acum, aş face bine să trec la subiect, înainte de a-mi pierde vocea de tot.

Într-o zi, cam la vreo trei săptămâni de când mă aduseseră înapoi, Trampas m-a abordat pe Strada Mare din Pleasantville. Îl cunoscusem deja pe Dinky, mi-am dat seama că suntem spirite înrudite şi, cu ajutorul lui, începeam să-l cunosc mai bine pe Sheemie. Pe lângă interogatoriile mele zilnice din Casa Directorului, în Algul se mai petreceau o mulţime de lucruri. Mă gândisem foarte puţin la Trampas de când mă întorsesem, dar el nu se gândise la nimic altceva decât la mine. După cum aveam să aflu foarte curând.

— Ştiu răspunsurile la întrebările pe care ţi le tot pun, mi-a zis el. Ce nu ştiu *e de ce nu m-ai turnat.*

I-am spus că niciodată nu aş face aşa ceva, că nu am fost educat în

spiritul trădării. Şi, în plus, nu-mi vârau în rect vreo sulă conectată la curent electric şi nici nu-mi smulgeau unghiile… deşi cred că ar fi recurs la tehnici de acest gen dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva. Tortura cea mai mare a fost să mi lase să înghit în sec cam un ceas şi jumătate, cu ochii la farfuria cu biscuiţi de pe biroul lui Prentiss, până să se înduplece şi să-mi dea şi mie voie să mănânc unul.

— La început am fost supărat pe tine, mi-a spus Trampas, dar după aia am priceput că poate şi eu aş fi făcut la fel în locul tău. În prima săptămână după ce te-ai întors, aproape că n-am pus geană pe geană, crede-mă. Mă perpeleam în pat, în camera mea din Casa Damli, aşteptându-i să apară din clipă în clipă şi să mă lege. Ştii ce ar face dacă ar afla că despre mine e vorba?

I-am răspuns că nu am nici cea mai vagă idee. Atunci el mi-a zis că ar fi biciuit de Gaskie, Secundul lui Finli, apoi, cu sângele şiroindu-i pe spinare, ar fi alungat în pustietăţi, unde ori va muri în Discordia, ori îşi va găsi de lucru în castelul Regelui Roşu. Dar drumul nu era deloc uşor. La sud-est de Fedic te puteai îmbolnăvi de Boala Corozivă (cancer, probabil, dar o formă foarte rapidă, foarte dureroasă şi extrem de urâtă) sau de cea botezată mai simplu, „Demenţa". Copiii lui Roderick sunt cei predispuşi, în mod obişnuit, la ambele maladii, dar şi alţii. Problemele dermatologice minore din Bubuit de Tunet – eczemele, coşurile şi erupţiile par a fi doar o avanpremieră a afecţiunilor existente în Lumea de Capăt. Iar o slujbă la Curtea Regelui Purpuriu este singura speranţă pentru un surghiunit pe acele meleaguri. Evident că Trampas, un can-toi, nu se putea duce în niciuna din Calle. Sigur, sunt mult mai aproape de Bubuit de Tunet şi sunt luminate de raze de soare adevărat, dar închipuiţi-vă ce ar păţi un taheen sau un căutător în Semiluna Callelor.

Tet-ul lui Roland îşi închipuia foarte bine.

— Nu trebuie să faci prea mare caz de toată povestea, i-am zis eu. Cum bine zice Dinky, tipul ăla nou, „n-am obiceiul să-mi spăl chiloţii în public". Atâta tot şi nimic mai mult. Nu confunda discreţia cu nobleţea de caracter.

El mi-a spus că tot îmi este profund recunoscător, apoi s-a uitat în jur şi mi-a şoptit:

— Uite, Ted, eu îţi voi răsplăti bunătatea sfătuindu-te să cooperezi în măsura în care îţi este cu putinţă. Nu vreau să zic să mă bagi în belea, dar nu vreau să ai nici tu mai multe probleme. S-ar putea să nu aibă chiar atâta nevoie de tine pe cât crezi.

Acum, doamnă şi domnilor, aş dori să mă ascultaţi cu mare luare-aminte, pentru că ceea ce vă spun s-ar putea să fie de o importanţă crucială. Dar eu nu-mi dau seama, pur şi simplu nu ştiu. Nu ştiu decât că spusele lui Trampas mi-au dat fiori până în măduva oaselor. Mi-a zis că în toate celelalte lumi de dinafară există una unică. I se spune Lumea Reală. Despre ea Trampas nu ştie decât că este reală, exact aşa cum a fost Lumea de Mijloc înainte ca Grinzile să înceapă şi se slăbească, iar Lumea de

Mijloc să meargă mai departe. Pe partea cu America a acestei Lumi „Reale”, zice el, se întâmplă ca timpul să mai zvâcnească uneori, dar întotdeauna curge într-o singură direcţie: înainte. Iar în lumea aceasta trăieşte un om care este tot un fel de facilitator; ar putea fi chiar un gardian muritor al Grinzii lui Gan.

12

Roland îi căută privirea lui Eddie şi amândoi articulară acelaşi nume: *King.*

13

Trampas mi-a spus că Regele Purpuriu a încercat să-l ucidă pe omul ăsta, dar ka l-a protejat în permanenţă.

— Se spune că este cântecul lui cel care a format cercul. Deşi nimeni nu ştie ce înseamnă vorbele astea, mi-a zis atunci Trampas.

Acum, vedeţi voi, doamnă şi domnilor, ka – nu Regele Purpuriu, ci bătrânul şi bine cunoscutul ka-a hotărât că omul acesta, gardianul acesta sau ce-o fi el, trebuie să moară. Pentru că s-a oprit, pricepeţi? Habar nu am ce cântec trebuia el să cânte, dar s-a oprit, nu-l mai cântă şi asta l-a făcut vulnerabil. Însă nu *faţă de Regele Purpuriu. Trampas mi-a tot repetat asta până mi-a intrat bine în cap. Faţă de* ka *a devenit el vulnerabil.*

— Nu mai cântă, mi-a zis Trampas. S-a terminat cântecul lui, singurul cântec care contează. A uitat trandafirul.

14

În tăcerea întunecată de afară, Mordred ascultă vorbele astea şi se retrase să mediteze la ele.

15

— Trampas mi-a spus toate astea ca să înţeleg că nu mai eram complet indispensabil. Fireşte că îşi doreau să mă păstreze; probabil că ar fi o chestie formidabilă dacă Grinda lui Shardik ar fi distrusă înainte ca moartea acestui om să provoace sfărâmarea Grinzii lui Gan.

O pauză.

— Dar nu-şi dau ei seama de nebunia ucigătoare a acestei curse spre marginea uitării, iar apoi în abis? Se pare că nu. Dacă şi-ar fi dat, nici nu ar fi început cursa. Sau este vorba doar despre o imaginaţie săracă? Nimănui nu i-ar conveni să creadă că un asemenea cusur primitiv ar putea aduce după sine sfârşitul, dar…

16

Exasperat, Roland îşi învârti degetele, ca şi cum bătrânul căruia îi aparţinea vocea i-ar fi putut vedea gestul. Voia să asculte mai departe, să asculte cu luare-aminte fiecare cuvânt, să afle ce ştia can-toiul despre Stephen King, dar Brautigan începuse să bată câmpii. Perfect de înţeles: omul era frânt. Însă aici putea fi o informaţie mai importantă decât orice altceva. Şi Eddie era conştient de asta. Roland îi citea nerăbdarea pe chipul încordat. Priviră împreună cum se desfăşoară şi restul de bandă rămasă, nu mai groasă de o treime de centimetru.

17

— …dar noi nu suntem decât nişte sapienşi ignoranţi şi cred că nu avem cum să cunoaştem asemenea lucruri…

Scoate un oftat lung şi istovit. Rola se învârte şi se învârte, desfăşurând banda rămasă, rulând mut şi inutil printre capetele magnetofonului. Şi, într-un final:

— L-am întrebat care e numele acestui om magic, iar Trampas mi-a spus „Nu ştiu, Ted, dar ştiu *că nu mai există magie în el, pentru că a încetat să mai facă voia lui ka. Dacă îl lăsăm în pace, atunci Ka al lui Nouăsprezece, adică cel al lumii lui, şi Ka al lui Nouăzeci şi Nouă, cel al lumii* noastre, *se vor uni ca să…*

Şi gata. Banda se terminase.

18

Capătul benzii lucioase fâlfâi *fâşşşşâind* până când Eddie, murmurând un „Futu-i” frustrat, se aplecă şi apăsă butonul STOP.

— Tocmai când devenise interesant, comentă Jake. Şi uite că iar au apărut numerele alea. Nouăsprezece… şi nouăzeci şi nouă.

Făcu o pauză, apoi le rosti împreună:

— Nouăsprezece nouăzeci şi nouă.

Apoi din nou:

— Unu-nouă-nouă-nouă. 1999. Anul Decisiv în Lumea Decisivă. Acolo unde s-a dus Mia ca să nască. Acolo unde Treisprezece Negru este acum.

— Lumea Decisivă, Anul Decisiv, repetă Susannah.

Scoase ultima rolă de pe ax, o ţinu ridicată în lumină vreme de câteva secunde, apoi o puse la loc în cutia ei.

— Acolo unde timpul curge într-o singură direcţie. Aşa cum şi trebuie s-o facă.

— Gan *a creat* timpul, interveni Roland. Aşa spune legenda. Gan s-a înălţat din neant (alte poveşti zic că din mare, dar este evident că şi unele, şi celelalte se referă la *Prim)* şi a făcut lumea. Apoi i-a dat un bobârnac cu vârful degetului şi aşa a creat timpul.

Aerul părea mai dens în grotă. Poate datorită acestei revelaţii. Mai dens. Şi mai dens. Şi toţi îl simţeau cum se umflă şi se tot umflă, la fel ca burta Miei înainte de soroc. Nouăsprezece. Nouăzeci şi nouă. Numerele acestea îi bântuiseră tot timpul. Le apăreau pretutindeni înaintea ochilor. Le vedeau scrise pe cer cu nori, cu cretă pe garduri din lemn. Le auzeau în vise.

Ete îşi ridică ochişorii strălucitori, ciulindu-şi urechile.

Susannah le spuse:

— Atunci când Mia a plecat din camera noastră de la Hotelul Plaza-Park ca să se ducă la Dixie Pig – apropo, numărul camerei era *1999* – eu am căzut într-un fel de transă. Şi am visat tot felul de chestii… despre o celulă de închisoare… despre crainici de ştiri care anunţă că a murit cutare şi cutare şi, ce să vezi, a mai murit şi cutare…

— Ne-ai povestit, şopti Eddie.

Femeia scutură cu putere din cap.

— Ba nu. Nu v-am povestii *tot,* Pentru că multe chestii nu aveau nicio noimă. De pildă, atunci când Dave Garroway{103} a anunţat că *băieţelul* preşedintelui Kennedy a murit. Cum să moară micuţul John-John, cel care a salutat sicriul tăticului lui când a trecut cortegiul funerar pe lângă el? Nu v-am povestit, pentru că era o sminteală, nimic mai mult. Ia spuneţi-mi, Jake, Eddie, aţi auzit voi de moartea micuţului John-John Kennedy în vreunul din *când*-urile voastre?

Cei doi clătinară din capete. Nu auziseră aşa ceva. De fapt, Jake nici nu prea ştia despre cine vorbeşte Susannah.

— Şi totuşi, *a murit.* În Lumea Decisivă şi într-un *când* de după ale noastre. Pun pariu că în *când*-ul lui 1999. Atunci moare fiul ultimului pistolar, o Discordia. Mi se pare acum că era ca şi cum mi-ar fi citit cineva pagina cu ferpare din *Săptămânalul Călătorului în Timp.* Un amestec de date din diferite *când*-uri. Mai întâi John-John Kennedy, apoi Stephen King. Nu auzisem niciodată de el, dar David Brinkley{104} zicea că a scris *Salem ’s Lot.* Asta-i cartea în care apărea Părintele Callahan, nu-i aşa?

Roland şi Eddie încuviinţară printr-o înclinare a capetelor.

— Părintele Callahan ne-a spus povestea lui.

— Mda, sigur, zise Jake. Dar ce…

Susannah începu să vorbească peste el. Ochii i se înceţoşaseră şi priveau în gol. Nedumeriţi. Încercând să înţeleagă.

— Şi acum Brautigan îşi spune povestea *lui* în faţa Ka-Tet-ului lui Nouăsprezece. Şi uitaţi-vă acum! Uitaţi-vă la contorul magnetofonului!

Se aplecară cu toţii. În ecranul micuţ al contorului scria:

— Cred că tot King a scris şi povestea lui, spuse ea. Bănuieşte cineva în ce an a apărut sau va apărea în Lumea Decisivă povestea *aia?*

— 1999, spuse Jake abia auzit. Dar nu partea pe care ne-a nouă. Ci partea pe care *nu* am auzit-o. Aventura lui Ted în Connecticut.

— Iar voi l-aţi cunoscut, spuse Susannah, privindu-şi dinh-ul şi soţul. Voi l-aţi cunoscut pe Stephen King.

Cei doi încuviinţară din nou.

— El l-a creat pe Părinte, el l-a creat pe Brautigan, el ne-a creat pe noi, continuă ea, ca pentru sine şi clătină cu forţă din cap. Nu, nu-i aşa. „Toate lucrurile slujesc Grinda." El ne-a… ne-a *facilitat.*

— Mda, zise Eddie. Da, bine. Pare logic.

— Am visat că eram într-o celulă de închisoare, spuse Susannah. Îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le avusesem pe mine atunci când m-au arestat. Şi David Brinkley spunea că Stephen King a murit, vai şi amar, Discordia… sau cam aşa ceva. Tot Brinkley mai zicea că…

Se întrerupse şi se încruntă, încercând să-şi amintească. Dacă ar fi simţit că este nevoie, i-ar fi cerut lui Roland să o hipnotizeze pentru a-i aduce amntirea la suprafaţă. Dar se dovedi că nu era nevoie.

— Brinkley zicea că Stephen King a fost lovit de o mini-furgonetă pe când se plimba prin apropierea locuinţei sale din Lovell, statul Maine.

Eddie tresări puternic. Roland se înclină spre ea, cu ochii arzându-i în orbite.

— Aşa ştii tu?

Susannah dădu cu fermitate din cap.

— *A cumpărat casa de pe Aleea Carapacea Ţestoasei!* mugi pistolarul.

Întinse mâna şi-l înşfăcă pe Eddie de cămaşă. Tânărul nici nu observi

— *Fireşte* că a cumpărat-o! Ka vorbeşte, iar vântul bate! A mers niţel mai departe pe Calea Grinzii şi a cumpărat casa în locul unde realitatea este mai diluată! Unde i-am văzut pe vizitatori! Unde am stat de vorbă eu John Cullum şi unde ne-am întors apoi! Ai vreo îndoială? *Ai vreo fărâmă de îndoială că aşa a fost?*

Eddie scutură din cap. Sigur că nu avea nici cea mai mică îndoială. Vestea asta sunase în capul lui aşa cum sună clopotul la bâlci când loveşti pedala cu ciocanul, iar greutatea din plumb ţâşneşte până în vârtul stâlpului. Şi ca premiu primeşti o păpuşă Kewpie. Dar de ce neapărat o păpuşă Kewpie? Pentru că aşa *voia* Stephen King? Pentru că Stephen King venea dintr-o lume în care Gan crease timpul printr-o mişcare a degetului Lui divin? Pentru că, dacă Stephen King spune Kewpie, răspundem *toţi* Kewpie şi spunem cu toţii mulţumim foarte frumos? Dar, dacă i-ar veni cumva ideea că premiul pentru că ai atins

clopoţelul la „Incearcă-ţi puterea” ar fi o păpuşă Cloopie, atunci oare ar repeta şi *ei* Cloopie? Eddie bănuia că răspunsul era „DA”. De fapt, era convins că acesta era răspunsul, la fel de convins cum era de faptul că Oraşul Cooperatist se afla în Brooklyn.

— David Brinkley a mai spus că Stephen King avea cincizeci şi doi de ani. Voi l-aţi cunoscut, aşa că faceţi socoteala. Ar fi putut el să aibă cincizeci şi doi de ani în 1999?

— Pe fecioria ta că da, îi răspunse Eddie, aruncându-i lui Roland o privire întunecată şi consternată. Şi, de vreme ce tot dăm peste nouăşpe… că, uite, numele lui Ted Stevens Brautigan, haide, număraţi literele!… pun prinsoare că-i vorba de mai mult decât de un simplu an. Nouăsprezece…

— E o dată, zise Jake pe un ton alb. Sigur că da. Data Decisivă din Anul Decisiv din Lumea Decisivă. Adică ziua a nouăsprezecea a unei luni din anul 1999. Cel mai probabil o lună de vară, pentru că el era la plimbare.

— *Acum este vară acolo*, spuse Susannah. Iunie. Luna a şasea. Întoarceţi 6 cu fundul în sus şi veţi obţine 9.

— Mă rog… Şi dacă citim „card” pe dos obţinem „drac”, încercă să glumească Eddie, dar şi vocea lui părea tulburată.

— Cred că Susannah are dreptate, spuse Jake. Cred că-i vorba despre 19 iunie. Atunci îl calcă maşina pe King şi chiar şi *şansa* ca el să reînceapă lucrul la povestea *Turnului Întunecat,* la povestea *noastră,* va fi kaput. Atunci se va termina cu Grinda lui Gan. Şi nu va mai rămâne decât cea a lui Shardik, şi aşa mult prea slăbită.

Se uită la Roland. Chipul i se făcuse palid, buzele căpătaseră o nuanţă vineţie.

— Se va frânge uşor ca o scobitoare.

— Poate că deja s-a frânt, zise Susannah.

— Ba nu, o contrazise Roland.

— De unde ştii? îl întrebă ea.

Pistolarul se întoarse spre femeie cu un zâmbet îngheţat, lipsit de umor.

— Pentru că încă mai suntem aici.

19

— Cum am putea noi să împiedicăm toate astea? întrebă Ted. Trampas i-a zis lui Ted că e mâna lui ka.

— Poate nu a înţeles el bine, spuse Jake, dar tonul îi era şovăielnic, nefiind convins. A fost doar un zvon şi el nu l-a înţeles bine. Şi, staţi aşa, poate King nu păţeşte nimic până în iulie. Sau august. Sau septembrie, da, sigur că da! Ar putea să fie vorba despre septembrie, nu credeţi? În fond septembrie e luna a noua.

Toţi ochii se întoarseră spre Roland, care stătea pe jos, cu piciorul întins.

— Uite, acolo doare, şopti el ca pentru sine.

Îşi atinse şoldul drept… apoi coastele… şi tâmpla dreaptă.

— Am început să am migrene. Tot mai rele. Nu mi s-a părut important să vă spun şi vouă.

Îşi trecu mâna cu cele două degete peste partea dreaptă a trupului.

— Aici va fi lovit. Şold zdrobit. Coaste rupte. Cap spart. Va fi aruncat într-un şanţ şi va muri. Ka… şi sfârşitul lui ka.

Ochii i se limpeziră şi se întoarse iute spre Susannah.

— Ce dată era când ai fost în New York? Adu-mi aminte.

— Întâi iunie 1999.

Roland dădu din cap şi i se adresă lui Jake:

— Şi tu? Tot atunci, nu-i aşa?

— Da.

— Şi apoi aţi ajuns în Fedic… aţi făcut un popas… şi v-aţi continuat drumul spre Bubuit de Tunet.

Se întrerupse, părând adâncit în gânduri. Şi rosti patru cuvinte, rar şi apăsat:

— Încă mai este vreme.

— Dar acolo timpul curge mai repede…

— Şi dacă îl apucă să facă unul din salturile alea…

— Ka…

Vorbeau toţi în acelaşi timp. Apoi se opriră brusc, cu ochii la Roland.

— Putem schimba vrerea lui ka, spuse el. S-a mai făcut asta. Fireşte că întotdeauna există un preţ care trebuie plătit, probabil ka-shume, dar nu este imposibil.

— Cum ajungem acolo? vru să ştie Eddie.

— Nu există decât o singură posibilitate: trebuie să ne trimită Sheemie.

În grotă se aşternu tăcerea, întreruptă doar de bubuitul îndepărtat al tunetelor care dăduse numele acestui ţinut întunecat.

— Avem două misiuni, spuse în cele din urmă Eddie. Scriitorul şi Sfărâmătorii. De care ne ocupăm mai întâi?

— De scriitor, zise Jake. Cât încă îl mai putem salva.

Însă Roland clătina din cap.

— De ce nu? strigă Eddie. De ce *nu,* măi, omule? Doar *ştii* cât de nestatornic e timpul acolo! Şi curge într-un singur sens! Dacă ratăm fereastra asta de oportunitate, s-ar putea să nu mai avem o altă ocazie!

— Trebuie să avem grijă şi de Grinda lui Shardik, spuse Roland.

— Adică tu vrei să zici că Ted şi tipul ălălalt, Dinky, n-o să-l lase pe Sheemie să ne ajute decât dacă îi ajutăm noi pe ei mai întâi?

— Nu. Sunt sigur că Sheemie va face asta pentru mine. Dar gândiţi-

vă că ar putea păţi ceva atunci când noi ne vom afla în Lumea Decisivă. În cazul ăsta am rămâne blocaţi în anul 1999.

— Mai e şi uşa de pe Aleea Carapacea Ţestoasei… începu Eddie.

— Dacă va mai fi acolo în 1999, Eddie. Ted ne-a spus că Grinda lui Shardik a început deja să cedeze, zise Roland clătinând din cap. Inima îmi spune că trebuie să ne ocupăm mai întâi de închisoarea aceea din vale. Dacă vreunul din voi este de altă părere, am să-l ascult bucuros.

Nu spuse nimeni nimic. În afara peşterii, vântul se înteţise.

— Trebuie să mai vorbim cu Ted înainte de a lua o hotărâre, spuse Susannah.

— Ba nu, se împotrivi Jake.

— Nu! întări şi Ete.

Nicio surpriză: orice ar fi spus Eik era literă de lege pentru micuţ.

— Cu *Sheemie* trebuie să vorbim, continuă băiatul. Pe Sheemie trebuie să-l întrebăm ce să facem mai întâi.

Foarte încet, Roland aprobă din cap: aşa vor face.

IX
URME PE CALEA GRINZII

1

Când Jake se trezi după un somn tulburat de vise urâte, majoritatea desfăşurate în Dixie Pig, văzu că în grotă se strecurase o lumină firavă şi apatică. Pe vremea când era în New York, o asemenea lumină îl făcea să-şi dorească să chiulească de la şcoală şi să-şi petreacă întreaga zi pe canapea, citind, uitându-se la emisiuni-concurs la televizor, moţăind. Eddie şi Susannah dormeau îmbrăţişaţi în acelaşi aşternut. Ete renunţase la patul lăsat anume pentru el şi se culcase lângă Jake, cu boticul pe lăbuţa stângă din faţă. Lumea ar fi crezut că doarme dus, dar Jake observă o licărire aurie pe sub pleoapele bumblerului şi ştiu că şmecherul trage cu ochiul. Sacul de dormit al pistolarului era neatins.

Jake se gândi la dinh-ul lui, apoi se ridică şi ieşi din peşteră. Ete îl urmi pe cărarea de pământ bătătorit, fără să facă vreun zgomot.

2

Roland părea obosit şi indispus, dar era ghemuit pe vine, iar Jake îşi spuse că probabil se simţea destul de bine dacă era în stare să stea în poziţia aia.

Se ghemui şi el alături, cu mâinile atârnate între picioare. Roland îi aruncă o privire, dar nu îi spuse nimic. Apoi se uită iar spre închisoarea pe care personalul o numea Algul Siento, iar prizonierii o numeau Devar-Toi. Întunericul din jur părea că începe să se destrame. Însă nu fusese încă pornit soarele acela artificial; electric, atomic, sau cum o fi fost el produs.

Ete scânci lângă Jake şi adormi instantaneu. Însă Jake nu se lăsă păcălit.

— Heil şi o bună-de-dimineaţă veselă, spuse Jake când tăcerea devenise apăsătoare.

Roland dădu din cap:

— La fel şi ţie.

El, unul, era vesel ca un marş funebru. Pistolarul care dansase o commala turbată la lumina torţelor în Calla Bryn Sturgis era acum la mii de ani depărtare.

— Cum te simţi, Roland?

— Dacă stau în poziţia asta înseamnă că mă simt destul de bine.

— Da, sigur, dar cum te simţi?

Roland îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi scoase din buzunar punga cu tutun.

— Mă simt bătrân şi plin de bube pe dinăuntru, dacă vrei neapărat să ştii. Vrei o ţigară?

Jake se gândi puţin şi spuse că voia.

— Nu prea mai am în ce să le răsucesc, îl avertiză pistolarul. Mai e destul tutun în punga pe care am recuperat-o, dar nu şi foiţe.

— Atunci păstrează-le pentru tine.

Roland zâmbi.

— Cel care nu-i în stare să fie generos cu proastele lui obiceiuri ar trebui să renunţe la ele.

Răsuci două ţigări într-o frunză tăiată pe din două. Îi oferi una lui Jake, iar el şi-o aprinse pe cealaltă cu un chibrit pe care şi-l scăpără de unghie. În aerul rece, nemişcat de pe Can Steek-Tete, fumul pluti puţin în faţa lor, apoi se ridică încet, adunându-se într-un norişor. Lui Jake tutunul i se părea iute, aspru şi rânced, dar nu se plânse. Îi plăcea. Îşi aduse aminte de toate ocaziile când îşi jurase solemn că nu va fuma ca tatăl lui, niciodată-niciodată-niciodată.

Şi iată-l acum cu prima ţigară în gură. Şi cu aprobarea noului său tată.

Roland întinse mâna şi-i atinse cu un deget fruntea… obrazul stâng… nasul… bărbia. La ultima atingere Jake tresări uşor: îl cam durea locul acela.

— Bubuliţe, observă pistolarul. Din cauza aerului de aici.

Poate că o altă cauză ar fi fost tristeţea, durerea provocată de moartea Părintelui, însă nu-i împărtăşi lui Jake bănuiala lui, tocmai pentru a nu-i spori suferinţa provocată de dispariţia lui Callahan.

— Tu n-ai niciuna, spuse Jake. Pielea ta e netedă ca un poponeţ de copil. *Baaaftă,* nene.

— Da, nu am bubuliţe, fu de acord Roland, trăgând din ţigară.

Prin lumina filtrată, se uitau amândoi la orăşelul din vale. *Orăşelul cel liniştit*, îşi spuse Jake, deşi părea mai mult decât liniştit: părea de-a dreptul mort. Apoi zări două siluete, puţin mai mari ca două puncte, deplasându-se una spre cealaltă. Fără îndoială că erau gărzile de sapienşi care patrulau de-a lungul gardului. Apoi se contopiră într-un singur punct şi rămaseră puţin timp aşa, drept care Jake îşi închipui că aveau ceva de vorbit, apoi punctul cel mare se împărţi din nou în două.

— Nu am bubuliţe, dar mă doare şoldul al naibii de tare. Parcă azi-noapte mi l-a umplut cineva cu cioburi ascuţite. Şi *fierbinţi.* Dar durerea de aici e mult mai rea.

Şi îşi atinse tâmpla dreaptă.

— Parcă mi l-aş fi spart.

— Tu chiar crezi că simţi durerea provocată de rănile lui Stephen

King?

În loc să-i răspundă prin vorbe, Roland îşi puse arătătorul de la mâna stângă peste cercul format din degetul cel mare şi cel mic de la dreapta. Gest care voia să spună: *Îţi spun adevărul.*

— Nasol, zise Jake cu părere de rău. Şi pentru el, şi pentru tine.

— Poate; sau poate că nu. Gândeşte-te, Jake, gândeşte-te bine. Numai fiinţele vii simt durerea. Ce simt eu sugerează că nu va muri pe loc. Prin urmare ne va fi mai uşor să-l salvăm.

Jake îşi spuse că putea sugera foarte bine şi faptul că Stephen King urma să agonizeze ceva vreme în şanţ înainte de a-şi da duhul, însă nu zise nimic. Lasă-l pe Roland să creadă ce vrea. Mai era însă ceva ce-l preocupa şi îl neliniştea mult mai mult acum.

— Roland, pot să vorbesc cu tine dan-dinh{105}?

Pistolarul făcu un gest de aprobare şi răspunse cu un zvâcnet în colţul gurii, care nu era tocmai un zâmbet:

— Dacă aşa doreşti…

Jake îşi adună curajul.

— Îmi dau seama că eşti foarte supărat acum. Din ce *cauză?* Pe *cine?*

Ezită puţin şi apoi continuă în şoaptă:

— Pe mine?

Roland ridică din sprâncene şi scoase un hohot uscat de râs.

— Nu pe tine, Jake. Nici vorbă. Niciodată cât voi trăi.

Jake se îmbujoră de fericire.

— Uit mereu cât de puternică e atingerea ta. Fără doar şi poate că ai fi fost un Sfărâmător formidabil.

Acesta nu era răspunsul la întrebarea lui Jake, dar băiatul nu comentă. Numai gândul că ar fi putut deveni un Sfărâmător îl făcu să se cutremure.

— Nu ştii? îl întrebă Roland. Dacă ştii că sunt peste măsură de ofticat, vorba lui Eddie, cum se face că nu ştii din ce motiv?

— Aş putea să arunc o privire în mintea ta, dar nu ar fi frumos din partea mea.

Însă era mai mult de atât. Jake îşi aducea vag aminte de povestea biblică despre Noe, care se îmbătase praştie pe arcă, în vreme ce aştepta sfârşitul potopului alături de fiii lui. Unul dintre băieţi dăduse peste tatăl mort de beat în aşternuturi şi râsese de el. Iar Dumnezeu îl blestemase. Sigur, nu ar fi fost acelaşi lucru dacă s-ar fi uitat în gândurile lui Roland, dar cam tot pe acolo.

— Eşti un copil bun, spuse Roland. Bun şi frumos.

şi cu toate că tonul pistolarului fusese aproape indiferent, Jake ar fi murit fericit chiar în clipa aceea. De undeva de deasupra pustiului se auzi un CLIC răsunător şi imediat raza artificială de soare străpunse Paradisul Albastru. După o altă clipă se auziră de jos acordurile unui cântec („Hey Jude”) aranjat ca muzică ambientală. Venise vremea

deşteptării. Începuse o altă zi de Sfărâmat. Deşi, îşi zise Jake, Sfărâmatul nu contenea cu adevărat niciodată.

— Haide să jucăm un joc, îi propuse Roland. Tu încerci să-mi intri în cap ca să vezi pe cine sunt supărat. Iar eu încerc să te împiedic.

Jake îşi schimbă puţin poziţia.

— Nu mi se pare distractiv, Roland.

— Insist.

— Bine, dacă aşa vrei tu.

Jake închise ochii şi vizualiză chipul istovit şi nebărbierit al lui Roland. Scânteierea ochilor lui albaştri. Îşi imagină apoi o uşă între ochii aceia, o uşi micuţă, cu o clanţă din bronz. Încercă să o deschidă. O fracţiune de secundă clanţa se lăsă puţin în jos. Apoi se opri. Jake apăsă mai tare. Clanţa se mişcă, dar se opri iarăşi. Jake deschise ochii şi observă broboane de transpiraţie pe fruntea pistolarului.

— E o tâmpenie. O să te apuce şi mai tare durerea de cap din cauza mea, spuse el.

— Nu contează. Fă tot ce poţi.

Adică să-ţi fac rău, îşi spuse Jake. Dar dacă aşa voia Roland, el nu se va retrage din joc. Închise iar ochii şi văzu din nou uşiţa dintre sprâncenele stufoase ale pistolarului. Acum apăsă clanţa cu mai multă putere. Parcă jucau skandenberg. După câteva secunde, clanţa cobori până la capăt şi uşa se deschise. Roland scoase un geamăt, urmat de un hohot îndurerat de râs.

— De ajuns, murmură el. Pe toţi zeii, puternic mai eşti!

Jake nici nu-l auzi. Deschise ochii mari şi nedumeriţi:

— Scriitorul? King? *Pe el* eşti supărat? De ce?

Roland oftă şi aruncă departe chiştocul fumegând al ţigării; Jake scăpase demult de al lui.

— Pentru că acum trebuie să ne ocupăm de două probleme, în loc de una singură. Iar a doua e numai şi numai din vina lui sai King. Ştia foarte bine ce avea de făcut şi, sincer, cred că bănuia că numai astfel va putea fi în siguranţă Dar i s-a făcut *frică.* Şi a *obosit.*

Buzele lui Roland se strâmbaseră într-un rictus de dispreţ.

— Acum toate castanele lui sunt în foc şi noi trebuie să le scoatem de acolo. Iar asta o să ne coste. Probabil foarte mult.

— Eşti supărat pe el pentru că i s-a făcut frică? Dar…

Jake se încruntă.

— Dar de ce nu i-ar fi frică? Nu-i decât un biet scriitor. Un amărât de povestitor, nu un pistolar.

— Ştiu, spuse Roland, dar nu cred că frica l-a oprit din scris, sau nu *doar* frica. Individul ăsta e şi trândav. Am simţit asta atunci când l-am cunoscut şi sunt convins că la fel a simţit şi Eddie. A aruncat o privire la treaba pentru care a fost el creat şi s-a simţit descurajat şi şi-a zis în sinea lui: „Ei, lasă aşa, o să-mi găsesc ceva mai *uşor* de făcut, ceva care

să-mi placă mai mult şi la care să mă pricep mai bine. Şi dacă dau de belea, sunt convins că vor avea ei grijă de mine. *Trebuie* să aibă grijă de mine." Şi uite că exact asta facem.

— Nu-ţi e simpatic.

— Nu, recunoscu pistolarul. Nu mi-a plăcut atunci când l-am văzut. Deloc nu mi-a plăcut. Şi nici încredere în el nu am avut. Am mai cunoscut şi alţi povestitori în viaţa asta şi tot ce pot să-ţi spun e că mai toţi sunt făcuţi din acelaşi aluat. Spun poveşti pentru că le e teamă să trăiască.

— Aşa crezi tu?

Ideea i se părea foarte tristă, dar parcă avea şi o picătură de adevăr în ea.

— Aşa cred. Dar…

Roland ridică din umeri. *Asta este situaţia şi nu avem ce face*, părea a spune gestul lui.

Ka-shume, pricepu Jake. Dacă din vina lui King se va destrăma ka-tet-ul lor…

Şi dacă era vina lui King, atunci ce? Se va răzbuna pe el? Răzbunarea era o soluţie de pistolar; şi mai era şi o idee tâmpită, la fel ca ideea de a te răzbuna pe Dumnezeu.

— Dar nu avem ce face, spuse Jake cu voce tare.

— Aşa. Însă asta n-o să mă împiedice să-i trag un şut în curul ăla puturos de găină căcăcioasă, dacă o să am această ocazie.

Jake izbucni în râs, iar pistolarul zâmbi. Apoi se ridică în picioare, strâmbându-se de durere şi ţinându-se cu ambele mâini de şoldul drept.

— *La naiba*, mârâi el.

— Te doare rău, nu?

— Dă-le-ncolo de dureri şi beteşuguri. Haide cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva mai interesant.

Şi, şchiopătând uşor, Roland îl conduse pe Jake spre locul unde poteca făcea o buclă pe latura micului munte, fără îndoială îndreptându-se spre vârf. Aici pistolarul dădu să se aşeze iarăşi pe vine, se strâmbă şi se puse într-un genunchi. Întinse mâna dreaptă spre sol.

— Ce vezi acolo?

Jake se aşezase şi el într-un genunchi. Pământul era plin de pietricele şi de bucăţi de rocă. O parte din grohotişul acesta fusese deranjat şi se vedeau urme prin el. Lângă locul unde se opriseră, Jake observă o tufă cu ramuri frânte. Se aplecă şi adulmecă mirosul înţepător al sevei. Apoi se uită iar la urmele de pe jos. Erau înguste şi nu prea adânci. Dacă erau urme de paşi, în niciun caz nu aveau cum să fie urme de paşi de *om.* Şi nici de câine de deşen.

— Ştii cine le-a făcut? întrebă Jake. Spune-mi, dacă ştii. Nu mai

începe iar jocul ăla stupid.

Roland îi aruncă un rânjet strâmb.

— Mergi după ele. Vezi ce mai găseşti.

Jake se ridică şi merse încet după urmele acelea, aplecat de mijloc, ca apucat de crampe în burtă. Dârele din pietriş înconjurau o lespede. Piatra era acoperită cu ţărână, iar în ţărână se desluşeau alte urme, de parcă pe acolo ar fi trecut ceva cu ţepi.

Şi mai erau şi vreo două fire de păr negru.

Jake luă unul între degete, dar îl lăsă imediat să cadă şi începu să-şi şteargă mâna, cutremurându-se de scârbă. Roland îl urmărea cu mare atenţie.

— Zici că te-au trecut toţi fiorii.

— Oribil! exclamă Jake cu o uşoară bâlbâială în glas. Of, D-Doamne, ce-a fost aia? Ce-i c-chestia aia care ne pândeşte?

— Cel căruia Mia îi spunea Mordred.

Tonul lui Roland nu se schimbase câtuşi de puţin, dar Jake nu se simţea în stare să-l privească în ochii goi.

— Fătul al cărui tată zice că aş fi eu.

— A fost aici? Azi-noapte?

Roland dădu din cap.

— Şi a auzit…? dar Jake nu reuşi să-şi ducă întrebarea până la capăt.

— Ce am vorbit şi ce planuri am făcut? Da, aşa cred. Şi mai cred că a auzit şi povestea lui Ted.

— Crezi, nu ştii sigur. Semnele alea de pe jos ar putea să însemne orice.

Însă singurul lucru la care se putea gândi acum Jake, mai ales că auzise povestea lui Susannah, era că urmele acelea fuseseră făcute de picioarele unui monstru cu înfăţişare de păianjen.

— Du-te şi uită-te mai încolo, îl îndemnă Roland.

Jake îşi ridică privirea întrebătoare la el, iar Roland îi făcu un semn cu capul. Vântul aducea până la ei muzica ambientală din închisoarea din vale (acum parcă era „Bridge Over Troubled Water”) şi mai aducea şi sunetul ca de zaruri uriaşe al tunetelor.

— Ce…

— Du-te, spuse Roland făcând un semn înainte, spre pietrişul de pe cărare.

Şi Jake se duse, ştiind că aceasta era o altă lecţie. Alături de Roland parcă erai în permanenţă la şcoală. Chiar şi la umbra morţii şi tot mai era ceva de învăţat.

În partea cealaltă a bolovanului, cărarea înainta drept vreo treizeci de metri, apoi dispărea iar din vedere. Pe segmentul acesta drept, urmele erau foarte clare. Grupuri de câte trei pe o parte şi de câte patru în partea cealaltă.

— Susannah a zis că a tras în el şi i-a retezat un picior, spuse Jake.

— Da, aşa a zis.

Jake încercă să-şi imagineze un păianjen cu şapte picioare de dimensiunile unui nou-născut, dar nu reuşi. De fapt, avea senzaţia că *nu voia* să-şi imagineze o asemenea oroare.

Mai departe era un cadavru de ceva, complet uscat. Jake bănuia că fusese disecat, dar era greu de spus ce se întâmplase în realitate. Nu mai avea măruntaie şi nici sânge nu mai avea. Iar deasupra lui nu bâzâia nicio muscă.

Ete se apropie, amuşină, apoi ridică piciorul şi îşi făcu treaba mică pe hoitul acela şi se întoarse lângă piciorul lui Jake cu aerul unuia care tocmai rezolvase o afacere importantă.

— Aia a fost cina musafirului nostru, spuse Roland.

Jake privea neliniştit în jur.

— Ne urmăreşte şi acum? Tu ce zici?

Şi Roland îi răspunse:

— Cred că băieţeii în creştere au nevoie de somn.

Jake simţi cum îl pişcă de suflet un sentiment neplăcut şi îl trecu iute cu vederea, fără să şi-l analizeze. Gelozie? Evident că nu. Cum ar putea să fie gelos pe o creatură care intrase în viaţă mâncându-şi propria mamă? În el curgea sângele lui Roland, da, sigur; şi dacă vrei să despici firul în paişpe poţi să zici tot adevărul: era fiul lui. Dar dintr-o întâmplare nefericită.

Nu-i aşa?

Jake îşi dădu seama că Roland îl observa cu atenţie, că se uita la el într-un fel care îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— La ce te gândeşti? îl întrebă pistolarul.

— La nimic, răspunse Jake. Mă întrebam doar pe unde s-o fi ascuns acum.

— Greu de spus. Numai pe muntele ăsta trebuie că sunt peste o sută de gropi. Haide.

Roland ocoli lespedea pe care Jake găsise ţepii aceia dezgustători şi începu să şteargă urmele lăsate de Mordred.

— De ce faci asta? îl întrebă băiatul pe un ton mai tăios decât îşi propusese.

— Nu-i cazul ca Eddie şi Susannah să afle de povestea asta, spuse Roland. Deocamdată nu face niciun rău, nu se bagă în treburile noastre, ci doar ne observă. Deocamdată, cum am spus.

De unde ştii? vru să-l întrebe Jake, dar simţi iar pişcătura de mai devreme – cea care cu niciun chip nu avea cum să fie gelozie. Şi nu mai spuse nimic. Creadă Roland ce-o vrea să creadă, treaba lui. El, însă, va fi cu ochii în patru, în opt… în şaisprezece. Iar dacă Mordred va face tâmpenia să se arate la faţă…

— Susannah mă îngrijorează cel mai tare, reluă Roland. Prezenţa

fătului ar putea s-o scoată din minţi. Iar gândurile ei i-ar fi accesibile.

— Pentru că e mama lui, spuse Jake.

— Da, există o legătură între ei. Pot să mă bazez pe tine că ai să-ţi ţii gura?

— Sigur.

— Şi încearcă să-ţi păzeşti gândurile. Asta-i la fel de important.

— Am să încerc dar…

Jake ridică din umeri, pus în încurcătură: habar nu avea cum să-şi păzească gândurile.

— Bine, spuse Roland. Şi eu voi face la fel.

Vântul se înteţi iarăşi. „Bridge Over Troubled Waters" fusese înlocuit de o melodie a Beatleşilor, aceea al cărei refren se termina cu *bip-bip-mmm-bip-bip., yeah!* Oare auziseră vreodată cântecul acesta cei din oraşele uscate, muribunde, dintre Gilead şi Mejis? Oare existau pe acolo nişte pianişti, indiferent dacă-i chema Sheb sau nu, care să cânte în ritm sincopat „Drive My Car" la instrumentele lor dezacordate, în vreme ce Grinzile cedau tot mai mult, iar cleiul care ţinea lumile lipite începea să se dizolve?

Scutură puternic din cap, încercând să şi-l limpezească. Roland nu-şi luase ochii de la el, iar Jake simţi o scânteie de enervare ce nu-i stătea deloc în fire.

— Am să-mi ţin gura, Roland, şi am să încerc să-mi ţin gândurile doar pentru mine. Nu-ţi face griji în privinţa mea.

— Nu-mi fac, spuse pistolarul.

Acum băiatul se pomeni că se luptă cu tentaţia de a arunca o privire în capul dinh-ului său, ca să vadă dacă spusese sau nu adevărul. Dar tot mai credea că trasul cu coada ochiului în gândurile altcuiva era o idee proastă şi nu doar din cauză că era un gest necuviincios. Lipsa de încredere era ca un fel de acid. Iar ka-tet-ul lor era şi aşa destul de şubred, plus că aveau o mulţime de lucruri de făcut.

— Bine, zise băiatul. Foarte bine.

— Ine! Ine! hotărî Ete, pe tonul entuziast al celor care au parafat o înţelegere, făcându-i pe amândoi să zâmbească.

— Noi ştim că el e acolo, undeva, spuse Roland. Şi e foarte probabil ca el să nu ştie că noi ştim. În condiţiile actuale nici că se putea mai bine.

Jake dădu din cap. Ideea asta îl făcu să se simtă puţin mai bine.

În gura grotei apăruse Susannah, care se deplasase în modul ei caracteristic şi rapid: de-a buşilea. Adulmecă aerul şi se strâmbă dezgustată. Apoi îi zări şi strâmbătura se transformă în rânjet larg.

— Vai, vai, ce bărbaţi frumoşi îmi văd ochişorii! V-aţi sculat demult?

— Nu, deloc, răspunse Roland.

— Cum te simţi?

— Bine, zise el. M-am trezit cu o durere destul de neplăcută de cap, dar acum aproape că m-a lăsat de tot.

— Pe bune? se miră fals Jake.

Roland dădu din cap şi-l strânse tare de umăr.

Susannah voia să ştie dacă le era foame. Lui Roland îi era. Şi lui Jake.

— Păi, atunci, haideţi înăuntru, le spuse ea, şi o să vedem ce putem face.

3

Susannah descoperise printre provizii o cutie cu praf de ouă şi conserve Prudence cu carne tocată de vită. Eddie localizase deschizătorul de conserve şi o plită micuţă cu gaz. După ceva bombăneli printre dinţi, tânărul reuşi s-o pornească, mirându-se foarte puţin atunci când o auzi vorbind:

— Salutare! Sunt trei sferturi plină cu gaz îmbuteliat Gamry, disponibil la magazinele Wal-Mart, Burnaby şi alte locuri la fel de selecte! Când alegi gazul îmbuteliat Gamry, alegi calitatea excepţională! E cam beznă aici, nu-i aşa? Aş putea să te ajut cu nişte reţete sau timpi de gătire?

— Ai putea să mă ajuţi dacă ai tăcea din gură, îi comunică Eddie, iar plita amuţi.

Se întrebă dacă nu cumva o ofensase vorbindu-i pe tonul acela, apoi se gândi că poate cel mai bine ar fi să se sinucidă, scăpând lumea de o asemenea povară.

Roland deschise patru conserve cu compot de piersici, le mirosi şi dădu mulţumit din cap:

— Cred că-s bune. Dulci.

Tocmai terminau de mâncat când aerul pâlpâi uşor în faţa intrării. O clipă mai târziu îşi făcură apariţia Ted Brautigan, Dinky Earnshaw şi Sheemie Ruiz. Lângă ei, tremurând de spaimă, era Malahistul cerut de Roland. Nefericitul era îmbrăcat în zdrenţele unei foste salopete decolorate.

— Intraţi şi mâncaţi ceva, îi îndemnă Roland cu amabilitate, ca şi cum cel mai normal lucru din lume era să-ţi apară în prag un cvartet de teleportanzi. Avem mâncare din belşug.

— Poate ar fi bine să sărim peste micul dejun, spuse Dinky. Nu prea avem…

Dar nu apucă să termine, că Sheemie se prăbuşi din senin pe pământul de la intrarea în peşteră. Avea ochii daţi peste cap şi puţină spumă printre buzele crăpate. Începu să tremure şi să se zvârcolească din toate încheieturile, făcând dâre în pietriş cu mocasinii lui din cauciuc.

X
ULTIMA DISCUŢIE
(VISUL LUI SHEEMIE)

1

După părerea lui Susannah, ce a urmat nu a fost tocmai un balamuc, deoarece ar fi fost nevoie de cel puţin zece oameni care să producă o asemenea hărmălaie, iar ei nu erau decât şapte. Bine, opt, dacă îl punem la socoteală şi pe Malahist, şi clar că trebuia să-l luăm în calcul, de vreme ce el a creat cea mai mare parte din zarvă. Când a dat cu ochii de Roland, a căzut în genunchi, şi-a ridicat mâinile deasupra capului, aidoma unui arbitru care indică o lovituri reuşită, apoi a început să facă temenele cu o rapiditate năucitoare. Fiecare aplecare era realizată cu atâta devotament, că fruntea i se izbea de pământ cu un zgomot înfundat. Nefericitul bolborosea din toţi rărunchii ceva în limba lui ciudată, formată parcă numai din vocale. Şi nu-şi luă nici măcar o clipă ochii de la Roland în tot răstimpul acestor exerciţii fizice. Susannah era aproape convinsă că în mintea bietei creaturi pistolarul era un fel de zeu ce trebuia salutat cu infinit respect şi smerenie.

Şi Ted căzuse în genunchi, însă ca să vadă ce se întâmplase cu Sheemie. Îi prinse capul între palme, împiedicându-l astfel să se mai zbată într-o parte şi-n alta. Deja vechea cunoştinţă din Mejis a lui Roland îşi tăiase rău un obraz într-un colţ ascuţit de piatră, periculos de aproape de ochiul stâng. Acum mai începuse să curgă şi sânge prin colţurile gurii lui Sheemie, prelingându-se pe barba nerasă.

— Daţi-mi ceva să-i vâr în gură! zbieră Ted. Haideţi, mişcaţi-vă! Treziţi-vă! O să rămână fără *limbă!*

Roland luă capacul din lemn al lăzii cu ghiulele şi-l frânse de genunchi cu o mişcare fulgerătoare. Afurisita podagră dispăruse ca prin farmec, apucă Susannah să observe şi reuşi să apuce o bucată de lemn din zbor. Se întoarse iute la Sheemie, dar fără să fie nevoită să se lase în genunchi, căci ea era aşa mereu. Unul din capetele lemnului era crăpat şi plin de aşchii. Susannah avu grijă să apuce de partea aceea şi să vâre capătul neted în gura lui Sheemie, care muşcă tare şi cu zgomot lemnul.

În tot acest timp, Malahistul îşi vedea înainte de lălăiala lui stridentă, în registru acut. Singurele cuvinte din păsărească lui care se înţelegeau cât de cai erau *Heil. Roland, Gilead* şi *Eld.*

— Faceţi-l să tacă! urlă Dinky.

Ete începu să latre furios.

— Dă-l încolo, apucă-l pe Sheemie de picioare! se răsti Ted. Ţine-l nemişcat!

Dinky se lăsă în genunchi şi apucă picioarele prietenului său. Unul era desculţ, celălalt încă mai avea galoşul caraghios din cauciuc.

— Taci, Ete! spuse Jake şi bumblerul amuţi pe dată, dar rămase cu picioruşele scurte crăcănate, burta aproape de pământ şi blana atât de zburlită că parcă îşi dublase volumul.

Roland se ghemui lângă capul lui Sheemie, se sprijini în mâini de podeaua din pământ a grotei şi îşi lipi buzele de urechea băiatului. Începu să şoptească. Susannah nu prea reuşi să prindă multe din cuvintele lui din cauza chirăielilor scoase de Malahist. Dar tot auzi *Will Dearborn din trecut* şi *Totul e bine* şi *odihneste-te*. Sau cam aşa ceva.

Indiferent ce-i spusese pistolarul, se vede treaba că vorbele lui aveau efect. Puţin câte puţin Sheemie se calmă. Susannah observă şi cum Dinky începu să slăbească strânsoarea pe gleznele fostului băiat de serviciu la taverna din Mejis, gata să-l apuce din nou, dacă Sheemie ar mai fi dat iarăşi din picioare. Se relaxară şi muşchii din jurul gurii băiatului, iar dinţii i se descleştară. Bucata de lemn, încă agăţată în incisivii de sus, păru să leviteze până când Susannah o desprinse cu blândeţe de acolo. Observă uluită găurile însângerate, unele mai adânci de un centimetru, pe care le făcuse Sheemie în lemnul moale. Limba tânărului căzu bleaga într-o parte, amintindu-i de Ete la vremea siestei, când dormea fericit pe spate, cu lăbuţele în sus, îndreptate în cele patru puncte cardinale.

Acum se auzeau doar turuitul rapid al Malahistului, mai rapid chiar decât al unui conducător de licitaţie, precum şi mârâitul gros al lui Ete, care se uita printre gene la nou-venit, de lângă piciorul lui Jake.

— Taci din gură şi nu te mai mişca, îi porunci Roland Malahistului, adăugând ceva într-o altă limbă.

Malahistul încremeni la jumătatea unei alte temenele, cu mâinile deasupra capului, cu ochii holbaţi la Roland. Atunci Eddie observă că un perete al nasului îi fusese mâncat de o rană purulentă, roşie ca o căpşună. Apoi Malahistul îşi acoperi ochii cu palmele râioase, de parcă l-ar fi orbit strălucirea pistolarului. Rămase aşa câteva clipe, apoi se prăvăli într-o rână. Îşi trase genunchii la piept, trăgând un vânt răsunător cu această ocazie.

— Aşa glăsuit-a Harpo{106}, zise Eddie.

Gluma era destul de bună, iar Susannah izbucni în râs, în pofida nebuniei la care tocmai fuseseră martori. Apoi se aşternu din nou tăcerea, întreruptă doar de scâncetele vântului de afară, acordurile muzicii ambientale din Devar-Toi şi bubuitul îndepărtat al tunetelor, ca nişte oase zornăind într-un sac.

Cinci minute mai târziu Sheemie deschise ochii, se ridică în fund şi se uită în jur cu aerul dezorientat al unuia care nu ştie unde se află,

cum a ajuns acolo, ori ce caută pe lume. Apoi îi văzu pe Roland, iar chipul lui supt şi istovit se destinse într-un zâmbet luminos.

Roland îi zâmbi şi el şi întinse braţele.

— Te simţi în stare să vii la mine, Sheemie? Dacă nu, nu te teme, vin eu la tine.

Cu laţele murdare atârnându-i în ochi, Sheemie se târî în patru labe până la Roland de Gilead şi îşi puse capul pe umărul lui. Susannah simţi cum i se umplu ochii de lacrimi şi se uită în altă parte.

2

Puţin după aceea, Sheemie stătea sprijinit de peretele peşterii, cu prelata care acoperise Tricla lui Suzie pe post de pernă. Eddie voise să-i dea un suc, dar Ted fusese de părere că o înghiţitură de apă i-ar face mai bine. Sheemie băuse dintr-o răsuflare prima sticlă de Perrier, iar acum sorbea din cea de-a doua. Cu excepţia lui Ted, toţi ceilalţi îşi făcuseră cafea instant. Bătrânul se delecta cu o cutie cu Nozz-A-La.

— Nu pricep cum de poţi să înghiţi porcăria aia, comentă Eddie scârbit.

— Gusturile nu se discută, zise fata bătrână pupând vaca în bot, îi răspunse Ted.

Numai Copilul lui Roderick nu bea nimic. Rămăsese în gura peşterii, cu mâinile la ochi şi tremurând uşor.

Între prima şi a doua sticlă cu apă, Ted îl examinase pe Sheemie: îi luase pulsul, i se uitase în gură şi-i pipăise ţeasta, căutându-l de cucuie. De fiecare dată când îl întreba dacă îl doare, Sheemie clătina solemn din cap, fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui Roland. După ce-i pipăise şi coastele („Mă gâdileşti, sai, zău că mă gâdileşti”, zâmbise Sheemie), Ted îl declară sănătos tun.

Însă Eddie, care vedea foarte bine ochii lui Sheemie datorită luminii felinarului de deasupra tânărului, îşi spuse că aceasta era o minciună demnă de un preşedinte republican.

Susannah pregătea alte porţii din carne tocată şi praf de ouă. (Plita se apucase să comenteze din nou, pe un ton de complicitate veselă: „Bag seamă că v-a plăcut de faci acelaşi fel”.) Eddie surprinse privirea lui Dinky Earnshaw şi îi zise:

— Vrei să vii cu mine până afară cât timp face Suze potolul?

Dinky se uită la Ted, care dădu din cap, apoi privi iar la Eddie:

— Dacă aşa vrei. E drept că avem niţeluş mai multă vreme în dimineaţa asta, dar nu înseamnă că trebuie s-o irosim.

— Înţeleg, spuse Eddie.

3

Vântul se înteţise, dar, în loc să împrospăteze aerul, îl făcea să miroasă mai puturos ca oricând. Odată, pe când era în liceu, Eddie vizitase cu clasa o rafinărie de petrol din New Jersey. Până în momentul acesta îşi închipuise că acela fusese cel mai urât miros din toate câte pot exista pe faţa pământului; două fete şi trei băieţi dintre colegii lui se răstiseră la pantofi. Şi acum îşi mai amintea cum ghidul râsese din toată inima şi le spusese: „Repetaţi-vă că ăsta-i mirosul banilor şi o să vă simţiţi mai bine.” Poate că rafinăria din Perth Amboy încă mai era campionul absolut al tuturor timpurilor, dar asta doar pentru că mirosul de acum nu era într-atât de puternic. Şi, că tot veni vorba, care era chestia cu rafinăria Perth de îi suna atât de cunoscut în minte? Habar nu avea şi probabil că nici nu conta, dar era straniu felul cum toate aiurelile din trecut i se învârteau prin minte de când ajunsese în locul acesta. Însă „se învârteau” nu era tocmai cuvântul potrivit, nu-i aşa?

— Reverberează, murmură el. Asta-i cuvântul.

— Ce ziseşi, amice? îl întrebă Dinky.

Ajunseseră pe cărarea din faţa grotei şi se uitau în zare, spre acoperişurile albastre ale clădirilor din Devar-Toi, spre talmeş-balmeşul de vagoane dezafectate şi spre orăşelul fără cusur. Mă rog, îl puteai considera „fără cusur” până când îţi aduceai aminte că era înconjurat de trei rânduri de garduri din sârmă ghimpată, dintre care unul alimentat cu o sarcină electrică atât de puternică încât ucidea omul la simpla atingere.

— Nimic, spuse Eddie. Ai idee ce pute în halul ăsta?

Dinky scutură din cap, dar întinse mâna către întinderea de dincolo de închisoare, în direcţia ce era, sau nu mai era, sud-est.

— E ceva otrăvitor acolo, asta-i tot ce ştiu, zise el. L-am întrebat mai demult pe Finli şi el mi-a spus că pe vremuri acolo erau nişte fabrici. Ale lu’ Positronics. Ai auzit de firma asta?

— Am auzit. De Finli însă nu am auzit. Cine e?

— Finli o’ Tego. Ăl mai mare şi mai tare şef al Securităţii, pudelul lui Prentiss, cunoscut şi ca Nevăstuica. Un taheen. Oricare ar fi planurile voastre, trebuie să treceţi mai întâi de el. Şi nu vă va fi uşor. Crede-mă că am să mă jur că-i sărbătoare naţională atunci când am să văd cu ochii mei că-i mort de-a binelea. Apropo, pe mine mă cheamă Richard Earnshaw. Al dracu’ de tare mă bucur că te cunosc.

Întinse mâna, iar Eddie i-o strânse, prezentându-se şi el:

— Eu sunt Eddie Dean. Cunoscut şi ca Eddie din New York. Cucoana e Susannah. Nevastă-mea.

Dinky dădu din cap.

— Aşa. Şi băiatul e Jake. Tot din New York.

— Da, Jake Chambers. Auzi, Rich…

— Îţi mulţumesc pentru strădanie, îl întrerupse celălalt, dar mi se

spune Dinky de prea mult timp ca să mai ştiu să răspund la alt nume. Şi mai încolo ar putea fi şi mai rău. Am lucrat o vreme la supermarketul Supr Savr şi acolo am fost coleg cu un tip de vreo douăzeci şi ceva de ani, pe care toţi îl strigam Hei-Hei-Ce-Mai-Bei. Tot aşa o să-l strige lumea şi când o să aibă optzeci de ani şi o să se pişe printr-o sondă.

— Dacă noi nu vom fi curajoşi şi norocoşi şi isteţi, spuse Eddie, *nimeni* n-o să mai apuce optzeci de ani. Nici pe lumea asta, nici pe celelalte.

Dinky tresări, apoi se posomorî.

— Aici cam ai dreptate.

— Tipul ăla pe care îl ştie Roland arată rău de tot, continuă Eddie. Te-ai uitat la *ochii* lui?

Dinky dădu din cap, părând şi mai înnegurat.

— Mi se pare că la punctele alea de sânge din albul ochilor li se zice peteşii. Sau cam aşa ceva.

Ezită puţin, apoi zise pe un ton de scuză, ce i se păru foarte bizar lui Eddie în situaţia dată:

— Nu ştiu dacă am pronunţat cuvântul cum se cuvine.

— Nu-mi pasă cum le zici şi nici cum le pronunţi, se enervă tânărul Dean. Chestia e că nu sunt de bine. Dacă te mai gândeşti şi la năbădăile alea care l-au apucat…

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa, interveni Dinky.

Dar pe Eddie îl durea exact în popou dacă era frumos au ba.

— A mai făcut vreo criză ca asta?

Ochii lui Dinky căutară brusc pământul pe care îşi târşâia picioarele. Eddie înţelese că primise răspunsul.

— De câte ori? îl întrebă el, sperând din suflet ca vocea să nu-i sune atât de îngrozită pe cât se simţea el acum, gândindu-se că în albul ochilor lui Sheemie erau şi aşa suficiente puncte de sânge de puteai crede că cineva aruncase cu boia de ardei iute în ei. Ca să nu mai pomenim de punctele mai mărişoare din colţuri.

Tot fără să se uite la el, Dinky ridică patru degete.

— De patru ori?

— Îhî, mormăi Dinky, continuând să-şi admire galoşii. Prima oară a fost când l-a trimis pe Ted în Connecticut în 1960. Ca şi cum din cauza efortului s-a rupt ceva în el.

Acum îşi ridică privirea şi încercă să zâmbească.

— Da', uite că ieri n-a leşinat atunci când ne-a dus înapoi în Devar.

— Hai să vedem dacă am priceput. Orice păcate aţi avea voi, vi se iartă toate acolo, în închisoare, mai puţin unul singur: teleportarea.

Dinky căzu pe gânduri. Ştia că regulile nu erau la fel de îngăduitoare pentru taheeni şi can-toi. Aceştia puteau fi surghiuniţi sau li se putea face o lobotomie la cea mai mică abatere, ca să nu mai

vorbim de greşelile mai grave, cum ar fi neglijenţa în serviciu, şicanarea Sfărâmătorilor, sau gesturile întâmplătoare de cruzime la adresa acestora. I se povestise că, mai demult, un Sfărâmător fusese violat de un căutător. Criminalul îşi justificase apoi gestul în faţa Stăpânului din vremea aceea, spunând că fusese o parte necesară pentru *evoluţia* lui. Se pare că însuşi Regele Purpuriu îi apăruse în vis şi îi spusese să violeze un om. Pentru fapta lui can-toiul fusese condamnat la moarte. Sfărâmătorii fuseseră invitaţi să ia parte la execuţie (un singur foc de pistol în tâmpla condamnatului), care avusese loc în mijlocul Străzii Mari din Pleasantville.

Dinky îi povesti lui Eddie întâmplarea aceasta, apoi mărturisi că, da, în cazul deţinuţilor, teleportarea era singurul păcat de moarte. Mai bine zis, singurul de care ştia el.

— Iar Sheemie este cel care vă poate teleporta, spuse Eddie. Voi îl ajutaţi, îi amplificaţi puterile – *facilitaţi* procesul, ca să folosesc termenul preferat al lui Ted. Şi voi îl acoperiţi, măsluind cumva înregistrările…

— N-au nici cea mai vagă idee cât de uşor e să le falsifici rezultatele telemetrice, începu să râdă Dinky. Amice, ar rămâne *şocaţi* pe viaţă. Trebuie doar să avem grijă să nu le dăm cu totul peste cap.

Lui Eddie nici de povestea cu telemetria nu-i păsa. Funcţiona. Şi numai chestia asta conta. Funcţiona şi Sheemie… dar câtă vreme o să mai funcţioneze?

— …însă *el* este cel care o face, îşi termină Eddie ideea. Sheemie.

— Îhî.

— Singurul *capabil* să o facă.

— Îhî.

Eddie se gândi la cele două misiuni pe care le aveau în faţă: să-i elibereze pe Sfărâmători (sau să-i omoare, dacă nu-i pot opri altfel) şi să-l ţină pe scriitor departe de mini-furgoneta care l-ar putea ucide. Roland credea că vor fi în stare să le facă pe amândouă, însă pentru asta Sheemie va trebui să-i teleporteze de două ori. Cel puţin. Unde mai pui că oaspeţii lor trebuiau să se întoarcă neobservaţi în complex după ce vor termina discuţia, ceea ce însemna că Sheemie va trebui să-şi folosească talentul încă o dată.

— Da’ zice că nu-l doare, spuse Dinky. Dacă la asta te gândeşti.

Din peşteră se auzi râsul celorlalţi, Sheemie era bine şi se întrema, iar toţi erau prieteni.

— Nu la asta mă refer, zise Eddie. Ce crede Ted că i se întâmplă lui Sheemie atunci când teleportează pe cineva?

— Că face hemoragii cerebrale, răspunse pe loc Dinky. Că face accidente vasculare foarte mici pe suprafaţa creierului.

Şi încercă să-şi demonstreze vorbele lovindu-se cu degetul în cap.

— Pac, pac, pac.

— Şi e din ce în ce mai rău, nu-i aşa?

— Ascultă, dacă tu chiar crezi că a fost ideea mea să-l punem să ne plimbe de colo până colo, să ştii că n-ai nimerit.

Eddie ridică mâna ca un agent de circulaţie.

— Nu, nu, nu. Încerc doar să-mi dau seama ce se petrece.

Şi ce şanse avem.

— Nu-mi place deloc că ne folosim de el aşa! izbucni Dinky.

Vorbise tot în şoaptă, pentru a nu fi auzit de cei din peşteră, dar sinceritatea lui îl emoţionă pe Eddie. Da, Dinky era peste măsură de tulburat.

— Nu-l deranjează, *vrea* să o facă, iar asta e şi mai rău. Felul în care se uită la Ted…

Ridică din umeri cu tristeţe şi continuă:

— Aşa s-ar uita un câine la cel mai bun stăpân din univers. Şi sunt sigur că ai observat că în acelaşi fel se uită şi la dinh-ul vostru.

— *Pentru* dinh-ul nostru vrea să o facă, spuse Eddie. Şi e în regulă. Poate nu crezi, Dink, dar…

— Dar tu crezi.

— Pe deplin. Acum, uite care-i cea mai importantă întrebare: bănuieşte cumva Ted cât va mai putea să reziste Sheemie? Pentru că acum are parte de ceva mai mult ajutor?

Pe cine încerci să încurajezi, frate-miu? exclamă din senin Henry în mintea lui. Sarcastic ca întotdeauna. *Pe el ori pe tine?*

Dinky se uita la el de parcă atunci şi-ar fi dat seama că tânărul Dean e puţin nebun sau mai slab de minte.

— Ted a fost contabil. Uneori a lucrat ca meditator. Sau ca zilier, când nu a găsit vreo slujbă mai acătării. Nu-i doctor.

Dar Eddie insistă:

— Ce părere are?

Dinky şovăi. Vântul se auzea şuierând, muzica susurând. Tunetul mormăi în întunericul din depărtări. În cele din urmă zise:

— Poate mai rezistă încă de trei sau patru ori… dar efectele sunt tot mai rele. Poate doar de două ori. Nu există niciun fel de garanţii, pricepi? Ar putea face un atac masiv chiar data următoare când se va concentra să facă gaura aia prin care să trecem.

Eddie încercă să se gândească la o altă întrebare, dar nu mai găsi niciuna. Ultimul răspuns lămurea totul. Drept care se bucură atunci când o auzi pe Susannah care îi chema înăuntru.

4

Sheemie Ruiz îşi recăpătase pofta de mâncare (semn bun după părerea celorlalţi) şi băga în el cu mult entuziasm. Punctele de sânge din ochi se mai atenuaseră, dar erau tot vizibile. Eddie se întrebă ce ar

crede despre ele gărzile din Paradisul Albastru dacă le-ar observa şi se mai întrebă şi dacă Sheemie ar fi putut să poarte ochelari de soare fără să stârnească comentarii.

Roland îl ridicase pe Malahist în picioare şi acum discuta cu el în fundul grotei. Mă rog… să spunem că discuta. De fapt, pistolarul vorbea şi Malahistul asculta, aruncând priviri furişe şi pline de evlavie la chipul lui Roland. Din toată păsărească dinh-ului său, Eddie desluşi doar două cuvinte: Chevin şi Chayven. Adică Roland îl întreba pe amărâtul ăsta despre tovarăşul lui pe care-l întâlniseră pe marginea unui drum din Lovell.

— Are un nume? îi întrebă el pe Ted şi Dinky, luându-şi încă o porţie de mâncare.

— Eu îi zic Chucky, răspunse Dinky. Pentru că mi se pare că aduce cu păpuşa dintr-un film de groază pe care l-am văzut pe vremuri.

Eddie zâmbi strâmb.

— Da, *Jucăria*{107}, L-am văzut. S-a făcut după *când*-ul tău, Jake. Şi *mult* după al tău, Suziella.

Părul Malahistului nu semăna cu cel al păpuşii din film, dar avea aceiaşi obraji bucălaţi şi cu pistrui şi aceiaşi ochi albaştri.

— Credeţi că e în stare să ţină un secret?

— Este, dacă nu-l întreabă nimeni, răspunse Ted.

Răspuns care, după mintea lui Eddie, nu era absolut deloc satisfăcător.

După vreo cinci minute, Roland păru mulţumit de „discuţia” cu Malahistul şi se întoarse lângă ceilalţi. Se pare că şoldul nu-l mai deranja deloc, pentru că se aşeză pe vine cu multă agilitate. Se uită la Ted şi spuse:

— Pe nefericitul ăsta îl cheamă Haylis de Chayven. Îi va simţi cineva lipsa?

— Nu cred, răspunse Ted. Malahiştii vin la porţile de dincolo de cămine în grupuri mici, cerând să li se dea de lucru. Normal că li se dau treburi grele, de cărat cu cârca. Şi sunt plătiţi cu mâncare sau băutură. Dar dacă nu apar, nu se interesează nimeni de soarta lor.

— Bine. Acum vreau să-mi spuneţi cât de lungi sunt zilele aici? Adică, de acum până mâine-dimineaţă tot pe vremea asta sunt douăzeci şi patru de ore sau nu?

Ted se gândi câteva secunde.

— Mai degrabă douăzeci şi cinci, răspunse el. Poate chiar niţel mai mult. Pentru că, vedeţi voi, timpul a început să se scurgă mai lent. Se pare că, pe măsură ce Grinzile slăbesc, între lumi apare un decalaj al fluxului de timp. Probabil acolo se deformează Grinzile cel mai tare.

Roland dădu din cap. Susannah îi oferi o farfurie cu mâncare, dar el refuză, mulţumindu-i. În spatele lor, Malahistul se aşezase pe o ladă şi se uita în jos la picioarele lui goale şi pline de bube. Eddie fu surprins

să-l vadă pe Ete apropiindu-se de creatură şi mai surprins încă atunci când bumblerul îi permise lui Chucky (sau Haylis) să-l mângâie pe cap cu mâna lui deformată, ca o gheară.

— Şi există vreun moment când acolo, în complex, lucrurile sunt puţin mai… nu ştiu cum să spun…

— Mai dezorganizate? sugeră Ted.

Roland dădu din cap.

— Aţi auzit o sirenă mai devreme? îi întrebă Ted. Chiar înainte să apărem noi?

Nimeni nu auzise nimic.

Ted nu păru surprins.

— Dar muzica aţi auzit-o, da?

— Da, răspunse Susannah, oferindu-i o altă cutie cu Nozz-A-La.

Bărbatul o luă şi bău din ea cu poftă. Eddie încercă să-şi reprime fiorii de greaţă.

— Mulţumesc frumos, doamnă. În orice caz, să ştiţi că sirena marchează sfârşitul turelor. Şi atunci începe muzica.

— Nu pot să sufăr muzica aia, murmură Dinky indispus.

— Dacă există vreun moment în care atenţia lor să fluctueze, atunci acela este, încheie Ted.

— Şi cam la ce oră se întâmplă asta? vru să ştie Roland.

Ted şi Dinky schimbară o privire nesigură. Dinky arătă opt degete, ridicând din sprâncene. Şi păru uşurat când Ted dădu din cap fără să ezite.

— Da, la opt, spuse el râzând şi clătinând sceptic din cap. La *ora opt*, într-o lume în care închisoarea aia de acolo ar sta mereu numai la est şi nu la est prin sud-est în unele zile şi fix la est în altele.

Însă Roland trăise într-o lume în perpetuă dizolvare cu mult înainte ca Ted Brautigan să-şi închipuie că ar putea exista un asemenea loc ca Algul Siento şi astfel nu era prea deranjat de felul în care realităţile imuabile ale vieţii începuseră să se modifice.

— Deci, cam peste douăzeci şi cinci de ceasuri de acum, spuse el. Sau mai puţin.

Dinky dădu din cap.

— Dar, dacă ai intenţia să stârneşti haos, eu zic să-ţi iei gândul. Ştiu mult prea bine ce au de făcut. Sunt vechi în branşă.

— Totuşi, spuse Roland, este tot ce putem face.

Se uită la vechea lui cunoştinţă din Mejis. Şi îi făcu un semn, chemându-l la el.

5

Imediat Sheemie puse jos farfuria, se apropie de Roland şi ridică pumnul strâns la frunte.

— Heil, Roland, cel care ai fost Will Dearborn.

Roland îi răspunse la salut, apoi se întoarse spre Jake. Băiatul se uită nedumerit la el. Roland îi făcu un semn, iar Jake se apropie de ei. Acum Sheemie şi Jake stăteau faţă în faţă, cu Roland ghemuit pe vine între ei, fără să-i privească

Jake ridică o mână la frunte.

Sheemie făcu la fel.

Jake se uită în jos, la Roland.

— Ce doreşti acum?

Dar Roland nu-i răspunse, ci continuă să privească netulburat spre gura peşterii, ca şi cum l-ar fi interesat ceva din întunecimea aceea aparent nesfârşită. Jake înţelese ce voia de la el, înţelese atât de bine de parcă şi-ar fi folosit atingerea ca să citească gândurile pistolarului (ceea ce evident nu făcuse). Ajunseseră la o răspântie. Iar Jake fusese cel care sugerase ca Sheemie să le spună încotro s-o apuce. La vremea respectivii ideea aceasta i se păruse destul de bună. Acum, privind în ochii aceia injectaţi şi la chipul acela sincer, chiar dacă nu prea inteligent, Jake îşi puse două întrebări: ce mama dracului avusese în cap atunci când propusese planul acesta şi de ce nu-i spusese cineva – cel mai probabil Eddie, care-şi păstrase simţul practic în pofida tuturor evenimentelor – cu blândeţe, dar fermitate, că era cea mai tâmpită idee din lume să pună viitorul tuturor în mâinile lui Sheemie Ruiz. „Bătută în cap”, cum ar fi spus foştii lui colegi de la Şcoala Piper. Iar acum, Roland, cel care credea că şi în umbra morţii tot mai e ceva de învăţat, voia ca Jake să pună întrebarea pe care el însuşi o propusese. Şi evident că răspunsul ar fi arătat cât de aiurit şi superstiţios devenise. Totuşi, de ce să nu întrebe? Chiar dacă totuna ar fi fost să dea cu banul, de ce să n-o facă? Jake ajunsese – probabil la capătul unei vieţi scurte, dar interesante, mai presus de orice îndoială – într-un loc cu uşi magice, majordomi robotizaţi, telepatie (de care şi el era capabil într-o mai mică măsură), vampiri şi prunci-păianjeni. Şi atunci, de ce nu l-ar lăsa pe Sheemie să aleagă? Oricum *trebuiau* să o apuce ori într-o parte, ori în cealaltă, iar el trecuse prin mult prea multe ca să nu se mai teamă acum de părerea celor din jur. *În plus,* îşi spuse el, *dacă acum nu sunt printre prieteni, înseamnă că niciodată nu voi fi.*

— Sheemie… începu el.

Îi era tare greu să privească în ochii aceia înroşiţi, dar se forţă să o facă.

— Noi avem o menire de înfăptuit. Adică trebuie să facem ceva. Trebuie…

— Trebuie să salvaţi Turnul, spuse Sheemie. Iar vechiul meu prieten va trebui să intre în el, să urce până în vârf şi să vadă ce e de văzut. Poate că acolo e renaşterea. Poate moartea. Poate amândouă. În trecut

el era Will Dearborn, da, chiar aşa. Pentru mine va rămâne Will Dearborn.

Jake se uită la Roland. Pistolarul stătea tot pe vine, privind afară din peşteră. Dar băiatului i se păru că se albise la faţă.

Şi atunci Roland făcu gestul lui obişnuit cu degetele: haide, continuă.

— Da, ar trebui să salvăm Turnul Întunecat, admise Jake.

Şi i se păru că înţelege nesaţul lui Roland de a-l găsi şi de a pătrunde în el, chiar dacă asta i-ar fi adus moartea. Ce se afla în centrul universului? Care bărbat (sau băiat) nu-şi punea această întrebare şi nu voia să afle?

Chiar dacă asta i-ar lua minţile pe loc?

— Dar ca să ne putem îndeplini misiunea, mai trebuie să facem două lucruri. Unul e să să ne întoarcem în lumea noastră şi să salvăm pe cineva. Pe scriitorul care ne spune povestea. Celălalt lucru este cel despre care am discutat.

Eliberarea Sfărâmătorilor.

Inocenţa specifică vârstei îl împinse să adauge:

— Sau, măcar, să încercăm să-i oprim. Pricepi ce îţi spun?

Dar acum Sheemie nu-i mai răspunse. Se uita pierdut în aceeaşi direcţie ca Roland: în întunericul de afară. Avea expresia cuiva care tocmai ce fusese hipnotizat. Jake începuse să nu se mai simtă în largul său, dar merse mai departe. În fond, ajunsese la momentul întrebării şi ce să facă altceva dacă nu să continue?

— Întrebarea este: de care treabă să ne ocupăm mai întâi? S-ar părea că ne-ar fi mai uşor să-l salvăm pe scriitor, deoarece acolo nu am întâmpina nicio opoziţie… cel puţin noi nu avem habar de vreuna… dar există riscul ca…

Jake nu voia să spună cu voce tare că *există riscul să mori atunci când ne vei ajuta să ne teleportăm,* aşa că amuţi.

Nici nu crezu că Sheemie îi va răspunde, iar el va fi nevoit să se hotărască dacă să repete întrebarea sau nu. Dar atunci fostul băiat de serviciu de la taverna din Mejis începu să vorbească. Nu se uita la ei, ci stătea cu ochii aţintiţi asupra întunericului din Bubuit de Tunet dinafara peşterii.

— Am avut un vis azi-noapte, aşa să ştiţi, începu Sheemie din Mejis, a cărui viaţă fusese salvată odinioară de trei pistolari tineri din Gilead. Am visat că eram iar la Popasul Călătorilor, numai că acolo nu mai era şi Carol şi nici Stanley, nici Pettie, nici Sheb, ăla de cânta la pian. Nimerică nu era acolo, decât io şi io măturam pe jos şi cântam „Dragoste nepăsătoare”{108}. Şi am auzit cum scârţâie uşile alea de la intrare, ştii, uşile alea care se mişcă încolo şi-ncoace, că făceau un zgomot aşa caraghios…

Jake îl surprinse pe Roland dând din cap amintirii. Pe buze îi

apăruse umbra unui surâs.

— Şi m-am uitat atuncea în sus, reluă Sheemie, şi l-am văzut pe băiatu' ăsta că intră înăuntru.

Se uită în fugă la Jake, apoi din nou la intrarea peşterii.

— Semăna cu tine, tinere sai, aşa să ştii. Semăna atât de bine, de ziceai că sunteţi gemeni. Numa' că avea sânge pe faţă şi un ochi scos şi asta îl urâţea şi mergea şontâc. Ca moartea arăta, ca moartea. Şi m-a speriat tare, da' m-am şi năcăjit când l-am văzut aşa. Şi mi-am văzut de măturat, că m-am gândit că poate n-o să mă bage în samă, ori nici n-o să mă vază şi o să plece de-acolo.

Jake îşi dădu seama că ştia povestea. Fusese martor la această scenă? Fusese oare el băiatul acela plin de sânge?

— Dar s-a uitat fix la tine, murmură Roland, tot de pe vine, tot cu ochii ţintă în întuneric.

— Chiar aşa, Will Dearborn cum îţi ziceam eu, chiar aşa, fix la mine s-a uitat şi mi-a spus „De ce îmi faci rău, când eu te iubesc atât de mult? Când nu pot să fac nimic altceva şi nici nu îmi doresc, pentru că din dragoste m-am născut şi cu dragoste m-am hrănit şi…

— Şi dragostea a avut grijă de mine, şopti Eddie.

O lacrimă se prelinse din ochii tânărului Dean şi udă pământul din grotă.

— …şi dragostea a avut grijă de mine? De ce să mă tai şi să mă desfigurezi şi să mă umpli de jale? Doar pentru frumuseţea ta te-am iubit, aşa cum tu m-ai iubit pentru a mea în vremurile de dinainte ca lumea să meargă mai departe. Acum mă zgârii cu ghearele tale şi îmi torni picături de argint viu în nări; ai asmuţit fiarele asupra mea, da, le-ai asmuţit, iar fiarele au smuls cu colţii lor bucăţi din carnea mea. Can-toii se strâng în jurul meu şi nu am unde să fug de batjocura lor. Dar tot te iubesc şi te voi sluji şi voi readuce magia, dacă îmi vei îngădui, pentru că astfel mi-a fost modelată inima atunci când m-am înălţat din *Prim*. Şi odinioară am fost pe cât de frumos, pe atât de puternic, dar acum puterile îmi sunt secate."

— Ai plâns atunci, spuse Susannah.

Iar Jake gândi: *Fireşte că a plâns*. Plângea şi el. Plângea şi Ted; şi Dinky Earnshaw plângea. Numai Roland avea ochii uscaţi, dar era palid, o, atât de palid.

— Şi el a plâns, continuă Sheemie cu lacrimi şiroindu-i pe obraji, şi am plâns şi eu, căci îmi dădeam seama că fusese frumos ca lumina soarelui. Şi mi-a zis: „Dacă ar fi să înceteze acum tortura, mi-aş mai putea reveni. Poate nu mi-aş recăpăta frumuseţea, dar măcar puterea…

— *Kes*{109} spuse Jake, pronunţând corect cuvântul, chiar dacă nu îl mai auzise niciodată: *kiss*.

— Şi *kes*-ul meu. Dar peste o săptămână… poate cinci zile… sau

chiar trei… va fi prea târziu. Şi atunci, chiar dacă va înceta tortura, eu voi muri. Şi vei muri şi tu, pentru că toate inimile se opresc atunci când dragostea pleacă de pe lume. Spune-le de dragostea mea şi spune-le şi de durerea mea şi mai spune-le şi de speranţa mea, care mai trăieşte încă. Pentru că ea este tot ce mai am şi tot ce mai sunt şi tot ce cer.” Şi atunci băiatul s-a întors şi a ieşit din tavernă. Şi uşile au făcut *scâaarţţţ*.

De-abia acum se uită la Jake, zâmbindu-i, ca un copil de-abia trezit din somn.

— Nu-ţi pot răspunde la ce mă întrebi, sai, zise el şi se lovi cu pumnul de frunte. Nu-i prea multă minte în tărtăcuţa asta a mea, mai mult pânze de păianjen. Aşa mi-a zis Cordelia Delgado şi socotesc că o fi ştiut ea ceva.

Jake nu spuse nimic. Era peste măsură de buimăcit. Şi el visase acelaşi băiat desfigurat; numai că întâlnirea lor nu avusese loc într-o cârciumă veche, ci în Parcul Gage, acolo unde îl văzuseră ei pe *Charlie, Trenuleţul Uu-uu.* Noaptea trecută îl visase. Aşa trebuie să se fi întâmplat. Nu-şi amintise visul până în momentul acesta, probabil nu şi l-ar fi amintit niciodată dacă Sheemie nu şi l-ar fi povestit pe al lui. Dar Roland, Eddie şi Susannah? Au visat şi ei o variantă a acestui vis? Da. Le putea citi răspunsul pe chipuri, tot la fel cum pe chipurile lui Ted şi Dinky nu se vedea decât emoţie şi surprindere.

Cu o grimasă, Roland se ridică, îşi apăsă scurt şoldul cu palma şi spuse:

— Mulţam-sai, Sheemie, ne-ai fost de mare ajutor.

Sheemie zâmbi dezorientat:

— Cum?

— Nu-ţi bate capul cu asta, dragul meu, îi zise Roland întorcându-se către Ted. Eu şi cu prietenii mei vom ieşi puţin afară. Trebuie să vorbim an-tet.

— Desigur, spuse Ted, scuturându-şi capul ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească.

— Fă-mi un hatâr şi nu vă întindeţi prea mult la vorbă, interveni Dinky. Probabil că totul e bine deocamdată, dar nu vreau să ne forţăm norocul.

— Aveţi nevoie de el ca să vă întoarceţi? îl întrebă Eddie, făcând un semn cu capul spre Sheemie.

Întrebare retorică. Cum altfel să se întoarcă?

— Da, sigur, dar… începu Dinky.

— Atunci vă forţaţi norocul la greu.

Acestea fiind spuse, Eddie, Susannah şi Jake îl urmară pe Roland afară din peşteră. Ete rămase înăuntru, cu noul lui prieten, Haylis de Chayven. Lui Jake nu-i plăcea asta. Dar ce simţea el nu era gelozie, ci mai degrabă groază. De parcă vedea un semn pe care l-ar fi putut

interpreta cineva mai înţelept decât el – poate unul din oamenii-manii. Întrebarea era însă: ţinea el morţiş să afle?

Poate că nu.

6

— Nu mi-am adus aminte de visul meu, până nu l-am auzit pe el, spuse Susannah. Şi dacă *nu* ni l-ar fi povestit, probabil că nu mi l-aş fi amintit niciodată.

— Mda, mormăi Jake.

— Dar acum mi-l amintesc foarte limpede, continuă ea. Eram într-o staţie de metrou şi băiatul cobora scara…

Jake zise:

— Eu eram în Parcul Gage…

— Şi eu eram pe maidanul de pe Markey Avenue, unde obişnuiam să bat mingea cu Henry, spuse şi Eddie. Dar în visul meu, băiatul cu faţa plină de sânge purta un tricou pe care scria NICIO CLIPĂ DE PLICTISEALĂ…

— …ÎN LUMEA DE MIJLOC, încheie Jake, făcându-l pe Eddie să caşte ochii la el.

Dar Jake nici nu observă; avea gândurile în altă parte.

— Mă întreb dacă Stephen King îşi foloseşte visele în scrierile sale. Pricepeţi ce zic, aşa, ca pe drojdie, ca să facă subiectul să se umfle.

Întrebare la care niciunul dintre ei nu cunoştea răspunsul.

— Roland? îl strigă Eddie. Tu unde erai în visul ăsta?

— La Popasul Călătorilor, unde altundeva? Nu acolo am fost eu împreună Sheemie odată ca niciodată?

Şi cu prietenii mei, de multă vreme dispăruţi, ar fi putut adăuga el, însă se abţinu.

— Stăteam la masa preferată a lui Eldred Jonas şi jucam o mână de Păzea. Susannah şopti:

— Băiatul din visele noastre *era* Grinda, nu-i aşa?

Roland dădu solemn din cap, iar atunci Jake înţelese că, de fapt, Sheemie le spusese care anume treabă să o facă mai întâi. Le spusese asta mai presus de orice îndoială.

— Aveţi vreo întrebare? li se adresă Roland.

Clătinări toţi din cap.

— Suntem ka-tet, zise Roland.

Iar ei răspunseră într-un glas:

— *Unul dintre cele multe.*

Pistolarul ezită o clipă, privindu-i pe rând. De fapt, era mai mult decât o simplă privire; părea a se bucura de chipurile lor. Apoi intrară toţi în peşteră.

— Sheemie, zise el.

— Da, sai! Da, Roland, Will Dearborn din trecut!

— Îl vom salva pe băiatul de care ne-ai spus. Îi vom împiedica pe oamenii răi să-l mai tortureze.

Sheemie surâse, dar surâsul lui era nedumerit. Nu-şi mai aducea aminte de băiatul din vis.

— Bine, sai, foarte bine!

Roland se întoarse spre Ted.

— Imediat ce vă duce înapoi, ai grijă să se culce. Sau dacă somnul la ora asta ar atrage o atenţie nedorită din partea gărzilor, vezi măcar să nu se suprasolicite.

— I-am putea da scutire pe motiv de guturai şi aşa n-ar mai avea voie în Camera de Lucru, spuse Ted. Bântuie gripa prin Bubuit de Tunet. Însă voi trebuie să pricepeţi că nu există garanţii. Sigur, ar putea să ne ducă înapoi de data aceasta, dar mai târziu…

Pocni din degete.

Râzând cu gura până la urechi, Sheemie îl imită, pocnind însă din degetele de la ambele mâini. Susannah simţi că-i vine să vomite din cauza nodului din stomac şi îşi feri privirea.

— *Ştiu* asta, spuse Roland.

Cu toate că nu-şi schimbase prea mult tonul, toţi membrii ka-tet-ului său înţeleseseră că era un lucru bun că discuţia se apropiase de sfârşit, căci pistolarul ajunsese la capătul răbdării.

— Aveţi grijă să stea potolit chiar dacă se simte bine. Nu vom avea nevoie de el pentru ceea ce va urma, mai cu seamă mulţumită armelor pe care ni le-aţi lăsat.

— Da, sunt arme bune, recunoscu Ted, dar sunt ele suficient de bune ca să lichideze şaizeci de oameni, can-toi şi taheeni?

— Veţi lupta alături de noi atunci când va veni clipa? îi întrebă Roland.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse Dinky dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet sălbatic.

— Da, vom lupta, spuse şi Ted. Şi s-ar putea să mai am şi o altă armă. Aţi ascultat benzile pe care vi le-am lăsat?

— Da, zise Jake.

— Înseamnă că aţi aflat ce a păţit individul care mi-a furat portofelul.

Încuviinţară cu toţii. Aflaseră.

— Dar cum rămâne cu tânăra aceea? interveni Susannah. Ziceai că-i o tipă dură. Ce vor face Tanya şi iubitul ei? Sau soţul ei, că parcă asta ai spus că-i este acum?

Ted şi Dinky schimbară o privire nesigură, apoi clătinară amândoi din capete.

— Poate că pe vremuri ar fi fost de partea noastră, răspunse Ted. Dar acum, gata. Acum e căsătorită. Nu-şi mai doreşte decât să se

giugiulească cu iubiţelul ei.

— Şi să Sfărâme, adăugă Dinky.

— Dar ei nu pricep…

Susannah îşi dădu seama că nu poate continua. Era obsedată nu atât de amintirea propriului vis, cât de cel al lui Sheemie. *Acum mă zgârii cu ghearele tale*, îi spusese acestuia băiatul din vis. Acel băiat atât de frumos pe vremuri.

— Nu *vor* să priceapă, îi zise Ted cu blândeţe.

Surprinse chipul încrâncenat al lui Eddie şi clătină din cap.

— Dar nu trebuie să-i urâţi pentru asta. Veţi fi nevoiţi – *vom* fi nevoiţi – să omorâm câţiva, dar nu trebuie să-i urâţi. Nu din cauza fricii ori a lăcomiei au renunţat ei să mai înţeleagă, ci din cauza disperării.

— Şi pentru că a Sfărâma este divin, adăugă Dinky, uitându-se şi el la Eddie. Tot aşa cum divină e şi prima jumătate de oră după ce ai luat o doză de praf alb. Dacă pricepi unde bat.

Eddie oftă, îşi îndesă mâinile în buzunare şi nu zise nimic.

Atunci Sheemie îi şocă pe toţi înşfăcând unul din automatele Coyote şi legănându-l pe sub nasurile lor. Dacă arma ar fi fost încărcată, misiunea lor de salvare a Turnului Întunecat ar fi încetat atunci şi acolo.

— Şi eu o să mă bat! strigă el. *Poc*, *poc*, *poc! Bam-bam-badabadam!*

Eddie şi Susannah se aruncară la pământ; Jake se repezi instinctiv în faţa lui Ete; Ted şi Dinky îşi acoperiră ochii cu mâinile, ca şi cum aşa s-ar fi putut proteja de tirul a o sută de gloanţe de calibru mare. Calm, Roland smulse automatul din mâinile lui Sheemie.

— Îţi va veni şi ţie rândul să ne ajuţi, îi spuse el, dar după ce vom câştiga prima bătălie. Spune-mi, Sheemie, îl vezi pe bumblerul lui Jake?

— Îhî, e cu Malahistu'.

— E un bumbler vorbitor. Du-te şi vezi dacă îl poţi convinge să vorbească cu tine.

Ascultător, Sheemie se duse spre locul unde Chucky/Haylis încă îl mai mângâia pe Ete pe cap, se aşeză într-un genunchi şi încercă să-l facă pe mititel să-i rostească numele. Bumblerul se conformă de îndată şi pronunţă „Sheemie" cu incredibilă claritate. Sheemie râse. Începu şi Haylis să râdă cu el. Parcă erau doi copii din Calla. Din aceia bolânzi.

Roland se întoarse spre Dinky şi Ted cu buzele strânse într-o dungă albă pe chipul sever.

7

— Trebuie să-l puneţi la adăpost când vor începe împuşcăturile, le spuse pistolarul mimând răsucirea unei chei într-un lacăt. Nu contează

ce se va întâmpla cu el dacă vom pierde. Dar dacă învingem, vom mai avea nevoie de el cel puţin încă o dată. Poate de două ori.

— Ca să mergeţi unde? întrebă Dinky.

— În America din Lumea Decisivă. Într-un oraş din vestul statului Maine, pe nume Lovell. Cât mai aproape de începutul lui iunie 1999.

— Crizele lui Sheemie au început atunci când m-a trimis pe mine în Connecticut, zise Ted cu glas scăzut. Sunteţi conştienţi că e foarte posibil ca starea să i se înrăutăţească dacă vă va trimite pe voi în America? Ba s-ar putea chiar să-l ucidă?

Tonul îi era sec. Indiferent. *Întreb şi eu, domnilor.*

— Suntem foarte conştienţi, răspunse Roland. Iar când va veni momentul, am să-i explic ce riscă şi am să-l întreb dacă…

— Măi, omule, bagă-ţi *întrebarea* unde nu ajunge soarele! exclamă Dinky, aducându-i atât de bine aminte lui Eddie de cum fusese el în primele ceasuri pe ţărmul Mării vestului, buimac, cu draci pe el şi arzându-i buza după heroină, încât avu senzaţia de *déjà-vu.*

— Şi dacă i-ai zice că vrei să-şi dea foc, se ambală mai departe Dinky, tot ce-ar face ar fi să-ţi ceară un chibrit. Îşi închipuie că mergi pe apă, măi, omule!

Cu groază, dar şi cu un soi de curiozitate bolnăvicioasă, Susannah aşteptă răspunsul lui Roland. Dar îl aşteptă în zadar. Cu degetele mari înfipte în curea, pistolarul se uita lung la Dinky.

— Sper că îţi dai seama că un mort nu are cum să te aducă înapoi din America, spuse Ted pe un ton mai rezonabil.

— Vom trece drumul ăla când şi dacă vom ajunge acolo, zise Roland. Între timp avem alte drumuri de trecut.

— Mă bucur că ne ocupăm mai întâi de Devar-Toi, oricare ar fi riscurile, declară Susannah. Este odios ce se petrece acolo.

— Da, coniţă, rosti tărăgănat Dinky, ducând mâna la o pălărie imaginară. Socotesc că-i ăl mai bun cuvânt.

Tensiunea din grotă se mai risipi puţin. În spatele lor, Sheemie îi cerea lui Ete să se rostogolească, iar Ete se supunea bucuros. Pe chipul Malahistului înflorise un zâmbet duios, ca de copil cuminte. Susannah se întrebă oare când mai avusese nefericitul ocazia să zâmbească aşa.

Apoi se gândi să-l întrebe pe Ted dacă avea cum să-şi dea seama ce zi era acum în America, dar hotărî s-o lase moartă. Cu siguranţă că ar fi ştiut dacă Stephen King murise. Aşa spusese Roland, iar ea era convinsă că dinh-ul lor ştie ce spune. Pentru moment, probabil că scriitorul era bine-mersi, irosindu-şi aiurea în tramvai timpul şi preţioasa imaginaţie pe vreun oarecare proiect lipsit de importanţă, în vreme ce lumea pe care el fusese hărăzit s-o conceapă se acoperea cu praf în mintea lui. Nu era deloc de mirare că Roland era supărat pe el. Şi ea era puţin supărată.

— Care-i planul, Roland? întrebă Ted.

— Planul nostru se bazează pe două presupuneri: că îi vom putea lua prin surprindere şi apoi că vom putea crea panică printre ei. Nu cred că se aşteaptă la aşa ceva. De la Pimli Prentiss şi până la ultimul sapiens care patrulează pe dinafara gardului, niciunul nu are vreun motiv să-şi imagineze că munca le-ar putea fi întreruptă tocmai acum, când mai au atât de puţin. Şi în niciun caz nu au cum să-şi închipuie că ar putea fi atacaţi. Iar dacă aceste ipoteze sunt corecte, atunci vom învinge. Dacă nu, măcar nu vom mai apuca să trăim momentul când se vor sfărâma Grinzile şi se va prăbuşi Turnul.

Roland luă harta cu Algul Siento şi o întinse pe jos. Se strânseră toţi în jurul ei.

— Şinele astea, zise el arătând spre porţiunea haşurată, marcată cu 10. Am văzut cu binoclul că unele din vagoanele şi locomotivele stricate de pe ele se află cam la douăzeci de metri de gardul dinspre sud. Aşa este sau doar mi s-a părut?

— Aşa-i, răspunse Dinky şi indică mijlocul unei şine. Sigur, poţi zice că-i sud; e un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. Uite, vagonul ăsta de marfă e cel mai aproape de gard. Cam la zece metri de el. Pe el scrie COMPANIA DE TRANSPORT FEROVIAR SOO.

Ted dădea din cap.

— Foarte bună acoperire, spuse Roland. Excelentă acoperire.

Acum întinse şi el mâna spre zona de nord a complexului.

— Iar aici sunt tot felul de barăci.

— Pe vremuri acolo se depozitau proviziile, zise Ted, dar cred că sunt goale acum. Un timp au dormit acolo nişte Malahişti, dar Pimli şi Nevăstuică i-au gonit mai acum vreo şapte, opt luni.

— Indiferent dacă sunt pline sau goale, ne putem adăposti şi în ele, spuse Roland. Terenul din jurul lor e neted şi fără prea multe obstacole? Suficient de neted ca să se poată deplasa pe el chestia aia?

Şi arătă spre Tricla lui Suzie.

Ted şi Dinky se consultară din priviri, apoi Ted spuse:

— Categoric.

Susannah se aştepta la ceva proteste din partea lui Eddie, chiar dinainte de a afla ce anume avea pistolarul de gând. Dar tânărul nu spuse nimic. Foarte bine. Ea deja începuse să-şi aleagă în minte armele. Pistoalele.

Roland rămase tăcut câteva secunde, cu ochii la hartă, parcă adresându-i-se direct ei. Ted îi oferi o ţigară şi pistolarul o acceptă bucuros. Apoi începu să vorbească. De două ori făcu nişte semne cu creta pe o latură a lăzii cu arme. De alte două ori desenă nişte săgeţi pe hartă: una cu vârful spre punctul cardinal pe care ei încă îl mai numeau nord, cealaltă spre sud. Ted puse o întrebare. Dinky puse o alta. În spate, Sheemie şi Haylis se jucau cu Ete ca doi copii. Bumblerul le imita hohotele de râs cu o acurateţe stranie.

Când Roland isprăvi, Ted Brautigan zise:

— Asta înseamnă o vărsare formidabilă de sânge.

— Da, exact asta înseamnă. Şi intenţionez să vărs cât de mult.

— Cam periculos pentru domniţa voastră, remarcă Dinky, uitându-se mai întâi la Susannah, apoi la soţul ei.

Susannah nu zise nimic. Nici Eddie. El cunoştea riscul. Şi mai înţelegea şi motivul pentru care Roland o voia pe Suze la nord de complex. Bicla îi va oferi mobilitatea de care va avea nevoie. Cât despre riscuri… să ne gândim puţin: erau şase oameni care intenţionau să învingă şaizeci. Sau mai mulţi. Bineînţeles că vor fi riscuri şi bineînţeles că va curge mult sânge.

Va curge sânge şi va fi foc.

— Cred că voi putea să trag cu mai multe arme din puncte diferite, spuse Susannah, în ochi cu sclipirea caracteristică Dettei Walker. Prin radio, aşa cum faci sa zboare un avion de jucărie. Nu ştiu, poate o să-mi iasă. Dar oricum o să mă deplasez. Am să sfârâi ca grăsimea pe un grătar încins.

— Credeţi că o să meargă? întrebă Ted fără menajamente.

Buzele lui Roland se strâmbară într-un zâmbet fără umor.

— *Precis* o să meargă.

— De unde ştii?

Eddie îşi aduse aminte de raţionamentul lui Roland înainte de telefonul dat lui John Cullum şi ar fi putut răspunde el la această întrebare. Dar nu se băgă, pentru că dinh-ul lor era cel care trebuia să dea răspunsurile, dacă aşa îi era voia.

— Pentru că trebuie, zise pistolarul. Nu-i altă cale.

XI
ATACUL ASUPRA FORTĂREŢEI ALGUL SIENTO

1

Acum era a doua zi, puţin înainte ca sirena să anunţe schimbul de tură. Muzica ambientală va porni curând, raza de soare se va aprinde, iar schimbul de noapte al Sfărâmătorilor va părăsi Camera de Lucru prin ieşirea din stânga, în vreme ce schimbul de zi va intra prin dreapta. Totul era întocmai cum trebuia să fie, dar Pimli Prentiss dormise mai puţin de o oră şi chiar somnul acesta neîndestulător îi fusese bântuit de vise negre şi încâlcite, în cele din urma, cam pe la ora patru (ceasul de la capul patului *pretindea* că ar fi fost ora patru, dar cine mai putea şti cât era de fapt; şi, în fond, ce mai conta acum, când finalul era atât de aproape) se sculase din pat şi se aşezase în fotoliul de la birou, de unde privise la Promenada întunecată şi părăsită la ceasul acela, cu excepţia unui robot singuratic şi inutil care se încăpăţâna să patruleze pe acolo, fâlfâindu-şi aiurea spre cer cele şase braţe terminate în cleşti. Roboţii încă funcţionali se şubrezeau tot mai mult cu fiecare zi, însă era periculos să le scoţi bateriile, deoarece unele erau legate la explozivi şi te puteau arunca în aer cu tot cu robotul nefolositor. Prin urmare, nu aveai ce face şi trebuia să le tolerezi maimuţărelile, repetându-ţi că se va termina curând totul, lăudat fie Iisus şi Dumnezeul nostru, Tatăl Atotputernic. La un moment dat, fostul Paul Prentiss trase sertarul din dreptul genunchiului său, de unde scoase Coltul „Pacificator” de calibrul .40. Şi-l aşeză în poală. Cu arma aceasta fostul Stăpân, Humma, îl executase pe violatorul Cameron. Pe perioada mandatului său, Pimli nu fusese nevoit să execute pe nimeni, dar avea o senzaţie de mângâiere ori de câte ori ţinea pistolul pe genunchi şi îi simţea greutatea sumbră. Deşi habar nu avea să spună pentru ce anume avea nevoie de senzaţia aia de mângâiere în creierii nopţii, mai ales când totul mergea cum nu se poate mai bine. Nu ştia decât că fuseseră semnalate alte impulsuri anormale în înregistrările pe care Finli şi Jenkins, tehnicianul-şef, le numeau Telemetrie de Profunzime, de puteai crede că instrumentele cu pricina se aflau pe fundul oceanului, iar nu într-un subsol, alături de alte aparate necesare. Pimli se văzu nevoit să admită că ceea ce simţea (haide să spunem lucrurilor pe nume) era sentimentul unei catastrofe iminente. Încercă să se liniştească spunându-şi că se gândise prea mult la proverbul bunicului său, că acum aproape sărise, deci se apropia momentul când va putea să spună „hop”.

În cele din urmă se ridicase şi se dusese în baie. Lăsase jos capacul WC-ului şi se aşezase în genunchi ca să se roage. Aici era şi acum, însă simţi că se schimbase ceva în jurul lui. Nu auzise paşi, dar înţelese că pătrunsese cineva în biroul lui. Identitatea persoanei se impunea de la sine. Fără să-şi deschidă ochii, fără să-şi ridice mâinile de pe capacul closetului, strigă:

— Finli? Finli o' Tego? Tu eşti?

— Da, şefule, eu sunt.

Dar ce căuta *el* aici înainte de sunetul sirenei? Toţi cei din complex, inclusiv Sfărâmatorii, ştiau cu câtă patimă îşi proteja orele de somn Finli Nevăstuică. Dar toate la timpul lor. Deocamdată Pimli se întreţinea cu Domnul (deşi, ca să spunem adevărul, moţăise sprijinit de closet atunci când un instinct primitiv îi atrăsese atenţia că nu mai este singur la primul etaj din Casa Directorului). Şi nu se cuvenea să tratezi cu lipsă de consideraţie un musafir atât de important ca Dumnezeul nostru. Drept care îşi termină mai întâi rugăciunea („Dă-mi toată milostivirea şi îndurarea Ta, amin!") înainte să se ridice, strâmbându-se de durere, din poziţia în care înţepenise. Afurisita aia de spinare parcă nici nu ştia că trebuia să ridice burdihanul acela mare.

Finli stătea în picioare lângă fereastră, studiind „Pacificatorul" de calibru .40 în lumina slabă, învârtindu-l pe toate părţile ca să-i poată admira ornamentele delicate de pe patul placat.

— Asta i-a zis noapte bună lui Cameron, nu-i aşa? întrebă Finli. Despre violator vorbesc.

Pimli dădu din cap.

— Ai grijă, fiule. E încărcat.

— Şase?

— Opt! Eşti chior? Uită-te la cât de mare-i cilindrul, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe Finli chestia cu cilindrul îl lăsă rece. Îi înapoie pistolul lui Pimli.

— Ştiu cum se apasă pe trăgaci, asta ştiu, da, sigur că da. Şi mi se pare mai mult decât suficient.

— Da, cu condiţia să-ţi fi încărcat altcineva arma. Spune-mi, acum, de ce te-ai sculat la ceasul ăsta şi de ce mă deranjezi la rugăciunea de dimineaţă?

Finli îl privi în ochi:

— Dacă ar fi să mă apuc eu să te întreb de ce te-am găsit în budă, la rugăciune, *îmbrăcat şi pieptănat,* nu în halat şi papuci şi doar cu un ochi căscat, ce mi-ai răspunde atunci?

— M-a apucat tremuriciul. Simplu. Bag seamă că şi pe tine te-a apucat.

Finli zâmbi încântat:

— Tremurici! Asta-i atunci când te apucă bâţa-bâţa de la nervi şi

eşti zăpăcit la cap?

— Cam aşa ceva, da.

Zâmbetul lui Finli se lăbărţă, dar lui Pimli nu i se păru prea sincer.

— Îmi place! Îmi place de nu mai pot! Tremurici! Tremurilă-tremurici!

— Nu, îl opri Pimli. „A avea tremurici", asta e expresia.

Zâmbetul taheenului se stinse.

— Şi eu am tremurici. Şi eu fac bâţa-bâţa de la nervi. Şi eu sunt zăpăcit la cap.

— Au mai fost impulsuri ciudate în telemetre?

Finli ridică din umeri, apoi dădu moale din cap. Problema cu Telemetria de Profunzime era că nimeni nu ştia cu exactitate ce anume măsura. Poate telepatia, sau (Doamne, fereşte!) teleportarea, sau poate chiar anumite trepidaţii adânci din textura realităţii, anticipând iminenta frângere a Grinzii Ursului. Imposibil să-ţi dai seama. Însă în ultimele patru luni tot mai multe părţi din aparatura aceea întunecată şi tăcută se treziseră la viaţă.

— Ce zice Jenkins? îl întrebă Pimli.

Aproape fără să-şi dea seama ce face, îşi pusese Coltul în tocul de armă atârnat la subraţ, ducându-ne, prin acest gest al lui, mai aproape cu un pas de ceea ce voi nu vreţi să auziţi, iar eu nu vreau să vă povestesc.

Enervat, o' Tego făcu un gest obscen.

— Cum să-l întreb ce părere are, de vreme ce nu ştie nici măcar ce înseamnă simbolurile de pe cadranele de la telemetre?

— Uşurel, spuse Pimli punând mâna pe umărul Şefului Securităţii.

Şi fu mirat (ba chiar niţeluş speriat) când simţi cum zbârnâie carnea taheenului sub materialul subţire al cămăşii elegante de la Turnbull & Asser.

— Uşurel, prietene! Am întrebat şi eu, atâta tot.

— Nu pot să dorm, nu pot să citesc, nu pot nici măcar să mă fut, zise Finli. Pe toate le-am încercat, pentru numele lui Gan! Vino cu mine până la Casa Damli ca să te uiţi şi tu la afişajele optice. Poate ţi-o veni vreo idee.

— Eu sunt şeful cirezii, nu un amărât de tehnician, zise cu blândeţe Pimli, pornind deja spre uşă. Dar, pentru că n-am altceva mai bun de făcut…

— Poate că-i doar din cauză că se apropie sfârşitul, spuse Finli, oprindu-se în pragul uşii.

— Poate, încuviinţă cu seninătate Pimli. Iar o plimbare în aerul proaspăt al dimineţii nu are cum să ne facă vreun că… Hei! Hei, tu, de colo! Malahistule! Nu sta cu spatele când vorbesc cu tine!

Malahistul, un amărât jigărit, într-o salopetă străveche de blugi (turul lăsat până sub pulpe era acum complet alb), se supuse. Avea

obrajii bucălaţi şi acoperiţi cu pistrui. Iar ochii, chiar dacă speriaţi în momentul acesta, aveau o minunată nuanţă de albastru. Şi dacă nasul nu i-ar fi fost mâncat de bube pe o parte, făcându-l să pară că nu are decât o singură nară, nu s-ar fi putut spune despre el că era urâţel. Malahistul acesta căra un coş. Pimli avea senzaţia că-l mai văzuse pe janghinosul acela prin zonă, dar nu era sigur; pentru el toţi Malahiştii erau aproape identici.

Dar ce conta? Era treaba lui Finli să-i identifice, iar acum taheenul luă problema în mâini şi se îndreptă spre nefericit, trăgându-şi mănuşa din latex scoasă de la curea. Malahistul se făcu mic lângă un zid, strângând la piept coşul din nuiele şi slobozind un vânt sonor din cauza spaimei. Pimli se văzu nevoit să-şi muşte cu putere partea interioară a obrazului ca să nu izbucnească în râs.

— Nu, nu, *nu!* zbieră Şeful Securităţii, plesnindu-l peste faţă pe Malahist cu mâna înmănuşată.

(Nu era bine să-i atingi pe Malahişti neprotejat; purtau prea mulţi microbi răi.) Stropi de salivă zburară de pe buzele amărâtului şi stropi de sânge din gaura pe care o avea în nas.

— Nu-mi vorbi din cutia ki'{110}, sai Haylis! Nici gaura din capul tău nu arată mai bine decât aia a curului, dar măcar aşa ai da dovadă de ceva respect. Ai grijă cum te porţi!

— Heil, Finli o' Tego! bolborosi Haylis, dându-şi atât de tare cu pumnul în frunte, că se izbi cu capul de zid – *pac!*

Asta îi puse capac lui Pimli care izbucni în hohote de râs, cu tot efortul de a se abţine. Oricum, Finli nu va putea să-i reproşeze această lipsă de prestanţă, pentru că şi el zâmbea acum. Însă Pimli se cam îndoia că Malahistul pe nume Haylis ar fi găsit ceva consolare în zâmbetul acela. Dezvăluia prea mulţi dinţi ascuţiţi.

— Heil, Finli al Pazei, zile lungi şi nopţi senine îţi urez, sai!

— Aşa-i mai bine, fu de acord Finli. Nu foarte, doar niţeluş. Ce mama dracului cauţi aici înainte de Sirenă şi Soare? Şi să-mi spui imediat ce ai în paner, măi, agarici!

Haylis strânse şi mai tare coşul la piept, privind speriat în toate părţile. Zâmbetul lui Finli se stinse instantaneu.

— Dă capacul la o parte şi arată-mi ce ai înăuntru chiar în secunda asta, nerodule, ori ai să-ţi aduni măselele de pe jos, mârâi ameninţător Şeful Securităţii din Algul Siento.

O clipă Pimli crezu că Malahistul nu se va supune şi simţi un fior de panică. Dar apoi individul ridică foarte încet capacul de pe coşul din nuiele. Era un coş cu mânere, cunoscut pe meleagurile natale ale lui Finli sub numele de „paner". Malahistul i-l întinse în silă, închizând pleoapele acoperite cu muci uscaţi şi întorcând capul într-o parte, în aşteptarea loviturii care avea să urmeze.

Finli se uită în coş. Nu zise nimic multă vreme, apoi scoase hohotul

lui caracteristic de râs, ca un lătrat de hienă, invitându-l pe Pimli să se uite şi el. Stăpânului îi luă ceva timp să priceapă ce anume vedea acolo. Apoi îşi aduse brusc aminte de coşul de pe obraz pe care şi-l storsese, oferindu-i lui Finli puroiul cu sânge, aşa cum oferi unui prieten o delicatesă rămasă pe masă după un ospăţ. Pe fundul coşului din braţele Malahistului era o grămăjoară de şerveţele din hârtie folosite. Kleenex.

— Te-a trimis Tammy Kelly să culegi gunoaiele? întrebă Pimli.

Malahistul dădu cu timiditate din cap.

— Şi ţi-a spus că poţi să ţii pentru tine orice mizerie găsită în pubele?

Îşi imagina că Malahistul va minţi. Şi dacă aşa vor sta lucrurile, atunci Stăpânul îi va ordona lui Finli să-l rupă cu bătaia, ca să-i fie de învăţătură pentru lipsa lui de sinceritate.

Dar Malahistul, pe numele lui adevărat Haylis, clătină din cap cu tristeţe.

— În regulă, oftă uşurat Pimli.

Căci, zău, era mult prea devreme pentru bătăi şi urlete. Îţi strica pofta de mâncare.

— Ia-ţi trofeul şi du-te. Dar vezi, fraiere, data viitoare ai grijă să ceri voie, altminteri o să pleci de aici călcat în picioare. M-ai priceput?

Malahistul dădu cu sârg din cap.

— Atunci, pleacă! Dispari din ochii mei şi din casa mea!

Îl urmăriră cum se îndepărtează, cu prada lui de şerveţele pline cu muci pe care cu siguranţă le va savura ca pe nişte fondante. Se luară la întrecere care să-şi păstreze mai bine expresia gravă şi neînduplecată până când dispărea din vedere nefericitul fiu al nimănui. Abia după aceea izbucniră amândoi în hohote răsunătoare. Ba chiar Finli o' Tego se clătină pe picioare de atâta râs şi se lovi de un portret de al său, atârnat de perete. Apoi se lăsă în fund, hohotind isteric. Pimli îşi acoperi faţa cu mâinile şi râse până începu să-l doară burdihanul cel impozant. Repriza aceasta de râs risipi pe loc tensiunea cu care începuseră amândoi ziua.

— Periculos individ, n-am ce zice! reuşi să bolborosească Finli când îşi recăpătă graiul, ştergându-şi de zor ochii înlăcrimaţi cu o mână acoperită cu blană.

— Sabotorul Mucilor, fu de acord Pimli, aproape vânăt la faţă.

Schimbară o privire şi izbucniră din nou în răgete uşurate de râs, până când reuşiră s-o trezească pe menajera care dormea în cămăruţa ei de la etajul trei. Tammy Kelly rămase nemişcată în patul ei îngust, ascultând la zbieretele kamaiştilor de jos, privind dezaprobator în întuneric. Da, toţi bărbaţii erau la fel, indiferent ce fel de piele purtau.

În cele din urmă, Stăpânul sapiens şi Şeful taheen al Securităţii ieşiră din casă şi o apucară, braţ la braţ, pe Promenadă. În tot acest

timp, Copilul lui Roderick ieşi în grabă pe poarta de la nord, cu capul în pământ şi inima zbătându-i-se nebuneşte în piept. Cât de aproape fusese! O, da! Dacă Cap-de-Nevăstuică l-ar fi întrebat „Ia spune-mi, Haylis, ai ascuns ceva pe aici?" el ar fi minţit cât de bine era în stare, dar unul ca el în veci nu va putea să-l mintă cum se cuvine pe unul ca Finli o' Tego! Niciodată-niciodată-niciodată! S-ar fi dat în vileag, mai mult a sigur. Dar, lăudat fie Gan, nu se dăduse! Chestia rotundă pe care i-o dăduse pistolarul era acum ascunsă în dormitorul din spate, unde zumzăia în legea ei. O pusese în coş, aşa cum i se ceruse; o acoperise cu şerveţele curate luate din cutia de pe lavoar, aşa cum i se spusese. Nu-i zisese nimeni să pună mâna pe şerveţelele folosite, însă nu putuse rezista aromei lor umede, delicioase. Şi totul mersese de minune, păi, nu? Păi, da! Căci în loc să-i pună tot felul de întrebări la care nu ar fi putut răspunde, cei doi îşi bătuseră joc de el şi îl lăsaseră să plece, îşi dorea să urce iar pe munte şi să se mai joace cu bumblerul, mult de tot îşi dorea, dar sapiensul ăla bătrân, cu părul alb, căruia i se zicea Ted, îi spusese să plece de acolo, să plece departe, departe de tot de îndată ce îşi va fi terminat treaba. Şi dacă auzea împuşcături, trebuia să se adăpostească undeva până când încetau. Şi aşa va face, o, da, fără îndoială. Oare nu făcuse el tot ce-i ceruse Roland de Gilead? Prima bilă zumzăitoare era acum într-unul din cămine, Feveral; alte două erau în Casa Damli, unde lucrau Sfărâmătorii şi dormeau gărzile când nu erau de serviciu, iar ultima era în Casa Stăpânului… unde aproape că fusese prins! Haylis habar nu avea ce ştiau să facă bilele alea zumzăitoare şi nici nu-şi dorea să afle. O să plece cât mai departe, poate cu prietena lui, Garma, dacă va reuşi s-o găsească. Dacă vor începe împuşcăturile, se vor ascunde într-o groapă adâncă, iar el îi va oferi din şerveţelele lui. Unele nu aveau mare lucru pe ele: doar urme de spumă de ras: Însă pe altele erau muci proaspeţi şi mari, de culori ce mergeau de la galben-pal până la galben-verzui. Chiar şi acum le putea simţi aroma ademenitoare. Iar pe cel mai mare şi mai frumos, cel cu sânge coagulat, îl va păstra pentru Garma şi poate ea o să-l lase să-i facă mumu. Haylis grăbi pasul, zâmbind la gândul că îi va face mumu prietenei sale.

2

La adăpostul uneia din barăcile goale de la nordul complexului, Susannah stătea cocoţată pe tricicletă şi îl urmărea pe Haylis îndepărtându-se de Algul Siento. Observă că nefericitul, desfiguratul sai zâmbea, de unde trase concluzia că lucrurile merseseră bine. Ceea ce era o veste extrem de bună. Când nu îl mai văzu, îşi îndreptă atenţia spre partea dinspre ea a complexului.

Din locul unde se afla, vedea ambele turnuri din piatră (deşi doar

partea de sus a celui din stânga, deoarece restul era ascuns de un pliu al dealului). Construcţiile erau îmbrăcate într-un fel de iederă. Probabil iederă de cultură, nu sălbatică, îşi zise Susannah, gândindu-se la ariditatea solului de acolo. În turnul dinspre vest se vedea un individ care stătea într-un fotoliu foarte asemănător cu cele de la La-Z-Boy{111}. Lângă parapetul dinspre est se aflau un taheen cu cap de castor şi un căutător (dacă nu era căutător, ci sapiens, îşi spuse Susannah, înseamnă că era un netrebnic urât cu spume), adânciţi în conversaţie, în mod clar aşteptând sirena care să vestească încheierea turei şi servirea micului dejun la popotă. Între cele două turnuri se vedeau cele trei garduri din sârmă ghimpată, cu spaţiu suficient între ele pentru ca santinelele să poată patrula pe acolo, fără riscul de a primi vreun şoc electric. Dar în această dimineaţă nu era nimeni acolo. Puţinii *folken* din interiorul gardului electrificat se fâţâiau agale de colo până colo, fără să dea semne că s-ar grăbi undeva. Dacă scena asta apatică ce se desfăşura înaintea ochilor lui Susannah nu era cumva cea mai mare escrocherie a secolului, însemna că Roland avea dreptate. Erau la fel de vulnerabili în faţa unui atac ca o turmă de porci care îşi primeşte ultima masă în faţa abatorului: hai-commala-haide-hai, carne bună o să ai. Şi, cu toate că pistolarii nu reuşiseră să găsească vreo armă cu foc teleghidat, *descoperiseră* că trei dintre puştile mai futuristice erau prevăzute cu comutatoare marcate cu INTERVAL. După părerea lui Eddie, puştile acestea erau *leizere*, deşi nici în ruptul capului Susannah nu putea înţelege ce legătură putea fi între iezerele de munte şi nişte arme. Jake propusese să testeze una în pustietatea de dincolo de Devar-Toi, dar Roland respinsese această idee din capul locului. Asta se întâmplase aseară, în timp ce revedeau planul pentru a o suta oară.

— Are dreptate, puştiule, spusese Eddie. Măscăricii ăia de acolo şi-ar putea da seama că tragem cu puşcoacele astea, chiar dacă nu văd şi nu aud nimic. Nu avem de unde şti ce fel de vibraţii recepţionează telemetrele alea ale lor.

La adăpostul întunericului, Susannah instalase toate cele trei „leizere". La momentul potrivit va regla dispozitivele de comutare. Şi atunci s-ar putea ca puştile să funcţioneze, amplificând impresia pe care ei voiau s-o creeze; ori s-ar putea să nu funcţioneze. Ea le va testa doar atunci când va fi momentul; asta era tot ce putea face.

Cu inima bubuindu-i în piept, Susannah aştepta începerea muzicii ambientale. Aştepta semnalul sirenei. Şi mai aştepta şi focurile de arme, presupunând că ghiulelele pe care le amplasase Malahistul aveau să funcţioneze aşa cum îţi *închipuia* Roland.

— Ideal ar fi să detoneze toate patru în cele cinci, zece minute cât durează schimbarea gărzii, spusese Roland cu o seară în urmă. Atunci se vor buluci care încotro, căutându-şi prietenii şi comentând

exploziile. Sigur, e prea mult să ne aşteptăm la aşa ceva, dar măcar putem spera.

Da, să spere. Măcar atât puteau face… speranţă într-o mână, rahat în cealaltă – ia să vedem care se umple prima. În orice caz, ea singură va hotărî când să tragă primul foc. Iar după aceea, totul se va derula jin-jin{112}.

Te rog, Doamne, Te implor, ajută-mă să aleg momentul potrivit.

Şi aşteptă, cu ţeava automatului Coyote sprijinită de umăr. Când începu muzica, o variantă înregistrată a ceea ce ei i se părea a fi „'At's Amore"{113}, Susannah tresări în scaunul de la TLS (Tricla lui Suzie) şi apăsă fără să vrea pe trăgaci. Dacă nu ar fi avut piedica pusă, ar fi revărsat un potop de gloanţe asupra tavanului barăcii, stricând planul pe loc. Dar Roland fusese un profesor excelent, iar trăgaciul nici nu i se clinti sub deget. Însă inima ei îşi dublă ritmul bătăilor, ba poate chiar şi-l triplă; şi simţi cum i se prelinge sudoarea pe tot trupul, chiar dacă încă era destul de frig afară.

Muzica ambientală începuse, iar acesta era un lucru bun. Dar muzica singură nu era suficientă. Susannah rămase în scaunul de la TLS, aşteptând să audă sirena.

3

— Dino Martino, şopti abia auzit Eddie.

— Ce zici? îl întrebă Jake.

Ajunseseră toţi trei în spatele vagonului de marfă de la COMPANIA DE TRANSPORT FEROVIAR SOO, făcându-şi drum prin cimitirul de locomotive şi vagoane vechi. Erau deschise ambele uşi culisante prin care se încărca şi, uitându-se prin ele, dintr-o parte în cealaltă, reuşiseră să vadă gardul, turnul din sud şi orăşelul Pleasantville, care, în realitate, nu era decât o singură stradă. Robotul cu şase braţe care patrulase mai devreme pe Promenadă se afla acum aici, legănându-se înainte şi înapoi pe Strada Mare, pe lângă magazinele de modă veche (şi închise) şi urlând ceva ce suna ca nişte ecuaţii matematice din adâncul… plămânilor?

— Dino Martino, repetă tânărul.

De la picioarele stăpânului său, Ete îşi ridică ochişorii aurii. Eddie se aplecă şi-l mângâie uşor pe cap.

— Dean Martin a cântat prima oară cântecul ăla.

— Pe bune? întrebă Jake, fără să-i pese cu adevărat.

— Sigur că pe bune. Doar că noi îl cântam cu alte cuvinte: „Că când luna îţi trage una peste ochi ca un rahat mare şi gras, ăla-i amor…"

— Sssst, vă rog, murmură Roland.

— Că doar n-oţi simţi deja miros de fum? spuse Eddie.

Şi Jake, şi Roland clătinară din cap. Pistolarul ţinea în mână arma

lui vecile cu patul din lemn de santal. Jake îşi alesese un AR-15, dar avea şi traista cu Orize pe umăr, nu doar ca să-i poarte noroc. Dacă totul mergea conform planului, vor avea curând nevoie de ele.

4

La fel ca mulţi oameni care beneficiază de ceea ce este îndeobşte cunoscut sub denumirea generică de „personal de serviciu", Pimli Prentiss nu se gândea la servitorii lui ca la nişte fiinţe înzestrate cu ţeluri, ambiţii şi sentimente; altfel spus, nu se gândea la ei ca la nişte sapienşi. Atâta vreme cât era cineva care să-i aducă paharul cu whisky de după-amiază şi cotletul (în sânge) la ora şase treizeci, nici nu se gândea la ei. Şi cu siguranţă că ar fi fost peste măsură de uimit să afle că Tammy (menajera) şi Tassa (valetul) se detestau profund. Şi cum să fi ştiut, de vreme ce în preajma lui aveau o atitudine plină de respect (chiar dacă glacial) unul faţă de celălalt.

Numai că Pimli nu era acasă în dimineaţa aceasta când din difuzoarele camuflate ala complexului se înălţară primele acorduri ale şlagărului „'At's Amore" (fără îndoială interpretat de Orchestra de un Miliard de Coarde Proaste). Stăpânul mergea agale pe Promenadă, însoţit acum nu doar de Şeful Securităţii, ci şi de Jakli, un taheen cu cap de corb care avea funcţia de tehnician-şef al complexului. Discutau despre datele afişate de Telemetrele de Profunzime, iar Pimli nici nu se gândea la casa pe care o părăsise azi pentru ultima oară. Şi categoric că nici nu-i putea trece prin minte că Tammy Kelly (tot în cămaşa de noapte) şi Tassa din Sonesh (tot cu pantalonii scurţi de la pijamaua din mătase pe el) erau în pragul unui conflict armat pe tema proviziilor din cămară.

— Uite-te la asta! ţipă femeia.

Se aflau amândoi în bucătăria mare, dar foarte întunecoasă, pentru că era luminată doar de trei becuri nearse încă. Nici în Depozit nu se mai găseau multe becuri, iar cele rămase erau păstrate pentru Camera de Lucru.

— La ce să mă uit?

Îmbufnat. *Botos.* Ba chiar, nu cumva pe guriţa lui ca arcul lui Cupidon erau niscaiva urme de ruj? Ba parcă da.

— Eşti chior? Nu vezi locurile goale de pe rafturi? se indignă ea. Uite! Nu mai sunt conserve cu fasole!

— Îl doare-n cur de fasole, aşa cum foarte bine ştii şi tu…

— Nici cu peşte! Cu ton! Şi n-ai să-mi spui că nici din *ăsta* nu mănâncă? Ba mănâncă până-i iese pe urechi, aşa cum ştii şi *tu!*

— Nu poţi să…

— Nici supă nu mai e…

— Pe dracu că nu mai e! zbieră el. Cască ochii cum trebuie şi uite

acolo şi colo şi *dinco*…

— Nu mai e supa de roşii de la Campbell, care-i place cel mai mult, îl întrerupse femeia, apropiindu-se mai mult de el.

Niciodată până arunci certurile lor nu degeneraseră în încăierări propriu-zise, dar Tassa avea impresia că ziua de astăzi ar putea fi diferită. Şi dacă da, foarte bine! Demult aştepta prilejul să-i tragă un pumn în ochi babei ăsteia grase şi cu diaree verbală.

— Ţi se pare că vezi pe-aici supă de roşii Campbell, Tassa de Pripas ce eşti tu?

— Da' de ce nu aduci tu o lădiţă cu conserve? o întrebă, făcând şi el un pas înainte.

Acum stăteau aproape nas în nas, dar, cu toate că femeia era masivă, iar tânărul era subţirel, valetul Stăpânului nu dădea niciun semn că s-ar teme. Tammy clipi nedumerită şi, pentru prima dată de când Tassa intrase pe jumătate adormit în bucătărie, cu gândul să-şi ia doar o cană cu cafea, mulţumesc foarte frumos, chipul menajerei căpătă o expresie care nu era câtuşi de puţin de enervare. Poate că era nelinişte; poate chiar frică.

— Aşa de slăbuţă eşti, Tammy, care *tu* eşti de Pripas, că nu poţi să aduci o lădiţă cu supe din Depozit?

Jignită, femeia se îndreptă de spate. Fălcile (unsuroase şi lucioase din cauza cremei de noapte) îi fremătau de-atâta siguranţă de sine.

— Dintotdeauna asta a fost îndatorirea valetului! Nu te preface că ai uitat!

— Nu există nicio lege care să-ţi interzică să dai o mână de ajutor. Ieri i-am tuns gazonul, după cum prea bine ştii. Şi pe tine te-am văzut în bucătărie cu un pahar cu ceai rece în mână, da, da, da, te-am văzut, aşa să ştii tu. Şi ce bine te mai simţeai stând degeaba!

Femeia se înfoie, indignată la culme, uitând de orice frică ar fi simţit.

— Am şi eu dreptul să mă odihnesc, la fel ca toată lumea! Tocmai ce spălasem pe jos…

— Ba mie mi s-a părut că Dobbie a spălat, spuse valetul.

Dobbie era genul acela de robot cunoscut sub numele de „elf-casnic”{114}, cam vechi, dar încă destul de eficient.

Tammy se ambala şi mai tare.

— Ce ştii tu despre cum se ţine o casă, curist mic şi mojic?

Bujori violeţi înfloriră brusc în obrajii de obicei foarte palizi ai lui Tassa. Îşi dădu seama că strânsese pumnii doar atunci când unghiile foarte îngrijite îi intraseră în palme. Îi trecu prin minte că cearta asta meschină era de-a dreptul ridicolă în lumina sfârşitului care se apropia pentru toţi; nu erau decât doi tâmpiţi care se luaseră la harţă şi se înjurau chiar pe buza abisului. Dar, cu toate astea, nu-i păsa deloc. Ani la rând scroafa asta grasă şi bătrână s-a tot luat de el şi iată că

acum mărturisise motivul adevărat. În sfârşit, iată cum adevărul gol-goluţ ieşise la iveală.

— Asta te deranjează la mine, coană-sai? o întrebă el suav. Că îmi place să pup băţul, nu să astup gaura? Ăsta-i baiul?

Torţe se aprinseră în obrajii lui Tammy Kelly. Nu intenţionase să meargă atât de departe, dar dacă tot o făcuse – dacă o făcuseră *amândoi,* căci era la fel de mult şi vina lui – nu avea de gând să dea înapoi.

— În Biblia Stăpânului se zice că pederastia e un mare păcat, îl informă ea cu făţărnicie. Cu ochii mei am citit, da, da. În Levitic, capitolul trei, versetul…

— Nu mai spune? Da' ce zice Leviticul ăla despre păcatul lăcomiei? se interesă el. Ce scrie acolo despre femeia cu ţâţele ca nişte găleţi şi curul cât masa de bucătă…

— Lasă-mi în pace curul, *sugător de cocoşel* ce eşti!

— Măcar eu am parte de aşa ceva, şopti el cu dulceaţă în glas, şi nu tre' să mă duc la culcare cu un pământuf pentru praf…

— Nu care cumva să îndrăzneşti! zbieră ea strident. Închide-ţi gura aia spurcată înainte să ţi-o închid eu!

— …ca să-mi curăţ pânzele de păianjen din găurică şi ca să pot…

— Îţi scot toţi dinţii din gură dacă nu…

— …să-mi gâdilesc plăcinţica cu cârmâz bătrână şi obosită.

Şi îi veni în minte ceva ce ar fi scos-o şi mai tare din sărite:

— Plăcinţica mea obosită, bătrână şi *murdară!*

Femeia strânse şi ea pumnii, mult mai mari decât ai lui.

— Cel puţin, eu niciodată…

— Nu mai continua, coană-sai, ai milă.

— …niciodată n-am avut mătărânga scârboasă… mătărânga… scârboasă…

Vocea i se stinse treptat. Uimită, începu să adulmece aerul. Îl adulmecă şi valetul şi îşi dădu seama că mirosul nu era nou. Îl simţise cam de pe la începutul scandalului, numai că acum era mai puternic.

Tammy spuse:

— Simţi miros de…

— …fum! zise el şi se priviră speriaţi amândoi, uitând cu totul *de* cearta care fusese pe punctul de a se transforma în bătaie.

Ochii lui Tammy se opriră asupra afişului atârnat lângă maşina de gătit. Prin tot Algul Siento se găseau asemenea mesaje, din cauză că majoritatea clădirilor din complex erau din lemn. Lemn *vechi.* TREBUIE SĂ COLABORAM PENTRU CREAREA UNUI MEDIU FĂRĂ INCENDII.

Undeva, nu prea departe, începu să zbiere cu putere unul din detectoarele de fum care încă mai funcţionau. Tammy se repezi în cămară, după extinctor.

— Ia-l pe ăla din bibliotecă, strigă la Tassa, care o luă la goană fără să protesteze.

Tuturor le era frică de foc.

5

Gasky o' Tego, Adjunctul Şefului Securităţii din Algul Siento, stătea de vorbă cu James Cagney în holul Căminului Feveral, căminul situat chiar în spatele Casei Damli. Cagney era un can-toi cu păr roşu, înnebunit după cămăşile în stil cowboy şi cizmele care adăugau vreo opt centimetri la înălţimea lui de unu şaizeci şi opt. Cu carneţele în mâini, cei doi discutau despre anumite schimbări ce trebuiau făcute la paza Casei Damli pentru săptămâna următoare. Şase gărzi din schimbul al doilea se îmbolnăviseră de ceea ce Gangli, doctorul complexului, spunea că este o boală a sapienşilor, cunoscută sub numele de oreion. Boala era ceva comun în Bubuit de Tunet, se afla în aer şi în resturile otrăvite lăsate de bătrâni. Gangli zicea că erau norocoşi că nu dăduse vreo molimă peste ei, ca Moartea Neagră sau Frigurile Fierbinţi.

Mai încolo, în curtea pavată din spatele Casei Damli se desfăşura un meci matinal de baschet. O echipă formată din câţiva taheeni şi can-toi (care aveau să intre de gardă de îndată ce va suna sirena) împotriva unei echipe prăpădite de Sfărâmători. Gaskie îl urmări pe Joey Rastosovich cum încearcă o aruncare la coş de la centrul terenului – *fâs.* Trampas îl deposedă de minge şi o scoase din teren, în vreme ce se scărpina sub tichia de pe cap. Gaskie nu se dădea în vânt după Trampas, care manifesta o simpatie cu totul şi cu totul necuvenită faţă de animalele alea talentate pe care le avea în grijă. Ted Brautigan urmărea şi el meciul de pe treptele căminului. Ca de obicei, sorbea dintr-o cutie cu Nozz-A-La.

— Rahat, exclamă James Cagney pe tonul unuia care vrea să pună punct o dată pentru totdeauna unei discuţii plictisitoare. Dacă nu te deranjează să pui vreo doi sapienşi să patruleze vreme de o zi sau două…

— Ce-o fi cu Brautigan de s-a sculat aşa devreme? îl întrerupse Gaskie. De obicei nu se dă jos din pat mai devreme de amiază. La fel şi puştiul ăla cu care s-a înhăitat. Cum îl cheamă?

— Earnshaw?

Bine, Brautigan era prieten şi cu retardatul ăla, Ruiz. Dar Ruiz nu prea mai era puşti.

Gaskie dădu din cap.

— Da, Earnshaw, aşa îl cheamă. E de serviciu azi. L-am văzut mai devreme în Camera de Lucru.

Pe Cag (cum îi ziceau prietenii) îl durea exact undeva dacă

Brautigan se trezea la primul ciripit al păsărelelor (nu că ar mai fi rămas prea multe păsărele care să ciripească în Bubuit de Tunet); el nu voia decât să-i bifeze pe toţi cei de pe lista de serviciu, ca să se poată duce la Damli să halească nişte ouă prăjite. Auzise că unul dintre Malahişti găsise pe undeva nişte arpagic proaspăt şi…

— Simţi cum miroase, Cag? îl întrebă din senin Gaskie.

Can-toiul care-şi imagina că seamănă cu James Cagney{115} tocmai ce voia să-l întrebe pe Gaskie dacă nu cumva slobozise vreun vânt, dar îşi revizui replica ironică. Căci se simţea un miros. De fum?

Da, parcă de fum.

6

Ted şedea pe treptele Căminului Feveral, inspirând aerul puturos şi ascultând cum se înjură sapienşii şi taheenii pe terenul de baschet. (Nu însă şi can-toii; aceştia refuzau să se dedea la asemenea vulgarităţi.) Inima îi bătea cu putere, dar nu îşi grăbise ritmul. Acum înţelese că, dacă era în viaţa lui vreun Rubicon, îl traversase deja demult. Poate chiar în noaptea aceea când îl aduseseră căutătorii înapoi din Connecticut; cel mai probabil în ziua când îi împărtăşise lui Dinky planul lui de a lua legătura cu pistolarii despre care Sheemie Ruiz susţinea că se aflau în apropiere. Acum se simţea încordat (la greu, ar fi spus Dinky), dar nervos? Nu. Nervii erau pentru aceia care nu s-au decis încă ce anume vor face.

Din spate îl auzi pe un tembel (Gaskie) întrebându-l pe celălalt tembel (Cagney) dacă simte vreun miros de ceva şi atunci Ted fu convins că Haylis îşi făcuse treaba. Planul fusese pus în mişcare. Ted scoase din buzunar o bucăţică de hârtie. Pe ea era scris un rând, într-un pentametru perfect, deşi fără influenţe shakespeariene: *ÎNDREPTAŢI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE ŞI NU VEŢI PĂŢI NIMIC.*

Îl privi ţintă, pregătindu-se să-l difuzeze.

În sala de recreere din Feveral se declanşă un detector de fum cu un răget prelung, ca de măgar.

Gata! Fie ce-o fi! îşi zise el şi privi spre nord unde spera să se fi ascuns deja primul trăgător – femeia aceea fără picioare.

7

Stăpânul Prentiss apucase să parcurgă trei sferturi din drumul către Casa Damli, încadrat de Finli şi Jakli, când se opri brusc. Nu se auzise încă sirena, dar din spate veneau nişte zbierete puternice. Nici nu se întoarseră bine în direcţia aceea, când auziră un alt zbieret din

cealaltă parte a complexului, din zona unde se aflau căminele.

— Ce dracu'… începu Prentiss.

…e asta, voise el să spună, dar se opri văzând-o pe Tammy Kelly ieşind în fugă pe uşa din faţă a Casei Directorului, cu Tassa, valetul lui, împleticindu-se în urma ei. Amândoi dădeau din mâini ca nebunii.

— *Foc!* urlă Tammy. *Foc!*

Foc? Imposibil, refuză să creadă Pimli. *Dacă din casa mea se aude detectorul de fum şi dintr-unul din cămine* tot *detectorul se aude, înseamnă că…*

— E o alarmă falsă, îi spuse el lui Finli. Ştii că aşa fac detectoarele astea când li se termină bateri…

Însă, înainte de a-şi duce până la capăt această opinie optimistă, una din ferestrele Casei Directorului explodă chiar sub ochii lor. În urma cioburilor ţâşni o flacără portocalie.

— Pe toţi zeii! bâzâi Jakli. Chiar e un *incendiu!*

Pimli se holba, cu gura căscată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. şi atunci porni o *altă* alarmă de incendiu, sfredelindu-le timpanele cu un şir de sughiţuri stridente. Doamne, Dumnezeule, Bunule Iisus, aia e una din alarmele din *Gat Damli!* Dar n-are cum să se fi petrecut ceva aco…

Finli o' Tego îl apucă de braţ.

— Şefule, spuse el destul de calm. Avem necazuri.

Înainte ca Prentiss să-i poată răspunde, porni şi sirena, anunţând schimbarea turelor. Şi de-abia atunci realiză cât de vulnerabili vor fi în următoarele şapte, opt minute. Vulnerabili în toate privinţele.

Dar refuză să folosească cuvântul *atac.* Deocamdată.

8

Lui Dinky Earnshaw i se părea că stă de o veşnicie în fotoliul acela moale, aşteptând cu înfrigurare începerea balului. În mod obişnuit se simţea foarte bine atunci când era în Camera de Lucru – la naiba, *toată lumea* se simţea bine acolo, datorită efectului de „minte-pozitivă". Însă astăzi simţea doar cum pe dinăuntrul lui nişte cabluri din sârmă se înfăşoară mai strâns, tot mai strâns, făcându-i maţele ghem. Ştia că, din când în când, taheenii şi can-toii se uită în jos spre el din balcoane, purtaţi şi ei pe valul „minţii-pozitive", dar nu avea de ce să-şi facă griji că l-ar putea „gini" unii de ţeapa lor. Măcar în privinţa asta era în siguranţă.

Un detector de fum a fost ăla care s-a auzit? Din Fevoral, parcă?

Poate că da. Dar, la fel de bine, poate că nu. Nimeni altcineva lui se mai uita în jur.

Aşteaptă, îşi zise el. *Doar ţi-a zis Ted că asta va fi partea cea mai grea, nu? Bine măcar că Sheemie e la adăpost. Sheemie e la adăpost, în camera*

lui, iar Căminul Corbett e la adăpost de incendiu. Aşa că pune mâna de te calmează! Linişteşte-te!

Dinky era sigur că răgetul detectorului de fum se *auzise*… mă rog, era *aproape* sigur.

Ţinea o revistă cu cuvinte încrucişate deschisă pe genunchi. În ultimele cincizeci de minute completase grilele cu litere fără sens, ignorând complet definiţiile. Acum scrise cu litere mari de tipar în partea de sus a paginii: **ÎNDREPTAŢI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE ŞI NU VEŢI PĂŢI NI…**

În momentul acesta se declanşă şi una din alarmele de la etaj, parese din aripa de vest, ţiuind asurzitor. Câţiva Sfărâmători, smulşi cu violenţă din concentrarea lor profundă, scoaseră ţipete de surpriză. Ţipă şi Dinky, dar de uşurare. De uşurare şi încă ceva. Bucurie? Da, probabil de *bucurie.* Pentru că atunci când se auzise zbieretul alarmei, el simţise cum se frânge vibraţia puternică a paranormalului. Iar forţa aceea stranie a tuturor minţilor Sfărâmătorilor se topi exact aşa cum se arde un circuit electric supraîncărcat. Pentru moment, cel puţin, atacul asupra Grinzii încetase.

Dar el avea o treabă de făcut. Gata cu aşteptarea. Se ridică, lăsând revista să cadă pe covorul turcesc şi îşi proiectă mintea spre Sfărâmătorii din încăpere. Nu era deloc greu; cu ajutorul lui Ted, se antrenase aproape zilnic pentru clipa aceasta. Iar dacă funcţiona? Dacă Sfărâmătorii îi recepţionau gândurile, redifuzându-le şi amplificându-le la rândul lor, aşa cum le sugera Dinky? Atunci comanda lui va deveni coarda principală în această nouă structură a minţit.

Cel puţin aşa spera.

(E UN INCENDIU, OAMENI BUNI. E UN INCENDIU ÎN CLĂDIRE!)

Ca şi cum ar fi vrut să întărească anunţul acesta, se auzi un pocnet înăbuşit, urmat de un clinchet ca de clopoţel când se produse prima implozie şi un nor de fum se strecură prin panourile din tavan, unde erau ventilatoarele. Sfărâmătorii priviră în jur cu ochi mari, uimiţi. Unii dintre ei se ridicară în picioare.

Iar Dinky le transmise:

(NU VĂ ÎNGRIJORAŢI! NU INTRAŢI ÎN PANICĂ! ÎNDREPTAŢI-VĂ SPRE…)

Şi proiectă o imagine perfectă a scării de la nord, apoi îi adăugă pe Sfărâmători. Sfărâmători care se îndreptau către scara de la nord. Sfărâmători care traversau bucătăria. Trosnet de flăcări, miros de fum, ambele venind dinspre dormitoarele gărzilor din aripa de vest. Se va îndoi cineva de veridicitatea acestei transmisiuni mentale? Se va întreba cineva cine o face şi de ce? Acum nu. Acum erau speriaţi. Acum îşi *doreau* să le spună cineva ce să facă, iar acel cineva era

Dinky Earnshaw.

(SCARA DE LA NORD. URCAŢI SCARA DE LA NORD ŞI IESIŢI PE PELUZA DIN SPATE!)

Şi funcţionă. Începură să se îndrepte într-acolo. Ca oile pe urmele une berbec sau ca iepele pe urmele unui armăsar. Unii recepţionau cele două idei principale

(NU INTRATI ÎN PANICĂ! NU INTRAŢI lN PANICĂ!)

(SCARA DE LA NORD! SCARA DE LA NORD!)

şi le retransmiteau la rândul lor. Mai mult chiar, Dinky auzi îndemnurile venind şi de deasupra lui. De la can-toii şi taheenii din balcoane.

Nu o luă nimeni la fugă. Nu intră nimeni în panică, dar exodul către scara de la nord începuse deja.

9

Susannah stătea călare pe TLS lângă geamul barăcii unde se ascunsese până atunci. Nu-i mai era teamă că va fi văzută. Bubuit de Tunet răsuna acum de urletele detectoarelor de fum. Cel puţin trei se declanşaseră. O alarmă de incendiu zbiera şi mai tare; asta precis era în Casa Damli. Începură acum nişte sâsâituri ca de gâşte electrice. Astea veneau dinspre capătul numit Pleasantville al complexului. Şi li se alăturară o mulţime de dangăte asurzitoare de clopot.

Cu câte se petreceau la sud, nu era deloc de mirare că femeia aflată la nord de Devar-Toi nu mai vedea decât spinările celor trei santinele din turnurile îmbrăcate în iederă sălbatică. Trei nu erau prea mulţi, dar reprezentau cinci la sută din total. Un început.

Susannah se uită la cel din cătarea armei şi se rugă. *Te rog, Doamne, Te implor, ajută-mă să ţintesc bine… să ţintesc bine…*

Curând.

Curând va începe.

10

Finli îl apucă pe Stăpân de braţ. Pimli se smulse şi porni iar spre casa lui, holbându-se năucit la fumul care se revărsa acum prin toate ferestrele de pe latura din stânga.

— Şefule! strigă Finli, prinzându-l iar de braţ. Şefule, nu ăla-i baiul! De Sfărâmători trebuie să ne facem griji! *Sfârâmătorii!*

Strigătul taheenului nu reuşi să-l dezmeticească, dar o făcu urletul scrâşnit al alarmei de incendiu din Casa Damli. Pimli se întoarse în direcţia aceea şi se pomeni în faţa ochilor rotunzi, ca de pasăre speriată, ai lui Jakli. În ei nu se desluşea nimic altceva decât panică,

însă aceasta avu efectul pervers, dar providenţial, de a-l trezi pe Stăpân la realitate. Numai sirene şi sonerii de jur-împrejur. Ba una chiar scotea nişte gâgâituri regulate pe care nu le mai auzise niciodată. Dinspre Pleasantville?

— Haide, şefule, aproape îl imploră Finli o' Tego. Trebuie să vedem dacă Sfărâmătorii sunt bine…

— Fum! zbieră Jakli, fluturând din aripile lui întunecate (şi complet nefolositoare). Iese fum din Casa Damli! Şi din Feveral!

Pimli nu-l luă în seamă. Scoase Pacificatorul din tocul de la subsuoară, întrebându-se în treacăt ce premoniţie îl împinsese să şi-l ia din sertar. Habar n-avea, însă îl liniştea greutatea pistolului în mâna lui. Tassa urla, urla şi Tammy, dar îi ignoră pe amândoi. Se simţea din nou calm, deşi inima îi bătea cu furie. Finli avea dreptate. Sfărâmătorii contau în primul şi în primul rând în momentele acestea. Trebuia să aibă grijă ca nu cumva să piardă o treime din prizonierii lor cu puteri paranormale în vreun incendiu produs de una din instalaţiile electrice, ori într-un act stupid de sabotaj. Făcu un semn din cap spre Şeful Securităţii şi o luară amândoi la fugă către Casa Damli, cu Jakli pe urmele lor, guiţând şi fâlfâind din aripi, exact ca un personaj fugărit din desenele animate produse de Warner Bros. De undeva se auzeau răcnetele lui Gaskie. Şi, imediat după aceea, Pimli o' New Jersey auzi un sunet ce-l îngheţă până în măduva oaselor: *ka-pau-ka-pau-ka-pau.* Focuri de armă! Dacă vreun măscărici se apucase să tragă în Sfărâmătorii lui, atunci, pe toţi zeii, capul măscăriciului va ajunge înfipt într-un par până la sfârşitul zilei. Nu-i trecu însă prin minte, aşa cum nu-i trecu nici mai isteţului Finli, că gărzile ar fi putut fi supuse acelui atac, iar nu Sfărâmătorii. Şi cum să se gândească la una ca asta? Se întâmplau prea multe, prea repede.

11

În capătul dinspre sud al complexului Devar, sunetele sincopate se auzeau atât de tare încât aveai sentimentul că-ţi vor perfora imediat timpanele.

— Iisuse! exclamă Eddie, fără însă a fi în stare să se audă.

Gărzile din turnuri se întorseseră cu spatele la ei, uitându-se spre nord. Eddie nu vedea deocamdată niciun firicel de fum. Dar poate că vedeau gărzile, care beneficiau de o vedere de ansamblu asupra complexului.

Roland puse mâna pe umărul lui Jake, apoi arătă spre vagonul SOO. Jake dădu din cap şi se târî sub el, cu Ete alături. Roland întinse ambele mâini spre Eddie. Adică: *Rămâi pe loc!* şi îl urmă pe băiat. Ajunşi în partea cealaltă, cei doi se ridicară în picioare, unul lângă celălalt. Santinelele i-ar fi putut observa fără probleme, dacă atenţia

acestor destoinici apărători nu ar fi fost distrasă de detectoarele de fum şi alarmele de incendiu din complex.

Brusc, întreaga faţadă a Feroneriei din Pleasantville se deschise. Din garajul camuflat până atunci ţâşni o maşină de pompieri, toată numai vopsea roşie şi crom strălucitor. În centrul ei pulsau mai multe lumini de asemenea roşii şi din ea se auziră nişte urlete amplificate: *FACEŢI LOC! ACEASTA ESTE INTERVENŢIA LA INCENDIU A ECHIPEI BRAVO! LA O PARTE! FACEŢI LOC PENTRU ECHIPA DE INTERVENŢII!*

Nu trebuie să se tragă în partea asta a complexului Devar-Toi. Nu încă. Partea de sud trebuie să pară sigură deţinuţilor tot mai înfricoşaţi din Algul Siento: liniştiţi-vă, oameni buni, aici vă puteţi adăposti de tragedia asta neaşteptată.

Pistolarul scoase o ’Riză din traista de pe umărul lui Jake şi-i făcu semn băiatului să-şi ia şi el una. Apoi Roland arătă spre paznicul din turnul din dreapta şi din nou la Jake. Băiatul dădu din cap, îşi ridică braţul în dreptul pieptului şi aşteptă semnalul pistolarului.

12

Când auzi sirena care vesteşte schimbarea turei, îi spusese Roland lui Susannah, *începi să tragi. Fă cât de mult rău eşti în stare, dar, în numele tatălui tău, nu le da de înţeles că sunt atacaţi de o singură persoană!*

De parcă ar fi avut nevoie de sfatul ăsta!

Ar fi putut să-i doboare pe cei trei din turnul de pază în vreme ce sirena suna, dar ceva o făcuse să mai aştepte. Câteva secunde mai târziu se bucură că o făcuse. Uşa din spate a casei în stil Queen Anne se deschise cu atâta putere, încât se smulse din balamaua de sus. Claie peste grămadă, îmbrâncindu-se cuprinşi de panică, Sfărâmătorii se buluciră să iasă din casă *(aceştia sunt aşa-zişii distrugători ai universului*, îşi spuse ea, *oile astea)* şi printre ei zări vreo şase din ciudaţii ăia cu capete de animale şi cel puţin patru din humanoizii ăia hidoşi cu măşti.

Mai întâi Susannah împuşcă santinela din turnul de la vest, apoi îndreptă arma asupra celor doi din turnul de la est încă înainte ca prima victimă a Bătăliei de la Algul Siento să cadă peste parapet şi să se rostogolească pe sol, cu creierii scurgându-i-se pe pâr şi obraji. Reglat acum la poziţia de mijloc, automatul Coyote trase salve de câte trei focuri: *Ka-pau! Ka-pau! Ka-pau!*

Taheenul şi căutătorul din turnul de la est făcură câteva piruete, ca doi balerini într-o capodoperă clasică. Taheenul se prăbuşi moale pe pasarela de la marginea turnului; căutătorul se izbi de parapet, se rostogoli peste el cu tocurile cizmelor îndreptate spre cer şi plonjă cu capul în jos. Susannah auzi trosnetul făcut de gâtul lui atunci când se frânse la impact.

Vreo doi din turma de Sfărâmători observară aterizarea nefericitului şi începură să zbiere.

— Ridicaţi mâinile!

Dinky. Vocea lui era.

— Ridicaţi mâinile cei care sunteţi Sfărâmători!

Nimeni nu puse la îndoială ordinul; într-o atare situaţie, oricine părea a şti ce se petrece devenea lider de necontestat. Unii dintre Sfărâmitori – însă nu toţi, nu încă – ridicară mâinile deasupra capetelor. Lui Susannah îi era totuna. Nu avea nevoie de mâini ridicate ca să-i deosebească pe unii de ceilalţi. Vederea îi devenise ciudat de ageră.

Reglă tirul de la SALVĂ la FOC CU FOC şi începu să împuşte pe rând gărzile care ieşiseră din Camera de Lucru împreună cu Sfărâmitorii. *Taheen… can-toi, ia d-aici… sapiens, dar n-o împuşc, e o Sfărâmătoare, chiar dacă n-are mâinile pe sus… habar n-am de unde ştiu, dar sunt convinsă că aşa este…*

Susannah apăsă trăgaciul armei şi imediat capul sapiensului de lângă femeia în pantaloni roşii erupse, împroşcând sânge şi fragmente de os. Sfărâmătorii începură să ţipe ca nişte copii speriaţi, zgâindu-se în jur cu ochi bulbucaţi şi ridicând mâinile şi mai sus. Iar acum Susannah auzi din nou vocea lui Dinky, numai că, de data aceasta, nu mai era vocea lui reală, vocea materială. Vocea mentală i-o auzi ea, mult mai răsunătoare:

(ÎNDREPTAŢI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE. NU VEŢI PĂŢI NIMIC!)

Acesta era semnalul pentru ca ea să iasă din ascunzătoare şi să se pună în mişcare. Până acum „rezolvase” nouă din asasinii Regelui Purpuriu, cu tot cu cei trei din turnuri. Sigur, nu era mare lucru, dacă luai în calcul panica ce-i cuprinsese pe toţi. Deocamdată însă, nu se mai zărea nici unul.

Susannah manevră acceleraţia de mână şi îndreptă Tricla spre altă baracă abandonată. Drăcia era într-atât de sensibilă şi vioaie, că aproape o răsturnă din scaun. Încercând să-şi stăpânească râsul (dar râzând totuşi), cârâi cât o ţineau puterile cu glasul de hienă al Dettei Walker:

— Treceţi aici, panaramelor, care sunteţi voi panarame! Căraţi-vă la sud, în puii mei! Mâinili hopa sus, ca să ştim că nu sunteţi d-ăia răi! Ăl de nu are mâna pă sus o să aibă un glonţ în căpuţ! P-onoarea mea!

Intră în baraca de alături, raşchetând una din roţile Triclei de cadrul uşii. Slavă Domnului că nu se lovise mai tare şi nu se răsturnase, pentru că n-ar fi putut să o ridice de una singură. În baraca asta instalase unul din „leizere” pe un trepied. Apăsă întrerupătorul marcat cu ON, întrebându-se dacă nu cumva mai trebuia să regleze în vreun fel şi comutatorul de INTERVAL, când prin gura armei ţâşni o rază

orbitoare de lumină roşu-închis care pătrunse în complex pe deasupra gardului triplu şi făcu o gaură în etajul superior al Casei Damli. Lui Susannah i se păru că era la fel de mare ca una făcută de obuz.

Bravo, îşi zise ea. *Acu trebuie să le pun în funcţiune şi pe celelalte.*

Dar se întrebă dacă mai avea vreme. Deja Sfărâmătorii pricepuseră îndemnul lui Dinky, redifuzându-l şi amplificându-l pe parcurs:

(SPRE SUD! MÂINILE SUS! NU PĂŢIM NIMIC!)

Susannah reglă comutatorul armei pe FOC AUTOMAT şi trase o salvă asupra etajului superior al celui mai apropiat cămin, ca să-şi sublinieze intenţiile. Gloanţele scânciră şi ricoşară. Geamurile se sparseră. Cu mâinile ridicate, Sfărâmătorii zbierară şi o luară la fugă în dezordine pe lângă colţul Casei Damli. Susannah îl observă pe Ted venind din aceeaşi direcţie. Ieşea imediat în evidenţă, pentru că era singurul care mergea împotriva curentului. Îl îmbrăţişa scurt pe Dinky, apoi amândoi îşi ridicară şi ei mâinile, alăturându-se şuvoiului de Sfărâmători care se îndreptau spre sud. Curând toţi aceştia îşi vor pierde statutul de VIP-uri, devenind un alt grup de refugiaţi străduindu-se să supravieţuiască pe un tărâm întunecat şi otrăvit.

Doborâse opt la sol, dar tot nu erau destui. O cuprinsese iarăşi lăcomia, lăcomia aceea uscată. Ochii ei vedeau chiar şi cele mai mici detalii. Îi pulsau în cap şi o dureau şi vedeau absolut tot. Spera să apără de după Casa Damli alţi taheeni, sau can-toi, sau sapienşi.

Nu se săturase să ucidă.

13

Sheemie Ruiz locuia în Căminul Corbett, care se întâmpla să fie exact cel în care, în totală necunoştinţă de cauză, Susannah trăsese rafala de cel puţin o sută de gloanţe. Dacă ar fi fost în pat, fără îndoială că ar fi murit pe loc, iar povestea lui s-ar fi sfârşit aici. Dar nu. Sheemie fusese surprins de gloanţe în genunchi, la piciorul patului, rugându-se pentru viaţa prietenilor săi. Nici nu ridică ochii atunci când se sparse fereastra, ci pur şi simplu îşi înteţi rugile. Auzea gândurile lui Dinky

(ÎNDREPTAŢI-VĂ SPRE SUD)

zbătându-i-se în minte, apoi detecta un alt şuvoi de îndemnuri

(CU MÂINILE RIDICATE)

alăturându-se primului şi formând un fluviu. Şi imediat auzi şi vocea lui *Ted,* nu doar îmbinându-se cu celelalte, ci amplificându-le, transformând fluviul

(NU O SĂ PĂŢIŢI NIMIC)

Într-un ocean. Fără să-şi dea seama, Sheemie îşi modifică rugăciunea. *Tatăl nostru* şi *Ai grijă de prietenii mei* se transformară în *îndreptaţi-vă spre sud* cu *mâinile ridicate, nu o să păţiţi nimic.* Nu se

întrerupse nici măcar atunci când explodară cu un vuiet cutremurător rezervoarele cu propan din spatele cantinei de la Casa Damli.

14

Gangli Tristum (voi îi veţi spune *Domnul Doctor* Gangli şi am să vă mulţumesc foarte mult) era în multe privinţe cel mai temut individ din Casa Damli. El era un can-toi care îşi alesese, într-un mod absolut pervers, nume de taheen, iar nu de om. Conducea cu mână de fier infirmeria de la al doilea etaj din aripa de est. Şi se deplasa în permanenţă pe patine cu rotile.

Lucrurile erau în general destul de calme acolo atunci când Gangli fie era la el în birou, ocupându-se de acte, fie îşi făcea rondul (ceea ce însemna că-i vizita în camerele lor pe Sfărâmătorii bolnavi de guturai), dar când intra în infirmerie, toţi cei de acolo, asistenţi, infirmieri şi pacienţi deopotrivă, amuţeau pe loc, adoptând o atitudine respectuoasă (şi înfricoşată). Un nou-venit probabil că ar fi izbucnit în râs la vederea creaturii scunde şi îndesate, cu ten măsliniu şi fălci proeminente, alunecând încet printre paturi, cu braţele încrucişate peste stetoscopul de pe piept, cu poalele halatului alb fluturându-i pe urme. Numai un Sfărâmător avusese odată cutezanţa să comenteze: „Seamănă cu John Irving{116} după un lifting nereuşit.” Însă cel care *îndrăznise* să râdă o dată cu siguranţă că nu va mai râde din nou. Pentru că, vedeţi voi, doctorul Gangli avea limba ascuţită şi nimeni nu îşi bătea joc de patinele lui cu rotile fără să nu suporte consecinţele.

Acum însă, în loc să alunece uşor pe ele, doctorul zbura literalmente printre paturi.

— Toate hârtiile! strigă el. M-auziţi?… O singură fişă dacă pierd în balamucul ăsta, *o singură fişă afurisită,* am să servesc ochii cuiva la ceaiul de după-amiază!

Evident că nu mai era nici picior de pacient acolo; îi dăduse jos din paturi şi-i expediase afară la primul semnal sonor al detectorului, la primul norişor de fum. Împreună cu bolnavii spălaseră putina şi mai mulţi infirmieri, toţi nişte nenorociţi fără curaj, iar el îi ştia pe toţi – o, da, îi ştia – şi le va face raport la momentul potrivit. Rămăseseră doar cinci alături de el, printre care şi asistentul lui personal, Jack London. Gangli era teribil de mândru de cei cinci, deşi nimeni nu şi-ar fi putut da seama de asta din tonul extrem de dur cu care le dădea ordine în timp ce patina încolo şi încoace prin fumul tot mai gros.

— Luaţi hârtiile, auziţi? Pe toţi zeii care s-au mişcat vreodată pe picioare ori pe burtă, aţi face bine să nu pierdeţi niciuna! *Aveţi de grijă!*

Ceva foarte strălucitor şi foarte roşu fulgeră prin fereastră. Probabil un soi de armă, deoarece nimici peretele din sticlă ce îi separa biroul

de salon şi îi făcu scrum fotoliul preferat.

Gangli se aplecă, patinând fără să încetinească pe sub raza laser.

— Ganul mă-sii! zbieră unul dintre infirmieri, un sapiens incredibil de urât, cu ochii bulbucaţi pe chipul palid. Ce dracu' a fost…

— N-ai tu treabă! răcni Gangli. Nu contează ce-a fost, paiaţă boccie ce eşti! Luaţi hârtiile! *Luaţi-mi blestematele alea de hârtii!*

De undeva din faţă – dinspre Promenadă, cumva? – se apropia de ei zăngănitul asurzitor al unui vehicul de intervenţie.

— *FACEŢI LOC!* auzi Gangli. *ACEASTA ESTE ECHIPA BRAVO DE INTERVENŢIE LA INCENDIU!*

Gangli nu mai auzise în viaţa lui de o asemenea trăsnaie care să se cheme Echipa Bravo şi care să Intervină în caz de Incendiu. Dar, în fond, erau atât de multe lucruri aici pe care ei nu le cunoşteau. Păi, uite, abia dacă se descurca cu o treime din aparatura din blocul operator! Nu contează, singurul lucru important acum…

Înainte de a-şi isprăvi gândul, săriră în aer buteliile cu gaz din spatele bucătăriei. Vuietul formidabil păru a veni direct de sub ei, iar Gangli Tristum fu azvârlit în aer, cu rotiţele din metal ale patinelor încă învârtindu-se în gol. Pe suflul exploziei zburară şi ceilalţi care încotro şi prin fumul dens începură să plutească sute de hârtii. Doctorul Gangli se uită la ele, ştiind că toate fişele lui vor arde şi că el va fi al naibii de norocos dacă nu va arde odată cu ele. Şi un gând extrem de coerent îi trecu prin minte: sfârşitul venise mai devreme.

15

Ordinul telepatic

(ÎNDREPTAŢI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE. NU VEŢI PĂŢI NIMIC!)

începu să răsune în mintea lui Roland. Venise momentul. Făcu un semn din cap spre Jake şi Orizele îşi luară zborul. În haosul general, şuieratul lor sinistru trecu aproape neauzit. Totuşi una dintre gărzi probabil că a simţit ceva, pentru că tocmai ce începuse să se întoarcă atunci când muchia ascuţită a farfuriei îi reteză capul, dându-l de-a dura pe jos. Ochii mari clipiră şocaţi din gene încă vreo câteva secunde după aceea. Trupul decapitat se clătină doi paşi, apoi se prăbuşi peste parapet. Din gât ţâşneau valuri de sânge. Celălalt individ era deja terminat.

Eddie se rostogoli cu uşurinţă pe sub vagonul SOO şi sări în picioare pe partea cu complexul. Alte două vehicule de pompieri apăruseră din staţia lor până atunci ascunsă sub faţada Feroneriei. Nu aveau roţi, ci păreau să se deplaseze pe perne cu aer comprimat. Undeva către capătul de nord al campusului (căci aşa se încăpăţâna Eddie să numească închisoarea Devar-Toi) se produse o explozie. Bun aşa.

Super.

Roland şi Jake luară alte farfurii din traistă şi cu ele tăiară cele trei şiruri de sârmă ale gardului. Cablul străbătut de curent electric se reteză cu un pocnet prelung şi sfârâitor, scăpărând o flamă albastră. Intrară. Mişcându-se iute şi fără să vorbească, trecură în fugă pe lângă turnurile rămase fără pază. Ete alerga lângă piciorul lui Jake. Ajunseră la aleea dintre Drogheria Henry Graham şi Librăria Pleasantville.

Priviră spre capătul aleii şi văzură că strada principală era pustie, deşi în aer tot mai persista un miros electric, înţepător (miros ca de staţie de metrou, i se păru lui Eddie), provenit de la ultimele două vehicule robotizate de pompieri, făcând şi mai greu de suportat duhoarea generală. În depărtare, sirenele de incendiu urlau şi detectoarele de fum răgeau. Aici, însă, în Pleasantville, Eddie nu putu să nu se gândească la Strada Principală din Disneyland: fără pic de gunoi în rigole, fără graffiti obscene pe ziduri, fără fir de praf pe geamuri. Presupunea că acesta era locul unde veneau Sfărâmătorii nostalgici când le era dor de America. Dar oare nu şi-ar fi dorit ei ceva mai bun, ceva mai *real,* în locul acestei vieţi statice, artificiale? Poate că ar fi arătat mai îmbietoare dacă ar fi fost oameni pe trotuare şi în magazine, dar era greu de crezut. *Lui* îi era greu să creadă. Sau poate că nu era vorba decât despre extremismul unui băiat de oraş.

Peste drum de ei erau: Magazinul de Pantofi Pleasantville, Magazinul de Modă „Parisul Vesel", Frizeria „Cârlionţ & Breton", precum şi Cinematograful „Giuvaierul" (**POFTIŢI DE INTRAŢI. E MIŞTO ŞI RĂCOARE LA NOI**, insista bannerul de deasupra intrării). Roland ridică o mână, făcându-le semn lui Eddie şi Jake spre acea parte a străzii. Dacă totul mergea conform planului (deşi mai niciodată nu mergea), acolo vor pregăti ei capcana. Traversară în poziţie ghemuit, cu Ete ţopăind în poziţie normală pentru el pe lângă piciorul lui Jake. Deocamdată totul părea a merge de minune, iar asta, credeţi-mă, îl făcea pe pistolar să se simtă teribil de agitat.

16

Oricare general trecut prin multe bătălii v-ar spune că, fie şi în cazul unui conflict de mici dimensiuni (precum cel de faţă), vine întotdeauna un moment când coerenţa se destramă, la fel şi fluxul narativ şi orice accepţiune concretă a felului cum se desfăşoară lucrurile. Toate aceste chestiuni sunt recreate de istorici mai târziu. Nevoia de recreare a mitului coerenţei este probabil unul din motivele pentru care există istoria.

Nu contează; am divagat. Am ajuns în punctul în care Bătălia de la Algul Siento a căpătat o viaţă proprie şi tot ce pot face eu acum este să vă prezint anumite secvenţe şi să sper că veţi ordona haosul general în

propriul vostru stil.

17

Trampas, căutătorul chinuit de eczeme, care, în mod necugetat, îi destăinuise atât de multe lui Ted, se repezi la valul de Sfărâmători care se năpusteau afară din Casa Damli şi îl prinse de braţ pe unul dintre ei, un fost tâmplar, sfrijit şi cu început de chelie, pe nume Birdie McCann.

— Ce e, Birdie? strigă Trampas.

Se întâmpla să poarte „boneta-minţii" în ziua aceasta, ceea ce însemna că nu putea să perceapă pulsul telepatic din jur.

— Ce s-a întâmplat, ştii…

— Se trage! zbieră Birdie, smulgându-se din strânsoare. *Se trage!* De acolo!

Şi făcu un semn neclar în urma lui.

— Cine? Câţi…

— *Feriţi-vă, idioţilor, că nu încetineşte!* urlă Gaskie o' Tego din spatele lui Trampas şi McCann.

Trampas ridică ochii şi văzu cu stupoare cum prima maşină de pompieri goneşte şuierând şi legănându-se pe mijlocul Promenadei, fulgerând din luminile roşii şi cu doi roboţi-pompieri căţăraţi în spatele ei. Pimli, Finli şi Jakli săriră într-o parte. La fel şi Tassa, valetul. Însă Tammy Kelly rămase întinsă pe iarbă într-o baltă de sânge. Tocmai ce fusese turtită de Echipa Bravo de Intervenţii la Incendiu, echipă ce, în realitate, nu se luptase cu niciun incendiu în mai bine de opt sute de ani. Deci, putem spune că menajera terminase de tot cu văicăritul.

Şi…

— *FACEŢI LOC!* mugi maşina de pompieri.

Alte două tocmai ce apăruseră de după Casa Directorului. Şi din nou valetul Tassa se feri din calea lor, abia salvându-şi pielea.

— *ACEASTA ESTE ECHIPA BRAVO DE INTERVENŢII LA INCENDIU!*

Un soi de excrescenţă se ridică din centrul maşinii, se despică şi de acolo ieşi o morişcă ce începu să împroaşte cu presiune şuvoaie de apă în opt direcţii diferite.

— *FACEŢI LOC PENTRU ECHIPA BRAVO DE INTERVENŢII LA INCENDIU!*

Şi…

James Cagney – can-toiul care era cu Gaskie în holul de la Căminul Feveral atunci când începuse toată nebunia, vi-l mai aduceţi aminte? – realiză ce urma să se petreacă şi începu să urle la gărzile care tocmai ce ieşeau împleticindu-se şi cu ochii roşii şi tuşind, unii dintre ei având chiar pantalonii cuprinşi de flăcări, câţiva – o, lăudat fie Gan şi

lăudată fie Bessa{117} şi lăudaţi fie toţi zeii! – cu arme.

Cag ţipă la ei să se dea la o parte din drum, dar nici el nu se putu auzi în vacarmul din jur. Îi văzu pe Joey Rastosovich trăgându-i pe doi la o parte şi pe puştiul Earnshaw îmbrâncindu-l pe un altul. Câţiva dintre cei salvaţi din infernul focului dinăuntru observară singuri maşina care se năpustea spre ei şi se împrăştiară. Într-o secundă doar, Echipa Bravo de Intervenţii la Incendiu trecu printre gărzile din aripa de vest, fără să încetinească absolut deloc, îndreptându-se cu urlet de sirenă spre Casa Damli, împrăştiind apă în cele patru puncte cardinale.

Şi…

— O, Iisuse, nu, gemu Pimli Prentiss, acoperindu-şi ochii cu palmele.

De partea cealaltă, Finli nu fu în stare să-şi ferească privirea. Văzu un căutător (parcă Ben Alexander) storcoşit sub roţile uriaşe ale uneia dintre maşini. Îl văzu apoi pe altul izbit de masca motorului şi zdrobit de zid atunci când maşina se ciocni de Casa Damli şi sparse peretele de la casa scării, într-un nor dens de fragmente de scânduri şi cioburi de sticlă. Una din roţi se rostogoli până în pivniţă şi o voce de robot începu să bubuie:

— *ACCIDENT! INFORMAŢI BAZA! ACCIDENT!*

Ai, nu mă-nnebuni, Sherlock! îşi spuse Finli, privind la sângele de pe iarbă cu un soi de uimire bolnavă. Oare câţi dintre oamenii lui şi câţi dintre preţioşii lui protejaţi strivise afurisita aia de maşină defectă? Şase? Opt? O duzină?

Din spatele Casei Damli se auzi din nou zgomotul acela înspăimântător: *ka-pau, ka-pau, ka-pau;* zgomot de tir de armă automată.

Un Sfărâmător corpolent, pe nume Waverly, se ciocni de el. Finli apucă să-l întrebe printre dinţi:

— Ce s-a întâmplat? Cine v-a zis să vă duceţi spre sud?

Căci Finli, spre deosebire de Trampas, nu purta astăzi „boneta” şi astfel mesajul

(ÎNDREPTAŢI-VĂ SPRE SUD CU MÂINILE RIDICATE. NU VEŢI PĂŢI NIMIC!)

îi răsuna cu atâta putere în cap, că îi era aproape imposibil să se mai gândească la altceva.

Alături de el, Pimli, care încă se mai străduia să-şi adune minţile, interceptă gândul acela, adăugând unul propriu: *Brautigan tre’ să fie. Cine altul ar fi în stare să amplifice în halul ăsta un mesaj?*

Şi…

Gaskie îi apucă de braţe pe Cag şi pe Jakli şi le strigă să strângă toate gărzile înarmate şi să le pună să-i păzească pe Sfărâmătorii care alergau disperaţi către sud, pe Promenadă şi pe străzile paralele cu ea. Cei doi îl priviră cu ochi goi, ochi panicaţi, iar lui îi veni să urle de

furie şi dezamăgire. Şi uite că veneau spre ei celelalte două maşini de pompieri, cu sirenele urlând. Cea mai mare lovi doi Sfărâmători, îi trânti pe jos şi îi călcă sub roţi. Una din aceste noi victime era Joey Rastosovich. După trecerea maşinii, Tanya căzu în genunchi lângă soţul ei muribund, ridicând mâinile spre cer. Femeia urla din toţi bojocii, dar Gaskie de-abia dacă o auzi. Din colţurile ochilor i se prelinseră pe obraji lacrimi de frustrare şi de teamă. *Netrebnici împuţiţi,* se revoltă el. *Netrebnici împuţiţi care luptă murdar!*

Şi…

La nord de complexul Algul Siento, Susannah ieşi din ascunzătoare şi se apropie de gardul triplu. Nu aşa era planul, dar nevoia de a trage, nevoia de a împuşca cât mai mulţi era mai puternică decât raţiunea. Pur şi simplu nu şi-o putea înfrâna, iar Roland ar fi înţeles-o cu siguranţă. În plus, valurile de fum venite dinspre Casa Damli acoperiseră toată partea aceasta a complexului. La intervale regulate, razele roşii ale „leizerelor" străfulgerau prin negura groasă, ca o firmă din neon. Susannah îşi spuse că trebuie să aibă grijă şi să nu le iasă în cale, ca să nu se pricopsească cu o gaură dintr-o parte în cealaltă a corpului.

Trase cu automatul Coyote ca să taie gardul pe partea ei – exterior, mijloc, interior – şi dispăru înghiţită de fumul dens, reîncărcându-şi arma din mers.

Şi…

Sfărâmătorul pe care îl chema Waverly încercă să se smulgă din mâinile lui Finli. *Ne, ne, ne, încetează cu prostiile, rogu-te!*, îl admonestă taheenul în gând.

Îl trase mai aproape pe individul care, în viaţa lui de-dinainte-de-Algul-Siento, fusese bibliotecar sau cam aşa ceva şi îl plesni de două ori peste faţă cu atâta forţă încât îl ustură palma. Waverly chiră de durere şi uimire.

— *Cine mama dracului e acolo?* mugi Finli. *CINE-N PUII MEI FACE ASTA?*

Cele două maşini de pompieri se opriseră în faţa Casei Damli şi turnau apă în fumul de acolo. Finli nu ştia dacă ajută la ceva, dar probabil că nu avea cum să strice. Bine măcar că blestematele alea de maşini nu se ciocniseră de clădirea pe care trebuiau să o salveze, cum făcuse prima.

— *Nu ştiu, domnule, zău că nu ştiu*, hohoti Waverly.

Îi curgea sânge dintr-o nară şi din colţul gurii.

— *Nu ştiu, da' tre' să fie cincizeci, poate chiar o sută de monştri acolo! Dinky ne-a salvat! Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Dinky Earnshaw!*

În tot acest timp, Gaskie o' Tego îi apucă de gât cu mâinile lui zdravene şi pe James Cagney, şi pe Jakli. Gaskie cam bănuia că ticălosul cap-de-cioară fusese pe punctul de a spăla putina, dar acum

nu era vreme pentru reproşuri. Avea nevoie de amândoi.

Şi…

— Şefule! strigă Finli. Şefule, prinde-l pe puştiul Earnshaw! Îmi pute ceva!

Şi…

În tot acest timp, Gaskie îşi repetă ordinele: puneţi gărzile înarmate să-i păzească pe Sfărâmătorii care fug spre sud.

— *Nu încercaţi să-i opriţi! Mergeţi acolo unde se duc şi ei! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, aveţi grijă să nu se electrocuteze în gard! Ţineţi-i departe de el dacă trec pe lângă strada princi…*

Dar fu întrerupt de o siluetă apărută brusc din fumul gros. Era Gangli, doctorul complexului, tot pe patinele cu rotile şi cu halatul alb cuprins de flăcări.

Şi…

Înecându-se şi tuşind, Susannah Dean îşi ocupă poziţia în colţul din stânga al Casei Damli. Îi văzu pe trei dintre nemernicii ăia: Gaskie, Jakli şi Cagney. Dar fură acoperiţi de valurile de fum înainte ca ea să-i ia în cătarea armei. Când fumul se mai risipi, Jakli şi Cag dispăruseră de acolo. Acum se străduiau să adune gărzile care măcar să păzească, aidoma unor câini ciobăneşti, turma speriată de Sfărâmători. Însă Gaskie era tot acolo, iar Susannah îl doborî cu un singur glonţ în cap.

Pimli nu văzu scena aceasta. Începuse să înţeleagă că tot balamucul acela era doar de suprafaţă. Ba chiar, foarte probabil, fusese provocat intenţionat. Decizia Sfărâmătorilor de a se îndepărta de atacatorii veniţi dinspre nord de Algul venise mult prea repede şi era puţin cam prea bine pusă la punct.

Dă-l încolo pe Eamshaw, îşi spuse el. *Cu* Brautigan *vreau eu să stau de vorbă.*

Dar, înainte de a apuca să se îndrepte în direcţia în care îl văzuse pe Ted, Stăpânul fu cuprins într-o îmbrăţişare frenetică, înnebunită. Era Tassa, care bolborosea ceva despre foc şi despre Casa Directorului şi despre cât de mult se temea, foarte, foarte mult se temea că toate hainele şi cărţile Stăpânului fuseseră…

Pimli Prentiss îi dădu un pumn straşnic în tâmplă, descotorosindu-se de el. Pulsaţia infernală a gândului omogen al tuturor Sfărâmătorilor (minte-negativă în loc de minte-pozitivă)

(CU MÂINILE RIDICATE. NU VEŢI PĂŢI…)

i se învârtea sălbatic prin cap, ameninţând să amuţească orice alt gând. Nenorocitul de Brautigan era de vină, Pimli era *convins,* dar uite că omul era acum prea departe… doar dacă nu cumva…

Pimli se uită la pistolul din mână, se gândi puţin, apoi, cu un gest nervos, îl vârî la loc în tocul de la subsuoară. Avea nevoie de idiotul ăla de Brautigan viu. Idiotul ăla de Brautigan trebuia să dea nişte explicaţii. Ca să nu mai vorbim că trebuia să recupereze timpul

pierdut când nimeni nu Sfărâmase nimic.

Ka pau, ka-pau, ka-pau. Gloanţe şuierând de jur-împrejurul lui. Sapienşi, can-toi şi taheeni alergau de colo până colo. Şi, of, Doamne, Dumnezeule Mare, doar câţiva erau înarmaţi, cei care fuseseră de gardă. Cei care îi păzeau pe Sfărâmători *nu aveau nevoie* de arme, pentru că în general Sfărâmătorii erau blânzi ca nişte peruşi, iar ideea unui atac venit de dinafară păruse absolut ridicolă până…

Până uite că s-a întâmplat, îşi zise el, observându-l pe Trampas.

— Trampas, zbieră Pimli. *Trampas!* Hei, cowboy! Găseşte-l pe Earnshaw şi adu-l la mine! *Găseşte-l pe Earnshaw!*

Aici, în centrul Promenadei, zgomotul nu era chiar atât de puternic, drept urmare Trampas îl auzi foarte clar pe sai Prentiss. O luă la fugă după Dinky, îl ajunse şi îl apucă de braţ.

Şi…

Daneeka Rostov, o fetiţă de doar unsprezece ani, ieşi prin fumul înecăcios care acoperea acum etajele inferioare ale Casei Damli, cu două cărucioare roşii după ea. Avea chipul congestionat; din ochi îi ţâşneau lacrimi; mergea cocoşată din cauza efortului pe care îl făcea ca să-i tragă pe Baj, care stătea într-unul din cărucioare, şi pe Sej, care stătea în celălalt. Amândoi aveau capetele uriaşe şi ochii minusculi şi înţelepţi caracteristici savanţilor hidrocefali. Dar Sej era dotat cu nişte cioturi de braţe, în vreme ce Baj era ciung de amândouă. Amândoi făcuseră spume la gură şi icneau şi horcăiau gros.

— Ajutor! reuşi să bolborosească Dani, aproape scuipându-şi plămânii de atâta tuse. Ajutaţi-mă careva! Se sufocă!

Dinky o văzu şi porni spre ea. Trampas îl opri, deşi fără prea multă tragere de inimă.

— Nu, Dink, îi zise el pe un ton de scuză, dar ferm. O s-o ajute altcineva. Şeful vrea să-ţi spună ce…

Brautigan apăru lângă ei, cu chipul palid şi buzele strânse într-o linie strâmbă. Dă-i drumul, Trampas. Ţin la tine, băiete, dar crede-mă că nu-i bine să te amesteci azi în treburile noastre.

— Ted? Ce…

Dinky dădu iar să pornească spre Dani. Trampas îl trase iar înapoi. Baj îşi pierdu cunoştinţa şi se rostogoli din căruţul lui. Cu toate că ateriză pe iarba moale, un zgomot înfiorător şi sec, ca de *spart,* se auzi la impactul făcut de capul său cu solul. Dani Rostov începu să zbiere.

Dinky se repezi la ea. Trampas îl smuci înapoi încă o dată. Tare. În acelaşi timp îşi scoase pistolul Colt Woodsman de calibrul .38 din tocul de umăr.

Nu mai era timp să i se explice cum stau lucrurile. Ted Brautigan nu-şi mai folosise „suliţa mentală” din 1935, de la întâmplarea cu hoţul de portofele din Akron; nu apelase la ea nici măcar atunci când căutătorii îl capturaseră din nou în Bridgeport, Connecticut, în anul

1960, cu toate că atunci fusese al naibii de tentat. Îşi jurase să n-o mai folosească niciodată şi cu atât mai puţin asupra…

(zâmbeşte *când zici asta)*

…Trampas, care se purtase întotdeauna frumos cu el. Dar trebuia să ajungă în partea de sud a complexului înainte de restabilirea ordinii şi voia neapărat să-l ia pe Dinky cu el.

În plus, era şi foarte furios. Bietul Baj, care le zâmbea mereu tuturor!

Se concentră şi simţi cum o durere oribilă îi străpunge capul. „Suliţa-mentală" fusese lansată. Trampas îi dădu drumul lui Dinky şi-i aruncă lui Ted o privire de reproş inocent pe care Ted şi-o va aminti până la sfârşitul zilelor lui. Apoi Trampas se luă cu mâinile de cap, ca lovit de cea mai îngrozitoare migrenă din univers şi se prăbuşi mort în iarbă, cu gâtul umflat şi limba ieşită din gură.

— Haide! strigă Ted, apucându-l pe Dinky de mână.

Pentru moment atenţia lui Prentiss fusese captată de o altă explozie, slavă Domnului.

— Dar Dani… şi Sej!

— Are ea grijă de Sej!

Şi expedie telepatic restul gândului:

(pentru că nu mai trebuie să-l care şi pe Baj)

Ted şi Dinky o luară la goană, în vreme ce, în spatele lor, Prentiss se întoarse, se uită la Trampas nevenindu-i să creadă ce vede şi urlă la ei să se oprească, să se oprească în numele Regelui Purpuriu.

Finli o' Tego îşi pregăti şi el arma, însă, înainte de a apuca să apese pe trăgaci, Daneeka Rostov se năpusti asupra lui şi începu să-l muşte şi să-l zgârie. Fata era slăbuţă rău, dar taheenul fu într-atât de surprins de atacul acesta neaşteptat, că aproape îşi pierdu echilibrul. Revenindu-şi, o apucă pe Dani de gât cu braţul lui puternic şi acoperit cu blană şi o aruncă cât colo. Dar deja Ted şi Dinky ajunseseră prea departe, în fumul dens de lângă latura stângă a Casei Damli.

Finli îşi sprijini arma cu ambele mâini, inspiră adânc şi trase un singur foc. Din braţul bărbatului în vârstă ţâşni sângele; Finli îi auzi ţipătul de durere şi-l văzu cum se clatină. Dar imediat potaia aia tânără o apucă pe javra bătrână şi o trase pe după colţul casei.

— Pun eu mâna pe voi, urlă Finli după cei doi. Da, da, aşa să ştiţi! Şi când o să vă prind, o să vă fac să vă doriţi să nu vă fi născut niciodată!

Dar până şi în urechile lui ameninţarea aceasta părea deşartă.

Acum, întreaga suflare din Algul Siento – Sfărâmători, taheeni, sapienşi, can-toi cu pata însângerată în mijlocul frunţilor, ca un al treilea ochi – se îndrepta, valuri-valuri, spre sud. Iar Finli observă ceva ce-i displăcu la culme: Sfărâmătorii şi *numai* Sfărâmătorii aveau braţele ridicate deasupra capetelor. Dacă mai erau nişte nelegiuiţi prin

preajmă, aceştia n-ar fi avut nicio problemă să-şi dea seama în care să tragă şi în care nu.

Şi…

În camera lui de la etajul al treilea al Căminului Corbett, tot în genunchi la piciorul patului acoperit cu cioburi, înecându-se şi tuşind din cauza fumului care pătrundea prin fereastra spartă, Sheemie Ruiz avu o revelaţie… sau îi vorbi imaginaţia, rămâne la alegerea voastră. Oricum ar fi fost, sări iute în picioare. Ochii lui, în permanenţă blânzi şi prietenoşi, dar buimăciţi de o lume pe care nu reuşea să o înţeleagă, erau acum limpezi şi fericiţi.

— *GRINDA ADUCE MULŢUMIRE MULTĂ-MULTĂ!* strigă el către încăperea goală.

Privi în jur, bucuros ca Ebenezer Scrooge în zorii zilei de Crăciun, după transformarea la care fusese supus de spirite, apoi se repezi la uşă, sfărâmând cioburile de pe jos sub tălpile papucilor. O ţepuşă de geam îi străpunse piciorul cu vârful ei înmuiat în moarte, dar el nu avu habar, iertare cerem, o Discordia; ba chiar, în entuziasmul lui de nestăvilit, nici nu simţi înţepătura. Se năpusti apoi pe hol şi coborî scara în goană.

La etajul al doilea, Sheemie dădu peste o Sfărâmătoare (Belle O'Rourke o chema), o apucă de braţ şi o scuturâ:

— *GRINDA ADUCE MULŢUMIRE MULTĂ-MULTĂ!* zbieră el în chipul uluit al femeii care nu pricepea ce voia de la ea. *GRINDA ZICE CĂ ÎNCĂ SE MAI POATE SĂ IASĂ TOTUL BINE! NU-I PREA TÂRZIU! E CHIAR LA TANC!*

Şi goni mai departe ca să dea vestea cea bună (bună pentru el) şi celorlalţi. Şi…

Pe Strada Mare, Roland se uită mai întâi la Eddie Dean, apoi la Jake Chambers.

— Se apropie. Aici îi lovim. Aşteptaţi ordinul meu, apoi luptaţi. Fiţi neclintiţi şi loiali cauzei noastre.

18

Primii apărură trei Sfărâmători, alergând cât îi ţineau puterile, cu mâinile deasupra capului. Traversară strada, fără să-l vadă pe Eddie în casa de bilete a „Giuvaierului" (tânărul spărsese geamurile din trei laturi cu patul de santal al pistolului care pe vremuri îi aparţinuse lui Roland); nici pe Jake (aşezat într-un Ford sedan fără motor, parcat în faţa Patiseriei Pleasantville); şi nici pe Roland (ascuns în spatele unui manechin din vitrina „Parisului Vesel").

Sfărâmătorii ajunseră pe celălalt trotuar, privind uluiţi în jur.

Plecaţi, le transmise Roland. *Mergeţi mai departe şi plecaţi de aici, apucaţi-o pe alee, plecaţi de aici cât încă mai puteţi!*

— Haideţi, măi! strigă unul dintre cei trei şi o luară la goană pe aleea dintre drogherie şi librărie. Apăru un altul, apoi încă doi; şi se ivi şi prima gardă, un sapiens cu pistolul ridicat lângă ochii lui bulbucaţi şi speriaţi. Roland îl luă în cătare… dar nu trase.

Începură să apară şi alte gărzi din Devar-Toi, intrând în fugă pe Strada Mare dintre clădiri. Odată ajunşi acolo se împrăştiară. Aşa cum sperase şi se aşteptase Roland, încercau să-i flancheze pe Sfărâmători şi să-i ghideze. Încercau să împiedice apariţia haosului.

— *Formaţi două rânduri!* tot urla un taheen cu cap de corb, cu o voce strangulată. *În numele taţilor voştri, formaţi două rânduri şi ţineţi-i între voi!*

Unul dintre ceilalţi, un taheen roşcovan, strigă la el:

— *Cum rămâne cu gardul, Jakli? Dacă se duc la gard?*

— *N-avem ce face, Cag, doar…*

Un Sfărâmător care chiăia din toţi rărunchii încercă să treacă în fugă pe lângă corbul care dădea ordine, iar corbul cu pricina, adică Jakli, îl îmbrânci cu atâta forţă, încât bietul om se întinse cât era de lung în mijlocul străzii.

— Nu vă-mprăştiaţi, tolomacilor! mârâi el. Fugiţi, dacă aşa aveţi voi chef, dar faceţi-o în ordine!

De parcă o asemenea retragere dominată de panică ar fi putut avea ceva de-a face cu ordinea, îşi zise Roland (nu fără satisfacţie). Apoi, cel care se numea Jakli strigă iar spre roşcovan:

— Lasă-i pe câţiva să se prăjească. Ăilalţi o să vadă şi o să se oprească!

Dacă Eddie sau Jake ar fi deschis focul în acest moment, lucrurile s-ar fi complicat foarte mult, însă amândoi rămaseră cuminţi în ascunzătorile lor. Şi de acolo urmăriră cei trei pistolari cum din haos se naşte o nouă ordine. Apărură şi alte gărzi. Jakli şi roşcovanul le dirijară spre coridorul nou format care mergea dintr-un capăt al străzii până în celălalt. Doar câţiva Sfărâmători, foarte puţini, reuşiseră să treacă de ei.

Se ivi un alt taheen, cu cap de nevăstuică, şi preluă comanda de la cel căruia i se spunea Jakli. Apoi îi lovi pe câţiva Sfărâmători cu pumnul în spate, obligându-i astfel să grăbească pasul.

Dinspre capătul de sud al Străzii Mari se auzi un strigăt de uimire:

— Gardul e tăiat!

Şi un altul:

— Cred că santinelele au murit!

Acest al doilea strigăt fu urmat de un urlet de groază, iar Roland ştiu atunci, ca şi cum ar fi văzut cu propriii ochi, că un Sfărâmător ghinionist dăduse peste capul retezat al străjerului.

Larma înnebunită ce urmă acestui anunţ nu se stinsese încă atunci când dintre patiserie şi magazinul de încălţăminte apărură Dinky

Earnshaw şi Ted Brautigan. Erau atât de aproape de locul unde se ascunsese Jake, încât i-ar fi putut atinge dacă ar fi scos mâna pe geamul maşinii în care se ghemuise. Ted avea braţul rănit. Mâneca dreaptă i se făcuse roşie de la cot în jos, dar reuşea să se mişte cu ajutorul lui Dinky, care îl susţinea de mijloc. Înainte să treacă prin cordonul de gărzi, Ted întoarse capul şi se uită o clipă fix la locul unde se ascundea Roland. Apoi el şi cu Earnshaw intrară pe alee şi dispărură.

Însemna că deocamdată erau în siguranţă, foarte bine. Dar unde era şeful cel mare? Unde era Prentiss, cel care conducea locul acesta detestabil? Roland voia să pună mâna şi pe el, şi pe taheenul ăla cu cap de nevăstuică. Taie-i capul şarpelui şi şarpele moare. Dar nu-şi puteau permite să aştepte prea mult. Deja începuse să cam secе puhoiul Sfărâmătorilor. Pistolarul nu credea că sai Nevăstuică îi va aştepta şi pe ultimii rătăciţi; mai presus de toate va dori să-şi împiedice preţioşii protejaţi să fugă prin gardul tăiat. Sigur, ţinând seama de regiunea aridă şi întunecată din jur, îi era clar că nu vor ajunge prea departe, dar mai ştia şi că, dacă atacatorii se aflau la capătul de nord al complexului, atunci salvatorii ar fi putut fi la…

Of, slavă lui Gan şi tuturor zeilor, uite-l acolo: sai Pimli Prentiss în carne şi oase, împleticindu-se şi gâfâind, clar în stare de şoc, cu pistolul legănându-i-se în toc la subsuoara-i fleşcăită. Dintr-o nară şi din colţul unui ochi îi curgea sânge, de parcă i se rupsese ceva în cap din cauza acestei agitaţii. Se îndrepta spre Nevăstuică clătinându-se uşor, intenţionând, probabil, să preia comanda. Pe seama acestui mers de beţiv va pune Roland rezultatul final al operaţiunii lor. Îmbrăţişarea scurtă, dar pasionată, a celor doi îi dezvălui pistolarului tot ce avea nevoie să ştie despre natura relaţiei lor.

Întinse pistolul, ochi ceafa lui Prentiss, apăsă pe trăgaci şi admiră dansul stropilor de sânge şi al firelor de păr în aer. Stăpânul Prentiss ridică mâinile cu degete răşchirate, căutând cerul întunecat, apoi se prăbuşi la picioarele încremenitei Nevăstuici.

Chiar atunci se aprinse soarele atomic, inundând lumea cu lumina lui artificială.

— *Heil, pistolari, omorâţi-i pe toţi!* strigă Roland, acţionând cu podul palmei cocoşul revolverului său, acea foarte veche maşinărie criminală.

Sub focul lui se prăbuşiseră deja patru dintre gărzile aliniate înaintea-i precum răţuştele din mucava ale unui pavilion de tir de la bâlci. Victimele lui nici nu auziseră împuşcăturile, darămite să reacţioneze în vreun fel.

— *Pentru Gilead, pentru New York, pentru Grindă, pentru taţii voştri! Ascultaţi la mine, ascultaţi la mine! Să nu mai rămână niciunul în picioare! OMORÂŢI-I PE TOŢI!*

Şi aşa făcură: pistolarul din Gilead, fostul drogat din Brooklyn, copilul singuratic căruia doamna Greta Shaw obişnuia să-i spună ’Bama. Din spatele lor, dinspre sud, rulând cu Tricla prin vălătucii groşi de fum (abătându-se o singură dată de la drumul drept pentru a ocoli cadavrul aplatizat al unei colege de breaslă a doamnei Shaw, menajera Tammy), venea cel de-al patrulea pistolar: femeia care învăţase pe vremuri metodele de protest nonviolent de la tinerii oneşti ai Asociaţiei Naţionale pentru Progresul Persoanelor de Culoare şi care acum îmbrăţişase cu totul şi fără regrete calea armelor. Susannah doborî trei gărzi de sapienşi rămase în urmă şi un taheen care fugea la adăpost. Taheenul avea o puşcă pe umăr, dar nici măcar nu încercă să o folosească. Îşi ridică mâinile acoperite cu blană lucioasă şi imploră să fie cruţat. Cunoscând toate ororile petrecute acolo, mai ales felul în care Ucigaşii de Grindă fuseseră hrăniţi cu terci din creier de copil pentru a-şi păstra eficienţa, Susannah nu-i ascultă ruga. Dar nici nu-i dădu timp să se înspăimânte mai tare şi nici nu-l făcu să sufere.

Împuşcăturile încetaseră atunci când ea ajunse pe aleea dintre cinematograf şi frizerie. Finli şi Jakli erau pe moarte; James Cagney era deja mort, iar masca de sapiens i se sfâşiase, dezvelindu-i capul dezgustător de şobolan; alţi treizeci, patruzeci zăceau în jur, la fel de morţi. Prin rigolele imaculate doar cu câteva ore mai devreme acum curgeau râuri de sânge.

Cu siguranţă că mai erau şi alţi prin complex, dar aceştia se ascunseseră deja, convinşi fiind că sunt atacaţi de peste o sută de luptători experimentaţi, bandiţi nemiloşi, veniţi numai Dumnezeu ştia de unde. Majoritatea Sfărâmătorilor din Algul Siento se aflau pe spaţiul verde dintre Strada Mare şi turnurile de pază de la sud, îngrămădiţi unul în altul ca nişte oi ce erau. Fără să se gândească la rana din braţ, Ted începuse deja să facă prezenţa.

Atunci întregul contingent de luptători îşi făcu apariţia venind din direcţia nord, pe aleea de lângă cinematograf: o cucoană cu piele cafenie şi fără picioare, cocoţată pe un ATV. Cu o mână conducea vehiculul, iar cu cealaltă îşi sprijinea automatul Coyote pe ghidon. Se uită la cadavrele căzute claie peste grămadă în stradă şi dădu din cap cu satisfacţie sumbră.

Eddie ieşi din casa de bilete şi o îmbrăţişă.

— Hei, iubitule, salutare, murmură ea, făcându-l să se înfioare cu zeci de sărutări pe toată lungimea gâtului.

Apoi apăru şi Jake: palid, dar stăpân pe sine; iar ea îl cuprinse de umeri, trăgându-l mai aproape. Apoi îi observă pe Roland În spatele lor, în spatele celor pe care el îi adusese în Lumea de Mijloc. Ţinea pistolul coborât, lângă coapsă, dar, oare era el în stare să simtă nostalgia care i se citea pe chip? Măcar era conştient de această expresie a lui? Susannah nu prea credea, dar inima i se topi de dragul

lui.

— Vino-ncoa, Gilead, spuse ea. Asta-i o îmbrăţişare de *grup*, iar tu faci parte din el.

O clipă avu senzaţia că nu-i pricepuse chemarea sau că se prefăcea că nu înţelege. Dar porni spre ei, oprindu-se doar cât să-şi pună pistolul înapoi în toc şi să-l ia în braţe pe Ete. Se aşeză între Eddie şi Jake. Ete sări în poala lui Susannah, cu atâta naturaleţe de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Pistolarul îi cuprinse de mijloc pe Eddie şi pe Jake. Susannah se întinse (disperându-l pe micuţul bumbler care fu câteva clipe în pericol să se răstoarne), îl luă de gât pe Roland şi depuse un ţocăit viguros pe fruntea lui arsă de soare. Pe Jake şi pe Eddie îi umflă râsul. Roland li se alătură, zâmbind aşa cum facem toţi atunci când fericirea ne ia prin surprindere.

Mi-aş dori să-i vedeţi acum; mi-aş dori să vă uitaţi la ei cu luare-aminte. Vreţi s-o faceţi? Stau strânşi în jurul Triclei lui Suzie, îmbrăţişându-se la finalul luptei lor victorioase. Mi-aş dori să îi vedeţi aşa nu pentru că au câştigat o bătălie importantă, ci pentru că este ultima dată când mai sunt ka-tet. Povestea camaraderiei lor se încheie aici, pe această stradă închipuită, sub razele acestui soare artificial. Restul legendei va fi scurt şi brutal, în comparaţie cu ce a fost până acum. Deoarece, atunci când un ka-tet se destramă, sfârşitul vine întotdeauna foarte repede.

— Îmi pare rău.

19

Cu ochi inundaţi de sânge, Pimli Prentiss văzu cum cel mai tânăr dintre cei doi bărbaţi se desprinse primul din îmbrăţişare şi se apropie de Finli o' Tego. Tânărul observă că Finli încă mai respira şi se aşeză într-un genunchi lângă el. Băiatul şi femeia, care între timp coborâse de pe tricicleta ei motorizată, începură să verifice celelalte victime, omorându-i iute pe cei câţiva care mai trăiau încă. Iar Pimli, agonizând cu un glonţ în cap, pricepu că gestul lor era făcut din milă, iar nu din cruzime. Şi presupuse că, atunci când îşi vor termina treaba aici, se vor reuni cu restul mişeilor care le erau tovarăşi şi vor începe să percheziţioneze toate clădirile din Algul care încă nu fuseseră incendiate, căutându-i pe paznicii rămaşi în viaţă şi împuşcându-i fără să stea la discuţii pe cei pe care îi vor descoperi. *Nu veţi găsi prea mulţi, aşa să ştiţi, prieteni fără onoare*, gândi el. *Mi-aţi ucis două treimi din oameni chiar aici.* Şi, spuneţi-mi, vă rog, câţi agresori dovediseră Stăpânul Pimli, Şeful Securităţii Finli şi ai lor? Nici măcar unul singur, din câte ştia Pimli.

Dar poate că încă mai era în stare să facă ceva în această privinţă. Mâna lui dreaptă începu istovitoarea şi cumplit de dureroasa călătorie

spre tocul de umăr şi Colţul din el.

În tot acest timp, Eddie lipise de tâmpla individului-Nevăstuică ţeava pistolului cu patul din santal, adus din Gilead. Tocmai ce îşi încorda degetul pe trăgaci când observă că individul-Nevăstuică, deşi împuşcat în piept şi pierzând mult sânge şi evident fiind în pragul morţii, se uita la el cu luciditate deplină. Şi mai era încă ceva în privirea lui, ceva ce lui Eddie nu-i plăcu deloc. Dispreţ, parcă. Îşi ridică ochii, îi văzu pe Susannah şi Jake verificând cadavrele din partea de est a zonei masacrului; îl văzu pe Roland, pe trotuarul de vizavi, discutând cu Ted şi Dinky, în vreme ce înfăşură un bandaj improvizat din nişte cârpe în jurul braţului bătrânului. Cei doi foşti Sfărâmători îl ascultau cu mare atenţie şi, cu toate că amândoi păreau neîncrezători, bâţâiau din capete cu mare sârg.

Eddie îşi reîndreptă atenţia asupra taheenului muribund.

— Ai ajuns la capătul cărării, amice, îi spuse el. Mi se pare că ai să dai mintenaş colţu'. Mai ai ceva de zis înainte să intri în poiană?

Finli dădu din cap.

— Zi, atunci, tăticu'. Dar grăbeşte-te şi fii concis, de vrei să-ţi spui tot oful.

— Tu şi cu ai tăi sunteţi o haită de javre laşe, reuşi să îngaime Finli.

Probabil că fusese *împuşcat* în inimă (cel puţin, aşa se simţea), dar va spune ce are pe suflet; trebuia să spună şi îşi va forţa inima rănită să bată până la capăt. Abia atunci se va lăsa în voia morţii şi va primi întunericul.

— Javre laşe şi împuţite, care atacaţi pe la spate, asta sunteţi tu cu ai tăi. Asta am avut de spus.

Eddie zâmbi fără umor.

— Dar ce zici despre javrele laşe care se folosesc de copii ca să înjunghie întreaga lume pe la spate, tăticu'? Ca să înjunghie întregul *univers* pe la spate?

Nevăstuică bătu des din pleoape, de parcă nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns. De parcă nu s-ar fi aşteptat la niciun răspuns.

— Aşa… am primit ordine.

— O, nici nu mă îndoiesc, zise Eddie. Şi le-ai urmat până la capăt. Ce să-ţi mai spun eu acum? Bucură-te de iad sau de Na'ar{118}, sau de cum îi ziceţi voi acelui loc fierbinte.

Apăsă pe trăgaci. Nevăstuică tresări puternic o singură dată, apoi rămase nemişcat. Rânjind, Eddie se ridică în picioare.

Surprinse o mişcare din colţul ochiului şi îşi dădu seama că mai e încă unul care nu murise încă (şeful menajeriei) şi care se chinuia să se salte într-un cot. Arma din mâna acestuia, un Colt de calibrul .40, era îndreptată spre el, Eddie avea reflexe foarte rapide, dar nu mai avu vreme să le folosească acum. Revolverul bubui o singură dată, scoţând foc pe gura ţevii. Sângele ţâşni din fruntea lui Eddie Dean. O

şuviţă de păr se deranjă la ceafă când ieşi glonţul. Se lovi cu palma peste gaura apărută deasupra sprâncenei drepte, ca un om care-şi aminteşte puţin cam prea târziu ceva de o importanţă vitală.

Roland se răsuci fulgerător pe tocurile tocite ale cizmelor lui vechi, scoţându-şi pistolul cu o mişcare fluidă, mult prea rapidă pentru ochii unui muritor. Se întoarseră şi ceilalţi doi pistolari. Susannah îşi văzu soţul stând în mijlocul străzii, apăsându-şi fruntea cu podul palmei.

— Eddie? *Iubitule?*

Pimli se chinuia să ridice din nou cocoşul Coltului său. Îşi dezvelise dinţii într-o grimasă animalică de efort. Roland îl împuşcă drept în gât, iar Stăpânul de la Algul Siento tresări puternic şi căzu pe o parte. Pistolul îi căzu din mână, rostogolindu-se zgomotos până la cadavrul prietenului lui, Nevăstuică.

— *Eddie! urlă.* Susannah şi începu să se târască repede spre el, împingându-se în mâini.

Nu-i rănit grav, încerca ea să se liniştească, *nu-i grav,* o, *Doamne, Dumnezeule, fă ca soţul meu să nu fie rănit grav*…

Şi atunci văzu sângele care se prelingea de sub palma lui, udând strada. Şi atunci îşi dădu seama că este *foarte* grav.

— Suze? spuse el cu voce extrem de clară. Unde eşti, Suzie? Nu văd.

Făcu un pas, al doilea, al treilea… şi se prăbuşi pe burtă în mijlocul străzii, exact aşa cum ştiuse Bunelul Jaffords{119} că se va întâmpla, chiar din prima clipă când dăduse cu ochii de el. Pentru că, vedeţi voi, tânărul acesta era pistolar şi era de aşteptat să aibă un asemenea sfârşit.

XII
KA-TET-UL SE DESTRAMĂ

1

Noaptea aceea îl găsi pe Jake Chambers stând nefericit în faţa Tavernei „Trifoiul”, la capătul de est al Străzii Mari din Pleasantville. Roboţii unei echipe de curăţenie căraseră de acolo toate cadavrele gărzilor, iar asta fusese cât de cât de ajutor pentru atmosfera generală. Ete stătea pe genunchii băiatului de mai bine de un ceas. În mod obişnuit nici vorbă să fi rămas potolit atâta vreme, dar micuţul părea că înţelege cât de mult avea Jake nevoie de el. De câteva ori băiatul plânsese în blana mătăsoasă a bumblerului.

Pe tot parcursul acelei zile nesfârşite, Jake îşi dădu seama că gândeşte pe două voci diferite. I se mai întâmplase şi înainte, dar ultima dată fusese cu ani buni în urmă, pe vremea când, foarte mic fiind, avusese impresia că suferea de o depresie stranie, nedetectabilă de radarul părinţilor.

Eddie e pe moarte, spunea prima voce (cea care obişnuia să-i garanteze că erau, cu adevărat, monştri în dulapul din camera lui şi că foarte curând vor ieşi de acolo ca să-l mănânce de viu). *E într-o cameră în Taverna „Trifoiul” şi Susannah e cu el şi lui nu-i mai tace gura, dar e pe moarte*.

Nu, o contrazise a doua voce (cea care obişnuia să-i spună, cu foarte puţină convingere, că nu existau monştri). *Nu, nu se poate. Eddie e…* Eddie! *Mai mult, face parte din ka-tet. N-are decât să moară atunci când vom ajunge la Turnul Întunecat, putem muri cu* toţii *atunci când vom ajunge acolo, dar nu acum, nu aici, ar fi complet aiurea!*

Eddie e pe moarte, se încăpăţână prima voce. Inflexibilă. *Are o gaură în cap aproape la fel de mare ca pumnul tău şi e pe moarte!*

A doua voce nu putu decât să aducă alte contraargumente, fiecare mai firav decât cel dinaintea lui.

Pe Jake nu-l făcea să se simtă mai bine nici măcar gândul că era foarte posibil să fi salvat Grinda (Sheemie era convins de asta şi traversase în lung şi în lat campusul Devar-Toi urlând vestea cea bună – *GRINDA ZICE* CĂ *TOTUL E BINE ACUM! GRINDA ADUCE MULŢUMIRE MULTĂ-MULTĂ!* – cât îl ţinea gura). Pierderea lui Eddie era un preţ mult prea mare de plătit fie şi pentru un asemenea rezultat. Iar destrămarea tet-ului era un preţ încă şi mai mare. De fiecare dată când se gândea la asta, lui Jake i se făcea rău şi înălţa rugi incoerente către Dumnezeu, către Gan, către Omul Iisus, către toţi făcătorii de minuni care i-ar fi putut salva viaţa lui Eddie.

Se rugă chiar şi scriitorului.

Salvează viaţa prietenului meu şi o vom salva şi noi pe a ta, i se rugă el lui Stephen King, un om pe care nu îl văzuse niciodată. *Salvează-l pe Eddie şi noi nu vom lăsa furgoneta sa te lovească. Pe cuvânt de onoare.*

Şi iar se ducea cu gândul la Susannah, care zbierase iar şi iar numele lui Eddie, încercând să-l întoarcă la viaţă. Se gândea la Roland, care o luase în braţe, spunându-i: *Nu face asta, Susannah, nu trebuie să-l tulburi.* Se gândea la cum ea i se împotrivise şi se zbătuse, răvăşită de durere, cu chipul schimonosit preţ de câteva secunde de disperarea fiecăreia dintre personalităţile care sâlâşluiau în ea. *Trebuie să-l ajut!* hohotise ea cu vocea lui Susannah, pentru ca imediat să urle cu o voce mai aspră şi mai stridentă *Dă-mi drumu, porc dă câine care eşti tu! Lasa-mă să-i fac de deochi, să-i fac voodoo, aşa cum se face la mumă-sa acasă, în Haiti! Şi o să mi-l vezi cum acuşica să scoală şi umblă! Aşa o să mi-l vezi, ia sama la mine!* Iar Roland o ţinuse strâns în braţe şi o legănase ca pe un copilaş, în vreme ce Eddie zăcea în mijlocul străzii, fără să fi murit încă, deşi poate că ar fi fost mai bine să fi murit (chiar dacă asta ar fi însemnat sfârşitul discuţiei despre minuni, sfârşitul speranţei), iar Jake vedea spasmul degetelor lui şi îi auzea bolboroselile incoerente, aidoma vorbelor rostite în somn.

Şi atunci sosi Ted, urmat de Dinky şi de alţi doi sau trei Sfărâmători venind ezitanţi în spatele lor. Ted se lăsase în genunchi lângă femeia care urla şi se zbatea în braţele pistolarului din Gilead şi-i făcuse semn lui Dinky să se aşeze în cealaltă parte. Ted o luase de o mână şi-i făcuse un semn din cap lui Dinky să o apuce de cealaltă. Şi atunci din ei ieşise ceva, ceva profund şi mângâietor. Ceva care nu-i era adresat lui Jake, nu, deloc, dar băiatul reuşi să capteze o parte din fluxul acela şi simţi imediat cum inima îşi încetineşte bubuiturile sălbatice. Se uită la Ted şi văzu iar şmecheria aia cu pupilele care se dilatau şi se contractau, se dilatau şi se contractau.

Ţipetele lui Susannah se mai răriră, apoi slăbiră până la nivelul unor gemete mici. Coborî privirea la Eddie, iar lacrimile udară cămaşa tânărului, ca nişte picături de ploaie. Chiar în acel moment apăru Sheemie dintr-o alee, răcnindu-şi osanalele către oricine avea urechi să-l audă:

— GRINDA ZICE CĂ NU-I PREA TÂRZIU! GRINDA ZICE CĂ-I CHIAR LA TANC, GRINDA ADUCE MULŢUMIRE ŞI ZICE SĂ-I DĂM VOIE SĂ SE VINDECE!

Şchiopăta rău de un picior, dar nimeni nu observă asta atunci. Dinky murmură ceva spre mulţimea de Sfărâmători care se adunaseră să caşte gura la pistolarul rănit de moarte şi câţiva dintre aceştia se apropiară de Sheemie şi reuşiră să-l calmeze. Alarmele continuau să sune în centrul complexului Devar-Toi, dar cele două maşini de pompieri rămase intacte reuşiseră deja să ţină sub control cele mai

periculoase incendii – cele din Casa Damli, Casa Directorului şi Căminul Feveral.

Ce-şi mai amintea Jake după aceea erau degetele lui Ted, degete incredibil de blânde, care dădură la o parte părul lui Eddie, dezvelind o gaură mare, plină cu sânge semiînchegat, întunecat la culoare. În gaura aia erau nişte particule albe. Băiatul îşi dorea din tot sufletul să creadă că erau aşchii de os. În ruptul capului nu voia să-şi închipuie că ar fi fost fragmente din creierul lui Eddie.

La vederea rănii oribile, Susannah începu să zbiere din nou. Începu să se zbată din nou. Ted şi Dinky (acesta din urmă alb la faţă ca varul) schimbară o privire şi o strânseră şi mai tare de mâini, transmiţându-i din nou mesajul mângâietor

(potoleşte-te! linişteşte-te! astâmpără-te! calmează-te! domoleşte-te! linişteşte-te!)

mai mult prin culori – albastru predominant printre nuanţele de cenuşiu – decât prin vorbe. În tot acest timp, Roland o ţinea bine de umeri.

— Se poate face ceva pentru el? îl întrebă pistolarul pe Ted. Ceva, orice?

— Îl putem aşeza să stea mai confortabil, spuse Ted. Măcar atâta putem face.

Apoi arătă spre Devar:

— Nu mai aveţi ceva treburi de isprăvit acolo, Roland?

Preţ de o clipă, Roland păru a nu înţelege. Apoi privi la cadavrele gărzilor şi se dumiri.

— Ba da, zise el. Cam aşa ceva. Vrei să mă ajuţi, Jake? N-ar fi bine deloc dacă cei rămaşi în viaţă şi-ar găsi un alt conducător şi s-ar regrupa… deloc n-ar fi bine.

— Ce facem cu Susannah? îl întrebase atunci Jake.

— Susannah o să ne ajute să-i ducem omul într-un loc unde va sta mai bine şi va putea muri în tihnă, zise Ted Brautigan. Nu-i aşa, iubito?

Susannah se uitase la el cu ochi nu tocmai goi; iar Jake îşi simţise inima sfâşiată de privirea aceea plină de înţelegere (şi implorare).

— Chiar *trebuie* să moară? îl întrebase ea.

Ted îi ridicase mâna la buze şi i-o sărutase.

— Da, spuse el. El trebuie să moară, iar tu trebuie să accepţi asta.

— Atunci şi tu trebuie să faci ceva pentru mine, spuse ea atingând obrazul lui Ted cu vârfurile degetelor.

Jake avu senzaţia că degetele acelea erau reci. Foarte reci.

— Ce, draga mea? Fac orice.

Îi strânse degetele

(potoleşte-te! linişteşte-te! astdmpără-te! cahnează-te! domoleşte-te! liniştеşte-te!)

în mâna lui.

— Vreau să nu mai faci ce faci până nu am să te rog eu să faci din nou, îi spuse ea.

Ted o privi surprins. Apoi se uită la Dinky, care ridică din umeri. Apoi din nou la Susannah.

— Nu trebuie să-ţi iroseşti harul ca să-mi furi durerea, îi explică Susannah. Pentru că am de gând să beau tot paharul ăsta cu suferinţă. Până la ultima picătură amară ca fierea.

Ted rămase câteva secunde cu capul plecat şi sprâncenele încruntate. Apoi îşi ridică privirea şi îi adresă femeii cel mai duios zâmbet pe care îl văzuse Jake vreodată.

— Bine, doamnă, răspunse Ted. Vom face cum doreşti. Dar dacă vei avea nevoie de noi… *când* vei avea nevoie de noi…

— Am să vă chem, zise Susannah, lăsându-se iarăşi în genunchi lângă bărbatul care aiura în mijlocul străzii.

2

Când Roland şi Jake se apropiau de aleea care ducea spre centrul complexului Devar-Toi, unde aveau să lase deoparte jalea pentru prietenul lor aflat în pragul morţii şi se vor ocupa de cei care încă mai puteau să le opună rezistenţă, se întâlniră cu Sheemie care îi opri, trăgându-l pe pistolar de mânecă.

— Grinda aduce mulţumire multă-multă, Will Dearborn din trecut.

Zbierase atât de mult şi atât de tare, că acum vocea îi semăna cu un orăcăit de broască răguşită.

— Grinda zice că încă se mai poate să iasă totul bine. Să fie totul ca înainte. Să fie *mai bine*.

— Minunat, spuse Roland.

Jake presupunea că aşa trebuia să fie. Dar nu simţise bucurie atunci şi nu simţea bucurie nici acum. Băiatul nu-şi putea lua mintea de la rana adâncă pe care o descoperiseră degetele blânde ale lui Ted Brautigan. De la gaura aia plină cu sânge aproape închegat.

Roland îl luă pe Sheemie pe după umeri, îl strânse lângă pieptul lui şi îl sărută. Sheemie zâmbi fericit cu gura până la urechi.

— Vin şi eu cu tine, Roland. Vrei să mă iei, dragul meu?

— Nu acum, spuse pistolarul.

— De ce plângi? îl întrebă Sheemie.

Jake văzuse atunci cum toată fericirea se scurge de pe chipul omului, fiind înlocuită de nelinişte. În tot acest timp, alte şi alte grupuri mici de Sfărâmători reveneau pe Strada Mare. Jake le observase consternarea din privirile aruncate în direcţia pistolarului… şi un soi de curiozitate fascinată… şi, în unele cazuri, antipatie evidentă. Aproape ură. Nu văzuse însă recunoştinţă în ochii lor, nici

măcar un strop de recunoştinţă. Şi din cauza asta el îi urî *pe ei.*

— Prietenul meu este rănit, spusese Roland. El e motivul pentru care plâng, Sheemie. Şi plâng şi pentru soţia lui, care îmi este prietenă. Vrei să te duci la Ted şi la sai Dinky şi să încerci să îi aduci mângâiere, dacă ea va dori asta?

— Da, dacă aşa vrei tu! Fac orice pentru tine!

— Mulţam-sai, fiu al lui Stanley. Şi dă-le o mână de ajutor dacă îl vor muta de acolo.

— Pe prietenul tău, Eddie! Pe cel rănit grav!

— Da, numele lui este Eddie, adevăr grăieşti. Vrei să-l ajuţi pe Eddie?

— Da!

— Şi încă ceva…

— Da? îl întrebă Sheemie, dând impresia că îşi aminteşte ceva. Da! Să vă ajut să plecaţi, să mergeţi departe, tu cu prietenii tăi! Aşa mi-a zis Ted. Zice: „Să faci o gaură, aşa cum ai făcut pentru mine." Numai că l-au adus înapoi. Oamenii răi l-au adus înapoi. Da' pe voi n-o să vă aducă, pentru că oamenii răi au dispărut! Grinda s-a liniştit!

Şi Sheemie începu să râdă tare, zgâriind auzul îndurerat al lui Jake.

Probabil şi pe al lui Roland, căci zâmbetul lui era unul forţat.

— Toate la vremea lor, Sheemie… şi cred că Susannah s-ar putea să rămână să ne aştepte aici.

Dacă *ne vom mai întoarce*, îşi spuse Jake.

— Însă am o altă treabă pentru tine. Nu chiar să ajuţi pe cineva sa călătorească spre cealaltă lume, dar *pe aproape*. Le-am spus lui Ted şi Dinky ce doresc, iar ei îţi vor spune şi ţie, de îndată ce îl veţi duce pe Eddie într-un loc mai comod.

— Da! Şi am să-i ajut şi eu, dacă pot!

Roland îl bătu pe umăr.

— Bravo!

Apoi Jake şi pistolarul plecară spre ceea ce ar fi putut fi nordul, întorcându-se să încheie ceea ce începuseră.

3

În următoarele trei ceasuri descoperiră alţi paisprezece gardieni, majoritatea sapienşi. Roland îl surprinse pe Jake (puţin) omorându-i doar pe cei doi care deschiseseră focul asupra lor din spatele maşinii de pompieri strivită de clădire. Pe ceilalţi se mulţumi doar să-i dezarmeze şi apoi le dădu drumul, spunându-le că dacă va mai fi picior de gardian în Devar-Toi la ora când va suna sirena pentru schimbul turei de după-amiază, acela va fi împuşcat pe loc.

— Da' unde să ne ducem? întrebă un taheen cu cap de cocoş alb ca spuma laptelui, cu o creastă mare şi roşie (îi amintea lui Jake de

Foghorn Leghorn, personajul de desene animate).

Roland clătină din cap.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie unde vă duceţi, atâta vreme cât nu veţi mai fi aici la următoarea sirenă, dacă pricepi ce-ţi zic. Aţi făcut lucrătura iadului în locul acesta, dar acum iadul s-a închis şi am să am eu grijă să nu se mai deschidă niciodată aici.

— Adică ce vrei să spui? îl întrebă cu timiditate taheenul-cocoş.

Dar Roland refuză să răspundă, ci doar îl instrui să transmită mesajul oricăror camarazi pe care îi va întâlni în drumul lui.

Majoritatea can-toilor şi taheenilor rămaşi în viaţă părăsiră Algul Siento în grupuri de doi şi trei, fără să protesteze şi aruncând priviri înfricoşate în urmă la fiecare câteva secunde. Jake se gândi că aveau toate motivele să se simtă speriaţi, deoarece chipul dinh-ului său era acum încărcat de gânduri apăsătoare şi schimonosit de durere. Eddie Dean zăcea pe patul de moarte, iar Roland de Gilead nu putea suporta gândul că îl va pierde.

— Ce ai de gând să faci cu locul ăsta? îl întrebă Jake după ce se auzi sirena de după-amiază.

Acum mergeau pe lângă resturile fumegânde ale Casei Damli (unde pompierii-roboţi amplasaseră din şase în şase metri panouri mari pe care scria **ACCESUL INTERZIS PE PERIOADA ANCHETEI**). Se duceau să îl vadă pe Eddie.

Roland clătină din cap, fără să-i răspundă la întrebare.

Odată ajuns pe Promenadă, Jake zări şase Sfărâmători ţinându-se de mâini şi formând un cerc. Parcă ţineau o şedinţă de spiritism. Sheemie era acolo şi Ted şi Dani Rostov; şi mai erau o femeie tânără, una mai în vârstă şi un bărbat îndesat, cu înfăţişare de bancher. Mai departe de ei, cu picioarele ieşite de sub pături, zăceau aliniate gărzile care muriseră în timpul scurtei bătălii.

— Tu ştii ce fac ei acolo? întrebă Jake, referindu-se la *spiritişti*, întrucât ceilalţi erau morţi, treabă care le va ocupa tot timpul, de acum în veşnicie.

Roland aruncă o privire rapidă cercului de Sfărâmători şi răspunse sec:

— Da.

— Ce?

— Îţi spun altădată, zise pistolarul. Acum trebuie să ne luăm rămas-bun de la Eddie. Vei avea nevoie de toată seninătatea de care eşti în stare şi pentru asta trebuie să-ţi goleşti complet mintea.

4

Şi acum, stând cu Ete în braţe, în faţa Tavernei „Trifoiul”, cu firma ei din neon şi tonomatul mut, Jake îşi spuse că Roland avusese mare

dreptate, iar el îi era profund recunoscător pentru că, după vreo trei sferturi de oră, când pistolarul se uitase la el, îi observase durerea cumplită şi îi permisese să iasă din încăperea unde zăcea Eddie, din care viaţa se scurgea picătură cu picătură. Îi permisese să plece de lângă Eddie, a cărui voinţă remarcabilă îşi punea şi acum amprenta pe ultimii centimetri din tapiseria vieţii lui.

Sub organizarea lui Ted Brautigan, câţiva Sfărâmători duseseră trupul tânărului pistolar la Căminul Corbett şi îl întinseseră în dormitorul spaţios din apartamentul supraveghetorului, la parter. Cei care purtaseră targa rămaseră în curtea căminului şi, pe măsură ce se scurgea după-amiaza, li se alăturară şi restul Sfărâmătorilor. Când apărură Jake şi Roland, o femeie durdulie, cu păr roşu, îi tăie calea pistolarului.

N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, cucoană! o avertiză Jake în gând. *Nu astăzi.*

În ciuda alarmelor şi forfotei, doamna aceasta (care lui Jake i se părea că arată ca o Preşedintă pe Viaţă a Clubului de Pasionate întru-ale Grădinăritului din care făcuse parte mama lui) găsise totuşi destul timp ca să-şi aplice pe chip un strat gros de fard: pudră, roşu de obraz şi ruj intens ca maşinile de pompieri din Devar. Se prezentă mai întâi, spunând că se numeşte Grace Rumbelow (şi că este originară din Aldershot, Hampshire, Marea Britanie), apoi pretinse să i se spună ce urma să se întâmple de acum încolo. Adică: unde se vor duce (ei, Sfărâmătorii), ce vor face, cine va avea grijă de ei. Cu alte cuvinte, cam aceleaşi întrebări pe care le pusese şi taheenul cu cap de cocoş.

— Pentru că vreau să vă zic că aici am fost *foarte bine îngrijiţi*, adăugă Grace Rumbelow cu glas ţiuitor.

(Jake observase cu fascinaţie cum accentuase ea cuvântul „îngrijiţi”, făcându-l să rimeze şi mai bine cu *aburiţi.)*

— Şi deocamdată nu suntem în situaţia de a ne putea purta de grijă singuri, încheie cucoana.

Din mulţimea de Sfărâmători se auziră mai multe strigăte de aprobare.

Încet, foarte încet, Roland o măsură cu privirea din cap până în picioare şi ceva din expresia lui o despuie urgent pe doamna cu pricina de indignarea ei aristocrată.

— Dă’te singură la o parte din drumul meu, spuse pistolarul printre dinţi, ori am să te dau eu.

Femeia se făcu pământie sub tencuiala de pudră şi se trase în lături, fără să mai articuleze un singur cuvânt. Jake şi Roland intrară în Căminul Corbett, urmăriţi de un clămpănit dezaprobator care începu doar atunci când cei doi dispăruseră deja în spatele uşilor mari, iar nemulţumiţii nu mai aveau a se teme că vor fi străpunşi de privirea neînduplecată a acelor ochi albaştri de pistolar. Sfărâmătorii aceştia îi

amintiră lui Jake de nişte colegi de-ai lui de la Şcoala Piper, nătângii clasei, gata oricând să strige chestii de genul *extemporalul acesta-i naşpa* sau *pupă-mă-n dos*… dar numai atunci când profesorul nu mai era în clasă.

Parterul Căminului Corbett era luminat puternic de becuri fluorescente şi învăluit în miros înţepător de fum de la Casa Damli şi de la Căminul Feveral. Dinky Earnshaw fuma aşezat într-un scaun pliant la dreapta uşii pe care scria APARTAMENTUL SUPRAVEGHETORULUI. Ridică ochii atunci când de el se apropiară Roland şi Jake – cu Ete tropăind mărunţel lângă piciorul băiatului.

— Cum se simte? întrebă Roland.

— Moare, omule, spuse Dinky şi ridică neputincios din umeri.

— Şi Susannah?

— Se ţine tare. Da' după ce el n-o mai fi…

Dinky ridică iarăşi din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că, după aceea, orice era posibil.

Roland ciocăni încetişor în uşă.

— Cine e? se auzi vocea înăbuşită a lui Susannah.

— Roland şi Juke, răspunse pistolarul. Ne dai voie să intrăm?

După părerea lui Jake, pauza care urmă acestei întrebări fu neobişnuit de lungă. Dar Roland nu păru câtuşi de puţin surprins. La drept vorbind, nici Dinky.

În cele din urmă, Susannah spuse:

— Intraţi.

Şi intrară.

5

Iar acum, stând împreună cu Ete în noaptea melancolică şi aşteptând să fie chemat de Roland, Jake se gândi la scena din încăperea întunecată. La ce văzuse acolo şi la cele trei sferturi nesfârşite de oră dinainte ca Roland să-i observe tulburarea şi să-i permită să plece, spunându-i că îl va chema atunci când va veni „clipa".

De când fusese adus în Lumea de Mijloc, Jake văzuse multă moarte; de fapt, se ocupase cu negoţul de moarte; ba chiar o simţise pe pielea lui, deşi îşi amintea foarte puţin despre asta. Dar acum era vorba despre moartea unui tovarăş de ka, iar ce se petrecuse în dormitorul supraveghetorului i se păruse pur şi simplu fără sens. Şi *fără sfârşit.* Jake îşi dorea din tot sufletul să fi rămas afară cu Dinky, pentru că nu astfel voia să şi-l amintească pe prietenul lui băşcălios, cu gura mare şi iute din fire.

În primul rând, Eddie părea îngrozitor de plăpând aşa cum stătea el întins pe patul supraveghetorului, cu mâna în mâinile lui Susannah;

părea mult îmbătrânit şi (Jake nici nu voia să se gândească la asta) tâmp. Sau poate cuvântul potrivit era *senil.* Gura i se crâmpoţise la colţuri, formând gropiţe adânci şi urâte. Susannah îl spălase pe faţă, dar obrajii tot îi păreau murdari din cauza bărbii nerase. Avea pete mari şi violacee sub ochi, de parcă nenorocitul ăla de Prentiss l-ar fi şi caftit zdravăn înainte să-l împuşte. Ţinea ochii închişi, dar pupilele i se rostogoleau rapid sub vălul subţire al pleoapelor, ca şi cum ar fi visat.

Şi vorbea. Din el ieşea un şuvoi necontenit de cuvinte bălmăjite. Jake reuşi să priceapă unele din lucrurile pe care le zicea, dar pe altele nu. Unele aveau măcar o fărâmă de noimă, dar cele mai multe erau ceea ce prietenul lui, Benny, ar fi numit „ki'maca": adică aiureli fără sens.

Din când în când, Susannah înmuia o cârpă în ligheanul de pe masă, o storcea şi îi umezea cu ea fruntea şi buzele uscate ale bărbatului ei. O dată Roland se ridică, luă ligheanul, îl goli la baie, îl umplu cu apă proaspătă şi îl aduse înapoi. Femeia îi mulţumi pe un ton scăzut şi foarte politicos. Puţin după aceea, Jake împrospătă şi el apa, iar ea îi mulţumi în acelaşi fel. De parcă s-ar fi adresat unor străini.

Pentru ea o facem, îi spuse Roland lui Jake. *Fiindcă mai încolo îşi va aminti cine a fost lângă ea şi va fi recunoscătoare.*

Chiar va fi? Se întrebă acum Jake în bezna din faţa Tavernei Trifoiul. Oare chiar *va fi* recunoscătoare? Păi, din cauza lui Roland zăcea acum Eddie Dean pe patul de moarte la vârsta de douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, nu-i aşa? Pe de altă parte, dacă nu ar fi fost Roland, ea nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Eddie. Povestea era prea încâlcită şi derutantă. Şi îi dădea dureri de cap lui Jake, la fel ca ideea mai multor lumi paralele, fiecare cu New Yorkul ei.

De pe patul său de moarte Eddie îl întrebă pe fratele lui, Henry, de ce nu se apărase.

Îl întrebă pe Jack Andolini cine îi făcuse vrăji maică-sii de ieşise ei aşa pocit.

Strigă:

— Ia te uită, Roland, s-a întors George Borcănilă!

Şi:

— Suze, dacă-i spui tu partea cu Dorothy şi Omul de Tinichea, îi zic eu restul.

Şi, îngheţându-i inima lui Jake:

— Nu trag cu mâna; acela care ţinteşte cu mâna a uitat chipul tatălui său.

Auzind vorbele acestea, Roland apucă mâna lui Eddie şi o strânse.

— Aşa este, Eddie, adevăr grăieşti. Vrei să deschizi ochii şi să te uiţi la mine, dragul meu?

Dar, în loc să-şi deschidă ochii, tânărul care purta un bandaj

complet inutil în jurul capului murmură, îngheţându-i şi mai mult inima lui Jake:

— Totul este dat uitării în sălile pieirii. Acestea sunt sălile morţilor, unde mii de păianjeni îşi ţes pânzele şi unde marile circuite amuţesc, unul câte unul.

Ceva vreme după asta nu mai rosti nimic inteligibil, ci doar bolborosi întruna vorbe fără noimă. Jake plecase până la baie ca să schimbe apa din lighean şi la întoarcere Roland observă cât de alb şi tras era la faţă şi îi spuse că poate ieşi de acolo.

— Dar…

— Haide, du-te de aici, dulceaţă, îl îndemnă şi Susannah. Însă ai grijă. S-ar putea sa mai fi rămas unii pe afară care să caute răzbunare.

— Dar cum voi şti când…

— Te chem eu când va veni clipa, zise Roland, lovind uşurel tâmpla băiatului cu unul din cele două degete rămase la mâna lui dreaptă. Ai să mă auzi.

Jake voise să-l sărute pe Eddie înainte să plece din cameră, însă îi fusese teamă. Nu teamă că s-ar fi putut molipsi de moarte, ca de o gripă, ci teamă că simpla atingere a buzelor sale l-ar fi putut împinge pe Eddie în poiana de la capătul cărării.

Şi atunci Susannah ar fi spus că el e vinovat.

6

Când ieşi pe coridor, Dinky îl întrebă care mai era situaţia.

— Nasoală rău, spuse Jake. Mai ai o ţigară?

Dinky ridică din sprâncene, dar îi întinse una. Băiatul o bătu uşor de unghia degetului mare, aşa cum văzuse că făcea pistolarul, şi-o aprinse de la focul oferit de Dinky şi trase fumul în piept. Da, încă îl mai ardea pe gât, dar nu la fel de tare ca prima dată. Nici nu mai era ameţit ca atunci şi nu mai tuşea. *Am să mă deprind curând cu asta*, îşi spuse el. *Dacă am să mai ajung vreodată înapoi în New York, poate că am să-mi găsesc de lucru la Reţea, în departamentul lu' Tata. Deja ştiu să trag în piept.*

Ridică ţigara până în dreptul ochilor, proiectil micuţ şi alb, cu fum ieşind din vârf, iar nu din dos. Sub filtru scria CAMEL.

— M-am jurat că n-o să fumez niciodată, îi zise el lui Dinky. Niciodată-niciodată-niciodată. Şi uite la mine acum.

Începu să râdă. Râs amar, râs de *adult,* al cărui sunet îl făcu să se cutremure,

— Înainte să ajung aici, lucram pentru tipul ăsta, ştii, îi spuse Dinky. Domnul Sharpton, aşa îl chema. Şi el îmi zicea adesea că *niciodată* e cuvântul care îl face să râdă pe Dumnezeu.

Jake nu comentă. Se gândea la vorbele lui Eddie despre sălile

pieirii. El o urmărise pe Mia într-o asemenea sală. Odată ca niciodată, într-un vis. Acum Mia era moartă. Callahan era mort. Iar Eddie era pe moarte. Se gândi la toate acele cadavre aliniate afară sub pături, ascultând cum tunetul zornăie ca oasele cărate într-un sac. Se gândi cum zvâcnise omul care-l împuşcase pe Eddie atunci când îl omorâse Roland. Încercă să-şi aducă aminte de petrecerea de bun venit dată în cinstea lor de locuitorii din Calla Bryn Sturgis, să-şi amintească muzica şi dansul şi culorile torţelor, dar nu reuşi să-şi aducă aminte decât de moartea lui Benny Slightman, alt prieten al lui. În noaptea asta parcă întreaga lume era făcută doar din moarte.

El însuşi murise şi se întorsese din morţi: se întorsese în Lumea de Mijloc, se întorsese la Roland. Toată seara încercase să-şi spună că acelaşi lucru se putea întâmpla şi cu Eddie, dar ştia că nu va fi aşa. Rolul lui Jake din povestea aceasta nu se sfârşise încă. Al lui Eddie, da. Jake ar fi dat douăzeci de ani din viaţa lui – treizeci! – ca să nu fie adevărat. Dar era.

Sălile pieirii, unde mii de păianjeni îşi ţes pânzele şi unde marile circuite amuţesc, unul câte unul.

Cunoştea un păianjen. Oare copilul Miei îi urmărea chiar acum? Se distra pe seama nefericirii lor? Poate chiar se hâţâna dintr-o parte în alta, ca un microbist dement la peluză?

Da. Ştiu că aşa este. Îl simt.

— Te simţi bine, puştiule? îl întrebă Dinky.

— Nu, îi răspunse Jake. Nu mă simt deloc bine.

Dinky dădu din cap de parcă acesta ar fi fost cel mai logic răspuns. *Mă rog,* îşi zise Jake, *probabil că se aştepta la asta. În fond, e telepat.*

Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, Dinky îl întrebă cine era Mordred.

— Nu vrei să ştii, răspunse Jake. Crede-mă pe cuvânt.

Stinse ţigara doar pe jumătate fumată („Tot cancerul de plămâni acolo este, în ultimul centimetru", obişnuia să spună tatăl lui pe un ton de absolută convingere, arătând la vreuna din ţigările lui fără filtru) şi ieşi din Căminul Corbett. Folosi uşa din spate, dorindu-şi să nu dea ochii cu Sfărâmătorii agitaţi din faţa clădirii. Acum se afla în Pleasantville, aşezat pe bordura trotuarului, ca boschetarii întâlniţi la tot pasul în New York, aşteptând să fie chemat. Aşteptând sfârşitul.

Se gândi să intre în Tavernă, să-şi toarne o bere (dacă era suficient de mare ca să fumeze şi să omoare oameni, atunci era cu siguranţă suficient de mare ca să poată bea o bere) şi să vadă, poate, dacă tonomatul cânta atunci când nu vârai nicio monedă în el. Putea să jure că Algul Siento era ceea ce spunea Tatăl lui că va deveni America în viitor: o societate fără bani; şi poate că tonomatul ăsta vechi era setat în aşa fel încât nu era nevoie decât să apeşi pe un buton şi începea imediat muzica. La fel putea să jure că la poziţia 19 pe lista de

cântece era trecut „Cineva mi-a salvat viaţa în noaptea asta” al lui Elton John{120}.

Tocmai ce se ridicase în picioare când auzi chemarea. O auzi şi Ete, care scoase un scheunat scurt şi îndurerat.

Vino, Jake. Grăbeşte-te! Se duce!

7

Jake traversă în goană aleea, ocoli Casa Directorului, care încă mai ardea înăbuşit (Tassa, valetul, care ori nu luase aminte la ordinul lui Roland, ori nu aflase de el, stătea pe trepte, cu capul în mâini, îmbrăcat doar într-un kilt şi un tricou) şi urcă în fugă Promenada, aruncând o singură privire fugară şi neliniştită spre rândul de cadavre. Observă că dispăruseră şi *spiritiştii* de mai devreme.

N-am să plâng, îşi spuse el cu îndârjire. *Dacă sunt destul de mare ca să fumez şi să mă gândesc la bere, înseamnă că sunt destul de mare ca să-mi pot controla ochii ăştia tâmpiţi. N-am să plâng.*

Ştiind că o va face cu siguranţă.

8

Sheemie şi Ted veniseră şi ei alături de Dinky în faţa apartamentului supraveghetorului. Dinky îi cedase scaunul său lui Sheemie. Ted părea obosit, însă lui Jake Sheemie i se părea că arată ca un cur: avea iarăşi ochii injectaţi, în jurul nasului şi al uneia din urechi i se formaseră cruste de sânge închegat, obrajii îi erau pământii. Îşi scosese un galoş şi îşi masa piciorul ca şi cum l-ar fi durut tare. Cu toate acestea, era extrem de vesel. Exaltat, chiar.

— Grinda zice că totul va fi bine, tinere Jake, i se adresă Sheemie. Grinda zice că nu-i prea târziu. Grinda aduce mulţumire multă-multă.

— Bravo, spuse Jake întinzând mâna spre clanţa uşii.

Aproape nici nu auzise ce spunea Sheemie. Se concentra

(n-am să plâng ca să n-o supăr şi mai tare)

asupra emoţiilor sale. Şi atunci Sheemie zise ceva ce-l făcu să se întoarcă iute la el.

— Nu-i prea târziu nici în Lumea Reală, spunea Sheemie. Ştim. Am tras cu ochiul. Nu-i aşa, Ted?

— Aşa este.

Ted ţinea o cutie cu Nozz-A-La pe genunchi. Acum o duse la buze şi sorbi din ea.

— Când intri, să-i spui lui Roland că, dacă pe voi vă interesează data de 19 iunie 1999, încă mai aveţi timp. Nu prea mult, deloc prea mult, dar mai aveţi ceva.

— Am să-i spun, zise Jake.

— Şi aminteşte-i că acolo timpul se mai întâmplă să facă salturi înainte. Ca o transmisie veche de maşină. Şi chestia asta s-ar putea să mai continue, chiar dacă acum Grinda e bine. Şi, odată trecută ziua de 19…

— Nu se va mai întoarce niciodată, spuse Jake. Nu în lumea aia. Ştim.

Deschise uşa şi se strecură în bezna din apartamentul supraveghetorului.

9

Chipul lui Eddie Dean era scăldat în lumina slabă a veiozei de pe noptieră. Aceasta contura umbra nasului pe obrazul lui stâng şi transformase ochii închişi ai tânărului în două găuri negre. Susannah stătea îngenuncheată lângă el, ţinându-i mâna în mâinile ei şi nedezlipindu-şi privirea de la el. Umbra femeii se profila înaltă pe perete. Roland stătea în cealaltă parte, învăluit în întuneric. Luase sfârşit monologul incoerent al muribundului, iar respiraţia lui îşi pierdusi orice aparenţă de regularitate. Inspira adânc şi cu icnet, ţinea aerul în el, apoi îl dădea afară cu şuiere prelungi. Pieptul îi rămânea încremenit atât de mult timp, că Susannah se apleca asupra lui, privindu-l cu ochi strălucind de nelinişte, până când începea următoarea respiraţie chinuitoare şi sincopată.

Jake se aşeză pe pat alături de Roland, se uită la Eddie, se uită la Susannah, apoi privi şovăitor la chipul pistolarului. În bezna din cameră nu reuşi să desluşească nimic acolo în afară de oboseală.

— Ted m-a rugat să-ţi spun că e aproape 19 iunie pe partea cu America. Şi că acolo timpul poate să se scurgă în salturi.

Roland dădu din cap.

— Deocamdată aşteptăm să terminăm aici. Nu va mai dura mult şi îi datorăm asta.

— Cât de mult? şopti Jake.

— Nu ştiu. Am crezut că o să moară înainte să ajungi tu aici, chiar dacă veneai în goana mare…

— Aşa am venit, după ce am ajuns pe iarbă…

— …dar, după cum vezi…

— Se luptă din răsputeri, interveni Susannah.

Lui Jake îi îngheţă sângele în el când înţelese că doar atâta motiv de mândrie îi rămăsese prietenei lor.

— Omul meu se luptă din toate puterile. Poate că încă mai are ceva de spus.

Într-adevăr, avea.

La cinci minute interminabile după ce Jake intrase în dormitor, Eddie deschise ochii.

— Sue…, spuse el. Su…sie…

Susannah se apropie şi mai mult de el, surâzându-i, nemaiexistând nimic pe lume pentru ea în momentul acesta. Cu un efort de care Jake nu îl mai credea capabil, Eddie îşi eliberă o mână, o roti puţin spre dreapta şi o trase de buclele lungi şi dese. Femeia nu lăsă să se vadă dacă o durea. Surâsul care îi înflorise pe buze era însorit, fericit, poate chiar senzual.

— Eddie! Bine ai revenit printre noi!

— Nu face mişto… de maestru, şopti el. Mă duc, iubito, nu mă întorc.

— Asta-i o aiu…

— Ssst…

Şi ea tăcu. Mâna din păr o trase şi mai tare. Susannah îşi apropie faţa de cea a soţului ei şi îi sărută o ultimă dată buzele încă vii.

— Am… să… te aştept, se chinui să rostească el.

Jake observă cum pielea i se acoperă cu stropi de transpiraţie, un ultim mesaj al acelui trup către lumea celor vii. Şi atunci inima băiatului înţelese ceea ce mintea lui ştia deja de câteva ore bune. Începu să plângă. Cu lacrimi pure, lacrimi fierbinţi. Când Roland îl apucă de mână, Jake i-o strânse sălbatic. Era înspăimântat; dar era şi trist. Dacă i se întâmplase lui Eddie înseamnă că se putea întâmpla oricui. I se putea întâmpla chiar şi lui.

— Da, Eddie. Ştiu că ai să mă aştepţi, răspunse Susannah.

— În…

Trase din nou aer în piept cu acelaşi icnet prelung, chinuit, aspru. Ochii îi căpătaseră strălucirea giuvaierurilor.

— În poiană.

Altă respiraţie. Cu mâna în părul ei. Amândoi în cercul de lumină mistui aruncat de veioză.

— Cea de la capătul cărării.

— Sigur, iubitule.

Vocea îi suna calm, însă o lacrimă i se prelinse din ochi şi căzu pe obrazul lui Eddie, de unde curse până la marginea maxilarului.

— Foarte bine te aud. Aşteaptă-mă şi eu am să te găsesc şi vom pleca împreună mai departe. Atunci voi avea picioare.

Eddie îi zâmbi, apoi se uită la Jake.

— Jake… apropie-te.

Nu, intră în panică Jake, *nu, nu pot, nu pot.*

Dar deja se aplecase peste prietenul lui, deja îi intrase în nări

mirosul sfârşitului. Observă cum pe fruntea lui Eddie se formează alţi picuri de sudoare rece.

— Să mă aştepţi şi pe mine, rosti Jake cu buze amorţite. Bine, Eddie? O să mergem cu toţii mai departe. O să fim şi acolo ka-tet, exact cum am fost aici.

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Îl durea prea tare inima ca să mai poată zâmbi. Se întrebă dacă nu cumva îi va exploda în piept, aşa cum crapă uneori pietrele aruncate în flăcări. Auzise despre fenomenul ăsta de la prietenul lui, Benny Slightman. Moartea lui Benny îl duruse îngrozitor de tare, dar acum era de o mie de ori mai rău. De *un milion* de ori.

Eddie clătina din cap:

— Nu te repezi… amice.

Trase iarăşi aer în piept şi se strâmbă, de parcă aerului îi crescuseră nişte ghimpi pe care doar el singur îi putea simţi. Şi apoi şopti, iar Jake înţelese mai târziu că nu o făcuse din cauza slăbiciunii, ci pentru că îi împărtăşea un secret.

— Fii cu ochii-n patru… după Mordred. După… Dandelo.

— Consuelo? Eddie, nu price…

— *Dandelo.*

Cu ochi dilataţi. Cu un efort colosal.

— Să-ţi… aperi… dinh-ul… de Mordred. De Dandelo. Tu… Ete. Misiunea *voastră.*

Privirea îi poposi asupra lui Roland, apoi se întoarse la Jake.

— Şşşşş.

Şi apoi:

— Apără…

— Am… am să-l apăr. *Amândoi* îl vom apăra.

Eddie dădu aproape imperceptibil din cap, apoi se uită la Roland. Jake îi făcu loc pistolarului, care se aplecă să asculte ultimele cuvinte pe care i le adresa tânărul.

11

Niciodată în viaţa lui nu mai văzuse Roland ochi atât de luminoşi, nici măcar atunci când, pe Dealul Jericho, Cuthbert îşi luase râzând rămas-bun de la el.

Eddie zâmbi slab.

— Ce ne-am… mai distrat…

Roland dădu din cap.

— Tu… tu…

Dar Eddie nu mai reuşi să-şi ducă şi vorba asta până la capăt. Aşa că ridica mâna şi o învârti încet.

— Da, am dansat, zise Roland, înţelegând. Am dansat commala.

Da, mişcă din buze Eddie. Urmă o altă respiraţie sacadată, dureroasă. Ultima.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai acordat o a doua şansă, spuse el. Îţi mulţumesc… Tată.

Şi gata. Ochii lui Eddie încă mai erau aţintiţi asupra lui şi încă mai erau lucizi, dar nu mai exista aer care să-l înlocuiască pe cel expirat odată cu acel ultim cuvânt. *Tată.* Veioza lumină firişoarele de păr de pe braţele lui, poleindu-le cu aur. Tunetele îşi murmurară jelania. Şi atunci ochii lui Eddie se închiseră, iar capul îi alunecă pe umăr. Lucrarea lui se isprăvise. Ieşise de pe cărare şi intrase în poiană. Ceilalţi au rămas strânşi în cerc în jurul lui. Dar ka-tet nu mai erau.

12

Treizeci de minute mai târziu.

Roland, Jake, Ted şi Sheemie stăteau pe o bancă în mijlocul Promenadei. În apropiere se mai aflau Dani Rostov şi individul cu înfăţişare de bancher prosper. Susannah rămăsese în apartamentul supraveghetorului, pregătindu-şi soţul pentru înmormântare. Şi cânta. O auzeau de acolo unde se strânseseră ei. Toate cântecele păreau a fi cele cântate de Eddie de-a lungul drumului lor împreună. Unul era „Born to Run”{121}. Altul, „Cântecul Orezului” din Calla Bryn Sturgis.

— Trebuie să plecăm şi trebuie să o facem acum, zise Roland.

Începuse iarăşi să îşi frece şoldul beteag. Jake îl văzuse scoţând o cutie cu aspirine (luată Dumnezeu ştie de unde) şi înghiţind fără apă trei pastile.

— Vrei să ne ajuţi, Sheemie?

Acesta dădu hotărât din cap. Ajunsese şchiopătând până la bancă, sprijinindu-se de Dinky, dar nimeni nu apucase încă să arunce o privire la rana din piciorul lui. Pentru că, vedeţi voi, şchiopătatul lui părea atât de neînsemnat în comparaţie cu celelalte probleme pe care le aveau. Dacă Sheemie Ruiz avea să moară la noapte, asta va fi rezultatul efortului său de a deschide o uşă provizorie între partea cu Bubuit de Tunet şi partea cu America. Le era tuturor limpede că i-ar putea fi fatală extenuarea resimţită în urma unui alt act de teleportare. Aşa că ce mai însemna o durere de picior în comparaţie cu asta?

— Am să încerc, răspunse el. Din răsputeri am să încerc, aşa să ştii.

— La fel şi cei care ne-au ajutat să aruncăm o privire în New York, spuse Ted.

Căci Ted Brautigan fusese acela care îşi dăduse seama cum puteau determina care *când* era acum pe partea cu America a Lumii Decisive. El, Fred Worthington (individul cu figură de bancher) şi Dani Rostov fuseseră şi înainte acolo şi erau în stare să invoce imagini clare cu Times Square: luminile, mulţimile, intrările în cinematografe… şi, mai

important decât toate, uriaşul ecran de televiziune pe care erau difuzate ştirile zilei. Gaura rămăsese deschisă suficient timp cât să afle că experţii criminalişti ai Naţiunilor Unite analizau presupusele gropi comune din Kosovo, că vicepreşedintele Al Gore petrecuse ziua respectivă în New York în cadrul campaniei sale pentru alegerile prezidenţiale, că Roger Clements reuşise să înscrie treisprezece puncte împotriva celor de la Texas Rangers în meciul de baseball din seara trecută, dar că echipa Yankees tot plecase învinsă de pe teren.

Cu puţin ajutor, poate că Sheemie ar mai fi ţinut deschisă gaura încă ceva vreme (ceilalţi se holbau la strălucirea zgomotoasă a New Yorkului cu un soi de uimire înfometată, pentru că acum nu mai Sfărâmau, acum Deschideau, acum Vedeau), dar se dovedise că nu era nevoie. Imediat după scorul meciului de baseball, pe banda din partea de jos a ecranului, cu litere galben-verzui, înalte cat un etaj, cursese data zilei respective împreună cu ora curentă: **18 IUNIE, 1999 9:19 P.M.**

Jake căscă gura să întrebe cum anume puteau ei fi siguri că aceea pe care o văzuseră era America din Lumea Decisivă, cea în care Stephen King nu mai avea decât o singură zi de trăit, dar se răzgândi şi o închise la loc. Răspunsul se afla în ora curentă, răspuns stupid, aşa cum sunt de obicei răspunsurile la întrebările capitale: dacă te uitai la numerele care o alcătuiau (9:19) tot la nouăsprezece ajungeai.

13

— Şi acum câtă vreme aţi văzut voi toate astea? întrebă Roland.

Dinky făcu nişte calcule în minte, apoi răspunse:

— Tre' să fi fost cam acu' cinci ceasuri, pe puţin. Dacă e să mă iau după sirena de schimb de tură şi momentul când s-a stins soarele.

Ceea ce înseamnă că pe partea cealaltă acum e două jumate dimineaţa, îşi spuse Jake, numărând orele pe degete. Îi era greu să se gândească acum la altceva în afară de moartea lui Eddie, chiar şi simpla adunare i se părea fizică cuantică, însă îşi dădu seama că o poate face dacă se concentrează foarte tare. *Dar n-ai cum să te bazezi pe chestia asta, pentru că timpul se scurge mai repede pe partea cu America, deci înseamnă că acolo trebuie să fie mai mult de două şi jumătate. Sigur, s-ar putea ca lucrurile să reintre în normal acum, că Sfărâmătorii încetaseră atacurile asupra Grinzii, iar timpurile ar ajunge la acelaşi nivel, dar probabil că nu încă. Acum se prea poate să curgă la fel de iute ca înainte.*

Şi în salturi.

Adică în clipa asta Stephen King ar putea sta bine-mersi în faţa maşinii sale de scris, în zorii zilei de 19 iunie, iar în clipa următoare… buuum! Iacă-tă-l întins în sicriu la pompele funebre în aceeaşi seară, după opt sau douăsprezece ore trecute ca o clipită, cu familia îndurerată strânsă în jurul lui, încercând să hotărască ce fel de slujbă

de înmormântare şi-ar fi dorit dragul lor repauzat (presupunând, fireşte, că informaţia cu pricina nu se afla trecută în testamentul lui), ba chiar încercând să hotărască unde anume va fi el îngropat. Şi Turnul Întunecat? Varianta Turnului Întunecat concepută de Stephen King? Sau varianta lui Gan, sau a lui *Prim?* Pierdute toate pe vecie. Şi ce-i zgomotul ăia pe care-l auzi? Păi, cum ce e? E Regele Purpuriu care râde şi râde şi nu mai poate de atâta râs pe undeva, prin subteranele din Discordia. Şi poate că Mordred, Băiatul-Păianjen, râde împreună cu el.

Pentru prima dată de la moartea lui Eddie, în mintea şi sufletul lui Jake îşi făcu loc şi altceva pe lângă durere: un ticăit slab, precum cel al hoţoaicelor-aurii atunci când erau programate de Roland şi Eddie. Asta se întâmplase înainte de a le lua Haylis ca să le amplaseze în clădirile din Devar-Toi. Ce auzea el acum, cu mintea şi cu sufletul, era sunetul timpului, iar timpul nu le era prieten.

— Are dreptate, spuse Jake. Trebuie să plecăm cât se mai poate face ceva.

Ted:

— Şi Susannah? O să…

— Nu, răspunse Roland. Susannah va rămâne aici, iar voi o veţi ajuta să-l înmormânteze pe Eddie. De acord?

— Da, zise Ted. Bineînţeles, dacă aşa vreţi.

— Dacă nu ne întoarcem în…

Şi Roland făcu un calcul rapid, cu un ochi mijit şi celălalt privind fix în beznă.

— Dacă nu suntem înapoi de acum în două nopţi, înseamnă că am ajuns în Fedic, din Lumea de Capăt.

Da, înseamnă că am ajuns în Fedic, îşi spuse Jake. *Fireşte. Pentru că la ce bun să faceţi presupunerea mai logică cum că am fi murit sau că ne-am fi rătăcit printre lumi, rămânând în portal în vecii vecilor?*

— Ştii unde-i Fedic? întrebă Roland.

— Parcă la sud de aici, nu? se băgă în vorbă Worthington, care se apropiase de grupul lor, însoţit de Dani, fata în pragul adolescenţei. Sau sud era mai demult? L-am auzit pe Trampas şi pe alţi can-toi vorbind despre Fedic şi spunând că e un loc bântuit.

— Da, e bântuit, sigur că da, spuse posomorât Roland. În cazul în care nu vom mai putea să ne întoarcem aici, vreţi voi s-o urcaţi pe Susannah într-un tren cu destinaţia Fedic? Ştiu că mai circulă câteva trenuri, din cauza…

— Mantiilor-Verzi? îl întrerupse Dinky dând din cap. Sau Lupii, aşa cum le ziceţi voi. Da, încă mai circulă trenurile de la linia D. Sunt automatizate.

— Sunt monouri? Vorbesc? se interesă Jake, gândindu-se la Blaine{122}.

Ted şi Dinky schimbară o privire şovăitoare, apoi Dinky se uită la Jake şi ridică din umeri.

— De unde să ştim? Probabil că eu ştiu mai multe despre *sutienele cu cupe* D, decât despre linia de tren D şi cred că asta se aplică în cazul tuturor celor de aici. La Sfărâmători mă refer, normal. Cred că unele din gărzi ar putea şti mai multe. Sau ăla de colo.

Şi întinse degetul către Tassa, care stătea tot pe treptele Casei Directorului, cu capul în mâini.

— Oricum, îi vom spune lui Susannah să fie foarte prudentă, murmură Roland în urechea lui Jake.

Băiatul dădu din cap. Nu aveau ce face mai mult. Dar el voia să mai afle ceva. Îşi propuse în minte să-i întrebe pe Ted sau pe Dinky, atunci când va fi sigur că Roland nu-l va putea auzi. Nu-i plăcea ideea că o vor lăsa pe Susarniah aici, toate fibrele inimii lui se împotriveau acestui lucru, dar ştia prea bine ca ea ar refuza să plece şi să-l lase pe Eddie neînmormântat. Ştia şi Roland. Da, sigur, ar fi putut să o ia cu ei, dar numai legată fedeleş şi cu căluş la gură, iar asta ar fi înrăutăţit şi mai mult lucrurile.

— S-ar putea, spuse Ted, ca unii dintre Sfărâmători să-şi dorească să o însoţească pe Susannah cu trenul.

Dani interveni, dând din cap.

— Nu ne mai bucurăm de prea multă popularitate pe aici din cauză că v-am ajutat, zise ea. Ted şi Dinky sunt cei mai detestaţi, dar acum o jumătate de oră cineva m-a scuipat atunci când m-am dus până în cameră să-l iau pe ăsta.

Şi le arătă un ursuleţ de pluş, răpănos de la prea multe mângâieri de copil.

— Nu cred că vor acţiona în vreun fel atâta vreme cât voi sunteţi prin preajmă, continuă ea. Dar după ce plecaţi…

Şi ridică din umeri fără să mai spună nimic.

— Măi, frate, dar nu înţeleg! exclamă Jake. Sunt *liberi.*

— Liberi ca să *ce?* îl întrebă Dinky. Ia gândeşte-te. Majoritatea au fost nişte inadaptaţi în viaţa lor din partea cu America. În schimb, aici am devenit cu toţii VIP-uri şi ni s-a oferit tot ce e mai bun. Acum nu mai avem nimic. Dacă te gândeşti la situaţie în termenii ăştia, tot ţi se mai pare greu de înţeles?

— Da, zise Jake fără menajamente.

De fapt, *nu voia* să înţeleagă.

— Şi au mai pierdut şi altceva, le spuse Ted cu glas scăzut. Uite, e un roman al lui Ray Bradbury, *Fahrenheit 451* se cheamă. Şi romanul ăsta începe cu fraza: „E o plăcere să dai foc.” Aşa şi în cazul nostru: a fost o plăcere să Sfărâmăm.

Dinky încuviinţă din cap. La fel şi Worthington şi Dani Rostov.

Până şi Sheemie făcu la fel.

Eddie stătea culcat în acelaşi cerc de lumină al veiozei, însă acum avea faţa curată, iar cuvertura de pe patul supraveghetorului era frumos împăturită pe pieptul lui. Susannah îl îmbrăcase cu o cămaşă albă şi curată pe care o găsise pe undeva (Jake bănuia că în dulapul fostului locatar al camerei) şi probabil că găsise şi un aparat de ras, pentru că obrajii îi erau bine bărbieriţi. Jake încercă să şi-o închipuie cum stătea pe marginea patului şi îşi bărbierea chipul soţului ei cel mort, cântând în tot timpul acesta „Hai, hai, hai, commala, verde orezul, verde, n-are cine să-l dezmierde". Dar nu reuşi din prima. Apoi, pe neaşteptate, imaginea îi apăru în faţa ochilor, atât de emoţionantă, atât de intensă, încât din nou fu nevoit să facă un efort colosal ca să nu izbucnească în plâns.

Susannah îl ascultă pe Roland fără să-l întrerupă, aşezată pe marginea patului, cu mâinile prinse în poală, cu ochii plecaţi. Pistolarului i se părea că seamănă cu o fecioară sfielnică ascultând prima cerere în căsătorie.

Femeia nu spuse nimic nici când el termină de vorbit.

— Susannah, ai înţeles ce ţi-am spus?

— Da, răspunse ea tot fără să ridice ochii. Trebuie să-mi înmormântez bărbatul. Mă vor ajuta Ted şi cu Dinky şi poate vor reuşi să-şi împiedice prietenii să-i ia trupul de lângă mine şi să-l atârne de un măr pădureţ.

Rosti cuvântul „prietenii" cu o intonaţie sarcastică, ce-i dădu curaj lui Roland: se părea că fata lor încă mai era acolo.

— Şi după aia?

— După aia, ori veţi găsi voi o cale de întoarcere şi atunci vom merge împreună în Fedic, ori Ted şi cu Dinky mă vor urca într-un tren şi voi călători singură până acolo.

Lui Jake nu îi plăcea câtuşi de puţin detaşarea îngheţată din glasul ei; ba, mai mult, îl îngrozea.

— Ştii de ce trebuie să ne ducem pe partea cealaltă, da? o întrebă el neliniştit. Adică ştii *pe bune*, da?

— Ca să-l salvaţi pe scriitor cât încă mai e vreme.

Luase una din mâinile lui Eddie într-ale ei, iar Jake observă fascinat cat de curate, impecabile, erau unghiile tânărului. Oare cu ce curăţase mizeria de sub ele, se minună el. Să fi avut supraveghetorul pe undeva vreo unghieră micuţă, ca aceea pe care o purta în permanenţă tatăl lui, pe inelul cu chei din buzunar?

— Sheemie zice că am salvat Grinda Ursului şi a Ţestoasei. Noi *credem* că am salvat şi trandafirul. Dar ne-a mai rămas un lucru de făcut. Scriitorul. Scriitorul ăla *puturos*.

Acum Susannah ridică privirea şi ochii îi scăpărară sălbatic. Iar lui

Jake îi trecu prin minte că poate era un lucru bun că Susannah nu va fi cu ei când *(dacă)* se vor întâlni cu sai Stephen King.

— *Aţi face bine* să-i salvaţi pielea mizerabilului, spuse ea.

Şi Roland şi Jake desluşiră tonul limbutei Detta Walker în vocea prietenei lor.

— După tot ce-a fost astăzi, *aţi face bine* să-l salvaţi. Iar de data asta să-i zici să nu se mai oprească din scris, Roland. Întâmplă-se ce s-o întâmpla: că-l ard flăcările iadului, sau îl înghit apele, sau îl roade cancerul, sau cangrena de la mătărângă. Spune-i să nu se mai gândească nici la Premiul Pulitzer. Spune-i să scrie şi să tot scrie şi să *termine* odată, în mă-sa pe gheaţă, *povestea* asta nenorocită!

— Îi voi transmite mesajul, zise Roland.

Susannah dădu din cap fără să mai spună nimic.

— Ai să vii să te întâlneşti cu noi când termini ce ai de făcut aici, repetă Roland, de data asta cu o intonaţie vag interogativă. Ai să *vii* cu noi să ne terminăm misiunea, nu-i aşa?

— Am să vin, răspunse ea. Dar nu pentru că aşa vreau eu, că nu mai am pic de vlagă în minte, ci pentru că aşa şi-ar dori *el.*

Şi cu multă, foarte multă blândeţe, aşează mâna lui Eddie peste cealaltă care se odihnea pe pieptul lui. Apoi întinse degetul spre Roland. Vârful îi tremura uşor.

— Te rog doar să nu te-apuci iar să dai din gură toate prostiile alea despre cum „suntem noi un ka-tet, suntem unul dintre cele multe" căcaturi. Pentru că au trecut zilele alea. Nu crezi?

— Ba da, spuse Roland. Dar Turnul încă ne aşteaptă.

— Mi-a trecut cheful, drăguţă. Ăsta-i adevărul.

Dar Jake îşi dădu seama că nu, *nu* era adevărul. Pentru că *nu-i trecuse* dorinţa de a vedea Turnul Întunecat, aşa cum nu-i trecuse nici lui Roland. Nici lui Jake însuşi. Poate că tet-ul lor se destrămase, însă ka, destinul, rămăsese. Şi ea simţea adevărul acesta. La fel ca ei.

15

Înainte de plecare o sărutară pe obraz (iar Ete o linse cu sârg).

— Să ai grijă de tine, Jake, spuse Susannah. Să te întorci sănătos, auzi ce-ţi zic? Eddie ţi-ar fi spus acelaşi lucru.

— Ştiu, şopti Jake şi o mai sărută o dată.

Zâmbind. Pentru că tocmai ce îl auzise pe Eddie zicându-i să-şi păzească curul, că deja era niţeluş cam crăpat. Şi tocmai din cauza asta începu din nou să plângă. Susannah îl mai ţinu o clipă în braţe, apoi îi dădu drumul şi se întoarse spre soţul ei, care zăcea, atât de cuminte, atât de rece, pe patul supraveghetorului. Iar Jake pricepu că ea nu prea avea acum vreme pentru Jake Chambers, ori pentru suferinţa lui Jake Chambers. Căci suferinţa ei era prea mare.

16

Dinky îi aştepta la uşa apartamentului. Roland o luase înainte impreună cu Ted şi ajunseseră deja la capătul coridorului. Jake presupuse că se întorceau pe Promenadă, mute Sheemie (cu puţin ajutor de la ceilalţi) va încerca să-i trimită pe partea cu America. Iar asta îi aduse aminte de altceva.

— Trenurile de la linia D merg către sud, spuse Jake. Mai bine zis, către ce ar trebui şi fie sudul.

— Cam aşa ceva, amice, răspunse Dinky. Unele dintre locomotive au şi nume. *Fermecătoare ploaie*, ori *Duhul ţării zăpezilor*. Aiureli de-astea. Dar toate au litere şi numere.

— Spune-mi, litera D vine de la Dandelo? îl întrebă Jake.

Dinky se opri şi se încruntă nedumerit.

— Dandelo? Ce mama dracului mai e şi asta?

Jake scutură din cap. Nu voia să-i spună lui Dinky de unde aflase cuvântul.

— Păi, ce să zic, nu ştiu, nu am de unde să fiu sigur, zise Dinky când porniră din nou în urma lui Ted şi Roland, dar am presupus mereu că D vine de la Discordia. Pentru că acolo ajung într-un final toate trenurile, ştii tu, undeva în străfundurile celor mai îngrozitoare şi scârboase Ţinuturi îngrozitoare şi scârboase din câte există în univers.

Jake dădu din cap. D de la Discordia. Da, logic. Într-un fel.

— Da' nu mi-ai zis ce-i ăla un Dandelo? îl întrebă Dinky.

— Nimic. Doar un cuvânt pe care l-am văzut pe un zid în Gara Bubuit de Tunet. Probabil că nu înseamnă nimic.

17

O delegaţie de Sfărâmători îi aştepta în faţa Căminului CorbetT. Păreau toţi îndârjiţi, dar şi înspăimântaţi. *D de la Dandelo*, îşi spuse Jake. *D de la Discordia. Dar şi de la disperare.*

Roland se opri în faţa Sfărâmătorilor cu braţele încrucişate la piept.

— Cine vorbeşte în numele vostru? întrebă el. Dacă aveţi purtător de cuvânt, să înceapă să vorbească, pentru că trebuie să plecăm chiar acum.

Din mulţime ieşi un domn cu păr cărunt, tot cu figură de bancher, adevăr vă spun. Purta nişte pantaloni gri de costum, o cămaşă albă descheiată la guler şi o vestă gri, de asemenea descheiată. Vesta era boţită. La fel şi bărbatul care o purta.

— Ne-aţi văduvit de vieţile noastre, spuse el, rostind cuvintele cu un soi de satisfacţie posacă, de parcă ar fi ştiut dintotdeauna că aici se va ajunge. Vieţile pe care le cunoşteam. Ce ai de gând să ne dai în schimb, domnule Gileitd?

Mormăituri de aprobare îi însoţiră cuvintele. Auzindu-le, Jake

Chambers se simţi mai furios decât fusese vreodată în toată viaţa lui. Mâna îi plecă de una singură spre patul pistolului automat Coyote, îl mângâie şi găsi alinare în forma lui. Scurt respiro de la suferinţa. Roland ştia prin ce trece, pentru că întinse mâna în spate şi, fără să se uite la el, îl atinse pe Jake. Îi strânse mâna până când băiatul dădu drumul pistolului.

— Am să vă spun ce vă dau în schimb, dacă vreţi să ştiţi, zise Roland. Intenţia mea a fost să ard până în temelii locul acesta în care voi v-aţi hrănit cu creierele copilaşilor nevinovaţi ca să puteţi distruge universul. Da, aşa am intenţionat: praful şi pulberea să se aleagă de el. Am vrut să lansez nişte bile zburătoare intrate în posesia noastră, care, explodând, să şteargă de pe faţa pământului tot ce nu ar reuşi să distrugă focul. Am vrut să vă arăt care e drumul spre Râul Whye şi spre Callele înverzite de dincolo de el. Şi să vă trimit într-acolo, însoţiţi de blestemul pe care l-am învăţat de la tatăl meu: viaţă lungă şi plină de nenorociri să aveţi.

Mulţimea murmură mânioasă. Însă nimeni nu cuteza să-l privească pe Roland în ochi. Bărbatul care acceptase să vorbească în numele Sfăramătorilor (şi căruia, chiar şi aşa furios cum era, Jake tot îi acorda o bilă albă pentru curajul de care dăduse dovadă) se clătina pe picioare, ca în pragul unui leşin.

— Callele se află în direcţia aceea, continuă pistolarul, arătând cu mâna în zare. Dacă porniţi spre ele, unii dintre voi, poate chiar destul de mulţi, vor muri pe drum, pentru că acolo, în pustiu, sunt multe animale flămânde, iar apa pe care o veţi bea s-ar putea să fie otrăvită. Nu am nicio îndoială că acei *folken*, oamenii buni din Calla, vor şti adevărul despre voi şi faptele voastre chiar dacă vă veţi strădui să-i minţiţi, pentru că oamenii manni trăiesc printre ei, iar oamenii manni cunosc şi văd multe. Cu toate acestea, s-ar putea ca acolo să găsiţi iertare, nu moarte, deoarece puterea de a ierta din inimile acelor oameni este infinit mai mare decât puterea voastră de înţelegere. Sau chiar decât a mea, la drept vorbind.

La fel, nu am nicio îndoială că vă vor pune la muncă şi că vă veţi duce zilele în trudă şi sudoare, iar nu în confortul cu care v-aţi obişnuit. Dar vă îndemn să vă duceţi acolo, fie şi pentru a vă răscumpăra prin suferinţa răul făcut.

— N-am *ştiut* ce facem, neguţătorule de moarte{123}, urlă furioasă o femeie din spatele mulţimii.

— *BA AŢI ŞTIUT!* îi răspunse Jake, zbierând atât de tare că îi apărură puncte negre în faţa ochilor.

Mâna lui Roland o apucă numaidecât pe a lui, împiedicându-l să-şi scoată arma. Dar oare ar fi secerat el gloata asta cu pistolul lui automat, aducând şi mai multă moarte în locul acesta odios? Nu ştia. Ştia însă că uneori nu-ţi poţi controla mâinile de pistolar atunci când

ai o armă în ele.

— Nu îndrăzniţi să minţiţi! *Aţi ştiut!*

— Dar m-am răzgândit şi uitaţi ce m-am hotărât să vă ofer şi să vă fie de folos, continuă Roland. Eu şi cu prietenii mei care au supravieţuit (deşi sunt convins că şi cel plecat dintre noi ar fi fost de acord) nu ne vom atinge de locul acesta. Sunt sigur că aveţi aici suficiente alimente ca să vă ţină pană fi sfârşitul zilelor voastre şi aveţi şi roboţi care să vă facă de mâncare şi să vă spele rufele şi chiar să vă şteargă la cur, dacă aveţi chef. Dacă preferaţi purgatoriul în locul izbăvirii, atunci rămâneţi aici. În locul vostru, eu aş porni la drum. Mergeţi pe şinele de tren. Şi când veţi ajunge, mărturisiţi ce aţi făcut mai înainte ca ei să apuce să afle şi căderi în genunchi în faţa lor şi descoperiţi-vă capetele şi imploraţi-i să vă ierte.

— Niciodată! urlă o voce hotărâtă.

Însă Jake avea impresia că mulţi alţii păreau şovăitori.

— Cum doriţi, spuse Roland. Acesta a fost ultimul meu cuvânt, iar cel care va mai îndrăzni să-mi mai adreseze vreo vorbă ar fi bine să ştie că va fi şi ultima, căci prietena noastră îşi pregăteşte soţul, pe prietenul nostru, de înmormântare, iar eu sunt plin de durere şi furie. Mai cutezaţi să mai spuneţi ceva? Cutezaţi să-mi sfidaţi mânia? Dacă da, atunci sfidaţi asta.

Îşi scoase pistolul din toc şi-l sprijini cu ţeava de umăr. Jake veni în rând cu el, bucuros să-şi poată scoate şi el arma.

Urmară câteva secunde de tăcere absolută şi apoi bărbatul care vorbise în numele mulţimii se întoarse şi se amestecă printre colegii lui.

— Nu ne omori, dom'le. Ai făcut destul rău, spuse cineva cu amărăciune.

Roland nu răspunse, iar mulţimea începu să se împrăştie. Unii începură să alerge, iar ceilalţi se molipsiră de la ei, ca de un guturai. Fugeau în tăcere, cu excepţia câtorva care plângeau cu sughiţuri. Curând se pierdură în întuneric.

— Uau, comentă Dinky scena la care tocmai asistase, pe un ton scăzut şi plin de respect.

— Roland, spuse Ted. Nu au fost doar ei de vină. Am crezut că m-ai înţeles, însă se pare că nu am explicat cum se cuvine.

Roland îşi puse revolverul înapoi în toc.

— Ba ai explicat cum nu se poate mai bine, zise el. De asta i-am lăsat în viaţă.

Acum rămăseseră singuri în capătul dinspre Casa Damli al Promenadei. Sheemie şchiopăta până la Roland. Avea ochii rotunzi şi gravi.

— Vrei să-mi arăţi unde doreşti să mergi, dragul meu? îl întrebă el. Poţi să-mi arăţi locul cu pricina?

Da, locul. Roland se concentrase atât de mult asupra lui *când*, că uitase aproape cu totul de *unde*. Şi îşi amintea prea puţin despre drumul pe care fusese. Eddie fusese la volanul maşinii lui John Cullum, iar el se gândise intens la ce anume va spune bătrânului ca să-l convingă să-i ajute.

— Şi Ted ţi-a arătat un anume loc înainte să-l teleportezi? îl întrebă el pe Sheemie.

— O, da, sigur că mi-a arătat. Numai că nu ştia că-mi arată. Era ca un desen făcut de un copilaş… nu ştiu cum să-ţi explic… cap de bou ce sunt! Plin de pânzişoare de păianjeni!

Sheemie se lovi cu pumnul între ochi.

Roland îl apucă de mână înainte să se mai lovească o a doua oară şi-i desfăcu degetele strânse. Gestul lui era surprinzător de blând

— Nu, Sheemie. Cred că înţeleg. Ai descoperit un gând, o amintire din copilăria lui.

Ted se apropiase de ei.

— Sigur că asta a fost, spuse el. Nu pricep de ce nu mi-am dat seama mai devreme. Poate unde era prea simplu. Am copilărit în Milford, iar locul unde am ajuns în 1960 era la un scuipat distanţă de oraşul acela, în termeni geografici, fireşte. Probabil că Sheemie a dat peste o amintire de-a mea despre o călătorie în trăsură, sau despre un drum făcut cu tramvaiul în Bridgeport, unde locuiau unchiul Jim şi tuşa Molly. A găsit el ceva în subconştientul meu.

Clătină din cap uluit şi continuă:

— Mi s-a *părut* mie că locul ăla unde ajunseserăm îmi era cunoscut, dar, desigur, trecuseră foarte mulţi ani de atunci. De exemplu, în copilăria mea, Bulevardul Merritt nu exista.

— Poţi să-mi arăţi o imagine ca asta? îl întrebă plin de speranţă Sheemie pe Roland.

Roland se gândi din nou la locul din Lovell, unde opriseră maşina pe Route 7. Locul unde îl strigase pe Chevin de Chayven, cerându-i să iasă dintre copaci. Dar nu era suficient de sigur; nu exista niciun reper care să diferenţieze acel anume loc de toate celelalte. Niciun reper pe care să şi-l amintească.

Apoi îi veni o altă idee. Una care avea legătură cu Eddie.

— Sheemie!

— Da, Roland de Gilead, Will Dearborn din trecut!

Roland întinse mâinile şi îşi lipi palmele de tâmplele lui Sheemie.

— Închide ochii, Sheemie, fiu al lui Stanley.

Sheemie se supuse, apoi întinse şi el mâinile şi le puse pe capul lui Roland. Pistolarul închise şi el ochii.

— Uită-te la ce mă uit eu, Sheemie, îi ceru el. Vezi unde vom merge. Uită-te cu luare-aminte.

Şi Sheemie se uită.

18

În vreme ce Roland proiecta, iar Sheemie privea, Dani Rostov îl strigă în şoaptă pe Jake.

Atunci când băiatul ajunse lângă ea, Dani şovăi, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să spună sau să facă. El vru să o întrebe ce se întâmplase, dar fata îl amuţi cu un sărut. Avea buzele incredibil de moi.

— Ca să ai noroc, îi zise ea.

Dar când observă privirea lui uluită şi înţelese puterea gestului său, i se topi toată timiditatea. Îl cuprinse cu braţele pe după gât (ţinându-şi într-o mână ursuleţul ponosit din pluş, pe care Jake îl simţea mângâindu-i ceafa) şi îl mai sărută o dată. Băiatul îi simţi sânii micuţi şi fermi lipiţi de pieptul său, iar această senzaţie îl va însoţi tot restul vieţii. Amintirea lui *Dani* îl va însoţi tot restul vieţii.

— Şi asta-i pentru mine.

Fata se retrase lângă Ted Brautigan, cu ochii lăsaţi în pământ şi obrajii în flăcări, înainte ca Jake să apuce să spună ceva. Nu că ar fi fost în stare să vorbească, nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta. Nodul din gât era mult prea mare.

Ted îi zâmbi.

— Pe toate celelalte sărutări le vei judeca după primul, îi spuse el. Crede-mă. Ştiu ce vorbesc.

Jake tot mut rămase. Era într-atât de ameţit, că ai fi spus că Dani îi dăduse un pumn în cap, nu că îl sărutase pe buze.

19

Cincisprezece minute mai târziu, patru bărbaţi, o fată, un billy-bumbler şi un băiat foarte buimăcit (şi foarte istovit) stăteau singuri pe spaţiul verde din mijlocul Promenadei. Toţi Sfărâmătorii dispăruseră cu totul din preajma lor. Jake vedea fereastra luminată de la primul etaj al Căminului Corbett, unde Susannah îşi veghea soţul. Tunetele bolboroseau în depărtare. Ted le vorbi acum aşa cum o făcuse în faţa dulapului din Gara Bubuit de Tunet, unde era agăţat un sacou roşu pe al cărui ecuson metalic scria ŞEF DE EXPEDIŢII, pe vremea când moartea lui Eddie ar fi fost ceva de neconceput:

— Prindeţi-vă de mâini. Şi concentraţi-vă.

Jake întinse mâna spre Dani Rostov, dar Dinky clătină din cap, surâzând din colţul gurii.

— Poate ai să te ţii de mână cu fătuca asta într-o bună zi, viteazule, dar nu astăzi. Acum, zi că ne jucăm de-a „măgarul la mijloc” şi tu eşti un măgăruş, iar dinh-ul tău e altul.

— Ţineţi-vă de mâini, le spuse Sheemie cu o fermitate pe care Jake nu i-o mai auzise niciodată în glas. Asta o să ne fie de folos.

Jake şi-l vârî pe Ete în cămaşă. Erau acum în mijlocul cercului format de ceilalţi.

— Roland, ai fost în stare să-i arăţi lui Sheemie…

— Priveşte, spuse pistolarul, apucându-l de mâini. Priveşte. Cred că ai să-ţi dai seama singur.

O cusătură strălucitoare se desfăcu în beznă, acoperindu-i pe Ted şi Sheemie. O fracţiune de secundă spărtura aceea tremură şi păru a se întuneca, iar Jake avu sentimentul că va dispărea. Apoi se lumină iarăşi şi se lărgi mai mult. Băiatul auzi, înăbuşit şi ca de la mare, mare depărtare (aşa cum auzi sunetele când ai capul cufundat în apă), zgomot de maşină sau camion care trecea în viteză în cealaltă lume. Şi zări o clădire, cu un petic de asfalt în faţa ei. Acolo erau parcate trei automobile şi o camionetă.

Asta-i lumina zilei! îşi zise el şocat. Pentru că, dacă în Lumea Decisivă timpul nu curgea niciodată îndărăt, însemna că timpul făcuse *un salt* înainte. Şi, dacă cea pe care o vedea el era chiar Lumea Decisivă, însemna că acolo era sâmbătă, nouăsprezece iunie, anul…

— Repede! strigă Ted din cealaltă parte a orbitoarei spărturi în substanţa realităţii. Plecaţi acum, dacă vă e să plecaţi! O să leşine dintr-o clipă în alta! Plecaţi…

Roland îl smuci tare pe Jake.

Stai! vru să-i strige Jake. *Stai, mi-am uitat lucrurile!*

Prea târziu. I se păru că nişte mâini uriaşe îi apasă pieptul şi simţi cum plămânii i se golesc de aer. *S-a schimbat presiunea,* înţelese el. Avu senzaţia că se prăbuşeşte în *sus* şi imediat se pomeni că se rostogoleşte pe pavajul parcării, strâmbându-se şi strângând din ochi şi întrebându-se aiurea de câtă vreme nu mai văzuse lumina naturală a zilei Poate de când intrase în Peştera Uşii ca să o caute pe Susannah.

Ca prin vis auzi o voce, poate a fetei care îl sărutase, urandu-i *Baftă*. Şi atât. Bubuit de Tunet şi Devar-Toi dispăruseră în beznă. Acum se aflau pe partea cu America, în parcarea din locul unde îi teleportaseră amintirea vagă a lui Roland şi harul lui Sheemie, amplificat de puterile celorlalţi patru Sfăramători. Era Magazinul Mixt din East Stoneham, locul unde Roland şi Eddie fuseseră atacaţi de Jack Andolini şi oamenii lui. Numai că, dacă nu care cumva se petrecuse o încurcătură îngrozitoare, lupta aceea avusese loc cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Acum era 19 iunie 1999, iar ceasul din vitrina magazinului spunea că era ora patru fără nouăsprezece minute după-amiaza.

Intraseră în criză de timp.

PARTEA A TREIA
ÎN ABURUL ACESTA VERDE-AURIU

VES'-KA GAN{124}

I
DOAMNA TASSENBAUM MERGE CU MAŞINA

1

Niciodată Jake Chambers nu s-ar fi crezut în stare de o asemenea viteză de reacţie aproape supranaturală. Tot ce ştia era că, atunci când se prăvălise din Devar-Toi în partea cu America, îi ieşise cămaşa din pantaloni, trasă de greutatea lui Ete. Micuţul bumbler, mereu însoţit de ghinioane atunci când călătorea dintr-o lume într-alta (ultima dată fusese cât pe ce să fie strivit de un taxi), se rostogolise afară. Aproape nimeni pe lumea asta nu ar fi putut să-l prindă, dar Jake nu era tocmai „aproape nimeni". Ka îl dorea atât de tare, încât reuşise să-l readucă din morţi şi să-l pună alături de Roland. Acum îşi întinse mâinile atât de iute că, o fracţiune de secundă, nu li se mai văzu conturul. Apoi reapărură: una bine înfiptă în blana deasă de la ceafa micuţului, cealaltă încleştată în jurul poponeţului lui Ete. Jake îşi depuse prietenul în siguranţă, pe asfalt. Bumblerul ridică ochişorii la el şi scoase un lătrat scurt ce părea a transmite două lucruri: *mulţam* şi *să nu mai faci aşa ceva.*

— Haide, spuse Roland. Trebuie să ne grăbim.

Jake îl urmă spre magazin, cu Ete tropăind la locul lui obişnuit, lângă piciorul stâng al băiatului. Pe anunţul atârnat pe uşă într-un cârlig cu ventuză scria DESCHIS. HAIDE ÎNĂUNTRU, exact ca în 1977. Iar pe vitrina din stânga era un altul care zicea:

VENIŢI CU TOTII
LA
CIOLANUL CU FASOLE
OFERIT DE PRIMA BISERICĂ
CONGREGAŢIONALĂ
Sâmbătă, 19 iunie 1999
Intersecţia dintre Route 7 & Drumul Klatt

În spatele
CASEI PAROHIALE
5 PM-7:30 PM
VĂ AŞTEPTĂM CU DRAG!

Jake îşi spuse: *Ospăţul cu ciolan va începe cam într-o oră. Deja au început să pună feţele de masă şi farfuriile.*

În dreapta uşii, era lipit cu bandă adezivă un mesaj şi mai senzaţional:

Prima Biserică a Vizitatorilor din Lovell-Stoneham
VREI să te rogi împreună cu noi?

Orar slujbe:
Duminică: 10 AM
Joi: 7 PM

ÎN FIECARE MIERCURI ORGANIZĂM
SEARA TINERETULUI!!! 7–9 PM!
Jocuri! Muzică! Lecturi din Scriptura!
* * * ŞI * * *
ŞTIRI DESPRE VIZITATORI!

Hei, Adolescenţi!
Mergeţi acolo şi n-o să mai fiţi solo!!!

Căutăm Poarta spre Rai,
Vreţi s-o căutaţi cu noi?

Jake îşi aduse aminte de Harrigan, predicatorul ambulant din colţul dintre Second Avenue şi Strada 46, întrebându-se de care dintre aceste două biserici s-ar fi simţit el atras. Mintea lui ar fi înclinat spre Prima Biserică Congregaţională, însă *inima*…

— Grăbeşte-te, Jake, repetă Roland, deschizând uşa magazinului în sunet de clopoţel.

Un val de arome plăcute năvăli afară, amintindu-i lui Jake (aşa cum îi amintise şi lui Eddie) de prăvălia lui Took de pe strada mare din Calla: miros bun de cafea şi bomboane de mentă, de tutun şi salam uscat, miros de ulei de măsline şi miros înţepător de saramură, miros de zahăr şi de mirodenii şi de alte asemenea minunăţii.

Intră în urma lui Roland, dându-şi seama că, de fapt, îşi luase cu el două din lucrurile personale. Automatul Coyote, îndesat în betelia jeanşilor; şi traista cu Orize, atârnată de umărul stâng, pentru a avea farfuriile la îndemână, în caz de nevoie.

2

Până când se auzi clopoţelul de deasupra uşii, întorcându-i din nou pe dos viaţa, Wendell „Chip” McAvoy{125} se aflase în spatele tejghelei din raionul de delicatese, unde cântărea o bucată impresionabilă de şuncă de curcan maturată în miere comandată de doamna

Tassenbaum şi discutând cu respectiva doamnă despre prezenţa îngrijorătoare a tot mai multe skijeturi pe Lacul Keywadin… sau, mai bine zis, doamna *Tassenbaum* discutase.

Chip credea că doamna T. era, într-o mai mică sau mai mare măsură, vilegiaturista tipică a sezonului estival: bogată precum Cresus (sau, cel puţin, foarte bogat era soţul ei, proprietar al uneia din afacerile alea noi de pe internet, care se termină în „punct com”), vorbăreaţă ca un papagal după ce a băut o sticlă de whisky şi dilie ca Howard Hughes după o petrecere unde s-a servit morfină. Îşi putea permite un iaht (şi două duzini de skijeturi care să-l tragă dacă aşa ar fi avut chef muşchii ei), însă venea să-şi facă aprovizionarea pe malul acesta al lacului cu o barcă veche cu vâsle, pe care o lega exact în locul unde obişnuia să o lege pe a lui John Cullum până în Ziua Aia. (Trecerea anilor îi stilizase povestea, dându-i lustru de mobilă scumpă de tec, iar în vocea lui Chip mai că se simţeau majusculele atunci când vorbea despre Ziua Aia cu acelaşi ton reverenţios cu care reverendul Conveigh vorbea despre Dumnezeul Nostru, al Tuturor.) Doamna Tassenbaum era limbută, băgăreaţă, drăguţă (mă rog… dacă nu te deranja tencuiala prea groasă de fard şi cantitatea prea mare de fixativ), plină de verzişori şi susţinătoare înfocată a Partidului Republican. În situaţia dată, Chip McAvoy se simţea perfect îndreptăţit să-şi strecoare degetul gros în colţul cântarului… şmecherie deprinsă de la tatăl său, care îi explicase că era practic de datoria lui să-i tragă în piept pe cei care-şi puteau permite să plătească mai mult, dar niciodată pe localnici, nici măcar dacă aceştia ar fi fost bogaţi ca scriitorul ăla, King, care locuia în Lovell. De ce? Pentru că ţi se duce buhul şi, cât ai clipi din ochi, rămâi fără clienţi locali şi să te văd cum ai să te *descurci* în februarie, când troienele de pe Route 7 sunt cât casa. Oricum, nu era încă februarie, iar doamna Tassenbaum – o adevărată Fiică a lui Avraam, din câte îşi putea da seama Chip – nu era de prin partea locului. Nu, doamna Tassenbaum şi soţul ei, domnul internet, bogat-precum-Cresus, vor pleca înapoi spre Ovrey-York de îndată ce vor vedea prima frunză galbenă. Iată de ce el se simţea cât se poate de bine săltând preţul simandicoasei bucăţi de şuncă de la şase dolari la şapte şi optzeci de cenţi, prin simpla apăsare a degetului mare pe cântar. Şi nu-l durea nici să fie de acord cu ea atunci când sărea de la una la alta şi începea să vorbească din senin despre cât de îngrozitor fusese BilI Clinton, deşi adevărul era că Chip votase de două ori pentru Bubba{126} şi ar fi votat şi a treia oară dacă i-ar mai fi permis Constituţia să candideze pentru un alt mandat. Pentru că Bubba era isteţ; Bubba ştia cum să-i facă pe arăbeţi să şadă potoliţi în banca lor; Bubba nu uitase *cu totul* de oamenii care trudeau din greu; şi, zău aşa, avusese parte de mai multe păsărici decât un colac de closet.

— Şi acum, *Gore* are impresia că o să reuşească… să intre în Casa Albă prin minciună! exclamă doamna Tassenbaum, scotocind în poşetă după carnetul de cecuri (dând ocazia curcanului de pe cântar să câştige ca prin minune, încă şaizeci de grame, iar Chip consideră că era mai prudent să se oprească aici). Pretinde că el a inventat internetul! Auzi la el! Dar pe mine n-are cum să mă păcălească, pentru că eu îl cunosc pe omul care a *inventat* cu adevărat internetul!

Ridică ochii (degetul lui Chip era la mare distanţă de cântar, căci avea un al şaselea simţ în chestii dintr-astea, ai naibii să fie el de băiat bun dacă nu avea!) şi-i aruncă un surâs ştrengăresc. Apoi îşi coborî vocea în registrul „îţi spun, dar să rămână între noi”:

— Mi se pare normal să-l cunosc. Dorm în acelaşi pat cu el de aproape douăzeci de ani.

Chip scoase un hohot viguros de râs, luă şunca feliată de curcan de pe cântar şi o împachetă într-o hârtie albă. Se bucura că scăpase de discuţia despre skijeturi, căci tocmai ce-şi achiziţionase şi el unul de la Viking Motors („jucării pentru băieţii mari”, cum zicea reclama).

— Pricep ce vreţi să spuneţi! Tipul ăla, Gore, e mult prea şmecher!

Doamna Tassenbaum bâţâia din cap cu multă vervă, aşa că Chip se gândi să meargă niţel mai departe. Ce Dumnezeu, rău n-avea cum să-i facă!

— Părul, de pildă… cum să ai încredere într-un bărbat care-şi dă cu atâta gel în…

Şi atunci se auzi clopoţelul de deasupra uşii. Chip se uită. Văzu. Şi încremeni. A dracu’ de multă apă cursese pe gârlă de la Ziua Aia, dar Wendel „Chop” McAvoy îl recunoscu pe omul vinovat de toată tevatura de atunci din clipa în care îi păşi pragul. Există anumite chipuri pe care pur şi simplu nu le poţi uita. Şi care nu ştiuse el mereu, într-un ungher ascuns al minţii sale, că bărbatul cu ochi de gheaţă albastră nu-şi terminase treaba şi se va întoarce?

După el?

Gândul acesta îl scoase din paralizie. Chip făcu stânga-mprejur şi o luă la fugă. Nu apucă să facă nici trei paşi când auzi o împuşcătură, răsunătoare ca un tunet în mijlocul magazinului. (Locul era mult mai spaţios decât fusese în 77 şi slavă Domnului că tatăl lui insistase să facă o asigurare extravagantă.) Doamna Tassenbaum scoase un chirăit asurzitor. Cele trei sau patru persoane care se uitau la rafturi se întoarseră cu expresii uimite spre locul de unde se auzise focul de armă, ba chiar una dintre ele se prăvăli leşinată pe podea. Chip avu vreme să observe că era vorba despre Rhoda Beemer, fiica cea mare a uneia dintre cele două femei ucise tot aici în Ziua Aia. Şi avu impresia că se întorsese în timp şi că pe duşumeaua prăvăliei lui zace chiar Ruth, iar din mâna moale i se rostogoleşte cu zgomot metalic o conservă cu piure de porumb. Auzi cum pe deasupra capului îi trece

un alt glonţ, bâzâind ca un bondar enervat şi se opri brusc, cu mâinile ridicate, aproape pierzându-şi echilibrul.

— Nu trage, dom'le! se auzi chiţăind speriat, cu voce firavă şi tremurătoare de moşneag. Ia toţi banii din casă, ia ce vrei, da' nu mă-mpuşca!

— Întoarcere cu faţa la mine, spuse bărbatul care-i întorsese viaţa cu curţii în sus în Ziua Aia, bărbatul din cauza căruia aproape că dăduse în primire (stătuse mai bine de două săptămâni în spitalul din Bridgton, pentru numele lui Dumnezeul), bărbatul care reapăruse în viaţa lui ca un monstru din dulapul copilăriei. Voi, toţi ceilalţi, rămâneţi la podea, dar tu întoarcere cu faţa la mine, negustorule. Întoarcere şi uită-te la mine.

Uitare la mine cu luare-aminte.

3

Omul se bălăbăni puternic pe picioare şi, preţ de o clipă, Roland avu impresia că îşi va pierde cunoştinţa în loc să se întoarcă. Dar se pare că o parte mai lucidă a minţii sale îi sugeră că era mai probabil ca leşinul să-i aducă moartea, căci negustorul reuşi să-şi recapete echilibrul şi *se întoarse* cu faţa la pistolar. Roland fu uimit să-l vadă îmbrăcat aproximativ la fel ca în urmă cu douăzeci şi doi de ani; la fel de bine putea fi vorba de aceeaşi cravată neagră şi acelaşi şorţ de măcelar legat în jurul mijlocului. Ca şi atunci, părul îi era pieptănat pe spate, numai că acum era complet alb, nu cărunt ca în Ziua Aia. Roland îşi aminti cum îi ţâşnise sângele din rana făcută la tâmplă de un glonţ, tras poate de însuşi Jack Andolini. Acum în locul acela se vedea o cicatrice urâtă, cenuşie. Evident, prin pieptănătura adoptată, individul voia să-şi etaleze rana, nu să şi-o ascundă. În ziua cu pricina ori avusese norocul prostului, ori fusese salvat de la moarte de ka. Roland ar fi fost în stare să parieze că a doua supoziţie era cea corectă Şi, judecând după privirea nefericită din ochii negustorului, era limpede că îl recunoscuse.

— Ai în stăpânirea ta vreo căruţă cu motor, vreo roabă cu motor, ori vreun tac-sii? îl întrebă Roland, ţinând ţeava pistolului îndreptată spre buricul negustorului.

Jake se apropie de Roland şi explică:

— Te întreabă ce fel de maşină ai.

— Un camion, reuşi să bâiguie negustorul. Vreau să zic o camionetă Internaţional Harvester! E în parcare!

Şi vârî atât de brusc mâna sub şorţ, că Roland fu cât pe ce să tragă în el. Slavă Domnului că negustorul nu-i observă reacţia. Toţi clienţii din magazin erau întinşi pe bună, inclusiv femeia de lângă tejghea. Stomacul lui Roland se revoltă zgomotos la mirosul cărnii fragede de

curcan. Pistolarul era istovit, flămând, împovărat de suferinţă şi, în plus. Trebuia să se gândească la prea multe lucruri, prea-prea multe. Iar mintea lui nu mai reuşea să facă faţă. Jake ar fi spus că avea nevoie de o pauză, ca în sport, dar el nu întrezărea niciun fel de pauze în viitorul imediat.

Negustorul ţinea un set de chei în mâna întinsă. Zdrăngăneau tare din cauza degetelor care îi tremurau. Razele soarelui din după-amiaza aceea târzie pătrundeau prin vitrină şi luminau cheile, aruncând apoi reflexii subtile în ochii pistolarului. Ia te uită: mai întâi omul ăsta cu şorţ alb îşi mişcase brusc mâna fără să ceară voie, iar acum voia să-l orbească cu mănunchiul ăsta de obiecte metalice. Parcă şi-ar *căuta* moartea cu lumânarea. Dar. Stai aşa, la fel fusese şi în ziua ambuscadei, nu-i aşa? Negustorul (mai sprinten pe vremea aia şi fără cocoaşa asta de bizon în spate) se ţinuse după el şi Eddie, ca o pisică enervantă care ţi se bagă printre picioare la fiecare pas, fără să ţină cont de gloanţele care zburau prin jur (nici pe cel care-i zgâriase tâmpla nu-l luase în seamă). Roland îşi aduse aminte că, la un moment dat, în toiul luptei, începuse să bată câmpii, povestindu-le ceva despre fiu-său, cam cu aceeaşi nonşalanţă cu care se conversează un individ care-şi aşteaptă rândul la frizer. Un ka-mai, un nătâng, iar cei de teapa lui erau cel mai adesea feriţi de primejdii. Doar până când ka se plictisea de caraghioslâcurile lor şi le trăgea un şut undeva, dându-i afară din lume.

— Ia camionul, ia-i, ţi-l dau! Ia-l şi pleacă! îi tot repeta negustorul. Al tău e! Ţi-l fac cadou! Pe bune!

— Ascultă la mine, sai, dacă nu încetezi să mai bălăngăni cheile alea blestemate în ochii mei, o să-ţi iau şi viaţa, nu doar căruţa! îl avertiză Roland.

În spatele tejghelei, pe perete, se afla un alt ceas. Pistolarul înţelesese deja că lumea aceasta abundă în ceasuri, de parcă oamenii care trăiau în ea şi-ar fi imaginat că aşa ar fi putut încătuşa timpul. Patru fără zece. Ceea ce însemna că erau deja de nouă minute pe partea cu America. Cum mai zbura timpul! Pe undeva prin apropiere Stephen King pornise în plimbarea lui de după prânz şi era în pericol de moarte, deşi el habar nu avea. Sau accidentul avusese deja loc? Cu toţii (de fapt, mai mult Roland) îşi închipuiseră mereu că moartea scriitorului va avea un impact puternic asupra lor, că o vor resimţi ca pe un fel de grindotremur. Dar poate se înşelaseră. Poate efectul morţii lui va fi unul treptat.

— Cât e până la Aleea Carapacea Ţestoasei? se răţoi pistolarul la negustor.

Vârstnicul sai se holbă la el, cu ochi mari şi apoşi de spaimă. Nu-i răspunse şi niciodată în toată viaţa lui Roland nu îşi dorise mai mult să împuşte pe cineva… sau măcar să-i dea una peste faţă cu patul

pistolului.

Şi atunci interveni femeia culcată pe jos lângă tejghea. Îşi ridicase capul şi se uita la Roland şi la Jake.

— Strada aia e în Lovell, domnule. Cam la opt kilometri de aici.

O singură privire în ochii ei mari şi căprui, temători dar nu panicaţi, fu suficient pentru ca Roland să-şi dea seama că de femeia asta aveau ei nevoie, nu de negustor. Doar dacă nu cumva…

Se întoarse către Jake.

— Eşti în stare să conduci camionul negustorului opt kilometri?

Pistolarul observă că băiatul ar fi vrut să spună da, îl văzu că ezită, se gândeşte mai bine şi înţelege că nu-şi poate permite să rişte să dea greş, încercând să facă ceva ce, el, băiat de oraş cum era, nu mai făcuse în viaţa lui.

— Nu, răspunse Jake. Nu cred. Dar tu?

Roland urmărise mişcările lui Eddie când acesta condusese maşina lui John Cullum. Nu părea prea greu… dar trebuia să se gândească la eventualele probleme pe care i le-ar putea face şoldul lui beteag. Rosa îi spusese că afurisita podagră e o boală cu evoluţie rapidă (ca focul înteţit de vânturi puternice), iar acum el înţelegea ce voise să spună cu asta. Pe drumul spre Calla Bryn Sturgis şoldul îl înjunghiase sporadic. Acum avea impresia că în locul respectiv i se injectase plumb topit, iar apoi fusese înfăşurat în sârmă ghimpată. Durerea radia în jos pe picior, până în glezna dreaptă. Văzuse cum apăsa Eddie doar cu piciorul drept pe pedale înainte şi înapoi, între poziţia care făcea maşina să meargă repede şi cea care o făcea să încetinească.

Nu se credea în stare să conducă în condiţii de oarecare siguranţă.

— Nici eu, răspunse el.

Luă cheile din mâinile negustorului, apoi se uită la femeia întinsă în faţa tejghelei.

— Ridică-te, doamnă-sai, îi spuse el.

Doamna Tassenbaum se conformă, iar Roland îi întinse cheile. *Mă întâlnesc cu tot felul de oameni folositori în partea asta a universului*, îşi zise el. *Dacă femeia asta se va dovedi la fel de isteaţă ca John Cullum, atunci poate că mai e o şansă să reuşim.*

— Ai să ne duci pe prietenul meu şi pe mine în Lovell, zise Roland.

— Pe Aleea Carapacea Ţestoasei, completă femeia.

— Adevărat grăieşti, iar eu îţi mulţumesc mult.

— După ce vă duc unde vreţi, ai să mă ucizi?

— Nu, dacă ai să mergi repede, zise Roland.

Cucoana se gândi puţin, apoi dădu din cap şi spuse:

— Aşa am să merg. Haide.

— Mult noroc, doamnă Tassenbaum, îi şopti negustorul atunci când femeia o porni spre uşă.

— Dacă n-am să mă întorc, îi zise ea, atunci să ţii minte un lucru:

soţul meu a inventat internetul. El şi prietenii lui l-au inventat. În birourile de la Caltech şi în garajele lor. *Nu* Albert Gore.

Stomacul lui Roland bodogăni iarăşi. Întinse mâna peste tejghea (dând frisoane negustorului care se feri la iuţeală, ca şi cum ar fi bănuit că pistolarul e bolnav de ciumă), înşfăca şunca de curcan a femeii şi-şi îndesă trei felii în gură. Restul i-l dădu lui Jake, care mancă două. Apoi băiatul se uită la Ete care privea carnea cu mult interes.

— Îţi dau porţia ta după ce ne urcăm în camion, îl asigură el.

— Mion! fu de acord micuţul, adăugând cu mult mai mult entuziasm: Orţia lu' Ete!

— Fir-aş eu al dracului! gemu negustorul uluit.

4

O fi fost simpatic accentul de yankeu al negustorului, dar camionul lui cu siguranţa nu era. În primul şi în primul rând, avea transmisie manuală. Iar Irene Tassenbaum din Manhattan nu mai condusese o maşină cu transmisie manuală de pe vremea când se numea Irene Cantora din Staten Island. Plus că avea schimbător de viteze, iar ea nu condusese în viaţa ei aşa ceva.

Jake se înghesuise lângă ea, cu picioarele înfăşurate în jurul mai sus menţionatului schimbător, în braţe cu Ete (care mesteca cu sârg la şunca de curcan). Roland se urcase pe scaunul pasagerului, străduindu-se să nu geamă din cauza durerii din şold. Irene uită să apese ambreiajul atunci când roti cheia în contact. Camionul se hâţână puţin, apoi motorul se opri. Din fericire, vehiculul acela bătea drumurile din vestul statului Maine încă din anii şaizeci, aşa ca semăna mai degrabă cu o iapă demnă, decât cu un cârlan nărăvaş; unde mai pui că parbrizele lui Chip McAvoy rămaseră intacte de data aceasta. Ete fu aproape să cadă de pe genunchii lui Jake şi scuipă o îmbucătură de şunca de curcan împreună cu un cuvânt pe care îl învăţase de la Eddie.

Şocată peste măsură, Irene făcu ochii mari la bumbler.

— Tinere, mi s-a părut mie, sau animăluţul tău a spus *căcat*?

— Nu-ţi bate capul cu ce-a spus, o repezi Jake.

Îi tremura vocea. Limbile ceasului din vitrina Magazinului Mixt arătau patru fără cinci minute. La fel ca şi Roland, băiatul nu mai avusese niciodată senzaţia aceasta atât de pregnantă că timpul îi scapă printre degete.

— Calcă ambreiajul şi du-ne *de-aici*.

Din fericire, schema cutiei de viteze fusese imprimată pe măciulia schimbătorului şi încă mai era cât de cât vizibilă. Doamna Tassenbaum apăsă puternic pedala ambreiajului, smuci schimbătorul şi intră în marşarier. Zgâlţâindu-se din toate încheieturile, camionul

ieşi cu spatele pe Route 7 şi înţepeni de-a curmezişul liniei continue. Femeia întoarse iar cheia, dându-şi seama că din nou apăsase prea târziu pedala. Roland şi Jake se propteau cu mâinile în bordul metalic şi prăfuit al hârbului, lângă un abţibild vechi care le cerea: AMERICA! ORI O IUBEŞTI, ORI O PĂRĂSEŞTI! cu litere roşii şi albastre. De fapt seria de convulsii le salvase viaţa pentru că, exact în secunda aceea, un TIR încărcat cu buşteni (amintindu-i lui Roland de cel care se răsturnase acolo în urmă cu douăzeci şi doi de ani) ajunse pe dâmbul din spatele magazinului. Şi i-ar fi izbit în plin, dacă ei nu ar fi întârziat în parcare, făcând manevre inutile şi îndoind amortizorul unei maşini de acolo, în timp ce Irene încerca să-şi aducă aminte cum era treaba cu condusul unei asemenea antichităţi. Şi probabil că ar fi murit. Tirul cu buşteni făcu un viraj şi dispăru într-un nor de praf şi ţiuit de claxon.

Creatura de pe genunchii băiatului, care doamnei Tassenbaum i se părea a fi o corcitură ciudată de câine cu raton, scoase un alt lătrat scurt.

Câcat. Acum era aproape convinsă că asta spusese.

Negustorul şi ceilalţi clienţi ai magazinului îi urmăreau din spatele vitrinelor, ca nişte peşti într-un acvariu.

— Ascultă, cucoană, eşti în stare să conduci drăcia asta sau nu? zbieră la ea băiatul.

Ducea un fel de traistă pe umăr. I se părea că seamănă cu genţile băieţilor care îţi aduc ziarul în pragul uşii, numai că asta era din piele, nu din pânză, iar înăuntru păreau a fi nişte farfurii.

— Sunt în stare, tinere, fii pe pace.

Era îngrozită şi, totuşi, în acelaşi timp… să fi fost posibil să-i facă *plăcere* toată povestea asta? Parcă da. În ultimii optsprezece ani nu fusese decât un simplu ornament în viaţa marelui David Tassenbaum, un personaj secundar în viaţa tot mai faimoasă a acestuia, stăpâna casei care îmbia invitaţii la petreceri să se servească din tăvile cu *hors d'oeuvre.* Iar acum, pe nepusă masă, ajunsese în mijlocul unei acţiuni despre care avea sentimentul că era extrem de importantă.

— Trage adânc aer în piept, îi spuse bărbatul cu chipul dur şi ars de soare.

O ţintuia cu privirea lui albastră, strălucitoare, făcând-o să nu se mai poată gândi la altceva. Şi, în mod cu totul neaşteptat, senzaţia aceasta era plăcută. *Dacă-i hipnoză,* îşi zise ea, *atunci ar trebui să se predea la şcoală.*

— Ţine aerul înăuntru, apoi dă-l afară. Şi după aia *du-ne* unde ţi-am cerut, pentru numele tatălui tău.

Trase adânc aer în piept, aşa cum îi spusese bărbatul şi dintr-odată ziua i se păru mai luminoasă – aproape scânteietoare. Şi parcă auzea muzică în surdină. Minunată muzică. Să fi fost deschis radioul din

camion pe un post care difuza muzică de operă? Nu avea timp să verifice. Dar, indiferent ce era, i se părea splendid. Şi o liniştea, exact aşa cum o făcuse respiraţia aceea adâncă.

Doamna Tassehbaum apăsă ambreiajul şi porni din nou motorul. De data aceasta reuşi să dea în marşarier cum se cuvine şi întoarse camionul pe drum. Din greşeală, însă, intră direct în viteza a doua, în loc de prima, dar probabil că motorului i se făcuse milă de ea şi nu se mai opri. În scrâşnet de pistoane şi răpăit frenetic de sub capotă, camionul îşi începu drumul spre nord, către hotarul dintre Stoneham şi Lovell.

— Ştii unde e Aleea Carapacea Ţestoasei? o întrebă Roland.

În faţa lor, lângă un panou care anunţa CAMPARE DE MILIOANE, o mini furgonetă cândva albastră, actualmente rablagită, intră clătinându-se pe drumul principal.

— Da, răspunse femeia.

— Sigur?

Ultimul lucru de care avea nevoie pistolarul era să piardă timp extrem de preţios bâjbâind după drumul secundar pe care se afla casa lui King.

— Sigur. Nişte prieteni de-ai noştri locuiesc acolo. Soţii Beckhardt.

Roland era convins că mai auzise numele acela, însă nu ştia unde anume. Apoi îşi aduse aminte. Beckhard se numea proprietarul cabanei unde avusese loc ultima discuţie dintre el, Eddie şi John Cullum. Şi simţi un alt junghi de durere în inimă, amintindu-şi cât de puternic şi plin de viaţă păruse Eddie în după-amiaza aceea furtunoasă.

— Bine, zise el. Te cred.

Femeia îi aruncă o privire peste băiatul aşezat între ei.

— Al naibii de grăbit eşti, domnule, parcă ai fi iepurele alb din *Alice în Ţara Minunilor*. La ce întâlnire importantă ai întârziat?

Roland clătină din cap.

— Nu-i treaba ta! Vezi-ţi de condus!

Se uită la ceasul din bord, dar acesta nu mai funcţiona. Se oprise într-o vreme de demult, cu limbile înţepenite (cum altfel?) la 9:19.

— Poate încă nu-i prea târziu, adăugă el.

Nebăgată în seamă, furgonetă albastră din faţa lor începu să accelereze. Călcă linia continuă de pe Route 7, intrând în banda de sens opus şi făcând-o pe doamna Tassenbaum să scape o vorbă de duh – ceva despre nenorociţii care se apucă de băut înainte de cinci după-amiaza. Apoi furgoneta se redresă, urca următorul dâmb şi dispăru pe drumul spre oraşul Lovell.

Doamna Tassenbaum şi-o scoase imediat din minte. Avea lucruri mult mai senzaţionale la care să se gândească. De pildă…

— Nu trebuie să-mi răspundeţi dacă nu vreţi, le spuse ea lui Roland

şi Jake, dar mărturisesc că mor de curiozitate: nu cumva sunteţi vizitatori?

5

Bryan Smith şi-a petrecut ultimele doua nopţi în Camparea de Milioane, chiar în apropiere de graniţa dintre Stoneham şi Lovell, auturi de cei doi rottweileri ai lui (fraţi şi de mamă, şi de tata) pe care-i numise Glonţ şi Pistol. E drăguţ acolo, pe malul râului (localnicii au botezat structura rahitica din lemn de peste apă cu numele pompos Podul de Milioane, iar Bryan îşi dă seama de ironie, ce banc bun, zău aşa). Plus că uneori apar în camping şi nişte hipioţi, majoritatea veniţi din pădurile din Sweden, Harrison şi Waterford, cu droguri de vânzare. Lui Bryan îi place să se ameţească, îi place să se pastileze, *dacă nu vă e cu supărare, iar în această după-amiază de sâmbătă chiar este pastilat… nu prea mult, nu aşa cum i-ar plăcea, dar este suficient de drogat ca să aibă o poftă teribilă sa ronţăie ceva. Iar la Magazinul Central din Lovell au de vânzare batoane Mars. Nimic mai bun pe lume pentru a-ţi astâmpăra pofta asta.*

Iese din camping şi intră pe Route 7, fără să se asigure, apoi exclamă. „Hopa, iar am uitat!" Dar nu-i trafic. Mai încolo, de obicei în perioada dintre Patru Iulie şi Ziua Muncii{127} vor fi o mulţime de maşini chiar şi pe coclaurile astea şi el probabil că va sta mai mult pe lângă casă. E conştient că nu-i un şofer prea bun; plus că încă o amendă pentru viteză sau pentru o tamponare l-ar lăsa şase luni fără permis. Din nou.

Dar acum e totul în ordine; nu se vede nimic pe drum în afară de o rablă de camionetă, iar drăgălaşa aia e cam la opt sute de metri distanţă de el.

— Ţi-am luat faţa, cowboyule! strigă el, râzând pe înfundate.

Habar n-are de ce a zis cowboy, *când cuvântul pe care l-a avut în minte era* băşinos, *adică:* ti-am luat faţa, băşinosule, *dar i se pare că sună foarte bine şi aşa. I se pare că sună foarte corect. Îşi dă seama că a intrat pe sens opus şi revine pe banda lui.*

— Am revenit! mai strigă râzând ascuţit.

Am revenit *este o altă replică bună, pe care o foloseşte mereu în prezenţa fetelor. Şi mai e o chestie care le impresionează al dracului de tare: când tragi repede de volan într-o parte şi în cealaltă, făcând maşina să meargă în zigzag şi spui* Hopa, tre' că-am băut prea mult sirop de tuse! *Ştie o groază de replici dintr-astea, ba chiar s-a gândit să scrie o carte cu titlul* Bancuri demente de la drum. *Ei, ce ziceţi, cât de* tare *ar fi ca el, Bryan Smith, să se facă scriitor de cărţi, aşa cum e individul ăla, King, din Lovell?!*

Deschide radioul şi, într-un nor de praf furgoneta intră pe acostamentul de pământ afânat din stânga drumului, însă fără să ajungă în şanţ. Butonează ce butonează şi dă peste Steely Dan care cântă „Hei, Nouăsprezece". Marfă! Da, dom'ne, marfă de marfă! *Şi accelerează puţin,*

stimulat de muzica aceea. Se uită în oglinda retrovizoare şi îşi vede câinii, pe Glonţ şi Pistol, cum privesc, cu ochi strălucitori, peste bancheta din spate. Preţ de o clipă, Bryan are impresia că se uită la el, că poate îşi spun că sunt teribil de norocoşi să aibă un stăpân ca el. Apoi se dumireşte şi se întreabă cum de a putut fi în halul ăsta de dobitoc. În spatele lui era o cutie frigorifică din polistiren cu juma de kil de hamburgeri proaspeţi. Mai încolo va face un foc de tabără în Camparea de Milioane şi o să-i frigă. O, da, iar la desert va manca două batoane Mars, pe puful lui Iisus! Batoanele Mars sunt şi ele marfă de marfă!

— N-aveţi voi treabă cu răcitoru ăla, băieţi, le spune el câinilor pe care îi urmăreşte în oglinda retrovizoare.

De data aceasta furgoneta trece dincolo de linia continuă, iar acul vitezometrului saltă la optzeci de kilometri pe oră. Din fericire – sau din păcate, în funcţie de părerea fiecăruia dintre voi – din partea opusă nu vine nicio maşină; şi astfel, nimic nu pune capăt călătoriei lui Bryan Smith spre nord.

— N-aveţi voi treabă cu hamburgerii ăia, băieţi, ăia-s pentru mine.

Zice ’ambugăr, *aşa cum ar pronunţa şi John Cullum, însă chipul care se uită la câini prin oglinda retrovizoare este cel al lui Sheemie Ruiz. Aproape leit.*

Sheemie ar putea fi frate şi de mamă, şi de tată cu Bryan Smith.

6

Acum Irene Tassenbaum conducea camioneta cu mai multă siguranţă. Aproape că-şi dorea să nu fie nevoită să facă la dreapta peste vreo patru sute de metri, pentru că atunci va trebui să schimbe viteza şi să folosească iarăşi pedala de ambreiaj. Dar trebuia, pentru că la dreapta era Aleea Carapacea Ţestoasei, locul unde voiau să ajungă băieţii ăştia.

Vizitatori! Aşa i-au zis şi *ea* îi credea, dar cine altcineva i-ar mai crede? Poate Chip McAvoy şi cu siguranţă reverendul Peterson de la aiureala aia de Biserică a Vizitatorilor din Stoneham Corners. Dar altcineva? De exemplu, soţul ei? Nici vorbă. În ruptul capului. David Tassenbaum nu credea că ar putea fi real un lucru pe care nu-l puteai microcipa. Şi se întrebă, nu pentru prima oară în ultima vreme, dacă la patruzeci şi şapte de ani era prea bătrână ca să se gândească la divorţ.

Trecu iar în viteza a doua, fără *prea* multe probleme, dar la ieşirea de pe şosea se văzu nevoită să treacă în viteza întâi şi atunci tembela aia de camionetă începu să grohăie şi să pufăie. Se aşteptă ca măcar unul dintre pasageri să mai facă vreun comentariu impertinent (poate chiar câinele mutant al băiatului să zică iar *căcat),* însă nu vorbi decât bărbatul cu chip dur şi bronzat, care spuse ceva fără nicio legătură cu

şofatul ei:

— Nu mai seamănă cu ce-mi aduc eu aminte.

— Când ai fost aici ultima oară? îl întrebă Irene Tassenbaum.

În acelaşi timp se gândea dacă nu cumva ar fi fost mai bine să treacă iar în viteza a doua, dar hotărî să lase lucrurile aşa cum erau. „N-are rost să repari ce nu-i stricat", cum îi plăcea lui David să spună.

— De ceva vreme, recunoscu bărbatul.

Irene se străduia din răsputeri să nu-i arunce priviri furişe. Avea ceva straniu şi exotic, mai cu seamă în ochii albaştri. De parcă ar fi văzut lucruri la care ea nici măcar nu visase vreodată.

Încetează, îşi zise ea. *Probabil că nu-i decât un cowboy de bâlci, ajuns aici de undeva de pe lângă Portsmouth, New Hampshire.*

Dar se cam îndoia de asta. Şi băiatul era ciudat, la fel şi corcitura aia de câine, însă nici nu se comparau cu bărbatul cu chip neîmblânzit şi ochi de gheaţă albastră.

— Eddie zicea că drumul face o buclă la un moment dat, interveni băiatul. Poate că data trecută aţi venit din partea cealaltă.

Bărbatul se gândi puţin, apoi dădu din cap.

— Nu cumva în partea cealaltă este Bridgton? o întrebă el pe femeie.

— Ba da.

Bărbatul cu ochi albaştri zise:

— Vrem să ajungem la casa scriitorului…

— Cara Laughs, îl întrerupse ea. Superbă casă. Am văzut-o de pe malul lacului, dar nu ştiu la ce număr…

— Nouăsprezece, spuse bărbatul.

Tocmai treceau pe lângă numărul 27. Numerele începeau să descrească din capătul acesta al Aleii Carapacea Ţestoasei.

— Şi ce treabă aveţi cu el, dacă îmi permiteţi să vă întreb?

Îi răspunse băiatul:

— Vrem să-i salvăm viaţa.

7

Roland recunoscu imediat poteca povârnită din faţa casei, cu toate că o mai văzuse sub norii negri de furtună, iar atenţia îi fusese captată de taheenul zburător. Însă astăzi nu se vedeau prin preajmă nici taheeni cu aripi, nici vreo altă sălbăticiune bizară. La un moment dat, în cei douăzeci şi doi de ani câţi trecuseră de la vizita lui aici, acoperişul casei din valea micuţă fusese îmbrăcat cu plăci din cupru, nu cu şindrila; iar zona împădurită din spatele casei fusese transformată în peluză; însă poteca rămăsese neschimbată, cu o plăcuţă pe care scria CARA LAUGHS pe partea stângă şi cu alta cu numărul **19**, scris cu cifre mari, pe dreapta. Mai încolo se vedea

suprafaţa albastră a lacului, scânteind blând în soarele după-amiezii de iunie.

Dinspre peluză se auzea behăit de motor de capacitate mică, suprasolicitat. Roland se uită la Jake şi se înspăimântă văzându-i paloarea obrajilor şi groaza din ochii mari.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nu-i acasă, Roland. Nici el, nici vreun alt membru al familiei. Aici nu-i decât omul care tunde iarba.

— Aiurea, n-ai cum să… începu doamna Tassenbaum.

— Ba *ştiu!* strigă la ea băiatul. *Ştiu,* cucoană!

Roland îl privea fix pe Jake cu un soi de fascinaţie sinceră şi oripilată… însă, din cauza stării sale, băiatul ori nu-i înţelese privirea, ori nu o observă deloc.

De ce minţi, Jake? îl întrebă în gând pistolarul. Dar înţelese imediat: *Nu minte.*

— Dacă s-a întâmplat deja? vru să ştie Jake şi, da, era îngrijorat din cauza lui King, însă lui Roland i se părea că nu *doar* din cauza asta. Dacă familia lui nu-i aici pentru că au primit un telefon de la poliţie şi…

— Nu s-a întâmplat încă, încercă să-l liniştească Roland.

Doar de lucrul ăsta era el sigur: că nu se întâmplase încă. *Ce mai ştii tu, Jake, şi de ce nu vrei să-mi spui?*

Însă acum nu era timp de întrebări.

8

Bărbatul cu ochi albaştri îi vorbise băiatului pe un ton foarte calm, însă doamnei Irene Tassenbaum nu i se *părea* deloc calm; nici vorbă. Iar vocile acelea pe care le auzise atunci când ieşise din parcarea Magazinului Mixt din East Stoneham începuseră un alt cântec. La fel de duios, însă parcă acum avea şi o notă de disperare în el, nu? Ba da. Un sunet înalt, rugător, care-i făcea tâmplele să pulseze.

— De unde *ştii* tu că nu s-a întâmplat? strigă băiatul pe nume Jake la bărbat, tatăl lui probabil. De unde eşti tu atât de al dracului de sigur?

În loc să-i răspundă, bărbatul pe nume Roland se uită la *ea.* Doamna Tassenbaum simţi că i se face ca de găină pielea de pe braţe şi spate.

— Du-ne la casă, doamnă-sai, dacă nu-ţi este cu supărare.

Ea se uită cam neliniştită la poteca destul de abruptă ce cobora spre casa Cara Laughs.

— S-ar putea să nu mai fiu în stare să aduc iarăşi sus găleata asta cu şuruburi.

— Va trebui s-o faci, îi zise Roland.

Roland presupuse că omul care tundea iarba era robul lui King, sau corespondentul acestei poziţii în lumea în care se aflau. De sub pălăria de pai i se observa părul alb, însă părea robust şi sănătos, purtandu-şi vârsta fără efort. Când camioneta coborî hurducându-se poteca ce ducea spre casă, omul se opri să se uite, cu braţul sprijinit de mânerul maşinii de tuns iarba. Când se deschise portiera şi dinăuntru coborî pistolarul, omul opri motorul maşinii. Şi îşi scoase pălăria, fără să fie conştient că o face. Apoi ochii i se opriră asupra pistolului de la şoldul lui Roland şi se bulbucară într-atât de tare că întinseră toate ridurile fine din jurul lor.

— Sal'tare, dom'ne, spuse el cu prudenţă.

Îşi închipuie că sunt un vizitator, înţelese Roland. *Exact ca femeia*.

Într-un anume sens, el şi Jake chiar *erau* vizitatori; şi se nimeriseră într-un loc şi timp unde asemenea lucruri erau obişnuite.

Şi unde timpul se grăbea peste măsură.

Roland începu să vorbească înainte ca omul să mai apuce să zică ceva.

— Unde sunt? Unde e *el?* Stephen King? Vorbeşte, omule, şi spune-mi adevărul!

Pălăria de pai căzu din mâna omului şi se rostogoli în iarba proaspăt tunsă. Ochii lui căprui se uitau fascinaţi în ochii albaştri ai lui Roland: pasărea care se uită în ochii şarpelui.

— Neamu-i dus la lac, la terenu' de-l mai au pă malu' ălălalt, spuse el. Fostu a Iu' Schindler. Că cică dau un chef. Şi Steve o zis că o să se ducă cu maşina după ce să-ntoarce dă la plimbare.

Şi întinse mâna către o maşină mică şi neagră parcată în prelungirea potecii, din care se vedea doar botul după colţul casei.

— Pe unde se plimbă? Ştii pe unde? Spune-i doamnei!

Bătrânul aruncă o privire fugară peste umărul lui Roland, apoi se uită iar în ochii pistolarului.

— Mai bine vă duc io.

Roland îi analiză la iuţeală propunerea. Da, se pare că începuseră sub auspicii bune. Dar s-ar putea să le fie mult mai greu mai încolo. Ka le-o scosese pe femeie în drum. Oricât de neînsemnat ar fi rolul ei, pe ea au găsit-o prima pe Calea Grinzii. Una peste alta, la asta se reducea totul. Iar în ceea ce priveşte dimensiunea rolului ei, asemenea lucruri nu trebuie judecate în pripă. Oare nu la fel crezuseră el şi Eddie despre John Cullum, întâlnit la nici trei roţi distanţă de locul acela? Oare nu-şi închipuiseră că rolul lui va fi unul fără valoare în povestea lor? Şi se dovedise a fi oricum, numai fără valoare nu.

Toate gândurile astea i se încrucişară în minte în mai puţin de o secundă; informaţii (*fler*, ar fi zis Eddie) scrise într-un fel de

stenografie mentală.

— Nu, zise el, împungând cu degetul aerul de deasupra umărului. Spune-i ei. *Acum.*

10

Băiatul, adică Jake, se lăsase moale pe speteaza banchetei, cu mâinile atârnându-i neputincioase pe lângă trup. Căţelul cel bizar se uita neliniştit în ochii puştiului, care însă nu-l vedea. Ţinea ochii închişi, iar Irene Tassnebaum crezu la început că leşinase.

— Fiule?… Jake?

— L-am găsit, spuse băiatul fără să deschidă ochii. Nu pe Stephen King, pe el nu pot să-l ating, ci pe celălalt. Trebuie să-l fac să încetinească. Cum pot să-l fac să încetinească?

Doamna Tassenbaum avusese mii de ocazii să-l audă pe soţul ei vorbind de unul singur atunci când lucra, ca să recunoască o întrebare autodirecţionată atunci când o auzea. Plus că nici nu pricepea la cine anume se referea băiatul, doar că, evident, nu era vorba despre Stephen King. Ceea ce însemna că mai rămâneau în jur de şase miliarde de variante, dacă e să vorbim la nivel global.

Cu toate astea, îi *răspunse*, pentru că ştia foarte bine ce anume o făcea pe *ea* să încetinească.

— Păcat că nu trebuie să meargă la toaletă, spuse Irene Tassenbaum.

11

Nu-i încă sezonul căpşunilor în Maine, dar se găseşte zmeură din belşug. Justine Anderson (din Maybrook, New York) şi Elvira Toothaker (prietena ei din Lovell) se plimbă pe marginea şoselei care acum se numeşte Route 7 (dar căreia Elvira tot îi mai spune Vechiul Drum spre Fryeburg), culegând zmeură din tufele ce se întind pe aproape un kilometru de-a lungul vechiului zid din piatră. Garret McKeen a construit zidul ăsta, acum mai bine de o sută de ani. Şi stră-strănepotului lui Garrett i se adresează Roland Deschain de Gilead chiar în momentul acesta. Ka este o roată, v-am mai spus.

Celor două femei le-a făcut plăcere plimbarea aceasta, dar nu pentru că vreuna dintre ele s-ar fi dat în vânt după zmeură (ba chiar Justine îşi zice că nici n-o să guste din recolta ei: îi intră seminţele între dinţi şi o deranjează) ci pentru că le-a dat ocazia să povestească ce-au mai făcut şi să râdă puţin amintindu-şi de vremurile de început ale prieteniei lor, care era atunci cel mai important lucru pentru două fetiţe ca ele. Se cunoscuseră la Colegiul Vassar (cu o mie de ani în urmă, aşa li se părea

acum) şi fuseseră amândouă alese să facă parte din faimosul Lanţ de Margarete la sfârşitul primului an de studii. Despre asta discută ele atunci când mini furgoneta albastră (marca Dodge Caravan din 1985; Justine o poate identifica deoarece fiul ei a avut una identică pe vremuri) apare de după colţul pe care se află Restaurantul Nemţesc al lui Melder. Merge în zigzag, dintr-o parte în cealaltă a şoselei, stârnind mai întâi vălătuci de praf de pe marginea stângă a drumului şi apoi năpustindu-se pe banda de circulaţie în sens opus. Când vede mişcările bete ale furgonetei care acum se îndreaptă spre ele *cu o viteză destul de mare, Justine îşi închipuie că va intra în şanţ şi se va da peste cap („ca broasca răsturnată pe carapace", cum se spunea prin anii patruzeci, când ea şi Elvira erau eleve la Vassar), dar şoferul reuşeşte să o readucă înapoi pe drum chiar la tanc.*

— Fii atentă, individul ăla e ori beat, ori a făcut o criză de ceva! strigă alarmată Justine.

O *trage pe Elvira lângă ea, dar îşi dau seama că retragerea le este blocată de zidul vechi îmbrăcat în tufe cu zmeură. Ghimpii le sfâşie pantalonii, smulgând bucăţele mici de material (*slavă Domnului că niciuna nu eram în şort, *îşi va spune Justine mai târziu… când va avea* timp *să analizeze situaţia).*

Justine se gândeşte să îşi ia prietena de umeri şi să sară împreuna peste zidul ce le ajungea cam până la talie (să facă un salt cu spatele, aşa cum făceau pe vremuri la orele de sport), dar înainte de a se hotărî, furgoneta albastră trece ca săgeata pe lângă ele, mai mult sau mai puţin cu roţile pe asfalt şi astfel nepunându-le în pericol.

Justine o urmăreşte cum se îndepărtează, în urlete înăbuşite de muzică rock, cu inima zbătându-i-se în piept, iar pe limbă cu gust metalic de secreţie corporală, cel mai probabil de adrenalină. La jumătatea dâmbului, furgoneta saltă din nou peste linia continuă. Şoferul corectează direcţia de mers… nu, o supracorectează. *Şi din nou furgoneta albastră iese de pe carosabil, împrăştiind praf pe o rază de cincizeci de metri.*

— Of Doamne, sper ca Stephen King o să-l vadă pe boul ăla, spune Elvira.

Trecuseră pe lângă scriitor cam cu opt sute de metri în urmă şi se salutaseră. Probabil ca toată lumea din orăşel avusese la un moment dat ocazia să-l vadă făcându-şi obişnuita plimbare de după-amiază.

Şi, pe neaşteptate, se aprind stopurile de frână ale furgonetei albastre, ca şi cum şoferul ar fi auzit-o pe Elvira Toothaker cum îl face bou. Maşina trage brusc pe dreapta şi se opreşte. Când se deschide portiera, cele două doamne aud o explozie scrâşnită de muzică rock. Şi îl mai aud şi pe şofer (un bărbat) urlând la cineva. (Elvirei şi Justinei li se face o milă teribilă de biata persoană obligată să călătorească alături de un asemenea *individ, într-o asemenea după-amiază superbă de iunie).*

— Las-o dracu-n pace! zbiară şoferul. Nu-i a ta, auzi la mine?

Apoi se întinde după ceva în furgonetă. Scoate un baston pe care îl

foloseşte ca să sară peste zid. Cu motorul pornit, maşina huruie pe acostamentul din pământ. Portiera a rămas deschisă. De la un capăt furgoneta scoate fum albastru de eşapament, iar de la altul – acorduri asurzitoare de rock.

— Ce face? *întreabă puţin neliniştită Justine.*

— Treaba mică, după părerea mea, răspunde prietena ei. Dar dacă domnul King are cu adevărat noroc, atunci poate că e treaba mare. Asta i-ar da vecinului nostru timp să iasă de pe Route 7 şi să ajungă înapoi pe Aleea Carapacea Ţestoasei.

Justine simte că nu are niciun chef să mai culeagă zmeură. Vrea să se întoarcă acasă şi să bea o ceaşcă cu ceai negru şi tare.

Individul apare dintre tufe şchiopătând destul de sprinten şi se ajută de baston ca să treacă peste zid.

— Mi se pare că nu i-a venit să facă şi treaba mare, comentează Elvira.

Şi, în vreme ce şoferul cel rău se urcă înapoi în furgoneta lui albastră, cele două femei, ajunse de destulă vreme la vârsta a treia, se uită una la cealaltă şi încep să chicotească aşa cum ar chicoti două şcolăriţe.

12

Roland îl urmări pe bătrân cum îi dădea instrucţiuni femeii, zicând ceva despre o scurtătură pe Warrington's Road, iar apoi Jake deschise ochii. Pistolarului i se păru că băiatul arată cumplit de istovit.

— Am fost în stare să-l fac să se oprească pentru pipi, zise el. Acum se ocupă de un obiect din spatele scaunului. Nu ştiu ce e, dar n-o să piardă prea multă vreme. Nu-i bine, Roland. Am întârziat îngrozitor de mult. Trebuie să plecăm chiar acum.

Roland se uită la femeie, sperând că luase decizia corectă atunci când refuzase să o înlocuiască cu bătrânul.

— Ştii pe unde s-o iei? Ai înţeles ce ţi-a spus?

— Da, răspunse ea. Pe Warrington's până intrăm în Route 7. Uneori merg la un restaurant de pe Warrington's. Cunosc drumul.

— Nu poci să jur c-o să-i ieşi în cale dacă o iei p-acolo, spuse omul de serviciu, da' e posibil.

Se aplecă să-şi culeagă pălăria de pe jos şi, cu mişcări domoale şi prelungi, ca în vis, începu să o scuture de firele de iarbă proaspăt tăiate.

— Da, da, da, aşa zic io.

Şi imediat, tot cu gesturi de somnambul, îşi îndesă pălăria sub braţ, ridică un pumn la frunte şi îngenunche în faţa străinului cu revolver la şold. De ce nu?

Străinul era înconjurat de o lumină albă.

13

După ce se urcă înapoi în camioneta negustorului, cu multă greutate din cauza durerii tot mai intense din şoldul drept, Roland puse mâna pe piciorul lui Jake şi înţelese imediat ce anume îi ascundea băiatul şi de ce. Îi fusese teamă ca pistolarul să nu-şi piardă concentrarea dacă ar fi aflat. Nu ka-shume simţise băiatul, pentru că atunci ar fi simţit-o şi Roland. Şi *cum* să fi fost ka-shume, când tet-ul lor se destrămase deja? Dispăruse energia lor deosebită, probabil primită chiar de la Grindă. Acum nu mai erau decât trei prieteni (patru, cu micuţul bumbler) uniţi în jurul unui scop. Şi da, îl puteau salva pe King. Jake era sigur de asta. Îl puteau salva pe scriitor, ajungând prin aceasta cu un pas mai aproape de salvarea Turnului. Însă unul dintre ei va muri.

Iar Jake ştia şi el asta.

14

O vorbă veche, învăţată de la tatăl său, îi veni în minte lui Roland: *Nu te apuca să te împotriveşti: facă-se vrerea lui ka.* Da; bine; nu ne vom împotrivi.

În decursul anilor lungi petrecuţi pe urmele omului în negru, pistolarul ar fi fost în stare să jure că nu exista absolut nimic în tot universul care să-l facă să renunţe la Turn; oare nu-şi omorâse el mama în numele acestui vis, demult, la începutul acestei vieţi teribile? Dar în toţi anii aceia nu avusese prieteni, nu avusese copii şi (nu-i convenea să recunoască, dar era adevărul adevărat) nu avusese inimă. Căzuse sub vraja acelei fantezii reci pe care cei neiubiţi o confundă adesea cu dragostea. Acum avea un fiu şi i se oferise o a doua şansă şi se schimbase. Dar nu avea să dea îndărăt chiar dacă ştia că unul dintre ei va trebui să moară ca să-l salveze pe scriitor şi grupul lor se va împuţină în curând, foarte curând. Însă va avea grijă ca Roland de Gilead, iar nu Jake de New York, să fie cel sacrificat de data aceasta.

Oare îşi dăduse seama băiatul că îi descoperise secretul? N-avea timp să-şi bată capul cu asta acum.

Roland trânti portiera căruţei cu motor şi se uită la femeie:

— Irene te cheamă?

Ea încuviinţă cu un gest scurt din cap.

— Porneşte, Irene. Şi, rogu-te, condu ca şi când te-ar urmări Belzebut însuşi, cu gânduri de viol în minte. Mergi pe Warrington's Road şi, dacă n-o să-l vedem acolo, ieşi pe Road 7. Bine?

— Mare dreptate ai, omule, spuse doamna Tassenbaum, împingând hotărâtă schimbătorul în viteza întâi.

Motorul protestă urlând ascuţit, dar camioneta dădu repede înapoi, de parcă ar fi fost într-atât de îngrozită de ce urma să se petreacă încât şi-ar fi dorit să-şi încheie viaţa în adâncul lacului. Apoi femeia apăsă cu forţă ambreiajul şi vechea camionetă făcu un salt înainte, urcând

cu aplomb poteca abruptă, într-un nor de fum albastru şi miros de cauciuc ars.

Stră-strănepotul lui Garrett McKeen se uită în urma lor cu gura căscată. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce tocmai se petrecuse, dar era convins că mult depindea de cele care urmau a se întâmpla.

Poate totul.

15

I s-a părut foarte ciudat că i-a venit atât de rău să facă pipi, deoarece ultimul lucru făcut de Bryan Smith înainte de plecarea din Camparea de Milioane a fost să se ducă la budă. Iar imediat după ce s-a căţărat peste afurisitul ăla de zid, n-a reuşit să facă decât câteva picături, cu toate că avusese senzaţia că îi va exploda vezica. Bryan speră din tot sufletul să nu aibă probleme cu prostata; ultimul lucru de care are nevoie e buba la prostată. Are şi aşa alte probleme, pe puful lui Iisus.

Of mă rog, dacă tot s-a oprit, poate că ar fi bine să încerce să aşeze mai bine lada frigorifică din spatele banchetei. Câinii continuă să o fixeze cu limbile aruncate peste umăr. Încearcă să o îndese sub scaun, dar nu poate: nu-i suficient spaţiu. Atunci întinde un deget ameninţător la băieţii lui, zicându-le iar că n-au ei treabă cu carnea dinăuntru, că-i a lui, că-s 'ambugării lui acolo. Acum însă, dând dovadă de o gândire profundă, Bryan Smith le promite că, dacă sunt cuminţi, le va amesteca boabele de la Purina cu puţină cărniţă din aia. Dar nu-i trece prin cap să aşeze răcitorul pe scaunul neocupat din dreapta lui.

— Lăsaţi-o în pace*! le zice iarăşi şi se urcă înapoi la volan.*

Trânteşte portiera, aruncă o privire în oglinda retrovizoare, vede două babe în spate, pe marginea drumului (nu le-a văzut mai devreme pentru că nu se uitase deloc la drum când trecuse pe acolo), le face cu mâna (gest complet inutil, pentru că cele două doamne nu au cum să-l sesizeze prin parbrizul jegos al furgonetei, şi intră iar pe Route 7. Acum la radio se difuzează „Gangsta Dream 19", al lui Owt-Ray-Juss, iar Bryan dă sunetul mai tare (călcând iar linia continuă şi intrând pe sens opus, pentru că, vedeţi voi, el este tipul de persoană care nu poate umbla la butonul de volum al radioului fără să se uite fix la el). Rapu-i marfă de marfă, frate! Şi metalu'! Nu-i mai trebuie decât să-l audă şi pe Ozzy („Crazy Train" ar fi minunat) şi poate declara că ziua e absolut superbă.

Şi, da, i-ar mai trebui şi să ronţăie unul din batoanele Mars.

16

Camioneta condusă de doamna Tassenbaum ţâşni de pe poteca spre cabana Cara Laughs şi intră pe Aleea Carapacea Ţestoasei în viteza a

doua, cu motorul solicitat la maximum (dacă ar fi existat la bord un indicator pentru rotirile pe minut, cu siguranţă că acul acestuia ar fi trecut demult de liniuţa roşie). Cele câteva unelte din spatele vehiculului zdrăngăneau amarnic pe podeaua ruginită.

Atingerea lui Roland nu era deosebit de puternică. În comparaţie cu puterea intuitivă a lui Jake era aproape inexistentă. Însă el îl cunoscuse pe Stephen King şi îl făcuse să cadă în somnul fals al hipnozei. Or, asta crease o legătură puternică între ei şi nu se miră câtuşi de puţin atunci când el, nu Jake, reuşi să atingă mintea lui King. Poate îl ajutase şi faptul că scriitorul se gândea la *ei.*

Se gândeşte adesea la noi atunci când îşi face plimbările, îşi zise Roland. *Atunci când este singur, aude Cântecul Ţestoasei şi înţelege că are o treabă de făcut. O treabă de care evită să se apuce. Ei bine, prietene, toate astea vor sfârşi astăzi.*

Fireşte, cu condiţia să-l salveze mai întâi.

Se aplecă peste Jake şi se uită la femeie.

— Nu poţi să faci pacostea asta blestemată de zei să meargă mai repede?

— Ba da, răspunse ea. Ba da, cred că pot.

Şi apoi femeia se adresă lui Jake:

— Chiar poţi să citeşti gândurile oamenilor, fiule, ori e doar un joc pe care îl joci cu prietenul tău?

— Nu le citesc, doar le ating, îi răspunse Jake.

— Sper din tot sufletul să fie adevărat, spuse femeia, pentru că drumul ăsta e plin de suişuri şi coborâşuri şi n-are decât o singură bandă. Te rog să-mi spui dacă simţi pe cineva venind din direcţie opusă.

— În regulă.

— Splendid, oftă Irene Tassenbaum, dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet cam forţat.

Nu mai avea acum nicio îndoială: acesta era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Cel mai *palpitant.* Unde mai pui că, pe lângă vocile acelea pe care le auzea cântând, începuse să vadă chipuri în frunzele copacilor de pe marginea drumului, mulţimi care le aclamau trecerea. Şi simţea o energie extraordinară clădindu-se în jurul lor. Atunci îi veni o idee năstruşnică: cum ar fi dacă, atunci când va apăsa pedala de acceleraţie până la capăt, camioneta rablagită şi ruginită a lui Chip Meavoy s-ar năpusti înainte cu viteză mai mare decât cea a luminii? Da, chiar aşa, propulsată de energia din jur, maşina ar fi putut întrece timpul însuşi.

O *să vedem cum o să fie,* îşi spuse ea, intrând cu camioneta pe mijlocul Aleii. Apăsă ambreiajul şi trecu în viteza a treia. Bătrânul vehicul nu începu să alerge mai iute ca lumina şi, fireşte, că nu întrecu timpul, dar vitezometrul urcă la optzeci… şi trecu de optzeci. Urcă un

dâmb şi la coborâre făcu un salt mic în aer, de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul.

Măcar unul dintre ei era fericit; Irene Tassenbaum scoase un strigăt euforic.

17

Stephen King face două plimbări: plimbarea scurtă şi plimbarea lungă. Cea scurtă se desfăşoară până la intersecţia dintre Warrington's Road şi Road 7 şi înapoi acasă, la cabana Cara Laughs. Drumul ăsta are patru kilometri opt sute de metri. Plimbarea cea lungă (întâmplător acesta era şi titlul unui roman pe care l-a scris sub pseudonimul Bachman pe vremuri, înainte ca lumea să meargă mai departe) îl duce pe Route 7, dincolo de intersecţie, până pe Slab City Road şi înapoi pe Route 7, până pe Berry HILL, ocolind Warrington's Road. Când face plimbarea asta, se întoarce acasă pe la capătul dinspre nord al Aleii Carapacea Ţestoasei. Şi parcurge cu totul şase kilometri patru sute şi ceva de metri. Aşa are de gând să se plimbe astăzi, dar când ajunge la intersecţia dintre 7 şi Warrington's, se opreşte, cochetând cu ideea de a se întoarce pe drumul mai scurt. Este mereu atent atunci când merge pe marginea şoselei, chiar dacă traficul prin părţile astea este destul de redus în ciuda sezonului estival. Doar pe perioada Târgului din Fryeburg se aglomerează cât de cât şoseaua asta, iar târgul începe abia în prima săptămână a lui octombrie. Plus că, în general, vizibilitatea este bună. Dacă ar fi ca un şofer prost (sau beat) să circule pe acolo, îl poţi observa de la aproximativ opt sute de metri şi ai astfel suficient timp să speli putina de acolo. Nu-i decât o singură colină care obturează orizontul, imediat după intersecţia cu Warrington's Road. Însă colina asta are şi un efect aerobic, *făcându-i bătrâna inimă să bată cu mai multă vigoare, în fond, nu din motivul acesta se plimbă? Ca să obţină ceea ce netoţii guralivi de la TV numesc* „o *inimă salubră"? S-a lăsat de băutură, s-a lăsat de droguri, s-a lăsat* aproape *de tot de fumat, face mişcare. Ce altceva mai trebuie să facă?*

Şi totuşi încă mai aude voci. Chiar acum una îi şopteşte: Ieşi de pe şosea. Întoarce-te acasă. Mai e încă o oră până va trebui să te întâlneşti cu ceilalţi la petrecerea de pe malul lacului. Ai timp să scrii ceva. Poate chiar să începi următoarea poveste a *Turnului Întunecat*; ştii bine că doar la asta te-ai gândit.

Da, s-a gândit, dar deja a început lucrul la o altă carte care îi place foarte mult. Dacă s-ar întoarce la povestea Turnului, ar fi ca şi cum ar înota în ape adanci. Şi poate s-ar îneca în ele. Dar, aici, la răscrucea aceasta de drumuri, îşi dă seama că, dacă s-ar întoarce mai devreme acasă, chiar ar începe *s-o scrie. Nu se va putea abţine. Va trebui să asculte Ves'-Ka Gan, aşa cum numeşte el uneori Cântecul Ţestoasei (iar alteori Cântecul lui Susannah). Va arunca la coş povestea la care lucrează acum,*

va întoarce spatele siguranţei pe care i-o oferă uscatul şi se va avânta din nou în apele acelea întunecate. A mai făcut-o de patru ori în trecut, dar de această dată va trebui să înoate până pe celălalt ţărm.

Va trebui să înoate, ori să se înece.

— Nu, spune el.

Vorbeşte cu glas taie. De ce n-ar vorbi? Nu-i nimeni în preajmă ca să-l audă. Percepe, foarte vag, zgomotul stins al unei maşini care vine spre el. Sau sunt două? Una pe Route 7 şi alta pe Warrington's Road? Atâta tot.

— Nu, repetă el. Am să-mi fac plimbarea până la capăt şi după aia am să mă duc la petrecere. Fără scris astăzi. Mai ales fără scris la aia.

Şi uite aşa trece de intersecţie şi începe să urce colina povârnită şi fără prea multă vizibilitate. Merge în direcţia din care vine sunetul făcut de furgoneta Dodge Caravan, care este totodată şi sunetul morţii sale. Ka-ul din lumea raţională îl vrea mort; cel din Prim *îl vrea viu ca să-şi poată cânta cântecul. Şi astfel, în această după-amiază însorită din vestul statului Maine, forţa invincibilă se năpusteşte asupra obiectului pasiv şi, pentru prima dată de la retragerea lui* Prim, *toate lumile şi întreaga existenţă se întorc către Turnul Întunecat, aşezat la celălalt capăt al Can'-Ka No Rey (în traducere: Câmpurile Roşii ale Nimănui). Până şi Regele Purpuriu îşi încetează urletele furioase. Pentru că Turnul Întunecat este cel care va decide.*

— O asemenea hotărâre cere un sacrificiu, spune King.

Şi, deşi nu-l aud decât păsările, iar el habar nu are de ce a spus asta, nu se simte deloc tulburat. Toată viaţa a vorbit singur; ca şi cum în capul lui s-ar afla o Peşteră a Vocilor, plină cu replici scânteietoare, însă nu neapărat inteligente.

Se plimbă, legănându-şi braţele pe lângă picioarele îmbrăcate în blugi, fără să ştie că inima lui îşi încheie

(nu îşi încheie)

bătăile, că mintea lui îşi încheie

(nu îşi încheie)

gândurile, că vocile din capul lui fac

(nu fac)

ultimele prorociri pythice[{128}].

— Ves'-Ka Gan, murmură el, amuzat, fermecat de simbolismul fonetic al cuvintelor acelora.

Şi-a promis că nu o să-şi încarce fanteziile lui despre Turnul Întunecat cu toate vorbele astea imposibil de pronunţat, provenite dintr-o limbă inventată (ca să nu-i zicem de tot căcatul), pentru că, oricum, editorul lui din New York, Chuck Verrill, i le va tăia pe majoritatea. Totuşi mintea îi este plină de astfel de cuvinte şi expresii: ka, ka-tet, sai, soh[{129}]*, can-toi (măcar ăsta a apărut şi într-o altă carte de a sa,* Desperation), *taheen. Dar, sincer, e mai uşor de pronunţat denumirea acelei trecători din romanul lui Tolkien: Cirith Ungol? Sau numele Scripcarului Orb al lui H.P.*

Lovecraft, Nyarlathotep?

Râde în hohote, apoi începe să fredoneze un cântecel învăţat de la una din vocile din cap. Îşi spune că precis îl va folosi în următoarea carte despre pistolar, atunci când îi va reda Ţestoasei vocea. „Hai, commala, sună-alarma", cântă el plimbându-se, „uite-l pe tânăr cu arma. Şi-a pierdut drăguţa, care a plecat fuguţa."

Să fie Eddie Dean tânărul acesta? Sau Jake Chambers?

— Eddie, zice el tare. Eddie e drăgălaşul cu pistolaşul.

Atât de cufundat este în fanteziile lui cu Turnul Întunecat că nici nu observă la început capota albastră a furgonetei care vine din faţă. Nu pe carosabil, o, nu. Ci pe acostamentul pe care merge el. De asemenea, nu aude nici vuietul camionetei care vine din spate.

18

Cu toate bubuiturile asurzitoare ale muzicii, Bryan aude scârţâitul de la capacul cutiei frigorifice. Se uită în oglinda retrovizoare şi se umple de uimire, dar şi de draci, să vadă că Glonţ (cel mai îndrăzneţ dintre cei doi rottweileri) sărise de la locul lui, din spatele maşinii, şi intrase în zona destinată pasagerilor. Picioarele din spate ale câinelui sunt pe scaunul jegos, ciotul de coadă se zbânţuie frenetic, iar botul este îndesat în răcitorul lui Bryan.

În momentul acesta, orice şofer cu ceva minte în tărtăcuţă ar fi tras pe dreapta, ar fi oprit motorul şi abia apoi s-ar fi ocupat de animalul neascultător. Din păcate, Bryan Smith nu excelează în domeniul judecăţii logice atunci când este la volan, iar amenzile primite sunt o dovadă clară în acest sens. Prin urmare, în loc să tragă pe marginea şoselei, se întoarce el spre dreapta, trăgând de volan cu stânga şi bătând aerul de deasupra rottweilerului cu cealaltă mână.

— Nn e voie! strigă el la Glonţ, pe când furgoneta se îndreaptă de capul ei spre acostament şi intră pe el. N-auzi, Glonţu' mă-tii de câine? Ce ai, te-ai tâmpit la cap? Nu-i voie!

Reuşeşte să-l facă pe câine să-şi ridice puţin capul din răcitor, dar rasa asta are părul scurt şi n-are de ce să-l apuce. Iar Glonţ, chiar dacă nu-i laureat al Premiului Nobel, e destul de isteţ ca să-şi dea seama că mai are o singură şansă să înşface chestia aia din pachetul de hârtie albă, chestia aia al cărei miros umed de carne l-a înnebunit. Se apleacă pe sub mâna lui Bryan şi apucă în fălci pachetul cu hamburgeri.

— Lasă-l jos! *zbiară Bryan.* Pune-l jos chiar în clipa… ASTA!

Ca să se poată întoarce mai mult în scaun, se împinge în podea cu ambele picioare. Întâmplarea face ca unul din ele să se afle pe pedala de acceleraţie. Furgoneta ţâşneşte ca din tun spre vârful colinei. În momentul acesta, din cauza surescitării şi furiei, Bryan a uitat complet unde se află (pe Roate 7) şi ce anume ar trebui să facă (să conducă jurgoneta). Nu se

mai gândeşte decât la pachetul cu carne pe care trebuie neapărat să-l scoată dintre colţii lui Glonţ.

— Dă-mi-l! strigă el, trăgând de hârtia albă.

Cu coada zbătându-i-se mai abitir ca oricând (în mintea lui este şi joacă, şi păpică), Glonţ trage îndărăt. Se aude zgomot de hârtie sfâşiată. Furgoneta a uşii deja cu totul de pe carosabil. Puţin mai încolo este un crâng de conifere, feeric luminat de soarele după-amiezii şi învăluit într-un abur verde-auriu. Bryan nu-l vede. Bryan nu se gândeşte decât la carnea LUI. Nici prin cap nu-i trece să mănânce hamburgeri plini cu balele fiarei âsteia. Nu, dom'ne, nici vorbă.

— Dă-mi-l! repetă el comanda, fără să vadă bărbatul din calea furgonetei, fără să vadă camioneta care s-a oprit acum chiar în spatele bărbatului, fără să vadă cum se deschide portiera din dreptul pasagerului şi fără să-l vadă nici pe tipul înalt şi subţire, cu aspect de cowboy, care sare afară din maşină, iar pistolul lui mare, cu pat de culoare galbenă, sare din tocul de la şold şi se rostogoleşte pe pământ.

Nu vede nimic din toate astea, pentru că lumea lui Bryan Smith s-a redus la o bucată câine foarte, foarte rău şi o bucată pachet cu carne de hamburgeri, pe a cărui hârtie albă înfloresc trandafiri de sânge.

19

— Uite-l! strigă băiatul pe nume Jake, dar Irene Tassenbaum nu avu nevoie să fie atenţionată.

Stephen King purta blugi, o cămaşă din denim şi o şapcă de baseball. Depăşise cu mult intersecţia dintre Warrington's şi Route 7 şi urcase deja un sfert din pantă.

Femeia apăsă ambreiajul, trecu în viteza a doua, ca un pilot din circuitul NASCAR atunci când vede în faţă steagul în carouri de la linia de sosire, apoi trase puternic de volan spre stânga cu ambele mâini. Camioneta lui Chip McAvoy se balansă, dar nu se dădu peste cap. Observă sclipirea soarelui pe metalul unui alt vehicul care venea din sens opus şi ajunsese pe culmea colinei. Auzi strigătul bărbatului de lângă ea:

— Opreşte în spatele lui!

Făcu întocmai cum i se spuse, cu toate că acum vedea cum cealaltă maşină ieşise mult în afara carosabilului şi putea să intre drept în ei. Fără să mai punem la socoteală că l-ar fi strivit pe Stephen King între cele două maşini.

Portiera se deschise cu putere şi bărbatul pe nume Roland coborî din camionetă, pe jumătate sărind, pe jumătate rostogolindu-se afară.

După asta, lucrurile s-au petrecut foarte, foarte rapid.

II
VES'-KA GAN

1

De fapt, ce a urmat a fost ucigător de simplu: pe Roland l-a trădat şoldul lui beteag. Căzu în genunchi cu un strigăt de furie amestecată cu durere şi disperare. Apoi Jake sări peste el, acoperind soarele. Ete lătra dezlănţuit în cabina camionetei:

— *Eik-Eik! Eik-Eik!*

— *Jake, nu!* strigă Roland.

Vedea totul cu o claritate teribilă. Băiatul îl apucă pe scriitor de mijloc chiar atunci când vehiculul albastru (nici camion, nici automobil, ci un hibrid din cele două) se năpusti asupra lor în urlete stridente de ritmuri hard rock. Jake îl întoarse pe King la stânga, protejându-l cu trupul lui. Aşa că pe Jake îl lovi furgoneta. Din spatele pistolarului, prăbuşit în genunchi şi cu mâinile însângerate îngropate în mizeria drumului, femeia scoase un ţipăt lung.

— *JAKE, NU!* urlă iarăşi Roland.

Prea târziu. Băiatul despre care îşi închipuia că-i este fiu dispăru sub vehiculul albastru. Pistolarul mai apucă să vadă o mână ridicată, pe care nu o va uita niciodată; apoi dispăru şi ea. King, împins mai întâi de Jake, după aceea de greutatea maşinii din spatele lui Jake, fu azvârlit până în marginea pâlcului de copaci, la mai mult de trei metri de locul impactului. Aterizează pe umărul drept, lovindu-se cu capul de o piatră. Şapca îi zbură cât colo. Apoi se rostogoli pe partea cealaltă, probabil cu intenţia de a se ridica în picioare. Sau poate fără nicio intenţie. Ochii lui erau goliţi de orice expresie.

Şoferul trase de volan, iar vehiculul trecu la câţiva centimetri de Roland, împroşcându-l cu ţărână, dar fără să-l atingă. Deja încetinise: probabil că individul apăsase pedala de frână acum, când era mult prea târziu. Furgoneta se frecă de latura camionetei, încetinindu-şi şi mai mult mersul. Însă tot nu terminase de făcut rău. Înainte de a se opri complet, îl mai lovi încă o dată pe scriitorul întins la pământ. Roland auzi pocnet de oase frânte. Apoi zbieretul de durere al lui King. Acum Roland înţelese, în sfârşit, de ce îl durea atât de tare şoldul: niciodată nu fusese vorba despre afurisita podagră.

Reuşi să se ridice în picioare, dându-şi doar marginal seama că durerea dispăruse cu totul. Aruncă o privire spre trupul lui Stephen King, răsucit într-o poziţie anormală sub roata stângă din faţă a vehiculului albastru, spunându-şi, cu cruzime necugetată: *Bine! Foarte bine! Dacă trebuie să moară cineva aici, atunci mai bine să fii tu ăla! La*

naiba cu buricul lui Gan, la naiba cu poveştile care ies din el, la naiba cu Turnul Întunecat! Mai bine să mori tu decât băiatul meu!

Bumblerul ţâşni pe lângă Roland spre locul unde Jake zăcea întins, în spatele dubei, cu ochii larg deschişi acoperiţi de fumul de eşapament. Ete nu şovăi deloc; apucă cu colţii traista cu Orize încă atârnată de umărul băiatului şi începu să-l tragă de lângă maşină, centimetru cu centimetru, împingându-se cu putere în picioarele lui mititele. Şiroaie de sânge curgeau din urechile şi colţurile gurii lui Jake. Tocurile ghetelor lui lăsau dâre prelungi în ţărâna acoperită cu ace uscate de pin.

Roland se împletici până la Jake şi se prăbuşi în genunchi lângă el. Primul lui gând fu că băiatul nu păţise nimic. Avea mâinile şi picioarele întregi, lăudaţi fie zeii; iar pata de pe nas şi de pe obrazul imberb era doar ulei de motor cu rugină, iar nu sânge cum crezuse Roland în primă instanţă. Da, sigur, îi *curgea* sânge din urechi şi din ochi. Ba chiar şi din gură, deşi sângele acesta putea proveni de la o tăietură pe interiorul obrazului, sau…

— Du-te şi vezi ce face scriitorul, spuse Jake.

Vocea îi era extrem de calmă, deloc afectată de şoc sau durere. La fel ar fi vorbit şi dacă ar fi stat, seara, în jurul focului de tabără, după o zi pe drum, aşteptând ceea ce lui Eddie îi plăcea să numească „potolul”… ori, dacă se întâmpla să fie în mare vervă (aşa cum era adesea cazul), „crăpelniţa”.

— Scriitorul poate să mai aştepte, rosti tăios Roland, gândind în acelaşi timp: *S-a întâmplat o minune. O minune făcută de trupul tânăr şi flexibil al băiatului şi pământul elastic care s-a lăsat sub el atunci când l-a călcat nemernicul ăla cu căruţa lui cu motor.*

— Ba nu, spuse Jake. Nu poate.

Se mişcă, încercând să se ridice în şezut, iar cămaşa i se strânse în jurul trupului şi atunci văzu Roland cumplita scobitură din pieptul băiatului. Alt val de sânge se revărsă din gura lui Jake care, vrând să mai spună ceva, începu să tuşească. Inima lui Roland se strânse ca o zdreanţă stoarsă de mâini puternice, iar pistolarul se întrebă cum de încă îi mai bate în faţa acestei grozăvii.

Ete rosti numele lui Jake cu un geamăt sfâşietor, înfiorându-l pe Roland până în măduva oaselor.

— Nu mai încerca să vorbeşti, spuse pistolarul. Probabil că ţi-ai rupt ceva pe dinăuntru. O coastă sau două.

Jake întoarse capul într-o parte. Scuipă iarăşi sânge (o parte îi aluneca pe obraz) şi îl apucă pe Roland de încheietura mâinii. Strânsoarea lui era puternică, aşa cum puternică şi hotărâtă îi era şi vocea.

— Mi s-a rupt *totul*. Aşa e moartea. Ştiu pentru că mi s-a mai întâmplat o dată.

Iar cuvintele lui următoare au fost exact acelea care îi trecuseră prin minte lui Roland când plecaseră de la Cara Laughs.

— Nu te apuca să te împotriveşti: facă-se vrerea lui ka. *Ocupă-te de omul pe care am venit să-l salvăm!*

Imposibil de obiectat în faţa poruncii din ochii şi glasul băiatului. Se terminase: Ka-ul lui Nouăsprezece avusese ultimul cuvânt. În cazul acesta. Dar poate nu şi în cazul lui King. Omul pe care veniseră să-l salveze. Oare cât din ursita lor fusese controlată de apăsarea degetelor lui pătate de tutun pe tastele calculatorului? Toată? O parte? Episodul ăsta?

Fără să-i pese de răspunsul la această întrebare, Roland ar fi fost în stare să-l sugrume cu mâinile goale acolo, unde zăcea ţintuit sub maşina căre-l lovise. Nu conta că nu King fusese la volanul furgonetei care îl călcase pe Jake. Dacă ar fi făcut ce îl pusese ka să facă, nici nu s-ar fi aflat aici, în calea nebunului cu vehiculul albastru, iar pieptul băiatului nu ar mai fi fost strivit. Prea mult, era mult prea mult acum, atât de curând după plecarea lui Eddie în poiana de la capătul cărării.

Şi totuşi…

— Nu te mişca, spuse el ridicându-se. Ete, să nu-l *laşi* să se mişte.

— N-am să mă mişc.

Cu voce încă limpede, încă hotărâtă. Dar acum Roland observă petele întunecate de sânge care se întindeau pe poalele cămăşii lui Jake, în jurul şliţului, înflorind acolo ca nişte trandafiri negri. Mai murise o dată, pe vremuri. Şi venise înapoi. Dar nu se întâmplase în lumea aceasta. În lumea aceasta moartea era pentru totdeauna.

Roland se întoarse spre locul unde zăcea scriitorul.

2

Când Bryan Smith vru să coboare din furgonetă, Irene Tassenbaum îl împinse cu putere înapoi. Din spatele maşinii, câinii individului, simţind miros de sânge, ori mirosul lui Ete, ori pe ambele, începură să latre şi să se agite ca dementii. Radioul duduia infernal pe ritmurile unei melodii hard rock. Femeia avea sentimentul că îi va plesni capul nu din cauza scenei la care tocmai asistase, ci din cauza zgomotului îngrozitor. Observă pe jos revolverul bărbatului şi îl ridică. Părticica aceea din mintea ei care încă mai poate judeca coerent se minuna de greutatea armei. Dar o ridică şi o aţinti asupra cretinului, apoi se întinse pe lângă el şi închise radioul. Fără tămbălăul chitarelor care să o asurzească reuşi să audă ciripit de păsări şi lătratul unor câini şi urletul jalnic al… urletul jalnic al unei creaturi a cărei specie nu o cunoştea.

— Dă-ţi duba înapoi de lângă omul pe care l-ai lovit, spuse ea. Încet. Şi dacă-l mai calci încă o dată pe copil atunci când dai cu

spatele, mă jur pe ce am mai sfânt că-ţi zbor creierii ăia de bou,

Bryan Smith îşi bulbucă la femeie ochii injectaţi şi derutaţi.

— Care copil? întrebă el.

3

Când roata din faţa furgonetei coborî de pe scriitor, Roland observă că trupul acestuia era răsucit de la brâu în jos într-un unghi nefiresc spre dreapta şi că sub cracul pantalonului se formase o umflătură mare. Femurul, fără îndoială. În plus, fruntea se crăpase în urma impactului cu piatra de care se lovise, iar partea dreaptă a capului îi era plină de sânge. Arăta mai rău decât Jake, cu mult mai rău, dar pistolarul nu avu nevoie decât de o singură privire ca să-şi dea seama că, dacă King avea inima puternică, iar şocul nu-l ucisese deja, înseamnă că avea şanse mari să supravieţuiască. Şi, cu ochii minţii, îl văzu iar pe Jake cum îl apucă de mijloc, protejându-l cu trupul lui fragil.

— Iaraşi tu, şopti King.

— Îţi aduci aminte.

— Da. Acum.

Îşi umezi cu greutate buzele.

— Apă.

Roland nu avea nimic de băut la el şi, oricum, chiar dacă ai fi avut, i-ar fi dat doar câteva picaturi. Lichidele puteau provoca voma unei persoane rănite grav, iar voma putea duce la sufocare.

— N-am, îmi pare rau, zise el,

— Ba nu. Nu-ţi pare, murmură King umezindu-şi iarăşi buzele. Jake?

— Zace mai încolo. Îl ştii?

King încerca să zâmbească.

— Eu l-am *inventat*. Dar cel care a fost cu tine data trecută? Eddie? El unde e?

— A murit, răspunse Roland. În Devar-toi,

King se încruntă.

— Devar…? Habar n-am ce-i asta.

— Nu. De-aia am fost nevoiţi să venim aici. Unul dintre prietenii mei este mort, altul probabil este pe moarte, iar tet-ul ni s-a destrămat. Şi toate astea din pricină că un anume om trândav şi fricos s-a întrerupt din treaba pe care i-o hărăzise ka.

Nu trecea nicio maşină pe drum. Cu excepţia lătratului câinilor, urletelor bumblerului şi ciripitul păsărilor, lumea era tăcută. Parcă ai ar fi fost încremeniţi în timp. *Poate aşa şi suntem*, îşi zise Roland. Văzuse destule la viaţa lui ca să-şi închipuie că aşa ceva ar fi fost posibil. *Orice* era posibil.

— Am pierdut Grinda, spuse King de pe covorul de ace de pin de la marginea crângului.

Lumina începutului de vară iradia de jur-împrejurul lui în acel abur verde-auriu.

Roland îşi trecu braţele pe sub trupul lui King şi îl ajută să se ridice în şezut. Scriitorul urlă de durere atunci când capătul femurului său drept se mişcă în articulaţia strivită şi sfărâmată, dar nu protestă. Roland îi arăta cerul. Nori pufoşi şi albi, nori de vreme bună (bandiţii din Mejis îi numeau *los angeles)* pluteau nemişcaţi pe cerul albastru. Toţi, cu excepţia celor de deasupra lor. Aceia fugeau de colo până colo ca alungaţi de un vânt puternic.

— Uite! şopti furios Roland în urechea zgâriată şi plină cu ţărâna a scriitorului. Drept deasupra ta. De jur-împrejurul tău! Oare nu simţi? Oare nu *vezi?*

— Ba da, spuse King. Acum văd.

— Da. A fost mereu aici. N-ai pierdut-o, doar te-ai întors cu spatele ca un mişel ce eşti. A trebuit să te salveze prietenul meu ca să vezi din nou.

Roland bâjbâi cu mâna stângă la centură şi scoase de acolo un cartuş. La început degetele refuzară să execute trucul vechi şi dibaci; tremurau mult prea tare. Pistolarul reuşi să şi le calmeze doar atunci când se gândi că, dacă nu făcea mai repede ce avea de făcut, creşteau şansele să apară cineva pe şosea şi să-i întrerupă, sau să moară Jake în vreme ce el avea treabă cu imitaţia asta penibilă de om.

Ridică ochii şi văzu că femeia ţinea pistolul îndreptat asupra şoferului furgonetei. Straşnic. *Femeia* era straşnică. De ce oare Gan nu-i dăduse povestea Turnului uneia ca ea? În orice caz, instinctul care-i spusese să o păstreze alături de ei fusese unul corect. Încetase până şi tărăboiul făcut de câini şi bumbler. Ete lingea ţărâna şi uleiul de pe faţa lui Jake; în furgonetă, Pistol şi Glonţ înfulecau carnea de hamburgeri, fără ca stăpânul lor să mai încerce să-i împiedice.

Roland se întoarse spre King, iar cartuşul îşi începu vechiul dans printre degete. King intră aproape instantaneu în transă, aşa cum li se întâmplă de obicei acelora care au mai fost hipnotizaţi. Ochii îi rămaseră deschişi, însă acum păreau că se uită prin pistolar, la ceva aflat în spatele lui.

Inima lui Roland îi striga să se grăbească, dar mintea lui îl îndemna la prudenţă. *Nu treime să faci treabă de mântuială, dacă vrei să dovedeşti că sacrificiul lui Jake nu a fost în van.*

Femeia se uita la el cu ochi mari. La fel şi şoferul, prin portiera deschisă a furgonetei. Roland observă că sai Tassenbaum se lupta din răsputeri să se ţină trează, dar Bryan Smith plecase iute după King pe tărâmul somnului. Pistolarul nu se miră prea mult. Dacă individul ar fi avut chiar şi cea mai mică bănuială despre tragedia pe care o

provocase acolo, ar fi profitat de orice ocazie ca să încerce să fugă. Chiar dacă nu ar fi ajuns prea departe.

Roland îşi îndreptă iar atenţia asupra bărbatului despre care presupunea că i-ar scrie biografia. Începu la fel cum o făcuse şi data trecută. În urmă cu doar câteva zile pentru el. În urmă cu două decenii pentru scriitor.

— Stephen King, mă poţi vedea?

— Pistolarule, te văd foarte bine.

— Când m-ai văzut ultima dată?

— Când locuiam în Bridgton. Când tet-ul meu era tânăr. Când abia învăţam cum să scriu.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi scriitorul mai adăugă ceva ce, după părerea lui Roland, reprezenta metoda lui personală de percepere a timpului, diferită pentru fiecare om:

— Când încă mai beam.

— Dormi adânc?

— Adânc.

— Mai simţi durere?

— Nu o mai simt. Îţi mulţumesc.

Billy-bumblerul scoase un alt urlet jalnic. Roland se uită într-acolo, înspăimântat de ce ar fi putut semnifica plânsul micuţului. Femeia se apropiase de Jake şi acum îngenunchea lângă el. Roland scoase un oftat de uşurare când îl văzu pe băiat că o apucă de gât cu braţul, trăgând-o spre el ca să-i spună ceva la ureche. Păi, dacă avea putere să facă asta…

Încetează! Lai văzut cu ochii tăi pieptul strivit sub cămaşă. Nu-ţi poţi permite să pierzi timpul cu speranţe deşarte.

Iată un paradox incredibil de crud: pentru că îl iubea pe Jake, trebuia să-l lase în clipa morţii în seama lui Ete şi a unei femei pe care o cunoscuseră cu mai puţin de un ceas în urmă.

Dar să lăsăm asta. Acum treaba lui era să se ocupe de King. Iar dacă Jake va intra în poiana de la capătul cărării în vreme ce el va fi întors cu spatele… ei bine, *facă-se vrerea lui ka.*

Roland îşi adună toată voinţa şi puterea de concentrare. Şi le focaliză şi se întoarse din nou către scriitor.

— Tu eşti Gan? îl întrebă pe neaşteptate, fără să ştie de ce o făcuse.

Nu ştia decât că aceasta era întrebarea *corectă.*

— Nu, răspunse pe loc King.

Sângele care curgea din tăietura de pe frunte îi intrase în gură şi îl scuipă, fără măcar să clipească.

— Pe vremuri am crezut că eu sunt, dar atunci vorbea băutura din mine. Şi orgoliul, probabil. Niciun scriitor nu poate fi Gan. Niciun pictor, niciun sculptor, niciun creator de muzică. Noi suntem kas-ka Gan. Nu *ka-G*an, ci *kas*-ka Gan. Înţelegi?… Pricepi ce-ţi zic?

— Da, răspunse Roland.

Profeţii lui Gan sau rapsozii lui Gan; cuvintele acestea puteau semnifica una ori alta, ori amândouă. Şi acum înţelese de ce pusese acea întrebare.

— Iar cântecul pe care îl cânţi tu este Kes'-Ka Gan. Am dreptate?

— O, *da!* zâmbi King cu gura până la urechi. Cântecul Ţestoasei. Este mult prea frumos pentru unul ca mine, care nu-i în stare să cânte nici două note împreună!

— Nu mă interesează, spuse Roland.

Pistolarul încerca să se concentreze pe cât de mult îi permitea mintea lui năucită.

— Acum eşti rănit.

— Sunt paralizat?

— Nu ştiu. *Şi nici că-mi pasă.* Nu ştiu decât că ai să trăieşti, iar atunci când vei fi iar în stare să scrii, ai să asculţi Cântecul Ţestoasei, Ves'-Ka Gan, aşa cum ai făcut-o şi înainte. Indiferent dacă eşti sau nu paralizat. Şi de data aceasta ai să cânţi cântecul până la capăt.

— Bine.

— Ai să…

— Şi Urs-Ka Gan, Cântecul Ursului, îl întrerupse King, clătinând apoi din cap, deşi era limpede că îl durea cumplit cu toată starea hipnotică în care se afla. Urs-*A*-Ka Gan.

Strigătul Ursului? *Urletul* Ursului? Roland nu ştia. Şi era nevoit să spere că nu avea niciun fel de importanţă, că nu era nimic altceva decât un joc de cuvinte la care scriitorii se pricep atât de bine.

O maşină cu rulotă după ea trecu fără să încetinească pe lângă scena accidentului; apoi două motociclete mari vâjâiră în direcţie opusă. Şi lui Roland îi trecu prin minte un gând ciudat de plastic: nu se oprise timpul în loc, ci ei se *estompaseră*. Grinda îi proteja astfel. Grinda, care scăpase de atacurile asupra ei şi putea să-i ajute cât de cât acum.

4

Mai spune-i o dată. Nu e loc de neînţelegeri. Şi nu trebuie să mai dea înapoi, aşa cum a făcut-o data trecută.

Se aplecă până ajunse aproape de faţa lui King, cu nasul lipit de al lui.

— De data aceasta vei cânta până când se termină cântecul. Vei scrie până când se termină povestea. Pricepi ce-ţi zic?

— Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, şopti visător King. Ce mult îmi doresc să pot scrie asta.

— Şi eu.

Da, chiar aşa îşi dorea şi Roland, mai mult decât orice altceva. Cu toată durerea, încă nu apăruseră lacrimile; avea senzaţia că ochii îi

sunt două pietre fierbinţi. Poate va plânge mai târziu, când realitatea crudă a celor întâmplate îşi va găsi loc în mintea sa.

— Voi face ce îmi ceri, pistolarule. Indiferent cum va curge povestea atunci când ne vom apropia de capătul ei.

Vocea lui King începuse să slăbească. Roland îşi zise că scriitorul va cădea curând în nesimţire.

— Îmi pare rău de prietenii tăi, şopti King. Îmi pare sincer rău.

— Mulţumesc spuse Roland, încă împotrivindu-se impulsului de a-l strânge de gât până la ultima suflare.

Vru să se ridice, dar chiar atunci King mai spuse ceva ce-l făcu să se oprească.

— I-ai ascultat cu luare-aminte cântecul, aşa cum ţi-am zis? Cântecul lui *Susannah?*

— D… da.

Acum King se forţă să se ridice într-un cot şi, cu toate că îl lăsau puterile, vocea îi era seacă şi autoritară.

— Are nevoie de tine. Şi tu ai nevoie de ea. Lasă-mă pe mine acum. Păstrează-ţi ura pentru cei ce-o merită mai mult. Nu eu l-am creat pe ka-ul ăla al tău, aşa cum nu l-am creat nici pe Gan şi cum nu am creat nici lumea. Amândoi ştim asta. Lasă în urmă toate prostiile. Lasă-ţi în urmă şi durerea şi fă exact ce-mi ceri tu mie.

Şi acum vocea lui King se înălţă într-un strigăt aspru; iar mâna lui se întinse, apucându-l pe Roland de încheietură cu o forţă uluitoare.

— *Termină-ţi treaba!*

Roland vru să răspundă, dar se pomeni că nu era în stare să articuleze nicio vorbă. Îşi drese glasul şi încercă iarăşi:

— Acum vei dormi, sai… vei dormi şi vei uita că am fost aici. Îl vei ţine minte doar pe omul care te-a lovit cu maşina.

Ochii lui King se închiseră.

— Uit că aţi fost aici. Ţin minte omul care m-a lovit.

— Te plimbai şi omul ăsta a dat peste tine cu maşina.

— Mă plimbam… şi a dat peste mine.

— Nimeni altcineva n-a mai fost aici. Nici eu, nici Jake, nici femeia.

— Nimeni altcineva, fu de acord King. Doar noi doi. La fel va zice şi el?

— Da. Acum vei dormi profund. Mai târziu vei simţi multă durere, dar nu acum.

— Nu mă doare acum. Dorm.

Şi trupul contorsionat al lui King se lăsă moale pe acele de pin.

— Înainte să adormi, vreau să asculţi ce mai am să-ţi spun, zise Roland.

— Ascult.

— S-ar putea să vină o femeie la ti… stai puţin. Ţi se întâmplă să visezi că faci dragoste cu bărbaţi?

— Mă întrebi dacă sunt homosexual? În adâncul inimii mele?

Glasul lui King era stins, dar amuzat la culme.

— Nu ştiu, ezită Roland. Da, cred că asta te întreb.

— Răspunsul este nu, zise King. Uneori visez că fac dragoste cu femei. Mai puţin însă cu trecerea anilor… şi probabil că acum n-am să mai visez deloc. Chisăliţă m-a făcut nenorocitul ăla cu maşina lui.

Nici pe departe cât mi-a făcut mie sufletul, îşi spuse cu amărăciune Roland, fără să-şi împărtăşească suferinţa.

— Dacă visezi că faci dragoste doar cu femei, atunci la tine o să vină o femeie.

— Nu mai spune? se arătă vag interesat scriitorul.

— Da. Şi va fi o femeie frumoasă. Şi s-ar putea să-ţi vorbească despre tihna şi plăcerile din poiana de la capătul cărării. S-ar putea să-ţi spună că se numeşte Morphia, Fiica Somnului; sau Selena, Fiica Lunii. S-ar putea să te ia de mână şi să-ţi promită că te va conduce acolo. Trebuie să o refuzi.

— Trebuie să o refuz.

— Chiar dacă te simţi ademenit de ochii ei şi de sânii ei.

— Chiar şi atunci, încuviinţă King.

— Şi de ce o vei refuza, sai?

— Pentru că nu s-a sfârşit Cântecul.

Acum Roland era cu adevărat mulţumit. Doamna Tassenbaum stătea în genunchi lângă Jake. Pistolarul nu le dădu atenţie, ci se duse drept la omul mototolit în spatele volanului de la căruţa cu motor care provocase întreaga tragedie. Ochii individului erau mari şi goi, gura moale îi era lăsată într-o parte. Un fir de salivă lucioasă îi atârna din bărbia ţepoasă.

— Mă auzi, sai?

Bărbatul hâţână speriat din cap. Câinii din spatele lui amuţiseră. Patru ochi strălucitori se uitau la pistolar dintre banchetele furgonetei.

— Cum te cheamă?

— Bryan, dacă nu-ţi este cu supărare. Bryan Smith.

Ba uite că-i era cu supărare. Şi pe ăsta şi-ar fi dorit să-l strângă de gât. O altă maşină trecu pe şosea, dar acum persoana de la volan claxonă de câteva ori. Se părea că orice protecţie ar fi avut de ochii celorlalţi, aceasta începuse să se destrame.

— Sai Smith, ai lovit un om cu roaba, sau căruţa ta cu motor, sau cum îi zici tu.

Bryan Smith începu să tremure din cap până în picioare.

— Niciodată nu mi-am luat nici măcar o amendă de parcare, se smiorcăi el şi uite cum l-am călcat pe ăl mai faimos om din tot statul! Că începuseră câinii să mi se…

— Nu minciunile tale mă supără, spuse Roland, ci teama care le naşte. Taci din gură.

Şi Bryan Smith amuţi. Sângele începuse să i se scurgă din obraji.

— Ai fost singur când l-ai lovit, îi zise pistolarul. Nu a mai fost nimeni altcineva aici în afară de tine şi de povestitor. Pricepi?

— Am fost singur. Dom'ne, eşti cumva un vizitator?

— Nu contează ce sunt. Te-ai dus la el şi ai observat că încă mai trăieşte.

— Încă mai trăieşte, foarte bine, bolborosi Smith. N-am vrut să fac rău la nimeni, pe cuvânt.

— A vorbit cu tine. Aşa ţi-ai dat seama că trăieşte.

— Da! se bucură Smith; dar apoi se încruntă nedumerit: Şi ce mi-a zis?

— Nu-ţi mai aminteşti. Erai tulburat şi speriat.

— Speriat şi tulburat. Tulburat şi speriat. Da, da, aşa eram.

— Acum pleacă de aici, cu tot cu maşină şi câini. Pe drum ai să te trezeşti încetul cu încetul. Şi când vei ajunge la o casă, ori la o prăvălie, ai să opreşti şi să spui că e un om rănit pe marginea drumului. Un om care are nevoie de ajutor. Repetă cuvânt cu cuvânt ce ţi-am spus.

— Plec mai departe, începu Bryan, mângâind volanul de parcă îşi dorea să pornească imediat. Mă trezesc, încetul cu încetul. Când ajung la o casă sau prăvălie, le spun că Stephen King e rănit pe marginea şoselei şi că are nevoie de ajutor. Ştiu că e în viaţă pentru că a vorbit cu mine. A fost un accident.

Ezită puţin, apoi continuă:

— Nu am fost eu de vină. El mergea pe mijlocul şoselei… Probabil.

Oare îmi pasă a cui e vina pentru tot dezastrul ăsta? se întrebă Roland. Nu. King oricum ar fi continuat să scrie. Şi pistolarul aproape spera că el va fi declarat *vinovat*, pentru că într-adevăr vina era numai şi numai a lui: nu trebuia să se afle în locul ăsta.

— Haide, pleacă, îi spuse el lui Bryan Smith. Nu suport să te mai văd în faţa ochilor.

Smith porni furgoneta cu o expresie de uşurare maximă. Roland nici nu se uită după el. Se întoarse repede lângă doamna Tassenbaum şi se lăsă în genunchi alături de ea. Ete stătea lângă capul lui Jake, fără să mai urle, de parcă ar fi înţeles că băiatul pe care îl plângea nu mai era în stare să îl audă. Se întâmplase lucrul de care se temuse cel mai mult pistolarul. În vreme ce el vorbea cu cei doi oameni pe care nu-i putea suferi, copilul pe care îl iubea mai mult decât iubise el vreodată, mai mult chiar decât o iubise pe Susan Delgado{130}, plecase de lângă el pentru a doua oară. Jake murise.

5

— Ţi-a spus ceva, zise Roland.

Îl luase pe Jake în braţe şi începuse să-l legene cu infinită blândeţe. ’Rizele zăngăneau în traistă. Deja simţea cum trupul băiatului începe să se răcească.

— Da, răspunse femeia.

— Ce?

— Mi-a cerut să vin după tine „după ce-i gata treaba de aici”. Astea au fost cuvintele lui. Şi mi-a mai zis: „Spune-i tatălui meu că îl iubesc.”

Roland scoase un sunet din gât – înecat şi nefericit. Îşi aducea acum aminte ce se întâmplase în Fedic, după ce intraseră pe uşă. *Heil, Tată,* îi spusese Jake. Şi atunci, ca şi acum, îl luase în braţe. Numai că atunci îi simţise bătăile puternice ale inimii. Ar fi dat orice să i le mai poată simţi şi acum.

— Mi-a mai spus şi altele, continuă femeia, dar cred că acum nu mai avem vreme şi poate ar fi mai bine să-ţi povestesc mai târziu. Ce zici?

Roland îi dădu dreptate pe loc. Povestea pe care o aveau de spus Bryan Smith şi Stephen King era una simplă. Iar în ea nu-şi găseau locul un bărbat slab, istovit de drum şi cu o armă mare şi nicio femeie cu părul încărunţit; şi mai ales nu-şi găsea locul un băiat mort, cu un sac plin cu farfurii cu marginile tăioase pe umăr şi cu un pistol automat la betelia pantalonilor.

Singura întrebare era dacă femeia se va mai întoarce sau nu. Nu era prima persoană pe care o convinsese el să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut în mod obişnuit, dar ştia foarte bine că doamna aceasta putea căpăta o altă perspectivă asupra întregii întâmplări odată ce nu se va mai afla în preajma lui. Şi nu i-ar fi fost de niciun folos să o pună să-i promită asta: *Juri să te întorci după mine, sai? Juri pe inima încremenită a acestui băiat?* Ar fi putut să fie sinceră acum, dar apoi să se răzgândească, după ce va fi trecut de prima colină.

Şi totuşi, nu îl luase cu el pe negustorul care le dăduse camioneta. Şi nici nu renunţase la ea în favoarea bătrânului care tundea iarba din curtea scriitorului.

— E bine mai târziu, spuse el. Acum, du-te pe drumul tău. Şi dacă ţi se va întâmpla să nu-ţi doreşti să te întorci aici, nu am să-ţi port pică.

— Unde ai să te duci de capul tău? îl întrebă ea. De unde ai să *ştii* încotro s-o iei? Asta nu este lumea ta. Am dreptate, nu?

Roland nu-i răspunse.

— Dacă atunci când te vei întoarce, ai să mai vezi oameni pe aici… apărători ai ordinii, gardieni, corabieri… mai ştiu eu ce… să treci mai departe fără să te opreşti. Întoarce-te după o jumătate de ceas. Dacă tot n-au plecat, mergi iarăşi mai departe. Şi aşa să tot faci până nu mai e picior de om pe aici.

— Nu crezi că mă vor observa fâţâindu-mă de colo până colo pe

şosea?

— Nu ştiu, răspunse el. Tu ce crezi?

Femeia se gândi puţin, apoi zâmbi.

— Poliţiştii din partea asta de lume? Probabil că nu.

Pistolarul dădu din cap, acceptându-i raţionamentul.

— Abia atunci când ţi se va părea că eşti în siguranţă, poţi să te opreşti. Nu ai să mă observi, dar eu am să te văd. Te voi aştepta până la lăsarea întunericului. Dacă nu ai să vii până atunci, am să plec.

— Am să vin, dar nu cu porcăria asta de camionetă, îl anunţă ea. Ci cu un Mercedes-Benz S600.

Era ceva mândrie în tonul ei.

Roland, care, evident, habar nu avea ce era un Mercedes-Benz, dădu din cap de parcă toată viaţa se plimbase numai în aşa ceva.

— Du-te, Vorbim mai târziu, când te vei întoarce.

Dacă te vei întoarce, adăugă el în gând.

— Cred că mai ai nevoie de ăsta, zise femeia, aşezându-i pistolul înapoi în toc.

— Mulţam, doamnă-sai.

— Cu multă plăcere.

Se uită după ea cum se îndrepta către camioneta veche şi rablagită (pe care el era de părere că ajunsese să o îndrăgească, în ciuda tuturor acelor cuvinte dispreţuitoare) şi cum se urcă în cabină, sprijinindu-şi piciorul de roată. Chiar în clipa aceea îşi dădu seama ca are nevoie de ceva şi că acel ceva s-ar putea să fie în camionetă.

— *Prrr!* făcu el, ca la cai.

Doamna Tassenbaum era deja cu mâna pe cheia din contact. Se opri şi se întoarse către el cu un aer întrebător. Roland îl aşeză uşor pe Jake pe pământul sub care se va odihni în curând (gândul acesta îl făcuse să strige la femeie) şi se ridică în picioare. Se strâmbă şi duse mâna la coapsă. Din obişnuinţă Pentru că nu simţea nicio durere.

— Ce e? îl întrebă ea. Dacă nu plec mai repede de aici…

— Da, ştiu.

Se uită în spatele camionetei. Pe lângă uneltele aruncate alandala, se vedea conturul unui obiect dreptunghiular, acoperit cu o prelată albastră, cu marginile îndoite sub lucrul acela, pentru a nu fi luată de vânt. Roland o dădu la o parte, dezvelind opt sau zece cutii făcute din hârtia aia ţeapănă căreia Eddie îi zicea „canton”. Fuseseră îndesate unele în altele şi astfel formaseră conturul acela rectangular. Din desenele de pe „cantoane”, Roland îşi dădu seama că erau cutii pentru sticle de bere. Adevărul este că l-ar fi interesat la fel de puţin şi dacă pe „cantoane” ar fi fost desenate calupuri de dinamită.

Pentru că prelata îl interesa pe el.

O luă şi se îndepărtă câţiva paşi de camionetă.

— *Acum* poţi să pleci, îi zise el.

Femeia puse iar mâna pe cheia din contact, dar nu porni încă motorul

— Domnule, îi spuse ea. Îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită Am vrut neapărat să-ţi spun asta. Îmi dau seama ce a însemnat băiatul pentru tine.

Roland Deschain îşi înclină capul, fără să răspundă.

Irene Tassenbaum îl mai privi lung o clipă, amintindu-şi că există momente în viaţă când cuvintele sunt de prisos, apoi porni motorul şi trase portiera. Pistolarul o văzu cum iese pe şosea (era limpede că deja se obişnuise cu ambreiajul), apoi camioneta făcu un viraj strâns la dreapta şi o porni către nord, înapoi spre East Stoneham.

Îmi pare nespus de râu pentru pierderea suferită.

Şi acum rămăsese singur cu pierderea lui. Singur cu Jake. Cercetă din ochi micuţul crâng de la marginea şoselei. Se uită la doi dintre cei trei care fuseseră atraşi în locul acesta: un bărbat (inconştient) şi un copil (mort). Ochii lui Roland erau uscaţi, fierbinţi, îi pulsau în orbite şi, preţ de câteva secunde, fu aproape sigur că-şi pierduse iarăşi capacitatea de a vărsa lacrimi. Ideea îl înspăimântă peste măsură. Dacă nu era în stare să plângă după ce-l recăpătase pe Jake, doar ca să-l piardă din nou, atunci la ce bun totul? Aşa că se simţi enorm de uşurat când ochii i se umplură, în sfârşit, de lacrimi. Acestea se revărsară pe obrajii lui murdari, domolind o clipă flacăra nebună şi albastră a privirii. Plânse în tăcere aproape deplină. Nu scoase decât un singur suspin pe care i-l auzi Ete. Micuţul îşi ridică botul către culoarul de cer pe care alergau norii şi scoase un singur urlet îndurerat înspre ei. Apoi tăcu şi el.

6

Roland îl duse în braţe pe Jake printre copaci, cu Ete venind în urma sa. Nu îl mirau lacrimile bumblerului; îl mai văzuse plângând şi înainte. În plus, trecuseră demult zilele când credea că demonstraţiile de inteligenţă (şi empatie) ale lui Ete nu erau decât simple secvenţe de mimetism. Pe scurtul drum prin crângul de conifere, Roland încercă să-şi amintească o rugăciune pentru morţi, pe care o rostise Cuthbert în ultima lor campanie împreună, încheiată în mod nefericit pe Jericho Hill. Pistolarul nu prea credea că Jake ar fi avut nevoie de o rugăciune ca să-i uşureze călătoria, însă el avea nevoie de ceva să-i ocupe gândurile, pentru că nu şi-o simţea prea tare în momentul acesta; dacă va continua în direcţie greşită, cu siguranţă că se va frânge. Poate mai târziu se va lăsa pradă isteriei, sau chiar irinei{131} – nebunia care tămăduieşte suferinţa. Dar nu acum. Nu va ceda tocmai acum. Nu va permite ca moartea băiatului să fi fost în zadar.

Aburul incandescent de vară, verde-auriu, pe care nu-l poţi întâlni decât în păduri (mai cu seamă în pădurile *vechi,* ca aceea prin care se

dezlănţuise Shardik) se îngroşă. Trecea printre copaci, sub formă de raze prăfuite, iar locul unde se opri Roland avea mai mult aer de catedrală decât de luminiş. Distanţa de la şosea până aici era cam de două sute de paşi pe direcţia vest. Îl lăsă jos pe Jake şi privi în jur. Văzu două cutii ruginite de bere şi câteva tuburi goale de cartuşe, rămase, probabil, de la nişte vânători. Le culese şi le aruncă în pădure, pentru ca locul să fie curat. Apoi se uită la Jake, ştergându-şi lacrimile ca să îl poată vedea limpede. Chipul băiatului era la fel de curat ca luminişul (se îngrijise Ete de asta), dar un ochi încă mai era deschis, conferindu-i un aspect de pişicher de netolerat într-un asemenea moment. Roland îi închise uşor pleoapa cu vârful degetului. Iar când aceasta se deschise la loc (ca un stor de geam, îşi zise pistolarul), îşi umezi buricul degetului şi o mai închise o dată. De data aceasta nu se mai deschise.

Cămaşa lui Jake era plină de ţărână şi sânge. Roland i-o scoase, apoi şi-o scoase şi pe a sa şi îl îmbrăcă cu aceasta, mişcându-l ca pe o păpuşă din cârpe. Cămaşa îi venea băiatului până deasupra genunchilor, dar pistolarul nu încercă să i-o vâre în pantaloni, pentru că, mai lungă fiind, reuşea să acopere petele de sânge de pe ei.

Ete îi urmărea gesturile cu lacrimi strălucind în ochii lui conturaţi cu auriu.

Aşa cum se aşteptase, pământul de sub covorul gros din ace de pin era moale. Începuse să sape mormântul, când auzi zgomot de motor dinspre drum. Mai trecuseră pe şosea şi alte căruţe cu motor de când pornise el spre crâng, cu Jake în braţe, însă acum recunoscu huruitul strident al acesteia. Se întorsese omul cu maşina albastră. Roland nu prea fusese convins că o va face.

— Stai, îi şopti el bumblerului. Păzeşte-ţi stăpânul.

Nu, nu era bine.

— Stai aici şi păzeşte-ţi prietenul.

Nu ar fi fost nimic ieşit din comun dacă Ete ar fi repetat comanda (deşi ‘*tai* era cea mai bună performanţă a lui), pe acelaşi ton şoptit. Însă de această dată micuţul nu spuse nimic. Roland se uită la el cum se lungeşte pe pământ, lângă fruntea lui Jake, înşfăcând din zbor o muscă ce intenţionase să aterizeze pe nasul băiatului. Mulţumit, pistolarul dădu din cap şi porni înapoi de unde venise.

7

Bryan Smith se dăduse jos din căruţa lui cu motor şi se aşezase pe zidul din piatră, cu bastonul pus peste genunchi. Roland habar nu avea dacă obiectul acela era o fandoseală, ori dacă omul chiar avea nevoie de baston ca să se poată deplasa. Oricum nu-i păsa. King îşi recăpătase un soi de cunoştinţă lacrimogenă şi acum cei doi bărbaţi

stăteau de vorbă.

— Te implor, spune-mi că-i doar scrântit, se văicări scriitorul pe un ton îngrijorat.

— Nu poci! După mintea mea, ai piciorul rupt în şase, poate chiar şapte locuri.

Acum, pentru că avusese vreme să se calmeze şi, poate, să inventeze o poveste, vocea îi suna nu numai relaxată, ci şi aproape veselă.

— Ce drăguţ din partea ta că încerci să mă îmbărbătezi, mormăi King.

Obrazul pe care i-l vedea Roland era extrem de palid, însă aproape nu-i mai curgea deloc sângele din rana de la tâmplă.

— Ai o ţigară?

— Nu, răspunse Smith cu aceeaşi voce bizar de veselă. M-am lăsat.

Chiar dacă atingerea lui nu era foarte puternică, pistolarul reuşi să-şi dea totuşi seama că individul nu spunea adevărul. Smith nu mai avea decât trei ţigări şi nu voia să le împartă cu omul ăsta, care probabil că-şi putea permite să cumpere atâtea baxuri de ţigări cât să-i umple furgoneta albastră. *În plus*, îşi zise Smith…

— În plus, ăia de au avut un accident nu tre' să fumeze, spuse Smith pe un ton neprihănit.

King dădu încet din cap.

— Oricum mă doare când respir.

— Crez că ţi-oi fi plesnit şi vreo coastă, două. Mă cheamă Bryan Smith. Eu sunt ăl de te-a lovit. Scuze.

Întinse mâna şi – absolut incredibil – King i-o strânse.

— N-am mai păţit aşa o tărăşenie, zise Smith. N-am nici măcar o amenda de parcare.

Poate King şi-a dat seama de minciună, poate că nu, dar oricum decise să nu comenteze; altceva i se părea mai important acum.

— Domnule Smith… Bryan… a mai fost şi altcineva aici?

Ascuns după copaci, Roland înţepeni de spaimă.

Smith lăsă impresia de om căzut pe gânduri. Scoase din buzunar un baton Mars şi începu să-l despacheteze. Apoi clătină din cap.

— Doar noi doi. Da' m-am dus mai încolo pe şosea, la magazin, şi am sunat şi la Salvare, şi la Poliţie. Mi-au zis că-i o patrulă sau ceva prin apropiere. Că ajunge imediat. Stai liniştit.

— M-ai recunoscut.

— O, *da!* chicoti Bryan Smith, apoi vorbi cu gura plină de ciocolată şi caramel. Te-am recunoscut pe loc. Ţi-am văzut toate filmele. Ăl mai tare a fost ăla cu Saint Bernardu'. Cum zici că-l chema?

— Cujo, spuse King.

Roland cunoştea cuvântul acesta. Îl folosea uneori Susan Delgado când erau singuri. În Mejis, *cujo* însemna „dragostea mea".

— Aşa, aşa! Tare film! M-am speriat de m-am căcat pe mine! Bine

că ăia micu' a supravieţuit!

— În carte a murit.

Şi King închise ochii şi se întinse pe spate, aşteptând.

Smith mai muşcă o dată din batonul Mars. Zdravăn.

— Mi-a plăcut şi ăla cu clovnul. *Bestial*, nene!

King nu-i răspunse. Şi nici nu deschise ochii. Însă Roland îi observă mişcările regulate ale pieptului. Adică totul era în regulă.

Şi atunci o dubă se apropie în viteză de ei, oprind în scrâşnet de frâne şi trâmbă de praf chiar în faţa furgonetei lui Smith. Căruţa aceasta cu motor, cam de dimensiunile unui car mortuar, era portocalie, nu neagră, şi avea pe ea nişte lumini care sclipeau intermitent.

Roland aproape că se aşteptă să vadă un robot coborând din ea, însă nu văzu decât un bărbat cu o geantă neagră de vraci. Mulţumit că toate se desfăşurau conform planului, Roland se întoarse spre locul unde îl lăsase pe Jake, deplasându-se cu agilitatea lui firească: nici măcar o singură rămurică nu atinse; nici măcar o singură pasăre nu zbură, speriată, din calea lui.

8

După câte am văzut, după câte taine am descoperit, veţi fi, oare, surprinşi când veţi afla că, la ora cinci şi un sfert a acelei după-amiezi, doamna Tassenbaum opri camioneta veche a lui Chip McAvoy în faţa unei case pe care o cunoaştem deja? Probabil că nu, pentru că şi voi ştiţi acum că acest ka, despre care tot vorbim, este o roată şi nu ştie nimic altceva decât să se învârtească. Ultima dată când am fost noi aici era anul 1977, iar cabana şi adăpostul pentru bărci de pe malul Lacului Keywadin erau vopsite în alb, cu borduri verzi. Soţii Tassenbaum cumpăraseră locul în '94 şi îl zugrăviseră în întregime într-o nuanţă plăcută de crem (fără nicio bordură; în opinia Irenei Tassenbaum, bordura e pentru oamenii nehotărâţi). Pe un stâlp din capătul aleii au pus şi o plăcuţă pe care scria VILA APUS DE SOARE; dar, cu toate că Unchiul Sam pe această adresă le trimitea corespondenţa, pentru localnici casa aceasta de pe malul sudic al Lacului Keywadin va fi mereu „cabana lui John Cullum".

Opri camioneta lângă Benz-ul ei roşu-închis şi intră în casă, repetând în minte cum să-i explice lui David motivele pentru care rabla negustorului ajunsese pe mâna ei. Însă sesiză imediat vibraţia aceea specifică doar locurilor pustii. De-a lungul anilor se întorsese într-o mulţime de locuinţe goale – apartamente la început, apoi case din ce în ce mai spaţioase, odată cu trecerea timpului. Dar nu pentru că (Doamne fereşte!) David ar fi fost plecat la cârciumă sau la femei. Nu, nici pe departe! El şi prietenii lui se strângeau prin atelierele lor improvizate în garaje sau subsoluri, unde beau vin ieftin şi bere la

reducere de la Beverage Barn şi unde creau Internetul împreună cu tot software-ul necesar pentru a-l face uşor de folosit. Deşi majoritatea oamenilor nu ar crede aşa ceva, adevărul este că profitul acestei afaceri nu fusese decât un efect secundar. Altul fiind tăcerea ce învăluia casele unde le rămâneau soţiile. Şi, după o vreme, vibraţia acelei tăceri începea să te afecteze, începea să te *scoată din minţii* însă nu şi astăzi. Astăzi era încântată să fie singură acasă.

Ai de gând să te culci cu Şeriful Dillon{132} *dacă ţi-o cere?*

Nici măcar nu trebuia să se gândească. Fireşte că răspunsul era da, sigur că da, se va culca cu el dacă i-o va cere: va accepta să i-o tragă pe la spate, prin lateral, sau chiar în simpla poziţie a misionarului, dacă aşa ar fi fost plăcerea lui. Însă, chiar dacă el nu ar fi jelit moartea tânărului său

(sai? fiu?)

prieten, tot nu şi-ar fi dorit să se culce cu o femeie cu atâtea riduri, cu rădăcinile albe, nevopsite, ale părului, cu ditamai colacii din jurul taliei, pe care hainele ei de firmă nu reuşeau să-i ascundă. Însăşi ideea aceasta era ridicolă. Dar da. Dacă i-ar fi cerut-o, s-ar fi culcat cu el.

Se uită la uşa frigiderului unde, sub unul din numeroşii magneţi (pe acesta scria **NOI SUNTEM CEI DE LA POSITRONICS şi CONSTRUIM VIITORUL CIRCUIT DUPĂ CIRCUIT**), era prins un bilet.

> *Ree –*
>
> *M-ai bătut la cap să mă relaxez şi uite că asta fac (la naiba!). Adică am plecat la pescuit cu Sonny Emerson de pe celălalt mal, ha-ha-ha. Dacă nu mă enervează prea tare gângăniile mă întorc pe la 7. Dacă prind un biban ştii să-l cureţi & găteşti?*
>
> *D.*
>
> *P.S. 3 maşini de poliţie au fost chemate la magazin. VIZITATORI???*
>
> *Dacă auzi ce s-a întâmplat, să-mi zici şi mie.*

Irene îl anunţase că *ea* se va duce la magazin (după lapte, ouă şi alte chestii pe care nu mai apucase să le cumpere), iar el dăduse din cap. *Bine, dragă. Bine, dragă.* Dar bileţelul acesta nu conţinea nici măcar o singură nuanţă de îngrijorare, nu sugera deloc că şi-ar fi amintit ce-i spusese ea. Asta este, la ce să se fi aşteptat? În cazul lui David, informaţiile intrau pe urechea A şi ieşeau pe urechea B. Bun venit în Lumea Geniilor, doamnelor şi domnilor!

Întoarse bucăţica de hârtie pe partea cealaltă, luă un pix dintr-o cană plină cu asemenea ustensile de scris, şovăi puţin, apoi începu să scrie:

David,

S-a întâmplat ceva şi trebuie să plec pentru o vreme. 2 zile cel puţin, poate 3 sau 4. Te rog să nu-ţi faci griji în privinţa mea şi să nu spui nimănui. MAI ALES SĂ NU ANUNŢI POLIŢIA. E ca atunci cu pisica pierdută.

Va pricepe, oare? Da, dacă mai ţinea minte cum se cunoscuseră. La sediul din Santa Monica al ASPCA{133}, printre maldăre de cuşti: unde scheaună corciturile, acolo înfloreşte iubirea. Atât de tânără era, că atmosfera i se părea desprinsă dintr-un roman al lui James Joyce. El venise să aducă un maidanez găsit pe o stradă de la periferia oraşului, în apropiere de apartamentul pe care îl împărţea cu alţi şase amici cu minţi luminate. Ea venise să-şi aleagă o pisicuţă care să-i înveselească singurătatea. Pe vremea aceea el nu era chel. Pe vremea aceea ei i se păreau ridicole femeile care îşi vopseau părul. Timpul este un hoţ şi primul lucru pe care ţi-l fură este simţul umorului.

Ezită, apoi adăugă:

Te iubesc,
Ree

Mai era adevărat? Ei, lasă aşa. Arată tare urât cuvintele tăiate cu linii orizontale. Puse biletul la loc pe frigider, sub acelaşi magnet.

Îşi luă cheile de la Mercedes din coşul de lângă uşă, apoi îşi aduse aminte de barca legată de docul micuţ din spatele magazinului. N-o să păţească nimic. Şi, brusc, îşi aduse aminte de altceva, ceva ce-i spusese băiatul: *Nu cunoaşte bani.*

Intră în cămară, unde ţinea în permanenţă un teanc subţire de bancnote de cincizeci (pentru că putea să jure că prin pustietăţile astea erau unii care n-auziseră în *viaţa lor* de Mastercard) şi luă trei dintre ele. Dădu să plece, se opri, ridică din umeri, se întoarse şi le luă şi pe celelalte trei. De ce nu? Astăzi avea de gând să trăiască periculos.

Pe drumul către uşa de la intrare se mai opri o dată ca să se uite la biletul de pe uşa frigiderului. Şi, fără absolut niciun motiv pe care să-l poată înţelege, îndepărtă magnetul cu Positronics, înlocuindu-l cu un altul care reprezenta o felie de portocală. Apoi ieşi din casă.

Nu mai conta viitorul. Important era că prezentul îi era foarte ocupat.

9

Căruţa de salvare plecase, ducându-l pe scriitor la cel mai apropiat spital sau infirmerie. Cel puţin, aşa credea Roland. Agenţii de ordine

veniseră îndată după asta şi discutaseră cu Bryan Smith cam o jumătate de ceas. Pistolarul îi putea auzi chiar din locul unde se afla, în spatele primului dâmb. Întrebările puse de oamenii în uniforme erau clare şi calme; răspunsurile lui Smith erau nişte bălmăjeli aproape neinteligibile. Roland nu considera că ar fi avut vreun motiv să se oprească din săpat. Dacă uniformele albastre veneau până aici şi dădeau de el, atunci va încerca să discute cu oamenii aceia. Dacă nu-i permiteau, atunci îi va dezarma şi îi va scoate din luptă; zeii erau martori ca omorâse suficient. Dar, oricum avea să fie, el tot îşi va îngropa mortul.

Îşi va îngropa mortul.

Minunata lumină verde-aurie din mijlocul crângului se făcu mai intensă. Ţânţarii îl depistară, dar el nu se opri din lucru ca să-i alunge, ci îi lăsă să-i bea sângele pe săturate şi să zboare ghiftuiţi de pe el. Când termină de săpat groapa cu mâinile goale, auzi zgomot de motoare pornite: torsul lin al celor două maşini şi huruitul neregulat al căruţei lui Smith. Din câte auzise mai devreme, acolo nu fuseseră decât doi apărători ai ordinii, ceea ce însemna (în cazul în care nu mai fusese prezentă şi o altă uniformă albastră care nu avusese nimic de zis) că îl lăsau pe Smith să plece la volanul furgonetei lui. Chestia asta i se păru destul de ciudată lui Roland, dar – la fel ca problema cu posibila paralizie a lui King – nici nu-l interesa, nici nu-i păsa. Pentru el nu conta decât ce făcea acolo; pentru el nu conta decât să aibă grijă de băiatul lui.

Făcuse trei drumuri să adune pietre, pentru că un mormânt săpat cu mâna goală nu are cum să fie altfel decât foarte puţin adânc, iar animalele, chiar şi într-o lume atât de inofensivă ca aceasta, sunt în permanenţă flămânde. A aşezat pietrele într-o moviliţă la capătul mormântului căptuşit cu pământ atât de încins la culoare de puteai crede că era satin negru. Ete stătea tăcut lângă fruntea lui Jake, cu ochii la pistolar. Micuţul era deosebit faţă de ceilalţi din specia lui; ba chiar, la un moment dat, Roland lansase ipoteza că din cauza limbuţiei sale ieşite din comun îl alungaseră pe micuţ fraţii lui, într-o manieră deloc delicată. Când îl găsiseră, nu prea departe de oraşul River Crossing{134}, billy-bumblerul era jigărit, mort de foame şi avea pe o pulpă o muşcătură pe jumătate vindecată. Animăluţul ăsta se îndrăgostise de Jake din secunda unu. Fusese „limpede ca lumina zilei”, aşa cum ar fi zis Cort (sau chiar tatăl lui Roland). Şi cu Jake vorbea bumblerul cel mai mult. Pistolarului îi trecu prin minte că s-ar putea ca Ete să nu mai vorbească de acum înainte, căci prietenul lui adorat murise; şi gândul acesta îi defini într-un alt mod pierderea.

Şi-l aduse aminte pe băiat stând drept în lumina torţelor, în faţa întregii suflări din Calla Bryn Sturgis, atât de tânăr şi atât de frumos, ca şi cum ar fi fost nemuritor. *Sunt Jake Chambers, fiu al lui Elmer, din*

neamul lui Eld, din ka-tet-ul lui Nouăzeci şi Nouă, spusese el atunci. Şi, da, iată-l acum în anul Nouăzeci şi Nouă, alături de mormântul lui proaspăt săpat şi gata să-l primească.

Roland începu din nou să plângă. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să se legene înainte şi înapoi pe genunchi, cu aroma acelor de pin în nări, dorindu-şi să fi renunţat la visul său înainte ca demonul acela bătrân şi răbdător, pe care îl numim ka, să-i fi arătat adevăratul preţ pe care-l avea de plătit. Ar fi dat orice ca să poată schimba cele întâmplate, orice ca să astupe groapa asta fără nimic în ea. Însă aceasta era lumea în care timpul se scurgea doar într-o singură direcţie.

10

Când îşi recapătă controlul asupra propriilor emoţii, îl înfăşură cu grijă pe Jake în prelata albastră, lăsându-i la vedere chipul împăcat şi palid. Îl va acoperi pentru totdeauna înainte să umple groapa. Dar nu deocamdată.

— Ete? îl chemă el pe micuţ. Vrei să-ţi iei rămas-bun?

Ete se uită lung la Roland şi, preţ de o clipă, pistolarul avu impresia că nu-l înţelesese. Dar chiar atunci bumblerul îşi întinse gâtul şi-i mângâie obrazul lui Jake cu limba pentru o ultimă dată, spunând:

— Pa, Eik.

Pistolarul îl luă pe băiat în braţe (cât de uşor era băiatul acesta, care făcuse tumbe din podul hambarului împreună cu Benny Slightman şi care se luptase cu vampirii alături de Părintele Callahan, cât de neobişnuit de uşor, de parcă toată greutatea îi dispăruse odată cu viaţa) şi îl aşeză în groapă. Un grăunte de pământ se rostogoli pe obrazul lui Jake, iar Roland îl îndepărtă de acolo. Apoi închise ochii şi căzu pe gânduri. Într-un final, începu să vorbească, făcând pauze lungi, şovăielnice. Ştia că va fi stângace traducerea în limba acestei lumi, dar făcu tot posibilul. Dacă spiritul lui Jake mai zăbovea prin apropiere, atunci aceasta era limba pe care el ar fi înţeles-o.

— Timpul zboară, clopotele bat, viaţa trece, aşa că ascultă-mi ruga.

Naşterea e un fleac, moartea un început, aşa că ascultă-mi ruga.

Moartea e mută, aşa că ascultă-mi vorbele.

Şoaptele lui grave plutiră spre aburul verde-auriu. Roland făcu o pauză, apoi continuă, cu mai puţine ezitări.

— Acesta este Jake. El l-a slujit pe ka şi şi-a slujit ka-tet-ul. Adevărat este.

Fie ca privirea iertătoare a lui S'mana să-i vindece inima. Pentru asta mă rog.

Fie ca braţele lui Gan să-l ridice din bezna acestui pământ. Pentru asta mă rog.

Înconjoară-l, Gan, cu lumină.

Chloe{135}, dă-i tu putere.

Dacă în poiană îi va fi sete, daţi-i să bea.

Dacă în poiană îi va fi foame, daţi-i să mănânce.

Fie ca viaţa lui pe acest pământ, precum şi durerea morţii lui să nu fie decât un vis pentru sufletul lui treaz; şi fie ca splendorile să-i bucure privirea; ajutaţi-l să-şi regăsească prietenii pierduţi şi fie ca toţi cei ale căror nume el le strigă să strige numele lui.

Acesta este Jake, cel care a trăit cum se cuvine, care şi-a iubit semenii şi care a murit aşa cum a fost vrerea lui ka.

Fiecare om este dator cu o moarte. Acesta este Jake. Fie ca el să se odihnească în pace.

Rămase în genunchi, dându-şi seama că, până în clipa aceea, nu cunoscuse cu adevărat nici forţa tristeţii şi nici durerea regretului.

Nu pot să renunţ la el.

Şi iarăşi paradoxul acela nemilos: dacă nu renunţa, sacrificiul lui Jake ar fi fost în zadar.

Roland deschise ochii şi şopti:

— Rămâi cu bine, Jake. Te iubesc, scumpul meu.

Apoi acoperi chipul băiatului cu prelata albastră, protejându-l de ploaia de ţărână ce avea să cadă peste el.

11

După ce acoperi groapa şi puse pietrele peste ea, Roland se întoarse la şosea şi privi la povestea spusă de urmele de roţi, doar pentru că nu avea ce sa facă altceva. Când termină treaba aceasta fără noimă, se aşeză pe un buştean căzut. Îl lăsase pe Ete lângă mormânt şi avea sentimentul că micuţul ar putea rămâne de tot acolo. Îl va striga atunci când va apărea doamna Tassenbaum, dar ştia că s-ar putea ca Ete să nu vină la el, că se hotărâse să-şi urmeze prietenul în poiana de la capătul cărării. Va sta de pază lângă mormântul lui Jake pană ce va sfârşi în ghearele foamei ori ale vreunui animal de pradă. Gândul acesta îi intensifică tristeţea, însă va trebui să respecte hotărârea lui Ete.

După zece minute bumblerul ieşi singur din pădurice şi se aşeză lângă piciorul stâng al lui Roland.

— Bravo, băiat bun ce eşti, spuse pistolarul, mângâindu-l pe cap.

Ete hotărâse să trăiască. Iar ăsta era un lucru bun.

După alte zece minute, o maşină de culoare roşu-închis se apropie silenţios de locul unde King fusese accidentat şi Jake fusese omorât. Opri. Roland deschise uşa din dreapta şoferului şi se urcă, continuând să se strâmbe din cauza unei dureri pe care nu o mai simţea. Fără să i se spună, Ete sări la picioarele lui, se făcu ghem, îşi sprijini botul de

picior şi păru că adoarme.

— Te-ai îngrijit de băiatul tău? întrebă doamna Tassenbaum, punând maşina în mişcare.

— Da, mulţam-sai.

— Nu cred că ar fi bine să pun o placă comemorativă acolo, spuse ea, dar aş putea planta ceva pe mormânt mai încolo, după ce ne terminăm treaba. Ce crezi că i-ar plăcea?

Roland îşi ridică ochii la ea şi, pentru prima oară de la moartea lui Jake, schiţă un surâs.

— Un trandafir, spuse el.

12

Merseră în tăcere vreo douăzeci de minute. Femeia opri în faţa unui magazin mic aflat chiar la intrarea în Bridgton şi îşi alimentă maşina cu benzină: MOBIL, marcă pe care Roland o mai întâlnise în peregrinările sale. Când ea intră să plătească, pistolarul ridică ochii la *los angeles.* Norii alergau neîngrădiţi şi drept pe cer. Calea Grinzii devenise deja mai puternică. Dacă nu cumva era doar o festă a imaginaţiei sale. Probabil că nu avea nicio importanţă. Chiar dacă Grinda nu era mai trainică acum, se va face curând. Pentru că ei reuşiseră să o salveze. Şi, straniu, gândul acesta nu-i aduse nicio satisfacţie.

Doamna Tassenbaum ieşi din prăvălie cu un tricou în mână, pe care era imaginea unei căruţe, a unei căruţe *adevărate,* în jurul căreia erau imprimate nişte cuvinte. Reuşi să descifreze VATRĂ, însă doar atât. O întrebă ce scrie acolo.

— ÎNTOARCEREA LA VATRĂ. ZILELE BRIDGTONULUI, 27–30 IULIE 1999, îi spuse ea. Nu contează ce scrie, atâta vreme cât îţi acoperă pieptul. Mai devreme sau mai târziu va trebui să oprim, iar prin părţile astea circulă o vorbă: „N-ai cămaşă, n-ai pantofi, nu te servim". E drept că şi cizmele tale sunt de toată jalea, dar bănuiesc că nu contează. Însă, la bustul gol? Pentru nimic în lume! Mai încolo am să-ţi cumpăr o cămaşă mai bună, una cu guler; şi nişte pantaloni. Jeanşii ăştia de pe tine sunt atât de murdari că îmi închipui că pot sta singuri în picioare.

Se opri, aparent angrenată într-o polemică scurtă (dar violentă) cu sine însăşi, apoi spuse brusc:

— Mi se pare că ai cam la două miliarde de cicatrice pe tine. Şi asta doar pe ce se vede.

Roland nu-i răspunse, ci se mulţumi să o întrebe:

— Ai bani?

— Am luat trei sute de dolari de acasă, pe lângă cei treizeci sau patruzeci pe care îi aveam la mine. Şi mai am şi cardurile bancare, dar

regretatul tău prieten mi-a spus să folosesc numerar. Dacă se poate, chiar până ne despărţim şi tu pleci pe drumul tău. Mi-a zis că s-ar putea să fie unii care să te caute. Le spunea „căutători”.

Roland dădu din cap. Da, era foarte posibil că fie căutători prin zonă. Şi, după ce el şi ka-tet-ul lui dejucaseră planurile stăpânului lor, probabil că erau de două ori mai furioşi şi mai nerăbdători să-i vadă capul înfipt într-o ţeapă. La fel şi capul doamnei Tassenbaum, dacă aflau cumva despre ea.

— Ce ţi-a mai spus Jake? o întrebă el.

— Că trebuie să te duc la New York City, dacă vrei să mergi. Zicea că acolo e o uşă care te duce într-un loc ce se numeşte Fei… Feidig.

— Altceva?

— Da. A spus că s-ar putea să doreşti să mergi şi altundeva înainte de uşa aia.

Îi aruncă o privire sfioasă.

— Aşa este?

Roland se gândi puţin, apoi încuviinţă: da, aşa era.

— Şi a mai vorbit şi cu câinele. Parcă îi dădea… nişte ordine? Nişte instrucţiuni?

Se uită nesigură la el.

— Este posibil?

Lui Roland i se părea foarte posibil. Jake nu putuse decât să-i adreseze nişte rugăminţi femeii. Dar, în ceea ce-l privea pe Ete… ei bine, aşa se explica de ce bumblerul nu rămăsese lângă mormânt, oricât de mult şi-ar fi dorit asta.

Se aşternu tăcerea în maşină. Drumul pe care mergeau intră într-unul mult mai aglomerat, plin cu maşini şi camioane care alergau pe mai multe benzi. Femeia opri la o cabină, unde dădu nişte bani ca să poată merge mai departe. Încasatorul era un robot, cu un coş în loc de braţ. Roland îşi spuse că ar fi bine să doarmă puţin, însă când închise ochii văzu chipul lui Jake. Apoi pe cel al lui Eddie, cu bandajul inutil pe frunte. *Dacă aşa păţesc doar când închid ochii, mă întreb cum îmi vor fi visele.*

Deschise ochii şi văzu cum femeia intra pe o rampă acoperită cu asfalt neted, integrându-se apoi fără ezitare în traficul intens de pe autostradă. Se sprijini de geam şi se uită la cer. Da, aşa era: norii, *los angeles*, călătoreau şi ei în aceeaşi direcţie. Încă se mai aflau pe Calea Grinzii.

13

— Domnule? Roland?

Îşi imagină că bărbatul de lângă ea aţipise cu ochii deschişi. Acum el se întoarse în scaun, cu mâinile strânse pe genunchi, cea bună

acoperind-o pe cea mutilată. Femeia îşi spuse că nu mai văzuse niciodată pe cineva mai nelalocul lui într-un Mercedes-Benz. Sau în orice alt automobil. Şi îşi mai spuse că nu văzuse niciodată pe cineva care să i se pară atât de istovit.

Şi totuşi nu e la capătul puterilor. Nici pe departe, deşi poate el nu-şi dă seama.

— Animalul acela… Ete?

— Da, Ete îl cheamă.

La auzul numelui său, micuţul ridică ochii, însă nu şi-l repetă aşa cum ar fi făcut-o doar cu câteva ore în urmă.

— E câine? Adică, ce rasă e, dacă-i câine?

— Nu, nu-i câine.

Irene Tassenbaum deschise gura. Şi o închise la loc. Îi era greu să tacă, pentru că nu-i stătea în fire să-şi ţină gura atunci când avea pe cineva alături. Unde mai pui că acel cineva era un bărbat care i se părea deosebit de atrăgător, cu toată durerea şi oboseala lui (ba poate, în bună parte, chiar datorită durerii şi oboselii care i se citeau pe chip). Un băiat aflat în pragul morţii îi ceruse să îl ducă pe bărbatul acesta la New York City şi acolo să aibă grijă ca el să ajungă în toate locurile unde voia să meargă. Îi spusese că prietenul lui cunoştea încă mai puţine lucruri despre New York decât despre bani, iar ea credea că acesta era adevărul. Îşi dorea să-l întrebe mai multe, dar dacă el îi răspundea? Înţelegea că, cu cât va şti mai puţin, cu atât va avea mai multe şanse mai târziu, după plecarea lui, să se reintegreze în viaţa pe care o dusese pană la ora patru a acelei după-amiezi. Să reintre în fosta ei viaţă aşa cum intri pe autostradă de pe un drum lăturalnic. Aşa ar fi cel mai bine.

Dădu drumul la radio şi găsi un post care transmitea „Amazing Grace”. Când se uită iar ia tovarăşul ei de drum, văzu că privea la cerul înserării. Şi plângea.

Din întâmplare, se uită în jos şi văzu ceva şi mai uluitor. Ceva ce o emoţiona cum nimic nu o mai emoţionase de cincisprezece ani, de când pierduse singura ei sarcină.

Animalul acela care nu era câine… Ete… plângea şi el.

14

Ieşi de pe Autostrada 95 chiar la intrarea în statul Massachusetts şi luă două camere alăturate într-un motel dărăpănat purtând numele Hanul Briza Mării. Nu se gândise să-şi ia de acasă ochelarii pentru condus, cei cărora ea le zicea „ochelarii mei cu lentile pentru cururi de gândăcei” (adică: „atunci când îi port văd până şi gaura curului de gândăcei”) şi, oricum, nu-i plăcea să conducă noaptea. Cu sau fără ochelarii pentru cururi de gândăcei, condusul pe timp de noapte îi

punea nervii pe bigudiuri, iar asta îi putea provoca o migrenă cumplită. Şi, dacă ar fi durut-o capul, nu ar mai fi fost de niciun folos. Unde mai pui că pastilele ei de Imitrex rămăseseră bine mersi în dulăpiorul cu medicamente din East Stoneham.

— Plus că, îi explică ea lui Roland, dacă această Corporaţie Tet pe care o cauţi are sediul într-o clădire de birouri, nu o să putem intra acolo decât luni.

Probabil că nu era tocmai adevărat: acesta era un bărbat care putea intra oriunde şi oricând voia. Nu aveai cum să-l împiedici. Şi trăsătura aceasta a lui era sexy pentru un anume tip de femei.

Dar el nu obiectă atunci când ea opri în faţa motelului. Însă nu, nu va merge la restaurant. Aşa că doamna Tassenbaum reuşi să găsească un fast-food KFC cât de cât decent în apropiere, de unde cumpără ceva de mâncare. Luară cina aceea târzie în camera lui Roland. Fără să i se ceară, Irene pregăti o farfurie pentru Ete. Micuţul mâncă doar o singură bucată de pui, ţinând-o frumos între lăbuţe, apoi intră în baie şi se culcă pe covoraşul din faţa căzii.

— De ce i se spune Briza Mării locului ăstuia? o întrebă Roland.

Spre deosebire de Ete, el mâncă din toate felurile, dar fără să dea vreun semn de plăcere. De parcă aceasta era obligaţia lui şi trebuia să o ducă la bun sfârşit.

— Nu se simte mirosul oceanului.

— Poate că s-ar simţi dacă ar veni un uragan din direcţia bună, spuse ea. Asta este o licenţă poetică, Roland. Noi aşa îi spunem.

Pistolarul dădu din cap, arătând că înţelesese (fapt la care ea nu se aşteptase câtuşi de puţin).

— Adică minciuni frumoase, zise el.

— Da, cam aşa.

Irene deschise televizorul, imaginându-şi că-l va distra, însă reacţia lui o şoca peste măsură (deşi încercă să se convingă că nu era vorba decât de o reacţie amuzată din partea ei). Când el îi zise că nu vedea nimic, nu îşi dădu seama cum să-i interpreteze vorbele. În primul moment îşi spuse că era vorba doar despre o critică indirectă şi săper-intelectuală adusă televiziunii. Apoi se gândi că poate se referea (la fel de indirect) la durerea, la doliul lui. Abia atunci când Roland îi spuse că auzea voci, da, sigur că da, dar că nu vedea decât nişte linii care-i făceau ochii să lăcrimeze, înţelese ea adevărul: bărbatul acesta nu putea să vadă imaginile de pe ecran. Nici reluarea episodului din *Roseanne*, nici reclama la aparatul Ab-Flex pentru întărirea muşchilor abdominali, nici limbutul de la pupitrul ştirilor locale. Lăsă televizorul până la terminarea reportajului despre Stephen King (dus cu un elicopter al LifeFlight la spitalul din Lewiston, unde se pare că piciorul îi fusese salvat în urma operaţiei care avusese loc la începutul serii – pentru moment starea îi era stabilă, îl aşteptau şi alte operaţii, drumul

spre însănătoşire avea să fie lung şi nesigur), apoi îl închise.

Strânse resturile mesei, mirându-se pentru a mia oară cât de *multe* rămâneau după o masă de la KFC, îi spuse „noapte bună” lui Roland pe un ton şovăielnic (el îi răspunse pe un ton neatent, de tipul „nu sunt cu minţile aici”, care o întristă şi o supără) şi se duse în camera ei. Acolo, se uită cam o jumătate de oră la un film vechi în care Yul Brynner juca rolul unui cowboy-robot{136} care o luase razna, apoi se duse la baie să se spele pe dinţi. Atunci îşi dădu seama că – *fireşte*, păpuşică drăguţică – uitase să-şi ia periuţa. Se spălă cu degetul cât putu de bine, apoi se culcă în chiloţi şi sutien (îşi uitase şi cămaşa de noapte). Rămase aşa o oră până când realiză că în tot timpul acela stătuse cu urechea ciulită la eventualele sunete venite dinapoia peretelui subţire ca hârtia, mai ales la un anume sunet: cel al armei sale. Detunătura i-ar fi dat de înţeles că bărbatul acela ciudat pusese capăt suferinţelor lui prin metoda cea mai directă.

Când simţi că nu mai poate suporta tăcerea deplină din cealaltă cameră, se ridică din pat, se îmbrăcă la loc şi ieşi să privească stelele. Roland era afară, aşezat pe marginea trotuarului. Singur: animalul care nu era câine nu-l însoţise. Dori să-l întrebe cum de ieşise din cameră fără ca ea să-l audă (pereţii erau atât de subţiri, iar ea fusese atât de *atentă*), dar renunţă. În schimb, îl întrebă ce caută afară şi se trezi complet luată prin surprindere atât de răspunsul lui, cât şi de francheţea cumplită a chipului ridicat spre ea. Tot se mai aştepta să mai sesizeze măcar o pojghiţă de civilitate în comportamentul lui, măcar un hatâr făcut uzanţelor sociale. Dar nici vorbă de aşa ceva. Sinceritatea lui era înspăimântătoare.

— Mi-e teamă să dorm, îi spuse el. Mi-e teamă că îmi voi vedea prietenii morţi în somn, iar asta îmi va aduce şi mie moartea.

Îl privi fără să şovăie în amestecul straniu de lumini: cea venită din camera ei şi strălucirea oribilă, fără suflet, de Halloween, din parcarea motelului. Bătăile puternice ale inimii îi zguduiau pieptul, dar vocea îi sună relativ calmă atunci când spuse:

— Crezi că te ajută dacă mă culc lângă tine?

El se gândi puţin, apoi dădu din cap.

— Cred că da.

Îl luă de mână şi intrară împreună în camera lui. Bărbatul îşi scoase hainele fără niciun gest de stânjeneală, iar ea se uită, stupefiată şi înfricoşată, la cicatricele care-i crestau tot trunchiul: pliul roşu ale unei tăieturi de cuţit pe un biceps, semnul alb al unei arsuri pe celălalt, urmele albe şi încrucişate ale unor lovituri de bici între şi pe omoplaţi, trei adâncituri care nu puteau fi decât răni vechi de glonţ. Şi, bineînţeles, degetele lipsă de la mâna dreaptă. Voia să afle cum şi le pierduse, dar ştia că nu va îndrăzni niciodată să-l întrebe.

Se dezbrăcă şi ea, ezită puţin, apoi îşi scoase şi sutienul. Sânii îi

atârnau, iar pe unul dintre ei avea şi ea o cicatrice adâncă. De la extirparea unei tumori, nu de la vreun glonţ. Şi ce? Nici măcar în tinereţe nu arătase ca un manechin. Dar, pe de altă parte, nici măcar în tinereţe ea nu se considerase a fi doar două ţâţe şi un cur ataşate la un sistem de menţinere a vieţii. Şi nici nu lăsase pe altcineva, inclusiv pe soţul ei, să facă greşeala aceasta.

Însă îşi lăsă chiloţii pe ea. Poate că şi i-ar fi scos dacă ar fi avut grijă să se tundă în zona de jos. Dacă ar fi ştiut, atunci când se trezise de dimineaţă, că se va culca cu un bărbat necunoscut, într-o cameră ieftină de motel, în vreme ce un animal ciudat picoteşte pe covoraşul din faţa căzii de baie. Da, dacă ar fi ştiut asta, nu numai că s-ar fi tuns acolo jos, ci şi-ar fi luat cu ea periuţa de dinţi şi un tub cu pastă Crest.

Când îşi puse braţele în jurul ei, Irene se crispă şi simţi că i se taie respiraţia. Apoi se relaxa. Foarte încet, însă. Pelvisul lui era lipit de fundul ei şi îi simţi dimensiunile considerabile ale bărbăţiei, dar se pare că el nu se gândea decât la odihnă, deoarece penisul îi era flasc.

Îi cuprinse sânul stâng şi îşi trecu degetul mare peste cicatricea pe care i-o lăsase operaţia.

— Ce-i asta? o întrebă el.

— După părerea doctorului meu, spuse ea, cu o voce care numai calmă nu mai era acum, acolo ar fi fost un cancer peste vreo cinci ani. Aşa că a tăiat şi a scos ce era înăuntru înainte să… nu ştiu cum să spun. Metastazele apar mai târziu, dacă se întâmplă să apară.

— Înainte să înflorească? zise el.

— Da. Aşa. Exact.

Sfârcul i se făcuse ca de piatră. Cu siguranţă că îl simţea şi el. Of, ce aiurea era totul.

— De ce îţi bate inima atât de tare? o întrebă el. Ţi-e teamă de mine?

— Mi-e… da.

— Să nu-ţi fie, şopti el. Am terminat cu omorâtul.

Urmă o lungă pauză în întunericul adânc. Nu se auzea decât zumzetul îndepărtat al maşinilor pe autostradă.

— Deocamdată, adăugă el.

— Aha, suspină ea uşor. Asta e bine.

Mâna lui pe sânul ei. Răsuflarea lui pe gâtul ei. După o eternitate (o oră? cinci minute doar?), respiraţia lui deveni mai profundă şi ea înţelese ca adormise. Se simţi atunci şi mulţumită, dar şi dezamăgită. Câteva minute mai târziu aţipi şi ea şi dormi mai bine decât o făcuse vreme îndelungată. Dacă prietenii lui cei morţi îi apărură în vise, nu o deranjă câtuşi de puţin. Când se trezi, văzu că era opt dimineaţa, iar el stătea complet gol lângă fereastră, privind afară printr-o despicătură în draperii.

— Ai reuşit să dormi? îl întrebă ea,

— Puţin. Plecăm acum?

15

Ar fi putut ajunge în Manhattan pana la ora trei după-amiază şi, fiind duminică, ar fi putut să circule cu maşina prin oraş mult mai uşor decât luni dimineaţa, în timpul orei de vârf; însă camerele de hotel erau scumpe în New York şi chiar dacă ar fi luat una singură pentru amândoi, tot ar fi fost nevoită să apeleze la unul din cardurile ei bancare. Aşa că au rămas la Motelul 6 din Harwich, Connecticut. A plătit doar o cameră, iar în noaptea aceea bărbatul a făcut dragoste cu ea. Iar ea a simţit că a făcut-o nu pentru că şi-o dorea neapărat, ci pentru că înţelesese că asta îşi dorea ea. Poate chiar că de asta avea ea nevoie.

A fost ceva extraordinar, cu toate că nu ar fi fost în stare să explice cum anume. Cu toate acele cicatrice sub palmele ei, unele aspre, altele mai netede, avusese în permanenţă sentimentul că făcea dragoste cu un vis. Şi în timpul nopţii chiar a *visat*. Iar în visul ei era un câmp plin cu trandafiri roşii şi un Turn imens din piatră neagră în capătul lui. Pe la jumătatea distanţei spre vârf se vedeau sclipiri de lămpi roşii… numai că avea impresia că acelea nu erau deloc lămpi, ci ochi.

Ochi *îngrozitori*.

Şi auzi o mulţime de voci, voci care cântau, mii de voci; şi înţelese că unele dintre ele erau vocile prietenilor ei pierduţi. Se trezi cu obrajii uzi de lacrimi şi cu un sentiment cumplit de pierdere, cu toate că el încă mai era alături de ea. După ziua de astăzi nu îl va mai vedea niciodată. Şi era mai bine aşa. Totuşi, ar fi dat orice să-l simtă cum mai face o dată dragoste cu ea, cu toate că înţelegea că nu era ea cea cu care făcea el dragoste. Chiar şi în momentele când era adânc înlăuntrul ei, gândurile lui erau plecate departe, cu vocile acelea.

Cu vocile acelea pierdute.

III
DIN NOU ÎN NEW YORK
(ROLAND SE LEGITIMEAZĂ)

1

În dimineaţa zilei de luni, 21 iunie, a anului 1999, soarele strălucea deasupra New Yorkului ca şi cum Jake Chambers nu ar fi fost mort într-una dintre lumi, iar Eddie Dean într-o alta; ca şi cum Stephen King nu ar fi zăcut în secţia de Terapie Intensivă a unui spital din Lewiston, zbătându-se între viaţă şi moarte; ca şi cum Susannah Dean nu ar fi fost singură cu durerea ei la bordul unui tren care se zgâlţâia pe şine vechi şi nesigure prin pustiurile întunecate ale Bubuitului de Tunet, îndreptându-se către un oraş-fantomă numit Fedic. Fuseseră unii care hotărâseră să o însoţească până acolo, dar ea le ceruse să o lase în pace şi să nu încerce să lege vreo conversaţie cu ea, iar ei îi respectaseră dorinţa. Ştia că s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi putut să plângă, dar încă nu fusese în stare de asta. Doar câteva lacrimi stinghere îi udaseră obrajii – atâta tot. În plus, mai avea şi senzaţia îngrozitoare că lucrurile erau mult mai grave decât îşi imagina ea.

Haida de, aia nu-i nicio „senzaţie”, croncăni plină de dispreţ Detta din adâncurile unde îşi avea sălaşul, pe când Susannah se uita la pustiul stâncos şi întunecat pe care îl străbătea şi la puţinele ruine ale oraşelor şi cătunelor abandonate atunci când lumea mersese mai departe. *Tu ai o* intuiţie *diviiiină, fată! Singura întrebare la care nu poci să dai răspuns e dacă ăla lungu’ şi urâtu’, au puiuţu’ ăla frumuşelu’ s-a dus în vizită la omu’ tău în poiana de la capătu’ cărării.*

— Te rog, nu, murmură ea. Te implor, Doamne, fă să nu fi păţit niciunul nimic. N-aş mai putea suporta încă o pierdere.

Însă Dumnezeu rămase surd la ruga ei, Jake rămase mort, Turnul Întunecat rămase neclintit la capătul Câmpurilor Roşii ale Nimănui, aruncându-şi umbra peste un milion de trandafiri însângeraţi, iar în New York soarele fierbinte al verii îi lumina pe drepţi şi pe nedrepţi deopotrivă.

Puteţi să strigaţi aleluia?

Mulţam-sai.

Acum să vă aud cum răcniţi din toate puterile „amin” în faţa Bombei lui Dumnezeu.

2

Doamna Tassenbaum îşi lăsă maşina în Parcarea Sir Speedy de pe Strada 63 (semnul de pe trotuar reprezenta un cavaler în armură aflat la volanul unui Cadillac, cu lancea ieşită ţanţoşă pe geamul maşinii), unde ea şi David închiriau anual două locuri. Aveau şi un apartament în apropiere, iar Irene îl întrebă pe Roland dacă voia să urce să se spele… cu toate că, se văzu ea nevoită să recunoască pentru sine, bărbatul nu arăta deloc rău. Îi cumpărase o pereche nouă de jeanşi şi o cămaşă albă cu nasturi, ale cărei mâneci el şi le suflecase până la coate. Îi mai luase şi un pieptăn şi un tub cu spumă de păr atât de puternică încât puteai crede că structura ei moleculară era aceea a unui Super-Glue. Îi pieptănase pe spate părul înspicat şi neascultător, dând la iveală frumuseţea şi trăsăturile ascuţite ale unui hibrid interesant: amestec de quaker{137} şi indian cherokee. Cel puţin, aşa şi-l imagina ea. Îşi pusese din nou pe umăr traista cu Orize în care ascunsese şi pistolul împreună cu cartuşiera. Ca să le ferească de ochii eventualilor curioşi le înfăşurase în tricoul cu „Întoarcerea la vatră”.

Roland clătină din cap:

— Îţi mulţumesc, dar aş vrea să termin mai repede ce am de făcut ca să mă întorc acolo unde este locul meu.

Se uită trist la puhoaiele de oameni de pe trotuare şi adăugă:

— Dacă există vreun loc pe care să-l numesc „al meu”.

— Ai putea să rămâi vreo două zile în apartament şi să te odihneşti, îi spuse ea. Aş sta şi eu cu tine.

Şi ne-am trage-o de ţi-ar ieşi creierii prin urechi, completă ea în gând şi nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Adică, ştiu că nu ai să vrei, dar îmi doresc să *ştii* că oferta e valabilă.

Pistolarul dădu din cap. Ştia.

— Mulţam, dar există o femeie care mă aşteaptă să mă întorc la ea cât pot de repede.

Dar chiar şi în propriile-i urechi vorbele acestea sunau a minciună. Cu toate câte se întâmplaseră, o parte din mintea lui bănuia că Susannah Dean avea tot atâta nevoie în viaţa ei de Roland de Gilead, pe câtă nevoie are un bah-bo{138} de şoricioaică în biberon. Dar Irene Tassenbaum îi acceptă explicaţia. În fond, o parte din ea era nerăbdătoare să se întoarcă la soţul ei. Îl sunase cu o seară în urmă (de la un telefon public situat la un kilometru şi jumătate distanţă de motel, din considerente de siguranţă) şi avea impresia că reuşise să recapete atenţia lui David Seymour Tassenbaum. Sigur, în comparaţie cu întâlnirea ei cu Roland, atenţia lui David venea pe locul al doilea, însă, Dumnezeule, oricum era mai bună decât nimic. Roland Deschain va ieşi foarte curând din viaţa ei, lăsând-o să se întoarcă singură la casa de vacanţă din New England, unde va trebui să încerce să-i explice soţului cele întâmplate. O parte din ea suferea pentru această

pierdere iminentă, dar în ultimele patruzeci de ore avusese parte de atâta aventură cât să-i ajungă tot restul vieţii. Nu credeţi? Acum lumea i se părea mult mai străvezie decât şi-ar fi putut imagina vreodată că ar fi posibil. Iar realitatea – mai vastă.

— În regulă, zise ea. Vrei să ajungi mai întâi în intersecţia dintre Second Avenue şi Strada 46. Aşa este?

— Da.

Susannah nu apucase să-i povestească prea multe despre întâmplările prin care trecuse după ce Mia pusese stăpânire pe trupul lor comun, însă pistolarul ştia că acolo era o clădire înaltă (de tipul celor pe care Eddie, Jack şi Susannah le numeau „zgârie-nori") pe locul fostului teren viran şi Corporaţia Tet era cu siguranţă înăuntrul ei.

— Avem nevoie de tac-sii?

— Crezi că tu şi prietenul tău cu blăniţă aţi fi în stare să mergeţi pe jos preţ de şaptesprezece cvartale scurte şi două sau trei mai lungi? E alegerea voastră, dar mie mi-ar plăcea să mă dezmorţesc puţin.

Roland nu avea nici cea mai mică idee despre lungimea unui cvartal, dar era foarte dispus să afle, mai ales că îi dispăruse durerea aceea atroce din soldul drept. Acum Stephen King se chinuia din cauza ei, precum şi din cauza celei din din coastele frânte şi din capul spart. Roland nu-i invidia suferinţa, dar considera că durerile acelea ajunseseră, într-un final, la proprietarul lor de drept

— Să mergem, spuse el.

3

Cincisprezece minute mai târziu, pistolarul ajunse vizavi de uriaşa construcţie întunecată, ce se avânta spre cerul verii. Peste măsură de uluit, incerca din răsputeri să nu caşte gura ca prostul. Nu era Turnul Întunecat, Turnul *lui* Întunecat (cu toate că nu s-ar fi mirat deloc să afle că unii dintre cei care se duceau la serviciu în acel „turn din nori", printre care se numărau şi câţiva cititori fideli ai aventurilor lui Roland, exact aşa botezaseră clădirea de la numărul 2, Hammarskjöld Plaza), însă nu se îndoia câtuşi de puţin că era reprezentantul Turnului în Lumea aceasta Decisivă, la fel cum trandafirul reprezenta câmpul plin cu trandafiri, câmp pe care el îl văzuse în atâtea vise.

De acolo auzea şi vocile care cântau, reuşea să le audă peste larma aglomeraţiei şi a maşinilor. Femeia fusese nevoită să-i strige numele de trei ori şi, în cele din urmă, să-l tragă de mânecă pentru a-i capta atenţia. Când se întoarse spre ea – cu părere de rău – îşi dădu seama că nu la turnul de peste stradă se uita ea (vedeţi voi, ea se născuse şi crescuse la o oră distanţă de Manhattan, aşa că zgârie-norii i se păreau ceva normal), ci privea fascinată la părculeţul de pe partea lor.

— Nu ţi se pare un loc minunat? Trebuie că am trecut pe aici de sute de ori, dar nu l-am mai observat până acum. Vezi fântâna? Şi ţestoasa din piatră?

Le vedea. Şi, cu toate că Susannah nu-i povestise partea aceasta, Roland ştia că ea fusese aici – împreună cu Mia, fiică a nimănui – şi că stătuse pe băncuţa din imediata apropiere a carapacei ude a ţestoasei. Şi-o putea imagina acolo.

— Aş vrea să intru, spuse Irene cu sfială. Se poate? Avem timp?

— Avem, răspunse el, intrând în urma ei pe micuţa poartă din fier forjat.

4

Nu se afla nimeni în micuţul scuar, dar liniştea nu era deplină.

— Auzi nişte oameni care cântă? îl întrebă în şoaptă doamna Tassenbaum. Un cor care cântă pe undeva prin apropiere?

— Pe ultimul tău sfanţ că-l aud, răspunse Roland, părându-i rău imediat de vorbele astea, pentru că le învăţase de la Eddie şi îl dureau când le rostea.

Se duse până la ţestoasă şi se lăsă într-un genunchi pentru a o putea studia îndeaproape. Botul ascuţit era ciobit într-un loc, iar pe carapace era o zgârietură în formă de semn de întrebare şi mai multe litere trandafirii, majoritatea şterse aproape complet.

— Ce scrie acolo? îl întrebă ea. E ceva despre o ţestoasă, dar asta-i tot ce reuşesc eu să pricep.

— „Vezi ŢESTOASA cât e de mare.”

Cunoştea cuvintele fără să fie nevoie să le citească.

— Ce înseamnă?

Roland se ridică.

— Sunt prea multe de povestit. Vrei să mă aştepţi cât mă duc eu înăuntru?

Şi făcu un semn cu capul către turnul ale cărui ferestre din sticlă întunecată luceau în soare.

— Da, răspunse femeia. Am să te aştept. Am să stau pe băncuţa asta la soare şi am să te aştept. Mi se pare… reconfortant. Ţi se pare că vorbesc prostii?

— Nu, o linişti el. Şi ai grijă, Irene, dacă încearcă să intre în vorbă cu tine cineva care nu-ţi inspiră încredere, deşi mi se pare puţin probabil, pentru că este un loc sigur, însă dacă e să se întâmple aşa ceva, te rog să te concentrezi cât de tare poţi şi să mă chemi.

Femeia făcu ochii mari.

— Vrei să zici că eşti înzestrat cu al şaselea simţ?

Pistolarul habar nu avea care anume simţ era acela, dar înţelese întrebarea şi dădu din cap.

— Şi ai să auzi? Ai să *mă* auzi când te strig în gând?

Nu era foarte convins de asta. Clădirea putea fi dotată cu dispozitive de amortizare a gândurilor, la fel ca „bonetele-minţii" folosite de cantoi şi, în cazul acesta, i-ar fi fost imposibil să o audă.

— S-ar putea. Însă, cum spuneam, e puţin probabil să ai probleme. Locul acesta este sigur.

Femeia se uită la ţestoasa a cărei carapace sclipea de la stropii de apă din fântână.

— Da, e sigur.

Dădu să surâdă, dar se opri.

— Ai să te întorci, da? N-ai să mă părăseşti fără măcar…

Ridică dintr-un umăr cu un gest care o întinerea cu vreo treizeci de ani.

— …fără măcar un cuvânt de rămas-bun.

— Niciodată. Iar treaba pe care o am în turnul acela nu ar trebui să dureze prea mult.

De fapt, nu era nicio treabă… fireşte, asta doar în cazul în care persoana care se ocupa în prezent de Corporaţia Tet nu ar fi avut cumva ea o treabă cu el.

— Mai trebuie să mergem şi într-un alt loc. Acolo Ete şi cu mine îţi vom spune adio.

— Bine, zise doamna Tassenbaum.

Se aşeză lângă fântână, cu bumblerul la picioare. Banca era udă, iar ea purta o pereche de pantaloni de vară (achiziţionaţi din acelaşi loc de unde-i cumpărase cămaşa şi jeanşii lui Roland), însă nu o deranja câtuşi de puţin. I se vor usca cât ai bate din palme deoarece ziua era călduroasă şi senină. Plus că voia să fie cât mai aproape de ţestoasa din piatră. Voia să-i studieze ochii aceia mici şi negri, ochii aceia atemporali, în vreme ce asculta cântecul dulce. I se părea că va fi extrem de odihnitor. Iar „odihnitor" era un cuvânt pe care nu se gândise în viaţa ei că îl va folosi în legătură cu New Yorkul, însă locul acesta liniştit era cel mai ne-newyorkez din câte văzuse. Îşi zise că ar fi bine să îl aducă şi pe David aici şi, poate, dacă vor sta amândoi pe băncuţa aceasta, lângă ţestoasă, o va asculta cu calm când îi va povesti ce făcuse în cele trei zile cât lipsise şi nu o va crede sărită de pe fix. Sau *prea* sărită de pe fix.

Roland dădu să plece, mişcându-se cu uşurinţă, mişcându-se ca un om în stare să meargă zile şi săptămâni în şir, fără să-şi modifice pasul. *Nu mi-ar plăcea să-l ştiu pe urmele mele*, îşi spuse ea înfiorându-se puţin. Când ajunse la poarta care dădea spre trotuar, pistolarul se întoarse cu faţa la ea. Şi îi spuse pe un ton uşor ritmat:

— Vezi ŢESTOASA cât e de mare!
Poartă lumea toată în spinare.

Gândeşte-ncet şi totuşi blând;
În mintea ei noi stăm oricând.
Pe spinarea ei legăminte se fac toate;
Vede adevărul, dar nu poate să ajute.
Iubeşte marea şi uscatul, iubeşte pe oricine,
Iubeşte chiar şi-un ţânc ca mine.

Apoi se îndepărtă, deplasându-se iute şi graţios, fără să privească îndărăt. Ea rămase pe băncuţă, urmărindu-l din ochi cum aştepta lumina verde a semaforului, în mulţime, şi cum traversă apoi împreună cu ceilalţi. Traista cu Orize de pe umăr se legăna, lovindu-l uşor peste şold. Îl văzu cum urcă treptele clădirii de la numărul 2, Hammarskjöld Piaza, dispărând apoi înăuntru. Se lăsă pe spătarul băncii, închise ochii şi ascultă cântecul acelor voci suave. La un moment dat îşi dădu seama că cel puţin două dintre cuvintele cântecului erau cele care-i alcătuiau numele.

5

Lui Roland i se părea că în clădire intrau mulţimi de *folken*, însă aceasta era doar impresia unui om care-şi petrecuse ultimii ani din viaţă în locuri în mare parte pustii. Dacă ar fi ajuns aici nu la ora unsprezece fără un sfert, ci la nouă fără un sfert, pe când oamenii se grăbeau să ajungă la serviciu, ar fi rămas şocat de puhoaiele de trupuri omeneşti. Acum, însă, cei care lucrau aici se aflau deja la birourile lor, unde produceau documente sau biţi de informaţii.

Geamurile holului de la intrare erau din sticlă transparentă şi aveau o înălţime de două etaje. Poate chiar de trei. Prin urmare, holul era inundat de lumină şi, atunci când păşi înăuntru, dispăru toată durerea care pusese stăpânire pe el din momentul în care îngenunchease lângă Eddie, în mijlocul străzii din Pleasantville. Aici cântecul se auzea şi mai tare, vocile formând un cor uriaş. Şi observă că nu era singurul care le auzea. Oamenii de pe strada se grăbeau la treburile lor cu capetele aplecate, neatenţi la cele din jur, de parcă nici nu voiau să vadă splendoarea delicată şi efemeră a acestei zile ce le fusese dăruită. Înăuntru, nu aveau cum să nu simtă măcar o părticică din ceea ce încânta simţurile pistolarului, din ceea ce el sorbea aşa cum bea însetatul apa în deşert.

Ca prin vis, traversă cu paşi moi pardoseala din marmură trandafirie, ascultând la ecoul pe care-l făceau tocurile cizmelor lui, ascultând conversaţia şoptită a Orizelor din traista de pe umăr. Îşi spuse atunci: *Oamenii care lucrează aici îşi doresc să locuiască tot aici. Poate că nu-şi dau întru totul seama de asta, dar aşa este. Oamenii care lucrează aici caută scuze să lucreze până târziu. Şi au parte de vieţi lungi*

şi roditoare.

În sala înaltă, cu ecou, chiar în centrul pardoselii din marmură era un patrulater din pământ negru, modest. Roland observă cordoanele din catifea de culoarea vinului care îl înconjurau şi îşi spuse că nu aveau ce căuta acolo. Nimeni nu ar intra în grădina aceea mititică, nici măcar vreun can-toi sinucigaş cu vise de fală. Pământul de acolo era sfânt. Trei palmieri pitici fuseseră plantaţi în grădina aceasta, dimpreună cu nişte plante pe care nu le mai văzuse de când plecase din Gilead: acolo parcă li se spunea Spathiphyllum{139}, dar în lumea aceasta poate purtau un alt nume. Mai erau şi alte plante, însă una singură avea importanţă.

În mijlocul patrulaterului, singur, se afla trandafirul.

Roland înţelese dintr-o singură privire că nu fusese replantat. Nu. Tot aici fusese şi în 1977, când nu era nimic în jurul lui decât un teren viran, plin cu gunoaie şi cărămizi sparte, deasupra căruia trona un panou anunţând că Firma de Construcţii Mills şi Agenţia Imobiliară Sombra vor construi acolo un Complex Rezidenţial de Lux purtând numele „Golful Ţestoasei”. În schimb, fusese ridicată clădirea aceasta cu o sută de etaje pe terenul viran şi *în jurul* trandafirului. Oricare ar fi fost afacerile derulate aici, importanţa lor era de natură secundară.

2 Hammarskjöld Plaza era un altar.

6

Roland simţi o bătaie uşoară pe umăr şi se întoarse atât de brusc încât atrase câteva priviri alarmate. El însuşi se simţea alarmat. De ani, de foarte mulţi ani, probabil de la începutul adolescenţei sale, nimeni nu mai reuşise să se apropie atât de mult fără ca el să-l audă. Iar pe pardoseala aceasta din marmură, paşii respectivului cu siguranţă că ar fi fost…

Tânăra (şi foarte frumoasa) femeie care îl abordase era şi ea surprinsă de reacţia lui impetuoasă, însă mâinile pistolarului, în loc să-i apuce umerii spre care se întinseseră, prinseră doar aerul, izbindu-se apoi una de cealaltă, cu un pocnet ce răsună până spre tavan, un tavan la fel de înalt ca acela din Leagănul din Lud. Ochii verzi ai femeii erau mari şi precauţi, iar el ar fi putut să jure că nu se citea nimic rău în ei. Totuşi… mai întâi să fie luat prin surprindere, apoi să dea greş în halul ăsta…

Se uită la picioarele femeii şi primi o parte din răspunsul căutat. Tânăra era încălţată cu un tip de pantofi de care el nu mai văzuse niciodată, cu tălpi groase dintr-un fel de material ce semăna cu o spumă. Încălţări ce nu ar face niciun zgomot pe o suprafaţă dură. Cât despre femeie…

Şi când se uită mai bine la ea, se simţi încredinţat de două lucruri:

în primul rând, el mai „văzuse corabia cu care ajunsese ea la mal” (figură de stil folosită de locuitorii din Calla Bryn Sturgis pentru a exprima asemănarea dintre membrii aceleiaşi familii); în al doilea, tocmai descoperise că în lumea aceasta, în Lumea aceasta Decisivă, apăruse o nouă generaţie de pistolari, iar el fusese acostat de unul dintre ei.

Şi ce alt loc mai potrivit pentru o asemenea întâlnire dacă nu chiar în faţa trandafirului?

— Văd trăsăturile tatălui tău pe chipul tău, dar nu-mi pot aminti numele lui, spuse Roland cu glas scăzut. Spune-mi-l tu, dacă nu-ţi este cu supărare.

Tânăra surâse, iar Roland simţi că are în vârful limbii numele căutat. Apoi îl pierdu iarăşi, aşa cum se întâmplă adesea: ţinerea de minte poate fi atât de ruşinoasă uneori.

— Nu l-ai cunoscut pe tatăl meu… deşi înţeleg de ce ţi se pare că îl ştii. Dacă vrei, am să-ţi explic mai târziu, domnule Deschain. Deocamdată trebuie să te conduc la etaj. Cineva doreşte să…

Se întrerupse, părând oarecum nesigură, de parcă acel cineva o instruise să folosească un anumit cuvânt doar ca să se facă de râs. Atunci îi apărură gropiţele în obraji, iar ochii verzi se îngustară într-un mod fermecător, de parcă şi-ar fi spus *Dacă vor să glumească pe socoteala mea, n-au decât.* Şi continuă:

— …să stea la *palavre* cu tine.

— În regulă, răspunse el.

Ea îi mai atinse încă o dată umărul, ca să-l mai ţină o clipă în loc.

— Mi s-a cerut să mă asigur că ai citit ce scrie pe semnul din Grădina Grinzii, îi zise ea. Vrei să citeşti?

Roland se scuză pe un ton sec:

— O să citesc dacă pot, însă am probleme cu limba voastră scrisă, deşi se pare că o vorbesc destul de bine atunci când sunt pe partea aceasta.

— Cred că vei fi în stare să citeşti asta, îi spuse ea. Încearcă.

Şi îl atinse din nou pe umăr, întorcându-l uşor cu faţa la bucata de pământ din mijlocul holului. Roland ştia prea bine că pământul acela nu fusese adus cu roabele de vreo echipă de grădinari pricepuţi, ci era chiar pământul acelui loc.

La început se uită în van la micuţa placă din aramă, aşa cum în van se uita de obicei şi la vitrinele magazinelor, ori la copertele „rezistelor”. Şi tocmai voia să spună că totul era în zadar, tocmai voia să o roage pe tânăra cu chip vag familiar să îi citească ea ce era scris acolo, când literele se metamorfozară chiar sub ochii lui, devenind Literele Nobile din Gilead. Atunci reuşi să citească fără probleme. Când isprăvi, literele se schimbară la loc.

— Bună şmecherie, spuse el. A fost un răspuns la gândurile mele?

Femeia zâmbi (buzele îi erau acoperite cu ceva lucios şi roz) şi dădu din cap.

— Da. Dacă ai fi fost evreu, ai fi citit cuvintele acelea scrise în ebraică. Dacă ai fi fost rus, ai fi văzut litere chirilice.

— Adevăr grăieşti?

— Adevăr.

Holul imens îşi recăpătase ritmul normal… numai că, aşa cum înţelese Roland acum, ritmul acestui loc nu va semăna niciodată cu cel din alte clădiri cu birouri. Cei care trăiau în Bubuit de Tunet sufereau întreaga viaţă de pe urma unor afecţiuni mărunte ca abcesele şi eczemele şi durerile de cap şi otitele; şi mureau (probabil la o vârstă destul de tânără) din cauza unor beteşuguri grave şi chinuitoare, cel mai probabil unul din cancerele acelea care te rodeau pe dinăuntru şi pe dinafară şi îţi mistuiau nervii, aşa cum lemnele erau mistuite de flăcările la care îşi încălzeau mâncarea. Ce se întâmpla aici era exact opusul: sănătate şi armonie, bunăvoinţă şi generozitate. Aceşti *folken* nu auzeau cântecul trandafirului, nu tocmai, însă nici nu aveau nevoie să-l audă. Ei erau cei binecuvântaţi de soartă şi, pe undeva, îşi dădeau toţi seama de asta… iar această conştientizare era cel mai mare câştig al lor. Pistolarul se uită la ei cum intrau în clădire şi traversau holul, îndreptându-se către cutiile acelea care îi urcau la etaj şi cărora ei le ziceau „asciensoare”. Se uită la ei cum păşesc sprinteni, legănându-şi în mâini sacii şi traistele (bagajele şi armele acestei lumi). Şi văzu cum niciunul nu mergea în linie dreaptă spre lifturi. Câţiva se opriră în faţa locului pe care tânăra îl numise Grădina Grinzii, dar chiar şi ceilalţi făceau un ocol mic în direcţia aceea, ca atraşi de un magnet puternic. Dar dacă încerca cineva să facă rău trandafirului? Roland văzu un agent de pază la o măsuţă lângă ascensoare, însă era gras şi bătrân. Dar nu avea nicio importanţă. Dacă ar fi făcut cineva vreun gest ameninţător la adresa trandafirului, o sirenă de alarmă s-ar fi declanşat în minţile tuturor celor din holul acesta, pătrunzătoare şi imperativă, ca fluierul acela pe care doar câinii îl pot auzi. Şi s-ar năpusti cu toţii asupra potenţialului asasin al trandafirului. Iute şi fără să le pese de propria lor siguranţă. Trandafirul fusese în stare să se apere singur atunci când trăia printre gunoaiele şi buruienile de pe terenul viran (sau fusese în stare să-i atragă acolo pe cei capabili să-l protejeze), iar asta nu se schimbase.

— Domnule Deschain? Vrei să mergem sus acum?

— Da, răspunse el. Arată-mi drumul.

7

Abia ajunseseră la uşile „asciensoarelor” când Roland îşi dădu seama de ce i se părea cunoscută tânăra aceea. Poate îşi amintise atunci când o văzuse din profil, atunci când îi privise cu luare-aminte

forma maxilarului. Îşi aminti ce îi povestise Eddie despre discuţia cu Calvin Tower, după ce îi dăduse afară pe Jack Andolini şi pe George Biondi din Restaurantul Spiritual al Manhattanului. Tower îi spusese atunci ceva despre familia de avocaţi a bunului său prieten. *Le place să se laude cu cel mai neobişnuit antet din tot New Yorkul, poate chiar din toată ţara. „DEEPNEAU" şi atât*

— Eşti fiica lui Aaron Deepneau? o întrebă el pe femeie. Sigur că nu, eşti mult prea tânără. Înseamnă că eşti nepoata lui?

Surâsul ei păli.

— Aaron nu a avut copii, domnule Deschain. Eu sunt nepoata fratelui său mai mare, dar atât părinţii, cât şi bunicul meu au murit când eu eram foarte mică. Airy a fost cel care m-a crescut.

— Îi spuneai Airy? exclamă fermecat Roland.

— Da, în copilărie. Apoi nu m-am putut dezvăţa.

Îi întinse mâna, zâmbind din nou.

— Sunt Nancy Deepneau. Mă bucur nespus de mult să te cunosc. Sigur, sunt şi niţeluş înfricoşată, dar mă bucur mult de tot.

Roland îi strânse mâna, dar gestul lui a fost unul superficial, o atingere fugară. Apoi, cu mult mai multă emoţie (deoarece acesta era obiceiul învăţat din pruncie, cel pe care îl înţelegea), îşi duse pumnul la frunte şi îndoi genunchiul.

— Zile lungi şi nopţi senine îţi doresc, Nancv Deepneau.

Zâmbetul tinerei se făcu mai luminos.

— Şi ţie de două ori mai multe, Roland de Gilead! De două ori mai multe!

„Aciensorul" veni, ei intrară şi urcară până la etajul nouăzeci şi nouă. Unde altundeva?

8

Uşile liftului se deschiseră într-un foaier mare şi rotund. Covorul care acoperea întreaga podea avea culoarea roz-prăfuit, asortându-se cu nuanţa trandafirului. În partea opusă ascensorului era o uşă din sticlă pe care scria **CORPORAŢIA TET**. Roland observă în spatele acestei uşi un hol mai mic, cu un birou la care stătea o femeie ce părea a vorbi de una singură. În partea dreaptă a foaierului erau doi bărbaţi în costume sobre. Stăteau de vorbă, cu mâinile în buzunare, părând relaxaţi, însă Roland observă că această relaxare a lor era doar o aparenţă. În plus, cei doi erau înarmaţi. Sacourile lor erau foarte bine croite, dar cel care ştie unde să caute o armă o şi vede pe sub orice costum, dacă arma respectivă există. Cei doi indivizi stăteau în foaierul acesta vreme de o oră, poate două (chiar şi celor mai buni dintre cei buni le este greu să rămână cu ochii în patru timp mai îndelungat), prefăcându-se că sporovăiesc veseli la fiecare sosire a ascensorului, gata să reacţioneze instantaneu dacă li s-ar fi părut ceva

în neregulă. Iar Roland era întru totul de acord cu asta.

Nu pierdu vremea studiindu-i pe cei doi. Odată ce înţelese ce anume erau aceştia, îşi întoarse privirea spre locul care îl atrăsese încă din clipa când păşise afară din cabină. Pe peretele din stânga se afla un tablou mare, în alb şi negru. O fotografie neînrămată (la început crezuse că acest cuvânt se pronunţă *fotegrafie)* de un metru şi jumătate pe unu, atât de inteligent amplasată pe peretele acela, încât părea o bortă într-o realitate nefiresc de nemişcată. Trei bărbaţi în blugi şi cămăşi descheiate la guler şedeau pe bârna de sus a unui gard, cu cizmele sprijinite de bârna de jos. Oare de câte ori, se întrebă Roland, văzuse el cowboy sau *pastorillas* aşezaţi exact în această poziţie în vreme ce urmăreau cum caii sălbatici erau însemnaţi, prinşi cu lasoul, castraţi sau îmblânziţi? Oare de câte ori stătuse şi el aşa, alături de unul sau mai mulţi membri ai tet-ului său – Cuthbert, Alain, Jamie DeCurry – la fel cum în fotografia aceasta John Cullum şi Aaron Deepneau stăteau la stânga şi la dreapta unui bărbat cu pielea neagră, ochelari cu rame subţiri din aur şi mustaţă mică şi albă? Îl durea tare rău amintirea aceasta şi nu doar mintea îi suferea, ci şi stomacul i se strânse, iar inima îşi acceleră bătăile. Cei trei bărbaţi din fotografie fuseseră surprinşi râzând la ceva şi rezultatul era de o perfecţiune eternă; unul dintre momentele acelea extrem de rare când oamenii sunt fericiţi să fie cine sunt şi să se afle acolo unde se află.

— Părinţii Fondatori, îi spuse Nancy, pe un ton atât amuzat cât şi foarte trist. Au făcut poza asta în concediul din 1986. Erau în Taos, New Mexico. Trei băieţi de oraş în ţara văcarilor, ce părere ai de chestia asta? Nu ţi se pare că se distrau de minune?

— Adevăr grăieşti, fu de acord Roland.

— Îi cunoşti pe toţi trei?

Roland dădu din cap. Da, îi cunoştea, deşi nu îl întâlnise niciodată pe Moses Carver, bărbatul din mijloc. Partenerul de afaceri al lui Dan Holmes. Naşul Odettei Holmes. În fotografie părea un domn viguros şi sănătos, cam de şaptezeci de ani, deşi în 1986 trebuia sa aibă cam optzeci. Poate chiar optzeci şi cinci. Dar fireşte, îşi aduse el aminte, Moses avea o carte câştigătoare: trandafirul din holul acestei clădiri. Trandafirul acesta nu era o fântână a tinereţii, tot la fel cum ţestoasa din piatră din scuarul de vizavi nu era adevăratul Maturin, dar avea el anumite calităţi benefice? Da, avea. Anumite calităţi tămăduitoare? Fără îndoială. Oare credea el că cei nouă ani din viaţa lui Aaron Deepneau între 1977 şi 1986, când fusese făcută fotografia aceasta, fuseseră o perioadă chinuită, plină cu calmante şi tratamente pentru bolile bătrâneţii? Nu, nu credea. Ca printr-un miracol, aceşti trei bărbaţi foarte în vârstă, Carver, Cullum şi Deepneau, se întâlniseră ca să lupte pentru salvarea trandafirului. Şi pistolarul mai credea că singură povestea lor putea fi subiectul unei cărţi, al unei cărţi

excelente şi captivante. După părerea lui, explicaţia pentru înfăţişarea mai tânără a lui Moses Carver era cum nu se poate mai simplă: salvaseră trandafirul, iar trandafirul le fusese recunoscător.

— Când au murit? o întrebă el pe Nancy Deepneau.

— John Cullum s-a stins primul, în 1989, răspunse ea. A fost împuşcat. A mai supravieţuit cam douăsprezece ore în spital, timp în care au apucat toţi apropiaţii lui să-şi ia rămas-bun. Venise la New York pentru şedinţa anuală a consiliului de conducere. Poliţia a spus că a fost vorba despre un jaf în plină stradă, soldat cu un deznodământ tragic. Noi credem că a fost omorât de un asasin trimis ori de Sombra, ori de North Central Positronics. Poate de unul dintre can-toi. Au mai fost şi alte tentative de crimă, care însă au eşuat.

— Atât Sombra, cât şi Positronics sunt organizaţiile care îl reprezintă pe Regele Purpuriu în lumea aceasta, spuse Roland.

— Ştim, spuse tânăra şi întinse mâna către bărbatul din stânga fotografiei, cel cu care semăna ea atât de bine. Unchiul Aaron a trăit până în 1992. Când l-ai cunoscut tu… în 1977?

— Da.

Îi

— În 1977 nu ar fi crezut nimeni că o să trăiască atât de mult.

— L-au ucis tot acei *fayen-folken*{140}*?*

— Nu, i-a recidivat cancerul. S-a stins în patul lui. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Să-i zici lui Roland că am făcut tot ce ne-a stat în putinţă.” Şi uite că îţi zic acum.

— Multam-sai.

Îşi auzi asprimea din glas şi speră ca tânăra să o confunde cu lipsa de delicateţe. Mulţi făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru el, oare nu acesta era adevărul? Începând cu Susan Delgado, în urmă cu atât de mulţi ani.

— Te simţi bine? îl întrebă ea pe un ton scăzut, plin de compătimire.

— Da. Excelent. Şi Moses Carver? *El* când a murit?

Tânăra ridică nedumerită din sprâncene, apoi izbucni în râs.

— Ce…?

— Du-te şi află singur!

Şi-i arătă uşile din sticlă. Lângă secretara care părea a vorbi de una singură apăruse un bătrân ofilit, cu un ciuf alb de puf zbârlit pe cap şi sprâncene asortate. Avea pielea închisă la culoare, dar mai tuciurie era cea a femeii de al cărei braţ se sprijinea el. Cu toată spinarea încovoiată, era înalt, cam de un metru nouăzeci; însă femeia era încă şi mai înaltă, cam de doi metri. Trăsăturile ei nu erau delicate, feminine, ci aveau o frumuseţe aproape sălbatică. Era chipul unei războinice.

Chipul unui pistolar.

Dacă spinarea lui Moses Carver ar mai fi fost dreaptă, l-ar fi putut privi drept în ochi pe Roland. Aşa însă, Carver se văzu nevoit să îşi înalţe puţin capul, ca o pasăre. Părea incapabil să-şi îndrepte gâtul: artrita i-l înţepenise definitiv. Avea ochi căprui, iar albul lor era atât de tulbure încât nu-ţi puteai da seama unde li se termină irisurile, îi râdeau veseli în spatele ochelarilor cu rame din aur. Şi încă mai avea mustăcioara albă, ca în fotografie.

— Roland de Gilead! exclamă el. Cât de mult mi-am dorit să te cunosc, domnule! Cred că dorinţa asta m-a ţinut în viaţă după ce John şi Aaron au plecat pe lumea cealaltă. Dă-mi drumul o clipă, Marian, dă-mi drumul! Trebuie să fac ceva!

Marian Carver se dădu la o parte şi se uită la Roland. Pistolarul nu-i auzi vocea în cap, dar nici nu avea nevoie; i se citea în ochi ce voia să-i spună: *Să-l prinzi dacă dă să cadă, sai.*.

Dar omul căruia Susannah îi zicea „Nenea Mose” nu căzu. Îşi duse la frunte mâna măcinată de artrită strânsă puţin într-o imitaţie de pumn şi îndoi genunchiul drept, trecându-şi toată greutatea pe piciorul ce începu să-i tremure amarnic.

— Heil ţie, ultimul dintre pistolari, Roland Deschain, cel venit din Gilead, fiu al lui Steven şi adevărat urmaş al lui Arthur Eld. Te salută ultimul rămas din Ka-Tet-ul Trandafirului.

Roland îşi atinse şi el fruntea cu pumnul, dar, în loc doar să-şi îndoaie piciorul, se puse în genunchi în faţa bătrânului.

— Heil şi ţie, Nene Mose, naş al lui Susannah, dinh al Ka-Tet-ului Trandafirului, te salut cu toată inima mea.

— Mulţam, spuse bătrânul şi izbucni în hohote tinereşti de râs. Binecuvântată fie întâlnirea noastră în Casa Trandafirului, care pe vremuri ar fi trebuit să devină Mormântul Trandafirului! Ha! Spune-mi că nu este binecuvântată această întâlnire! Poţi să-mi spui asta?

— Nu pot, pentru că ar fi o minciună.

— Vorbeşte! strigă bătrânul, scoţând din nou chicotitul acela vesel. Dar, uite, că fericirea m-a făcut să-mi uit bunele maniere, pistolarule. Ai putea crede că lungana asta de lângă mine îmi este nepoată, căci aveam şaptej de ani când s-a născut, adică în anul nostru una mie nouă sute şi şaizeci şi nouă. Da’ adevărul este…

La urechile lui Roland ajunse *Da’ ateeău’ie*

— …că uneori cele mai bune lucruri din viaţa se petrec la o vârstă înaintată, iar copiii *(copchiii)* reprezintă unul dintre lucrurile acestea, dacă mă întrebi pe mine. Ceea ce-i un mod foarte ocolit de a-ţi zice ca aceasta este fiica mea, Marian Odetta Carver, preşedinte al Corporaţiei Tet din anul 1997, de când am renunţat la funcţie, la vârsta de nouăjopt. Şi nu crezi, Roland, că le-ar îngheţa ouţele rasiştilor şi

misoginilor dacă ar afla că afacerea asta, care acum valorează zece miliarde de dolari, e condusă de o negresă?

Din cauza veseliei şi surescitării tot mai mari, accentul bătrânului se îngroşase, ajungând la ceva de genul: *afaşeea ista, şe faloeasă ţeţe miade dălai, i condussă di o NIII-ghesă?*

— Gata, tată, ajunge, spuse femeia de lângă el.

Vocea îi era blândă, însă nu accepta împotrivire.

— Dacă nu te linişteşti, o să înceapă să-ţi sune monitorul cardiac, plus că timpul acestui domn este foarte preţios.

— Mă ţine din scurt de zici că-s un mucos, zbieră indignat bătrânul.

Însă întoarse capul spre Roland şi-i făcu cu ochiul pe care fiica lui nu-l putea vedea. Gestul lui era unul de o viclenie şi jovialitate de nedescris.

De parcă ea nu ţi-ar cunoaşte toate şmecheriile, bătrâne, îi zise în gând Roland, amuzat în pofida mâhnirii lui neostoite. *De parcă nu ţi le-ar cunoaşte de ani şi ani-delah.*

Marian Carver spuse:

— Vom sta imediat de vorbă cu tine, Roland, însă deocamdată trebuie să văd ceva.

— Ba ’nica nu trebuieşte! exclamă bătrânul, sufocându-se de indignare. ’nica nu trebuieşte! Ce, am crescut o proastă?

— S-ar putea să aibă dreptate, zise Marian, dar paza bună…

— …trece primejdia rea, completă pistolarul. Bună regulă. Ce trebuie să vezi? Ce anume îţi va confirma că sunt cine pretind că sunt şi tu crezi în adâncul sufletului tău că sunt?

— Arma ta, răspunse femeia.

Roland scoase din traistă tricoul cu „Întoarcerea la vatră” şi trase din ei tocul, desfăşură cartuşiera şi îi arătă pistolul cu pat din santal. Auzi şuierul înfiorat al respiraţiei ei, dar se prefăcu a nu-l fi băgat de seamă. Observă şi că cele două gărzi în costume scumpe se apropiaseră de ei. Amândoi bărbaţii făcuseră ochii mari de uimire.

— Iată că-l vedeţi acu’, strigă Moses Carver. Da, cu toţii îl vedeţi! *Dumnezeule!* La fel de bine aţi putea să le povestiţi nepoţilor, atunci când o să-i aveţi, că aţi văzut Excalibur, Sabia lui Arthur, pentru că-i tot un drac!

Roland îi întinse lui Marian revolverul tatălui său. Ştia că va trebui sa îl atingă, confirmându-i astfel identitatea, înainte de a-l conduce în pântecele Corporaţiei Tet (unde persoana nepotrivită ar fi putut face stricăciuni inimaginabile), dar pentru moment femeia părea incapabilă să-şi îndeplinească obligaţia. Apoi ea păru că-şi adună toate puterile şi luă arma, făcând ochii mari atunci când îi simţi greutatea. Cu grijă să nu atingă trăgaciul, ridică ţeava pistolului şi îşi trecu vârful degetului pe fragmentul de ornament din partea superioară:

— Vrei să-mi spui ce reprezintă, domnule Deschain? îl întrebă ea.

— Da, zise el, cu condiţia să-mi spui Roland.

— Voi încerca, dacă asta ţi-este dorinţa.

— Este simbolul lui Arthur, răspunse, trecându-şi şi el degetul peste gravură. Singurul care există pe uşa mormântului său. Este simbolul dinh-ului său şi înseamnă ALB.

Fără să rostească vreun cuvânt, bătrânul întinse poruncitor mâinile-i tremurătoare.

— E încărcat? îl întrebă femeia pe pistolar.

Şi răspunse tot ea, înainte ca Roland să deschidă gura:

— Bineînţeles că este.

— Dă-i-l, o îndemnă el.

Marian păru nesigură, cele două gărzi părură şi mai şi, dar Nenea Mose rămase cu mâinile întinse. Roland dădu din cap. Cu mare reticenţă, femeia îi întinse tatălui său arma. Bătrânul o luă cu ambele mâini, apoi făcu ceva ce-i aprinse şi-i îngheţă deopotrivă inima pistolarului: sărută ţeava cu buzele lui uscate şi zbârcite.

— Ce gust are, îl întrebă Roland cu sinceră curiozitate.

— Are gustul anilor, pistolarule, răspunse Moses Carver, Aşa să ştii.

Şi îi înapoie pistolul fiicei lui, cu patul înainte.

La rândul ei, femeia i-l înapoie lui Roland, parcă bucuroasă că scapă de greutatea lui ucigătoare. Iar pistolarul îl înfăşură din nou în cartuşieră.

— Poftim înăuntru, îi spuse ea. Şi, cu toate că nu avem mult timp la dispoziţie, îţi vom face vizita pe cât de veselă îngăduie tristeţea din sufletul tău.

— Amin, fata mea! Tare bine ai vorbit! spuse bătrânul, lovindu-l pe Roland pe umăr. Să ştii că Odetta mea, căreia tu îi zici Susannah, e în viaţă. M-am gândit că vestea o să te bucure, domnule.

Roland se *bucura* foarte mult şi dădu din cap, exprimându-şi mulţumirile.

— Vino, Roland, îi spuse Marian Carver. Şi fii bine-venit în casa noastră, care este şi casa ta şi în care s-ar putea să nu mai apuci să intri altă dată.

Biroul lui Marian Carver se afla în colţul nordic al etajului nouăzeci şi nouă. Toţi pereţii lui erau în întregime din sticlă, fără nicio traversă sau stinghie, iar priveliştea îl lăsă pe pistolar mut de uimire. Uitându-se afară din colţul acela de clădire, avea senzaţia că pluteşte în spaţiu, deasupra unui orizont a cărui splendoare depăşea orice imaginaţie. Dar priveliştea aceea nu-i era complet străină, căci recunoscu podul suspendat din zare şi câteva din clădirile înalte de pe partea aceasta a lui. Şi nu ar fi avut cum să *nu* recunoască podul, pentru că pe el aproape că muriseră într-o altă lume. Jake fusese răpit de Gasher şi dus la Omul Tic-Tac{141}. Acesta era Oraşul Lud, aşa cum probabil că arătase el la începuturi.

— New York îi spuneţi locului ăstuia? întrebă el. Aşa îi spuneţi, da?

— Da, îi răspunse Nancy Deepneau.

— Şi la podul acela de colo, care parcă stă să se prăvale?

— Podul George Washington, zise Marian Carver. Sau doar GW, dacă eşti localnic.

Deci acela nu era doar podul pe care ajunseseră ei în Lud, ci şi cel pe care plecase Părintele Callahan din New York, la începutul peregrinărilor sale{142}. Roland îşi amintea foarte bine partea aceasta din povestirile lui.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă Nancy.

Vru să refuze, dar îşi dădu seama că i se învârte capul şi se răzgândi. Da, ar fi băut ceva, dar ceva care să-i ascută şi mai mult simţurile care trebuiau ascuţite.

— Nişte ceai, dacă ai, spuse el. Fierbinte şi tare, cu zahăr sau miere. Se poate?

— Se poate, spuse Marian, apăsând un buton de pe biroul ei.

Vorbi apoi cu cineva invizibil şi abia atunci înţelese Roland ce anume făcea femeia aceea din anticameră, cea care părea să vorbească de una singură.

După ce comandă ceaiurile, cafelele şi sandviciurile (pe care Roland nu înceta să le numească „popkin”), Marian se aplecă în scaun, privindu-l drept în ochi.

— Binecuvântată este întâlnirea noastră din New York, Roland, aşa sper, dar timpul petrecut de noi aici nu este… nu este *vital.* Şi bănuiesc că înţelegi de ce.

Pistolarul se gândi la vorbele ei, apoi dădu din cap. Niţeluş cam precaut, dar, de-a lungul anilor, prudenţa ajunsese să fie o a doua lui natură. În cazul prietenilor lui, Alain Johns şi Jamie DeCurry, prudenţa fusese o calitate înnăscută. Nu însă şi pentru el, care avusese tendinţa mai întâi să tragă şi abia după aceea să pună întrebări.

— Nancy ţi-a cerut să citeşti ce scrie pe plăcuţa din Grădina Grinzii, începu Marian. Ai…

— Grădina Grinzii, spuneţi *Dumnezeule* odată cu mine! interveni

Moses Carver.

Pe drumul spre biroul fiicei sale, culesese un baston dintr-un suport în formă de picior de elefant, iar acum lovea cu el în covorul luxos pentru a-şi întări spusele. Marian îi aruncă o privire indulgentă.

— Spuneţi Bomba lui *Dumnezeu!*

— Recenta prietenie dintre tatăl meu şi reverendul Harrigan{143}, care dă „audienţe" în faţa clădirii noastre, nu este chiar un lucru cu care să mă mândresc, oftă Marian, dar n-are importanţă acum. Spune-mi, Roland, ai citit ce scrie pe placă?

Pistolarul făcu un gest afirmativ din cap. Nancy Deepneau folosise un alt cuvânt (semn sau sigul), dar înţelese că era vorba despre unul şi acelaşi lucru.

— Literele s-au preschimbat în cele ale Limbii Nobile. Am putut să citesc foarte bine.

— Şi ce scria?

— DONAT DE CORPORAŢIA TET ÎN ONOAREA LUI EDWARD CANTOR DEAN ŞI JOHN „JAKE" CHAMBERS.

Făcu o pauză mică şi continuă:

— Apoi mai scria „Cam-a-cam-mal, Pria-toi, Gan delah", ce s-ar putea traduce în limba voastră prin ALBUL MAI PRESUS DE ROŞU, ACEASTA ESTE ŞI VA FI DE-A PURURI VREREA LUI GAN.

— Iar pe limba noastră scrie: BINELE MAI PRESUS DE RĂU, ACEASTA ESTE ŞI VA FI DE-A PURURI VREREA LUI DUMNEZEU.

— Lăudat fie Domnul! spuse Moses Carver, lovind cu bastonul în duşumea. Lăudată fie înălţarea lui *Prim*!

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi intră femeia de la biroul din faţă, în mâini cu o tavă din argint. Roland observă fascinat un buton negru suspendat în faţa buzelor ei, prins de o tijă tot neagră ce îi dispărea în păr. Cu siguranţă că era un aparat cu care se vorbea la distanţă, îşi zise el. Nancy Deepneau şi Marian Carver o ajutară să aşeze pe masă ceştile aburinde cu ceai şi cafea, bolurile cu zahăr şi miere, precum şi o cupă cu frişcă. Femeia mai adusese şi o farfurie cu sandviciuri. Stomacul lui Roland scoase nişte chiăieli de bucurie. Pistolarul se gândi la prietenii lui din pământ, care nu mai aveau să simtă gust de popkini; se gândi şi la Irene Tassenbaum, care îl aştepta răbdătoare în micuţul scuar de vizavi. Oricare din gândurile acestea ar fi trebuit să-i alunge foamea, însă stomacul lui nu le luă în seamă şi scoase din nou sunetul acela neruşinat. Da, anumite părţi ale omului sunt complet lipsite de scrupule, aşa cum aflase el încă din copilărie. Luă un popkin, îşi puse în ceai o linguriţă cu vârf de zahăr, apoi mai adăugă şi ceva miere, zicându-şi că n-avea la ce să strice. Va scurta întrevederea aceasta pe cât de mult îi va fi posibil, apoi se va întoarce la Irene, dar între timp…

— Să ai poftă, domnul meu, îi spuse Moses Carver, suflând în ceaşca

lui cu cafea. Dă ceaşca pe gât, dă-o peste cap, păzea, maţe, vine ceva cald! Hei-hei-hei!

— Tata şi cu mine avem o casă pe Montauk Point, zise Marian, turnându-şi frişcă în cafea, şi ne-am dus acolo în weekendul trecut. Sâmbătă după-amiaza, pe la ora cinci şi cincisprezece, am primit un telefon de la unul din agenţii de pază de aici. Sunt angajaţi de Consorţiul Hammarskjöld Plaza, însă Corporaţia Tet îi plăteşte în plus, pentru a ne informa imediat despre eventuale… chestiuni de interes, să le numim. Să ştii, Roland, că am urmărit cu deosebită atenţie placa din holul de la intrare, pe măsură ce se apropia ziua de nouăsprezece iunie. Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că, până pe la cinci şi un sfert în după-amiaza acelei zile, pe ea scria: DONATĂ DE CORPORAŢIA TET ÎN ONOAREA FAMILIEI GRINZII ŞI ÎN MEMORIA GILEADULUI?

Roland se gândi puţin, sorbi din ceaşca cu ceai (fierbinte şi puternic şi delicios), apoi clătină din cap.

— Nu.

Femeia se aplecă spre el, cu ochi scânteietori:

— Şi de ce spui asta?

— Pentru că, până sâmbătă după-amiază, între patru şi cinci, nu era nimic sigur. Chiar dacă am reuşit să-i oprim pe Sfărâmători, nimic nu era sigur până când Stephen King scăpa cu viaţă din accident.

Se uită la cei din jur şi îi întrebă:

— Ştiţi ce sunt Sfărâmătorii, da?

Marian dădu din cap.

— Nu cunoaştem toate detaliile, dar ştim că acum Grinda la distrugerea căreia lucrau este în afara oricărui pericol şi că nu fusese distrusă cât să nu se mai poată regenera.

Şovăi puţin, apoi continuă:

— Şi am aflat de pierderea ta. Am aflat ce s-a întâmplat cu prietenii tăi. Ne pare nespusrău, Roland.

— Băieţii sunt la adăpost, în braţele lui Iisus, interveni tatăl lui Marian. Iar dacă nu, sunt amândoi în poiana de la capătul cărării.

Roland, care dorea din tot sufletul să poată crede asta, dădu recunoscător din cap şi mulţumi bătrânului pentru vorbele frumoase. Apoi se întoarse spre Marian.

— Povestea cu scriitorul a fost pe muchie de cuţit. A fost rănit, rănit foarte grav. Jake a murit salvându-i viaţa. S-a băgat între King şi căruţa cu motor care altminteri l-ar fi ucis.

— King va trăi, zise Nancy. Şi va continua să scrie. Ştim asta dintr-o sursă de încredere.

— Ce sursă?

Marian se aplecă spre el.

— Vei afla imediat, spuse ea. Uite, Roland, ideea este că noi credem asta, suntem siguri de asta, iar viaţa lipsită de primejdii a lui King din

următorii ani dovedeşte că misiunea ta în privinţa Grinzilor este încheiata: Ves'-Ka Gan.

Roland dădu din cap. Cântecul nu va înceta.

— Mai avem foarte mult de lucru, continuă Marian, estimăm că cel puţin încă treizeci de ani de acum înainte, dar…

— Dar este treaba *noastră,* nu a ta, spuse Nancy.

— Şi ştiţi asta din aceeaşi „sursă de încredere"? întrebă Roland sorbindu-şi ceaiul.

Deşi lichidul era foarte fierbinte, băuse deja jumătate de ceaşcă.

— Da. Ţi-ai atins scopul de a înfrânge forţele Regelui Purpuriu. Însuşi Regele Purpuriu…

— Ăsta n-a fost *nicicând* scopul lui, aşa cum ştii şi tu prea bine! o întrerupse bătrânul de o sută de ani, lovind din nou cu bastonul. Scopul lui…

— Ajunge, tată.

Asprimea din vocea fiicei îl făcu pe bătrân să clipească speriat.

— Nu, nu, lasă-l să vorbească, zise Roland, atrăgând toate privirile celor din jur, surprinşi (şi puţin înspăimântaţi) de tonul lui sec, şfichiuitor. Lasă-l să vorbească, pentru că spune adevărul. Dacă tot este să dăm cărţile pe faţă, măcar să le dăm pe toate. Pentru mine Grinzile nu au fost niciodată altceva decât un mijloc pentru a-mi atinge ţelul. Dacă s-ar fi sfărâmat, s-ar fi prăbuşit şi Turnul. Iar dacă s-ar fi prăbuşit Turnul, nu aş fi avut cum să ajung la el şi să mă urc în vârful lui.

— Vrei să spui că ţi-a păsat mai mult Turn decât de existenţa eternă a universului, zise Nancy Deepneau, încercând înţeleagă şi privindu-l pe Roland cu un amestec de uluire şi dispreţ. Decât de existenţa *tuturor* universurilor.

— Turnul Întunecat *este* el însuşi existenţă, spuse Roland, şi mi-am sacrificat mulţi prieteni de-a lungul acestor ani, printre care şi un băiat care mă numea „tată". Mai presus de toate, mi-am sacrificat şi sufletul, doamnă-sai, aşa că, rogu-te, întoarceţi oglinda aia mincinoasă în altă direcţie.

Tonul lui era politicos, dar înfiorător de îngheţat. Nancy Deepneau se făcu albă la faţă şi mâinile începură să-i tremure atât de tare, încât Roland se întinse şi-i smulse ceaşca cu ceai din ele, ca să nu se verse şi să o opărească.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, continuă el. Înţelegeţi-mă acum, pentru că nu va mai exista o altă dată. Ce a fost înfăptuit, şi bine, şi rău, s-a înfăptuit în ambele lumi, în numele lui ka şi împotriva lui. Însă există mult mai multe decât vă puteţi voi închipui dincolo de toate lumile acestea; şi mai multe decât puteţi voi bănui în spatele lor. Nu am timp, aşa că haideţi să continuăm.

— Bine zis, domnul meu! mormăi Moses Carver, lovind din nou cu

bastonul.

— Îmi pare sincer rău dacă te-am jignit, spuse Nancy.

Roland nu îi răspunse, deoarece ştia că nu-i părea câtuşi de puţin rău. Îi era doar teamă de el. Urmară câteva momente de tăcere stânjenitoare, cărora le puse capăt Marian Carver:

— Noi nu avem Sfărâmători la dispoziţie, Roland, dar avem la ferma noastră din Taos vreo doisprezece telepaţi şi persoane cu puteri paranormale. Rodul muncii lor nu este întotdeauna sigur, dar e întotdeauna mai puternic decât suma capacităţilor lor individuale. Cunoşti termenul „minte-bună”?

Pistolarul dădu din cap.

— Ce fac ei este o variantă a acestui concept, îi explică femeia, cu toate că sunt convinsă că nu-i nici pe departe la fel de puternic precum lucrătura Sfărâmătorilor din Bubuit de Tunet.

— Pen’că acolo erau sute, mârâi bătrânul. *Şi* mai bine hrăniţi.

— Dar şi pentru că slujitorii Regelui Purpuriu aveau de grijă să-i răpească pe cei deosebit de puternici, adăugă Nancy. Îi alegeau pe cei mai buni. Totuşi şi ai noştri şi-au făcut treaba destul de bine.

— Cine a avut ideea asta? întrebă Roland.

— Oricât ţi s-ar părea de ciudat, partenere, spuse Moses, cel cu ideea a fost Cal Tower. Niciodată n-a făcut prea multe, de fapt, nemernicu’ ăla nehalit şi cu vise de mărire în capu’ lui tâmpit n-a făcut mai nimic în afară de a-şi strânge cărţile alea de colecţie şi de a dovedi o totală lipsă de interes pentru ce făceam noi. Şi să-ţi mai zic că…

Marian îi aruncă o privire ameninţătoare tatălui său. Roland încercă să rămână serios. O fi avut o sută de ani Moses Carver, dar reuşise să-l caracterizeze pe Cal Tower în doar câteva cuvinte.

— Or’şcât, individu’ citise într-o droaie dă cărţulii d-alea cu sefeuri despre telepatişti puşi la treabă. Ştii ce-s alea sefeurile, da?

Roland clătină din cap. Evident, nu ştia.

— N-are a face. Aiureli dă te doare la devlă. Da’ din când în când le bese mintea câte-o idee mai bunicică. Ia fii atent colea să-ţi zic io una bună. Ai să pricepi dacă ştii despre ce vorbitără Tower cu pretinu’ tău, conaşu’ Dean, acu’ douăjdoi de ani, când conaşu’ Dean veni de-l salvă pe Tower de ăi doi mardeiaşi spălăciţi.

— Tată, îl avertiză Marian. Încetează cu argoul de ghetou. Eşti bătrân, nu prost.

Bătrânul îşi privi fiica; ochii lui mâloşi luceau cu veselie maliţioasă. Apoi se întoarse şi îi făcu iarăşi cu ochiul lui Roland.

— Ăi doi mardeiaşi *macaronari!*

— Mi-a povestit Eddie, aşa este, spuse pistolarul.

Vorbele lui Carver îşi recăpătară claritatea:

— Atunci ştii că au discutat despre o carte cu titlul *Hoganul,* scrisă

de Benjamin Slightman{144}. În titlul de pe copertă era o greşeală de tipar, la fel şi în numele scriitorului; şi exact coincidenţele de tipul acesta sunt cele care învârt mai abitir angrenajele destinului.

— Da, ştiu, spuse Roland.

O singură literă tipărită greşit făcuse ca titlul cărţii să devină *Doganul*, cuvânt cu multe semnificaţii pentru Roland şi tet-ul lui.

— Aşa, vezi? Şi după vizita prietenului tău, Cal Tower a început să se intereseze de tipul acela şi a aflat că mai scrisese şi alte patru cărţi, însă sub numele de *Daniel Holmes.* Era alb precum cearşafurile Ku Klux Klanului, dar numele pe care şi l-a ales era numele tatălui Odettei. Şi fac prinsoare ca nu te miră deloc. Aşa-i?

— Nu mă miră, zise Roland, auzind un alt clinchet slab când rozeta lui ka se mai învârti o gradaţie.

— Iar toate cărţile scrise sub numele Holmes au fost basme science fiction, mai ales despre telepaţii şi paranormalii angajaţi de guvern pentru diverse treburi. Şi de acolo ne-a venit *ideea.*

Se uită la Roland şi izbi triumfător cu bastonul în covor.

— Povestea-i mai lungă, mult mai lungă, dar nu cred că ai timp s-o asculţi. Şi, de fapt, despre asta-i vorba, nu? Despre TIMP. Iar în lumea asta curge într-o singură direcţie.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă pe un ton melancolic:

— Aş da orice, pistolarule, ca să-mi mai pot vedea o dată fina, dar nu cred că va fi posibil. Doar dacă nu cumva ne vom întâlni în poiana de la capătul cărării.

— Cred că ai dreptate, îi spuse Roland, dar îi voi povesti despre tine. Despre cum te-am găsit, aprig şi plin de viaţă şi…

— *Dooamne*, Bomba lui *Duuumnezeu!* îl întrerupse bătrânul, lovind iar ca bastonul. Bine le mai zici, frate! Vezi să-i spui asta şi *ei!*

— Aşa voi face.

Roland îşi termină ceaiul, puse ceaşca pe biroul lui Marian Carver, apoi se ridică ţinându-se de şold. Va dura mult timp să se obişnuiască cu lipsa durerii, probabil chiar mai mult decât avea el la dispoziţie.

— Acum am să-mi iau rămas-bun de la voi. Trebuie să ajung undeva în apropiere.

— Ştim unde, zise Marian. Te va aştepta cineva acolo. Am avut grijă de locul acela pentru tine. Şi dacă uşa pe care o cauţi este acolo şi mai funcţionează încă, ai să poţi trece prin ea în siguranţă.

Roland făcu o plecăciune uşoară.

— Mulţam, doamnă-sai.

— Dar te rugăm să mai rămâi câteva minute. Avem nişte daruri pentru tine, Roland. Sigur, nu sunt suficiente pentru a te putea răsplăti pentru tot ce ai făcut, indiferent dacă acesta îţi era scopul sau nu, dar s-ar putea să-ţi facă plăcere. Unul dintre darurile noastre este vestea primită de la „minţile-bune” din Taos. Mai avem şi o altă veste de la…

Se gândi puţin şi reluă:

— …de la nişte cercetători mai normali, care lucrează pentru noi chiar în această clădire. Ei îşi zic Calvini, însă nu din pricina vreunei înclinaţii religioase. Cred mai degrabă că-i vorba despre un omagiu adus domnului Tower, care a murit de inimă în magazinul lui cel nou, cu nouă ani în urmă. Sau poate nu-i decât o glumă.

— Dacă-i aşa, e una foarte proastă, mârâi Moses Carver.

— Şi mai avem încă două daruri… din partea noastră. De la Nancy şi de la tatăl meu şi de la mine şi de la încă cineva care nu se mai află printre noi. Vrei să mai stai puţin?

Cu toate că era nerăbdător să plece, Roland rămase. Pentru prima dată de la moartea lui Jake simţi şi o altă emoţie în afară de amărăciune.

Iar aceea era curiozitatea.

11

— Mai întâi, veştile de la oamenii noştri din New Mexico, începu Marian, după ce Roland se aşezase la loc. Te-au urmărit pe cât de mult le-a stat în putere şi, cu toate că au văzut ca prin ceaţă deasă ce s-a întâmplat pe partea cu Bubuit de Tunet, sunt de părere că, înainte de moarte, Eddie i-a spus ceva lui Jake Chambers. Poate ceva de maximă importanţă. Cel mai probabil atunci când zăcea întins, înainte să… nu ştiu cum să zic…

— Înainte să pornească spre Soare-apune, sugeră Roland.

— Da, interveni Nancy Deepneau. Noi credem că a fost ceva important. Mai bine spus, *ei* cred asta. Varianta noastră de Sfărâmători.

Marian se încruntă la ea, ca şi cum ar fi dorit să-i transmită că se cam săturase de întreruperi. Apoi se întoarse spre Roland.

— Când este vorba despre lucruri petrecute pe partea noastră, le este mai uşor să le sesizeze şi sunt destul de siguri – nu sunt convinşi, dar sunt destul de siguri – că Jake ar fi transmis acest mesaj înainte de a muri.

Şovăi, apoi spuse:

— Femeia aceasta care este cu tine, doamna Tannenbaum…

— Tassenbaum, o corectă mecanic Roland.

Mintea pistolarului era în cu totul altă parte.

— Tassenbaum, repetă Marian. Cu siguranţă că ţi-a împărtăşit unele din lucrurile pe care i le-a spus Jake înainte să se stingă, dar s-ar putea să fi omis ceva. Fără să vrea, firește. Doar un amănunt care nu i s-a părut important. Vrei să o rogi să-ţi mai spună încă o dată tot ce i-a zis Jake, înainte de a vă despărţi?

— Am s-o rog, spuse Roland.

Desigur că o va ruga, dar nu credea că Jake i-ar fi încredinţat ei mesajul lui Eddie. Nu, nu doamnei Tassenbaum. Şi acum îşi dădu seama cu stupoare că nu se mai gândise la Ete de când se dăduse jos din maşină. Dar Ete fusese mereu alături de ei, iar acum probabil că se culcase la picioarele femeii care-l aştepta la soare, în părculeţul de peste drum.

— În regulă. Foarte bine. Acum să trecem mai departe, zise Marian, deschizând sertarul din mijlocul biroului său.

Scoase de acolo un plic căptuşit şi o cutiuţă din lemn. Îi întinse plicul lui Nancy Deepneau şi puse cutiuţa pe birou, în faţa ei.

— Nancy îţi va explica despre ce este vorba, spuse ea. Şi te rog mult, Nancy, să vorbeşti scurt şi la obiect, pentru că oaspetele nostru pare nerăbdător să plece.

— Haide, spune-i, o îndemnă pe tânără şi Moses Carver, tot cu o lovitură de baston în covorul scump.

Nancy se uită mai întâi la bătrân, apoi la Roland… sau, mai bine zis, pe lângă el. Îi revenise culoarea în obraji şi părea emoţionată.

— Stephen King, începu ea.

Se opri, îşi drese glasul şi repetă numele scriitorului. După aceea parcă nu-şi mai găsi cuvintele şi se îmbujoră şi mai tare.

— Trage aer în piept, o instrui Roland, şi ţine-l acolo.

Tânăra făcu întocmai.

— Acum dă-l afară.

Scoase un oftat prelung.

— Acum spune-mi ce ai a-mi spune, Nancy, nepoată a lui Aaron.

— Stephen King a scris aproximativ patruzeci de cărţi, spuse ea.

Cu toate că obrajii încă îi ardeau ca focul (iar Roland avea bănuiala că va afla curând motivul îmbujorării ei), vocea îi era mai calmă.

— Un număr uluitor de mare din cărţile acestea, chiar şi din cele de la începuturile carierei sale de scriitor, conţin referiri mai făţişe sau mai ascunse la Turnul Întunecat. Ca şi cum din capul locului numai la el s-ar fi gândit.

— Ce spui tu acum eu ştiu că este adevărul-adevărat, îi zise Roland împreunându-şi mâinile. Şi îţi mulţumesc foarte mult.

Cuvintele pistolarului părură să o liniştească şi mai mult.

— Aşa ne-a venit ideea cu Calvinii, continuă tânăra. Sunt trei bărbaţi şi două femei cu vocaţie academică, ce nu fac absolut nimic altceva de la opt dimineaţa până la patru după-amiaza decât să citească scrierile lui Stephen King.

— Fac mult mai mult decât asta, interveni Marian. Caută locurile, situaţiile, personajele, temele comune din cărţile lui; ba chiar şi menţionările repetate ale unor mărci populare de produse.

— O parte importantă a muncii lor este descoperirea referirilor la oameni care trăiesc sau au trăit în Lumea Decisivă, continuă Nancy.

Oameni adevăraţi, cu alte cuvinte. Şi, evident, caută trimiterile la Turnul Întunecat.

Îi întinse plicul voluminos, iar Roland simţi colţurile tari ale obiectului dinăuntru. Nu putea fi decât o carte.

— Dacă Stephen King a mai scris o *altă* carte care să reprezinte o cheie de boltă, fireşte, în afara seriei cu Turnul Întunecat, atunci noi credem că aceasta este.

Clapa plicului era prinsă într-o clemă. Roland se uită întrebător la Marian şi Nancy. Cele două femei îi făcură semn să-l deschidă. Roland desfăcu clapa şi scoase din plic un volum foarte gros, cu coperta colorată în roşu şi alb. Pe ea nu era niciun desen; doar numele lui Stephen King şi un singur cuvânt.

Roşu pentru Rege, Alb pentru Arthur Eld, îşi zise el. *Albul mai presus de Roşu, aceasta este şi va fi de-a pururi vrerea lui Gan.*

Sau poate nu era decât o simplă coincidenţă,

— Ce înseamnă cuvântul ăsta? întrebă el, arătându-le titlul cărţii.

— *Insomnia*, spuse Nancy. Înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă asta, o întrerupse Roland. De ce îmi daţi mie cartea?

— Pentru că povestea din ea are legătură cu Turnul Întunecat, zise Nancy, şi pentru ca pe unul din personaje îl cheamă Ed Deepneau. De fapt, e personajul negativ al cărţii.

Personajul negativ, gândi Roland. *Nu-i de mirare că s-a înroşit în obraji.*

— Este în familia ta cineva cu numele ăsta? o întrebă el.

— A fost, răspunse ea. În Bangor, adică oraşul pe care îl descrie King când vorbeşte despre Derry, cum e cazul în cartea aceasta. Adevăratul Ed Deepneau a murit în 1947, adică exact în anul naşterii lui King. Era un contabil inofensiv ca laptele cu biscuiţi. Cel din *Insomnia* este un nebun care cade pe mâna Regelui Purpuriu. Şi încearcă să transforme un avion într-o bombă cu care să se ciocnească de o clădire, omorând astfel mii de oameni.

— Să ne rugăm să nu se întâmple aşa ceva niciodată, rosti mohorât bătrânul, privind la cerul New Yorkului din anul 1999. Numai Dumnezeu ştie ce este cu putinţă.

— În poveste planul lui dă greş, spuse Nancy. Cu toate că *mor* nişte oameni, personajul principal, un bătrân pe nume Ralph Roberts, reuşeşte să împiedice tragedia.

Roland o privea încordat pe nepoata lui Aaron Deepneau.

— Vrei să spui că Regele Purpuriu este pomenit în cartea asta? Pe *numele lui adevărat?*

— Da, răspunse tânăra. Acel Ed Deepneau din Bangor, *realul* Ed Deepneau, a fost văr de gradul patru sau cinci cu tatăl meu. Dacă vrei, Calvinii îţi pot arăta arborele nostru genealogic, dar să ştii că

„ramura” unchiului Aaron e destul de săracă. Noi credem că Stephen King a folosit numele acesta în carte ca să încerce să-ţi atragă atenţia, sau să ne atragă nouă atenţia, fără să-şi dea seama de asta.

— Un fel de mesaj din străfundurile minţii lui, şopti Roland, dus pe gânduri.

Nancy se lumină la faţă.

— Da, din subconştientul lui! Da, da, exact la asta ne gândim şi noi!

Dar pistolarul se gândea la cu totul *altceva.* Îşi amintise cum îl hipnotizase el pe King în anul 1977; cum îi spusese să asculte Ves'-Ka Gan, Cântecul Ţestoasei. Oare un cotlon ascuns al minţii lui, partea aceea care nu încetase niciodată să se supună sugestiei hipnotice, pusese Cântecul Ţestoasei în romanul pe care slujitorii Regelui Purpuriu l-ar fi trecut cu vederea pentru că nu făcea parte din „Ciclul Turnul Întunecat”? Lui Roland ipoteza aceasta i se părea plauzibilă, iar numele Dcepneau putea fi un siguJ. Dar…

— Nu pot s-o citesc, spuse el. Poate aş înţelege cate un cuvânt ici şi colo, dar atâta tot.

— Tu nu poţi, dar poate fetiţa mea, îi zise Moses Carver. Fetita mea, Odetta, căreia tu îi spui Susannah.

Roland dădu încet din cap. Şi cu toate îndoielile ce începuseră să-l cuprindă, îşi închipui cum ar fi să stea amândoi lângă foc – un foc mare, pentru că nopţile vor fi reci – cu Ete între ei. Iar vântul îşi va şuiera cântecul mohorât al iernii printre stânci, însă lor nu le va păsa, pentru că vor fi sătui şi le va fi cald, căci vor fi înfăşuraţi în blănurile animalelor pe care ei înşişi le uciseseră, şi vor avea o poveste cu care să-şi treacă timpul.

Vor avea povestea despre insomnie a lui Stephen King.

— Ţi-o va citi ea pe drum, spuse Moses. Pe ultimul vostru drum până la destinaţie, slavă Domnului!

Da, îşi spuse Roland. O *ultimă poveste, un ultim drum. Cel care duce la Can'-Ka No Rey, Câmpurile Roşii ale Nimănui. Şi la Turnul Întunecat. Cel puţin aşa sper.*

Nancy continuă:

— În povestea asta, Regele Purpuriu îl foloseşte pe Ed Deepneau ca să ucidă un singur copil, un băiat pe nume Patrick Danville. Chiar înainte de atentat, în vreme ce Patrick şi mama lui aşteaptă discursul unei femei, băiatul face un desen în care eşti chiar tu, Roland, şi în care Regele Purpuriu pare a fi închis în vârful Turnului Întunecat.

Roland tresări cu putere:

— În *vârf?* Este închis în *vârf?*

— Uşurel, spuse Marian. Linişteşte-te, Roland. Calvinii analizează opera lui King de ani buni, îi studiază fiece cuvânt şi fiecare aluzie, iar rezultatul muncii lor este trimis în New Mexico, la acei *folken* cu „minţile bune”. Şi, cu toate că aceste două echipe nu s-au întâlnit

niciodată, este perfect corect să spunem că lucrează împreună.

— Dar nu putem spune că sunt întotdeauna de acord, strecură Nancy.

— Sigur că *nu-s!* explodă Marian pe un ton exasperat ce indica, fără putinţă de tăgadă, că se săturase până peste cap de atâtea întreruperi. Însă *sunt* de acord cu faptul că aluziile lui King la Turnul Întunecat sunt mai mereu bine camuflate şi că uneori nu înseamnă nimic.

Roland dădu din cap.

— Vorbeşte despre Turn pentru că în străfundurile minţii se gândeşte mereu la el, dar uneori alunecă în graiul păsăresc.

— Aşa este, fu de acord Nancy.

— Dar este limpede că voi nu credeţi că această carte ar fi o pistă falsă, cad altfel nu mi-aţi da-o.

— Într-adevăr, nu credem, spuse Nancy. Însă asta nu înseamnă neapărat că Regele Purpuriu este închis în *vârful* Turnului. Deşi eu cred că s-ar putea să fie.

Roland credea că Regele cel Roşu era prizonier undeva în afara Turnului, într-un fel de balcon. Să fi fost vorba despre intuiţie pură, sau doar aşa voia el să creadă?

— În orice caz, noi credem că tu ar trebui să fii cu ochii în patru după Patrick Danville, spuse Marian. Suntem cu toţii de acord că este o persoană reală, însă nu am reuşit să-l descoperim aici. Poate îi vei da tu de urmă în Bubuit de Tunet.

— Sau mai departe, se băgă iar în vorbă Moses.

Marian dădu din cap:

— Aşa cum ai să vezi şi singur, din povestea pe care King o spune în *Insomnia* reiese că Patrick Danville moare tânăr. *Dar este foarte posibil să nu fie adevărat.* Înţelegi?

— Nu prea.

— Când ai să-l găseşti pe Patrick Danville, ori când el te va găsi pe tine, s-ar putea să fie tot copilul descris în cartea asta, îi explică Nancy. Dar la fel de bine s-ar putea să fie la fel de bătrân ca Nenea Moses.

— Ghinionul lui! chicoti Moses Carver.

Roland privi lung coperta roşu cu alb a cărţii, trecându-şi degetul peste literele în relief ale acelui cuvânt pe care el nu-l putea citi.

— Sunteţi siguri că nu-i decât o simplă poveste?

— Cu începere din primăvara lui 1970, de când a scris fraza *Omul negru fugea în deşert şi pistolarul se ţinea după el*{145}*,* spuse Marian Carver, foarte puţine din scrierile lui Stephen King mai pot fi considerate „simple poveşti”. Poate că el nu-şi dă seama, însă noi da.

Ori poate că toţi anii ăştia în care te-ai ocupat de Regele Purpuriu te-au făcut să ajungi să te sperii şi de umbra ta, dacă nu te superi că-ţi spun, îşi zise Roland. Apoi, cu glas tare:

— Ce sunt atunci, dacă nu-s poveşti?

La întrebarea asta îi răspunse Moses Carver:

— Noi credem că ar putea fi nişte mesaje închise în sticle.

Pronunţase *s'iicle*, aducându-i lui Roland aminte de Susannah. Şi brusc pistolarul simţi că vrea să o vadă, că vrea să se asigure că nu i se întâmplase nimic rău. Iar dorinţa aceasta era într-atât de intensă că-i aduse un gust amar în gură.

— …în marea cea mare.

— Îmi cer scuze, spuse pistolarul. Eram cu minţile duse aiurea.

— Ziceam că noi credem că Stephen King şi-a aruncat sticlele astea cu mesaje în marea cea mare. Cea pe care noi o numim *Prim*. Cu speranţa că vor ajunge la tine şi că mesajele dinăuntru te vor ajuta pe tine şi pe Odetta mea să vă atingeţi scopul.

— Ceea ce ne duce la ultimele noastre daruri, spuse Marian. Daruri reale, de data aceasta. Mai întâi…

Îi întinse cutia cea mică din lemn.

Roland îşi lipi palma stângă pe capacul cutiei, intenţionând să-l deschidă, dar se opri şi îşi privi pe rând interlocutorii. Expresia din ochii lor, de speranţă şi încordare, îl făcu să nu se mai simtă chiar în apele lui. Şi îi veni o idee trăsnită, ce-i drept, însă surprinzător de persuasivă: dar dacă în realitate oamenii ăştia erau nişte agenţi acoperiţi ai Regelui Purpuriu, iar atunci când va deschide cutia, ultimul lucru pe care-l va mai vedea în viaţa asta va îi o hoţoaică-aurie gata armată, care mai avea câteva secunde până la zero. Iar ultimul lucru pe care-l va mai auzi înainte ca întreaga lume să explodeze de jur-împrejurul lui va fi râsul lor dement şi urletul de *Slavă Regelui Purpuriu!* Nu era imposibil, fireşte, însă vine un moment în viaţa fiecăruia dintre noi când trebuie să ai încredere, pentru că altfel înnebuneşti.

Dacă aşa vrea ka, atunci facă-se vrerea lui, îşi spuse şi deschise cutia.

12

Pe catifeaua albastru-închis dinăuntru (coincidenţă sau nu, întocmai culoarea oficială a Curţii Regale din Gilead) se afla un ceas cu lanţ. Pe capacul din aur erau gravate trei lucruri: o cheie, un trandafir şi (cumva între ele, dar puţin mai deasupra) un turn cu ferestre minuscule care urcau în spirală de jur-împrejurul lui.

Uimit, Roland îşi simţi din nou ochii umezindu-i-se. Când se uită iarăşi la ceilalţi – două femei tinere şi un bătrân, creierul şi forţa Corporaţiei Tet – văzu şase persoane în loc de trei. Clipi des, alungându-şi lacrimile.

— Deschide capacul şi citeşte ce scrie pe el, îl îndemnă Moses Carver. Şi nu trebuie să-ţi ascunzi lacrimile de noi, fiu al lui Steven,

căci noi nu suntem nişte maşini asemenea celor cu care ar vrea duşmanii să ne înlocuiască, dacă ar putea.

Roland văzu că bătrânul spunea adevărul, pentru că îi erau uzi obrajii întunecaţi şi ofiliţi. Nancy Deepneau plângea fără să se ferească. Şi, deşi Marian Carver se mândrea cu faptul că era făcută din piatră, ochii ei căpătaseră o sclipire dubioasă.

Apăsă butonul minuscul de pe margine şi capacul se deschise. Înăuntru, limbile delicate indicau ora şi minutul. Cu precizie absolută, era convins de asta. Sub ele, într-un cerc foarte mic, o limbă şi mai mică număra secundele. Pe interiorul capacului erau gravate următoarele cuvinte:

În Mâna lui ROLAND DESCHAIN
din Mâinile Noastre:
MOSES 1SAAC CARVER
MARIAN ODETTA CARVER
NANCY REBECCA DEEPNEAU
Cu *Toată Recunoştinţa Noastră*

Albul Mai Presus de Roşu, Aceasta Este
şi Va Fi De-a Pururi Vrerea lui DUMNEZEU

— Mulţam-sai, spuse Roland cu o voce răguşită şi uşor tremurată. Vă mulţumesc şi v-ar mulţumi şi prietenii mei dacă ar mai putea vorbi.

— Ei *vorbesc* în inimile noastre, Roland, îi spuse Marian. Şi îi vedem foarte bine pe chipul tău.

Moses Carver zâmbea.

— În lumea noastră, Roland, un ceas de aur dăruit cuiva are o semnificaţie specială.

— Care anume este aceasta? întrebă pistolarul.

Ridică ceasul (de departe cel mai frumos pe care îl avusese vreodată) la ureche şi-i ascultă ticăitul clar şi discret.

— Că lucrarea lui e terminată şi că a venit vremea să se ducă la pescuit sau să se joace cu nepoţii, spuse Nancy Deepneau. Însă noi ţi l-am dăruit dintr-un alt motiv. Fie ca ceasul acesta să numere orele pe care le mai ai până să-ţi atingi scopul şi să te anunţe că te vei apropia de el.

— Cum face asta?

— Printre „minţile-bune” din New Mexico este şi un individ cu totul excepţional, zise Marian. Îl cheamă Fred Towne. Intuieşte multe şi rareori se înşală. Ceasul ăsta e un Patek Philippe, Roland. A costat nouăsprezece mii de dolari, iar producătorii lui garantează restituirea întregii sume în cazul că ar lua-o vreodată înainte sau ar rămâne în

urmă. Nu trebuie să-l întorci, deoarece merge cu baterie. Dar *nu* una fabricată de North Central Positronics sau de vreo filială de-a lor, te asigur de asta. Şi bateria asta o să ţină o sută de ani. Totuşi Fred zice că, atunci când te vei apropia de Turnul Întunecat, ceasul se va opri.

— Sau va începe să meargă înapoi, adăugă Nancy. Aşa că trebuie să fii atent la el.

— O, eu cred că vei fi foarte atent, spuse şi Moses Carver. Am dreptate?

— Da, zise Roland.

Se mai uită încă o dată la gravurile delicate de pe capacul din aur, apoi puse cu mare grijă ceasul într-un buzunar şi cutia în celălalt.

— Voi fi foarte atent la ceasul acesta, adăugă el.

— Mai trebuie să fii atent la ceva, îi spuse Marian. La Mordred.

Roland nu zise nimic, aşteptând-o să continue.

— Avem motive să credem că el l-a ucis pe cel căruia tu îi spuneai Walter.

Marian ezită, apoi zise:

— Văd că nu eşti deloc surprins. Pot să întreb de ce?

— Walter a plecat din visele mele, aşa cum durerea mi-a plecat din şold şi cap, răspunse Roland. Ultima dată când l-am visat a fost în Calla Bryn Sturgis, în noaptea grindotremurului.

Însă nu voia să le spună cât de îngrozitoare fuseseră acele vise. Vise în care el rătăcea, dezorientat şi singur, prin coridorul rece şi umed al unui castel, încurcându-se în pânze de păianjeni. Nu voia să le spună cât de înspăimântător fusese zgomotul acela râcâit care-l anunţa că cineva se apropie prin bezna din spate (sau de deasupra). Şi, mai ales, nu voia să le spună cum, cu o fracţiune de secundă înainte de a se trezi, vedea licărul unor ochi roşii şi auzea o şoaptă neomenească: *Tată.*

Îl priveau toţi trei încruntaţi. În cele din urmă, Marian îi zise:

— Păzeşte-te de el, Roland. Fred Towne, tipul de care am pomenit, spune că „lui Mordred îi e fomică-mică". Şi că asta-i foame adevărată, să nu ne lăsăm păcăliţi de limbajul copilăresc. Fred e un om curajos, dar şi lui îi este teamă de… de duşmanul tău.

De fiul meu, de ce nu spui adevărul? Dar ştia motivul. Marian se abţinuse ca să nu-i rănească sentimentele.

Moses Carver se ridică şi-şi sprijini bastonul de biroul fiicei sale.

— Mai am ceva pentru tine, îi spuse el lui Roland. Numai că a fost al tău tot timpul: al tău ca să îl porţi până la destinaţie şi să-l aşezi la temelia Turnului.

Roland nu înţelegea despre ce putea fi vorba. Şi rămase încă şi mai nedumerit atunci când bătrânul începu să-şi descheie cămaşa cu mişcări încete, artritice. Marian vru să-l ajute, dar el îi făcu un semn iritat să îl lase în pace. Sub cămaşa elegantă avea o flanelă de corp, de

tipul acelora care se numeau „slinkum” la Roland acasă. Sub ea se vedea o formă pe care pistolarul o recunoscu imediat şi avu impresia că îi stă inima în loc. O clipă se văzu din nou în cabana de pe malul lacului (cabana lui Beckhardt) cu Eddie alături de el. Şi îşi auzi vorbele: *Pune-ţi la gât cruciuliţa Tuşii Talitha, iar când te vei întâlni cu sai Carver scoate-o de sub cămaşă şi arată-i-o. S-ar putea să-ţi fie foarte greu să-l convingi că intenţiile tale sunt cinstite. Dar mai întâi…*

Crucea atârna acum de un lănţişor fin din aur. Moses Carver şi-l scoase de sub slinkum, se uită zâmbind la Roland, apoi îşi coborî ochii la cruciuliţă. Suflă peste ea. Şi atunci se auzi vocea lui Susannah. Slab, foarte, foarte slab se auzea, dându-i fiori pistolarului:

— L-am îngropat pe Pimsey sub mărul…

Şi se stinse. Câteva secunde nu se mai auzi nimic, iar Carver se încruntă şi vru să sufle din nou. Dar nu mai era nevoie, căci imediat se auzi graiul tărăgănat de yankeu al lui John Cullum. Însă nu părea că vine din cruciuliţă, ci din aerul de deasupra ei.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putere, partenere – *paa’tnee* – şi sper că a fost de bine. Uite care-i chestia: am ştiut întotdeauna că mi-ai dat cruciuliţa asta cu împrumut, aşa că ia-o înapoi, căci e a ta de drept. Tu ştii unde trebuie să ajungă. Eu…

Din momentul acesta, nici măcar auzul ascuţit al lui Roland nu mai reuşi să priceapă vorbele, deja atenuate încă de la *ia-o înapoi*. Însă auzise suficient. Luă cruciuliţa Tuşii Talitha, pe care promisese să o aşeze la temelia Turnului Întunecat, şi şi-o puse iarăşi la gât. Se întorsese la el. Sigur, de ce să nu se întoarcă? Oare nu era ka o roată?

— Îţi mulţumesc, sai Carver, spuse el. Îţi mulţumesc în numele meu, în numele ka-tet-ului meu din trecut şi în numele femeii care mi-a dat-o.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, îi zise Moses Carver. Ci lui Johnny Cullum. Mi-a dat-o când era pe patul de moarte. Avea ceva sânge-n el omu’ ăla.

— Eu… începu Roland şi nu mai putu să continue.

Inima îi era prea plină.

— Eu, reluă el, vă mulţumesc tuturor.

Înclină capul înaintea lor, cu pumnul drept lipit de frunte şi ochii închişi.

Când şi-i deschise, îl văzu pe Moses Carver întinzând braţele subţiri şi bătrâne spre el.

— Acum a venit clipa ca noi să mergem pe drumul nostru, iar tu să mergi pe al tău, îi spuse el. Îmbrăţişează-mă, Roland, şi, dacă vrei, sărută-mă pe obraz de bun rămas şi gândeşte-te la fetiţa mea, pentru că mi-aş dori să îmi pot lua adio şi de la ea.

Roland făcu ce i se ceruse şi, într-o altă lume, pe când moţăia într-un tren cu destinaţia Fedic, Susannah îşi duse mâna la obraz. I se

păruse că Nenea Moses fusese lângă ea, o luase în braţe şi îi spusese adio, noroc şi drum bun.

13

Când coborî din ascensor în holul de la intrare, Roland nu se miră deloc să vadă o femeie cu pulover verde-cenuşiu şi pantaloni subţiri de culoarea muşchiului de copac oprită în faţa grădinii alături de alţi câţiva *folken* cu atitudini pline de respect. Lângă piciorul ei stâng şedea în poponeţ un animal care părea un câine şi nu prea. Roland traversă holul spre ea şi o atinse pe braţ, deasupra cotului. Irene Tassenbaum se întoarse către el, cu ochii mari de uimire.

— Auzi? îl întrebă ea. E la fel ca acel cântec pe care l-am auzit în Lovell, doar că de o sută de ori mai dulce.

— Îl aud, răspunse el şi se aplecă să-l ia în braţe pe Ete.

Îl privi fix pe bumbler în ochişorii conturaţi cu aur şi-i zise:

— Prieten al lui Jake, ce mesaj ţi-a dat?

Ete încercă să i-l comunice, însă nu reuşi să articuleze decât un singur cuvânt care semăna cu *dandana*, vorbă pe care Roland şi-o amintea dintr-un cântec de beţie din tinereţe: *De te-mbeţi în mahala, ai să faci o dandana.*

Şi atunci pistolarul îşi lipi fruntea de cea a micuţului şi închise ochii. Simţea mirosul răsuflării calde a lui Ete. Şi încă ceva: blăniţa bumblerului avea aroma fânului în care se jucaseră Jake şi Benny Slightman nu cu prea multă vreme în urmă. Şi auzi în minte vocea lui Jake Chambers pentru ultima oară:

Să-i spui că Eddie a zis „Fii cu ochii-n patru după Dandelo”. Să nu uiţi!

Şi Ete nu uitase.

14

Ieşiră din clădirea 2 Hammarskjöld Plaza şi tocmai coborau treptele, când se auzi o voce respectuoasă:

— Domnule? Doamnă?

Îi aparţinea unui bărbat în costum negru şi cu o caschetă tot neagră pe cap, care stătea lângă cea mai lungă şi mai neagră maşină pe care o văzuse Roland vreodată. Numai uitându-se la ea, pistolarul se simţea cuprins de nelinişte.

— Cine ne-a trimis o căruţă funerară? întrebă el.

Irene Tassenbaum surâse. Trandafirul o înviorase, ba chiar o emoţionase şi o înveselise, dar tot obosită se simţea. Şi nerăbdătoare să ia legătura cu David, care precis îşi ieşise deja din minţi de îngrijorare.

— Nu-i un dric, îi explică ea. E o limuzină. O maşină pentru oamenii mai deosebiţi… sau pentru oamenii care cred despre ei că ar

fi deosebiţi.

Apoi se adresă şoferului:

— Cât mergem, poţi să rogi pe cineva de la firma dumitale să verifice nişte curse aeriene pentru mine?

— Bineînţeles, doamnă. Îmi puteţi spune care este compania aeriană pe care o preferaţi şi locul unde doriţi să ajungeţi?

— Vreau să ajung în Portland, statul Maine. Compania cu care obişnuiesc să zbor e Rubberband Airlines. Nu ştiu însă dacă au vreo cursă într-acolo astăzi.

Limuzina avea geamuri fumurii, iar interiorul ei era întunecos, luminat doar de un şirag de beculeţe colorate. Ete sări pe un scaun şi începu să se uite cu interes la oraşul care fugea pe lângă ei. Roland fu oarecum surprins să vadă un bar bine aprovizionat pe o latură a cabinei pentru pasageri. Şi-ar fi dorit să bea o bere, dar îşi zise că şi o băutură atât de puţin alcoolizată l-ar fi ameţit. Irene, însă, nu avea probleme de genul acesta, pentru că îşi turnă un lichid de culoarea ambrei, probabil whisky, dintr-o sticlă pătrăţoasă şi ridică paharul către el.

— Fie ca drumul să-ţi fie de-a pururi ascendent şi vântul să-ţi sufle mereu din spate, fermecătorul meu domn, îi zise ea.

Roland dădu din cap.

— Minunat toast. Mulţam-sai.

— Astea au fost cele mai incredibile trei zile din toată viaţa mea. Aşa că şi eu vreau să-ţi mulţam-săiesc *ţie.* Pentru că m-ai ales să te ajut.

Şi pentru că te-ai culcat cu mine, continuă ea în gând. Ea şi cu David încă se mai dezmierdau din când în când. Dar niciodată, nici măcar la începuturi, partidele lor de sex nu semănaseră cu cea de care avusese ea parte cu o noapte în urmă. Niciodată nu-şi imaginase ca ar putea fi ceva atât de intens. Şi, ia să vedem, cum ar fi fost dacă Roland nu ar fi avut mintea plecată pe pustii? Foarte probabil că ar fi făcut-o să explodeze ca artificiile de la 4 Iulie.

Roland dădu iar din cap, cu ochii la străzile acestui oraş, o variantă mai tânără şi mai vie a Oraşului Lud.

— Şi ce faci cu maşina ta? o întreba el.

— Dacă vom avea nevoie de ea înainte de întoarcerea la New York, o să rugăm pe cineva să ne-o aducă în Maine. Cred însă că ne va fi suficient Beemer-ul lui David. Ăsta-i unul din avantajele banilor mulţi. De ce te uiţi aşa la mine?

— Ai o căruţo-mobil care se cheamă *Beamer*{146}*?*

— E în argou, încercă ea să-i explice. Aşa i se spune automobilului BMW. De la Bavarian Motor Works, cum se numeşte compania care îl produce.

— Aha, spuse Roland încercând să-şi compună o expresie

inteligentă.

— Pot să te întreb ceva, Roland?

Îi făcu obişnuitul său semn cu mâna: *dă-i drumul!*

— Atunci când l-am salvat pe scriitor, am salvat şi lumea odată cu el? Eu am sentimentul că am făcut-o cumva. Am dreptate?

— Da, răspunse pistolarul.

— Dar cum se face că destinul lumii a ajuns să depindă de un scriitor care nici măcar nu-i nemaipomenit de bun – şi crede-mă pe cuvânt, pentru că am citit patru sau cinci din cărţile lui? Cum a ajuns să depindă de un asemenea individ destinul întregului univers?

— Dacă zici că nu scrie bine, de ce nu te-ai oprit după prima carte?

Doamna Tassenbaum zâmbi:

— *Touché*. Adevărul e că scrierile lui sunt destul de plăcute, măcar atâta lucru să recunosc. Poveştile sunt bune. Dar n-are nicio legătură cu limbajul literar. Uite, ţi-am răspuns la întrebare, acum răspunde-mi şi tu. Dumnezeu ştie că sunt prea mulţi scriitori care au impresia că lumea se învârte în funcţie de ce scriu ei. Şi mă gândesc în primul rând la Norman Mailer şi la Shirley Hazzard şi la John Updike. Dar se vede treaba că în cazul ăsta lumea chiar a depins de el. Cum de a fost posibil aşa ceva?

Roland ridică din umeri şi zise:

— Aude ce trebuie şi cântă ce trebuie. Adică aude vocea lui ka şi îi cântă cântecul.

Acum Irene Tassenbaum încercă să pară că înţelesese.

15

Limuzina opri în faţa unei clădiri cu o copertină verde deasupra intrării. Lângă uşă stătea un alt bărbat, tot în costum bine croit. Treptele care duceau spre ea erau înconjurate cu o bandă galbenă. Pe ea erau imprimate nişte cuvinte pe care Roland nu le putea citi.

— Zice LOCUL UNEI CRIME, TRECEREA INTERZISA, îi explică doamna Tassenbaum. Dar mi se pare că a fost pusă mai demult. Aveam impresia că dau banda jos imediat ce termină de adunat probele şi de făcut pozele şi de dat cu pensuliţele lor pe unde nici cu gândul nu gândeşti. Probabil că ai duşmani puternici.

Roland era sigur că banda galbenă era de multă vreme acolo; cam de trei săptămâni, de când Jake şi Părintele Callahan intraseră în Dixie Pig, convinşi că acolo îşi vor găsi moartea, dar nedând înapoi. Observă că mai rămăsese un strop de whisky pe fundul paharului femeii şi îl dădu peste cap, strâmbându-se la gustul tare al alcoolului, dar bucurându-se de fierbinţeala care-i cuprinse trupul.

— Ţi-e mai bine? îl întrebă ea,

— Da, mulţam.

Îşi puse mai bine traista cu Orize pe umăr şi coborî din maşină, cu Ete în urma lui. Irene se opri să vorbească ceva cu şoferul, care se părea că reuşise să-i rezerve un loc la un zbor spre Portland. Roland se aplecă şi trecu pe sub banda galbenă, apoi rămase pe loc, ascultând larma oraşului din această zi însorită de iunie, desfătându-se cu vitalitatea lui adolescentină. Niciodată nu va mai călca într-un alt oraş, măcar de atâta lucru era aproape sigur. Şi poate că nu conta. Avea sentimentul că, după New York, oricare alt oraş i s-ar fi părut mai urât.

Paznicul de la intrare (în mod evident un angajat al Corporaţiei Tet, nu al poliţiei locale) coborî pe trotuar lângă el.

— Dacă doriţi să intraţi, domnule, am să vă rog să-mi arătaţi un anumit lucru.

Şi iarăşi Roland îşi luă centura din traistă, iarăşi o desfăşură din jurul tocului, iarăşi scoase pistolul tatălui său. Numai că, de data aceasta nu îl întinse şi nici domnul care solicitase să îl vadă nu-i ceru să i-l dea. Se mulţumi doar să verifice fragmentul de ornament de la capătul ţevii. Apoi dădu respectuos din cap şi făcu un pas în spate.

— Vă voi descuia uşa. Dar, odată intrat, să ştiţi că sunteţi pe cont propriu. Înţelegeţi ce vă spun?

Roland, care fusese mai toată viaţa pe cont propriu, înţelegea foarte bine.

Însă, înainte de a apuca să facă vreo mişcare, simţi cum Irene îl prinde de braţ, răsucindu-l spre ea. Apoi îşi puse mâinile în jurul gâtului lui. Femeia îşi cumpărase şi o pereche de pantofi fără toc, aşa că fu nevoită să-şi dea o idee capul pe spate ca să îl poată privi în ochi.

— Să ai grijă de tine, cowboy.

Îl sărută uşor pe buze – sărut de prietenă – şi se aplecă să-l mângâie pe Ete.

— Şi să ai grijă şi de cowboyul ăsta mititel.

— Am să încerc, spuse Roland. Ai să ţii minte ce mi-ai promis despre mormântul lui Jake?

— Să-i plantez un trandafir, zise ea. Da, am să ţin minte.

— Mulţam.

O mai privi o clipă, consultându-şi intuiţia (sau „flerul”, cum ar fi zis Eddie), şi se hotărî. Din traista cu Orize scoase plicul voluminos în care era cartea cea groasă… cea pe care Susannah nu i-o va citi în timpul călătoriei lor… şi îl puse în mâinile doamnei Tassenbaum.

Aceasta se încruntă nedumerită.

— Ce-i înăuntru? Parcă ar fi o carte.

— Aşa e. Una a lui Stephen King. Pe numele ei, *Insomnia*. Ai citit-o, mă întreb?

Femeia zâmbi uşor, deşi începuse să se obişnuiască cu limbajul lui

arhaic.

— Nu, n-am citit-o. Dar tu?

— Nu. Şi nici n-am s-o citesc. Mi se pare înşelătoare.

— Nu te înţeleg.

— Mi se pare… deşirată, spuse el, gândindu-se la Canionul Ochet din Mejis.

— E al naibii de groasă. Clar e o carte a lui Stephen King. Scrie la kilogram şi americanii cumpără cu tona.

Roland clătină din cap: dacă fusese o glumă, el nu-i sesizase poanta.

— N-are a face, zise Irene. Fac pe nebuna pentru că nu mă pricep la despărţin. Nu m-am priceput niciodată. Vrei să-mi dai mie cartea asta, da?

— Da.

— Bine. Poate când Marele Steve iese din spital, am să-l pun să mi-o semneze. După cum văd eu lucrurile, îmi e dator cu un autograf.

— Sau cu un sărut, spuse Roland, sărutând-o din nou.

Scăpat de grija cărţii, se simţea cumva mai uşor. Mai liber. *Mai ocrotit*. O trase pe femeie mai aproape de el şi o îmbrăţişă. Irene Tassenbaum îl strânse şi ea tare în braţe.

Apoi Roland îi dădu drumul, îşi atinse uşor fruntea cu pumnul şi se întoarse către uşa de la Dixie Pig. O deschise şi se strecură înăuntru fără să se mai uite înapoi. Descoperise că aşa este mai uşor.

16

Trepiedul metalic pe care Jake şi Părintele Callahan îl văzuseră în noaptea aceea fusese adus înăuntru. Roland se împiedică de el, dar reuşi să-l prindă înainte să cadă, pentru că reflexele lui erau mai prompte ca oricând. Citi încet anunţul de pe el, articulând cu grijă cuvintele, dar nereuşind să priceapă decât primul cuvânt: ÎNCHIS. Torţele electrice care luminaseră restaurantul erau stinse acum, dar fuseseră aprinse luminile de urgenţă, care străluceau fără vlagă în zona de dincolo de intrare şi de bar. La stânga era o arcadă care dădea într-un alt salon. Acolo becurile nu erau aprinse şi era beznă ca în iad. Lumina din salonul principal pătrundea pe o distanţă de un metru şi puţin, descoperind capătul unei mese lungi, însă doar atât şi nimic mai mult. Dispăruse draperia pictată despre care îi povestise Jake. Poate că se afla acum în camera cu probe din cea mai apropiată secţie de poliţie, sau poate intrase deja în tezaurul vreunui colecţionar de bizarerii. Roland simţea un iz dezgustător de carne arsă.

În salonul principal erau două sau trei mese răsturnate. Pistolarul observă nişte pete pe mocheta roşie, unele mai întunecate, foarte probabil de sânge, plus o mâzgă de culoare gălbuie care era… altceva.

Zvârle-o la o parte! Măscărici ticălos care crezi în Dumnezeul turmelor de oi, zvârle-o, dacă ai sânge-n tine!

Şi glasul Părintelui, răsunând calm şi neînfricoşat în urechile lui Roland: *Nu-mi pun credinţa în joc la cererea unei creaturi ca tine, sai.*

Părintele. Alt prieten pe care îl lăsase în urmă.

Roland se gândi în treacăt la ţestoasa din fildeş ascunsă în căptuşeala genţii pe care o găsiseră pe terenul viran, dar nu pierdu vremea căutând-o. Dacă ar mai fi fost pe aici, probabil că ar fi auzit-o cum îl strigă. Nu, cel care îşi însuşise pictura cu cavaleri-vampiri la ospăţ luase şi *sköldpadda*, fără să aibă habar ce anume reprezenta, înţelegând doar că era ceva ciudat şi minunat şi nepământean. Păcat, poate ci i-ar fi prins bine.

Pistolarul merse mai departe printre mese, cu Ete tropăind mărunţel în urma lui.

17

Se opri în bucătărie doar cât să se întrebe ce impresie îşi făcuse poliţia din New York despre locul acela. Putea şi jure că bărbaţii în uniforme nu mai văzuseră niciodată ceva asemănător, nu, nici vorbă, nu în oraşul acesta cu instalaţii iscusite şi lumini electrice orbitoare. Aceasta era o bucătărie în care s-ar fi simţit ca acasă chiar şi Hax, bucătarul pe care şi-l amintea din copilărie (şi sub ale cărui picioare moarte împrăştiase, împreună cu prietenul lui cel mai bun, firimituri de pâine pentru păsări). Focurile fuseseră stinse demult, dar mirosul cărnurilor fripte era puternic şi scârbos. Şi aici se vedeau semne de luptă (o oală arsă răsturnată pe dalele verzi de gresie, pete de sânge ars pe una din maşinile de gătit), iar Roland şi-l putu imagina pe Jake croindu-şi drumul prin încăperea uriaşă. Dar fără teamă; nu, băiatului său nu-i fusese teamă. Ba chiar se oprise ca să-l întrebe pe omul de serviciu pe unde să o ia.

Cum te cheamă, nătăfleţule?

Io mi-s Jochabim, ăsta-s io, băiatu' lu Hossa.

Jake le povestise partea asta, dar nu amintirea ei îi vorbea acum lui Roland. Ci vocile morţilor. Le mai auzise şi înainte şi ştia să le recunoască.

18

Ete o luă înainte, la fel cum făcuse şi data trecută când fusese aici. Încă mai simţea mirosul lui Eik, difuz şi mâhnit. Eik o luase înainte, dar nu plecase prea departe; era bine. Eik era bine, Eik îl va aştepta şi, atunci când va veni clipa, atunci când îşi va fi îndeplinit misiunea pe care i-o dăduse Eik, Ete îl va ajunge din urmă şi va merge iarăşi alături de el aşa cum o făcuse mereu. Mirosul îi era ascuţit şi va găsi

alte urme mai proaspete la momentul cuvenit. Eik îl salvase de la moarte, chestie care nu conta. Eik îl salvase de singurătate şi ruşine după ce el, Ete, fusese izgonit de tet-ul rasei lui, iar chestia asta era cea mai importantă dintre toate.

Dar până atunci avea o treabă de făcut. Îl conduse pe omul Olan în cămară. Uşa secretă care dădea spre scară fusese închisă, dar omul Olan începu să pipăie cu răbdare de-a lungul rafturilor cu conserve şi cutii, până descoperi mecanismul care o deschidea. Totul era la fel ca înainte: scara lungă, ce mergea în jos, luminată slab de becurile din tavan; mirosul de mucegai. Simţea şi duhoarea şobolanilor care îşi aveau culcuşul în ziduri; şobolani şi alte creaturi – gândaci ca aceia pe care-i omorâse atunci când fusese aici împreună cu Eik. O, da, ce vânătoare bună fusese aceea şi ar fi fost foarte bucuros să mai ucidă câţiva, dacă i s-ar fi oferit ocazia. Ete îşi dorea ca gândacii să iasă la iveală şi să-l provoace. Dar fireşte că nu apăru niciunul. Îi erau teamă şi aveau dreptate să le fie, căci dintotdeauna neamul lui şi gândacii erau duşmani de moarte.

Începu să coboare scara, cu omul Olan în urma lui.

19

Trecură pe lângă chioşcul părăsit, cu anunţurile lui îngălbenite de vreme (ULTIMA ŞANSĂ PENTRU ACHIZIŢIONAREA DE SUVENIRE DIN NEW YORK şi VIZITAŢI 11 SEPTEMBRIE 2001) şi, cincisprezece minute mai târziu, precis cincisprezece, deoarece Roland îşi verifică ceasul cel nou, ajunseră într-un loc cu multe cioburi împrăştiate pe pardoseala murdară a coridorului. Aici Roland îl luă pe Ete în braţe ca să nu îşi taie lăbuţele. Pe ambii pereţi se înşirau nişte ferestruici sparte. Când pistolarul se uită printr-una, văzu acolo nişte maşinării complicate. Aproape că-l capturaseră pe Jake în locul acesta, îl prinseseră într-un fel de capcană a minţii, dar încă o dată băiatul, dovedindu-se suficient de isteţ şi suficient de curajos, reuşise să scape. *A reuşit să scape din toate pericolele, dar nu a putut scăpa de un individ prea idiot şi prea neatent, incapabil să-şi conducă aşa cum trebuie căruţa pe un drum gol.* Ete lătră la el, iar Roland îşi dădu seama că, fiind din nou cuprins de furie la adresa lui Bryan Smith (şi a lui însuşi), începuse să-l strângă prea tare pe micuţ.

— Mii de scuze, Ete, îi spuse el şi îl puse jos.

Ete porni înainte fără să-i răspundă şi, nu peste mult timp, ajunseră la cadavrele nenorociţilor care-i urmăriseră băiatul de la Dixie Pig. Pe covorul gros de praf al coridorului se puteau vedea urmele pe care el şi Eddie le făcuseră după ce trecuseră prin uşă. Şi auzi din nou o voce-fantomă, de această dată pe cea a conducătorului bătăuşilor.

Îţi ştiu numele după chip, iar chipul după gură. E gura mamei tale, care

i-a supt-o lui John Farson cu atâta bucurie până când el şi-a slobozit…

Roland întoarse cadavrul cu vârful cizmei (în eventualitatea că pistolarul voia să ştie, sau îi păsa în vreun fel, trupul acela era al unui sapiens, pe nume Flaherty, al cărui tată îi vârâse în cap spaima de dragoni… dar nici nu voia să ştie şi nici nu-i păsa) şi se uită la chipul mort şi deja acoperit cu mucegai. Alături de acesta se afla taheenul cu cap de hermelină, ale cărui ultime cuvinte fuseseră *Afurisit să fii atunci, chary-ka!* Iar dincolo de trupurile celor doi şi ale tovarăşilor lor era uşa care îl va scoate pentru totdeauna din Lumea Decisivă.

Cu condiţia să mai funcţioneze.

Ete se apropie de uşă şi se aşeză în faţa ei, uitându-se în spate, la Roland. Bumblerul gâfâia, dar de pe botic îi dispăruse vechiul zâmbet prietenos de mare şmecher. Roland puse palmele pe lemnul de carpen al uşii. Simţi o vibraţie înăbuşită şi tulbure venită de undeva, din străfundurile ei. Da, uşa aceasta încă mai funcţiona, însă nu pentru mult timp.

Închise ochii şi se gândi la felul cum mama lui se apleca deasupra pătuţului său (nu ştia de câtă vreme fusese promovat de la leagăn la pat, dar cu siguranţă că nu de prea multă). Îşi aduse aminte de chipul ei scăldat în lumina filtrată prin terestrele multicolore ale odăii lui, chipul frumos al Gabriellei Deschain, care avea şi fie ucisă chiar de mâinile acestea pe care le mângâia şi le săruta cu atâta dragoste acum. Fiică a lui Candor cel Înalt, soţie a lui Steven, mamă a lui Roland, ea îi cânta cântece de leagăn ca să aibă somnul dulce şi să viseze la tărâmurile acelea pe care doar copiii le cunosc.

Copil mic, copil drag,
Strânge zmeura şirag.
Chussit, chissit, chassit!
Coşul ţi l-ai burduşit!

Atât de mult am umblat, îşi spuse el, cu mâinile sprijinite de uşa din lemn de carpen. *Atât de mult am umblat şi atât de mulţi am răpit în drumul meu, i-am răpit sau i-am ucis, iar ce am reuşit să salvez a fost salvat din întâmplare, dar niciodată nu mi-aş putea salva sufletul, dacă aş avea unul. Dar măcar atât tot am făcut: am ajuns la ultimul drum şi, dacă Susannah va dori să vină cu mine, nu voi fi nevoit să-l străbat singur. Poate mai există speranţă cu care să-mi burduşesc coşul.*

— Chassit, spuse Roland, deschizând ochii în acelaşi timp în care se deschise şi uşa.

Îl văzu pe Ete sărind sprinten prin ea. Auzi zbieretul strident al nimicului dintre lumi şi apoi păşi peste prag, închizând uşa în urmă-i. Tot fără să se uite înapoi.

IV
FEDIC (DOUĂ PERSPECTIVE)

1

Ia priviţi ce strălucire!

La ultima noastră vizită, Fedic era posomorât, întunecat şi murdar, însă cu bun temei: nu era Fedicul cel adevărat, ci doar un fel de substitut creat de portal, un loc pe care Mia îl ştia bine şi şi-l amintea în amănunt (exact la fel cum îşi amintea meterezele castelului, unde fusese adesea înainte ca soarta, întruchipată în cazul acesta de Walter o' Dim, să-i ofere un trup), putându-l astfel recrea, însă astăzi orăşelul părăsit este atât de strălucitor, că-ţi ia ochii (deşi nu mă îndoiesc că vom vedea mai bine de îndată ce privirea ni se va acomoda cu lumina după întunericul din Bubuit de Tunet şi din pasajul subteran de sub Dixie Pig). Toate umbrele au contururile extrem de clare, de parcă ar fi fost decupate cu precizie din postav negru şi apoi întinse pe oggan{147}. Cerul fără nori este de un albastru adânc. Aerul este rece. Vântul care scânceşte prin streşinile caselor abandonate şi prin crenelurile Castelului Discordia este vânt de toamnă, uşor melancolic. În Gara Fedic este oprită o locomotivă cu propulsie atomică (din cele pe care bătrânii le numeau „care de foc"), iar pe ambele laturi ale botului ei sunt scrise cuvintele **DUHUL DIN TOPEKA.** Praful şi nisipul din secole de călătorii au acoperit geamurile înguste ale cabinei mecanicului, făcându-le aproape opace. Dar asta nu mai are niciun fel de importanţă, căci *Duhul din Topeka* făcuse ultimul drum, deşi, chiar şi pe vremea când *alerga* de colo până colo pe şine, mersul nu-i era condus de niciun sapiens. În spatele locomotivei sunt doar trei vagoane. Erau douăsprezece când a plecat din Gara Bubuit de Tunet, în ultima ei cursă; şi tot douăsprezece erau şi când se apropia de acest oraş-fantomă, însă…

Ei, mă rog, de aici încolo e povestea lui Susannah, iar noi o vom asculta atunci când i-o va povesti bărbatului pe care îl numise „dinh" atunci când încă mai exista un ka-tet pe care să îl conducă. Şi iat-o şi pe Susannah, aşezată tot în locul unde am mai văzut-o şi înainte: în faţa Barului „Gin-Puppy". Şi-a priponit de stâlp armăsarul ei din metal, botezat de Eddie „Tricla lui Suzie". Îi este frig şi nu are pe ea decât un biet pulover, dar inima îi spune că aşteptarea se apropie de sfârşit. Şi, Doamne, cât mai speră ca inima ei să nu se înşele, pentru că locul acesta este bântuit. Scâncetul vântului i se pare că seamănă mult prea tare cu plânsetele înspăimântate ale copiilor aduşi aici pentru a li se bolânzi trupurile şi a li se asasina minţile.

În apropiere de baraca lungă cu acoperiş curbat şi ruginit din capătul străzii (cum ce e? Staţiunea Experimentală Arc 16, aţi uitat?) sunt priponiţi caii cenuşii, care nu sunt însă cai, ci cyborgi. S-au mai prăvălit câţiva de la ultima noastră vizită; alţii dau nelinişteţi din capete, de zici că vor să-i vadă mai repede pe călăreţii care vor veni să-i dezlege. Însă una ca asta nu se va întâmpla, deoarece Sfărâmătorii au fost eliberaţi şi au plecat care încotro şi prin urmare nu mai este nevoie de creiere de copii cu care să-şi hrănească talentele.

Şi acum, ia priviţi! Uite-l pe cel pe care doamna noastră l-a aşteptat cât a fost ziulica de lungă. Şi ziulica trecută. Şi cea de dinainte, când şi-a luat rămas-bun de la Ted Brautigan, Dinky Earnshaw şi alţi câţiva. (Însă nu şi de la Sheemie, căci îmi pare tare rău să vă spun că el a plecat în poiana de la capătul cărării.) Uşa Doganului se deschide şi un bărbat iese pe ea. Primul lucru de care îşi dă ea seama este că nu mai şchiopătează. Apoi îi observă cămaşa şi jeanşii noi. Ţoale de firmă. În rest, e la fel de nepregătit ca şi ea pentru vremea aceasta rece. Bărbatul ţine în braţe un animal cu blană deasă şi urechile ciulite. Acesta este un lucru bun, însă nu-l vede pe băiatul în braţele căruia ar fi trebuit să stea animalul. Nu, băiatul nu mai este. Şi inima i se umple de tristeţe. Dar nu şi de surprindere, pentru că ştiuse asta, la fel cum bărbatul de colo (neguţătorul acela de moarte) ar fi ştiut dacă ea ar fi fost cea ajunsă în poiană.

Alunecă jos din scaun şi se târăşte de pe trotuar pe stradă sprijinindu-se în mâini şi în cioturile picioarelor. Ridică mâna şi o flutură deasupra capului.

— Roland! strigă ea. Hei, pistolarule! Aici sunt!

O vede şi-i face şi el cu mâna. Apoi se apleacă şi pune jos animalul. Ete se năpusteşte la ea, fără să-i pese de eventualele pericole din jur, cu capul în jos, urechile lipite de ţeastă, alergând cu viteza şi agilitatea unei nevăstuici pe un strat subţire de zăpadă. De la doi metri distanţă ea (pe puţin doi metri), micuţul face un salt prin aer, zburând până la ea pe deasupra umbrei sale care pluteşte pe pământul bătătorit al drumului. Îl prinde cu îndemânarea unui fundaş din Liga Naţională de Fotbal American. Forţa impactului o lasă fără suflare şi o ascunde într-un nor gros de praf. Dar, când îşi recapătă respiraţia, o face într-un hohot de râs. Şi râde mult şi bine tot timpul cât cel mic, sprijinit cu picioarele din faţă de pieptul ei şi cu cele din spate de abdomenul femeii, cu urechile răsculate, cu codiţa cârlionţată bătând nebuneşte aerul, o linge disperat pe obraji, pe nas, pe ochi.

— Potoleşte-te! strigă ea. Încetează, scumpete, că mă omori!

Aude şi ea gluma pe care a făcut-o fără să-şi dea seama şi râsul i se stinge. Ete se dă jos de pe ea, se aşază în fund, îşi ridică boticul spre cerul albastru şi senin şi scoate un singur urlet prelung care îi spune femeii tot ce ar fi trebuit să afle, dacă nu ar fi ştiut deja. Căci Ete

cunoaşte moduri de exprimare mult mai elocvente decât puţinele cuvinte pe care le poate rosti.

Ea se aşază în fund, scuturându-şi praful de pe cămaşă, şi atunci o acoperă o umbră. Ridică ochii, dar nu vede chipul lui Roland. Capul lui este chiar în dreptul soarelui, care formează o aureolă orbitoare în jurul lui. Trăsăturile îi sunt ascunse în întuneric.

Dar are braţele întinse.

O parte din ea nu vrea să fie îmbrăţişată de omul ăsta, ce nu pricepeţi? O parte din ea vrea să pună capăt întregii poveşti şi să-l trimită de unul singur în Ţinuturile Blestemate. Fără să ţină seamă de dorinţa lui Eddie. Fără să ţină seamă de ceea ce cu siguranţă că îşi dorise şi Jake. Silueta asta neagră cu soarele radiindu-i în jurul capului a smuls-o dintr-o existenţă destul de confortabilă (o, da, fireşte că şi ea avea fantasmele ei, ba avea şi cel puţin un demon cu sufletul mârşav, dar care din noi nu are aşa ceva?). El i-a făcut mai întâi cunoştinţă cu dragostea, apoi cu durerea, apoi cu teroarea şi cu suferinţa pierderii. Cu alte cuvinte, afacerea a mers din rău în mai rău. Acest colbuit cavaler rătăcitor, venit din lumea cea veche cu câte o maşinărie a morţii la fiecare şold, şi-a pus semnătura cu mâna lui talentată, dar otrăvitoare, pe nefericirea ei. Da, aveţi dreptate: gândurile acestea sunt melodramatice, sunt urâte, iar vechea Odetta, cea cu mult simţ practic, fireşte că ar fi râs de ele. Dar ea s-a schimbat. El a schimbat-o. Şi se gândeşte că dacă există cineva îndrituit la gânduri melodramatice, atunci acel cineva este Susannah, fiică a lui Dan.

O parte din ea îşi doreşte să-i întoarcă spatele, dar nu ca să nu-şi mai poată duce menirea la bun sfârşit, sau să-i înfrângă spiritul (deşi doar moartea ar putea face asta), ci ca să-i stingă lumina rămasă în privire şi să-l pedepsească pentru cruzimea lui implacabilă şi lipsită de sens. Însă ka este roata de care suntem cu toţii încătuşaţi şi, vrând-nevrând, ne învârtim odată cu ea, mai întâi cu capetele ridicate spre rai, apoi cu ele în jos, pe direcţia iadului. Şi, astfel, în loc să-i întoarcă spatele…

2

În loc să-i întoarcă spatele, aşa cum şi-ar fi dorit să o facă o parte din ea, Susannah îl apucă de mâini pe Roland. El o ridică de jos, dar nu în picioare (căci nu avea, deşi o pereche îi fusese oferită cu împrumut pe perioadă limitată{148}), ci în braţele lui. Iar când vru să o sărute pe obraz, ea întoarse capul, iar buzele li se întâlniră. *Asta ca să priceapă că nu-i fac vreun hatâr*, îşi zise ea. *Să priceapă că îi sunt alături până la capăt. Dumnezeu să mă ajute, sunt alături de el până la capăt.*

Erau haine în Magazinul de Galanterie & Articole de Damă din Fedic, dar se destrămară toate la atingerea lor – moliile şi anii le mâncaseră, nelăsând nimic întreg. Într-un dulap din hotel (CAMERE TIHNIT PATURI MOALI) Roland descoperi câteva pături cu care să se protejeze împotriva frigului. Se înfăşurară în ele, mulţumiţi că adierea vântului le făcea mirosul vechi şi rânced cât de cât suportabil. Iar prima întrebare pe care i-o puse Susannah a fost despre Jake.

— Iar scriitorul ăla… spuse ea cu amărăciune, ştergându-şi lacrimile, atunci când pistolarul termină de povestit. Blestemat să fie!

— Mi-a cedat şoldul şi… şi Jake nu a şovăit.

Roland aproape spusese *băiatul meu*, aşa cum se obişnuise să-l numească în gând pe fiul lui Elmer încă de pe vremea când îl urmăreau pe Walter{149}.

— Nu, fireşte că nu a şovăit, surâse ea. Niciodată. Jake al nostru avea o tonă de curaj. Ai avut grijă de el? Ai făcut ce se cuvine? Spune-mi.

Şi îi spuse, neuitând să pomenească despre promisiunea doamnei Tassenbaum de a planta un trandafir pe mormânt. Susannah dădu mulţumită din cap şi apoi zise:

— Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru despre prietenul tău, Sheemie. A murit în tren. Îmi pare rău, Roland.

Pistolarului îi ardea buza după o ţigară, dar şi le terminase demult. Nu mai avea nimic în afara celor două pistoale şi a celor şapte Orize rămase în traistă.

— A trebuit să se concentreze iarăşi? Probabil ca da. Ştiam că un alt efort îl va omorî. Ştia şi sai Brautigan. Şi Dinky.

— Dar nu din cauza asta a murit, Roland. A avut o problemă la picior.

Pistolarul o privi fără să înţeleagă.

— S-a tăiat într-un ciob de sticlă în timpul luptei de la Paradisul Albastru, iar aerul şi mizeria din locul ăla l-au *otrăvit!*

Detta fusese cea care zbierase ultimul cuvânt, cu un accent atât de năclăit încât pistolarul abia înţelesese: *'tăvvvit!*

— Şi i s-a umflat afurisitul ăla de picior… degetele i s-au făcut cât nişte cârnaţi… şi după aia i s-au învineţit obrajii şi gâtul… tare de tot… şi a făcut febră mare…

Trase aer adânc în piept, înfăşurându-se mai strâns în cele două pături.

— A început să delireze, dar spre sfârşit mintea i s-a limpezit. Şi a vorbit despre tine şi despre Susan Delgado. Cu atâta dragoste, cu atâta părere de rău a vorbit…

Ezită puţin, apoi izbucni:

— *Vom merge* acolo, Roland, *vom merge* amândoi! Şi dacă se va dovedi că n-a meritat atâtea sacrificii Turnul ăla al tău, atunci îl vom face noi cumva să le merite!

— Vom merge, zise şi el. Vom găsi Turnul Întunecat şi nimic nu ne va sta în cale. Şi înainte de a intra în el, vom rosti numele lor. Numele tuturor morţilor noştri.

— Lista ta e mai lungă decât a mea, spuse ea. Dar nici a mea nu va fi scurtă.

Roland nu-i răspunse, în schimb reacţionă robotul-proxenet, trezit din lungul şi ruginitul lui somn de vocile lor:

— Fete, fet*e, fete!* zbieră el dinăuntrul sălii care adăpostea Birtul, Barul şi Sala de Dans din Fedic. Unele pe bune, altele ciber, da' cui îi pasă, nu le poţi deosebi, cui îi pasă, îţi fac tot ce le zici, ce le zici să-ţi facă…

Urmă o pauză, apoi robotul-codoş zbieră un ultim cuvânt:

— *SATISFACŢIE!*

Şi amuţi.

— Pe toţi zeii, exclamă Roland, jalnic mai e locul ăsta. Rămânem peste noapte aici şi mâine plecăm şi nu ne mai întoarcem niciodată.

— Bine măcar că-i soare adevărat pe cer. Nu ca în Bubuit de Tunet. Dar cât de *frig* este!

Pistolarul era de acord: foarte frig. Apoi o întrebă despre ceilalţi.

— Au mers mai departe, îi spuse Susannah. Dar a fost un moment când mi-am închipuit că nu merge nimeni nicăieri altundeva decât pe fundul prăpastiei de colo.

Şi întinse mâna către capătul străzii principale din Fedic, dincolo de zidul castelului.

— În unele din vagoane sunt monitoare care încă mai funcţionează şi aşa am putut vedea o imagine foarte bună a podului care a fost aici pe vremuri. I-am văzut capetele, dar prăpastia trebuie că are în mijloc o lăţime de o sută de metri. Poate chiar mai mult. Am văzut şi viaductul. Era încă intact. Trenul nostru începuse deja să încetinească, dar nu într-atât ca noi să putem sări din el. Nici nu mai era timp. Cei care totuşi ar fi sărit, mai mult ca sigur că şi-ar fi pierdut viaţa. Mergeam cu… nu ştiu… cam cu optzeci de kilometri la oră şi imediat după ce am intrat pe viaduct, trenul ăla blestemat a început să scârţâie şi să pârţâie şi să geamă. Cânta. La fel ca Blaine{150}. Îţi aduci aminte, nu?

— Ba da.

— Dar cu toată hărmălaia pe care o făcea, tot am auzit cum trosneşte viaductul, gata să se surpe sub noi. Şi trenul a început să se zguduie. Şi atunci o voce, foarte calmă şi liniştitoare, ne-a zis: „Avem nişte probleme minore, vă rugăm să vă ocupaţi locurile." Dinky o ţinea în braţe pe rusoaica aia mică, Dani. Ted m-a luat de mână şi mi-

a zis: „Doamna mea, vreau să vă spun că mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc.” Şi imediat s-a simţit o hurducătură atât de puternică încât mai că m-a aruncat din scaun. Adică precis m-ar fi aruncat dacă nu m-ar fi ţinut Ted. Şi mi-am zis: „Asta este, s-a terminat. Te rog, Doamne, fă să mor înainte să simt colţii creaturii care o fi pe fundul prăpastiei.” Şi, o secundă sau două, am mers înapoi. *Înapoi,* Roland, pricepi? Şi vagonul în care eram, primul de la locomotivă, a început să se încline. Şi am auzit un scrâşnet asurzitor de metal. Apoi *Duhul din Topeka* şi-a luat avânt şi a pornit în goana înainte. Poţi să spui ce vrei despre bătrâni, ştiu că au dat multe rateuri, dar nu poţi să negi că maşinile făcute de ei au *cojones*.

Şi după aia am văzut că intrăm în gară. Iar s-a auzit vocea aia calmă care acum ne-a sfătuit să avem grijă să nu uităm vreun bagaj în vagon. De parcă am fi fost la bordul unei curse Trans World care ateriza pe aeroportul Idlewild{151}! Abia când am coborât pe peron am văzut că restul de nouă vagoane dispăruseră. Slavă Domnului că erau toate goale.

Se opri şi aruncă o privire furioasă (dar şi înspăimântată) spre capătul străzii

— Sper să-i stea în gât!

Apoi se înseninã şi continuă:

— Dar un lucru bun tot a ieşit din toată povestea asta: la viteza de patru sute optzeci de kilometri pe oră cu care a mers *Duhul din Topeka* (aşa ne-a anunţat vocea aia optimistă şi roz), e foarte probabil să fi scăpat de Conaşul Băieţel-Păienjenel.

— Nu m-aş baza pe asta, zise Roland.

Susannah îşi dădu ochii peste cap:

— Nu-mi spune asta, te rog.

— Ba îţi *spun.* Însă ne vom ocupa de Mordred la momentul potrivit, nu astăzi.

— Bine.

— Ai mai fost sub Dogan? Bănuiesc că da.

Susannah făcu ochii mari.

— Nu-i *super?* Pe lângă locul ăla, gara mare din New York pare o haltă amărâtă. Cât ţi-a luat ca să ajungi la suprafaţă?

— Dacă aş fi fost singur, aş mai fi rătăcit şi acum prin coridoarele alea, recunoscu Roland. Ete a găsit drumul. Presupun că a mers după mirosul tău.

Susannah se gândi puţin, apoi răspunse:

— Poate că da, însă cel mai probabil a mers după mirosul lui Jake. Ai traversat un pasaj mare cu un anunţ pe perete care zicea: PREZENTAŢI PERMISUL PORTOCALIU, PERMISUL ALBASTRU NU ESTE ACCEPTAT?

Roland dădu din cap, deşi anunţul decolorat nu însemnase absolut

nimic pentru el. Identificase pasajul pe unde treceau Lupii la începutul raidurilor lor după cei doi cai cenuşii care zăceau în nesimţire la capătul lui şi după o mască din acelea rânjite pe care o găsise pe jos. Mai văzuse acolo şi un galoş pe care şi-l aducea bine aminte, făcut din bucăţi de cauciuc. Probabil al lui Ted sau al lui Dinky; fără îndoială că Sheemie Ruiz fusese îngropat cu încălţările în picioare.

— Aşa, deci, reluă el. Şi aţi coborât din tren. Câţi eraţi?

— Cinci, fără Sheemie, răspunse Susannah. Eu, Ted, Dinky, Dani Rostov şi Fred Worthington. Ţi-l aduci aminte pe Fred?

Da, Roland şi-l amintea pe bărbatul cu figură de bancher.

— Le-am făcut turul Doganului, continuă femeia. Mă rog, cât s-a putut. Le-am arătat paturile în care se furau creierele copiilor răpiţi şi patul în care şi-a născut monstrul Mia; le-am arătat că încă mai funcţionează uşa cu sens unic dintre Fedic şi restaurantul Dixie Pig din New York; le-am arătat şi apartamentul lui Nigel.

Ted şi prietenii lui au fost surprinşi când au văzut rotonda cu toate uşile mai ales când au văzut uşa care dă în Dallasul din 1963, unde a fost asasinat preşedintele Kennedy. Două etaje mai jos am găsit o altă uşă care dă în Teatrul Ford, unde a fost ucis preşedintele Lincoln în 1865. Acolo e şi un afiş al piesei la care asista atunci când l-a împuşcat Booth. *Vărul nostru din America*[{152}], aşa se chema. Ce oameni s-ar duce să vadă tragedii dintr-astea?

După mintea lui Roland, destul de mulţi oameni ar face tot posibilul să vadă asasinate „pe viu”, dar avu grijă să-şi ţină părerea doar pentru el.

— Toate lucrurile de acolo sunt foarte vechi, continuă Susannah. Şi foarte fierbinţi. Şi al dracului de înspăimântătoare, dacă chiar vrei să ştii. Nu mai funcţionează multe din maşinării şi pretutindeni sunt bălţi de apă şi ulei şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Unele din bălţile astea emană un soi de lumină şi Dinky a zis că s-ar putea să fie vorba de radiaţii. Nici nu vreau să mă gândesc că mi-ar fi intrat în oase şi că o să înceapă să-mi cadă părul. Şi mai erau uşi de unde se auzeau clopotele alea înfiorătoare… alea care-ţi pun creierii pe bigudiuri.

— Clopotele din portal.

— Da. Şi se auzeau şi *creaturile* din spatele unora dintre ele. Clisoase, lunecoase. Tu sau Mia mi-aţi spus că sunt monştri în bezna din portal?

— S-ar putea să-ţi fi spus eu, zise pistolarul.

Dumnezeu era martor că acesta era adevărul.

— Sunt monştri şi în spărtura aia de la capătul oraşului. Mia mi-a spus asta. „Sunt monştri care te ispitesc şi care te înşală şi care se înmulţesc şi care urzesc planuri de evadare”, aşa mi-a zis. Şi atunci Ted, Dinky, Dani şi Fred s-au prins de mâini. Şi au format un cerc, „mintea-bună mică”, cum i-a zis Ted. Şi am simţit puterea ei, chiar

dacă nu eram în cercul lor; şi am fost *fericită* să o simt, pentru că locul ăla de jos e al naibii de înspăimântător.

Se înfăşură mai bine în pături şi spuse:

— Crede-mă că nu mă bucură deloc gândul că va trebui să cobor iar acolo.

— Dar tu crezi că o vei face.

— E un tunel care merge pe sub castel şi iese pe partea cealaltă, în Discordia. Ted şi prietenii lui au recepţionat nişte gânduri mai vechi şi aşa l-au localizat. Sau gânduri-fantomă, cum le zice Ted. Fred avea o bucăţică de cretă în buzunar şi a însemnat locul pentru mine, dar şi aşa cred că îmi va fi destul de greu să-l găsesc. Jos acolo zici că-i labirintul ăla din povestea antică, acela în care locuia un monstru cu chip de taur{153}. *Cred* că l-aş putea găsi…

Roland se aplecă şi mângâie blana deasă a lui Ete.

— Îl vom găsi. Flăcăul ăsta ne va conduce pe urma mirosului tău. Nu-i aşa, Ete?

Bumblerul ridică ochişorii conturaţi cu auriu, dar nu spuse nimic.

— Oricum, continuă Susannah, Ted şi ceilalţi au atins minţile creaturilor care trăiesc în prăpastia aia de lângă oraş. N-au intenţionat s-o facă, dar aşa s-a întâmplat. Şi am aflat că dihăniile alea nu sunt de partea Regelui Purpuriu, dar nici împotriva lui. Nu le pasa decât de ele. Dar pot *gândi* şi au calităţi telepatice. Ştiau de prezenţa noastră şi, de cum s-a stabilit legătura, s-au arătat mai mult decât bucuroase să poată vorbi cu cineva. Şi le-au povestit lui Ted şi prietenilor lui că au şi uitat de câtă vreme sapă în adâncuri sperând să ajungă în catacombele de sub Staţiunea Experimentală şi că acum sunt pe punctul de a-şi atinge scopul. Odată ajunse acolo, creaturile vor fi libere să se mişte după bunul plac.

Roland analiză în gând informaţiile acestea, legănându-se încet pe tocurile scâlciate ale cizmelor lui. Spera din suflet ca el şi Susannah să nu mai fie prin preajmă atunci când dihăniile cu pricina îşi vor vedea visul cu ochii… dar poate că asta se va întâmpla înainte de apariţia lui Mordred şi piticania va trebui să se lupte cu ele, dacă voia să-şi continue cursa de urmărire. Bebeluşul Mordred contra monştrilor străvechi din măruntaiele pământului – da, iată o idee grozavă.

Îi făcu un semn lui Susannah să povestească mai departe.

— Am auzit şi dangătele clopotelor de portal venind din unele dintre pasaje. Nu numai din spatele uşilor, ci din pasaje unde nu era nicio uşă! Tu pricepi ce înseamnă asta?

Da, pricepea. Dacă apucau pe un drum greşit, sau dacă Ted şi prietenii lui nu însemnaseră pasajul care trebuia, atunci el, Susannah şi Ete nu vor ieşi niciodată la suprafaţă dincolo de Castelul Discordia, ci aveau să dispară pentru totdeauna.

— N-au vrut să mă lase acolo jos şi mi-a părut tare bine că m-au

condus până la infirmerie înainte să-şi vadă de drumul lor. Nu mă bucura deloc perspectiva că va trebui să-mi găsesc singură drumul, deşi, la o adică, aş fi făcut-o.

Roland o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o strânse uşor.

— Şi ei voiau să iasă pe uşa folosită de Lupi?

— Îhî, cea de la capătul coridorului unde se foloseşte PERMISUL PORTOCALIU. Pe acolo vor ieşi, aşa cum ieşeau şi Lupii, şi vor merge până la Râul Whye, îl vor traversa şi vor ajunge în Calla Bryn Sturgis. Oamenii din Calla, acei *folken* care ne sunt prieteni, îi vor primi la ei, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Dar atunci când le vor auzi întreaga poveste, nu-i vor… nu-i vor linşa, oare?

— Sigur că nu. Henchick va şti că spun adevărul şi le va ţine partea, chiar dacă nimeni altcineva nu o va face.

— Ei speră să poată folosi uşa din peşteră ca să se întoarcă în America.

Oftă prelung şi continuă.

— Sper să mai funcţioneze încă, dar am îndoielile mele.

Şi Roland le avea pe ale lui. Însă cei patru erau puternici, iar Ted îi lăsase impresia unui om extraordinar de hotărât şi ingenios. Pe de altă parte, şi oamenii manni erau puternici în felul lor şi erau călători iscusiţi printre lumi. Prin urmare, mai curând sau mai târziu, Ted şi prietenii lui *vor reuşi* să se întoarcă în America. Vru să-i menţioneze lui Susannah că asta se va întâmpla şi, numai cu voia lui ka, dar se gândi mai bine şi închise gura la loc. În momentul de faţă ka nu era tocmai cuvântul ei preferat şi el nu putea s-o acuze pentru asta.

— Acum, Susannah, ascultă-mă cu luare-aminte şi încearcă să te concentrezi. Cuvântul *Dandelo* înseamnă ceva pentru tine?

Ete se uita la el cu ochi strălucitori.

Ea reflectă puţin, apoi răspunse:

— Parcă l-am mai auzit pe undeva, dar atâta tot. De ce?

Roland îi spuse ce credea: cu doar câteva clipe înainte de moarte, Eddie avusese un fel de viziune despre un lucru… sau un loc… sau o persoană. Despre ceva sau cineva care purta numele Dandelo. Eddie îi dăduse informaţia aceasta lui Jake, Jake i-o dăduse lui Ete, iar micuţul i-o dăduse lui.

Susannah se încrunta neîncrezătoare:

— Poate că a fost transmisă prea mult. Exista un joc în copilăria mea. Se chema „Telefonul fără fir”. Copiii se aşezau în linie, iar primul se gândea la un cuvânt pe care îl şoptea în urechea celui de lângă el. O singură dată. Era interzis să repeţi cuvântul. Şi copilul următor în urechea celui de-al treilea copil ce i se *păruse* că a auzit; şi tot aşa până la sfârşit. Când ultimul copil îl rostea cu glas tare, era un cu totul

alt cuvânt faţă de cel de la început şi toată lumea se distra de minune. Dar mă cam îndoiesc că noi ne vom distra dacă acest cuvânt a fost greşit înţeles.

— N-avem ce face altceva, spuse Roland. Vom sta cu ochii în patru şi vom spera că este cuvântul corect. Poate nici nu înseamnă nimic.

Dar nu credea.

— Cu ce ne vom îmbrăca dacă se face şi mai frig? întrebă Susannah.

— Ne vom face noi hainele. Ştiu eu cum. Nu mai trebuie să ne facem griji din pricina asta, dar trebuie să ne *facem* în privinţa hranei. Presupun că dacă nu vom avea încotro vom reuşi să găsim cămara lui Nigel…

— Nu vreau să cobor sub Dogan decât dacă este absolut necesar, zise Susannah. Trebuie să fie o bucătărie pe undeva pe lângă infirmerie. Probabil că le dădeau ceva de mâncare bieţilor copilaşi.

Roland se gândi puţin, apoi dădu din cap. Era o idee bună.

— Haide să mergem acum acolo, zise femeia. Nu vreau să fiu nici măcar la nivelul superior al locului aceluia după lăsarea întunericului.

4

Pe Aleea Carapacea Ţestoasei, în luna august a anului 2002, Stephen King visează cu ochii deschişi la Fedic. Se dezmeticeşte şi scrie *Nu vreau să fiu nici măcar la nivelul superior al locului aceluia după lăsarea întunericului.* Cuvintele apar pe ecranul calculatorului. Este finalul unui subcapitol, însă nu înseamnă că şi-a terminat treaba pe ziua asta. Îşi termină treaba sau nu în funcţie de ce aude. Sau, mai bine spus, în funcţie de ce nu aude. Ascultă Ves'-Ka Gan, Cântecul Ţestoasei. De data aceasta muzica aceea, atât de stinsă în unele zile şi atât de asurzitoare în altele, pare să fi încetat. Se va auzi din nou mâine. Aşa se întâmplă mereu.

Apasă simultan tasta „Ctrl" şi tasta „S". Calculatorul scoate un clinchet melodios, indicând că a salvat materialul scris astăzi. Apoi se ridică, strâmbându-se din cauza durerii din şold, şi se duce la fereastra biroului său, care dă pe aleea înclinată dinspre drumul pe care se plimbă foarte rar acum. (Şi niciodată pe Route 7). Şoldul îl doare foarte rău în dimineaţa asta, iar muşchii coapsei parcă i-au luat foc. Se masează absent în vreme ce priveşte afară.

Roland, ticălosule, mi-ai dat înapoi durerea, i se adresează el în gând pistolarului. Parcă are un fier înroşit în foc de-a lungul piciorului drept – oare nu puteţi spune „Dumnezeu", nu puteţi spune „bomba lui Dumnezeu"? Şi uite cum s-a procopsit el cu durerea asta. Au trecut trei ani de la accidentul în care aproape că îşi pierduse viaţa, dar durerea încă nu a dispărut. Sigur, s-a diminuat foarte mult faţă de primele zile, pentru că organismul omului are o capacitate uluitoare de a se autovindeca şi de a merge mai departe (ca un *car de f*oc, îşi

spune zâmbind scriitorul), dar sunt momente când durerea e destul de intensă. Nu se prea gândeşte la asta atunci când lucrează, căci pentru el scrisul e un fel de portal benign, dar mereu se ridică ţeapăn după câteva ore petrecute la birou.

Se gândeşte la Jake. Îi pare al naibii de rău că a murit şi crede că cititorii îşi vor *ieşi din minţi* atunci când cartea va fi publicată. În fond, de ce să nu-şi iasă? Unii dintre ei îl cunosc pe Jake Chambers de mai bine de douăzeci de ani, cam de două ori vârsta reală a băiatului. O, da, cu siguranţă că vor înnebuni. Dar oare îl vor crede atunci când le va răspunde la scrisorile furioase, spunându-le că şi lui îi pare la fel de rău, că şi el este la fel de *surprins* ca şi ei? Îl vor crede? Nici picaţi cu ceară, cum ar spune bunicul lui. Se gândeşte personajul lui din *Misery*{154}, Annie Wilkes, care-l numeşte „puţoi tupeist" pe Paul Sheldon, pentru că vrea să scape de prostuţa şi insipida Misery Chastain. Se gândeşte la Annie care zbiară şi-i spune lui Paul că el este *scriitorul*, că scriitorul este Dumnezeu pentru personajele lui, că nu trebuie să ucidă pe nimeni în carte dacă nu vrea.

Dar el *nu* este Dumnezeu. Cel puţin, nu în cazul acesta. E al dracului de conştient de faptul că în ziua accidentului lui n-au fost acolo nici Jake Chambers şi nici Roland Deschain – simpla idee este rizibilă, doar sunt produse ale imaginaţiei sale, pentru numele lui Dumnezeu! Dar ştie la fel de bine că, la un moment dat, cântecul pe care îl aude atunci când scrie la sofisticatul lui computer Macintosh a devenit cântecul morţii lui Jake şi a-l ignora înseamnă să piardă complet legătura cu Ves'-Ka Gan, iar un asemenea lucru nu trebuie să se întâmple. Nu şi dacă vrea să termine povestea. Cântecul acela este singurul fir narativ pe care îl are, dâra lui de firimituri de pâine pe care trebuie să o urmărească dacă vrea să mai iasă vreodată din pădurea aceasta stranie şi derutantă pe care el a sădit-o şi care este subiectul cărţilor sale şi…

Eşti convins că tu *ai sădit-o?*

Păi… nu prea. De fapt, nu e deloc convins. Deci, stimate doamne şi domni, a venit momentul să chemaţi oamenii în halate albe.

Eşti pe de-a întregul convins că Jake n-a fost acolo în ziua aia? În definitiv, cât îţi mai aminteşti din accidentul ăla blestemat?

Nu prea mult. Doar că a zărit la orizont acoperişul camionului lui Bryan Smith, dându-şi totodată seama că ieşise de pe drum şi mergea pe pământul de la marginea şoselei. După asta, îşi aduce aminte că l-a văzut pe Smith aşezat pe un zid din piatră, uitându-se în jos la el şi spunându-i că are piciorul rupt în cel puţin şase locuri, poate chiar şapte. Dar filmul dintre aceste două amintiri – cea cu apropierea furgonetei şi cea de după producerea accidentului – îi lipseşte cu desăvârşire din memorie.

Sau *aproape* cu desăvârşire.

Uneori, noaptea, când se trezeşte din anumite vise pe care nu şi le poate aminti întru totul…

Uneori aude… mă rog…

— Uneori auzi voci, zice el tare. De ce nu spui aşa?

Şi izbucneşte în râs:

— Păi, tocmai am făcut-o.

Aude sunet de gheare pe hol şi Marlowe îşi vâră botul lung pe uşa biroului. E un corgi galez, cu picioare scurte şi urechi lungi, deja destul de bătrâior, cu propriile-i junghiuri şi dureri, ca să nu mai vorbim de ochiul pierdut anul trecut din cauza unui cancer. Veterinarul le-a spus că cel mai probabil nu avea să-şi mai revină de pe urma bolii, dar şi-a revenit şi încă bine. Ce băiat bun. Ce băiat *tenace*. Şi acum îşi înalţă căpşorul ca să se uite la scriitor, punând pe botic rânjetul lui hazliu de mare şmecher. *Cum merge, frăţioare?* pare a spune privirea aceea. *Ai scris bine azi? Ce mai faci?*

— Bine fac, îi zice el lui Marlowe. Şi eu pe-aici. Da' *tu* ce faci?

Marlowe (cunoscut uneori sub numele de Jupânul-Botic) răspunde dând din poponeţul artritic.

„Iarăşi tu." Asta i-am spus. Şi el m-a întrebat „Mă ţii minte?". Sau poate că nu a fost o întrebare, ci o constatare. Adică „Mă ţii minte". I-am zis că mi-e sete. El mi-a spus că n-are nimic de băut, vai, cât de rău îmi pare, iar eu l-am făcut mincinos. Şi am avut dreptate să-i spun că minte, pentru că nu-i părea câtuşi de puţin rău. Exact în fund îl durea de setea mea, pentru că murise Jake şi el se gândea cum să dea vina pe mine, al dracului nenorocit se gândea cum să dea vina pe mine…

— Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea, spuse King urmărindu-l pe Marlowe cum se bălăbăneşte înapoi în bucătărie, unde îşi va controla castronaşul. Iar apoi va trage un pui de somn. Da, episoadele de somn ale micuţului sunt acum tot mai dese şi tot mai lungi. Doar ei doi sunt în toată casa şi în asemenea situaţii el obişnuieşte să vorbească singur.

— Adică, *ştii* asta, nu-i aşa? Că nimic din toate astea nu s-a întâmplat?

Probabil că ştie, dar cât de *bizară* a fost moartea lui Jake. Băiatul ăsta e în toate notiţele lui, lucru deloc de mirare deoarece Jake ar fi trebuit să facă parte din poveste până la sfârşitul sfârşitului. De fapt, niciunul dintre ei nu ar fi trebuit să moară. Acum, bineînţeles că nicio carte, cu excepţia celor foarte proaste, care se întorc de la edituri cu ştampila RESPINS pe ele, nu se află niciodată *complet* sub controlul scriitorului. Însă halul în care cartea *asta* i-a scăpat de sub control este absolut ridicol. Are mai degrabă senzaţia că se uită la un film ori că ascultă un cântec, nu că scrie o poveste inventată.

Se hotărăşte să-şi facă un sandvici cu unt de arahide şi peltea şi să lase dracului toată aiureala asta pentru moment. Diseară se va duce să

vadă filmul ăla nou cu Clint Eastwood, *Bloodwork,* bucuros că are unde să se ducă, bucuros că are ce să facă. Mâine se va întoarce la biroul lui, la calculatorul lui; şi poate va introduce în carte ceva din film – pentru că Roland este, evident, jumătate Clint Eastwood şi jumătate „Omul fără nume{155}" al lui Sergio Leone.

Şi… că tot vorbim despre cărţi…

Pe măsuţa de cafea se află volumul adus de Fedex de la biroul lui din Bangor chiar în dimineaţa asta: *Operele complete ale lui Robert Browning*. Printre aceste opere se află (cum altfel?) şi „Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a", poemul narativ ce stă la baza lungii (şi istovitoarei) poveşti a lui King. Şi-i vine din senin o idee, care-i luminează chipul, aducându-i pe buze un zâmbet larg ce ameninţă să se preschimbe în hohote sincere de râs. Ca şi cum i-ar fi ghicit starea de spirit (probabil că i-a şi ghicit-o, căci King este de părere că toţi câinii sunt veniţi din minunata ţară Empatica, pe al cărei blazon stă scris „Ştiu exact ceea ce simţi"), Marlowe îşi lăţeşte zâmbetul de mare şmecher.

— Poemul ăsta are locul lui, băiete, zice King, aruncând cartea la loc pe măsuţă.

Volumul este gros şi aterizează cu bufnet puternic.

— Are un loc numai şi numai al lui.

Apoi se aşază mai bine în fotoliu şi închide ochii. *Am să stau aici câteva minute*, îşi spune el, ştiind foarte bine că se păcăleşte singur, ştiind foarte bine că va adormi. Ceea ce se şi întâmplă.

PARTEA A PATRA
TĂRÂMURILE ALBE DIN EMPATICA

DANDELO

I
CREATURA DE SUB CASTEL

1

Într-adevăr: nu departe de infirmerie, la nivelul solului în Staţiunea Experimentală Arc 16, au găsit o bucătărie spaţioasă alături de care se afla şi o cămară. Şi au mai găsit ceva: camera de lucru a lui sai Richard Sayre, fost Şef de Operaţiuni în slujba Regelui Purpuriu, în prezent ajuns în poiana de la capătul cărării prin bunăvoinţa reflexelor rapide ale lui Susannah Dean. Pe biroul lui Sayre se aflau dosare incredibil de complete despre toţi patru, pe care le-au distrus acum cu tocătorul de hârtie. În mapele acelea erau şi fotografii cu Eddie şi Jake, iar lor le-a fost greu să le privească. Amintirile erau mai bune.

Pe unul din pereţi, Sayre atârnase două picturi în ulei. Într-una era un băiat puternic şi frumos. Fără cămaşă, cu picioarele goale, părul ciufulit şi zâmbetul larg, băiatul acela purta doar o pereche de jeanşi şi un toc de pistol la subsuoară. Părea cam de aceeaşi vârstă cu Jake. Însă tabloul acesta emana un soi de senzualitate nu tocmai plăcută. Susannah îşi spuse că probabil pictorul, sau sai Sayre, sau poate amândoi făcuseră parte din Gaşca de pe Lavender Hill{156}, cum li se spunea Homosexualilor în Village{157}. Părul băiatului era negru. Ochii albaştri. Buzele roşii. Pe o parte a pieptului avea o cicatrice albă şi un semn din naştere pe călcâiul stâng, purpuriu ca buzele. Un armăsar alb ca laptele zăcea mort în faţa lui. Dinţii dezveliţi îi erau plini de sânge. Băiatul îşi proptise piciorul cel însemnat de pieptul animalului. Pe buze îi înflorise un zâmbet triumfător.

— Este Llamrei, calul lui Arthur Eld, spuse Roland. Chipul lui era desenat pe toate steguleţele de lance din Gilead şi era un sigul în întreaga Lume Dinăuntru.

— Adică tabloul ăsta spune că Regele Purpuriu va învinge? vru să se lămurească Susannah. Sau dacă nu el, atunci fiul lui, Mordred?

Roland ridică din sprâncene.

— Din cauza lui John Farson, oamenii Regelui Purpuriu au pus stăpânire pe ţinuturile Lumii Dinăuntru cu multă vreme în urmă, spuse el.

Apoi zâmbi. Expresia aşternută pe chipul pistolarului era atât de senină şi atât de contrastantă cu sobrietatea lui obişnuită, încât pe Susannah o luă ameţeala.

— Însă cred că *noi* am câştigat singura bătălie care contează. Tabloul ăsta nu-i decât iluzia deşartă a cuiva.

Şi, cu o sălbăticie care o luă pe femeie prin surprindere, Roland

sparse geamul picturii cu pumnul, o smulse din ramă, sfâşiind-o în mijloc. Înainte să o facă bucăţele, aşa cum intenţiona, Susannah îl opri, arătându-i partea de jos a tabloului. Acolo era trecut numele pictorului, cu litere mici, dar extrem de sofisticate: ***Patrick Danville***.

În celălalt tablou era Turnul Întunecat, un cilindru cenuşiu îngustat spre vârf. Se afla la capătul îndepărtat al Can'-Ka No Rey, câmpurile de trandafiri ale nimănui. În visele lor, Turnul părea mai înalt decât cel mai înalt zgârie-nori din New York (în cazul lui Susannah, acesta era Empire State Building). În pictura aceasta nu părea a avea mai mult de două sute de metri, însă nu-şi pierduse nimic din măreţia lui fantastică. Ferestrele înguste urcau în spirală de jur-împrejurul lui, întocmai ca în visele lor. În vârf era un bovindou, cu geamurile din sticlă de diverse culori – câte una pentru fiecare glob de cristal al Vrăjitorului{158}. Penultimul cerc era roz, la fel ca globul ce-i fusese dat spre păstrare unei vrăjitoare pe nume Rhea; centrul avea culoarea de abanos a lui Treisprezece Negru.

— În încăperea din spatele acelei ferestre vreau eu să ajung, spuse Roland, lovind uşor în geamul tabloului. Acolo mi se încheie drumul.

Vocea îi era gravă şi cuprinsă de veneraţie.

— Tabloul ăsta nu a fost pictat din imaginaţie, Susannah. Am sentimentul că pot atinge fiecare cărămidă. Nu crezi?

— Ba da.

Doar atât fu ea în stare să spună. Rămăsese fără suflare în faţa tabloului de pe peretele răposatului Richard Sayre. Brusc i se părea totul posibil. Vedea la propriu capătul poveştii lor.

— Precis că cel care l-a pictat a fost acolo, zise dus pe gânduri Roland. Probabil că şi-a instalat şevaletul printre trandafiri.

— Patrick Danville, spuse Susannah. Aceeaşi semnătură ca pe pictura cu Mordred şi calul mort. Vezi?

— Văd extrem de bine.

— Şi vezi şi poteca printre trandafiri care duce la treptele de la baza Turnului?

— Da. Nu mă îndoiesc că sunt nouăsprezece trepte. Chassit. Iar norii de pe cer…

Acum îi văzu şi ea. Alcătuiau un soi de vârtej înainte de a se îndepărta de Turn, îndreptându-se către Locul Ţestoasei, la celălalt capăt al Grinzii pe care o urmaseră până acum. Şi mai observă încă ceva. Pe suprafaţa cilindrică a Turnului, la intervale cam de cincisprezece metri, erau amplasate balcoane cu balustrade din fier forjat înalte până la brâu. Pe al doilea se vedea o bilă roşie şi alte trei albe, mai mici: un chip mult prea mic pentru a putea fi desluşit şi două mâini ridicate.

— Acela e Regele Purpuriu? întrebă ea, făcând un gest spre locul cu pricina.

Nu avea curaj să pună degetul pe figura aceea, chiar dacă era protejată de geamul tabloului. Îi era teamă ca nu cumva să prindă viaţă şi să o tragă înăuntru.

— Da, el este, răspunse Roland. E încuiat afară şi nu-i este permis accesul la singurul lucru pe care şi l-a dorit vreodată.

— Poate că noi vom trece chiar pe lângă el atunci când vom urca în vârf. Şi o să ne strâmbăm la el.

Roland se uită nedumerit la ea, iar Susannah îi demonstră scoţând limba. Dar acum zâmbetul pistolarului fu stins şi absent.

— Nu cred că va fi chiar atât de uşor, spuse el.

Susannah oftă:

— Nici eu nu cred.

Îşi terminaseră treaba acolo (îşi luaseră destule alimente, chiar prea multe), însă parcă le era greu să plece din biroul lui Sayre. Nu-i lăsa tabloul acela. Susannah îl întrebă pe Roland dacă nu voia să-l ia cu el. Fireşte că le-ar fi fost uşor să-l desprindă din ramă folosindu-se de cuţitaşul pentru scrisori de pe masa de lucru a lui Sayre, iar apoi să-l facă sul şi să-l poarte sub braţ. Roland se gândi puţin la propunerea ei, apoi clătină din cap. Tabloul acela avea o aură neprielnică, ce ar fi putut atrage atenţia asupra lor, întocmai cum lumina lumânării atrage moliile. Şi chiar dacă nu va fi aşa, avea cumva sentimentul că *amândoi* vor petrece prea mult timp uitându-se la el. Şi pictura le-ar putea distrage atenţia de la treburile lor sau, mai rău, i-ar putea hipnotiza.

Poate nu-i decât o altă capcană a minţii, îşi spuse el. *Aşa cum e* Insomnia.

— Îl lăsăm aici, zise el. Curând, peste câteva luni, poate chiar peste câteva săptămâni, ne vom uita la cel adevărat.

— Aşa crezi? şopti ea. Chiar crezi asta, Roland?

— Da.

— Toţi trei? Sau va trebui să mor şi eu şi să moară şi Ete tot ca să-ţi deschidem ţie drumul spre Turn? În fond, ai fost *singur* când ai pornit pe drumul ăsta, nu? Poate că tot singur trebuie să-l termini. Nu aşa şi-ar dori un scriitor?

— Nu înseamnă că va putea s-o *facă*, răspunse Roland. Stephen King nu-i ca apa, Susannah. E doar jgheabul prin care curge apa.

— Înţeleg ce spui, dar parcă nu-mi vine să cred.

Nici lui Roland nu-i prea venea. Se gândi să-i amintească lui Susannah că la începutul căutărilor sale, în Mejis, îi fuseseră alături Cuthbert şi Alain; iar, la a doua plecare din Gilead, li se alăturase Jamie DeCurry, transformând trioul în cvartet. Însă căutările începuseră cu adevărat după bătălia de pe Jericho Hill şi da, atunci deja rămăsese singur.

— Am pornit singur la drum, dar nu am să ajung tot aşa la capătul lui, îi spuse el.

Susannah se deplasase cu uşurinţă din loc în loc cu un scaun de birou cu rotile. Acum o ridică din el şi o aşeză pe şoldul drept, cel care nu îl mai durea.

— Tu şi cu Ete veţi fi lângă mine atunci când voi urca treptele şi voi intra în Turn; veţi fi lângă mine când voi urca scara; veţi fi cu mine când mă voi ocupa de criminalul ăla roşu şi veţi fi cu mine atunci când voi intra în încăperea din vârf.

Susannah nu-i spuse că vorbele acestea păreau a avea iz de minciună. De fapt, la fel i se părea şi lui.

2

Se întoarseră în Hotelul Fedic cu conserve, o tigaie, două căni, două farfurii şi două seturi de tacâmuri. Roland mai luase şi o lanternă, cu bateriile din păcate pe ducă, ce arunca o lumină leşinată în jur, un cuţit mare pentru carne şi o toporişcă uşoară, cu mânerul din cauciuc. Susannah găsise două săculeţe din plasa în care să pună alimentele. Pe un raft din cămara de lângă bucătărie mai descoperise şi trei cutii pline cu un fel de jeleu.

— E Sterno{159}, îi explică ea pistolarului nedumerit. O chestie bună. Se aprinde şi arde încet, cu flacără albastră. Putem găti la ea.

— Eu mă gândisem să facem un foc în spatele hotelului, zise el. Nu-l nevoie să suportăm duhoarea chestiei ăsteia.

Vorbele lui aveau o nuanţă de dispreţ.

— Nu, ai dreptate. Dar s-ar putea să avem nevoie de ea mai încolo.

— De ce?

— Nu ştiu, dar… răspunse ea ridicând din umeri.

Lângă poarta dinspre stradă a Doganului era dulapul omului de serviciu, plin cu tot felul de mărunţişuri. Susannah se săturase de locul acela şi voia să iasă cât mai repede de acolo, dar Roland se opri să arunce o privire. Nu îl interesară nici găleţile, nici mopurile sau măturile şi nici detergenţii, ci nişte grămezi de corzi şi curele înghesuite într-un colţ. Uitându-se la scândurile de sub ele, Susannah îşi imagină că fuseseră folosite la improvizarea unor schele. Şi i se strânse inima când înţelese la ce i-ar fi de folos legăturile alea. Era ca o întoarcere la începuturi.

— Credeam că am terminat cu căratul în spate, exclamă ea supărată şi cu destulă Detta în tonul răţoit.

— Cred că nu avem altă soluţie, spuse Roland. Dar mă bucur că nu mă mai doare nimic şi pot să te duc fără probleme.

— Şi eşti convins că pasajul ăla subteran e singurul drum? Sigur, sigur?

— Bănuiesc că ar mai fi un drum prin castel… începu el, dar se opri când o văzu pe Susannah cum scutură cu vehemenţă din cap.

— Nu uita că am fost în vârful lui cu Mia. Zidul dinspre Discordia e înalt de cel puţin o sută cincizeci de metri. Poate chiar mult mai mult. Pe vremuri or fi fost nişte scări acolo, dar au dispărut demult.

— Atunci nu ne rămâne decât pasajul, spuse el. Şi poate că-ţi vom găsi un mijloc de transport când ajungem în partea cealaltă. În vreun alt orăşel sau cătun.

Susannah clătina iar din cap.

— Cred că civilizaţia se sfârşeşte aici, Roland. Şi mai cred că am face bine să ne înfofolim cu cât mai multe haine, pentru că dincolo o să fie *şi mai frig.*

Din păcate, spre deosebire de alimente, hainele groase nu erau prea multe. Nimănui nu-i trecuse prin minte să pună în magazie şi câteva pulovere şi jachete îmblănite. Iar păturile care erau acolo se subţiaseră foarte tare, devenind aproape inutile.

— Mă doare exact în dos, spuse Susannah cu un glas stins. Fie cum o fi, numai să plecăm odată din locul ăsta.

— O să plecăm.

3

Susannah se află în Central Park şi este atât de frig, încât îşi poate aburul respiraţiei. Cerul este în întregime alb: cer de ninsoare, Ea se uită în jos, la ursul polar (care face tumbe în jurul insuliţei sale din piatră, evident bucurându-se de vremea rece), când o mână i se strecoară în jurul taliei. Simte buze calde pe obrazul ei rece. Se întoarce şi-i vede pe Eddie şi Jake. Cei doi au zâmbete identice şi poartă căciuli tricotate, identice şi acestea. Cu o singură deosebire: pe cea a lui jake este cusut cuvântul CRĂCIUN, iar pe a lui Eddie – FERICIT. Deschide gura, vrând să le spună „N-aveţi cum să fiţi aici, băieţi dragi, sunteţi morţi” *Şi atunci îşi dă seama, cu mare, preaslăvită uşurare, că toată povestea nu a fost decât un vis. Cum altfel? Nu există animale vorbitoare care să se numească billy-bumbleri; nu există nici creaturi cu trup de om şi cap de lighioane care să se numească taheeni; aşa cum nu există nici vreun loc care să se numească Fedic sau Castelul Discordia.*

Şi mai ales, nu există pistolari. John Kennedy a fost ultimul. Andrew, şoferul ei, avea dreptate în această privinţă.

— Ţi-am adus ciocolată fierbinte, îi zice Eddie, întinzându-i-o.

Este cana perfectă de ciocolată fierbinte, mit schlag{160} *deasupra şi cu praf de nucşoară. Îi adulmecă aroma. O ia, simţindu-şi vii degetele din mânuşi. Iar primii fulgi de nea plutesc peste ei. Se gândeşte cât de bine e să fie vie în dragul şi bătrânul New York, cât de minunat este că realitatea este reală în Anul Domnului…*

Care *An al Domnului?*

Se încruntă, pentru că întrebarea asta este extrem de serioasă, nu

credeţi? În definitiv, Eddie e un tânăr al anilor optzeci, iar ea nu a ajuns mai departe de 1964 (sau ’65 să fi fost?). În vreme ce Jake Chambers, cel cu cuvântul CRĂCIUN cusut pe căciuliţa lui nostimă, nu este el din anii şaptezeci? Iar dacă ei trei reprezintă trei decenii diferite din a doua jumătate a secolului douăzeci, atunci ce au ei în comun? Ce an este ăsta?

— NOUĂSPREZECE, *se aude o voce din văzduh (poate-i chiar vocea lui Bango Skank, Marele Personaj Dispărut),* este NOUĂSPREZECE, este CHASSIT. Toţi prietenii tăi sunt morţi.

Cu fiecare cuvânt, lumea devine tot mai puţin reală. Îşi dă seama că Eddie şi jake s-au făcut străvezii. Când priveşte în jos, la ursul polar, vede că zace mort pe piatra lui, cu labele în sus. Aroma încântătoare de ciocolată caldă dispare, înlocuită fiind de un miros acru, mucegăit: tencuială veche, lemn bătrân. Duhoarea unei camere de hotel în care de ani întregi nu a mai dormit nimeni.

Nu, *geme mintea ei.* Nu, vreau înapoi în Central Park, îl vreau pe domnul CRĂCIUN şi îl vreau pe domnul FERICIT, vreau mirosul bun de ciocolată fierbinte şi primii fulgi sfioşi ai lunii decembrie. M-am săturat de Fedic, de Lumea Dinăuntru, de Lumea de Mijloc şi de Lumea de Capăt. Vreau Lumea-*Mea.* Nu-mi pasă dacă nu mai ajung să văd vreodată Turnul Întunecat.

Buzele lui Eddie şi ale lui Jake se mişcă la unison, ca şi cum ar cânta un cântec pe care ea nu îl poate auzi. Însă nu este cântec. Cuvintele pe care le citeşte pe buzele lor chiar înainte ca visul să se destrame sunt

4

— Fii cu ochii-n patru după Dandelo!

Cu aceste cuvinte pe propriile-i buze se trezi ea tremurând la ivirea zorilor. Măcar partea cu aburii respiraţiei era reala. Îşi şterse obrajii. Nu era chiar atât de frig să-i îngheţe lacrimile, dar pe aproape.

Privi în jur la camera jalnică din Hotelul Fedic, dorindu-şi din tot sufletul ca visul ei cu Central Park să fi fost adevărat. În primul rând fusese nevoită să se culce pe jos – pentru că din pat nu mai rămăsese decât scheletul ruginit, aşteptând să se dezintegreze – şi o durea spatele ca naiba. În plus, toate păturile (şi cele aşternute pe jos în chip de saltea, şi cele cu care se învelise) se făcuseră zdrenţe din cauza zvârcolirilor ei din timpul somnului. Aerul, îmbâcsit cu praful din ele, o gâdila în nas şi o îneca, dându-i impresia că s-a pricopsit cu cea mai cumplită răceală din lume. Şi tremura incontrolabil. Şi îi venea să facă pipi, ceea ce însemna că va trebui să ajungă la locul cu pricina târându-se pe cioturile picioarelor şi mâinile pe jumătate amorţite.

Dar nimic din toate astea nu o mâhnea cu adevărat pe Susannah Odetta Holmes Dean în dimineaţa aceasta, pricepeţi? Problema era că tocmai se trezise dintr-un vis minunat într-o lume

(este NOUĂSPREZECE şi toţi prietenii tăi sunt morţi)

unde era pe punctul de a înnebuni din cauza singurătăţii. Problema era că locul acela unde se va vedea curând răsărind soarele nu era neapărat estul. Problema era că ea se simţea epuizată şi tristă, copleşită de mâhnire, îi era dor de casă şi o durea inima. Problema era că, în ceasul acesta dinaintea zorilor, în această cameră a unui hotel străvechi, aflat la graniţa unei lumi, unde aerul era plin cu scame mucegăite de pături, se simţea aproape cu totul sleită de puteri şi de speranţă. Îşi voia visul înapoi.

Îl voia pe Eddie înapoi.

— Văd că te-ai trezit şi tu, se auzi o voce.

Susannah se întoarse iute, ajutându-se de mâini, şi simţi o aşchie intrându-i în palmă.

Pistolarul se sprijinea de catul uşii dintre cameră şi hol. Împletise corzile şi confecţionase hamul acela pentru transport cu care ea era atât de obişnuită. Acum şi-l atârnase de umărul stâng. Pe cel drept avea un sac din piele plin cu noile lor lucruri şi restul de Orize. Ete şedea în fund la picioarele lui Roland privind-o, cu un aer grav.

— M-ai speriat de moarte, sai Deschain, îi zise ea.

— Plângeai.

— Nu-i treaba ta ce făceam eu.

— O să ne simţim mai bine după ce plecăm de aici, spuse el. Locul ăsta e bântuit.

Susannah ştia exact la ce se referea el. Vântul suflase îngrozitor de tare întreaga noapte; iar atunci când zbierase prin streşinile hotelului şi ale birtului de alături, Susannah avusese impresia că aude urlete de copii – de copii mici, pierduţi în timp şi spaţiu, care nu vor mai găsi niciodată drumul spre casă.

— Bine, dar, Roland, înainte să trecem drumul şi să intrăm în Dogan, vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce anume să-ţi promit?

— Dacă ţi se pare că ne atacă ceva – nu ştiu exact ce, vreun monstru ieşit din curul diavolului, ori unul din portalul dintre lumi –, te rog să-mi tragi un glonţ în cap înainte să mă prindă. Te priveşte personal ce ai să faci tu, dar… ce? La ce-mi întinzi chestia aia?

Era unul din pistoalele lui.

— Pentru că mă descurc de minune cu unul singur. Şi pentru că nu vreau să fiu eu acela care să-ţi ia viaţa. Dar dacă ai să te hotărăşti s-o faci singură…

— Scrupulele tale de tot căcatul nu încetează să mă surprindă, Roland, îi zise ea.

Apoi luă cu o mână arma şi arătă spre ham cu cealaltă.

— Cât despre chestia aia, dacă tu crezi că am să mă urc în ea înainte să fie absolut necesar înseamnă c-ai înnebunit de-a binelea.

Umbra unui zâmbet trecu peste buzele pistolarului.

— Ne e mai bine când suntem împreună, nu crezi?

Susannah oftă şi dădu din cap.

— Niţel, da, dar nu-i nici pe departe perfect. Hai s-o ştergem din locul ăsta, voinicule. Mi s-a congelat popoul şi duhoarea asta mi-a ucis sinusurile.

5

Când intrară în Dogan, o aşeză în scaunul de birou cu rotile şi o împinse până la prima scară. Susannah ţinea în poală bagajele lor şi sacul cu Orize. Roland o luă în braţe, sprijinind-o de şold, şi îmbrânci scaunul pe trepte. Acesta se rostogoli până jos cu un zgomot aproape asurzitor.

— Şi cu asta *basta,* trase concluzia Susannah când zgomotul încetă. Îl puteai lăsa foarte bine şi aici, că nu cred că-mi va mai fi de vreun folos acum.

— Vom vedea, spuse Roland, începând să coboare treptele. S-ar putea să ai o surpriză.

— Căcatu' ăla de scaun s-a bulit definitiv, nu te face că nu ştii, se băgă Detta în vorbă.

Ete scoase un lătrat scurt şi ascuţit, de parcă ar fi vrut să spună *Aşa este.*

6

Incredibil, dar adevărat, scaunul reuşise să *supravieţuiască* saltului mortal. Şi supravieţui şi următorului. Însă, după cea de-a treia tumbă (şi cea mai lungă) pe scări, când Roland se aplecă să examineze bietul obiect îndoit la toate încheieturile, observă că două dintre role erau complet descentrate. Pistolarul îşi aduse aminte că aproape la fel arătase şi scaunul cu rotile al lui Susannah atunci când îl găsiseră după bătălia cu Lupii pe Drumul de Est.

— Ia te uită, nu ţi-am zis eu? chicoti femeia. Socot de-amu' c-o venit vremea să mă-ndeşi în straiţa aia.

Pistolarul o privi în ochi.

— Nu poţi s-o faci pe Detta să ne lase în pace?

Ea păru surprinsă, repetă în minte ultimele cuvinte rostite şi se aprinse la faţă.

— Ba da, şopti. Îmi pare foarte rău, Roland.

El o luă în braţe şi o fixă în ham. Apoi îşi continuară drumul. Oricât de apăsătoare era atmosfera de sub Dogan – oricât de *înfiorătoare* era atmosfera de sub Dogan – Susannah se bucura nespus că lăsaseră în urmă oraşul Fedic. Pentru că asta însemna că lăsaseră în urmă tot restul: Lud, Callele, Bubuit de Tunet, Algul Siento; dar şi oraşul New

York şi vestul statului Maine. În faţa lor nu mai era decât castelul Regelui Purpuriu, dar nu credea că era cazul să-şi facă prea mari griji în privinţa lui, deoarece cel mai celebru locatar al lui îşi pierduse minţile şi se ascunsese în Turnul Întunecat.

Nu-şi mai împovăra mintea cu ce rămăsese în trecut, cu ce nu mai era esenţial în momentul de faţă. Se apropiau de capătul lungii lor călătorii şi nu prea mai avea motive de îngrijorare. Iar aceasta era o veste excelentă. Şi dacă se va întâmpla să-şi piardă viaţa pe drumul către obsesia lui Roland? Păi, nu va fi mare tragedie dacă în cealaltă parte a existenţei va găsi doar beznă (aşa cum crezuse mai toată viaţa ei de adult), atâta vreme cât nu va fi întunericul orb de *portal*, loc plin cu monştri târâtori. Şi, hei! Poate că totuşi *există* viaţă dincolo de moarte, poate că există un rai, poate că reîncarnarea este reală, poate că există chiar o înviere din morţi în poiana de la capătul cărării. Îi plăcea ultima idee şi văzuse deja destule miracole ca să-şi închipuie că ar fi posibilă. Poate acolo o aşteaptă Eddie şi Jake, încotoşmănaţi în haine groase şi cu primii fulgi de nea aninaţi de gene: Domnul CRĂCIUN şi Domnul FERICIT, oferindu-i o cană cu ciocolată fierbinte. *Mit schlag.*

Ciocolată fierbinte în Central Park! Cum să se poată compara Turnul Întunecat cu aşa ceva?

7

Traversară rotonda cu multele-i uşi de jur-împrejur; ajunseră în cele din urmă şi la pasajul vast, cu anunţul care spunea PREZENTAŢI PERMISUL PORTOCALIU, PERMISUL ALBASTRU NU ESTE ACCEPTAT. Puţin mai departe, la lumina slabă a unuia dintre becurile fluorescente care încă mai ardeau (şi lângă galoşul abandonat), observară ceva scris pe zid şi făcură un ocol ca să citească.

Roland, Susannah: Am pornit la drum! Ţineţi-ne pumnii!
Şi noi vi-i ţinem VOUĂ!
Dumnezeu să vă binecuvânteze!
Nu vă vom uita niciodată!

După mesajul acesta îşi scriseseră numele: Fred Worthington, Dani Rostov, Ted Brautigan şi Dinky Earnshaw. Dedesubt mai erau două rânduri, scrise de o altă mână. Probabil a lui Ted, îşi spuse Susannah, simţind cum ochii i se umplu de lacrimi când citi cuvintele acelea:

Am plecat spre o lume mai bunî.
Fie să găsiţi şi voi una.

— Dumnezeu să-i aibă în paza Lui, şopti ea răguşit. Dumnezeu să-i păzească şi să-i ajute.

— Să-şute, se auzi o voce subţirică şi sfioasă de lângă piciorul lui Roland.

Se uitară amândoi într-acolo.

— Te-ai hotărât să vorbeşti din nou, dulceaţă? îl întrebă Susannah, însă Ete nu-i răspunse.

Mai aveau să treacă săptămâni bune până când va vorbi din nou.

8

De două ori s-au rătăcit. O dată Ete a fost cel care a redescoperit drumul cel bun prin labirintul de tuneluri şi pasaje – prin unele gemeau curenţi neliniştiţi de aer, prin altele gemeau alte lucruri, mai ameninţătoare. Altădată l-a găsit Susannah, observând ambalajul batonului Mounds aruncat de Dani. Algul Siento fusese aprovizionat din belşug cu dulciuri, iar fetiţa luase multe cu ea. („Deşi nu i-a dat prin cap să-şi ia măcar un schimb de haine”, spuse Susannah râzând şi clătinând din cap.) La un moment dat, în faţa unei uşi dintr-un lemn de esenţă tare, ce lui Roland i se părea asemănătoare cu uşile găsite de el pe plajă, auziră un zgomot dezgustător ca de *clefăit.* Susannah încercă să-şi închipuie ce anume l-ar fi putut produce şi în minte nu-i veni nimic altceva decât imaginea unei guri uriaşe, fără trup, plină cu colţi lungi, îngălbeniţi şi murdari. Pe uşă se afla un simbol indescifrabil. Numai privindu-l şi se simţea tulburată.

— Ştii cumva ce înseamnă? îl întrebă ea pe pistolar.

Cu toate că vorbea şase limbi şi era familiarizat cu mult mai multe, Roland clătină din cap. Susannah răsuflă uşurată. Avea sentimentul că dacă ştiai sunetul reprezentat de simbolul acela, doreai să-l spui cu glas tare. Poate chiar te simţeai *obligat* să-l spui. Iar atunci uşa avea să se deschidă. Şi care ai fi dorit s-o iei la goană atunci când dădeai cu ochii de chestia care scotea plescăiturile alea scârboase? Probabil. Dar ai fi în *stare?*

Poate că nu.

La scurtă vreme după ce trecuseră de uşa aceasta, ajunseră la alte trepte. Mai puţine, însă.

— Cred c-am uitat să-ţi pomenesc de scara asta ieri, când am stat de vorbă, zise ea, arătând spre praful răscolit. Uite urmele noastre. Aici m-a cărat Fred la coborâre şi Dinky la urcare. Aproape am ajuns, Roland. Pe cuvânt.

Dar se rătăci iarăşi prin labirintul de pasaje divergente de la capătul scării şi abia acum îi readuse Ete pe drumul cel bun, luând-o înaintea lor spre un coridor lung şi scund, ca un tunel, unde pistolarul se văzu

nevoit să meargă aplecat de spate, cu Susannah agăţată de gât.

— Nu ştiu… începu ea să spună, dar chiar atunci Ete intră într-un alt coridor mai luminos *(relativ* mai luminos: erau stinse cam jumătate din tuburile fluorescente din tavan, iar multe din plăcile de faianţă de pe ziduri căzuseră, dând la iveală pământul întunecat şi umed de dedesubt). Bumblerul se aşeză în poponeţ şi se uită la ei. *Aici aţi vrut să ajungeţi?* spunea privirea lui.

— Da, spuse Susannah, evident uşurată. În regulă. Uite, e întocmai cum ţi-am povestit.

Şi întinse mâna spre o uşă pe care scria TEATRUL FORD, AICI PUTEŢI ASISTA LA ASASINAREA PREŞEDINTELUI LINCOLN – 1865. Mai jos, sub un geam de protecţie, era afişul piesei *Vărul nostru din America.* Părea atât de nou, culorile erau atât de intense, încât puteai să juri că fusese tipărit doar cu o zi în urmă.

— Locul unde trebuie să ajungem e puţin mai încolo. Facem de două ori la stânga şi o dată la dreapta… parcă aşa îmi aduc aminte. Oricum, am să-mi dau seama când voi vedea coridorul.

Tot drumul Roland dădu dovadă de o răbdare nemărginită cu ea. Îi venise o idee urâtă, pe care nu voia să i-o împărtăşească lui Susannah: dar dacă labirintul acela de coridoare şi pasaje era în derivă, întocmai cum erau punctele cardinale ale rozei-vânturilor în ceea ce el ajunsese deja să numească „lumea de deasupra”? Dacă aşa stăteau lucrurile, erau la mare ananghie.

Era foarte cald aici, sub Dogan; şi începură curând să transpire abundent, Ete gâfâia aspru şi fără întrerupere, ca un motoraş, dar nu se dezlipea de piciorul stâng al pistolarului. Nu mai era praf pe pardoseală şi dispăruseră urmele văzute mai devreme. Însă zgomotele din spatele uşilor erau mai puternice şi, când trecură pe lângă una, creatura aia din cealaltă parte (sau ce-o fi fost ea) o izbi atât de tare, că se zgâlţâi în cadru. Ete îşi lipi urechile de cap şi începu să latre la ea, iar Susannah scoase un ţipăt de spaimă.

— Stai liniştită, îi spuse Roland. N-are cum să treacă prin uşă. Niciuna nu poate să treacă.

— Eşti sigur?

— Da, zise cu hotărâre pistolarul.

De fapt, nu era deloc sigur. Îi veni în minte o expresie folosită deseori de Eddie: *Zarurile au fost aruncate.*

Ocoliră bălţile, atenţi să nu le atingă pe cele care străluceau din cauza radiaţiilor sau a focului Sfântului Elmo{161}. Ajunseră la o conductă spartă, care degaja o dâră apatică de abur verde, iar Susannah avu ideea să-şi ţină toţi trei respiraţia până când vor trece dincolo de ea. Lui Roland propunerea aceasta i se păru extrem de bună.

După treizeci sau patruzeci de metri, Susannah îi ceru să se

oprească.

— Nu ştiu, Roland, zise ea, încercând în zadar să-şi ascundă panica din voce. Am crezut c-am reuşit să mă descurc atunci când am văzut uşa cu Lincoln, dar acum asta… asta de aici…

Glasul începu să-i tremure şi se întrerupse ca să tragă aer în piept şi să-şi stăpânească spaima.

— Totul mi se pare altfel. Şi *sunetele* astea… cum îţi intră în cap…

O înţelegea foarte bine. La stânga lor era o uşă nemarcată care atârna strâmb în balamale, iar din spaţiul de sus ieşea larma disonantă a clopotelor din portal, sunet deopotrivă oribil şi fascinant. Împreună cu dangătele acelea venea şi un curent de aer împuţit. Roland se gândi că Susannah avea să-i propună să ia calea-ntoarsă cât încă mai puteau, eventual sa reconsidere tot planul cu traversarea pe sub castel, aşa că vorbi el primul:

— Hai să vedem ce-i acolo, mai în sus. Parcă e mai multă lumină.

Se apropiau de o răscruce din care se răspândeau în toate direcţiile multe pasaje şi coridoare pardosite cu dale, când o simţi cum încearcă să se ridice.

— Uite! strigă ea. Acolo! Grămada aia de moloz! Am trecut pe lângă ea! Am trecut pe lângă ea, Roland, *acum mi-aduc aminte!*

O bucată mare din plafon se prăbuşise în mijlocul acelei întretăieri de coridoare, formând un talmeş-balmeş din bucăţi de gresie, cioburi de sticlă, şomoioage de cabluri şi ţărână. Pe margine se vedeau nişte urme.

— Acolo! ţipă mai tare Susannah, Drept înainte! Ted a zis că acest coridor era numit „Strada Mare”. Şi Dinky a zis şi el că parcă tot aşa îşi aducea aminte. Şi Dani Rostov a zis că demult de tot, pe vremea când Regele Purpuriu făcea ce făcea la adăpostul întunericului din Bubuit de Tunet, mai mulţi oameni au folosit drumul ăsta ca să scape de aici. Dar au lăsat în urmă o parte din gândurile lor. Am întrebat-o atunci cum e să simtă aşa ceva şi mi-a răspuns că e cam la fel ca atunci când vezi depuneri de săpun în cadă după ce dai drumul la apă. „Adică nu-i deloc drăguţ”, mi-a zis ea. Şi după aia Fred a pus un semn ca să ţinem minte locul şi am mers mai departe, până la infirmerie. Nu vreau să mă dau rotundă, dar cred că suntem pe drumul cel bun.

Şi chiar erau – cel puţin deocamdată. Optzeci de paşi mai departe au dat peste o arcadă. Dincolo de aceasta se făcea un alt coridor descendent pe tavanul căruia pâlpâiau becuri albe. Pe zid se vedea ultimul mesaj lăsat de Sfărâmătorii eliberaţi – patru linii făcute cu cretă, aproape şterse de umezeala infiltra, printre plăcile de gresie:

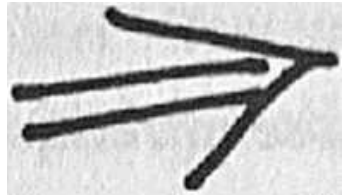

Se odihniră aici o vreme şi se hrăniră cu stafide dintr-o conservă. Pană şi Ete ciuguli câteva, deşi din atitudinea lui era limpede că nu se dă în vânt după o asemenea trataţie. După ce au terminat de mâncat, Roland puse conserva la loc în sacul din piele. Apoi o întrebă pe Susannah:

— Gata de drum?

— Da. Haide să plecăm chiar acum, înainte să-mi pierd curaj… *Doamne*, *Dumnezeule*, *Roland*, *ce-a fost aia?*

Din spatele lor, probabil dintr-un pasaj care se desprindea din intersecţia sufocată de moloz şi gunoaie, se auzise o bufnitură înfundată. Zgomotul fusese cumva apos, ca şi cum acolo un uriaş cu galoşii uzi făcuse un singur pas.

— Nu ştiu, spuse pistolarul.

Susannah se uita neliniştită peste umăr, dar nu reuşea să vadă decât umbre. Unele se mişcau, dar asta ar fi putut să fi fost o iluzie optică provocată de lumina instabilă.

Ar fi putut să fi fost.

— Ştii ceva, spuse ea, cred că ar fi bine s-o tăiem de-aici cât mai repede.

— Ai dreptate, răspunse el, sprijinindu-se într-un genunchi şi în degetele răsfirate ale mâinilor, aidoma unui atlet gata de start.

O aşeză la loc în hamuri, se ridică şi porni cu paşi iuţi mai departe, pe lângă săgeata desenată pe zid.

9

Mergeau deja de cincisprezece minute în pas aproape alergător când ajunseră lângă un schelet îmbrăcat în zdrenţele putrezite ale unei uniforme militare, încă mai avea ceva piele pe creştet, cu un smoc de păr negru şi moale. Falca îi era căzută într-un rânjet căscat, de puteai crede că le urează bun-venit în infern. Pe jos, alături de bazinul despuiat al scheletului, se afla un inel căzut de pe unul din degetele sfărâmicioase ale mortului. Susannah îl rugă pe Roland să i-l dea ca să îl vadă mai bine. Pistolarul ridică inelul şi i-l întinse. Femeia îl studie cu atenţie, confirmându-şi bănuielile. Apoi îl aruncă din mână. Inelul căzu cu un clinchet mic, apoi nu se mai auzi nimic în jur decât apa care se prelingea pe ziduri şi dangătul clopotelor din portal – mai slab

acum, dar stăruitor.

— Exact ce mi-am închipuit, comentă ea.

— Adică ce? o întrebă pistolarul, pornind mai departe.

— Individul a fost un Elan. Tata avea şi el un inel ca ăla.

— Elan? Nu pricep.

— E o frăţie. Un fel de ka-tet al băieţilor buni. Dar nu înţeleg ce mama naibii a căutat aici un Elan. Mă rog, acum putem zice că a trecut la Frăţia Mumiilor.

Şi scoase un hohot de râs niţeluş cam isteric.

Becurile atârnate de plafon erau pline cu un gaz strălucitor ce pulsa într-un ritm nu tocmai constant. Lui Susannah i se păru că pulsaţia aceea avea o noimă şi, după puţină vreme, reuşi s-o priceapă. Când Roland grăbea paşii, zvâcnetul acela luminos era mai rapid. Când pistolarul mergea mai încet (fără să se oprească, dar încercând să-şi conserve forţele), pulsaţia becurilor se rărea şi ea. Nu ştia dacă era o reacţie de răspuns la bătăile inimii lui sau la ale ei, dar era convinsă că are o legătură. (Dacă ar fi cunoscut termenul *bioritm*, probabil că şi-ar fi dat seama despre ce era vorba.) întotdeauna Strada Mare era cufundată în beznă la cincizeci de metri mai în faţă de locul unde s-ar fi aflat ei. Şi luminile se aprindeau pe măsură ce ei înaintau. Era fascinant. Se întoarse să se uite în urmă – o singură dată, căci nu voia să-l facă să-şi piardă echilibrul – şi văzu că, da, într-adevăr, cam la cincizeci de metri în spatele lor luminile se stingeau la loc. Plus că erau mult mai strălucitoare decât becurile jalnice de la intrarea pe Strada Mare şi ea se gândi că sunt alimentate dintr-o altă sursă de energie, una care (la fel ca mai toate din lumea asta) începuse să se epuizeze. Apoi observă că nu se aprinse unul din becurile de care se apropiau. Dar, când trecură pe sub el, văzu că nu era *complet* stins; în el abia ardea un miez luminos, pulsând în ritmul trupurilor şi minţilor lor. Îi aminti de firmele de neon cu una sau mai multe litere defecte, care transformă PABST{162} în PA ST, sau CÂRNAŢI DELICIOŞI în CÂ AŢI DELIC OŞI. După alţi treizeci de nmetri ajunseră la un alt bec ars, apoi la un altul, apoi la două becuri la rând.

— Probabil că nu peste mult timp vom orbecăi prin întuneric, comentă ea posomorâtă.

— Ştiu, zise Roland, care începuse să gâfâie uşor.

Aerul era umed şi se făcea tot mai frig. Pe ziduri erau afişe, majoritatea atât de putrezite, că nu se putea citi mai nimic pe ele. Pe o porţiune de perete uscat, Susannah văzu unul în care era zugrăvit un bărbat care tocmai pierduse lupta cu un tigru într-o arenă. Uriaşa felină era înfăţişată în timp ce smulgea un mănunchi de maţe însângerate din burta bărbatului doborât, iar publicul era în delir. Textul era scris în şase limbi, engleza fiind cea de-a doua de sus: VENIŢI LA CIRCUL MAXIMUS! DISTRACŢII ŞI OVAŢII! suna invitaţia

de pe afiş.

— Iisuse Hristoase, Roland, exclamă Susannah. Dumnezeule Atotputernic, ce *sunt* ăştia?

Roland nu spuse nimic, deşi cunoştea prea bine răspunsul: erau *folken* care îşi pierduseră minţile.

10

La intervale de câte o sută de metri erau scări mici – cea mai lungă nu avea decât zece trepte – care îi duceau mai adânc în măruntaiele pământului. După ce făcură cam şase sute de metri (după estimarea lui Susannah), ajunseră la o poartă ce fusese smulsă din ţâţâni şi făcută fărâme, cel mai probabil de un vehicul. Aici erau destul de multe schelete, iar Roland se văzu nevoit să calce pe unele din ele ca să poată trece mai departe Oasele nu se sfărâmară sub tălpile lui, ci scoaseră un sunet umed, bolborosit, oribil. Emanau o duhoare bolnavă, jilavă. Majoritatea plăcilor din pereţi se spărseseră şi căzuseră peste cadavrele acelea, iar cele rămase întregi erau găurite de gloanţe. Deci aici avusese loc o luptă. Susannah deschise gura să spună ceva, dar se auzi iarăşi bufnitura aceea înfundată. Parcă puţin mai tare de data aceasta. Parcă şi puţin mai aproape. Se uită în spate şi nu văzu nimic. Doar becurile care se stingeau unul după celălalt la cincizeci de metri în urma lor.

— Nu vreau să par paranoică, Roland, dar am senzaţia că ne urmăreşte cineva.

— Aşa este.

— Vrei să trag cu pistolul? Sau să arunc o farfurie? Ştii că scoate un şuierat destul de înspăimântător.

— Nu.

— De ce?

— S-ar putea să nu ştie cine suntem. Iar dacă tragi… va afla.

Susannah avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă ce voise el să spună: nu era sigur dacă gloanţele sau Orizele ar putea opri creatura aceea de pe urmele lor. Sau, mai rău chiar, poate că *era* sigur de asta.

Când vorbi din nou, încercă din răsputeri să pară calmă, deşi rezultatul nu se ridică la înălţimea efortului.

— Crezi că e ceva din prăpastia aia mare?

— S-ar putea, răspunse Roland. Sau poate e ceva ce a venit prin portal. Acum taci.

Pistolarul înaintă mai repede, şi mai repede, apoi începu să alerge. Susannah rămase surprinsă de cât de mobil putea fi el acum când nu mai avea durerea din şold. Dar îi auzea şi respiraţia şi i-o putea simţi în felul în care i se mişca spatele – inspirări iuţi, întretăiate ale aerului, urmate de evacuări care sunau ca nişte exclamaţii de iritare.

Ar fi dat orice să poată alerga alături de el pe propriile-i picioare, pe picioarele ei puternice şi frumoase pe care i le răpise Jack Mort.

Pulsaţia mai rapidă a becurilor din plafon era mult mai uşor de observat acum deoarece mai rămăseseră foarte puţine. Între două lumini aprinse, li se vedeau umbrele îngemănate alungindu-se mult în faţă, apoi scurtându-se puţin câte puţin pe măsură ce se apropiau de becul următor. Era tot mai frig. Plăcile din ceramică ale pardoselii erau tot mai puţin netede. Se crăpaseră din loc în loc destul de mult, formând adevărate capcane pentru cei neatenţi. Ete le ocolea cu uşurinţă, iar Roland reuşise şi el să le evite deocamdată.

Tocmai ce voia să-i spună că nu mai auzise urmăritorul de ceva vreme, când din spatele lor veni un gâfâit puternic. Simţi cum aerul din jurul ei îşi schimbă direcţia. Simţi cum buclele ei dese se ridică şi încep să se zbată în toate direcţiile, de la efectul acela de aspiraţie. Simţi că-i vine să ţipe când auzi apoi un zgomot foarte sonor şi parcă încărcat cu bale şi muci. Orice era chestia aia din spatele lor era mare.

Nu.

Uriaşă.

11

Coborâră în goană alte câteva trepte. La cincizeci de metri mai departe, trei becuri aruncau lumina aceea intermitentă. Dincolo de ele nu era decât beznă. Pereţii sparţi şi pardoseala neregulată şi descompusă a coridorului se contopeau într-un vid atât de adânc încât părea concret: ca o aglomerare de nori din pâslă neagră. Vor intra alergând în el, îşi zise Susannah, iar la început forţa inerţiei îi va purta înainte. Apoi vor fi aruncaţi înapoi de materia aceea întunecată, cu o mişcare de recul. Direct în ghearele creaturii din spatele lor. Ea va reuşi să o zărească în fugă, va reuşi să vadă chipul acela atât de hidos şi de nepământean pe care mintea ei nu va fi capabilă să-l identifice, iar asta ar putea fi o binecuvântare. Apoi îi va ataca şi…

Roland intră în beznă fără să încetinească paşii. Şi fireşte că nu-i împinse nimic înapoi. La început mai reuşiră să vadă ceva – la lumina venită din spate şi de la becurile de deasupra (deoarece câteva nu-şi dăduseră încă obştescul sfârşit). Aşa observară o altă scară mică, ale cărei prime trepte erau flancate de schelete sfărâmicioase acoperite cu câteva zdrenţe mizerabile. Roland coborî în fugă cele nouă trepte, fără să oprească. Ete alerga alături de el, cu urechile date pe spate, cu blana lucioasă unduindu-i-se, cu mişcări graţioase ca de balerin. Apoi pătrunseră în bezna totală.

— Latră, Ete, ca să nu ne izbim unul de altul! strigă Roland la bumbler. Latră!

Şi Ete lătră. Roland numără până la treizeci şi-i dădu acelaşi ordin.

Ete lătră din nou.

— Ce facem dacă dăm de o altă scară, Roland?

— O să dăm, spuse el.

Şi după nouăzeci de secunde chiar aşa se întâmplă. Îl simţi cum se apleacă uşor în faţă şi pipăie treptele cu piciorul. Simţi cum i se încordează muşchii spatelui atunci când întinse brusc mâinile în faţă. Dar nu căzură. Susannah nu putu decât să se crucească în faţa reflexelor lui. Cizmele pistolarului coborau fără ezitare, bocănind prin întuneric. Sărea cât? Douăsprezece trepte deodată? Paisprezece? Nici nu apucă să numere că ajunseră din nou pe o suprafaţă plană. Aflase acum că el putea să coboare o scară chiar şi pe întunericul cel mai negru, chiar şi în goana mare. Dar dacă s-ar fi poticnit în vreo crăpătură? Dumnezeu ştia că era foarte posibil, ţinând seamă cât de tare se deteriorase pardoseala. Sau dacă nimereau peste o barieră din schelete? În coridorul întunecat şi cu viteza la care alergau, asta ar fi însemnat o căzătură urâtă. În cel mai fericit caz. Sau dacă se ciocneau de alt maldăr de schelete în capul vreuneia dintre scări? Încercă să alunge imaginea unui Roland care se prăvăleşte în beznă, ca un săritor olog de la trambulina înaltă. Câte din *oasele* lor se vor face fărâme atunci când vor ateriza? *La dracu', iubire*, *ia ghici?* ar fi spus Eddie. Goana asta fără cruţare era nebunie pură.

Însă nu aveau de ales. Acum auzea cât se poate de clar creatura aceea din spatele lor, nu numai răsuflarea ei bolborosită, ci şi un scrâşnet de şmirghel, ca şi cum ceva se târa de-a lungul unuia dintre pereţii coridorului – sau poate de-a lungul amândurora. Din când în când se auzeau zornăieli şi trosnete, de fiecare dată când altă placă era smulsă din ziduri. Fiindu-i absolut imposibil să nu-şi construiască o imagine pe baza acestor zgomote, Susannah începu să vadă un vierme uriaş şi negru, care umplea pasajul, dărâmând plăci de ceramică şi strivindu-le sub trupul lui gelatinos care înainta neabătut, flămând, micşorând distanţa dintre el şi ei.

Micşorând-o tot mai repede. Susannah bănuia că ştie motivul. Înainte se aflaseră pe o insulă mobilă de lumină. Orice ar fi fost creatura aceea, era clar că nu-i plăcea lumina. Se gândi la lanterna pe care Roland o adăugase în bagajele lor; însă, fără baterii noi, era aproape inutilă. S-ar fi stins la mai puţin de douăzeci de secunde după ce-i apăsai butonul de pe carcasa aia cilindrică.

Doar că… ia stai niţel.

Carcasa.

Carcasa cilindrică.

Susannah vârî mâna în sacul din piele care atârna de umărul lui Roland, scotocind printre conservele cu mâncare. Însă nu de conservele astea avea ea nevoie. În cele din urmă puse mâna pe ce căuta, recunoscând obiectul după şănţuleţul circular din jurul

capacului. Nu avea acum timp să se întrebe de unde i se părea atât de cunoscut; Detta avea secretele ei şi poate că unul dintre acestea avea de-a face cu Sterno. Ridică cutia şi o mirosi ca să se asigure că era cea căutată, dar îşi trase una peste nas atunci când Roland se împiedică de ceva – o bucată din pardoseală sau un alt schelet – şi se strădui să-şi recapete echilibrul. Reuşi de data aceasta, dar va fi un moment când nu va mai reuşi să se îndrepte, iar creatura aceea din spate se va năpusti asupra lor înainte ca el să se ridice de pe jos. Susannah simţi sângele cald şiroindu-i pe obraz şi probabil că monstrul îi simţi mirosul, pentru că scoase un ţipăt puternic şi jilav. Acum îşi imagină un aligator din mlaştinile Floridei, care-şi înalţă căpăţâna solzoasă ca să urle la lună. Şi era atât de *aproape*.

Doamne, Dumnezeule, se rugă ea în gând, *te implor: dă-mi puţin timp. Nu vreau să mor aşa. Una-i să mă sfârşesc de glonţ, dar să fiu mâncată de vie pe bezna asta…*

Alt urlet.

— Mai *repede!* mârâi ea la Roland şi-l lovi cu coapsele, aşa cum un călăreţ îşi îmboldeşte calul istovit.

Aproape incredibil, Roland grăbi mai mult paşii. Respiraţia lui devenise un vaier chinuit. Nu gâfâise în halul ăsta nici după ce dansase commala. Dacă mai continua, precis îi va exploda inima în piept. Dar…

— *Mai repede*, gloabă! Dă tot ce poţi, fir-ai tu să fii! Poate fac eu o şmecherie, dar, până atunci, dă tot ce poţi!

Şi, acolo, în bezna de sub Castelul Discordia, Roland făcu întocmai.

12

Susannah băgă iar mâna în sac şi apucă lanterna. O scoase şi şi-o îndesă sub braţ (conştientă fiind că, dacă o scapă, vor fi irevocabil pierduţi), apoi trase capacul cutiei Sterno, bucuroasă să audă sâsâitul scurt atunci când se rupse sigiliul. Da, era bucuroasă, însă nu tocmai surprinsă, pentru că dacă sigiliul ar fi fost deteriorat, gelatina inflamabilă dinăuntru s-ar fi evaporat de multă vreme, iar cutia ar fi fost mai uşoară.

— Roland! strigă ea. Roland, îmi trebuie chibrituri!

— Cămaşă… buzunar! gâfâi el. Ragă mâna!

Mai întâi propti lanterna între coapsele ei *şi* spatele lui, apucând-o disperată atunci când era să alunece pe os. Apoi înfipse lanterna în cutia cu Sterno. Îşi dădu seama că ar fi avut nevoie de a treia mână ca să caute chibriturile, aşa că azvârli cutia, păstrând doar lanterna îmbibată în gelatină. Mai erau două în sac, dar dacă nu-i ieşea planul, nici că va mai trăi să aibă nevoie de ele.

Creatura mugi iarăşi. *De foarte aproape.* Acum îi simţea şi duhoarea:

ca o căruţă cu peşti mucegăind la soare.

Întinse mâna peste umărul lui Roland şi scoase un singur băţ de chibrit din buzunarul de la pieptul cămăşii. Poate ca o sa aibă timp să aprindă unul dar în niciun caz două. Roland şi Eddie ştiau cum să le scapere de unghia degetului mare, dar Detta Walker ştiuse o metodă şi mai bună, pe care o folosise de mai multe ori atunci când dorea să-şi impresioneze victimele – băieţii albi întâlniţi în motelurile sordide de la marginea şoselelor. Rânji larg, dezvelindu-şi dinţii şi puse măciulia băţului între cei doi din faţă. *Dacă eşti aici, Eddie, te rog ajută-mă iubire, ajută-mă să-mi iasă!*

Trase băţul cu o mişcare rapidă. Simţi cum îi arde cerul gurii, iar limba i se umple de gust de sulf. Flacăra chibritului aproape că-i lăsă fără vedere ochii obişnuiţi cu întunericul, dar tot reuşi sa vadă cât să ducă băţul la corpul lanternei. Combustibilul se aprinse imediat, transformând lanterna într-o torţă. Sigur, nu o torţă mare, dar tot era *ceva*.

— *Întoarce-te!* îi strigă ea pistolarului.

Roland se opri brusc, derapând puţin – fără vreo vorbă de protest, fără vreo întrebare – şi se roti pe călcâie. Susannah întinse mâna cu lanterna în flăcări şi, preţ de o clipă, zăriră amândoi un cap hâd şi ud, cu mulţi ochi rozalii de albinos. Gura de sub ei, mare cât un chepeng, era plină cu tentacule nervoase. Nu era prea mare flacăra produsă de Sterno, dar în bezna aceasta de iad a fost suficient de intensă ca să oblige creatura să dea înapoi. Înainte să dispară în întuneric, Susannah mai apucă să-i vadă ochii strâns închişi şi se gândi cât de sensibilă putea fi lighioana aia dacă şi o flacără anemică o putea…

Mormane de oase erau înşirate de-o parte şi de cealaltă a coridorului. Lanterna începuse să frigă palma lui Susannah. Uitându-se în urmă, Ete lătra ca apucatul, cu capul în jos, picioarele crăcănate şi blana zburlită.

— Apleacă-te, Roland, apleacă-te!

El se lăsă pe vine, iar femeia îi dădu torţa improvizată care deja începe să se topească de la flăcările când galbene, când albastre, care alergau în susu! şi în josul lanternei. Creatura din beznă scoase alt urlet asurzitor, iar cum Susannah chiar reuşi să-i desluşească trupul bălăbănindu-se dintr-un perete în celălalt. Apropiindu-se din nou de ei, pentru că lumina ameninţa să se stângi

S-a zis cu noi, dacă pardoseala e udă aici, îşi spuse femeia. Dar atunci când întinse mâna să caute un femur, un os mai lung în grămada de lângă ei, îşi dădu seama că era uscată. Poate nu era decât un mesaj fals transmis de simţurile ei, pentru că era sigură că *auzea* apă picurând undeva, în faţa lor. Totuşi nu credea că se înşală.

Vârî mâna în sac după o altă cutie cu combustibil, dar în primul moment nu reuşi să apuce inelul de desfacere a capacului. Creatura se

apropia şi Susannah reuşi să vadă foarte multe picioare scurte şi diforme sub capul ca un butuc. Prin urmare nu era un vierme, ci un soi de miriapod gigantic. Lătrând cu toţi colţii la vedere, Ete se aşeză în faţa ei. Pe Ete îl va înşfăca primul monstrul ăla dacă ea nu va putea să…

Chiar atunci degetul îi alunecă în interiorul inelului de la capac. Urmă un *fâsssâiiit*. Roland flutura lanterna, încercând să readucă la viaţă flăcările leşinate (şi poate ar fi reuşit dacă ar mai fi fost combustibil care să le hrănească). Pe plăcile sparte şi descompuse de pe pereţi, umbrele lor se legănau frenetic încolo şi încoace.

Circumferinţa osului era prea mare pentru gura cutiei. Atunci Susannah, crăcănată într-o poziţie incomodă, pe jumătate în ham şi pe jumătate ieşită din el, îşi vârî mâinile în combustibilul gelificat şi îl întinse din belşug de-a lungul osului. Dacă aveau ghinion, iar osul era ud, atunci îi mai aşteptau doar câteva secunde de oroare. Dar dacă era uscat, atunci poate… poate că…

Creatura se târî şi mai aproape. Printre tentaculele ieşite din gura-i căscată, se vedeau colţi proeminenţi. Încă o secundă şi va fi suficient de aproape ca să se repeadă la Ete, cu rapiditatea unei şopârle care înşfacă o muscă din aer. Duhoarea de peşte putrezit pe care o emana era foarte puternică şi greţoasă.

Şi ce se afla oare în spatele acestui monstru? Alte grozăvenii?

N-avea vreme acum să se gândească la toate astea.

Atinse femurul de flăcările vlăguite de pe lanternă. Bubuitul flăcării a fost mai mare, mult mai mare decât se aşteptase ea, decât sperase ea. Iar urletul creaturii exprimă şi durere, nu doar surprindere. Urmă un plescăit scârbos, aşa cum ar face noroiul comprimat într-un sac din vinil. Şi monstrul se îndepărtă în grabă.

— Mai dă-mi nişte oase, spuse ea când Roland aruncă cât colo lanterna arsă.

Şi vezi să fie d-alea *zbicite*.

Şi scoase un cotcodăcit agresiv, tipic Dettei, amuzându-se singură la propria-i glumă.

Tot gâfâind amarnic, Roland făcu ce îi ceruse.

13

Îşi reluară drumul prin pasaj. Acum Susannah stătea cu spatele în ham, poziţie dificilă, însă nu imposibilă. Dacă vor mai apuca să iasă de aici, vreme de o zi sau două o va durea al dracului de tare spatele. *Şi voi savura fiecare clipă pentru că durerea îmi va dovedi că sunt vie*, îşi spuse ea. Roland încă mai avea la el tricoul cu „Întoarcerea la vatră” din Bridgton pe care i-l cumpărase Irene Tassenbaum. Îl scoase din sac şi i-l dădu lui Susannah, care îl înfăşură în jurul osului ca să îl poată

ţine mai bine în mână. Apoi întinse în faţă torta improvizată, chinuindu-se totodată să-şi menţină echilibrul. Roland nu mai era în stare să alerge – şi dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă că ea ar fi căzut din hamuri dar mergea încă foarte repede, oprindu-se din când în când ea să aleagă câte un os lung (de braţ sau de picior) din mormanele de oase. Ete pricepu numaidecât care era treaba şi începu şi el să culeagă oasele şi să i le aducă în bot pistolarului. Creatura era tot pe urmele lor. O dată Susannah îi zări în fugă pielea lucioasă, iar atunci când aceasta se retrăgea din faţa luminii nesigure a noii ei torţe, se auzeau zgomote plescăite de paşi, ca şi cum în spatele lor venea un uriaş cu cizmele pline de noroi. Începu să-şi spună că sunetele acelea erau făcute de coada lighioanei. Iar gândul acesta o umplu de o groază intimă şi lipsită de noimă şi suficient de intensă, cât s-o poată face să-şi piardă minţile.

Adică are coadă! deliră gândul ei. *Şi după zgomotele pe care le face coada aia zici că-i plină cu apă sau gelatină sau sânge pe jumătate coagulat! Iisuse Hristoase! Doamne Dumnezeule! Apără şi păzeşte!*

Însă nu doar din cauza luminii nu-i ataca creatura, se mai gândi Susannah, ci şi din cauza spaimei de foc. Probabil că lighioana se ţinuse departe atunci când ei se aflau în zonele încă luminate ale pasajului, gândind (dacă era *în stare şi* gândească) că-i va aştepta şi-i va ataca atunci când vor ajunge în porţiunea cufundată în întuneric. Îşi zise că dacă acea creatură ar fi ştiut că ei au acces la foc, poate că şi-ar fi închis câţiva (sau toţi) din nenumăraţii ei ochi şi s-ar fi năpustit orbeşte asupra lor într-un loc unde becurile erau în mare parte stinse, iar lumina difuza, Pentru moment avea ghinion, căci torţele din oase erau surprinzător de bune. (Dar nicio clipă nu-i trecu prin minte că erau ajutaţi de Grinda care începuse să se regenereze.) Singura problemă era dacă puţinul combustibil avea să le ajungă sau nu. Acum îl putea economisi, pentru că, odată aprinse, oasele ardeau singure (cu excepţia câtorva umede pe care le azvârlise), dar focul acela trebuia întreţinut cumva, iar cea de-a treia cutie era deja pe jumătate goală. Regreta că o aruncase pe prima, dar în momentul respectiv nu ştiuse ce altceva să facă. Îşi dorea şi ca Roland să se mişte mai repede, deşi avea sentimentul că nu ar mai fi fost în stare să grăbească paşii chiar dacă ea s-ar fi întors cu faţa la dreapta şi s-ar fi agăţat de spatele lui. Poate că ar fi făcut un sprint scurt, dar nimic mai mult. Îi simţea muşchii tremurând pe sub cămaşă. Era în pragul colapsului.

După cinci minute, atunci când tocmai luase un alt pumn de combustibil gelificat ca să ungă capătul unei tibii, atinse fundul cutiei cu vârfurile degetelor. Din beznă se auzi un alt pas greu ca prin mocirlă. Era coada prietenului ei, se încăpăţâna să-i spună mintea. Ţinea pasul cu ei. Aştepta cu răbdare să se termine combustibilul, iar lumea să se întunece din nou. Şi atunci îi va ataca.

Şi atunci îi va mânca.

14

Vor avea nevoie foarte curând de un plan B. Se convinse de asta de îndată ce simţi fundul cutiei sub vârfurile degetelor. După zece minute şi trei torţe, Susannah se pregăti să-i ceară pistolarului să se oprească atunci când (şi dacă) vor ajunge la un alt morman de oase. Să facă acolo un foc mare din cârpe şi oase şi să fugă apoi mâncând pământul. Când – şi dacă – monstrul acela ar reuşi să treacă de bariera aceasta de foc, Roland ar putea s-o lase pe ea acolo şi, eliberat astfel de povară, să meargă mult mai repede mai departe. Nu era un sacrificiu de sine, nici vorbă de aşa ceva, ci i se părea a fi cel mai logic plan, deoarece nu exista niciun motiv pentru care miriapodul acela oribil să îi prindă pe amândoi dacă puteau evita asta. Plus că, în ceea ce o privea, nu avea nici cea mai mică intenţie să se lase capturată de hidoşenia aia. Cei puţin nu atâta timp cât mai era în viaţă. Avea o armă şi o va folosi. Cinci gloanţe cu dedicaţie specială pentru Sai Miriapod; şi, dacă nu-l dovedea, al şaselea glonţ era pentru ea.

Însă înainte de a-i explica lui Roland planul ei, pistolarul bolborosi două cuvinte care o lăsară mută:

— Lumină… înainte.

Se răsuci în ham, întinzându-şi gâtul cât de mult era în stare. Dar nu zări nimic în primele momente, probabil din cauza strălucirii puternice a torţei aproape de ochii ei. Apoi înţelese la ce se referea el: în faţa lor se desluşea un licăr slab, albicios.

— Să fie alte becuri? presupuse ea. Poate sunt unele care încă mai funcţionează.

— Poate. Dar nu-mi prea vine să cred.

După alte cinci minute, Susannah realiză că putea vedea pereţii şi pardoseala pasajului la lumina torţei. Pe jos era un strat de ţărână amestecat cu pietricele pe care doar vântul le-ar fi putut sufla de afară. Îşi ridică mâinile (cu tot cu torţă) deasupra capului şi scoase un strigăt de triumf. Creatura din spate îi răspunse cu un urlet de furie şi frustrare, care-i mângâie inima, dându-i, totodată, fiori de gheaţă pe şira spinării.

— Pa, pa, puiuţ! zbieră ea. Pa, pa, pa, bulangiule care eşti tu, bulangiule cu ochi beliţi!

Monstrul urlă din nou şi se repezi înainte. Acum îl văzu limpede: o bulbucătură uriaşă ce nu putea fi numită cap, în ciuda gurii căscate; un trup format din segmente, acoperit cu zgârieturi adânci care supurau, fără doar şi poate căpătate în urma frecării de zidurile coridorului; patru apendici scurţi şi groşi, câte doi pe fiecare latură, probabil braţele creaturii, care se terminau cu cleşti ascuţiţi. Susannah

zbieră şi întinse torţa, făcând lighioana să bată din nou în retragere, cu un alt urlet asurzitor.

— Mama ta nu te-a învăţat că nu-i frumos să chinuieşti animalele? o întrebă Roland pe un ton atât de sec încât ea nu-şi putu da seama dacă glumea sau nu.

După alte cinci minute ajunseră afară.

II
PE CALEA BLESTEMATĂ

1

Ieşiră printr-o deschizătură arcuită dintr-o coastă de deal, în apropierea unei construcţii asemănătoare ca formă cu Staţiunea Experimentală Arc 16, însă cu mult mai mică. Acoperişul acesteia era mâncat de rugină. În faţa intrării, mormane de oase erau aşezate într-un cerc aproximativ. Stâncile din jur erau înnegrite şi crăpate în multe locuri; o lespede de dimensiunile casei în stil Queen Anne, unde locuiseră Sfărâmătorii, era despicată în două, dând la iveală interiorul plin cu minerale scânteietoare. Aerul era rece şi se auzea scâncetul agitat al vântului, dar stâncile nu-i lăsau rafalele să ajungă până la ei. Cu recunoştinţă mută, îşi ridicară ochii la cerul albastru.

— Aici a fost o luptă, nu crezi? îl întrebă Susannah pe pistolar.

— Da, aşa se pare. O luptă crâncenă, foarte de demult.

Vocea lui Roland era sfârşită.

Pe jos, în faţa porţii întredeschise a construcţiei, se afla un indicator cu faţa în jos. Susannah îi ceru să o lase pe sol ca să-l întoarcă şi să-l citească. Roland îi îndeplini rugămintea, apoi se aşeză pe pământul îngheţat, sprijinit cu spatele de o stâncă şi privind lung la Castelul Discordia rămas în urma lor. Două turnuri ţâşneau spre cerul albastru, unul întreg, celălalt cu vârful sfărâmat. Pistolarul încercă să-şi recapete suflul. Ştia că drumul lor prin Ţinutul Blestemat avea să fie foarte greu.

În tot acest timp, Susannah ridicase semnul de pe jos. Îl ţinea în sus cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îl ştergea de mizeria acumulată în mulţi, mulţi ani. Se cutremură când văzu cuvintele scrise în limba engleză:

ACEST PUNCT DE CONTROL
ESTE ÎNCHIS
PE VECIE

Şi dedesubt, desenat cu roşu şi parcă privind-o cu ură, era Ochiul Regelui.

2

În sala principală a construcţiei nu se afla nimic altceva în afară de mormane de aparate complet distruse şi alte fragmente de schelete.

Însă magazia de alături îi oferi lui Susannah câteva surprize plăcute: rafturi întregi cu conserve (mult mai multe decât ar fi fost ei în stare să ducă) şi alte cutii cu combustibil Sterno. Nu credea că Roland se va mai opune ideii de a lua cu ei foc-la-conservă. Îi veni un gând şi scoase capul pe uşa din spate a magaziei, fără să se aştepte să găsească altceva decât, poate, încă nişte schelete. Şi chiar era *unul* acolo. Vestea bună era vehiculul în care zăceau oasele acelea: un docar asemănător cu cel în care stătuse ea pe meterezele castelului în timpul conversaţiei cu Mia. Cel de acum era însă mai mic şi în formă mult mai bună. Roţile nu erau din lemn, ca ale primului, ci din metal acoperit cu un strat subţire dintr-un material sintetic. Observă mânerele de pe laturi şi înţelese că nu era nicidecum un docar, ci un soi de ricşă.

Iete-te cum ai să te faci tu mârţoaga gagicii, păpuşel!

Exact exprimarea Dettei Walker, cea cu gura slobodă, dar tot o pufni râsul.

— Ce-ai găsit acolo de te distrezi aşa de bine? îi strigă Roland.

— Ai să vezi, răspunse ea, străduindu-se să nu vorbească precum Delta, însă fără să reuşească până la capăt. Mintenaş ai să vezi, fără şto!

3

În spatele ricşei era un motoraş, dar dintr-o singură privire îşi dădură seama că nu mai funcţionase de un car de vreme. Roland găsi în magazie câteva unelte simple, printre care şi o cheie universală. Anii o înţepeniseră cu botul căscat, dar puţină unsoare o făcură să funcţioneze din nou. Cu cheia aceasta Roland desfăcu motorul din suporţi şi îl dădu la o parte. În vreme ce el trebăluia la ricşă şi Susannah „belea ochii", cum ar fi spus Nenea Mose, Ete stătea de pază, la patruzeci de paşi depărtare de deschizătura din deal prin care ieşiseră, cu ochii în patru după creatura care-i urmărise prin bezna din pasaj.

— N-are mai mult de şapte kilograme, spuse Roland, ştergându-şi palmele de jeanşi, dar cred că o să mă bucur c-am scăpat de el.

— Când plecăm mai departe? îl întrebă ea.

— De îndată ce vom fi încărcat căruţa asta cu cât de multă mâncare cred eu că pot să trag, oftă el.

Chipul îi era palid şi nebărbierit. Sub ochi avea cearcăne adânci şi întunecate. Din colţurile gurii se formaseră riduri noi şi adânci, coborând până la linia maxilarului. Era slab ca biscuitul pe dungă.

— Nu se poate, Roland! Nu aşa de repede! Eşti terminat!

El i-l arătă pe Ete, care şedea atât de răbdător, atât de loial, în faţa gurii căscate a întunericului de unde ieşiseră ei.

— Vrei să stai atât de aproape de gaura aia când va veni noaptea?

— Am putea să facem un foc…

— E posibil ca lighioana aia să aibă prieteni cărora nu le e teamă de foc. Câtă vreme am fost înăuntru, nu a vrut să ne împartă cu alţii poate pentru că nu s-a gândit că ar fi *nevoit* să ne împartă. Acum s-ar putea să nu-i mai pese, mai ales dacă vrea să se răzbune.

— O creatură ca aia nu poate să gândească. N-are cum.

Lui Susannah îi era mai uşor să creadă asta acum, când se afla la lumina zilei. Dar ştia că îşi va schimba părerea de îndată ce umbrele vor începe să se lungească şi să se coaguleze.

— Eu nu cred că ne permitem să riscăm, zise Roland.

Şi, fără nicio tragere de inimă, ea îi dădu dreptate.

4

Din fericire pentru ei, prima porţiune din cărarea îngustă ce ducea spre Ţinuturile Blestemate era în mare parte plană. Iar apoi, când drumul a început să urce, Roland nu a împiedicat-o pe Susannah să coboare din ricşa. Iar femeia porni cu vitejie mai departe, spre creasta dealului, ţopăind în mâini şi cioturile picioarelor în spatele trăsuricii pe care deja o botezase „Taxiul de Fitze al lu' Nenea Chinezoiu". Încetul cu încetul, Castelul Discordia rămânea în spatele lor. Când nu se mai văzu niciunul din cele două turnuri, Roland îi arăta un loc mai ferit de pe marginea cărării, zicând:

— Uite, acolo vom înnopta, dacă nu te deranjează.

Pe Susannah nu o deranja deloc. Luaseră cu ei suficiente oase şi zdrenţe din uniformele kaki ca să facă un foc zdravăn. Ştia însă că nu va ţine prea mult. Bucăţile de cârpă vor arde la fel de repede ca hârtia de ziar, iar oasele se vor termina mai înainte ca limbile noului ceas al lui Roland (pe care pistolarul i-l arătase cu o atitudine foarte asemănătoare cu veneraţia) să se întâlnească la miezul de noapte. Iar în noaptea următoare nu va mai fi niciun foc şi vor mânca direct din conservele reci. Sigur, era perfect conştientă că lucrurile ar fi putut sta cu mult mai rău (măcar aveau de mâncare, iar temperatura din timpul zilei era, după părerea ei, cam de opt grade Celsius), însă ar fi dat orice să aibă un pulover, ar fi dat şi mai mult pentru o pereche de izmene.

— Poate vom găsi pe drum şi alte lucruri cu care să facem focul, spuse ea cu optimism, aşezându-se în direcţia vântului lângă oasele care ardeau emanând un miros extrem de neplăcut. Buruieni… tufe… alte oase… poate chiar nişte crengi uscate.

— Nu cred, spuse pistolarul. Aşa ceva nu există pe partea asta a castelului Regelui Purpuriu. Aici nu creşte nici măcar pirul, pe care-l întâlneşti pretutindeni în Lumea de Mijloc.

— N-ai de unde să ştii. N-ai cum să fii sigur.

Susannah nu putea suporta să se gândească la frigul din jur, în vreme ce ei erau îmbrăcaţi ca de plimbare prin Central Park într-o zi frumoasă de primăvară.

— Cred că a ucis ţinuturile astea atunci când a adus întunericul peste Bubuit de Tunet, şopti dus pe gânduri Roland. Probabil că nu a fost mare lucru de capul lor nici înainte de asta, iar acum sunt complet sterpe. Dar mai bine gândeşte-te la lucrurile bune care ţi se întâmplă.

Şi întinse mâna, atingând o băşicuţă formată lângă buza de jos a femeii.

— Acum o sută de ani, buba asta s-ar fi înnegrit şi s-ar fi întins şi ţi-ar fi mâncat pielea de pe oase. Şi ţi-ar fi ajuns până în creier şi te-ar fi făcut să îţi pierzi minţile înainte de moartea îngrozitor de dureroasă.

— Cancer? Radiaţii?

Roland ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că nu contează.

— Dincolo de Castelul Regelui Purpuriu s-ar putea să dăm iarăşi de pajişti şi chiar păduri, dar este foarte posibil ca iarba să fie acoperită de zăpadă când vom ajunge noi acolo, pentru că vremea se va strica, anotimpul ne este potrivnic. Se simte în aer, în întunericul care acoperă prea devreme ziua.

Susannah gemu, încercând să dea un efect comic reacţiei sale, dar sunetul care-i scăpă de pe buze a fost atât de încărcat cu teamă şi oboseală, că se sperie şi ea. Ete îşi ciuli urechile şi se uită atent la ei.

— Roland, de ce nu încerci să mă încurajezi un pic?

— Pentru că trebuie să cunoşti tot adevărul, îi spuse el. Putem rezista multă vreme, Susannah, dar ne va fi foarte, foarte greu. Avem suficientă mâncare în căruţa ta să ne ţină o lună, poate şi mai mult dacă ne vom drămui cu zgârcenie porţiile… şi aşa vom face. Când vom ajunge din nou pe un tărâm viu, vom găsi animale pe care să le vânăm chiar dacă va fi *zăpadă.* Şi asta îmi doresc eu. Nu doar pentru că la vremea aceea ne va fi o foame teribilă de carne proaspătă, deşi ne va fi, ci pentru că avem nevoie de pieile lor. Sper doar să nu avem o nevoie disperată de ele, dar…

— Dar te temi că aşa va fi.

— Da, zise el. Mă tem că aşa va fi. Nu-i aproape nimic mai demoralizator în viaţă decât frigul permanent, poate nu atât de mare cât să te ucidă, dar mereu prezent în fiecare fibră a fiinţei tale, răpindu-ţi puţin câte puţin energia şi grăsimile care îţi ajută corpul să funcţioneze. Mă tem că ne aşteaptă un drum foarte greu. Ai să vezi.

Şi aşa a fost.

Nu-i aproape nimic mai demoralizator în viaţă decât frigul permanent.

Ziua nu era chiar atât de rău. Ziua măcar mergeau şi-şi puneau sângele în mişcare. Dar chiar şi atunci Susannah ajunsese să se teamă de spaţiile deschise peste care dădeau uneori, unde vântul sufla năprasnic peste kilometri lungi de piatră goală şi printre ocazionalele terase de stâncă. Acestea se repezeau la cerul în permanenţă albastru, aidoma unor falange roşii de coloşi din piatră îngropaţi acolo. Vântul sufla tot mai tare pe măsură ce avansau cu trudă sub voalul alb şi diafan al norilor care pluteau pe Calea Grinzii. Încerca să-şi protejeze faţa de rafalele puternice, acoperind-o cu mâinile-i crăpate, supărată că degetele nu-i amorţesc pe de-a întregul şi detestând senzaţia de mii de ace zbârnâitoare din ele. Ochii i se umpleau cu lacrimi care i se revărsau pe obraji. Dârele acestea ude nu îngheţau niciodată; nu era într-atâta de frig. Dar suficient cât să le facă vieţile un calvar din ce în ce mai intens. Şi oare pentru ce ar fi fost ea în stare să-şi vândă sufletul nemuritor în timpul zilelor acelora mizerabile şi al nopţilor insuportabile? Uneori îşi spunea că un singur pulover ar fi fost suficient să i-l cumpere; alteori îşi zicea: *Nu, iubiţico, ai prea multă demnitate, chiar şi în situaţia de faţă. Vrei să petreci eternitatea în iad, sau poate chiar în bezna din portal, pentru un singur pulover? Sigur că nu!*

Să zicem… *Poate* că nu. Dar dacă diavolul care o tot ispitea ar fi plusat, punând pe lângă pulover şi o pereche de apărători pentru urechi…

De atât de puţin ar fi avut efectiv nevoie ca să se simtă cât de cât bine. La asta se gândea întruna. Nu duceau lipsă de mâncare şi nu duceau lipsă nici de apă, pentru că, la fiecare douăzeci de kilometri dădeau de pompe ce încă mai scoteau din adâncurile Ţinuturilor Blestemate cantităţi mari de apă rece, cu gust mineral.

Ţinuturile Blestemate. Avusese la dispoziţie ore şi zile, iar în cele din urmă, săptămâni ca să mediteze la aceste două cuvinte. Ce le făcea să fie blestemate? Apa otrăvită? Nici vorbă: apa de aici nu era sub nicio formă dulce, dar cu siguranţă că nu era nici otrăvită. Lipsa de hrană? Deocamdată aveau suficientă mâncare, deşi mai târziu asta s-ar putea să devină o problemă dacă nu vor ajunge mai repede într-un loc cu iarbă şi vieţuitoare. Până atunci însă, ea se săturase peste cap de atâta carne de vită la conservă, fără a mai pune la socoteală stafidele mâncate la micul dejun şi stafidele mâncate dacă aveai poftă de ceva dulce. Însă toate astea erau hrană. Combustibil pentru trup. Şi atunci, de ce erau Blestemate Ţinuturile astea dacă aveai apă şi mâncare? Să fi fost din cauza cerului, care se făcea mai întâi auriu, apoi roşiatic spre vest; din cauza cerului, care se făcea violet, apoi negru presărat cu argintul stelelor spre est? Urmărea cu groază crescândă cum ziua înaintează spre final; o înnebunea gândul la o altă noapte nesfârşită, când toţi trei se vor înghesui unul în altul ca să-şi ţină de cald, în

vreme ce vântul se va jelui şi va şerpui printre stânci, iar stelele se vor uita la ei cu ochi răi, de gheaţă. O înnebunea drumul acesta interminabil prin purgatoriul rece, cu degetele de la mâini şi de la picioare pline cu mii de ace, dar neîngheţate complet, şi îşi spunea: *Un singur pulover şi o pereche de mănuşi să am şi mi-ar fi bine. Nu am nevoie de nimic mai mult, doar un pulover şi o pereche de mănuşi, pentru că nu-i chiar atât de frig.*

Dar, chiar, cât de frig se făcea după apusul soarelui? Era convinsă că temperatura nu cobora sub zero, pentru că apa pe care o lăsa într-un vas pentru Ete nu îngheţa niciodată bocnă. Probabil că erau în jur de patru, cinci grade în orele dintre miezul nopţii şi răsăritul soarelui; în vreo două nopţi poate că fusese în jur de zero, sau minus un grad, pentru că observase spice minuscule de gheaţă pe vasul din care Ete bea apă.

Începu să se uite cu mai multă atenţie la blana micuţului. La început îşi spuse că nu era decât un exerciţiu speculativ, o simplă metodă de a face să treacă mai repede timpul – oare cum anume funcţiona metabolismul bumblerului şi cât de cald îi ţinea blana aia (blana aia deasă, *luxuriantă*, blana aia *uimitor* de bogată)? Încetul cu încetul ajunse să-şi identifice sentimentul: invidie pură care bombănea cu vocea Dettei *Crezi tu că pehlivanu' ăla mic face pă el dă frig noaptea? N-ai să vezi! Nu zici că ţi-ai trage două pirechi dă mănuşele din blăniţa aia?*

Nefericită şi îngrozită, voia să alunge gândurile acestea, întrebându-se dacă mai există o limită inferioară a spiritului omenesc, alta decât această dorinţă abjectă şi egoistă, dar nedorind să afle răspunsul.

Frigul îi măcina tot mai adânc, zi după zi, noapte după noapte. Infectându-i ca o aşchie nescoasă. Dormeau înghesuiţi unul în celălalt, cu Ete între ei; şi se întorceau la un moment dat în cursul nopţii pentru a-şi încălzi şi părţile expuse la frig. Somnul cu adevărat reparator nu dura deloc mult, indiferent cât de obosiţi ar fi fost. Iar atunci când luna s-a aflat în fazele de creştere, vreme de două săptămâni au mers noaptea şi au dormit ziua. Şi parcă a fost puţin mai bine.

Singurele vietăţi pe care le-au văzut au fost nişte păsări mari şi negre, care zburau fie pe linia orizontului sud-estic, fie în stoluri pe deasupra teraselor de stâncă. Dacă vântul bătea din direcţia bună, conversaţia lor stridentă şi frenetică ajungea până la urechile lui Roland şi Susannah.

— Crezi că ar fi bune de mâncat? l-a întrebat ea odată pe pistolar.

Luna era în scădere şi ei reîncepuseră să meargă pe timpul zilei pentru ca astfel să poată observa eventuale pericole de pe drum (de câteva ori au dat de fisuri adânci care brăzdau cărarea şi odată au întâlnit o pâlnie de eroziune ce părea fără fund).

— *Tu* ce zici? i-a răspuns Roland tot cu o întrebare.

— Zic că nu prea, dar nu m-ar deranja să încerc una să văd ce gust are. Cu ce crezi că se hrănesc?

Roland clătină din cap, fără să-i răspundă. Ajunseseră într-un loc unde drumul şerpuia printr-o grădină fantastică de formaţiuni stâncoase, incredibil de ascuţite. Puţin mai departe de ei, cam o sută de păsări din acelea negre, asemănătoare cu ciorile, se roteau în cercuri pe deasupra unei terase plate sau stăteau pe marginea ei, uitându-se în direcţia celor trei, aidoma unor juraţi severi, cu ochi de mărgele.

— Poate că ar trebui să facem un ocol, spuse ea.

— Dacă ne rătăcim, s-ar putea să nu mai fim în stare să găsim drumul din nou, zise Roland.

— Aiurea! Ete o să…

— Am încheiat discuţia, Susannah!

Niciodată nu-i mai auzise tonul ăsta răstit şi furios. Furios, da, sigur, îl auzise furios de multe ori. Însă acum se ghicea în glasul lui o oarecare lipsă de caracter, o proastă dispoziţie care o îngrijora. Şi o şi înspăimânta un pic.

Îşi continuară drumul în tăcere vreme de o jumătate de oră, Roland trăgând la Taxiul de Lux în care era Susannah. Apoi cărarea îngustă (căreia ea îi zicea Calea Blestemată) începu să urce, aşa că se văzu nevoită să se dea jos din ricşă şi să pornească pe jos alături de pistolar. Rupsese tricoul lui Roland cu Sărbătoarea Bătrânilor şi, în asemenea situaţii, îşi înfăşură mâinile în cele două bucăţi de cârpă, ca să şi le protejeze de pietrele cu muchii tăioase şi ca să-şi încălzească cât de cât degetele.

Roland se uită în jos spre ea, apoi din nou la drumul din faţă. Buza lui inferioară era puţin răsfrântă, iar Susannah îşi spuse că el nu avea de unde să-şi dea seama cât de ridicol de încăpăţânată era expresia asta – părea un puşti de trei ani căruia i se luase jucăria preferată. N-avea de unde să-şi dea seama, iar ea nu intenţiona să-i spună. Mai târziu, poate, când vor putea să privească în urmă la acest coşmar cu inima uşoară. Când nu îşi vor mai putea aminti ce anume li se păruse atât de îngrozitor la o noapte când temperatura era de cinci grade şi nu puteai să adormi şi tremurai pe solul rece, cu ochii la meteoriţii care din când în când zgâriau cerul negru cu foc alb şi te gândeai că nu ai nevoie decât de *un pulover, atâta tot. Doar un pulover să am şi aş fi la fel de fericită ca o papagaliţă la ora mesei.* Şi te întrebai dacă pielea lui Ete le-ar ajunge pentru câte o pereche de izmene şi dacă nu i-ai face drăgălaşului un serviciu luându-i viaţa, pentru că era atât de *trist* de când Jake plecase în poiana de la capătul cărării.

— Susannah, spuse Roland. Iartă-mă pentru că m-am răstit la tine adineauri.

— Nu am de ce să te iert, zise ea.

— Ba eu cred că ai. Avem destule necazuri şi aşa, fără să ne certăm între noi. Fără să dăm naştere unor resentimente.

Ea nu spuse nimic. Ridicând ochii la el, văzu că privea pierdut către sud-est, la păsările care se roteau în cercuri.

— Stăncuţele alea, murmură el.

Ea îl aşteptă să continue.

— În copilărie le ziceam uneori şi Păsările Negre ale lui Gan. V-am povestit, ţie şi lui Eddie, că împreună cu prietenul meu, Cuthbert, am împrăştiat firimituri de pâine pentru păsările astea după ce a fost spânzurat bucătarul, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Erau nişte păsări exact ca astea. Unii le ziceau Stăncuţe de Castel. Niciodată Stăncuţe Regale, pentru că se hrănesc cu hoituri, pricepi tu? M-ai întrebat ce mănâncă prin locurile astea. Poate că umblă prin gunoaiele din curţile şi uliţele castelului *lui*, acum că a plecat de aici.

— Le Casse Roi Russe, sau Roi Rouge, sau cum îi zici tu.

— Da. Nu sunt sigur că aşa este, dar…

Roland nu-şi mai isprăvi vorba, dar nici nu era nevoie. Susannah începu să se uite cu mai multă atenţie la păsări şi, da, chiar aşa era: păreau a veni dinspre sud şi plecau tot într-acolo. Iar apariţia lor putea să însemne că totuşi făcuseră un progres. Nu era prea mult, dar suficient cât să-i ridice moralul pe ziua respectivă şi pe timpul unei alte nopţi înfrigurate şi detestabile.

6

Dimineaţa următoare, pe când luau un alt mic dejun rece într-un alt loc de popas fără foc (Roland îi promisese că la noapte vor folosi o parte din combustibilul Sterno şi vor avea parte de o cină caldă), Susannah îl rugă să o lase să se uite la ceasul primit de la Corporaţia Tet. Roland i-l înmâna cu dragă inimă, iar ea privi lung la cele trei sigul-uri gravate pe capac, insistând asupra Turnului, cu spirala lui ascendentă de ferestre. Apoi îl deschise, se uită înăuntru şi spuse, fără să-şi ridice ochii la Roland:

— Mai povesteşte-mi încă o dată ce ţi-au spus.

— Mi-au transmis ce le spusese una din „minţile bune” care lucrează pentru ei. Una deosebit de înzestrată, după părerea lor. Dar nu-mi aduc aminte numele individului cu pricina. În orice caz, el crede că ceasul s-ar putea opri atunci când ne vom apropia de Turnul Întunecat sau ar putea chiar să înceapă să meargă de-a-ndoaselea.

— Mi-e greu să-mi închipui cum un Patek Phillippe ar putea să meargă înapoi, comentă ea. Acum arată că-i opt şi şaisprezece dimineaţa sau seara în New York. Aici mie mi se pare că ar fi în jur de şase şi jumătate dimineaţa, dar nu cred că înseamnă mare lucru.

Întrebarea e: cum o să ne dăm seama dacă drăgălaşul ăsta a început să meargă înapoi?

Roland, care tocmai ordona lucrurile din bagaje, se opri şi se gândi câteva secunde la întrebarea ei.

— Vezi limba aia micuţă de jos? Cea care merge de una singură?

— Secundarul, da.

— Spune-mi când ajunge în poziţie verticală.

Ea urmări cursa secundarului în cerculeţul lui şi, când ajunse în poziţia orei douăsprezece, îl anunţă pe pistolar:

— Acum.

Roland stătea pe vine, poziţie mult mai comodă acum, că nu-l mai durea şoldul. Închise ochii şi îşi cuprinse genunchii cu mâinile. Fiecare respiraţie a lui producea o ceaţă fină.

— Roland, ce fa…

El ridică o mână, cu palma deschisă. Ochii şi-i ţinea tot strânşi. Susannah înţelese ce-i cerea şi nu mai zise nimic.

Secundarul îşi continuă goana în cerculeţul lui. Ajunse din nou în poziţia orei douăsprezece şi atunci…

Roland deschise ochii şi spuse:

— Asta a fost un minut. Un minut *adevărat*.

Susannah rămase cu gura căscată:

— Cum Dumnezeu ai făcut?

Roland clătină din cap. Nici el nu ştia. Nu ştia decât ce îi sfătuise Cort pe vremuri: să fie în stare să măsoare timpul în minte, pentru că ceasurile nu sunt sigure, iar un cadran solar nu este de niciun folos într-o zi noroasă. Sau noaptea. Într-o vară, Cort îi trimisese mai multe nopţi la rând în codrul de la vest de castel (unde nu era deloc plăcut, mai ales când erai singur; deşi niciunul dintre ei nu ar fi recunoscut asta) până când aveau să reuşească să iasă în curtea din spatele Marii Săli exact în minutul cerut de el. Al naibii de ciudată era chestia aia cu ceasul-din-cap. Prima dată nu s-a întâmplat nimic. Nici a doua. Nici a treia. Şi atunci mâna grea şi plină de bătături a lui Cort se pogora asupra lor; cu putere se pogora palma lui peste capul şi spinările lor şi Cort mârâia *Ahhhh, vierme care eşti, mâine noapte te duci înapoi în pădure! Se vede treaba că-ţi place acolo!* Dar, de îndată ce ceasul din cap începea să ticăie, nu exista vreun altul care să meargă cu mai mare precizie. Însă a urmat o perioadă când Roland l-a pierdut, aşa cum şi lumea îşi pierduse punctele cardinale, însă acum îl găsise şi asta îi bucura nespus inima.

— Ai numărat până la şaizeci? îl întrebă ea.

Dar el scutură din cap:

— Nu. Pur şi simplu ştiu atunci când trece un minut. Sau o oră.

— *Spanac!* îl luă ea în râs. Adică ai ghicit!

— Dacă aş fi mers pe ghicite, aş mai fi anunţat minutul fix după o

rotaţie a limbii mici?

— Oi fi avut baftă, băftosule care eşti tu băftos, fu de părere Detta, uitându-se chiorâş la el, cu privirea aceea vicleană pe care Roland nu putea să o sufere. (Dar fără să-i mărturisească; ca să nu o provoace pe Detta să îl irite şi mai tare atunci când se întâmpla să-şi scoată capul la suprafaţă.)

— Vrei să mai încercăm o dată? o întrebă el.

— Nu, oftă Susannah. Te cred pe cuvânt. Te cred că ceasul tău merge perfect până la milisecundă. Iar asta înseamnă că nu ne-am apropiat de Turnul Întunecat. Nu încă.

— Poate că nu suntem destul de aproape ca să afecteze ceasul, dar suntem mai aproape decât am fost vreodată, spuse Roland netulburat. Faţă de unde eram, acum suntem în umbra lui. Crede-mă, Susannah – eu ştiu.

— Dar…

Se auzi un croncănit aspru şi totodată sugrumat: *Crîîî, crîîîî!* în loc de *Craaa, craaa!* cum ar fi fost normal. Susannah ridică ochii şi văzu zburând pe deasupra lor una din păsările acelea mari, pe care Roland le numea Stăncuţe de Castel. Era atât de jos, că-i puteau auzi foşnetul greoi al aripilor. Din ciocul lung şi încovoiat atârna o fâşie moale dintr-o materie galben-verzuie. Lui Susannah i se părea că seamănă cu o algă uscată. Însă nu *complet* moartă.

Se întoarse spre Roland, privindu-l emoţionată.

El dădu din cap:

— Pir. Probabil l-a adus până aici ca să căptuşească cuibul perechii lui. Nu pentru pui, nici vorbă. Chestia *aia* nu-i bună de mâncat. Important e că pirul poate fi întâlnit doar la hotarele Ţinuturilor de Nicăieri. Iar asta înseamnă că am ajuns în sfârşit la capătul lor. Acum ascultă-mă, Susannah, vreau să mă asculţi cu cea mai mare atenţie şi vreau s-o ascunzi cât mai adânc pe caţa aia enervantă de Detta. Şi nu accept să mă faci să-mi pierd timpul spunându-mi că nu-i aici, când eu o pot vedea jucând commala în ochii tăi.

Susannah păru mai întâi surprinsă de această tiradă, apoi păru iritată, gata să-l contrazică. În cele din urmă îşi lăsă ochii în jos şi nu zise nimic. Iar atunci când nu mai simţi prezenţa celei pe care Roland o numea „caţă enervantă” şi-i ridică iarăşi. Probabil că şi pistolarul îi sesizase dispariţia, deoarece continuă:

— Cred că în curând ni se va părea că ieşim din Ţinuturile Blestemate, dar te rog să faci bine să nu crezi ceea ce vezi: câteva clădiri şi eventual ceva asfalt pe uliţă nu înseamnă nici siguranţă şi nici civilizaţie. Şi peste puţină vreme vom ajunge la castelul lui, la Le Casse Roi Russe. Este aproape sigur că Regele Purpuriu nu se mai află acolo, dar se poate să fi lăsat o capcană pentru noi. Vreau să fii atentă şi să asculţi. Atât. Dacă va trebui să vorbim, vreau să mă laşi pe mine

să o fac.

— Dar ce ştii tu şi eu nu? îl întrebă ea. Ce-mi ascunzi?

— Nimic, îi răspunse pistolarul (într-unul din rarele lui momente de sinceritate). E doar o senzaţie, Susannah. Indiferent ce spune ceasul ăla, acum suntem aproape de destinaţia noastră. Suntem aproape de Turnul Întunecat. Dar Vannay, profesorul meu, obişnuia să spună că în cazuri din acestea nu există decât o singură regulă şi nicio excepţie de la ea: *Ispita apare înaintea victoriei.* Şi, cu cât e mai importantă victoria, cu atât e mai mare ispita căreia trebuie să-i ţii piept.

Susannah se cutremură şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Nu vreau decât să-mi fie cald, spuse ea. Dacă nu-mi va oferi nimeni vreo căruţă cu lemne de foc şi un trening din flanel în schimbul renunţării mele la Turn, cred că nu vom avea parte de nicio surpriză.

Roland îşi aduse aminte de una dintre cele mai solemne maxime ale lui Cort: *Nu cobi cu glas tare!* dar nu spuse nimic. Îşi puse ceasul la loc sigur şi se ridică în picioare, gata de drum.

Însă Susannah nu se mişcă:

— L-am visat, spuse ea.

Nu era nevoie să explice despre cine anume vorbea.

— Trei nopţi la rând l-am visat cum se grăbeşte să ne prindă din urmă. Crezi că-i adevărat?

— O, da, răspunse Roland. Şi mai cred şi că are burta goală.

— I-e foame, lui Mordred îi e fomică-mică, repetă ea expresia auzită tot în vis.

Şi se cutremură iarăşi.

7

Cărarea pe care mergeau ei se lărgise, iar în după-amiaza aceea apărură şi primele petice murdare de caldarâm. Cu puţină vreme înainte de lăsarea întunericului, ajunseră într-un loc unde aceasta se intersecta cu o altă cărare (care cu siguranţă că fusese un alt drum, odată ca niciodată). Aici era o prăjină ruginită, pe care probabil că fusese prinsă o plăcuţă cu numele vreunei străzi, deşi acum nu se mai vedea nici urmă de aşa ceva. Ziua următoare văzură prima clădire din partea aceasta de Fedic, o dărăpănătură cocârjată, cu un indicator răsturnat pe ce mai rămăsese din pridvor. În spatele casei era un şopron turtit. Cu ajutorul lui Roland, Susannah întoarse semnul cu faţa în sus şi citiră amândoi cuvântul care se mai desluşea pe el: GRAJD. Dedesubt se afla ochiul cel roşu pe care ajunseseră să-l cunoască atât de bine.

— Cred că poteca pe care am mers noi a fost pe vremuri un drum pentru trăsuri ce făcea legătura între Castelul Discordia şi Le Casse Roi

Russe, spuse pistolarul. Aşa ar fi logic.

Trecură apoi pe lângă alte clădiri, pe lângă alte răspântii. Se aflau la periferia unui târg, ba poate chiar a unui oraş mai mare care se întinsese odată ca niciodată în jurul castelului unde domnea Regele Purpuriu. Dar, spre deosebire de Lud, din acesta rămăsese foarte puţin. Printre ruinele unora dintre case creşteau mlădiţe apatice de pir, singura formă de viaţă de acolo. În a patra noapte după apariţia stăncuţelor, au încercat să se culce între zidurile rămase în picioare ale unei case, dar li s-a părut că aud voci şoptind printre umbre. Cu o dezinvoltură absolut sinistră după părerea lui Susannah, Roland le identifică, spunând că sunt vocile fantomelor pe care el le numea „spiritele caselor", şi sugeră să plece de acolo.

— Nu cred că ne-ar face vreun rău, dar mă tem să nu-l atace pe micuţul nostru prieten, spuse Roland, mângâindu-l pe Ete care i se urcase pe genunchi cu o timiditate care nu-i stătea în fire.

Susannah abia aştepta să plece din locul acela. Zidurile înlăuntrul cărora intenţionaseră să-şi petreacă noaptea emanau o răceală ce ei i se părea cu mult mai insuportabilă decât frigul iernii. Fără doar şi poate că erau foarte bătrâne creaturile ale căror şoapte le auziseră, dar ea era convinsă că erau şi lihnite de foame, Aşa că se înghesuiră încă o dată unul într-altul în mijlocul Căii Blestemate, alături de Taxiul de Lux, şi aşteptară amorţiţi ca zorii să ridice temperatura cu câteva grade. Încercară să facă un foc din câteva scânduri găsite printre ruine, însă nu reuşiră decât sa irosească doi pumni din combustibilul Sterno. Gelatina inflamabilă se scurse de-a lungul unui picior de scaun cu care voiseră să aprindă focul, apoi se stinse. Lemnul refuza pur şi simplu să se aprindă.

— De ce? întrebă Susannah cu ochii la ultimele rotocoale de fum care se împrăştiau în aerul rece al nopţii. *De ce*?

— Eşti surprinsă, Susannah din New York?

— Nu tocmai, dar vreau să înţeleg de ce nu se aprinde. E prea vechi? S-a pietrificat sau ce?

— Nu vrea să se aprindă pentru că ne urăşte, spuse Roland pe un ton ce sugera că ar fi trebuit să-i fie evident. Aici a fost şi rămâne casa *lui,* chiar dacă el a mers mai departe. Toate din jur ne urăsc. Dar… ascultă, Susannah. Acum că am ajuns pe un drum adevărat, ce-ai zice dacă am merge din nou pe timpul nopţii? Vrei să încercăm?

— Sigur, spuse ea. Orice e mai bine decât să dârdâi pe caldarâmul ăsta ca un pisoi care a căzut într-un butoi cu apă.

Şi aşa făcură: ce mai rămase din noaptea aceea, apoi noaptea următoare şi cele două de după ea. Iar Susannah îşi zicea mereu: O *să mă îmbolnăvesc. Nu se poate să merg atâta prin frigul ăsta fără să păţesc ceva*. Dar nu păţi nimic. Niciunul dintre ei nu se îmbolnăvi. Susannah nu avea decât coşul acela din stânga buzei inferioare, care uneori se

spărgea şi din el curgea un firicel de sânge, care apoi se coagula, iar rana se închidea. Singura lor suferinţă era frigul neîncetat, măcinându-i până în măduva oaselor. Luna era din nou în creştere şi într-o noapte Susannah îşi dădu seama că erau de aproape o lună pe drumul ce ducea la sud-est de Fedic.

Un sat abandonat luă locul grădinilor fantastice din stânci ascuţite, dar Susannah nu uitase ce-i spusese Roland: erau tot în Ţinuturile Blestemate şi cu toate că din când în când vedeau câte un semn care îi vestea că se află pe CALEA REGELUI (cu nelipsitul ochi roşu, fireşte) ea ştia că de fapt sunt tot pe Calea Blestemată.

Satul acesta era atât de ieşit din comun, încât ea nici nu-şi putea imagina ce neam bizar de oameni locuise pe vremuri aici. Uliţele erau pietruite. Bordeiele erau strâmte, cu acoperişuri povârnite, cu uşile înguste şi nefiresc de înalte, ca şi cum ar fi fost special construite pentru imaginile pe care oamenii normali le au în oglinzile strâmbe din bâlciuri. Acestea erau case ca acelea din scrierile lui Lovecraft{163}, case identice cu cele din cărţile lui Clark Ashton Smith{164}, case aidoma celor de la marginea Abisului pe care le-a descris William Hope Hodgson{165}, toate înghesuite sub luna în formă de seceră a lui Lee Brown Coye{166}. Case înclinate şi case aplecate, case ridicate odată ca niciodată pe dealurile ce se înălţau treptat de-o parte şi de alta a drumului lor. Din loc în loc se dărâmase câte una, iar ruinele acelea aveau un aspect dezagreabil, *anatomic*, de parcă ar fi fost hălci de carne putredă, iar nu bucăţi vechi de scânduri şi geamuri. Susannah avea întruna sentimentul că vede chipuri moarte holbându-se la ea dintre structurile de lemne şi umbre, chipuri care păreau a se roti prin dărâmături, urmărindu-i cu ochi înspăimântători de zombi. Şi ochii aceştia o duseră cu gândul la Gardianul de pe Dutch Hill{167} şi o făcură să se cutremure de groază.

În a patra noapte de când călătoreau pe Calea Regelui, ajunseră la o răspântie mare, unde drumul principal cotea brusc, pornind mai mult spre sud decât spre est şi astfel ieşind de pe Calea Grinzii. În faţa lor, la mai puţin de o noapte de mers pe jos (sau de călătorit în Taxiul de Lux), se înălţa un munte în coasta căruia era construit un castel negru, enorm. La lumina difuză a lunii, lui Susannah i se păru că avea o înfăţişare vag orientală, din cauza turnurilor bulbucate la vârf, de parcă năzuinţa lor supremă ar fi fost să devină minarete. Pasarele fantastice pluteau între ele, încrucişându-se deasupra curţii din faţa castelului. Unele dintre aceste pasarele se surpaseră, dar majoritatea rezistau încă. Se mai auzea şi un huruit înfundat ce părea a veni din toate direcţiile. Îl întrebă pe Roland ce anume era.

— Apa, răspunse pistolarul.

— Care apă? Ştii cumva?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu ştiu, dar nici dacă aş muri de sete nu aş bea din apa care curge lângă castelul ăsta.

— E un loc nefast, murmură ea, referindu-se nu doar la castel, ci şi la oraşul fără nume, cu casele lui strâmbe

(casele cu priviri piezişe)

din jur.

— Roland, e cineva aici.

— Ascultă-mă bine, Susannah, dacă simţi că bat duhurile la poarta capului tău, că bat sau că zgârie la ea, cere-le să plece.

— Şi o să meargă?

— Nu sunt sigur, recunoscu el, însă am auzit că nu pot intra fără permisiunea ta, iar ele se vor folosi de orice truc, de orice vicleşug ca să ţi-o smulgă.

Susannah citise *Dracula* şi ascultase povestea Părintelui Callahan despre ororile din Jerusalem's Lot, aşa că înţelegea foarte bine la ce se referea Roland.

El o luă uşor de umeri şi o întoarse cu spatele la castelul care, la urma urmei, poate că nu era chiar negru, ci doar cernit de trecerea anilor. Îşi va da mai bine seama mâine-dimineaţă, îşi spuse ea, pentru ca deocamdată locul era luminat de o lună palidă, aflată în primul pătrar, acoperită de o spumă subţire de nori.

De unde se opriseră ei porneau câteva drumuri, majoritatea strâmbe ca nişte degete rupte. Dar cel spre care o întorsese Roland era unul drept, iar Susannah îşi dădu seama că, de fapt, era singura uliţă *complet* dreaptă pe care o văzuse de când intraseră în oraşul părăsit şi mut. Drumul nu era acoperit cu pietre, ci cu asfalt neted, şi ducea spre sud-est, de-a lungul Căii Grinzii. Deasupra lui pluteau norii argintaţi de lună, ca un convoi de corăbii celeste.

— Vezi o pată întunecată la orizont, draga mea? şopti pistolarul.

— Da. O pată întunecată cu o fâşie albicioasă în faţă. Ştii ce e?

— Am o idee, dar nu sunt sigur, răspunse Roland. Haide să ne oprim aici. Nu mai e mult până în zori şi atunci vom vedea mai bine. Nu vreau să ne apropiem de castelul acela la vreme de noapte.

— Dar, dacă Regele Purpuriu nu mai este acolo şi Calea Grinzii e în direcţia aia, de ce mai trebuie să ne ducem la castel?

— În primul rând, ca să ne asigurăm că a plecat *cu adevărat* din el, zise Roland. Plus că de acolo am putea întinde o cursă aceluia care ne urmăreşte. Mă îndoiesc că va cădea în ea, e prea viclean pentru asta. Dar cred că tot mai avem o şansă, căci e şi foarte tânăr, iar cei tineri sunt adesea neatenţi.

— Ai să-l ucizi?

La lumina palidă a lunii zâmbetul pistolarului era îngheţat. Nemilos.

— Fără să ezit nicio secundă.

În zori, Susannah se trezi dintr-un somn agitat, printre proviziile împrăştiate prin ricşă, şi văzu că Roland stătea în mijlocul răspântiei, cu ochii la Calea Grinzii. Se dădu jos, mişcându-se cu multă grijă pentru că era toată ţeapănă şi nu voia să cadă. Avea impresia că oasele din trup îi erau îngheţate şi casante, gata în orice moment să se spargă la fel precum sticla.

— Ce vezi? o întrebă el. Ce vezi acolo, acum că s-a luminat de ziuă?

Fâşia albicioasă era zăpadă; fapt care nu o miră, pentru că ţinuturile acestea erau muntoase. Ce o miră însă – şi îi înveseli inima mai mult decât şi-ar fi imaginat că ar fi fost posibil în situaţia dată – a fost pâlcul de copaci de dincolo de fâşia aceea de nea. Brazi verzi. *Creaturi vii.*

— Vai, Roland, ce frumoşi sunt! exclamă ea. Chiar şi cu poalele în zăpadă, tot superbi sunt! Nu ţi se pare?

— Ba da, răspunse el.

O luă în braţe şi o întoarse cu faţa la drumul pe care veniseră. Dincolo de aglomerarea hidoasă de case moarte se vedea o parte din Ţinuturile Blestemate pe care le străbătuseră ei: o pădure de stânci ascuţite, întreruptă din loc în loc de câte o terasă sau colină.

— Ia gândeşte-te, îi spuse pistolarul. Dincolo de ţinuturile alea se află oraşul Fedic. Dincolo de Fedic se află Bubuit de Tunet, Callele şi pădurea care marchează hotarul dintre Lumea de Mijloc şi Lumea de Capăt. Lud e tot în direcţia aceea, dar mult mai departe; iar River Crossing şi mai departe; într-acolo sunt şi Marea Vestului şi întinsul Deşert Mohaine. Pe undeva, tot acolo, pierdute în depărtări, aşa cum sunt pierdute şi în timp, se află rămăşiţele Lumii Dinăuntru. Baroniile, Gileadul. Locuri unde şi acum mai există oameni care-şi amintesc ce înseamnă iubirea şi lumina.

— Da, murmură ea, fără să înţeleagă.

— Pe toate locurile acelea şi-a vărsat Regele Purpuriu nervii, continuă Roland. Vezi tu, intenţia *lui* a fost să pornească în cealaltă direcţie, către Turnul Întunecat. Şi, cu toată nebunia lui, a ştiut că nu era bine să pustiască locurile pe unde trebuia să treacă, împreună cu şleahta lui de slugi.

O trase pe Susannah mai aproape şi o sărută pe frunte cu o tandreţe care aduse lacrimi în ochii ei.

— Noi trei ne vom duce şi-i vom vizita castelul şi îl vom prinde acolo pe Mordred, dacă soarta ne va fi nouă favorabilă. Şi după aceea vom porni iarăşi la drum prin ţinuturi pline de viaţă ca aceasta. Vom găsi lemn din belşug ca să facem focul şi vom întâlni numeroase animale pe care să le vânăm şi să le mâncăm carnea şi să ne învelim cu pieile lor. Poţi să mai mergi puţin pe jos, draga mea? *Poţi*?

— Da, răspunse ea. Îţi mulţumesc, Roland.

Îl strânse în braţe şi privi pe lângă tâmpla lui la castelul cel roşu. La lumina tot mai strălucitoare a zilei reuşea acum să vadă că piatra din care fusese el construit, deşi înnegrită acum de vreme, fusese iniţial de culoarea sângelui. Atunci îşi aduse aminte de discuţia ei cu Mia pe meterezele Castelului Discordia, îşi aminti că văzuse o lumină purpurie pulsând în zare. Pulsând cam din locul unde se aflau ei acum.

Vino la mine, Susannah din New York, îi spusese Mia atunci. *Căci Regele te poate fermeca şi de la distanţă*{168}.

La acea strălucire roşie se referise ea, dar…

— Nu mai e! îi zise lui Roland. Lumina roşie din castel – Vatra Regelui, aşa îi spusese Mia! Nu mai e! *N-am văzut-o nici măcar o dată de când tot mergem!*

— Nu, zâmbi pistolarul cu mai multă căldură. Cred că s-a stins atunci când noi i-am oprit pe Sfărâmători din activitatea lor. Aşa este, Vatra Regelui s-a stins, Susannah. Şi dacă zeii vor fi milostivi, va rămâne stinsă pe vecie. Noi am reuşit să facem asta, deşi ne-a costat foarte scump.

În după-amiaza aceea ajunseră la Le Casse Roi Russe, care se dovedi a nu fi pe de-a întregul pustiu.

III
CASTELUL REGELUI PURPURIU

1

Mai aveau cam un kilometru şi jumătate până la castel când începură să vadă ghirlande cu steguleţe şi afişe, iar mugetul râului nevăzut deveni foarte puternic. Steguleţele erau albe, roşii şi albastre, amintindu-i lui Susannah de paradele de Ziua Eroilor şi de felul în care erau decorate orăşelele de provincie de Patru Iulie. Însă pe faţadele înguste ale acestor case enigmatice, pe faţadele acestor prăvălii de demult închise şi golite din pivniţă şi până în pod, asemenea decoraţiuni erau stridente ca fardul roşu pe obrazul descompus al unui cadavru.

Chipurile de pe afişe îi erau mult prea cunoscute. Richard Nixon *şi* Henry Cabot Lodge{169}, cu degetele crăcănate („V – de la victorie”) şi cu rânjete de dealeri auto, din ureche în ureche. Pe afişul acesta scria: NIXON/LODGE, PENTRU CĂ TREABA NU-I GATA. John Kennedy şi Lyndon Johnson, ţinându-se de după mijloc şi salutând cu mâinile libere. Sub picioarele lor era tipărită îndrăzneaţă declaraţie: STĂM PE MARGINEA UNEI NOI FRONTIERE.

— Ştii cumva cine a câştigat? o întrebă Roland peste umăr.

Susannah călătorea acum în Taxiul de Lux, admirând priveliştea (şi dorindu-şi să facă rost de un pulover; s-ar mulţumi chiar şi cu jacheta ei veche şi subţire, pentru numele lui Dumnezeu).

— O, da, răspunse ea, convinsă că afişele acelea fuseseră anume lipite pentru ea. Kennedy.

— Adică el a devenit dinh-ul tău?

— Dinh-ul tuturor Statelor Unite. Johnson i-a luat locul când a fost împuşcat.

— Împuşcat? Nu mai spune?

Roland părea sincer interesat.

— Chiar aşa. Împuşcat de un laş care nici nu a avut curajul să-şi arate faţa. Oswald îl chema.

— Şi Statele astea Unite ale tale… zici că formau cea mai puternică ţara din lume?

— Păi, Rusia ne cam dădea de furcă atunci când m-ai înşfăcat de guler şi m-ai tras în Lumea de Mijloc, dar da. În linii mari cam aşa stăteau lucrurile.

— Şi zici că oamenii din ţara ta îşi aleg singuri dinh-ul. Funcţia asta nu se moşteneşte.

— Aşa este, răspunse ea, cu oarecare prudenţă.

Se aşteptase ca Roland să critice sistemul democratic american. Sau să-şi bată joc de el.

În loc de asta, pistolarul o surprinse adăugând:

— Ca să-l citez pe Monoul Blaine, mi se pare straşnic.{170}

— Fă-mi pe plac, Roland, şi nu-l cita. Nici acum, nici altă dată. Bine?

— Cum doreşti, spuse şi continuă fără vreo pauză, doar coborând vocea: Vezi să ai arma pregătită, rogu-te.

— Cu multă plăcere, răspunse ea pe acelaşi ton.

Pentru că nu-şi mişcase buzele, cuvintele ei se auziseră *cuută'ăcere*. Avea ea sentimentul că sunt urmăriţi din clădirile îngrămădite la acest capăt al Căii Regelui, aidoma prăvăliilor şi hanurilor dintr-un târg medieval (ori platourilor unde se produce un fim istoric). Nu ştia dacă era vorba despre oameni, roboţi sau, poate, doar camere video care încă mai funcţionau, dar fusese convinsă că nu se înşela încă dinainte ca Roland să-i confirme impresia. Plus că nu era nevoie decât să se uite la căpşorul lui Ete care se mişca într-o parte şi-n alta, ca pendula bunicului, ca să ştie că şi mititelul avea aceeaşi senzaţie.

— Şi Kennedy ăsta a fost el un dinh bun? o întrebă Roland revenind la tonul de conversaţie.

Cuvintele lui se auziră până departe. Iar atunci Susannah îşi dădu seama de un lucru formidabil: în momentul acesta nu-i mai era frig, cu toate că aici, în apropierea râului, aerul era şi umed, nu doar rece. Era mult prea atentă la lumea din jur ca să se mai gândească la frig. Deocamdată, cel puţin.

— Cum să-ţi spun, nu toată lumea era de părerea asta. Cel mai sigur dementul ăla care l-a împuşcat nu credea că ar fi fost un dinh bun. Dar eu credeam că da. În campania electorală le-a spus oamenilor că intenţionează să schimbe multe. Probabil că l-au crezut mai puţin de jumătate din cei care au votat, însă politicienii mint din acelaşi motiv pentru care maimuţa îşi bălăngăne coada, adică pentru că pot. Însă imediat ce a fost ales, a început să-şi pună în practică promisiunile. A avut loc o confruntare cu privire la o ţară care se numeşte Cuba şi el a dat dovadă de curaj la fel ca… să zicem că ţi-ar fi făcut plăcere să porneşti la drum alături de el. Şi când unii indivizi şi-au dat seama cât de serios era, l-au angajat pe dementul ăla să-l omoare.

— Oz-walt.

Susannah dădu din cap, fără să se obosească să-l corecteze, spunându-şi că, de fapt, nici nu era nimic de corectat. *Oz-walt*. Oz{171}. Totul revine de unde a pornit, nu?

— Şi Johnson a preluat conducerea când a murit Kennedy?

— Da.

— Şi *el* cum s-a descurcat?

— Am plecat de acolo prea devreme ca să-mi pot da seama, dar mi-

a lăsat mai degrabă impresia unui individ obişnuit să respecte regulile jocului. Adică „nu călca pe nimeni pe bătături şi o să-ţi fie bine”, cum obişnuiam noi să zicem. Pricepi?

— Da, pricep, spuse el. Susannah, cred că am ajuns.

Roland opri Taxiul de Lux şi rămase nemişcat în mijlocul drumului, strângând cu putere mânerele ricşei, cu ochii aţintiţi la Le Casse Roi Russe.

2

Aici Calea Regelui intra într-o curte exterioară, pietruită, care cu siguranţă fusese păzită pe vremuri cu tot atâta sârg cum este păzit Turnul Londrei de Garda Reginei Elisabeta. Ochiul purpuriu vopsit odinioară pe caldarâm se decolorase foarte puţin de-a lungul anilor. De la nivelul solului puteai doar să presupui ce anume reprezentau dungile acelea roşii, dar Susannah era aproape convinsă că, privit de sus, din castel, ochiul domina întreaga privelişte spre nord-vest.

Probabil că drăcia aia e pictată la fiecare punct cardinal, îşi zise ea.

Deasupra acestei curţi exterioare, întins între două turnuri de pază, era un banner ce părea nou. Mesajul de pe el (scris tot cu vopsea albă, roşie şi albastră) era:

BINE AŢI VENIT,
ROLAND ŞI SUSANNAH!
(ŞI ETE!)
DISTRACŢIE PLĂCUTĂ
ÎN LUMEA LIBERĂ!

Castelul din capătul curţii interioare (şi de dincolo de şanţul cu apă) fusese într-adevăr construit din blocuri de piatră de culoare roşie, înnegrite însă de trecerea anilor. Nenumărate turnuri şi turnuleţe ţâşneau spre cer, rănind ochiul privitorului şi dând impresia că sfidează gravitaţia. Însă castelul dintre sumedenia aceea de paranteze vulgare era sobru şi lipsit de ornamente, cu o singură excepţie: ochiul holbat care fusese săpat pe arcada de deasupra intrării principale. Două dintre pasarele se prăbuşiseră, umplând curtea cu bucăţi de piatră, dar celelalte şase erau încă întregi şi se intersectau la diferite niveluri, ducând-o pe Susannah cu gândul la intrările şi ieşirile dintr-o autostradă. La fel ca în cazul caselor de mai devreme, şi aici uşile şi ferestrele erau ciudat de înguste. Pe pervazuri şi pe pasarele stăteau înşirate stăncuţele grase şi negre, urmărindu-i cu ochi avizi.

Susannah îşi puse pistolul lui Roland la cingătoare, ca să-i fie la

îndemână, şi coborî din ricşă. Se apropie de pistolar, care încă stătea în faţa porţii principale. Era deschisă. Dincolo de ea, un podeţ cocoşat, tot din piatră, se întindea peste şanţul castelului. Apa întunecată a râului curgea năvalnic pe sub podul acela, prin canalul nu mai lat de doisprezece metri. Apa avea un miros neplăcut, înţepător, iar spuma pe care o făcea în jurul pietrelor negre, amoroase, era galbenă, nu albă.

— Acum ce facem? întrebă ea.

— Ascultăm ce au să ne spună indivizii ăia, spuse el, făcând un semn cu capul către capătul curţii exterioare a castelului.

Prin poarta întredeschisă ieşiseră doi bărbaţi – doi bărbaţi perfect normali, nu creaturile deşirate, asemenea celor care merg pe picioroange prin bâlciuri, la care se aşteptase Susannah. Când cei doi ajunseră cam la jumătatea curţii, pe poartă ieşi un al treilea care se grăbi să-i prindă din urmă. Niciunul nu părea înarmat, iar atunci când primii doi ajunseră mai aproape de podeţ, femeia observă, fără să se mire prea mult, că era gemeni. Şi cel de-al treilea arăta exact la fel: alb, destul de înalt, cu părul lung şi negru. Tripleţi, carevasăzică: doi cu care să negocieze şi al treilea ca să le poarte noroc. Toţi trei erau îmbrăcaţi cu jeanşi şi jachete groase din postav, la vederea cărora Susannah simţi un junghi subit (şi foarte dureros) de invidie. Cei doi din faţă duceau coşuri mari din nuiele cu mânere din piele.

— Dacă le-am pune ochelari şi câte o barbă, ar fi leiţi Stephen King atunci când eu şi cu Eddie l-am văzut prima oară, şopti Roland.

— Pe bune? Adevărat grăieşti?

— Adevărat. Mai ţii minte ce ţi-am zis?

— Să te las pe tine să vorbeşti.

— Da. Dar şi că ispita apare înaintea victoriei. Să ţii minte şi asta.

— Bine. Ţie ţi-e teamă de ei, Roland?

— Nu cred că avem de ce să ne temem de ăştia trei, dar fii pregătită să tragi.

— Nu par a fi înarmaţi.

Dar aveau coşurile acelea mari în care se putea găsi orice.

— Nu contează ce ţi se pare. Tu fii pregătită.

— Contează pe mine, spuse Susannah.

3

Cu toată larma râului care curgea aprig pe sub pod, tot reuşiră să audă pocănitul regulat al tocurilor celor trei bărbaţi. Primii doi (cei cu coşurile) înaintară până la jumătatea podeţului. Acolo se opriră şi-şi lăsară jos poverile. Al treilea rămase în capătul dinspre castel, cu mâinile strânse cuviincios în faţă. Lui Susannah îi ajunse în nări aromă de carne friptă dintr-unul din coşuri. Însă nu era miros de friptură de

porc, ci de vită şi de pui, dumnezeiesc parfum. Brusc i se adună prea multă salivă în gură.

— Heil, Roland de Gilead! spuse bărbatul brunet din dreapta. Heil, Susannah din New York! Heil, Ete din Lumea de Mijloc! Zile lungi şi nopţi senine vă doresc!

— Unu-i slut, ăilalţi doi sunt şi mai urâţi, remarcă tovarăşul lui.

— Nu-l luaţi în seamă, zise sosia lui Stephen King din partea dreaptă.

— Nu-l luaţi în seamă, îl îngână celălalt cu o strâmbătură antipatică şi caraghioasă totodată.

— Fie ca tu să ai de două ori pe atât, rosti Roland răspunsul la urare, adresându-l individului mai politicos.

Întinse uşor piciorul şi făcu o plecăciune de complezenţă. Susannah făcu o reverenţă în stilul deprins în Calla Bryn Sturgis, ţinându-se cu mâinile de poalele unei fuste imaginare. Ete nu salută în niciun fel; rămase lângă piciorul stâng al pistolarului, nescăpându-i din ochi pe cei doi bărbaţi identici de pe podeţ.

— Noi suntem uffi, spuse bărbatul din dreapta. Ştii ce înseamnă, Roland?

— Da, ştiu, răspunse pistolarul, şoptindu-i din colţul gurii lui Susannah: Uffi e un cuvânt vechi… foarte, foarte vechi. Noi le ziceam „metamorfi". Adică nişte creaturi care-şi pot schimba complet înfăţişarea.

Şi îşi coborî mai mult vocea, ca să fie sigur că nu poate fi deloc auzit:

— Nu cred că-i adevărat.

— O, dar este, îl contrazise cu jovialitate cel din dreapta.

— Mincinoşii văd numai mincinoşi în jurul lor, comentă cel din stânga dându-şi cinic un ochi albastru peste cap.

Susannah înmărmuri: nu mai văzuse niciodată pe cineva care să facă mişcarea asta dintr-un singur ochi.

Bărbatul din spate rămase mut, cu mâinile împletite cuminţel în faţă.

— Putem să luăm orice formă ne dorim, continuă cel din dreapta, dar am avut ordine să ne transformăm într-o persoană pe care voi o cunoaşteţi şi în care aveţi încredere.

— N-aş avea încredere în sai King nici să mă treacă drumul, comentă Roland. Omul ăla îţi dă mai multă bătaie de cap decât un ţap bătrân care-ţi mănâncă nădragii.

— Mă rog, noi ne-am străduit, spuse Stephen King-ul din dreapta. Am fi putut lua înfăţişarea lui Eddie Dean, dar ne-am zis că va fi prea dureros pentru doamna.

— „Doamna" ar fi bucuroasă să se fută şi c-o banană, dacă ar putea s-o ţină între craci, râse batjocoritor Stephen King-ul din stânga.

— Inoportună remarcă, constată bărbatul rămas în spate, cel cu mâinile strânse în faţă.

Tonul lui neutru semănase cu cel al unui arbitru. Susannah parcă se şi aştepta să-l audă trimiţându-l pe acel King Gură-Spurcată pe banca de pedeapsă. Nu că i-ar fi păsat, căci îi sângera inima să-l audă pe King Gură-Spurcată făcând pe nebunul: îi amintea de Eddie.

Roland ignoră întreruperea.

— Aţi putea să luaţi fiecare dintre voi câte o înfăţişare diferită? îl întrebă el pe King Gură-Mieroasă.

Susannah îl auzise înghiţind în sec înainte de a pune întrebarea aceasta, ceea ce însemna că nu doar ea făcea eforturi să se abţină ca să nu saliveze vizibil din cauza aromelor venite din coşul cu mâncare.

— De pildă, ar putea unul dintre voi să fie sai King, altul sai Kennedy, iar al treilea sai Nixon?

— Bună întrebare, constată King Gură-Mieroasă din dreapta.

— Cretină întrebare, se împotrivi King Gura-Spurcată din stânga. Absolut irelevant. Uite cum am luat-o cu toţii pe arătură. Ce să-i faci! A existat vreodată vreun personaj principal care să aibă oarece pregătire intelectuală?

— Prinţul Hamlet al Danemarcei, spuse din spate King-ul Arbitru pe acelaşi ton egal. Însă, de vreme ce doar numele lui îmi vine în minte, s-ar putea ca Hamlet să fie excepţia care să confirme regula.

Şi Gură-Mieroasă şi Gură-Spurcată se întoarseră să se uite la el. Când le deveni limpede că nu mai avea nimic de adăugat, reveniră cu faţa la Roland şi Susannah.

— Din moment ce suntem, de fapt, o singură persoană, spuse Gură-Mieroasă, ba chiar una cu capacităţi destul de limitate, răspunsul este nu. Am putea să ne transformăm toţi trei în Kennedy. Sau toţi trei în Nixon. Dar…

— Se putea ieri, se va putea mâine, dar nu se poate acum, murmură Susannah, fără să înţeleagă de unde-i venise gândul ăsta (şi mai ales de ce îl rostise cu glas tare).

Însă King-ul Arbitru exclamă:

— Întocmai!

Şi-i făcu un semn din cap ca un profesor extrem de plăcut surprins de unul dintre elevii săi.

— Terminaţi mai repede, în numele taţilor voştri, îi îndemnă King Gură-Spurcată din stânga. Îmi vine să borăsc când mă uit la nenorociţii ăştia care l-au trădat pe Stăpânul Roşului.

— Foarte bine, zise partenerul lui. Deşi nu-i prea corect să le zici „trădători” dacă îl adaugi şi pe ka în ecuaţie. Deoarece nu veţi fi în stare să ne pronunţaţi numele…

— Aşa cum nimeni nu-i în stare să pronunţe cum trebuie numele domnului Mxyzptlk, duşmanul lui Superman, îl completă Gură-

Spurcată.

— …le puteţi folosi pe cele pe care le-a folosit şi Los'. Adică cel pe care voi îl numiţi Regele Purpuriu. Eu sunt egoul şi port numele Feemalo. Flăcăul ăsta, de lângă mine, se numeşte Fumalo. El este idul{172} nostru.

— De unde trag concluzia că pe individul din spate îl cheamă Fimalo, spuse Susannah pronunţând *Fie-ma-lo.* El ce mai e? Superegoul vostru?

— Genial! exclamă Fumalo. Pun prinsoare că eşti în stare să pronunţi „schizoid" în aşa fel încât să rimeze cu Freud.

Se aplecă spre ea, rânjind cu superioritate:

— Dar eşti în stare să-l *scrii* corect, cioară oloagă din New York ce eşti?

— Nu-l lua în seamă, spuse Feemalo, se simte ameninţat de femeile inteligente.

— Voi sunteţi egoul, idul şi superegoul lui Stephen King? întrebă Susannah.

— Ce întrebare bună! se declară încântat Feemalo.

— Ce întrebare *cretină!* se declară ofensat Fumalo. Mai ai fraţi, cioară?

— Nu vrei să te iei în gură cu mine, puişor, spuse Susannah calmă. Ţi-o prezint imediat pe Detta Walker şi-ţi închide ea gura de nu te vezi.

Interveni acum şi King-ul Arbitru:

— Eu nu am nimic altceva în comun cu sai King decât câteva trăsături fizice pe care le-am împrumutat de la dumnealui pentru scurtă vreme. Iar prin „scurtă vreme" vreau să spun „toată vremea pe care voi o mai aveţi la dispoziţie". Nu nutresc o simpatie deosebită pentru cauza voastră şi nici nu intenţionez să mă dau peste cap ca să vă ajut. Mă rog, n-o să mă dau prea *tare* peste cap. Ce înţeleg eu, însă, este că în mare măsură voi doi sunteţi răspunzători de plecarea lui Los'. De vreme ce m-a ţinut prizonier şi m-a tratat de parcă i-aş fi fost bufon – ori maimuţica preferată – pot spune că nu-mi pare deloc rău că a dispărut din peisaj. Am să vă ajut, dacă pot. Puţin. Dar nu, vă mai spun încă o dată, nu am de gând să mă dau peste cap pentru voi. „Să n-avem vorbe după aia", cum ar fi zis repauzatul vostru prieten, Eddie Dean.

Susannah încercă să nu tresară la cuvintele astea, dar o durea. O durea atât de mult.

La fel ca mai devreme, când Fimalo începuse sa vorbească, Feemalo şi Fumalo se uitaseră la el. Acum se întoarseră iar cu feţele la Roland şi Susannah.

— „Sinceritatea este cea mai bună politică", spuse Feemalo cu o expresie virtuoasă. Cervantes.

— „Mincinoşilor le merge cel mai bine”, spuse Fumalo, cu un rânjet batjocoritor. Anonim.

Feemalo continuă:

— Au fost ocazii când Los’ ne-a pus să ne divizăm în şase, ba chiar şi în şapte, doar pentru că ne *durea* foarte tare. Însă nu puteam pleca din castelul acesta, aşa cum nimeni altcineva nu putea să o facă, pentru că instalase o linie a morţii în jurul lui.

— Am crezut că ne va ucide pe toţi înainte să plece, spuse Fumalo, fără strop din batjocura de tip „mi se rupe” afişată mai devreme.

Pe chip i se aşternuse o expresie meditativă a aceluia care îşi aduce aminte de o catastrofă evitată la milimetru.

Feemalo:

— Dar i-a *omorât* pe mulţi. L-a decapitat pe Ministrul de Stat.

Fumalo:

— Care avea sifilis în stadiu avansat şi, din nefericire, nu înţelegea ce se petrece cu el mai mult decât ar înţelege un porc ce se va alege de viaţa lui atunci când intră în abator.

Feemalo:

— I-a pus să se alinieze în faţa lui pe toţi cei care lucrau la bucătărie, împreună cu femeile de serviciu…

Fumalo:

— Care îi fuseseră cu toţii foarte credincioşi, da, da, nespus de credincioşi…

Feemalo:

— Şi i-a obligat să înghită otravă în faţa lui. I-ar fi putut omori în somn, dacă aşa ar fi vrut…

Fumalo:

— Pur şi simplu, dorindu-şi să-i vadă morţi.

Feemalo:

— În schimb, însă, i-a obligat să înghită otravă. *Şoricioaică.* Au înghiţit bucăţi mari din otrava aia maronie şi au murit în chinuri groaznice şi el stătea pe tron şi se uita la ei…

Fumalo:

— Tron care e făcut din cranii, dacă pricepeţi ce vreau să zic…

Feemalo:

— Şi el stătea acolo, cu cotul pe genunchi şi cu bărbia sprijinită în pumn, ca unul cufundat în gânduri mari – poate despre cum ar putea să transforme un cerc într-un pătrat sau cum ar putea descoperi Numărul Prim Suprem. Dar în toată vremea asta îi urmărea pe nenorociţii ăia care se zvârcoleau şi vomitau, pradă convulsiilor, chiar acolo, pe pardoseala Sălii de Audienţe.

Fumalo (cu o notă de zel care lui Susannah i se păru deopotrivă libidinoasă şi *extrem* de respingătoare):

— Unii dintre ei au murit implorând să li se dea o gură de apă. Vezi

dară, otrava le făcea *sete*! Şi atunci am crezut că *noi* urmăm!

De data aceasta tonul lui Feemalo sugeră o oarecare iritare, dacă nu chiar furie pură:

— Vrei să ai amabilitatea să mă laşi pe mine să povestesc, ca să terminăm odată şi oamenii ăştia să-şi vadă de drum – înainte ori înapoi – după cum le va fi voia?

— Iar faci pe şeful, comentă Fumalo şi se cufundă într-o tăcere îmbufnată.

Deasupra lor, Stăncuţele de Castel se înghesuiau să-i vadă mai bine cu ochii lor de mărgele. *Sunt convinsă că speră să-l halească pe ăla dintre noi care mai zăboveşte pe aici,* îşi spuse cu amărăciune Susannah.

— Avea şase din Globurile salvate ale Vrăjitorului, spuse Feenulo. Iar atunci când voi încă mai eraţi în Calla Bryn Sturgis, a văzut în ele ceva ce i-a grăbit nebunia. Nu ştim cu exactitate ce anume, pentru că noi nu am văzut, dar trebuie să fi fost vorba despre izbânzile voastre – şi cea din Calla, şi cea de mai târziu, din Algul Siento. Iar asta pentru el reprezenta sfârşitul planului de a dărâma Turnul de la distanţă, prin sfărâmarea Grinzilor.

— Sigur că despre asta a fost vorba, spuse încet Fimalo.

Şi din nou ceilalţi doi Stephen King de pe podeţ se întoarseră să se uite la el.

— Nu are cum să fi fost altceva. În pragul nebuniei l-au adus cele două aspiraţii incompatibile ale sale: pe de-o parte îşi dorea să dărâme Turnul, iar pe de alta voia să ajungă acolo înaintea *ta,* Roland, şi să fie el primul care se urcă în vârf. Dorea să-l distrugă… sau să-l stăpânească. Nu cred că a vrut vreodată să-l şi *înţeleagă.* Nu voia decât să ajungă *el* acolo înaintea ta şi să ţi-l fure. Chestiile astea erau de maximă importanţă pentru el.

— Cu siguranţă că îţi face plăcere să afli că numai despre tine bătea câmpii şi că îţi blestema numele în săptămânile dinainte să-şi strice jucărelele atât de dragi lui, spuse Fumalo. Te vei bucura să afli că îi era teamă de tine – atât de teamă cât era el *în stare* să simtă.

— Ba deloc, îl contrazise Feemalo cam ursuz (cel puţin aşa i se părea lui Susannah). N-o să-i facă plăcere deloc. Câştigă sau pierde cu aceeaşi eleganţă.

Interveni şi Fimalo:

— Când Regele cel Roşu a înţeles că Algul Siento va cădea în mâinile voastre, şi-a dat seama că Grinzile rămase se vor regenera. Ba, mai mult! Că, în cele din urmă, cele două Grinzi rămase le vor recrea pe *celelalte,* kilometru după kilometru, roată după roată{173}. Iar dacă aşa vor sta lucrurile, atunci…

Roland dădea din cap. Şi în ochii lui Susannah văzu o expresie pe care nu ar fi crezut vreodată că ar fi putut-o asocia pistolarului: bucurie surprinsă. *Poate totuşi* ştie *cum să se bucure de victorie,* îşi spuse

ea.

— Atunci, ce a fost distrus ar putea fi refăcut, spuse pistolarul. Lumea de Mijloc şi, poate, şi Lumea Dinăuntru.

Făcu o pauză şi apoi continuă în şoaptă:

— Poate chiar Gileadul. Lumina. *Albul*

— Fără niciun „poate", zise Fimalo. Căci ka este o roată şi dacă roata asta nu s-a fărâmat, atunci se va roti pe vecie. Iar dacă Regele Purpuriu nu va deveni nici Stăpânul Turnului şi nici Călăul lui, tot ce a fost va fi din nou.

— Demenţă, spuse Fumalo. Demenţă *distructivă*. Dar Marele Roşcovan a *reprezentat* dintotdeauna latura dementă a lui Gan.

Îi aruncă lui Susannah un zâmbet atotcunoscător şi adăugă:

— Asta-i din *Frooooid*, Domniţă Cioară, ca să ştii.

Feemalo continuă:

— Şi după ce a sfărâmat toate Globurile şi nu a mai fost nimeni de ucis…

— Asta încercăm noi să va facem să pricepeţi, zise Fumalo. Dacă nu cumva sunteţi prea grei de cap.

— După ce şi-a terminat toate treburile, Regele Purpuriu s-a *sinucis*, încheie Fimalo.

Din nou ceilalţi doi se întoarseră către el. Parcă nu se puteau abţine.

— Cu o lingură? întrebă Roland. Căci asta a fost profeţia pe care am învăţat-o în copilărie, eu şi prietenii mei. Aşa se zicea într-o poezie tembelă, pentru copiii mici.

— Chiar aşa, spuse Fimalo. Mi-am imaginat că-şi va tăia gâtlejul cu ea, pentru că avea marginea ascuţită (aşa cum ascuţite sunt marginile unor anume farfurii, dacă pricepeţi unde bat – deoarece ka este o roată şi se întoarce mereu de unde a pornit). Dar nu, a înghiţit-o. A *înghiţit-o*, vă daţi seama? Şi atunci din gură au început să-i curgă stropi mari de sânge. *Puzderie!* Şi după aia a încălecat pe cel mai mare dintre caii cenuşii – pe care îl botezase Nis, după ţinutul somnului şi viselor – şi a pornit în galop către sud-est, spre tărâmurile albe din Empatica, doar cu câteva băgăjele urcate pe şa, în faţa lui.

Zâmbi şi le explică:

— Avem provizii din belşug aici, dar *lui* nu-i sunt de trebuinţă, după cum vă puteţi da singuri seama. Căci Los' nu mai mănâncă.

— Stai puţin, pauză, îl întrerupse Susannah ridicând mâinile în forma literei T (gest pe care-l împrumutase de la Eddie, deşi nu era conştientă de asta). Dacă a înghiţit o lingură cu marginile tăioase şi şi-a spintecat gâtlejul, ca să nu mai zic că s-o fi şi înecat, cum de…

— Şi iată cum Domniţa Cioară începe să vadă lumina! jubilă Fumalo dând din mâini spre cer.

— …cum de mai era în stare să facă *ceva?* Orice?

— Los' nu poate muri, spuse Feemalo, pe tonul plictisit al unuia

care explică evidenţa unui copil de trei ani. Iar *voi*…

— Bieţi *neghiobi* ce sunteţi, adăugă Fumalo cu maliţie indulgentă.

— Nu puteţi ucide pe cineva care-i deja mort, încheie Feemalo. Altminteri, armele tale l-ar fi terminat demult, Roland.

Roland dădea din cap:

— Da, armele mele, moştenite din tată în fiu, cu ţevi făcute din Excalibur, marea sabie a lui Arthur Eld. Da, şi despre asta se vorbea în profeţie. Şi bineînţeles că el a ştiut.

— Însă acum este în siguranţă. Armele tale nu îl mai pot *atinge*. Este Ne-mort.

— Avem motive să credem că este închis pe un balcon al Turnului, zise Roland. Şi ne-mort sau nu, n-ar reuşi în veci să ajungă până în vârf fără să aibă la el vreun sigul al lui Eld; şi dacă ştia profeţia, ştia cu siguranţă şi asta.

Rânjetul lui Fumalo era sumbru:

— Da, sigur. Însă aşa cum a apărat Horaţiu podul{174} într-una din legendele existente în lumea lui Susannah, la fel şi Los', Regele Purpuriu, apără acum Turnul. Este foarte adevărat că a reuşit cumva să intre în el, chiar dacă nu poate urca până în vârf. Dar atâta vreme cât el este acolo, nici voi nu veţi putea urca.

— Se pare că bătrânul Rege Roşcovan nu era nebun de tot, comentă Feemalo.

— Să*ă*-rit de pe *fix!* exclamă Fumalo, lovindu-se cu degetul în tâmplă şi izbucnind în hohote de râs.

— Dar dacă veţi merge mai departe, continuă Feemalo, îi veţi duce voi sigulul de care are nevoie ca să intre în stăpânirea Turnului ce îl ţine acum prizonier.

— Mai întâi ar trebui să ia sigulul de la mine, spuse Roland. De la *noi*.

Nu era strop de dramatism în tonul lui: ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

— Aşa este, fu de acord Fimalo. Gândeşte-te bine, Roland. Nu îl poţi ucide cu armele tale, dar *este* posibil ca el să ţi le fure, pentru că are o minte diabolică şi un braţ care ajunge departe. Şi dacă aşa s-ar întâmpla… ce să mai zic?! Imaginează-ţi un rege mort şi nebun, în vârful Turnului, cu două pistoale vechi în mână! Ar putea domni de acolo, dar, având în vedere nebunia lui, eu cred că va hotărî să-l dărâme. Şi va fi în stare s-o facă, indiferent de refacerea Grinzilor.

Din locul unde stătea, la piciorul podeţului, Fimalo se uită grav la ei:

— Şi atunci, spuse el, întunericul se va pogorî peste tot şi toate.

4

Urmă o pauză în care se gândiră toţi la ipoteza aceea. Apoi Feemalo

spuse pe un ton de scuză:

— Preţul nu ar fi prea mare dacă ar fi vorba doar despre lumea aceasta, pe care am putea-o numi Turnul Decisiv, deoarece Turnul nu există aici sub formă de trandafir, aşa cum se întâmplă în multe cazuri, sau sub formă de tigru nemuritor, ca în câteva altele, sau sub forma unui ciobănesc german pe care îl cheamă Rover, aşa cum este cazul în cel puţin una dintre lumi…

— Un câine pe care îl cheamă *Rover?* se amuză Susannah. Pe bune?

— Cucoană, permite-mi să-ţi spun că ai tot atâta imaginaţie cât un băţ pe jumătate ars, îi zise Fumalo pe un ton profund dezgustat.

Feemalo nu-i dădu atenţie.

— În lumea aceasta, Turnul este el însuşi. Are forma pe care este menit să o aibă. În lumea în care ai fost tu în ultima vreme, Roland, majoritatea raselor sunt pure, iar viaţa este în general dulce. Acolo încă mai există energie şi speranţă. Vrei să rişti să distrugi şi lumea aceea, dimpreună cu lumea asta şi cu toate celelalte din care s-a inspirat sai King şi pe care le-a influenţat cu imaginaţia lui? Pentru că nu el le-a creat, aşa să ştii. Nu devii peste noapte Gan dacă ai şansa să arunci o privire în buricul lui Gan, deşi mulţi oameni de artă nutresc această convingere falsă. Vrei să rişti să distrugi toate astea?

— Te întrebăm, doar. Nu vrem să te convingem de nimic, zise şi Fimalo. Dar acesta este adevărul gol-goluţ: ai ajuns la destinaţie, pistolarule. *Asta* este. Nu te împinge nimic să mergi mai departe. Odată ce vei trece de castelul acesta şi vei intra pe Tărâmurile Albe, tu şi prietenii tăi veţi ieşi din sfera de acţiune a lui ka. Iar asta nu ar trebui să se întâmple. Ai salvat Grinzile şi, salvându-le, ai garantat existenţa veşnică a Turnului, axa pe care se rotesc toate lumile şi toate existenţele. Ţi-ai îndeplinit menirea. Dacă te întorci acum din drum, Regele cel mort va rămâne pe veci prizonier.

— Zici *tu,* interveni Susannah cu o insolenţă demnă de sai Fumalo.

— Indiferent dacă acesta este sau nu este adevărul, spuse Roland, eu tot voi merge mai departe. Pentru că aşa am promis.

— *Cui* i-ai promis? explodă Fimalo.

Pentru prima dată de la începerea acestei discuţii îşi desfăcu mâinile şi-şi împinse pe spate părul căzut pe frunte. Gestul era unul oarecare, însă îi exprimă cu mare elocvenţă starea de frustrare.

— Căci nu există nicio profeţie care să amintească despre o asemenea promisiune, aşa să ştii!

— Fireşte că nu există. Este o promisiune pe care eu am făcut-o şi pe care intenţionez să o respect.

— Omu-i la fel de nebun ca Los' Roşcovanul, comentă Fumalo impresionat.

— În regulă, oftă Fimalo, împletindu-şi iar degetele. Am făcut tot ce mi-a stat *mie* în putere.

Făcu un semn din cap spre celelalte două treimi ale sale care îl priveau (iarăşi!) cu multă atenţie.

Feemalo şi Fumalo se lăsară într-un genunchi: Feemalo pe dreptul, Fumalo pe stângul. Ridicară apoi capacele coşurilor de nuiele şi le înclinară înainte. (Susannah îşi aminti în fugă de gesturile tinerelor frumoase care prezentau premiile la concursurile *Preţul corect* sau *Roata norocului)*.

Într-unul din coşuri era, într-adevăr, mâncare: fripturi de pui şi de porc, vrăbioare de vită, bucăţi uriaşe şi trandafirii de şuncă. Susannah simţi cum i se măreşte brusc stomacul la vederea acelor bunătăţi, de parcă şi-ar fi dorit să înghită totul pe nemestecate. Şi avu nevoie de multă stăpânire de sine ca să oprească geamătul aproape orgasmic ce i se ridicase în gât. Gura i se umplu cu salivă şi ridică mâna să şi-o şteargă. Probabil că-şi dădeau seama ce se întâmpla cu ea, n-avea ce face în privinţa asta, dar măcar nu le va da satisfacţia de a-i vedea foamea lucindu-i pe buze şi bărbie. Ete lătră de câteva ori dar fără să se mişte de lângă piciorul stâng al pistolarului.

În celălalt coş se aflau două pulovere foarte, foarte groase; unul verde şi unul roşu: culorile Crăciunului.

— Mai aveţi aici şi izmene lungi, haine, ghete îmblănite şi mănuşi, îi anunţă Feemalo. În Empatica este cumplit de frig în această perioadă a anului şi vă aşteaptă luni întregi de mers pe jos până la destinaţia voastră.

— V-am lăsat o sanie uşoară din aluminiu la marginea oraşului, zise Fimalo. O puteţi pune în spatele căruţului vostru şi apoi să transportaţi doamna şi bagajele cu ea atunci când veţi da de zăpadă.

— Probabil că vă întrebaţi pentru ce vă ajutăm, de vreme ce nu suntem de acord cu călătoria voastră, spuse Feemalo. Răspunsul este simplu: vă suntem recunoscători pentru faptul că am supravieţuit…

— Am crezut că s-a zis cu noi, se băgă în vorbă şi Fumalo..”Şi, hop, ne ducem la gunoi”, cum ar fi spus prietenul Eddie.

Susannah simţi durere şi la auzul acestor vorbe… însă nu la fel de multă ca la vederea tuturor acelor alimente. Nu la fel de multă ca atunci când se gândea cum ar fi să-şi tragă unul dintre puloverele groase peste cap şi să-l simtă cum îi încălzeşte mijlocul şi pulpele.

— Am luat hotărârea să vă fac să vă răzgândiţi, dacă voi putea, zise Fimalo, singurul care vorbea despre el la persoana întâi singular, după cum observase Susannah. Şi dacă nu, atunci să vă dau proviziile şi celelalte lucruri care vă vor fi de folos la drumul vostru.

— Nu se poate să-l omori! răbufni Fumalo. Nu pricepi, ucigaş cu cap pătrat ce eşti? De ce nu *pricepi?* N-ai să reuşeşti nimic altceva decât să-i faci jocul! Cum poţi să fii atât de *cre…*

— Taci, îi ceru cu blândeţe Fimalo, iar Fumalo închise numaidecât gura. Hotărârea lui e luată.

— Voi ce veţi face după plecarea noastră? îi întrebă Roland.

Cei trei ridicară simultan din umeri, părând mai mult ca oricând trei reflexii în oglindă ale aceluiaşi om. Iar la întrebarea pistolarului răspunse Fimalo, aşa-numitul superego al lui uffi.

— Vom aştepta aici. Vom aştepta să vedem dacă matricea creaţiei supravieţuieşte sau dispare. Până atunci vom încerca să renovăm Le Casse şi să-l aducem la strălucirea de altădată. A fost un loc splendid pe vremuri. Şi poate fi la fel din nou. Cred că discuţia noastră s-a încheiat. Luaţi-vă darurile împreună cu mulţumirile şi urările noastre de bine şi plecaţi.

— Urările de bine *duşmănoase*, nu se putu abţine Fumalo şi, incredibil, dar adevărat, schiţă un zâmbet care, venit din partea lui, era şi neaşteptat, şi fascinant.

Susannah vru să pornească spre coşuri. Oricâtă poftă i-ar fi fost de mâncare proaspătă (de carne proaspătă), voia să ajungă în primul şi în primul rând la pulovere şi la lenjeria groasă. Cu toate că proviziile li se împuţinaseră (şi cu siguranţă că aveau să se termine înainte să treacă de locul pe care cei trei uffi îl numeau Empatica), mai aveau în spatele Taxiului de Lux destule conserve cu fasole şi ton şi carne sărată de vită, iar burţile le erau pline. Frigul o omora. Cel puţin, aşa i se părea; frigul care îşi croia drum prin trupul ei, spre inima ei, încet, dureros, centimetru cu centimetru.

Două lucruri au împiedicat-o. Primul era conştientizarea faptului că nu era nevoie să facă decât un singur pas ca să distrugă tot ce-i mai rămăsese din voinţă: s-ar fi repezit în goana mare până la mijlocul podeţului, s-ar fi aruncat pe jos în faţa coşului cu haine şi ar fi început să cotrobăiască avidă prin el, aidoma unei gospodine isterice în perioada reducerilor de preţuri. Odată făcut acel prim pas, nimic nu ar mai fi oprit-o. Iar pierderea controlului nu ar fi fost cel mai rău lucru. Şi-ar fi pierdut şi respectul de sine pe care Odetta Holmes se străduise din greu toată viaţa să îl câştige, în pofida acelei sabotoare care stătea la pândă în mintea ei.

Dar nici asta nu ar fi fost suficient să o împiedice. O opri însă amintirea zilei când văzuseră stăncuţa cu chestia aia verzuie în plisc, stăncuţa care nu făcea *Craaa, craaa!* ci *Crîîî, crîîî!* Da, sigur, nu era decât un fir de pir, dar era verde. Era viu. În ziua aia Roland îi ceruse să-şi ţină gura, în ziua aceea îi spusese – cum era? *Ispita apare înaintea victoriei.* Niciodată nu şi-ar fi putut imagina că ispita cea mai mare din întreaga ei viaţă va fi un pulover gros de pescar, dar…

Şi atunci înţelese ceea ce pistolarul ştiuse în tot timpul acela, chiar dacă nu de la bun început, dar imediat după apariţia celor trei Stephen King: toată povestea asta era o înşelătorie. Nu ştia exact ce anume se afla în coşurile alea din nuiele, dar era convinsă că nu era vorba despre mâncare şi haine groase.

Şi gândind aşa reuşi să se domolească.

— Ei? se interesă răbdător Fimalo. Vreţi să vă apropiaţi şi să luaţi darurile pe care vi le-am adus? Dacă le vreţi, voi trebuie să veniţi să le luaţi, pentru că eu nu pot trece mai departe de jumătatea podului. Chiar în faţa lui Feemalo şi Fumalo este linia morţii pe care a instalat-o Regele. Voi trei puteţi trece şi într-o direcţie şi în cealaltă. Noi nu putem.

Roland îi răspunse:

— Mulţumim pentru generozitatea voastră, sai, dar mă tem că va trebui să vă refuzăm. Avem de-ale gurii, iar haine vom găsi mai departe pe drum. În plus, nici nu-i aşa de frig.

— Nu, se repezi Susannah să fie de acord cu această constatare, surâzând celor trei chipuri identice, cu aceleaşi expresii de stupefacţie aşternute pe ele. Nu-i chiar aşa de frig.

— Acum ne vom vedea de drum, zise Roland schiţând o altă plecăciune peste piciorul întins înainte.

— Mulţumire multă-multă, să vă meargă bine pe mai departe, adăugă şi Susannah, făcând aceeaşi reverenţă cu poalele fustei invizibile în mâini.

Vrură să se întoarcă, dar chiar în clipa aceea Feemalo şi Fumalo îşi băgară mâinile în coşurile din faţa lor.

Susannah nu avu nevoie de vreo comandă de a lui Roland, nici măcar de un singur cuvânt. Cu viteza fulgerului îşi scoase revolverul de la cingătoare şi-l împuşcă pe cel din stânga ei – Fumalo – chiar în clipa când scotea o armă argintie, cu ţeava lungă, de care atârna ceva ce semăna cu o eşarfă. Cu viteza ameţitoare care îl caracteriza, Roland scoase şi el pistolul din tocul de la şold şi trase o singură dată. Croncănind înspăimântate, stăncuţele de pe pasarele şi pervazuri îşi luară zborul, bulucindu-se pe cerul pe care îl colorară preţ de câteva secunde în negru. Feemalo, tot cu o armă cu ţeava lungă în mână, se prăbuşi cu încetinitorul peste coşul cu mâncare, cu o expresie de mare surpriză pe chip şi cu o gaură de glonţ în centrul frunţii.

5

Fimalo nu se mişcă din locul lui din celălalt capăt al podeţului. Încă îşi mai ţinea mâinile împreunate în faţă, dar chipul lui nu mai semăna cu cel al lui Stephen King, ci avea acum culoarea gălbejită a unui bătrân lovit de o moarte înceată şi deloc uşoară. Puţinul păr care-i rămăsese pe cap era acum de un cenuşiu murdar, în loc de negrul strălucitor de mai devreme. Pielea capului era o zonă mănoasă unde eczemele se dezvoltau în voie. Obrajii, bărbia şi fruntea îi erau acoperite cu coşuri şi bube, unele purulente, altele sângerânde.

— Cine eşti tu, de fapt? îl întrebă Roland.

— Un sapiens, exact ca tine, oftă resemnat Fimalo. Pe vremea când am fost Ministrul de Stat al Regelui Purpuriu mă numeam Rando Gânditorul. Însă, odată ca niciodată, am fost doar un ins oarecare, pe nume Austin Cornwell, din nordul statului New York. Din păcate, nu din Lumea Decisivă, ci dintr-o alta. Am condus o vreme Centrul Comercial Niagara şi înainte de asta avusesem o carieră strălucită în publicitate. S-ar putea să vrei să afli că eu am făcut reclamele atât pentru Nozz-A-La, cât şi pentru automobilele Takuro Spirit{175}.

Susannah nu dădu nicio atenţie acestui CV bizar şi cu totul neaşteptat.

— Prin urmare *nu* şi-a decapitat omul de încredere, trase ea concluzia. Care a fost treaba cu cei trei Stephen King?

— Un simplu glammer{176}, răspunse bătrânul. Vreţi să mă ucideţi? Daţi-i drumul! Nu vă rog decât s-o faceţi repede, pentru că nu mă simt deloc bine, după cum se poate lesne vedea.

— A fost ceva adevărat în tot ce ne-ai spus? îl întrebă Susannah.

Ochii lui bătrâni o fixară cu un amuzament apos:

— *Totul.* Totul a fost adevărat, spuse el înaintând pe pod, până în locul unde zăceau ceilalţi doi (subalternii din vremea lui odată ca niciodată – îşi spuse Susannah). Mai bine zis, totul, cu o singură excepţie… şi asta.

Lovi cu piciorul coşurile din nuiele care se răsturnară, vărsându-şi conţinutul pe jos.

Susannah scoase un ţipăt involuntar de groază. Într-o clipită Ete fu în picioare, aşezându-se protector în faţa ei, cu picioarele depărtate şi capul aplecat, gata de atac.

— Nu-i nimic, iubitule, îi spuse ea cu o voce care-i tremura uşor. Am fost… luată prin surprindere, atâta tot.

Coşul de nuiele în care crezuseră că se aflau tot felul de fripturi proaspete era, de fapt, plin cu membre descompuse de om; dar, chiar şi aşa, starea lor de putrefacţie era imposibil de descris. Carnea era vineţie spre negru şi colcăia de viermi.

Iar în celălalt coş nu erau haine. Fireşte că nu erau. Pe jos se rostogolise un mănunchi lucios de şerpi muribunzi. Ochii lor, ca mărgelele, erau opaci; limbile lor despicate abia mai tremurau; câţiva deja nu se mai mişcau.

— I-aţi fi revigorat dacă i-aţi fi lipit de pielea voastră, spuse Fimalo cu părere de rău.

— Doar nu te aşteptai la aşa ceva, nu? îl întrebă Roland.

— Nu, recunoscu bătrânul.

Oftând din greu, se aşeză pe pod. Unul dintre şerpi încercă să i se târască pe genunchi, dar el îl împinse cu un gest absent, dar şi iritat.

— Însă aşa mi s-a poruncit, da, da, aşa mi s-a poruncit.

Susannah se uita la trupurile celorlalţi doi cu un soi de fascinaţie

oripilată. Feemalo şi Fumalo, doi moşnegi morţi acum, putrezeau cu o repeziciune nefirească; pielea lor pergamentoasă se lipise de oase şi din ea se prelingeau pârâiaşe leneşe de puroi. Chiar sub privirile femeii, orbitele craniului lui Feemalo se ridicară, aidoma unor periscoape, dând cadavrului o expresie efemeră de uluire maximă. Câţiva dintre şerpii mai vioi se târau pe deasupra şi peste cele două leşuri descompuse. Alţii se insinuau printre membrele putrezite răsturnate din primul coş, fără doar şi poate căutând locuri mai calde la fundul grămezii. Procesul de putrefacţie producea căldură pe termen scurt, iar Susannah îşi spuse că şi ea ar putea fi tentată să se bucure de temperatura ridicată. Cu condiţia să fi fost un şarpe.

— Ai să mă omori? îl întrebă Fimalo pe Roland.

— Nu, pentru că nu ţi-ai terminat treaba. În curând ai să mai ai un oaspete.

Fimalo se uită la el, cu un licăr de interes în ochii urduroşi.

— Fiul tău?

— Al meu, dar şi al stăpânului tău. Vrei să-i transmiţi ceva din partea mea?

— Sigur, dacă voi mai fi în viaţă.

— Spune-i că sunt bătrân şi viclean, pe când el nu-i decât foarte tânăr. Spune-i că, dacă stă potolit, ar putea să mai trăiască o vreme să-şi ţească planurile de răzbunare… deşi habar nu am ce anume i-am făcut ca să-şi dorească să se răzbune pe mine. Şi mai spune-i că dacă totuşi vine după noi, am să-l ucid tot aşa cum intenţionez să-l ucid pe Tatăl lui cel Roşu.

— Mi se pare că ori asculţi, dar nu mă auzi, ori auzi, dar nu mă crezi, spuse Fimalo.

Acum, ca înşelătoria îi fusese dată în vileag (şi îşi pierduse farmecul de uffi, redevenind doar un biet desenator de reclame reşapat, din nordul statului New York), Fimalo părea teribil de ostenit.

— Nu poţi să ucizi o creatură care deja s-a omorât. Nici nu poţi să pătrunzi în Turnul Întunecat, deoarece nu există decât o singură intrare, care este acţionată din balconul unde este închis Los'. Iar el are la dispoziţie destule arme. Hoţoaicele-aurii te vor căuta şi te vor distruge chiar înainte să ajungi la mijlocul câmpului cu trandafiri.

— Asta-i problema noastră, zise Roland, iar Susannah îşi spuse că rareori rostise el vreun adevăr mai mare: ea deja îşi făcea probleme.

— Problema ta e să-i transmiţi mesajul meu lui Mordred când ai să-l vezi, continuă pistolarul. Ai s-o faci?

Fimalo făcu un semn aprobator. Cam în silă.

— Nu-ţi flutura tu mâna la mine, se răsti Roland, clătinând din cap. Vreau să te aud cum spui că da, ai să-i transmiţi mesajul.

— Am să-i transmit mesajul tău, spuse Fimalo. *Dacă* am să-l întâlnesc şi *dacă* am să mai apuc să deschid gura.

— Ai să apuci. O zi bună, domnule!

Roland vru să se întoarcă, dar Susannah îl apucă de braţ, oprindu-l.

— Jură-te că tot ce ne-ai spus este adevărat, îi ceru ea bătrânului schimonosit aşezat pe podeţ, sub privirea rece a stăncuţelor care începuseră să se întoarcă la locurile lor de mai devreme.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce anume voia să afle sau să demonstreze cu întrebarea asta. Şi-ar putea da seama dacă bătrânul o minte? Probabil că nu. Şi totuşi insistă:

— Jură-te pe numele tatălui tău. Şi pe chipul lui.

Bătrânul ridică mâna dreaptă, cu palma deschisă, iar ea observă şi acolo bube pline cu puroi.

— Mă jur pe numele lui Andrew John Cornwell, din Tioga Springs, New York. Mă jur şi pe chipul lui. Este adevărat că Regele acestui castel a înnebunit. Este adevărat că a spart toate Globurile Vrăjitorului pe care a putut pune mâna. Este adevărat că şi-a obligat slugile să înghită otravă şi le-a urmărit cum îşi dau duhul.

Întinse mâna spre coşul cu membre omeneşti.

— De unde crezi că am făcut rost de astea, Domniţă Cioară? De la „Hălci de Om la Promoţie”?

Susannah nu înţelese metafora şi nu se mişcă din loc.

— Este adevărat că a plecat la Turnul Întunecat. E aidoma câinelui din fabulă care zice că, dacă *el* nu are nevoie de fânul din iesle, atunci nimeni nu trebuie să se înfrupte din el{177}. Nu v-am minţit nici cu privire la coşurile astea. Eu doar vi le-am arătat, iar voi aţi tras singuri concluzia.

Zâmbetul lui strâmb era plin de atâta batjocură, încât Susannah se întrebă dacă nu cumva ar fi fost bine să-i aducă la cunoştinţă că Roland îi ghicise şiretlicul. Dar îşi spuse că nu merită efortul.

— O singură minciună v-am zis, continuă fostul Austin Cornwell. Că mi-ar fi tăiat capul.

— Mulţumită, Susannah? o întrebă Roland.

— Da, răspunse era, cu toate că nu era; nu pe de-a întregul. Să mergem.

— Urcă-te în Taxiul tău, dar nu-ţi lua nicio clipă ochii de la bătrân. E foarte viclean.

— Nu mai spune! oftă Susannah şi făcu întocmai.

— Zile lungi şi nopţi senine! le ură fostul sai Cornwell din mijlocul şerpilor. Fie ca Omul Iisus să vegheze asupra voastră şi a clanurilor voastre. Şi fie să vă vină mintea la cap până nu-i prea târziu şi să *nu vă apropiaţi de Turnul Întunecat!*

6

Făcură cale întoarsă pe acelaşi drum pe care veniseră până la

răspântia unde ieşiseră de pe Calea Grinzii ca să se îndrepte spre Castelul Regelui Purpuriu. Acolo Roland se opri să se odihnească puţin. Începuse să adie vântul, iar ghirlandele patriotice fluturau uşor. Susannah băgă de seamă că acum păreau vechi şi decolorate. Peste afişele cu Nixon, Lodge, Kennedy şi Johnson apăruseră mai multe graffiti – şi acestea foarte vechi. Dispăruse tot acel glammer – glammerul neverosimil, fireşte, atâta cât fusese Regele Purpuriu capabil să creeze.

Jos măştile, jos măştile, îşi spuse Susannah istovită. *A fost o sindrofie minunată, dar s-a terminat… iar Moartea Roşie îşi roteşte coasa asupra tuturor*{178}.

Îşi atinse coşul din colţul gurii, iar apoi îşi privi de aproape vârful degetului. Se aştepta să vadă acolo urme de sânge sau de puroi sau şi de una, şi de alta. Dar nu văzu nimic şi răsuflă uşurată.

— Cât de mult crezi din ce ne-a spus? îl întrebă ea pe Roland.

— Cam tot, răspunse pistolarul.

— Înseamnă că e acolo, în Turn.

— Nu-i *înăuntru.* Ci e închis *în afara* lui.

Zâmbi şi-i explică:

— E o mare diferenţă.

— Pe bune? Şi ce ai de gând să-i faci?

— Nu ştiu.

— Crezi că, dacă ar pune mâna pe armele tale, ar putea să între în Turn şi să se urce în vârf?

Răspunsul veni imediat:

— Da.

— Şi ce ai să faci în privinţa asta?

— N-am să-l las să pună mâna pe ele.

Tonul lui Roland părea a spune că aceasta era singura cale logică, iar Susannah pricepu că probabil chiar era. Mereu uita cât de sec şi *lipsit de imaginaţie* era pistolarul. În toate privinţele.

— Te gândiseşi să-l prinzi în cursă pe Mordred la castel.

— Da, recunoscu Roland, dar luând în calcul ce am găsit acolo şi ce am aflat, mi s-a părut mai bine să o luăm din loc. Mi s-a părut mai simplu. Priveşte.

Scoase ceasul şi-i deschise capacul. Secundarul îşi făcea cursa solitară. Dar mergea la fel de repede ca înainte? Susannah nu era sigură, dar parcă nu. Se uită la Roland ridicând din sprâncene.

— În mare parte a timpului merge aşa cum trebuie, spuse pistolarul, dar nu *tot* timpul. Cred că rămâne în urmă cu cel puţin o secundă la fiecare a şasea sau a şaptea rotaţie. Cu totul cam între trei şi şase minute pe zi.

— Nu-i prea mult.

— Nu este, fu de acord Roland, punând ceasul la loc în buzunar.

Dar este un început. Mordred n-are decât să facă ce pofteşte. Turnul Întunecat e aproape, dincolo de tărâmurile albe. Şi eu vreau să ajung acolo cât mai curând.

Susannah îi înţelegea nerăbdarea. Spera doar să nu devină imprudent. Altminteri tinereţea lui Mordred Deschain nu va mai reprezenta un defect. Dacă Roland ar comite greşeala potrivită la momentul nepotrivit, atunci nici ea, nici Ete şi nici el nu ar mai apuca să vadă vreodată Turnul Întunecat.

Gândurile îi fura întrerupte de un fâlfâit asurzitor de aripi multe venit de undeva din urma lor. Şi prin zgomotul acela se desluşi şi un ţipăt omenesc, ce se transformă la iuţeală în urlet. Deşi înăbuşit de distanţă, în strigătul acela se desluşeau limpede groaza şi durerea cumplită. Din fericire, se stinse repede.

— Ministrul de Stat al Regelui Purpuriu a intrat în poiana de la capătul cărării, spuse Roland.

Susannah se uită în urmă, către castel. Îi vedea meterezele negricioase, cu nuanţe roşietice, însă nimic altceva. Şi era *bucuroasă* că nu putea să vadă altceva.

Lui Mordred îi e fomică-mică, îi trecu prin gând. Începuse să-i bată foarte tare inima şi îşi dădu seama că niciodată nu-i mai fusese atât de frică – nici măcar atunci când stătuse alături de Mia în timpul travaliului şi naşterii, nici în bezna din subteranele Castelului Discordia.

Lui Mordred îi e fomică-mică… şi acum se va sătura.

7

Bătrânul – care intrase în viaţă purtând numele Austin Cornwell şi care avea să iasă din ea ca Rando Gânditorul – stătea aşezat pe capătul dinspre castel al podeţului. Deasupra, stăncuţele aşteptau cu răbdare, probabil simţind că emoţiile zilei nu se încheiaseră încă. Gânditorului nu-i era prea frig, datorită jachetei sale din postav, plus că luase o duşcă zdravănă de coniac înainte de a ieşi pentru întâlnirea cu Roland şi prietena lui, domniţa-cioară. Mă rog, poate că nu era *tocmai* adevărat. Poate că Brass şi Compson (cunoscuţi şi ca Feemalo şi Fumalo) luaseră câteva guri din cel mai bun coniac al Regelui, în vreme ce fostul Ministru de Stat al lui Los' dăduse gata restul sticlei.

Indiferent de cauză, bătrânul adormi şi nu se trezi la venirea lui Mordred Călcâi-Roşu. Stătea cu bărbia în piept şi cu un firicel de salivă atârnându-i dintre buzele ţuguiate, ca un bebeluş care a aţipit în scaunul înalt de la masă Păsările de pe parapete şi pasarele se adunaseră mai multe. Fireşte ca şi-ar fi luat zborul la apariţia tânărului Prinţ, dacă acesta nu le-ar fi făcut un semn: palma dreaptă trecută iute peste chip, apoi strânsă în pumn şi lăsată în jos. *Aşteptaţi*,

spunea gestul acela.

Mordred se opri în capătul dinspre oraş al podului, adulmecând cu delicateţe duhoarea cărnurilor intrate în putrefacţie. Mirosul acela delicios îl ademenise până aici, deşi ştia că Roland şi Susannah porniseră mai departe pe Calea Grinzii. Lasă-i să-şi vadă de drum, şi ei şi bumbleraşul lor, chibzuise băiatul Nu era acum momentul să se apropie de ei. Poate mai încolo. Mai încolo, Tăticuţul lui cel Alb va lăsa garda jos, fie doar şi pentru o clipă. Iar atunci Mordred va pune mâna pe el.

Şi îl va servi la cină, dar la fel de bine îl va putea degusta pe post de prânz sau mic dejun.

Ultima oară când îl văzuse, nu era decât

(copil mic, copil drag, strânge zmeura şirag)

un prunc. Însă creatura care se afla acum în faţa porţilor de la castelul Regelui Purpuriu părea un băiat cam de nouă ani. Nu unul frumuşel; nici măcar unul despre care să poată spune cineva (cu excepţia mamei cu minţile rătăcite) că ar fi fost drăgălaş. Dar înfăţişarea lui avea mai puţin a face cu complicata moştenire genetică decât cu foamea cumplită care îl măcina. Faţa de sub smocul de păr negru şi ţepos era foarte slabă şi scofâlcită. Carnea de sub ochii albaştri, ca ai unui pilot de avioane de vânătoare, era decoloraţi, cu pungi vineţii. Tenul îi era acoperit ca de o explozie de bube şi pete. Acestea, la fel ca micuţul coş de lângă gura lui Susannah, puteau fi rezultatul drumului lung prin ţinuturile otrăvite, însă cu siguranţă că şi regimul alimentar al lui Mordred jucase un rol important. Ar fi putut să-şi facă provizii de conserve înainte să plece din locul lui de observaţie de lângă gura tunelului, pentru că Roland şi Susannah lăsaseră o mulţime în urmă, dar nici prin cap nu-i trecuse s-o facă. După cum prea bine ştia Roland, Mordred abia deprindea regulile supravieţuirii. Singurul lucru pe care-l luase de acolo era o haina matlasată de lucrător feroviar, mizerabilă şi plină de căpuşe şi păduchi; şi o pereche de cizme într-o oarecare bună stare. Mare noroc să găsească cizmele alea, deşi se făcuseră aproape ferfeniţă pe drum.

Dacă Mordred ar fi fost sapiens – sau măcar un hibrid ceva mai obişnuit – ar fi murit cu siguranţă în Ţinuturile Blestemate, fie că ar fi avut haine şi cizme ori ba. Însă, deoarece era ceea ce era, atunci când i se făcea foame chema stăncuţele la el, iar bietele păsări nu aveau încotro şi trebuiau să se supună. Carnea lor era oribilă, iar gângăniile ademenite de sub pietrele uscate (şi încă slab radioactive) erau şi mai scârboase, dar se forţa să le înghită. Într-una din zile reuşise să intre în contact cu mintea unei nevăstuici şi o chemase la el. Biata vietate era incredibil de jigărită, însă după stăncuţe şi gândaci, carnea ei i se păruse cea mai gustoasă friptură din lume. Mordred îşi luase cealaltă identitate şi cuprinsese nevăstuica cu cele şapte picioare ale lui, într-o

îmbrăţişare fierbinte, sugându-i sângele şi măduva şi mâncându-i carnea, până când din sărmanul animal nu mai rămăsese decât un petic zdrenţuit de blană. Ar fi mâncat pe nerăsuflate încă vreo zece, dar din nefericire nu fusese decât o singură nevăstuică.

Iar acum iată-l în faţa unui coş plin cu mâncare. Cam veche, sigur, şi ce dacă? Până şi viermii care colcăiau acolo tot hrană erau. Ce găsise aici îi va fi suficient până va ajunge în pădurile înzăpezite unde va avea ce să vâneze.

Însă mai presus de toate astea era bătrânul.

— Rando, spuse el. Rando Gânditorul.

Bătrânul tresări puternic, bolborosi ceva şi deschise ochii. Se uita la băiatul costeliv dinaintea lui fără să priceapă absolut nimic. Apoi, foarte încet, ochii lui urduroşi se umplură de spaimă.

— Mordred, fiu al lui Los', încercă el să zâmbească, Heil, ţie, viitor Rege!

Mişcă greu şi zadarnic din picioare, abia într-un târziu dându-şi seama că stă jos şi nu are cum să facă plecăciunea obligatorie. Încercă să se ridice, dar căzu la loc cu o bufnitură puternică, amuzându-l pe băiat (subiectele de distracţie fuseseră greu, dacă nu chiar imposibil de găsit în Ţinuturile Blestemate); apoi mai încercă o dată. De data aceasta reuşi.

— Nu văd alte cadavre decât pe cele ale indivizilor care par a fi murit mai bătrâni decât tine, remarcă Mordred, privind în jur cu prefăcută uimire. Cu siguranţă nu văd niciun pistolar mort, fie el cu sau lără picioare.

— Adevăr grăieşti – mulţumescu-ţi ţie, aşa cum se cuvine dar îţi pot explica, sai, e foarte simplu…

— Aha! Dar stai puţin! Ai puţină răbdare cu explicaţia aia, despre care sunt absolut convins că este una excelentă! Mai bine lasă-mă pe mine să-mi dau cu presupusul! Nu-i aşa că şerpii lungi şi zdraveni i-au imobilizat pe pistolar şi pe domniţa lui, iar tu i-ai dus în castelul de colo şi i-ai pus la loc sigur?

— Stăpâne…

— Şi dacă aşa stau lucrurile, continuă Mordred, trebuie că au fost teribil de mulţi şerpi în coşul ăla, pentru că şi aici au rămas destui. Ba chiar mi se pare că unii îndrăznesc să se înfrupte din cina mea.

Mordred îi aruncă bătrânului o privire încărcată cu reproş.

— Spune! I-ai băgat la beci pe pistolari?

Expresia de teamă dispăru ca prin farmec de pe chipul bătrânului, fiind înlocuită cu una de resemnare. Iar asta i se păru lui Mordred de-a dreptul revoltător. Ce voia el să vadă pe chipul lui sai Gânditorul nu era teamă şi, cu siguranţă, nici resemnare, ci speranţă. Speranţa pe care el i-o va putea răpi după bunul său plac. Forma îi pâlpâi. Şi, vreme de o clipă, bătrânul întrezări întunecimea neformată dinăuntru.

Şi multe picioare. Apoi dispăru şi băiatul deveni iar întreg. Cel puţin pentru moment.

Măcar să nu-mi dau sufletul urlând, se rugă în gând fostul Austin Cornwell. *Măcar atât ajutor daţi-mi, zeilor. Măcar să nu-mi dau sufletul urlând în braţele monstruozităţii ăsteia.*

— Ştii foarte bine ce s-a întâmplat aici, tinere sai. E în mintea mea, iar acum e şi într-a ta. Ce-ar fi să iei coşul ăla – ba chiar şi şerpii, dacă ţi se par gustoşi – şi să laşi un moşneag să-şi trăiască puţinele zile care i-au mai rămas? De dragul tatălui tău, dacă ţie nu-ţi este milă. L-am slujit cu credinţă până la capăt. M-aş fi putut ascunde în castel şi să-i las să-şi vadă de drum. Dar n-am făcut-o. Am *încercat* să-i împiedic.

— N-ai avut de ales, îi zise Mordred din capătul lui de pod.

Fără să ştie dacă era sau nu adevărat. Fără să-i pese. Pentru el carnea moartă era un aliment oarecare. Carnea vie, însă, sângele încă plin cu ultimele răsuflări ale omului… ei, da, asta era cu totul altceva. Era un *adevărat festin!*

— Mi-a lăsat vreun mesaj?

— Da, ştii foarte bine că ţi-a lăsat.

— Spune-mi-l.

— De ce nu-l citeşti singur din mintea mea?

Se petrecu iarăşi schimbarea aceea efemeră a înfăţişării. Preţ de o fracţiune de secundă, creatura nu a mai fost nici băiat, nici păianjen de mărimea unui băiat de nouă ani, ci o hidoşenie care era şi unul, şi altul. Lui sai Gânditorul i se uscă gura instantaneu, chiar dacă balele curse în timpul somnului îi mai luceau încă pe bărbie. Varianta în formă de băiat a lui Mordred se solidifică din nou în interiorul hainelor zdrenţuite şi murdare.

— Pentru că îmi face plăcere să-l aud din gura ta ramolită, îi explică el Gânditorului.

Bătrânul îşi umezi buzele.

— Cum doreşti; să-ţi fie cu folos. A zis că el e viclean, iar tu nu eşti decât un mucos fără minte. A mai zis că, dacă nu te potoleşti, o să te scurteze cu un cap. A zis că i-ar plăcea să i-l arate Tatălui tău Roşu încuiat în balcon.

Era niţeluş mai mult decât mesajul real al lui Roland (pe care noi l-am auzit pe viu, deoarece am fost acolo) şi oricum mai mult decât suficient pentru Mordred.

Dar se vede treaba că *nu* era îndeajuns pentru Rando Gânditorul. Poate cu zece zile mai devreme, bătrânul ar fi reuşit să-şi atingă scopul de a-l întărâta în aşa hal încât să-l ucidă fulgerător şi fără mari chinuri. Însă Mordred se maturizase de atunci şi îşi stăpâni primul impuls care-i spunea să se repeadă peste pod, metamorfozându-se în goană, ca să smulgă capul lui Rando Gânditorul cu o singură lovitură a unuia dintre picioarele lui ţepoase.

În schimb, se uită în sus, la stăncuţe – sute de stăncuţe iar ele îi întoarseră privirea, ca nişte elevi silitori către profesorul adorat. Băiatul flutură din braţe, apoi arătă spre bătrân. Şi imediat văzduhul se umplu până la refuz de foşnet aspru de aripi. Ministrul Regelui se întoarse să fugă de acolo, însă înainte să facă primul pas, stăncuţele se năpustiră asupra lui ca un nor negru îşi ridică mâinile ca să-şi protejeze faţa. Păsările coborâră pe capul şi umerii lui, transformându-l într-o sperietoare de ciori. Gestul lui instinctiv nu-i fu, însă, de niciun folos; alte stăncuţe se aşezară pe mâinile lui întinse, îngreunându-le. Clonţuri lacome începură să ciugulească din obrajii bătrânului. Adânc, până la sânge.

— *Nu!* le strigă Mordred. Lăsaţi-mi mie pielea! Mâncaţi-i ochii, dacă vreţi!

Şi atunci, când stăncuţele smulseră cu aviditate ochii lui Rando Gânditorul din orbite, fostul Ministru de Stat scoase urletul acela prelung pe care îl auziră Roland şi Susannah. Păsările care nu mai avuseseră loc pe trupul nefericitului bătrân se învârteau în jurul lui ca nişte nori ameninţători de furtună. Îl ridicară de pe sol şi-l purtară către corcitura care aştepta ghemuită la mijlocul podeţului. Cizmele şi haina zdrenţuită zăceau pe jos, nemaifiindu-i de trebuinţă în acest moment. Creatura care îl aştepta pe sai Gânditorul se ridică pe picioarele din spate, bătând aerul cu cele din faţă. Semnul roşu de pe abdomenul păros se vedea acum foarte bine. Creatura aceea era Dan-Tete, Micuţul Rege Sângeriu.

Zbierând, bătrânul orb pluti dus de stăncuţe la întâlnirea cu destinul, întinse mâinile în faţă, cu gesturi de apărare. Picioarele din faţă ale păianjenului îl apucă de una, ducând-o la gura acoperită cu ţepi. O muşcă aşa cum muşti dintr-o acadea.

Delicios!

8

În aceeaşi noapte, după ce trecuseră de ultimele case ciudat de strâmte, ciudat de respingătoare ale oraşului, Roland se opri în faţa unei clădiri dărăpănate, care pe vremuri probabil că fusese locuinţa unui mic fermier. Se apropie de ruine, adulmecând aerul.

— Ce e, Roland? Ce?

— Simţi mirosul de lemn, Susannah?

Femeia adulmecă aerul.

— Da, îl simt. Şi ce-i cu asta?

Pistolarul se întoarse surâzând spre ea.

— Dacă îi putem simţi mirosul înseamnă că-l putem arde.

S-a dovedit că avea dreptate. Cu toată îndemânarea lui Roland şi cu toate vicleşugurile deprinse în lunga lui călătorie şi cu toate că folosiră

jumătate de cutie de combustibil Sterno, le-a fost greu să aprindă focul. Dar au reuşit în cele din urmă. Susannah se aşeză foarte aproape, întorcându-se din când în când ea să se încălzească pe tot trupul. Se bucura nespus să simtă cum stropi de transpiraţie îi apar pe faţă şi sâni, iar apoi pe spate. Uitase ce înseamnă să-ţi fie cald şi punea lemne în flăcări fără să se oprească, îngrăşând vâlvătăile sălbatice. Probabil că animalelor din câmpiile de pe Calea Grinzii focul acela le părea o cometă căzută pe Pământ şi nestinsă încă. Ete şedea lângă ea, cu urechile ciulite, privind fascinat la flăcări. Susannah se tot aştepta să-l audă pe Roland obiectând, se aştepta să-l audă spunându-i să nu mai pună lemne pe focul ăla blestemat, să-l lase să ardă de la sine. Dar pistolarul nu zise nimic, îşi desfăcuse pistoalele şi ungea piesele, fără să scoată o vorbă. Când i se făcea prea cald, se muta cu câţiva paşi mai departe. La lumina focului, umbra lui dansa o commala subţirică, şovăielnică.

— Crezi că poţi să mai înduri încă una sau două nopţi de frig? o întrebă el în cele din urmă.

Susannah dădu din cap.

— Dacă trebuie.

— Când vom începe să urcăm spre ţinuturile înzăpezite se va face frig *de-a binelea*, îi explică el. Nu pot să-ţi promit că va fi o singură noapte în care nu vom avea foc, dar nu cred că vor fi mai mult de două.

— Tu crezi că ne va fi mai uşor să vânăm dacă nu vom face focul, aşa este?

Roland făcu un gest de încuviinţare şi începu să-şi asambleze armele.

— Şi zici că de poimâine vom da de vânat?

— Da.

— De unde ştii?

El se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— Nu-mi dau seama de unde – dar ştiu.

— Simţi miros de animale?

— Nu.

— Le citeşti minţile?

— Nici asta.

Susannah renunţă să mai insiste, însă avea o altă întrebare:

— Roland, ce ne facem dacă Mordred îşi trimite păsările peste noi la noapte?

Pistolarul zâmbi şi-i arătă flăcările.

— Nu se vor apropia de foc.

— Dar mâine?

— Mâine vom fi atât de departe de Le Casse Roi Russe, că nici măcar Mordred nu le va putea convinge să vină după noi.

— Şi *asta* de unde o mai ştii?

El scutură iar din cap, deşi i se părea că are răspunsul la întrebarea ei. Tot ce ştia venea de la Turn. Începuse să-i simtă pulsul în minte. Aşa cum încolţeşte o sămânţă. Însă i se părea prematur să-i destăinuiască asta.

— Culcă-te, Susannah, o îndemnă el. Oclihneşte-te. Am să stau eu de veghe până la miezul nopţii şi atunci am să te trezesc.

— Deci facem de pază, spuse ea.

— Da.

— Ne spionează?

Roland nu era sigur, dar înclina să creadă că da. Cu ochii minţii vedea un băiat costeliv (dar cu burta mare, căci tocmai ce avusese parte de o masă copioasă), cu trupul acoperit doar de câteva zdrenţe murdare. Un băiat costeliv care intrase într-una din casele acelea nefiresc de strâmte şi probabil urcase la al doilea etaj, de unde se putea vedea până departe. Îl vedea cum stă la fereastră, cu genunchii strânşi la piept ca să-şi ţină de cald. Frigul îl pătrunde până în oase şi îl doare cicatricea. Priveşte în zare, la strălucirea focului lor şi este măcinat de invidie. Este gelos şi pe faptul că ei se au unul pe celălalt. Mama vitregă şi Tatăl cel Alb, întorşi cu spatele la el.

— Posibil, îi răspunse pistolarul.

Susannah vru să se întindă, dar se opri şi-şi duse mâna la inflamaţia din colţul gurii.

— Ăsta nu-i coş, Roland.

— Nu? o întrebă el privind-o cu atenţie.

— O prietenă de-a mea din şcoală a avut o bubă exact ca asta, spuse Susannah. Îi sângera, apoi se oprea, apoi parcă se vindeca de tot, apoi se înnegrea şi începea iarăşi să sângereze. Într-un final s-a dus la doctor, la un doctor priceput în chestii din astea, căruia noi îi zicem „dermatolog”, iar el i-a spus că are un angiom. Adică o tumoare în vasele de sânge. I-a făcut o injecţie cu novocaină şi i-a scos-o cu un bisturiu. Apoi i-a spus că a făcut bine că a venit la el, pentru că i-ar fi crescut rădăcinile tot mai adânc cu fiecare zi care trecea. Şi în cele din urmă ar fi trecut prin cerul gurii şi poate i-ar fi ajuns chiar şi în sinusuri. Aşa i-a zis.

Roland nu spuse nimic, ci o aşteptă să continue. Îi răsuna în cap expresia *tumoare în vasele de sânge.* I se părea foarte potrivită şi pentru a-l descrie pe Regele Purpuriu. Şi pe Mordred.

— N-avem novocaină, Motănaş încălţat, spuse Detta Walker. Pă bune că nu! Da’ când o fi să fie şi o să-ţi zic să mi-o tai, să faci bine să-ţi iei cuţâtu’ şi să-mi scoţi porcăria aia din mine. Ai de grijă s-o faci mai repede dăcât prinde bumblăraşu’ o muscă din aer. Pricipişi ce-am zis? Te-ai bunghit?

— Da, m-am bunghit. Acum întinde-te şi încearcă să dormi puţin.

La cinci minute după ce Susannah se culcase, Detta Walker deschise ochii şi-i aruncă

(stau cu ochii pă tine, spălăcitule!)

o privire pătrunzătoare. Roland îi făcu un semn din cap şi ea închise ochii la loc. Unul sau două minute mai târziu, ochii femeii se deschiseră din nou. De data aceasta era Susannah cea care se uita la el. Apoi închise ochii şi nu-i mai deschise.

Îi promisese că o va trezi la miezul nopţii, însă o lăsă să doarmă încă două ore, ştiind că, măcar în noaptea aceasta, ea avea parte de o odihnă *adevărată* la căldura focului. Când ceasul lui splendid arătă ora unu, simţi că nu mai sunt urmăriţi. Mordred pierduse bătălia cu somnul, aşa cum o pierduseră toţi copiii care existaseră înaintea lui. Iar acum, copilul acela nedorit şi singur dormea într-o cameră pustie şi rece, învelit doar cu zdrenţele unei haine vechi, sprijinindu-şi capul pe braţe.

Oare îi freamătă buzele, murdare încă de sângele lui sai Gânditorul, atunci când visează la sânul pe care nu l-a văzut decât o singură dată, atunci când visează la laptele de mamă pe care nu l-a gustat niciodată?

Roland nu ştia răspunsul. Şi nici nu voia să-l ştie. Se simţea bine aşa, treaz în miezul de noapte şi îngrijindu-se de foc. Se va stinge curând, îşi spuse el. Lemnul acesta era mai tânăr decât cel din care fuseseră construite casele din oraş, dar tot vechi era şi se făcuse ca piatra de tare.

Mâine vor vedea copacii. Primii de când plecaseră din Calla Bryn Sturgis – dacă facem abstracţie de cei crescuţi la lumina soarelui artificial din Algul Siento sau cei întâlniţi în lumea lui Stephen King. Deocamdată însă întunericul stăpânea lumea. Vântul gemu de dincolo de focul aproape stins, ridicându-i lui Roland părul la tâmple şi aducând miros rece şi dulce de zăpadă. Pistolarul îşi dădu capul pe spate şi privi cum ceasul stelelor se învârte în bezna cerului.

IV
PIEILE

1

Au petrecut trei nopţi fără să facă focul, nu doar una sau două. Iar cea din urmă a reprezentat cele mai lungi şi mai nefericite douăsprezece ceasuri din întreaga viaţă a lui Susannah. *Să fie acum mai rău decât în noaptea când a murit Eddie?* se întrebă ea la un moment dat. *Chiar spui că acum e mai rău decât atunci când l-ai vegheat într-una din camerele căminului, ştiind că acela este sfârşitul? Mai rău decât atunci când l-ai spălat pe faţă şi pe mâini şi pe picioare? Când l-ai pregătit pentru întâlnirea cu mormântul?*

Da. Acum *era* mai rău. Şi detesta sentimentul acesta. Şi ştia că nu-l va recunoaşte în faţa nimănui. Dar frigul fără sfârşit, frigul intens din această ultimă noapte era *cu mult* mai rău. Ajunsese să-i fie groază de orice adiere uşoară care venea dinspre ţinuturile înzăpezite de la est şi de la sud. I se părea îngrozitor şi umilitor să realizeze cât de uşor disconfortul fizic putea pune stăpânire pe trupul ei, răspândindu-se ca un gaz toxic prin toate ungherele. Durere? Jale? Ce mai sunt acestea atunci când frigul îţi cotropeşte întreaga fiinţă, intrându-ţi prin vârfurile degetelor, urcând până la nenorocitul ăla de *nas*. Şi de acolo, încotro? Spre creier, fireşte. În ghearele unui asemenea frig de nedescris, durerea şi jalea nu sunt decât nişte biete cuvinte. Ba nu, nici măcar. Nu sunt decât nişte *sunete.* Un măcănit lipsit de noimă, auzit ca de la mare depărtare pe când tremură sub stelele îngheţate, aşteptând o dimineaţă ce nu voia să vină.

Ce făcea frigul încă şi mai cumplit era faptul că ştia că, de jur-împrejurul lor, era foarte posibil să fie focuri mari, de tabără, căci ajunseseră într-o regiune populată, pe care Roland o numea „ţinutul de sub zăpezi”. Acolo erau dealuri înalte, cu iarba moartă şi albă; şi văi puţin adânci, cu pâlcuri de copaci; şi pâraie acoperite cu gheaţă. Mai devreme, când încă mai era lumină, Roland îi arătase câteva spărturi în gheaţa aceea, explicându-i că fuseseră făcute de căprioare. Îi mai arătase şi câteva grămăjoare de rahat. La lumina zilei asemenea semne i se păruseră interesante, optimiste chiar. Dar în această tranşee fără de fund a nopţii, a cărei linişte era tulburată doar de clănţănitul dinţilor ei, toate semnele de mai devreme nu mai însemnau nimic. Eddie nu mai însemna nimic. Nici Jake. Turnul Întunecat nu mai însemna nimic; şi nici focul de tabără pe care îl făcuseră la marginea oraşului unde se afla castelul Regelui Purpuriu. Îşi mai aducea aminte cum arătase, dar uitase aproape cu desăvârşire sentimentele încercate

atunci când se încălzise cu voluptate la flăcările lui. Şi, aidoma unei persoane aflate câteva secunde în moarte clinică, ocazie cu care întrezărise strălucirea lumii de apoi, nu mai putea spune decât că fusese ceva minunat.

Roland încerca să o încălzească ţinând-o în braţe; şi tuşea din când în când aspru, răguşit. Poate se îmbolnăvise, îşi spuse Susannah. Însă nici acest gând nu avea forţă. Ci doar frigul.

La un moment dat, imediat după ce zorii începuseră să pâlpâie la orizont, ea observă nişte vârtejuri de lumină portocalie mult în faţa lor, dincolo de zăpezi. Îl întrebă pe Roland dacă ştia ce anume puteau fi strălucirile acelea. Nu că ar fi interesat-o în mod deosebit, dar avea impresia că sunetul vocii o poate convinge că nu a murit. Nu încă.

— Cred că sunt focurile ielelor.

— C-Cine-s a-alea? se bâlbâi Susannah.

— Nu ştiu cum să-ţi explic cine sunt şi ce fac, răspunse pistolarul. Şi nici nu-i nevoie. Ai să le vezi şi singură când vom ajunge acolo. Acum însă, dacă asculţi cu multă atenţie, vei auzi ceva mai interesant.

La început nu auzi decât suspinul vântului. Apoi îi ajunse la urechi foşnetul uscat al ierbii îngheţate. Apoi un trosnet. Înţelese imediat despre ce era vorba: copita unui animal care spărgea gheaţa subţire de deasupra apei curgătoare. Şi mai înţelese că, peste doar trei, patru zile, va putea purta o haină făcută din pielea animalului care se adăpa acum din râu. Însă nici asta nu avea nicio noimă pentru ea. Timpul devine un concept nefolositor atunci când ţi-e frig, nu dormi, e beznă şi te doare tot corpul.

Oare înainte mai avusese impresia că îi fusese frig? Ce banc bun, nu credeţi?

— Şi Mordred? întrebă ea. E pe acolo, pe undeva? Ce zici?

— Da.

— Şi lui îi e tot atât de frig cum ne este nouă?

— Nu ştiu.

— Nu mai pot să îndur, Roland. Zău că nu mai pot.

— Nici nu mai trebuie. Se luminează de ziuă şi sper ca la noapte să putem face focul.

Tuşi uscat în pumnul dus la gură, apoi o cuprinse din nou de după umeri.

— Ai să te simţi mai bine când ne vom scula şi vom porni la drum. Deocamdată să ne mulţumim că ne avem unul pe celălalt.

2

Lui *Mordred* îi era la fel de frig, iar el nu avea pe nimeni.

Pentru că se afla aproape de ei, reuşea să le audă vocile, fără însă să le distingă vorbele. Nu se putea stăpâni să nu tremure şi îşi umpluse

gura cu iarbă uscată, de teama ca nu cumva clănţănitul dinţilor lui să ajungă la urechile agere ale lui Roland. Nu mai avea haina lucrătorului feroviar: o azvârlise atunci când se făcuse ferfeniţă şi nu mai avea cum să-i stea pe spinare. Păstrase doar mânecile atunci când plecase de la castel, dar şi acestea se rupseseră, pornind de la coate. Aşa că le aruncase şi pe ele în buruienile de la marginea cărării, cu o înjurătură urâtă. A fost totuşi capabil să-şi continue drumul datorită cizmelor pe care şi le legase în jurul picioarelor cu nişte şnururi împletite din ierburile mai lungi.

Se gândise să ia forma de păianjen, ştiind că aşa nu îi va mai fi chiar într-atât de frig. Însă întreaga lui viaţă (destul de scurtă) stătuse deocamdată sub spectrul inaniţiei, iar spaima că va muri de foame îl va bântui mereu, indiferent câtă mâncare se va întâmpla să aibă la dispoziţie. Iar zeii erau martori că acum hrana nu era prea multă: trei braţe retezate, patru picioare (dintre care două deja parţial mâncate) şi o bucată de trunchi, pe care le luase cu el din coşul de nuiele. Doar atât. Dacă se metamorfoza, păianjenul avea să înfulece tot până în zori. Şi, cu toate că prin preajmă apăruseră animalele – auzise mişcările căprioarei la fel de limpede ca Tăicuţul lui cel Alb – Mordred nu era prea încrezător că va reuşi să o prindă.

Aşa că rămase pe loc tremurând amarnic şi ascultând sunetul vocilor celor doi până când nu se mai auzi nimic. Poate că adormiseră. Şi lui i-ar fi prins bine un pui de somn. Singurul lucru care îl împiedica să renunţe şi să se întoarcă din drum era ura nemărginită pe care le-o purta. Era nedrept ca ei să se aibă unul pe celălalt, iar el să nu aibă pe nimeni. Pe absolut nimeni.

Lui Modred i-e fomică-mică, îşi zise el nefericit. *Lui Mordred i-e friguţ. Mordred pe nimeni nu are. Mordred e singurel.*

Îşi îndesă mâna în gură, muşcă tare din ea şi simţi pe limbă căldură care se revărsa de acolo. Sângele lui încă mai avea gustul lui Rando Gânditorul… dar atât de puţin mai era! Atât de repede se isprăvi! Şi apoi nu mai rămase decât propriul lui gust, searbăd şi reciclat.

Învăluit în întuneric, Mordred începu să plângă.

3

La patru ceasuri după ivirea zorilor, sub un cer alb, aducător de ploaie sau lapoviţă (sau poate şi una, şi alta), Susannah Dean stătea în spatele unui trunchi de copac căzut, tremurând din toate încheieturile şi privind într-una din văile micuţe ale ţinutului. *Ai să-l auzi pe Ete,* îi spusese pistolarul. *Şi ai să mă auzi şi pe mine. Am să fac tot ce-mi stă în putere să le gonesc la loc descins pentru ca tu să ai linie de tragere. Vezi să nu ratezi.*

Se simţea mai rău (dacă aşa ceva era posibil) pentru că începuse să

aibă impresia că Mordred se afla foarte aproape şi că va încerca să o atace din spate. Se tot uita în jur, dar aleseseră un loc deschis şi nu văzuse pe nimeni în iarba înaltă, cu o singură excepţie: un iepure mare, cafeniu, care ţopăia de colo până colo cu urechile până în pământ.

În cele din urmă auzi lătratul ascuţit al lui Ete din pâlcul de copaci din stânga. Câteva secunde mai târziu îl auzi şi pe Roland:

— Huideo! Huideo! Mişcaţi-vă! Mişcaţi-vă mai repede! Nu tândăliţi! Nu tândăliţi nici…

Apoi sunetul sec al tusei. Lui Susannah nu-i plăcea deloc tuşea aia. Deloc nu-i plăcea.

Acum se vedea şi ceva mişcare printre copaci. Şi aceea a fost una din puţinele ocazii din momentul în care Roland o obligase să recunoască faptul că în ea se ascundea o altă persoană, când o chemă de bunăvoie pe Detta Walker.

Am nevoie de tine. Dacă vrei să-ţi fie iarăşi cald, ţine-mi mâinile drepte ca să pot să trag cum trebuie.

Şi tremuratul incontrolabil al trupului ei încetă ca prin minune. Şi când cireada ieşi în fugă dintre copaci (cireadă măricică, de cel puţin optsprezece căprioare, conduse de un cerb cu nişte coarne absolut magnifice), atunci i se opriră şi mâinile din tremurat. În cea dreaptă avea revolverul lui Roland. Cel cu patul din santal.

Ţâşni şi Ete din pădurice, gonind în urma ultimului animal. Acesta era o căprioară mutantă, care alerga (cu bizară graţie) pe patru picioare de lungimi diferite, în vreme ce al cincilea se bălăngănea moale din mijlocul abdomenului ei, ca o ţâţă. Ultimul apăru Roland, fără să fugă, ci într-un fel de marş îndârjit. Nu-l luă în seamă, aţintind arma asupra cerbului care-i traversa câmpul de tragere.

— Pe aici, păpuşelule, şopti ea. Niţeluş mai la dreapta, iubiţel. Hai, că poţi. Hai-commala-hai.

Şi fără niciun motiv, cerbul din fruntea cirezii coti uşor în direcţia lui Susannah. Acum binecuvânta genul de răceală care o cuprinsese. Parcă şi vederea i se ascuţise într-atât de mult încât desluşea muşchii încordaţi sub pielea cerbului, albul ochilor lui speriaţi, o rană mai veche de pe piciorul căprioarei de lângă el, unde blana nu mai crescuse la loc. Mai avu vreme o clipă să-şi dorească să fi fost şi Eddie şi Jake alături de ea, să simtă ce simţea ea, să vadă ce vedea ea.

Eu nu ucid cu arma; cea care ucide cu arma a uitat chipul tatălui său.

— Eu ucid cu inima, murmură ea şi începu să tragă.

Primul glonţ nimeri cerbul în cap, iar animalul se prăvăli pe partea stângă. Căprioarele alergară mai departe, pe lângă el. Una dintre ele sări peste corpul lui, iar glonţul lui Susannah o atinse când încă mai era în aer. Se prăbuşi şi ea, cu un picior rupt şi înclinat într-o poziţie nefirească, fără niciun strop din graţia de mai devreme.

Îl auzi pe Roland trăgând trei focuri, dar nu se întoarse să vadă ce reuşise să împuşte, pentru că ea avea treaba ei şi intenţiona să şi-o facă bine. Fiecare din cele patru gloanţe rămase în butoiaş doborî câte o căprioară. Şi din toate acestea numai una mai mişca. Lui Susannah nici nu-i trecu din cap că performanţa ei era de-a dreptul formidabilă, cu atât mai mult cu cât o realizase cu un singur pistol. Nu, nu se gândi la aşa ceva; în fond ea era pistolar, iar treaba pistolarilor era să tragă cu pistolul.

Unde mai pui şi că dimineaţa era complet lipsită de vânt.

Cam jumătate din cireadă zăcea în iarba din vale. Căprioarele rămase în viaţă – toate cu excepţia uneia singure – făcură iute la stânga şi se repeziră spre apă, intrând imediat la adăpostul sălciilor de pe mal. Ultimul animal, un pui de unul sau doi ani, alerga direct spre ea. Susannah nu se obosi să reîncarce pistolul cu gloanţele pe care le ţinea la îndemână pe o bucată de piele, ci scoase una din ’Rize, găsind instinctiv locul teşit de care să o apuce.

— *’Riza!* zbieră ea, aruncând farfuria.

Aceasta traversă în zbor iarba uscată, luând altitudine şi scoţând geamătul caracteristic – prelung şi straniu. Lovi puiul fix la jumătatea gâtului. Negri în contrast cu albul cerului, stropii mari de sânge îi zburară în jurul capului. Nici satârul unui măcelar cu experienţă nu ar fi izbutit o treabă mai bună. Câteva secunde, puiul îşi continuă alergarea, fără cap şi fără direcţie. Sângele ţâşnea din gâtul lui, pompat de ultimele şase bătăi ale inimii. Apoi se prăbuşi şi el pe o parte, la vreo zece metri în faţa ascunzătorii lui Susannah, pătând cu roşu strălucitor iarba uscată şi galbenă.

Uitată era acum nefericirea nopţii trecute. Dispăruse amorţeala din mâini. Nu mai simţea niciun fel de durere, nu o mai chinuia sentimentul niciunei pierderi, nu-i mai era teamă. În clipa aceea Susannah era exact femeia creată de ka. Era amar mirosul de praf de puşcă amestecat cu cel al sângelui de la căprioru mort; dar era totodată şi cel mai dulce parfum din întreaga lume.

Se ridică pe cioturile picioarelor şi întinse braţele, încrucişându-le spre cerul înalt. În mâna dreaptă încă mai ţinea strâns pistolul lui Roland. Apoi scoase un urlet prelung, fără cuvinte. Nici nu ar fi fost nevoie de vorbe. Cele mai mari momente de triumf ale noastre sunt întotdeauna nearticulate.

4

Roland insistase să mănânce bine în dimineaţa respectivă, iar protestele ei la adresa conservelor de carne de vită, vâscoase şi fără gust, îl lăsaseră cu totul rece. Însă pe la ora două după-amiaza (după cum indica ceasul lui fiţos), cu alte cuvinte, chiar atunci când ploaia

măruntă şi rece se transformase într-o burniţă îngheţată, se simţi bucuroasă că o făcuse. Niciodată nu mai făcuse atâta efort fizic, iar ziua nu era nici pe departe încheiată. Roland a lucrat cot la cot cu ea, în ciuda tusei sale tot mai urâte. Iar în timpul gustării delicioase de la prânz din antricoate fripte de căprioară, ea a avut vreme să reflecteze la cât de ciudat era bărbatul acela, cât de ieşit din comun. După tot timpul de când erau împreună, după toate întâmplările prin care trecuseră, tot nu îl cunoştea în profunzime. Nici pe departe. Îl văzuse râzând şi îl văzuse plângând, ucigând şi dansând, îl văzuse dormind şi îl văzuse stând pe vine în spatele câte unei tufe, cu pantalonii coborâţi până la glezne şi cu fundul deasupra Buturugii pentru Nevoi, cum îi zicea el. Nu se culcase niciodată cu el, dar îl văzuse în toate celelalte ipostaze posibile. Dar… nu. Tot nu îl cunoştea în profunzime.

— Ai o tuse care nu-mi place deloc. Să nu fie cumva pneumonie, spuse Susannah la puţin timp după ce începuse ploaia.

Se ocupau de ceea ce în Limba Nobilă a lui Roland se numea „aven-car” – adică transportul animalelor vânate şi prelucrarea lor.

— Nu-ţi face griji, îi zise el. Am tot ce-mi trebuie ca să mă lecuiesc de ea.

— Adevărat? se arătă ea neîncrezătoare.

— Da. Şi le-am păstrat şi pe astea, spuse el scoţând din buzunar un pumn de aspirine.

Lui Susannah expresia aşternută pe chipul pistolarului i se părea una plină de veneraţie. În fond, de ce nu? Poate că îşi datora viaţa medicamentelor pe care el le numea *astine*. *Astine* şi *cheflet*[{179}].

Încărcară vânatul în Taxiul de Lux şi îl duseră pe malul apei. De trei ori făcură drumul. Puseră animalele unul peste altul, iar în vârful grămezii Roland aşezi cu grijă capul căpriorului care părea a se holba la ei cu ochi lucioşi, fără de viaţi.

— La ce-ţi trebe asta? se interesă Susannah cu accent de Detta în glas.

— Avem nevoie de tot creierul din capetele lor, răspunse el, tuşind sec în pumnul dus la gură. E o treabă murdară, dar rapidă şi eficientă.

5

După ce stivuiseră vânatul lângă râul îngheţat („Măcar nu mai trebuie să ne facem griji din cauza muştelor”, comentă Roland), pistolarul se apucă să adune crengi uscate. Susannah abia aştepta să se încălzească la foc, dar nu cu atâta disperare ca în noaptea trecută. Muncise mult şi deocamdată îi era suficient de cald. Încercă să-şi amintească deznădejdea care o cuprinsese, încercă să-şi amintească cum frigul îi intrase până în măduva oaselor, transformându-i-le în sticlă, dar nu reuşi. Probabil că organismul nostru are o metodă prin care uită încercările chinuitoare la care a fost supus, îşi zise ea. Şi, fără

cooperarea trupului, amintirile păstrate în minte nu sunt decât nişte instantanee decolorate.

Înainte de a porni după lemne, Roland se opri să studieze mai bine malul apei şi dezgropă o piatră de acolo. I-o întinse lui Susannah, care-i mângâie suprafaţa alburie, pe care apa o şlefuise în ani şi ani.

— Cuarţ? îl întrebă ea, deşi nu prea credea că despre aşa ceva era vorba: semăna, dar parcă nu era cuarţ.

— Nu cunosc cuvântul, Susannah. Noi îi zicem *chert*. Din piatra asta se pot face unelte. Primitive, desigur, dar foarte utile: capete de ciocan, cuţite, ţepuşe, răzuitoare. Nouă ne trebuie răzuitoarele. Şi cel puţin un ciocan.

— Ştiu ce o să răzuim, dar de ce avem nevoie de ciocan?

— Am să-ţi arăt, dar mai întâi vrei să vii puţin lângă mine?

Roland se aşeză în genunchi şi-i prinse mâna rece în mâna lui. Se aflau amândoi în faţa capului de căprior.

— Îţi mulţumim pentru darurile tale, îi spuse Roland capului mort.

Susannah se cutremură: exact aşa începea tatăl ei rugăciunea înaintea meselor de sărbătoare la care luau parte toţi membrii familiei.

Familia noastră de aici nu mai există, reflectă ea, dar nu-şi rosti gândul cu voce tare. Ce-a fost a fost. Răspunse aşa cum fusese învăţată încă din copilărie:

— Tată al nostru, Ţie Îţi mulţumim.

— Călăuzeşte-ne mâinile şi călăuzeşte-ne inimile când vom lua viaţa din moarte, spuse Roland.

Apoi o privi ridicând din sprâncene, întrebând-o astfel, fără să rostească vreun cuvânt, dacă ea mai avea ceva de adăugat. Şi Susannah îşi dădu seama că mai avea:

— Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău; căci a Ta este împărăţia şi puterea şi mărirea, acum şi pururea şi-n veacul vecilor.

— Frumoasă rugăciune, spuse pistolarul.

— Da, şopti Susannah. N-am spus-o prea bine – n-am mai spus-o de multă vreme –, dar este, într-adevăr, cea mai frumoasă rugăciune. Acum haide să ne apucăm de treabă, până nu-mi îngheaţă de tot mâinile.

Iar Roland spuse „Amin”.

6

Roland prinse de coarne capul de căprior, şi-l aşeză în faţă, apoi îl

izbi puternic cu piatra cam de mărimea unui pumn. Trosnetul înfundat îi strânse stomacul lui Susannah. Pistolarul apucă coarnele şi trase cu forţă de ele, mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Craniul spart începu să se mişte sub piele, iar atunci stomacul ei făcu mai mult decât să se strângă; execută un luping de mare maestru.

Roland mai lovi capul de încă două ori, mânuind bucata de chert cu precizie aproape chirurgicală. Apoi făcu o tăietură circulară şi scoase pielea de pe ţeasta animalului, aşa cum ai scoate o bonetă, dând la iveală oasele crăpate de dedesubt Vârî lama cuţitului în cea mai largă fisură şi o apăsă ca pe o pârghie. Scoase creierul căpriorului, îl puse alături cu mare grijă şi se uită la Susannah.

— Avem nevoie de creierii tuturor animalelor şi pentru asta ne trebuie ciocanul.

— Aha, îngăimă ea pe un ton sugrumat. Creierii.

— Ca să facem o pastă cu care să tăbăcim pieile. Dar chert-ul foloseşte la mai multe. Uită-te aici.

Şi lovi două pietre mari una de cealaltă până când se sparseră în bucăţi aproape egale. Susannah ştia că aşa se sparg rocile metamorfice, dar mai ştia şi că şistul e mult prea moale ca să poată fi folosit la confecţionarea vreunei unelte. Însă piatra asta era *tare*.

— Ori de câte ori găseşti vreo bucată cu o parte groasă şi alta foarte tăioasă, o învăţă Roland, pune-o deoparte. Le vom folosi la răzuit pielea. Dacă am avea timp, am face şi nişte mânere de care să le ţinem. Din păcate nu avem, aşa că la noapte ne vom duce la culcare cu nişte dureri cumplite de mâini.

— Cât crezi că va dura până facem suficiente răzuitori?

— Nu prea mult, zise Roland. Chert-ul se sparge repede. Cel puţin aşa am auzit.

Câtă vreme pistolarul duse lemnele de foc într-un crâng de sălcii şi anini de pe malul apei îngheţate, Susannah căută chert. Găsise deja vreo douăsprezece bucăţi mari când dădu cu ochii de o lespede de granit. Precis că putea fi folosită drept nicovală.

Chert-ul se spărgea într-adevăr destul de uşor şi deja realizase vreo treizeci de răzuitoare când Roland aduse al treilea braţ cu lemne. Făcu un foc mic, pe care ea îl protejă cu palmele. Începuse lapoviţa şi, cu toate că se aflau la adăpostul copacilor, femeia îşi spuse că nu peste mult vor fi amândoi uzi până la piele.

Când focul începu să ardă mai vânjos, Roland se dădu câţiva paşi în spate, îngenunche din nou şi îşi împreună mâinile.

— Iar te rogi? îl întrebă ea amuzată.

— Nu ne putem dezbăra cu uşurinţă de cele deprinse în copilărie, spuse el.

Rămase cu ochii închişi câteva momente, apoi îşi duse mâinile la gură şi le sărută. *Gan* fusese singurul cuvânt pe care Susannah reuşise

să-l audă. Pistolarul deschise ochii şi îşi ridică mâinile, scuturându-le ca pe nişte aripi de păsări în zbor.

Când i se adresă, vocea lui era seacă şi lipsită de emoţie: vocea Domnului Hai-Să-Ne-Vedem-De-Treburile-Noastre:

— Foarte bine. Să ne apucăm de lucru.

7

Împletiră fire de iarbă şi confecţionară bucăţi de sfoară din ea, exact la fel cum făcuse Mordred ca să-şi poată lega cizmele de picioare. Apoi agăţară de picioarele din spate primul animal – căpriorul fără cap – de creanga mai joasă a unei sălcii. Roland îi despică abdomenul cu cuţitul, apoi vârî mâna înăuntru, scotoci puţin şi scoase două organe şiroind de sânge. Susannah avu impresia că erau cei doi rinichi.

— Sunt buni pentru febră şi tuse, îi explică pistolarul, muşcând din unul ca dintr-un măr.

Susannah icni îngreţoşată şi se apucă să admire apa curgătoare câtă vreme Roland îşi lua „doctoria". Când termină, pistolarul se apucă să taie picioarele animalului în jurul articulaţiilor.

— Ţi-e mai bine? îl întrebă ea stingherită.

— O să-mi fie. Acum ajută-mă să scot pielea de pe mititelul ăsta. Îi lăsăm părul pentru că vom face din ea un vas în care să amestecăm pasta de tăbăcit. Uită-te la mine cum fac.

Îşi strecură degetele prin locul unde pielea căpriorului încă se mai ţinea de trup prin stratul subţire de grăsime şi muşchi. Apoi trase. Pielea se desprinse uşor până la jumătate.

— Fă la fel din partea ta, Susannah, o îndemnă el.

Greu i-a fost doar să-şi vâre degetele pe sub piele, Traseră amândoi pielea, până peste picioarele atârnânde. Parcă era o cămaşă dată peste cap. Roland o tăie, apoi se îndepărtă puţin de foc şi începu să sape în pământ. Ea îl ajută, bucurându-se să simtă iar cum broboanele de sudoare îi curg pe faţă şi corp După ce săpară o groapă lată cam de şaizeci de centimetri şi adâncă de vreo patruzeci, Roland o căptuşi cu pielea căpriorului.

Toată după-amiaza au jupuit pe rând celelalte opt căprioare ucise. Era important să se grăbească, pentru că, dacă stratul de grăsime şi muşchi s-ar fi uscat, treaba ar fi devenit mult mai anevoioasă. Pistolarul se îngrijea de foc şi, din când în când, împrăştia cenuşă pe pământ. După ce aceasta se răcea suficient, o împingea în groapă. Pe la cinci după-amiaza, pe Susannah deja o dureau cumplit braţele şi spatele, dar continuă să muncească. Chipul, gâtul şi mâinile lui Roland erau mânjite cu cenuşă, dându-i o înfăţişare caraghioasă.

— Parcă ai fi negrul Rastus{180}, îi spuse ea la un moment dat.

— Cine-i ăla?

— Bătaia de joc a albilor, răspunse ea.

Apoi puse întrebarea care o măcinase întreaga zi:

— Crezi că Mordred e pe undeva prin apropiere şi se uită la noi ce facem?

— Nu cred, spuse el, oprindu-se să-şi tragă sufletul o clipă.

Îşi împinse părul pe spate, murdărindu-şi fruntea şi amintindu-i lui Susannah de pocăiţii din Miercurea Cenuşii{181}.

— Cred că e ocupat să-şi caute şi el de mâncare.

— Lui Mordred îi e fomică-mică, spuse ea. Poţi să-i atingi mintea, nu? Puţin, doar cât să-ţi dai seama dacă mai e pe aici sau a plecat.

Roland se gândi şi apoi spuse simplu:

— Sunt tatăl lui.

8

Până la lăsarea întunericului lângă ei se ridicaseră două mormane: unul cu pieile animalelor, iar celălalt cu trupurile jupuite şi fără capete. Dacă vremea ar fi fost puţin mai caldă, ambele grămezi ar fi fost acoperite de muşte negre şi mari. Cei doi se ospătară cu antricoate fripte de căprioară, nespus de gustoase, iar Susannah se gândi din nou la Mordred, care stătea pe undeva, în frig şi beznă, în faţa unei cine crude. Poate că avea chibrituri la el, însă nu era prost: dacă ei ar fi văzut vreun alt foc în întunericul din jur, s-ar fi năpustit într-acolo. S-ar fi năpustit asupra lui. Şi atunci, poc-poc-poc, adio şi n-am cuvinte, Băieţel-Păianjen. Simţi că o cuprinde mila şi-şi zise că nu-i tocmai bine. Cu siguranţă că Mordred nu ar fi arătat compasiune nici pentru ea şi nici pentru Roland, dacă ar fi fost în locul lor.

După ce terminară de mâncat, Roland îşi şterse degetele unsuroase de cămaşă şi exclamă:

— Tare bun a fost!

— Multă *dreptate* ai!

— Haide să scoatem creierii. Şi după aia ne culcăm.

— Pe rând?

— Păi, da. Din câte ştiu eu, creierii se dau câte unul la pachet.

Preţ de câteva clipe, Susannah se simţi mult prea uluită să audă expresia lui Eddie

(unul la pachet)

venind din gura lui Roland, ca să priceapă că pistolarul făcuse o glumă. Jalnică, fireşte, dar făcută din toată inima. Aşa că scoase un hohot mic de râs:

— Foarte amuzant, Roland, să mori de râs, nu alta. Ştii bine la ce m-am referit.

Roland dădu din cap şi-i răspunse:

— Da, vom dormi pe rând şi vom face de pază pe rând. Cred că aşa

e cel mai bine.

Susannah văzuse şi pipăise deja mult prea multe maţe însângerate, ca să-i mai fie greaţă de un biet creier. Sparseră capetele, deschiseră craniile cu cuţitul lui Roland (deja cam tocit) şi scoaseră creierii căprioarelor vânate, pe care le puseră deoparte cu deosebită grijă, de parcă ar fi fost nişte ouă mari şi cenuşii. La sfârşit, degetele lui Susannah erau atât de umflate şi o dureau atât de tare, încât nici nu şi le mai putea îndoi.

— Culcă-te, îi spuse Roland. Dormi. Stau eu de pază.

Nu se împotrivi. Ştia că acum va adormi repede, pentru că era sătulă, iar focul era fierbinte. Mai ştia însă şi că în dimineaţa următoare va fi atât de ţeapănă şi o vor durea toate, că nici în fund nu va putea să stea. Dar deocamdată nu-i păsa de asta. O inundase o senzaţie de satisfacţie imensă. În parte datorită mâncării calde, dar cauza principală era cu totul alta. Starea ei de mulţumire provenea din munca grea de peste zi. Din sentimentul că nu se mai lăsau purtaţi de valul lui ka, ci că, în sfârşit, luaseră iniţiativa şi făcuseră ceva pentru propriul lor bine.

Iisuse, gemu ea în gând, *uite cum mă dau cu Partidul Republican la bătrâneţe*.

Atunci îşi mai dădu seama şi de altceva: cât de linişte era în jur. Nu se auzea nimic în afară de foşnetul vântului, şoapta lapoviţei (care începuse să se domolească) şi trosnetele binecuvântatului foc de alături.

— Roland?

Pistolarul se uită la ea cu sprâncenele ridicate a întrebare.

— Nu mai tuşeşti.

El îi zâmbi, iar Susannah adormi gândindu-se la surâsul lui. Însă Eddie îi apăru în vise.

9

Rămaseră trei zile în locul de lângă apa curgătoare şi în tot acest timp Susannah învăţă mai multe despre confecţionarea veşmintelor din piele decât ar fi crezut vreodată că ar fi posibil (şi mult mai multe decât şi-ar fi dorit vreodată să înveţe).

La un kilometru şi jumătate de-a lungul râului, găsiră doi buşteni, câte unul pentru fiecare. Apoi înmuiară pieile în groapa plină cu apă şi cenuşă. Proptiră buştenii de două sălcii, întinseră pieile pe ei şi le răzuiră părul cu chert-urile. Toată povestea asta dură o zi întreagă. La sfârşitul ei, goliră groapa („cazanul” lor improvizat), întoarseră căptuşeala pe dos şi o umplură din nou, de data aceasta cu un amestec de apă şi creieri terciuiţi. Apoi puseră pieile în pasta aceea ca să se înmoaie pe timpul nopţii şi, în vreme ce Susannah începu să facă

legături din zgârciuri şi tendoane împletite, Roland îşi ascuţi cuţitul şi confecţiona din oasele căprioarelor vreo şase ace lungi. Când termină, degetele îi sângerau toate de la zecile de tăieturi superficiale. Atunci şi le unse cu o soluţie preparată din apă şi cenuşă de lemn şi se culcă cu aceste „mănuşi" negre pe mâini. A doua zi, după ce şi le spală în râul din apropiere, Susannah văzu uluită că majoritatea tăieturilor erau aproape vindecate. Încercă şi ea să se ungă cu pasta aceea pe buba de lângă gură, dar se spală imediat: ustura ca naiba.

— Vreau să-mi scoţi porcăria asta, îi zise ea pistolarului.

Roland clătină din cap.

— O mai lăsăm niţel să se vindece de la sine.

— De ce?

— Pentru că nu-i bine să umbli la o asemenea bubă, decât dacă n-ai încotro. Cu atât mai puţin aici, pe „gangaluri", cum ar fi spus Jake{182}.

Susannah îi acceptă explicaţia (fără să se obosească să-l corecteze), dar când se culcă îi veniră în minte tot felul de imagini de groază: buba începea să se umfle şi să se întindă, acoperindu-i faţa centimetru cu centimetru, transformându-i întregul cap într-o tumoare neagră, zgrunţuroasă şi sângerândă. Pe întuneric, vedeniile acestea erau înfiorător de convingătoare, dar, din fericire, era prea obosită ca să gândească la asemenea orori.

În cea de-a doua zi petrecută în locul pe care Susannah începuse să-l numească Tabăra Pieilor, Roland construi un cadru mare, dar cam rahitic, peste un foc nou, care ardea cu flacără mai mică. Afumară pieile, două câte două, punându-le apoi la o parte. Mirosul produsului finit era surprinzător de plăcut. *Miroase a piele*, îşi spuse ea, ţinând una la nas. Şi izbucni în râs: păi, ce altceva erau?

Cea de-a treia zi a fost dedicată „croitoriei", iar Susannah izbuti să-l întreacă pe pistolar. Cusătura lui Roland era largă şi prea puţin durabilă. Ea îşi zise că hainele şi jambierele făcute de el nu aveau cum să reziste mai mult de o lună. Hai, două. Iar apoi vor începe să se desfacă. Ea, însă, era cu mult mai pricepută, învăţase să coasă de la mama ei şi de la ambele bunici. Acele făcute de Roland din oase i se părură enervant de butucănoase la început, plus că se văzu nevoită să-şi înfăşoare degetul mare şi arătătorul mâinii drepte cu un fel de degetare făcute tot din piele de căprioară. După aceea începu să lucreze mult mai repede şi, pe la mijlocul după-amiezii, deja verifica hainele făcute de Roland, întărind cusăturile pistolarului cu ale ei, care erau mai dese şi mai mărunte. Îi trecu prin minte că el s-ar fi putut supăra – bărbaţii sunt atât de orgolioşi, vezi bine! – dar Roland nu zise nimic, ceea ce probabil era o atitudine înţeleaptă din partea lui. Căci probabil că Detta ar fi fost cea care i-ar fi răspuns la văicăreli şi proteste.

Întâmpinară a treia noapte în Tabăra Pieilor îmbrăcaţi fiecare cu câte o haină de corp, o pereche de jambiere şi o manta. Îşi făcuseră şi câte o pereche de mănuşi, bineînţeles largi şi caraghioase, dar măcar aveau să le ţină cald la mâini. Şi, dacă tot veni vorba despre mâini, Susannah iarăşi abia dacă-şi mai putea îndoi degetele. Aruncă o privire nesigură la pieile rămase şi îl întrebă pe Roland dacă vor face haine şi în ziua următoare.

Pistolarul se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— Eu zic să încărcăm şi pieile astea în Taxiul de Lux, lângă nişte halci de carne pe care le vom înveli în gheaţă ca să nu se strice.

— Dar Taxiul nu ne va mai fi de niciun folos când vom da de zăpadă, nu-i aşa?

— Aşa este, recunoscu el. Dar atunci pieile vor fi deja făcute haine, iar carnea va fi fost mâncată.

— Nu mai ai răbdare să stai pe loc, nu? Despre asta e vorba. Îi auzi chemarea. Chemarea Turnului.

Roland rămase cu ochii ţintă în flăcările jucăuşe ale focului şi nu răspunse. Nici nu era nevoie.

— Cum ne vom căra bagajele când ajungem în ţinuturile albe?

— O să ne facem un fel de sanie. Şi nu va mai fi nevoie să ne facem griji în privinţa hranei, pentru că acolo este vânat din belşug.

Susannah dădu din cap şi vru să se întindă ca să se culce. Dar pistolarul o apucă de umeri şi o întoarse spre foc, cu faţa aproape de a lui. Bănui că avea de gând să o sărute de noapte-bună. Dar nu; Roland se uită cu mare atenţie la buba pe care o avea în colţul gurii.

— Ei, ce zici? îl întrebă ea în cele din urmă.

Ar fi spus mai multe, dar nu voia să-i audă tremurul din glas.

— Cred că s-a mai micşorat puţin. S-ar putea să se vindece de la sine când vom ieşi din Ţinuturile Blestemate.

— Aşa crezi tu?

Pistolarul scutură din cap:

— Am zis *s-ar putea.* Acum culcă-te, Susannah. Odihneşte-te.

— Bine, dar să mă trezeşti când vine rândul meu să fac de pază.

— Bine. Culcă-te.

Şi Susannah adormi aproape înainte să închidă ochii.

10

Se află în Central Park şi e atât de frig că-şi poate vedea aburul respiraţiei. Cerul este în întregime alb, cer de zăpadă, dar ei nu-i este frig. Nu are cum să-i fie frig în noile ei veşminte din piele de căprioară: haină, jachetă şi jambiere. Plus mănuşile alea caraghioase. Simte că are şi ceva pe cap, ceva care-i acoperă urechile, încălzindu-i-le. Curioasă, îşi scoate căciula aceea necunoscută şi îşi dă seama că nu-i făcută din piele de

căprioară, la fel ca restul hainelor ei, ci din lână roşie şi verde. Şi pe partea din faţă sunt brodate cuvintele CRĂCIUN FERICIT.

Se uită uluită la ea. Se poate avea un déjà-vu *în vis? Se pare că da. Priveşte în jur şi îi vede pe Eddie şi Jake zâmbindu-i cu gurile până la urechi. Au capetele goale şi pricepe acum că ce ţine ea în mâini este o combinaţie a căciulilor lor dintr-un alt vis. Şi se simte copleşită de o bucurie imensă, de nedescris, de parcă tocmai ar fi rezolvat o problemă aparent fără soluţie: transformarea cercului în pătrat, ori descoperirea Numărului Prim Suprem (ce zici de chestia* asta, *Blaine, o să-ţi pun creierul pe moaţe, tren dement ce eşti!).*

Eddie poartă un hanorac pe care scrie BEAU DOAR NOZZ-A-LA!

Jake poartă unul care zice CONDUC DOAR MARCA TAKURO SPIRIT!

Amândoi au în mâini câte o cană cu ciocolată fierbinte, perfectă, din aceea mit schlag *pe deasupra şi cu praf de nucşoară.*

— Ce lume e asta? îi întreabă ea, dându-şi seama că, din apropiere, se aud colindători cântând „O, ce veste minunată".

— Trebuie să-l laşi să-şi vadă singur de drum, zice Eddie.

— Da. Şi trebuie să stai cu ochii-n patru după Dandelo, zice şi Jake.

— Nu înţeleg, spune ea, arătându-le căciula. Nu aţi purtat voi asta? Nu aţi avut câte una la fel?

— Ar putea fi a ta, dacă o vrei, îi răspunde Eddie, întinzându-i cana. Uite, ţi-am adus ciocolată fierbinte.

— Nu mai există gemeni, spune Jake. Nu vezi? Nu mai este decât o singură căciulă.

Înainte să le răspundă, se aude o voce din văzduh, iar visul începe să se destrame.

— NOUĂSPREZECE, *spune vocea*. Acesta este NOUĂSPREZECE. Acesta este CHASSIT.

Cu fiecare cuvânt, lumea din jur devine tot mai ireală. Eddie şi Jake sunt transparenţi. Aroma divină de ciocolata caldă păleşte, fiind înlocuită de mirosul de cenuşă

(miercurea cenuşii)

şi piele. Vede cum Eddie îşi mişcă buzele şi îşi închipuie că rosteşte un nume şi apoi

11

— E vremea să te scoli, Susannah, spuse Roland. Ţi-a venit rândul să stai de pază.

Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur. Focul e aproape stins.

— L-am auzit mişcându-se pe aproape, o anunţă pistolarul, dar mai demult. Te simţi rău, Susannah? Ai visat ceva?

— Da, răspunse ea. Şi nu era decât o singură căciulă în vis, pe care eu o purtam.

— Nu pricep ce vrei să spui.

Nici ea nu pricepea. Visul i se şterse aproape complet din minte, aşa cum se întâmplă îndeobşte cu visele. Tot ce ştia cu certitudine era că numele pe care îl rostise Eddie înainte de a dispărea de tot fusese Patrick Danville.

V
JOE COLLINS DE PE ODD'S LANE{183}

1

La trei săptămâni după visul cu căciula, trei siluete (două mai mari şi una mititică) ieşiră din zona împădurită şi începură să traverseze încet marea câmpie, îndreptându-se către alte păduri aflate mai la vale. Una dintre siluetele mai mari o trăgea pe cealaltă pe ceva ce aducea destul de bine cu o sanie.

Ete fugea de la Roland la Susannah şi înapoi, arătându-le că îi păzeşte. Blana îi redevenise deasă şi mătăsoasă de la vremea rece şi de la dieta cu carne de căprioară. Probabil că pe timp de vară terenul pe care îl străbăteau cei trei era o pajişte verde şi frumoasă, însă acum era acoperit cu un strat de zăpadă de un metru şi jumătate. Dar pistolarul trăgea cu uşurinţă sania pentru că mergeau la vale. Ba Roland îndrăznea chiar să spere că trecuse tot greul. Unde mai pui că traversarea Ţinuturilor Albe nu fusese prea dificilă – deocamdată. Găsiseră acolo vânat din belşug, destule lemne ca să facă focul pe timpul nopţii, iar în cele patru daţi când viscolul fusese mult prea aprig, se opriseră din drum şi aşteptaseră trecerea furtunii. Şi furtunile treceau de ei, abătându-se asupra crestelor împădurite dinspre sud-est. Cel mai puternic viscol durase două zile şi, când porniră din nou la drum pe Calea Grinzii, descoperiră un strat proaspăt de zăpadă pe sol, gros de un metru. În spaţiile deschise acolo unde vântul de nord-est se putuse dezlănţui în voie, se făcuseră troiene ca nişte valuri albe de ocean. Unele dintre acestea îngropaseră de tot pinii cei înalţi.

După prima zi în Ţinuturile Albe, pe când Roland se opintea din greu să tragă sania (atunci zăpada nu avea mai mult de treizeci de centimetri), Susannah înţelese că tot drumul acela peste crestele împădurite ar fi putut dura luni bune dacă Roland nu căpăta mai repede o pereche de şoşoni. Prin urmare, chiar din noaptea aceea se apucă să-i confecţioneze una. Evident că nu mai făcuse aşa ceva în viaţa ei şi a fost nevoită să înveţe din propriile-i greşeli („adică am lucrat pe dibuite şi m-am rugat la Dumnezeu să iasă", după vorbele ei), dar pistolarul se declară deosebit de încântat de produsul rezultat în urma încercării cu numărul trei. Cadrul îl făcuse din ramuri flexibile de mesteacăn, iar mijlocul din fâşii de piele împletite şi întrepătrunse. Lui Roland i se părea că seamănă cu două lacrimi.

— De unde ai ştiut cum să faci aşa ceva? o întrebă el atunci când îşi puse încălţările noi în picioare.

Distanţa parcursă pe zi se mărise într-un chip absolut uluitor, mai

ales atunci când învăţă cum să meargă cu paşi alunecaţi, evitând, astfel, ca zăpada să i se adune pe suprafaţa „şoşonilor”.

— De la televizor, răspunse Susannah. Când eram mică, îmi plăcea să mă uit la un serial. *Sergentul Preston din Yukon* se chema. Şi sergentul ăsta nu avea un billy-bumbler care să-i ţină de urât, însă avea un câine. King. Aşa îi zicea. Mă rog… şi am închis ochii şi am încercat să-mi aduc aminte cum arătau încălţările tipului.

Arătă spre cele din picioarele lui Roland şi încheie:

— Asta-i tot ce-am putut face.

— Şi ai făcut foarte bine, spuse el.

Sinceritatea din acest compliment simplu o furnică prin tot trupul. Nu din cauză că şi-ar fi dorit să simtă asta în preajma lui Roland (ori a oricărui alt bărbat), dar n-avea ce face. Se întrebă dacă natura ori educaţia{184} erau de vină pentru că încerca sentimentul acela, însă nu era tocmai convinsă că ar fi vrut să afle răspunsul.

— O să-ţi fie de folos până se vor dezmembra, admise ea.

Aşa se întâmplase cu produsul rezultat în urma primei încercări.

— Nu simt că s-ar lărgi curelele, îi spuse pistolarul. Se întind puţin, dar atâta tot.

Acum, pe când traversau câmpia aceea întinsă, încălţămintea lui de zăpadă încă mai ţinea şi, deoarece simţea că-şi adusese o oarecare contribuţie la misiunea lor, Susannah nu se mai simţi atât de vinovată pentru că ea şedea în sanie, iar Roland o trăgea. Din când în când se mai *gândea* la Mordred şi, într-una din nopţi, cam la vreo zece zile după ce intraseră pe ţinutul zăpezilor, îşi luă inima în dinţi şi-i ceru lui Roland să-i spună ce ştie. Luase hotărârea asta şi pentru că el declarase că deocamdată nu mai era nevoie să facă de pază; puteau dormi liniştiţi chiar şi zece ceasuri dacă aşa le cerea organismul. Cu siguranţă că Ete îi va trezi dacă era cazul.

Roland scoase un oftat prelung şi rămase câteva minute cu ochii aţintiţi în foc şi cu braţele în jurul genunchilor. Tocmai când Susannah se gândea că nu îi va răspunde, el zise:

— Tot în spatele nostru este, dar rămâne foarte mult în urmă. Se zbate să-şi găsească hrană, se zbate să ne ajungă, se zbate să se încălzească.

— Să se *încălzească*? se minună Susannah.

I se părea greu de crezut: erau copaci de jur-împrejur.

— N-are nici chibrituri şi nici combustibil din acela la cutie, Sterno. Cred că într-una din nopţi – mai demult – a dat peste unul din focurile noastre unde mai erau încă aprinşi câţiva tăciuni sub cenuşă şi i-a luat cu el ca să se poată încălzi. Se spune că aşa transportau focul oamenii din epoca pietrei.

Susannah dădu din cap. Cam tot aşa învăţase şi ea la orele de ştiinţele naturii de la liceu, cu toate că profesorul le mărturisise că

multe lucruri pretins demonstrate despre felul de viaţă al omului preistoric nu erau deloc cunoştinţe fundamentate ştiinţific, ci doar presupuneri documentate. Aşa că îl întrebă pe Roland cât anume din ce-i spusese se baza pe presupuneri.

— Nu-i nicio presupunere, dar nu ştiu cum să-ţi explic. E vorba despre atingere, Susannah. Nu ca aceea pe care a avut-o Jake, nu, nici vorbă. Nu văd şi nici nu aud… nici măcar nu visez nimic. Deşi… tu crezi că se întâmplă să avem vise despre care nu ne amintim atunci când ne trezim?

— Da.

Îi trecu prin minte să-i povestească de fenomenul numit „mişcarea rapidă a ochiului" şi de articolele despre experimentele somnului pe care le citise în revista *Look,* dar se răzgândi, zicându-şi că ar fi fost prea complicat. Se mulţumi doar să spună că era convinsă că oamenii au în fiecare noapte vise pe care nu şi le pot aminti.

— Poate l-am văzut în vreunul dintre ele, zise Roland. Tot ce ştiu e că se străduieşte din răsputeri să ţină pasul cu noi. Cunoaşte atât de puţine lucruri despre lume, că-i de mirare că mai trăieşte încă.

— Ţi-e milă de el?

— Nu. Nu-mi pot permite să-mi fie milă. Şi nici tu nu poţi.

Dar nu o privi în ochi atunci când spuse aceste vorbe, iar Susannah bănui că o minte. Poate că nu *voia* să-i fie milă de Mordred, dar îi era, precis îi era. Măcar un pic, şi tot îi era. Poate că spera ca Mordred să moară pe drum, căci şansele erau numeroase în sensul acesta, hipotermia fiind cauza cea mai probabilă. Pentru că, îşi spunea Susannah, Roland nu va fi în stare să-l ucidă cu mâinile lui. Îl întrecuseră pe ka, sigur, dar sângele apă nu se face.

Însă mai era şi altceva, mai puternic decât legătura lor de sânge. Îi simţea şi ea pulsul în minte, fie că dormea, fie că era trează. Turnul Întunecat. Ştia că erau foarte aproape acum. Habar nu avea ce anume vor face în privinţa gardianului nebun când şi dacă vor ajunge acolo, dar îşi dădea seama că nu-i mai pasă. Deocamdată nu-şi dorea nimic altceva decât să îl vadă. Gândul de a intra în el era mai copleşitor decât putea imaginaţia ei să ducă… Dar să-l vadă? Da, asta îşi putea închipui. Şi se gândea că atât îi va fi de ajuns.

2

Coborâră încet panta albă, cu Ete alergând lângă Roland, apoi rămânând în urmă ca să vadă dacă Susannah e bine, apoi ţopăind iarăşi după pistolar. Deasupra lor norii se spărgeau uneori, lăsând să se vadă albastrul strălucitor al cerului. Roland ştia că asta se datora Grinzii, care trăgea pătura de nori spre sud-est. În restul timpului cerul, în întregime alb, avea un aspect *de plin*, pe care amândoi îl înţelegeau. Veneau alte ninsori, iar pistolarul era de părere că această

furtună urma să fie cea mai năprasnică dintre toate. Vântul se întețea, iar umezeala din el îi amorţise toate părţile de piele expuse, care, după trei săptămâni de croitoreală sârguincioasă, însemnau doar fruntea şi vârful nasului. Rafalele ridicau eşarfe lungi şi diafane de zăpadă, care treceau pe lângă ei şi coborau apoi în vale, ca nişte balerine fantastice, în permanentă metamorfozare.

— Nu ţi se pare că sunt superbe? auzi el din spate întrebarea visătoare a lui Susannah.

Însă Roland de Gilead, deloc priceput într-ale frumosului (cu unica excepţie petrecută pe ţinutul străin al Mejisului), răspunse cu un mârâit îmbufnat. Din punctul lui de vedere, cu totul altceva ar fi fost superb: un adăpost bun atunci când îi va ajunge furtuna, mai bun decât un pâlc mai des de copaci. Nici nu-i veni să creadă ce vede atunci când vântul se domoli, iar zăpada se depuse la loc. Puse jos hamul lat din piele cu care trăgea sania, ieşi din el, se duse la Susannah (care stătea lângă bagajele şi proviziile lor) şi se lăsă într-un genunchi lângă ea. Aşa cum era, înfofolit în piei din cap până în picioare, semăna mai mult cu Bigfoot decât cu un om.

— Ce părere ai? o întrebă el.

Vântul se stârnise din nou, parcă mai tare decât înainte, ascunzând vederii ce-i arăta el. Se potoli iute şi norii se sparseră deasupra lor, lăsând o rază de soare să împrăştie pe zăpadă miliarde de aşchii de diamante. Susannah îşi puse mâna pavăză la ochi şi se uită în vale. Ce văzu era un *T* cu susul în jos, săpat în zăpadă. Linia orizontală, aflată mai aproape de ei (dar tot la trei kilometri depărtare) era destul de scurtă: cam şaizeci de metri în fiecare parte, însă linia cea lungă era *foarte* lungă: se întindea până la orizont şi dispărea dincolo de el.

— Drumuri! exclamă ea. Cineva a făcut două drumuri prin zăpadă, Roland!

El încuviinţă cu o mişcare scurtă a capului.

— Şi mie mi s-a părut, dar am vrut să aflu dacă şi tu vezi. Mai e încă ceva.

— Ce? Ştii bine că tu ai vederea mai ageră decât a mea, mult mai ageră.

— Ai să vezi singură când vom ajunge mai aproape.

Vru să se ridice, dar ea îl apucă nerăbdătoare de braţ.

— Nu te mai juca, domnule, cu mine. Despre ce e vorba?

— Acoperişuri, spuse el, dându-se bătut. Cred că sunt case acolo, în vale. Poate chiar un cătun sau un oraş mai mic.

— Oameni? Zici că acolo sunt *oameni*?

— Mi s-a părut că văd fum ieşind dintr-una din casele alea. Zic „mi s-a părut” pentru că cerul e mult prea alb ca să-mi dau seama dacă e adevărat, ori e doar o iluzie.

Susannah nu era tocmai convinsă dacă voia sau nu să se întâlnească

cu alţi oameni. Probabil că situaţia s-ar fi complicat mai mult.

— Roland, trebuie să fim prudenţi.

— Da, fu el de acord.

Se întoarse la locul lui din faţa săniei, dar, înainte de a-şi pune hamul, îşi aranjă mai bine centura şi lăsă puţin mai în jos tocul pistolului pentru a-i fi la îndemână.

O oră mai târziu, ajunseră la răspântia dintre drumul mare şi uliţa scurtă. Era marcată de un troian de zăpadă cam de patru metri, clădit cu ajutorul unui fel de plug. Susannah observă urme, asemănătoare cu cele de buldozer. Din nămeţi ieşea un stâlp. Indicatorul cu numele străzii nu se deosebea cu nimic de cele pe care le văzuse în mai toate oraşele din America, ba chiar şi în intersecţiile din New York. Pe acesta scria:

ODD'S LANE

Celălalt, însă, îi dădu fiori:

DRUMUL TURNULUI.

3

Cu excepţia uneia singure, toate căsuţele îngrămădite în jurul răspântiei erau abandonate, multe fiind pe jumătate îngropate în zăpadă. Câteva chiar fuseseră dărâmate sub greutatea ei. Una, însă, situată cam trei sferturi mai la vale pe Odd's Lane, era cu totul diferită de celelalte. Acoperişul îi fusese curăţat de zăpada care l-ar fi putut surpa, iar de la alee până la uşa din faţă zăpada fusese dată la o parte, permiţând accesul. Din coşul acestei căsuţe pitoreşti, înconjurate de copaci, se înălţa fumul pe care îl observase Roland. La una dintre ferestre se vedea o lumină de culoarea untului. Dar fumul era cel care-i captase atenţia lui Susannah. Din punctul ei de vedere, fumul era cel care desăvârşea acel tablou de basm. Îi mai rămânea să afle cine anume le va deschide uşa atunci când vor bate în ea. Hansel, sau Gretel, surioara lui? (Oare cei doi erau gemeni? Se ocupase cineva cu studierea acestei chestiuni?) Poate le va deschide Scufiţa Roşie. Sau Fetiţa cu Bucle de Aur, mânjită cu budincă la gură?

— Poate că ar fi mai bine să mergem mai departe, spuse ea, conştientă că începuse să şoptească, cu toate că se aflau tot pe mormanul de zăpadă din răscrucea de drumuri. Poate că ar fi mai bine să lăsăm în plata Domnului ce-o fi aici.

Întinse mâna spre semnul cu **DRUMUL TURNULUI** şi insistă:

— Avem cale liberă, Roland. Poate că ar trebui să profităm de ea.

— Tu crezi că Mordred ar face la fel? o întrebă Roland. Crezi că ar trece mai departe şi i-ar lăsa în pace pe cei care locuiesc aici?

Nu se gândise la asta. Şi, fireşte, răspunsul ar fi fost nu, nu i-ar fi lăsat în pace. Dacă Mordred ar fi avut chef să-i omoare pe cei din casă, ar fi făcut-o fără nicio remuşcare. Ca să-i mănânce, în caz că locatarii ar fi fost comestibili, deşi mâncarea era un considerent secundar. Pădurile de acolo abundau de animale şi chiar dacă Mordred nu ar fi fost capabil să vâneze (deşi Susannah era convinsă că, în formă de păianjen, nu ar fi întâmpinat nicio dificultate), tot ar fi găsit la tot pasul resturi din hrana acestora. Nu, nici vorbă; va ieşi din ţinuturile muntoase hrănit… dar deloc fericit. Deloc-deloc. Vai şi amar de cei care i-ar ieşi în drum.

Pe de alta parte, îşi spuse ea… numai că nu exista nicio altă parte şi oricum era mult prea târziu. Uşa căsuţei se deschise şi un bătrân ieşi în pridvor. Era îmbrăcat cu jeanşi, ghete şi o canadiană cu glugă îmblănită, care lui Susannah i se părea că seamănă foarte bine cu cele vândute la magazinul cu haine militare din Greenwich Village.

Bătrânul era rumen în obraji, întruchipare pură a sănătăţii înfloritoare, dar şchiopăta vizibil, ajutându-se la mers de bastonul zdravăn din mâna stângă. De undeva din spatele acestei căsuţe ca desprinsă din basme se auzi nechezatul uşor al unui cal.

— Sigur că-i văd, Lippy! strigă el întorcându-se în direcţia de unde veneau sunetele. Mi-a mai rămas un ochi bun, nu?

Se întoarse iar spre Roland şi Susannah, care stăteau pe mormanul de zăpadă, cu Ete lângă ei. Îşi ridică băţul într-un salut ce părea vesel şi deloc temător. Roland îi răspunse cu un semn din mână.

— Se pare că tot vom avea parte de o conversaţie, fie că ne place sau nu, spuse pistolarul.

— Ştiu, răspunse Susannah.

Şi i se adresă bumblerului:

— Să fii cuminte, Ete, auzi ce-ţi zic?

Ete îşi ridică ochişorii la ea, apoi se uită iar la bătrânul din faţa casei, fără să scoată niciun sunet. Bine, deocamdată va fi politicos şi-şi va ţine părerile pentru sine.

Piciorul bolnav al bătrânului era chiar *foarte* bolnav – „Geaba îl mai are”, ar fi zis Nenea Moses Carver –, dar se descurca destul de bine cu ajutorul bastonului, deplasându-se cu un pas ţopăit, care lui Susannah i se păru demn de admirat. „Ţanţoş ca un greieraş” era o altă vorbă a lui Nenea Mose, care i se potrivea mai bine acestui bătrân. Şi ce pericol să reprezinte pentru ei un biet om cu părul alb (subţire ca puful de bebeluş şi lung până la umeri) care mergea sprijinindu-se într-un baston? Iar când se apropie mai mult de ei, ea observă că unul dintre ochii bătrânului era acoperit cu o cataractă. Pupila, abia vizibilă prin pelicula albă, părea a privi în gol, undeva spre stânga.

Însă celălalt ochi era aţintit asupra nou-veniţilor cu o curiozitate vivace.

Calul necheză iarăşi, iar unicul locuitor de pe Odd's Lane îşi ridică băţul spre cerul alb, încărcat de nori.

— Tacă-ţi meliţa aia mâncătoare dă fân, o şoaptă să n-aud, fabrică de baligi ce eşti, chizdă proastă dă babă bătrână! Ce? N-ai mai văzut oameni? Ce, te-a plodit mă-ta în grajd, hehehehe? Că dacă nu, înseamnă că io mi-s un maimuţoi cu ochi albaştri, dă care nu egzistă pă lumea asta!

Roland scoase un hohot înăbuşit de râs autentic, risipind şi ultimele temeri ale lui Susannah. Calul necheză iarăşi din coşmelia de lângă casă – mult prea mică şi dărăpănată ca să poată fi numită grajd – şi bătrânul dădu iar ameninţător din băţ, dezechilibrându-se şi fiind cât pe ce să cadă în zăpadă. Cu tot mersul lui greoi şi ciudat, reuşise să străbată destul de repede jumătate din distanţa până la cei trei. Acum alunecă într-o parte, dar se propti bine în baston, salvându-se de la o căzătură urâtă. Apoi ridică iar băţul, fluturându-l vesel în direcţia lor.

— Heil, pistolarilor! strigă el.

Măcar plămânii îi avea foarte buni.

— Pistolari în pelerinaj către Turnul Întunecat, asta sunteţi, asta tre' să fiţi, barem că nu vă văz armili cu paturi galbini? Şi Grinda o-nviat, şi-i fără de cusur, şi-i puternică, că o simţesc şi io ş-o simţăşte şi Lippy! S-o făcut aşa dă sprintenă, dă zici că-i mânz, încă dă la Crăciun, ori dă la ce zic io că-i Crăciunu', că călindar n-am şi nici nu-l văzui pă Moşu', pă care nici că-l aşteptam, pen' că, ce zâceţi, fusei io băieţel cuminte? Ba! Nici vorbă! Băieţăii cuminţi să duc în rai, da' toţi pretenii mei se dusără în locu' ălălalt şi mâncă bezele şi beu Nozzy îndoit cu whisky în bârlogu' lu' Ucigă-l Toaca! Ohhhh! Nu luaţi seama la mine, că-mi umblă gura dă zici că-i o moară stricată, nu alta! Aşa că vă zâc heil la unu' şi heil la ălălalt şi heil la blănosu ăsta dântre voi! P-onoarea mea, i-un billy-bumbler! *Aoleu*, măiculiţa mea, ce mult mă bucur să vă văz! Io mi-s Joe Collins. Joe Collins dă pă Aleea Anormală{185}, cam anormal şi io, fără d-un ochi şi şontorog, da' altminterea la dispoziţia domniilor voastre!

Tot vorbind, ajunsese la mormanul de zăpadă care marca locul unde se sfârşea Drumul Turnului… sau unde începea, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia, îşi zise Susannah. Bătrânul ridică ochii la ei – unul ager ca al unei păsări, celălalt ţintuit asupra pustiului alb cu o fascinaţie mohorâtă.

— Zile lungi şi nopţi senine, vă zic io, aşa să ştiţi. Şi cui nu-i convine să-şi bage părerea în fund.

Scoase din buzunar un drops şi-l aruncă în aer. Ete făcu un salt şi îl înhăţă fără probleme. *Trosc! şi* gata.

Suannah şi Roland izbucniră în râs la vederea acrobaţiei micuţului.

Era ciudat să-i apuce râsul în situaţia dată, dar era o senzaţie bună, ca aceea pe care o ai atunci când găseşti un lucru de valoare pe care îl credeai demult pierdut. Până şi Ete parcă începuse să zâmbească, iar dacă îl enerva calul (care se băgase iar în seamă) nu-şi arătă supărarea.

— Am ca la un milion dă întrebări să vă pui, le zise Collins. Da' am să încep cu una singură: cum mama dracului o să vă dădeţi jos dă pă nămetele ăla?

4

Susannah coborî de pe nămete pe sanie, ca pe un derdeluş. Însă călătoria până jos, deşi scurtă, nu a fost deloc lină. Se ciocni de un bolovan de zăpadă îngheţată, căzu de pe sanie şi făcu restul drumului dându-se peste cap şi alunecând pe fund şi râzând cu gura până la urechi. Sania se răsturnă şi absolut toate bagajele şi pachetele cu provizii se răspândiră care încotro.

Roland şi Ete coborâră şi ei în grabă. Pistolarul se repezi la Susannah. Micuţul începu s-o miroasă îngrijorat, dar ea tot nu se putea opri din râs. Râdea şi moşneagul. „Vesel ca un cintezoi" ar fi zis Nenea Mose.

— N-am nimic, Roland, am avut parte de căzături mai rele de pe săniuţă când eram mică, pe bune.

— Totul e bine când se termină cu bine, încuviinţă Joe Collins.

O privi atent cu ochiul cel bun, ca să se asigure că nu-şi rupsese nimic, apoi începu să adune bagajele lor împrăştiate, aplecându-se cu greu în baston. Părul alb şi fin îi flutura în jurul obrajilor rumeni.

— Nu, nu, exclamă Roland, apucându-l de braţ. Le strâng eu, să nu cazi în poponeaţă.

La vorba asta, bătrânul scoase un alt hohot homeric de râs, iar Roland i se alătură, râzând şi el din toată inima. Din spatele căsuţei se auzi un alt nechezat prelung, de parcă respectivul căluţ ar fi obiectat la toată această bună dispoziţie.

— Să caz în poponeaţă! Auzi vorbă la el! N-am idee pă unde o fi poponeaţa mea, da'-mi place cum sună!

Se apucă să scuture zăpada de pe hainele lui Susannah, în vreme ce Roland adună bagajele şi le puse unele peste altele pe sania lor improvizată. Îl ajută şi Ete, aducând în dinţi câteva pachete cu carne.

— Isteaţă lighioană, n-am ce zice! constată Collins pe un ton admirativ.

— E un tovarăş de drum foarte bun, fu de acord Susannah.

Acum îi părea bine că se opriseră acolo. I-ar fi părut nespus de rău să nu facă cunoştinţă cu acest bătrân amabil şi plin de voioşie, îi întinse mâna dreaptă îmbrăcată în hidoşenia de mănuşă producţie proprie:

— Eu sunt Susannah Dean – Susannah din New York, fiică a lui Dan.

Collins nu avea mănuşi şi îi strânse mâna cu putere, deşi degetele îi erau rău deformate de artrită.

— New York, nu mai spune! Pe vremuri am umblat şi io p-acolo. Şi prin Akron, Omaha şi San Francisco. Mi-s fiul lui Henry şi Flora, dacă vrei să ştii.

— Şi tu eşti de pe partea cu America? se minună Susannah.

— O, Doamne, da, da' asta fu demult, de foarte demult, răspunse bătrânul. Delah, cum aţi zice voi.

Ochiul cel bun îi scăpără; cel rău continuă să privească la întinderea albă cu aceeaşi lipsă completă de interes. Se întoarse spre Roland.

— Şi tu cine eşti, prietene? Că-ţi zic „prietene" aşa cum aş zice orişicui, până la proba contrarie, caz în care i-aş trage o mămiţică de bătăiţă cu Bessie – adică cu bastonu' meu, că aşa l-am botezat.

Roland râdea cu gura până la urechi. Susannah îşi spuse că era incapabil să se abţină.

— Roland Deschain, de Gilead. Fiu al lui Steven.

— Gilead! *Gilead!* exclamă surprins Collins, rostogolindu-şi ochiul cel bun în orbită. Âsta-i nume venit din trecut, nu-i aşa? Nume din cărţi? Sfinte Petru şi Sfinte Pavel, tre' să fii mai bătrân decât Dumnezeu!

— Aşa s-ar zice, zise Roland, zâmbind acum.

Cu multă căldură.

— Şi prichindelu' ăsta? întrebă Collins aplecându-se.

Scoase alte două dropsuri din buzunarul canadienei: unul roşu şi unul verde. Culorile Crăciunului. Susannah avu o vagă impresie de *déjà-vu. O* fracţiune de secundă doar, apoi dispăru.

— Cum te cheamă, micuţule? Cum te strigă când te cheamă acasă de la joacă?

— Nu mai…

…*vorbeşte, deşi vorbea foarte bine înainte*, vru Susannah să spună, dar bumblerul i-o luă înainte:

— Ete!

Îşi spuse numele pe acelaşi ton vioi şi hotărât ca pe vremea când îl avea pe Jake alături.

— Bravo, bun băiat, zise Collins, băgându-i dropsurile în gură.

Apoi întinse mâna noduroasă, iar Ete îşi ridică lăbuţa. Aşa făcură ei bună cunoştinţă lângă răspântia dintre Odd's Lane şi Drumul Turnului.

— Al dracului să fiu eu, şopti Roland.

— Păi, nu la el ajungem toţi la un moment dat, Grindă sau ne-Grindă? observă Joe Collins dând drumul lăbuţei lui Ete. Dar nu astăzi. Acuş zic io să ne băgăm înăuntru, unde-i cald şi bine, ca să ne conversăm la o ceaşcă de cafea – că să ştiţi că am, nu vă mint – sau la

o vadră de bere. Ba mai am şi o bunătate, la care io îi zic rachie de ouă, dacă vă place aşa ceva. Mie-mi place mult de tot, mai ales dacă-i scap mai mult ţâşti de rom, da' cine poa' să ştie? Că io unu' nu mai am *gust* în gură dă mai bine dă cinci anişori. Aeru ăla venit dinspre Discordia mi-a terminat şi papilele, şi mirosu'. Ce ziceţi?

Îi privi pe amândoi cu un ochi ce strălucea vesel.

— Eu zic că sună al naibii de bine, îl asigură Susannah, dându-şi seama că de puţine ori mai vorbise ea cu atâta sinceritate.

Bătrânul îi trase o palmă prietenoasă peste spate.

— O femeie de nădejde e o perlă nepreţuită! Nu mai ştiu dacă vorbele astea sunt din Shakespeare, ori din Biblie, ori le-am combinat… Offf, Lippy, afurisiţi să-ţi fie ochii ăia de nu-i mai ai, unde crezi că te *duci?*

Intonaţia normală până mai devreme căpătase lălăiala aceea insuportabilă ce pare a fi proprietatea exclusivă a oamenilor care trăiesc singuri, având alături doar un animal care să le ţină de urât. Calul (o iapă, de fapt) nimerise pe dibuite drumul până la ei, iar Collins o prinse de grumaz, dezmierdând-o afectuos. Susannah îşi spuse că nu mai văzuse în viaţa ei vreun patruped mai urât decât acela şi mare parte din buna dispoziţie i se topi ca prin farmec. Lippy era oarbă – nu de un ochi, ci de amândoi – şi costelivă ca o sperietoare de ciori. Când mergea, scheletul i se legăna atât de tare într-o parte şi în cealaltă, că aproape te aşteptai să vezi cum unul dintre oase îi perforează pielea râioasă. Îşi aduse aminte până în cele mai mici detalii de pasajul întunecat de sub Castelul Discordia: zgomotele fâşâite ale creaturii care-i urmărise şi oasele. Oasele acelea multe.

Probabil că Joe Collins îi citise gândurile pe chip, pentru că spuse pe un ton aproape defensiv:

— Îi o pocitanie cum nu s-a mai văzut, ştiu bine. Da' nu crez că voi o să câştigaţi prea multe concursuri de frumuseţe când o să ajungeţi de vârsta ei!

Şi o mângâie pe gâtul plin de bube, apoi o apucă de coama rară, trăgând-o de parcă ar fi vrut să i-o smulgă din rădăcini (deşi Lippy nu dădu vreun semn că ar fi durut-o) şi o întoarse cu faţa spre casă. Chiar atunci căzură peste ei primii fulgi ai viscolului ce avea să se dezlănţuie.

— Haidi-hai, Lippy, gloabă proastă ce eşti, chizdă bătrână şi rahitică, lepră pă patru picioare! Nu simţeşti zăpada în aer? Că io o simţesc, iar nasu' meu e dus pă pustii dă mult dă tot.

Apoi, către Roland şi Susannah:

— Sper să vă priască mâncarea mea, că mi se pare că ne aşteaptă un viscol de cel puţin trei zile. Da, da, da, aşa mi se pare, cel puţin trei zile o să fie până Luna Demonului o să se arate iar la faţă! Dar binecuvântată este întâlnirea noastră, aşa să ştiţi, chezaş mă pun! Trag

doar nădejde că-mi veţi aprecia ospitalitatea şi că n-o să-mi judecaţi cabana după *cabalina* mea. He-he-he!

Şi eu trag nădejde, se înfioră Susannah. Bătrânul se întorsese deja cu spatele, dar Roland îi aruncă o privire curioasă. Ea îi surâse şi clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să spună *Nu-i nimic* – ceea ce, desigur, era o minciună. Nu avea de gând să-i mărturisească pistolarului că o apucaseră tremuricii din cauza unei mârţoage schiloade, cu cataracte la ambii ochi. Roland nu o făcuse niciodată „gâscă proastă" şi nici prin cap nu-i trecea să-i dea acum motive să…

De parcă i-ar fi auzit gândurile, mârţoaga îşi întoarse capul către ea, dezvelindu-şi dinţii. Ochii orbi păreau două capace mărginite cu puroi deasupra rânjetului oarecum înspăimântător de pe capul numai piele şi os. Necheză uşor la Susannah, ca şi cum i-ar fi spus *Poţi să crezi orice pofteşti, domniţă mierlă; dar eu tot aici voi fi mult după ce tu vei fi plecat pe drumul tău şi îţi vei fi întâlnit moartea*. Tot atunci răbufni vântul, azvârlindu-le zăpadă în faţă, suspinând printre brazii grei de omăt şi jelind pe sub streşinile căsuţei lui Joe Collins. Se domoli, apoi se înzdrăveni iarăşi, atât cât să scoată un ţipăt îndurerat, aproape omenesc.

5

Dependinţa din spatele casei era alcătuită dintr-un coteţ pentru găini şi grajdul lui Lippy. Podul era plin cu fân.

— Mă urc şi-l dau jos cu furca, le spuse Collins, da' îmi risc viaţa de fiece dată, că am un şold rupt. Nu că aş avea cum să te oblig să ajuţi un bătrân, sai Deschain, dar eşti amabil să…?

Roland se urcă pe scara sprijinită de marginea podului şi aruncă fân de acolo până când Collins îi strigă că era mai mult decât suficient şi că-i va ajunge lui Lippy chiar patru zile de viscol, mulţumesc foarte frumos. („Doar de te uiţi la ea şi vezi că nu mai mâncă aşa ca una dă prăsilă, dacă pricepi ce-ţi zic.") Apoi pistolarul coborî şi bătrânul îi conduse spre casă. Nămeţii strânşi de-o parte şi de alta a potecii înguste erau cât Roland de înalţi.

— Bine aţi venit în umila mea casă etc. etc., le spuse Joe, conducându-i în bucătărie.

La o privire mai atentă, Susannah îşi dădu seama că plăcile care acopereau pereţii erau, de fapt, din plastic, iar nu din scânduri noduroase din pin, cum i se păruse la început. Era nemaipomenit de cald înăuntru. Pe maşina electrică de gătit scria „Rossco", marcă de care nu auzise niciodată. Frigiderul era un „Amana" şi deasupra clanţei avea o uşiţă specială. Se apropie şi citi ce scria pe ea. GHEAŢĂ FERMECATĂ.

— Chestia asta face cuburi de gheaţă? se minună ea.

— Nu chiar, răspunse Collins. *Congelatorul* le face, frumuseţe mică; pe acolo doar le scoţi ca să ţi le pui în pahar.

Amuzată de ingeniozitatea dispozitivului, Susannah izbucni în râs. Îşi coborî privirea şi-l văzu pe Ete cu vechiul lui zâmbet şmecheresc pe botic şi începu să râdă şi mai tare. Cu toată aparatura modernă, aromele din bucătărie veneau din trecut, trezindu-i dorul de casă: miros de zahăr şi de mirodenii şi de bunătăţi{186}.

Roland se uita la tuburile fluorescente din tavan.

— Da, da, dădu din cap Collins. Am curent. Başca centrală electrică, ce zici de chestia asta? Şi nu plătesc nimicuţa! Generatoru' îi într-un şopron, în partea aialaltă a casei. Un Honda, silenţios ca o dimineaţă de duminică! Chiar şi de aproape, n-auzi decât un *mmmmmm* înfundat. Bill Bâlbâitu' îi schimbă rezervorul de propan şi se ocupă de el când îi căzu', care n-a fost decât de două ori de când sunt io aici. Ba nu, ba nu, mint! O să-mi sară ochişorii din cap! De trei ori a fost. De trei ori.

— Cine-i Bill Bâlbâitu'? întrebă Susannah, în acelaşi timp cu Roland care zicea:

— De câtă vreme eşti aici?

Joe Collins izbucni în râs:

— Pă rând, pă rând, noii mei pretini, pă rând!

Îşi lăsase bastonul din mână ca să-şi poată scoate canadiana, dar se sprijini pe piciorul bolnav, scoase un geamăt înfundat şi fu cât pe ce să cadă. Şi chiar ar fi *căzut*, dacă nu l-ar fi prins Roland.

— Multămesc, multămesc, multămesc, îi zise Joe, deşi, ca să fiu sincer, n-ar fi fost prima dată când mă dau cu nasu' dă lenoleu. Da' tu m-ai scutit să mă adun dă pă jos, aşa că ţie am să-ţi răspund primul. Să tot fie şaptâşpe anişori dă când Joe Anormalu' şade pă aleia asta dă-i zice Odd's Lane. Nu pot să zic la fix, pen'că a fost o perioadă când timpu' parcă n-a mai mers aşa cum trebe, pricepeţi ce vă zic?

— Pricepem, şopti Susannah. Pricepem foarte bine, crede-ne.

Collins îşi scotea acum puloverul, sub care era un altul. Când dăduse cu ochii de el, lui Susannah i se păruse ca era un bătrânel corpolent, fără să fi fost chiar gras. Acum îşi dădu seama că mare parte din trupeşia lui fusese alcătuită din multe straturi de haine. Sigur, nu era chiar atât de îngrozitor de slab ca iapa lui, însă era foarte departe de a fi corpolent.

— Acu' să vă zic de Bill Bâlbâitu', continuă bătrânul, scoţându-şi şi al doilea pulover. E un robot, îmi face curat prin casă, are grijă de generator… şi, fireşte, tot el dă zăpada la o parte. La început de tot, atunci când doar ce venisem aici, se bâlbâia foarte rar; acu' o face la fiecare a doua ori a treia vorbă. Şi, sincer vă spui, habar n-am ce-o să se aleagă de mine când o să se strice de tot.

Lui Susannah tonul lui nu i se părea câtuşi de puţin îngrijorat.

— Poate că o să se facă bine acum că Grinda funcţionează iarăşi,

sugeră ea.

— Poate că o să mai dureze încă *niţel,* spuse Joe, dar mă-ndoiesc al naibii de tare c-o să se facă *bine.* Maşinile nu se însănătoşesc ca oamenii.

Ajunsese în sfârşit la flanela de corp şi puse punct numărului de striptease. Fapt pentru care Susannah se simţi profund recunoscătoare, îi fusese mai mult decât suficient că văzuse coastele iepei, ca doagele de butoi, pe sub părul scurt şi cenuşiu. Nu-şi dorea să le vadă şi pe cele ale stăpânului.

— Scoateţi-vă hainele şi nădragii, îi îndemnă Joe. Am să vă aduc acuşica rachie de ou sau orice altceva aveţi voi poftă, da' mai întâi vreau să vă arăt sufrageria, care-i fala şi mândria mea, da, da, da, chiar aşa.

6

Pe podeaua sufrageriei era întins un covor artizanal, care s-ar fi potrivit de minune în casa lui Buni Holmes. Mai erau acolo o masă şi un fotoliu cu spătar rabatabil, ca acelea de la La-Z-Boy. Pe masă erau maldăre de reviste, cărţi broşate, o pereche de ochelari şi o sticluţă maro cu cine ştie ce soi de medicament. Susannah observă televizorul şi rămase uluită, neputând să-şi imagineze la ce se uita Joe în locul acela. (Jake şi Eddie ar fi identificat imediat videocasetofonul de pe raftul de dedesubt.) Însă toată atenţia ei şi a lui Roland le-a fost captată apoi de fotografia de pe unul din pereţi. Fusese prinsă cam pieziş în piuneze, într-o manieră neglijentă care lui Susannah, cel puţin, i se părea o adevărată impietate.

Era o fotografie cu Turnul Întunecat.

Rămase fără suflare. Se târî spre peretele cu pricina, abia simţind nodurile covorului sub palmele ei.

— Ridică-mă, Roland!

Pistolarul o lua în braţe şi ea observă că şi chipul lui era ca varul, cu excepţia a două pete roşii care-i ardeau în obraji. Ochii îi străluceau cu putere. Turnul din fotografia aceea se profila pe fundalul unui cer întunecat, cu dealuri la orizont, vopsite în portocaliu de apusul soarelui. Ferestruicile lui canelate urcau spre vârf în aceeaşi spirală veşnică. Din unele se revărsa o lumină slabă, supranaturală. Susannah văzu şi balcoanele ieşind în afara pereţilor din piatră, la fiecare două sau trei etaje. Uşile lor scunde erau toate închise. Şi zăvorâte bine, nu avea nicio îndoială. În faţa Turnului se întindea câmpul cu trandafiri, Can'-Ka No Rey, estompat, dar superb şi aşa, acoperit de umbre. Majoritatea trandafirilor îşi strânseseră petalele înaintea nopţii, dar mai erau câţiva care priveau la lume ca nişte ochi somnoroşi.

— Joe!

Şi şoapta aceasta îi ceru un efort prea mare. Se simţea în pragul

leşinului şi parcă auzea de foarte departe nişte voci cântând.

— O, Joe! *Fotografia…!*

— Da, domniţă, zise Collins, evident încântat de reacţia ei. Bună poză, nu? D-aia mi-am pus-o pe perete. Mai am şi altele, da' asta mi se pare a mai tare. Îi făcută chiar la apus de soare şi umbrele parcă se întind până la infinit pe Calea Grinzii. Ceea ce, într-un fel, este adevărat, aşa cum ştiţi şi voi.

Susannah simţea în ureche respiraţia iute şi gâfâită a lui Roland, de parcă pistolarul tocmai ce ar fi isprăvit o probă de alergare la Olimpiadă. Dar nu-l luă în seamă. Pentru că nu doar fotografia *în sine* o umpluse de groază şi uluire.

— E făcută cu un *Polaroid*!!

— Păi… da, răspunse bătrânul, nedumerit în faţa surescitării ei. Bănuiesc că, dacă i-aş fi cerut, Bill Bâlbâitu' mi-ar fi adus un Kodak, da' cine să-mi developeze filmu'? Şi când mi-a dat prin cap să-mi iau o cameră video, ca să mă uit la chestia aia de sub teveu, eram deja prea moş ca să mă duc înapoi şi gloaba aia e prea rablagită ca să mă mai care în spinare. Da' să ştiţi că m-aş fi dus, dacă aş fi putut, că-i un loc minunat, plin cu fantome prietenoase. Şi acolo se aud vocile prietenilor mei morţi; şi vocea Măicuţei şi a Tăicuţului meu. Ba chiar…

Susannah simţi muşchii încremeniţi ai lui Roland. Pistolarul împietrise. Apoi îşi reveni şi se întoarse iar cu faţa la fotografie, atât de repede, că pe femeie o luă ameţeala.

— Ai fost acolo? îl întrebă el pe Joe Collins. *Ai fost la Turnul Întunecat?*

— Sigur că am fost, răspunse bătrânul. Păi, cine crezi că făcu poza aia? Ansel Marele şi Tarele Adams{187}?

— *Când* ai făcut-o?

— Ultima dată când am fost acolo, răspunse Collins. Să tot fie doi ani de atunci, la vară. Deşi acolo e şes, aşa să ştiţi, şi n-am văzut să ningă vreodată.

— Cât de departe e de aici?

Joe închise ochiul bolnav şi făcu nişte estimări în minte. Nu dură prea mult, dar lui Roland şi Susannah li se păru o *eternitate*. De afară se auzi vântul înteţându-se. Bătrâna iapă necheză în semn de protest. Dincolo de fereastra pe care gerul desenase modele feerice, ninsoarea începu să se învolbureze într-un dans bezmetic.

— Păi, cum să vă zic… începu Collins. Acu' sunteţi mai la vale şi Bill Bâlbâitu' are grijă să deszăpezească Drumu' Turnului, că ce altceva să facă coţcaru' ăl bătrân cât e ziulica de lungă? Da zic c-ar fi mai bine să aşteptaţi aici până se potoleşte prăpădu' ăsta de viscol.

— La ce distanţă e de locul ăsta? repetă Roland întrebarea.

— Mori de nerăbdare să porneşti la drum, ai? Te mănâncă tălpile,

nu? Mi se pare firesc, că doar d-aia ai bătut cale atât de lungă până aici din Lumea Dinăuntru. Nici nu pot să mă gândesc câţi ani ai făcut pe drum. Zău că nu. Aş zice că o să-ţi ia cam şase zile să ieşi din Ţinuturile Albe, poate şapte…

— Ţinuturilor ăstora li se mai spune şi Empatica? îl întrerupse Susannah

Bătrânul clipi des, nedumerit de întrebarea ei.

— Nu, domniţă, în viaţa mea n-am auzit să li se zică altfel decât Ţinuturile Albe.

Susannah era aproape sigură că nedumerirea lui era prefăcută. Şi uite cum se întâmplase că bătrânelul Joe Collins, vesel şi rumeior ca Moş Crăciun într-o piesă pentru copii, tocmai ce-i spusese o minciună. Nu-i înţelegea rostul, dar, înainte de a continua discuţia, Roland interveni tăios:

— Vrei sa isprăveşti cu asta? Vrei să isprăveşti, pentru numele tatălui tău?

— Da, Roland, şopti ea supusă. Bine.

Tot cu Susannah în braţe, pistolarul se întoarse către Joe.

— Ba zic că s-ar putea să vă ia ca la nouă zile, spuse acesta, scărpinându-şi bărbia. Că drumu-i cam alunecos, mai ales după ce dă Bill zăpada. Da' n-ai cum să-l convingi să n-o mai facă. Zice că are ordinele lui. Că aşa-i *programat*, zice.

Se întrerupse, observând că Roland avea de gând să spună ceva, şi ridică mâna.

— Nu, nu, nu, nu trag de timp ca să te enervez, domnule, sau sai, sau cum preferi să mă adresez lu' matale – chestia e că n-am mai vorbit de multă vreme cu nişte oameni adevăraţi şi nu prea mai ştiu cum se face. Bun. Şi după ce treceţi de zăpezi, o să mai mergeţi pe jos încă zece, douăşpe zile. Deşi nu-i musai să mergeţi pe jos, decât dacă aşa vă face plăcere. Pen'că acolo-şa e un alt atelier Positronics, cu multe maşini înăuntru. Seamănă cu maşinuţele de golf. Acu', normal că bateriile-s moarte, da' şi acolo-i un generator, tot Honda, ca al meu. Şi încă mai mergea când am fost eu acolo ultima dată, pen'că drăguţu' de Billy se îngrijeşte de toate pe cât poate şi el. Dacă aţi reuşi să încărcaţi bateria de la o maşinuţă dintr-alea, eu zic că vă veţi scurta drumul cam la patru zile. Aşa că uite ce vă zic eu: dacă o fi să mergeţi pe jos cât îi ziulica de lungă, atunci o să vă ia cam nouăşpe zile. Da' dacă o fi să mergeţi pe ultima porţiune de drum cu unu din bondarii ăia de la Positronics – aşa le zic eu: „bondari", că bâzâie – atunci zic că o să faceţi doar zece. Hai, unşpe.

În cameră se aşternu tăcerea. Rafalele de vânt aruncau cu zăpadă într-un perete al căsuţei, iar Susannah se înfioră din nou, sesizând cât de mult semăna şuierul vijeliei cu ţipetele omeneşti. Probabil că sunetul acesta erau distorsionat de streşini şi colţurile clădirii.

— Mai puţin de trei săptămâni, chiar dacă ar fi să facem tot drumul pe jos, spuse Roland.

Întinse mâna spre fotografia de pe perete, cu turnul acela din piatră întunecată în spatele căruia se vedea apusul, dar nu o atinse. Parcă i-ar fi fost teamă, îşi spuse Susannah.

— După toţi anii şi tot drumul ăsta parcă nesfârşit…

Ca să nu vorbim şi de sângele vărsat, se enervă Susannah, deşi nu şi-ar fi rostit gândul cu glas tare chiar dacă n-ar fi fost decât ei doi singuri. Nu ar fi fost nevoie. Şi el ştia la fel de bine cât sânge fusese vărsat. Numai că era ceva suspect în toată povestea asta. Suspect sau de-a dreptul fals. Iar pistolarul *nu* părea a-şi da seama.

Compasiunea înseamnă să dai dovadă de respect faţă de simţămintele celuilalt. Empatia înseamnă să te *identifici* cu ele. Atunci, de ce ar purta vreun tărâm numele de Empatica?

Şi de ce i-ar minţi bătrânelul acesta simpatic?

— Spune-mi ceva, Joe Collins, îi zise Roland.

— Îţi spun, pistolarule, dacă pot.

— Te-ai dus *până* la el? Ai pus mâna pe piatra lui?

Bătrânul îl privi atent, vrând să vadă dacă nu cumva pistolarul îşi râdea de el. Când pricepu că nici vorbă nu putea fi de aşa ceva, pe chip i se aşternu o expresie de stupoare totală.

— Nu, îngăimă el (iar în urechile lui Susannah accentul lui suna acum tot atât de american ca al ei). N-am cutezat să merg mai departe de pietrele alea de colo, de la marginea câmpului cu trandafiri. Cred că două sute, două sute cincizeci de metri distanţă de el. Sau, pe limba robotului: cinci sute de roţi.

Roland insistă:

— De ce nu te-ai dus mai aproape?

— Pentru că m-am gândit că, dacă mai fac un pas, n-am să mai pot să mă opresc şi apropierea o să mă omoare. Vocile o să mă ademenească spre el, Aşa am crezut atunci şi tot aşa cred şi în ziua de azi.

7

După cină – categoric cele mai bune mâncăruri din care se înfruptase Susannah de când fusese răpită şi adusă în această lume, şi posibil cele mai bune pe care le gustase în întreaga ei viaţă – i se sparse buba pe care o avea în colţul gurii. Într-un fel, se poate spune că a fost vina lui Joe Collins, dar chiar şi mult după aceea, când resentimentele împotriva unicului locatar de pe Odd's Lane aveau să fie mult mai urâte şi mai numeroase, ea nu i-a purtat pică pentru acest incident. Cu siguranţă că nu o făcuse dinadins.

Bătrânul îi ospătă cu pui rumenit atât cât trebuie, absolut delicios

după toată carnea de căprioară. Joe le mai aduse la masă şi piure de cartofi, sos gros din mărunţaiele păsării, jeleu de merişoare tăiat în felii groase, mazăre verde („De la conservă, îmi pare rău”, se scuză Joe) şi un castron cu cepe mici, fierte în lapte dulce – evident, tot de la conservă. Bineînţeles şi lichior de ou. Roland şi Susannah îl băură cu lăcomie de copil, dar amândoi refuzară „ţâştiul adiţional de rom”. Ete căpătase şi el de mâncare: Joe îi pregătise o farfurie cu pui şi cartofi, pe care i-o aşeză pe jos, lângă maşina de gătit. Micuţul o termină la repezeală, apoi se lungi în pragul dintre bucătărie şi camera ce servea drept sufragerie, unde începu să se spele şi să se lingă, încercând să-şi ia ultimele urme de sos de pe mustăţi, însă cu ochii atenţi şi urechile ciulite la oameni.

— Nu cred că pot să mai mănânc şi desert, aşa că să nu-mi dai, oftă Susannah după ce ştersese cu o bucăţică de pâine ultimele resturi de sos de pe farfuria în care mâncase a doua porţie. Nici nu cred că o să fiu în stare să mă ridic de pe scaun.

— Nu face nimic, drăguţă, spuse Joe pe un ton dezamăgit. Poate ceva mai încolo. Am două budinci: una de ciocolată şi alta de caramel.

Roland îşi duse şervetul la gură ca să-şi înăbuşe o râgâială, apoi zise:

— Eu aş dori câte o bucăţică din fiecare.

— Of, dacă mă gândesc mai bine, şi ea la fel, se răzgândi Susannah.

Oare câte catralioane de ani trecuseră de când nu mai gustase caramel?

Când terminară şi cu budincile, Susannah se oferi să ajute la strânsul mesei, dar Joe o refuză, spunând că doar va pune vasele la înmuiat în maşina de spălat şi va da drumul programului de spălare mai târziu. Bătrânul i se părea mai sprinten acum, deşi se deplasa fără ajutorul bastonului. Bănuia că „ţâşliul de rom” (unul sau mai multe) avusese ceva contribuţie în sensul acesta.

Collins turna cafeaua în căni şi se aşezară toţi trei (patru, cu Ete) în living. Afară începuse să se întunece, iar vântul zbiera mai tare ca oricând. *Mordred e acolo pe undeva; stă ghemuit într-o groapă făcută în zăpadă sau lângă rădăcinile vreunui copac*, îşi spuse Susannah, văzându-se iarăşi nevoită să-şi înăbuşe sentimentul de milă. Poate că i-ar fi fost mai uşor dacă, indiferent de apetitul lui ucigaş, nu ar fi ştiut că nu-i decât un copil.

— Povesteşte-ne cum ai ajuns aici, Joe, îl rugă Roland.

Bătrânul rânji:

— E o poveste de o să vă facă părul măciucă, le zise el, da’, dacă spuneţi că vreţi s-o auziţi, v-o zic bucuros.

Şi rânjetul i se topi într-un zâmbet visător.

— Mă bucur că am cu cine să vorbesc. Adică oameni, asta vreau să zic. Lippy e o bună ascultătoare, da’ nu ştie să răspundă.

În tinereţe îşi dorise să fie profesor, începu Joe povestea, dar descoperise repede că meseria aceea nu era de el. Îi plăceau copiii – îi iubea, chiar –, dar detesta toate rahaturile administrative şi felul în care era construit sistemul de învăţământ pentru ca aceia care ieşeau din el să fie toţi o apă şi-un pământ. Îşi dăduse demisia după doar trei ani şi intrase în showbiz.

— Cântai sau dansai? vru să ştie Roland.

— Nici una, nici alta, îi răspunse Joe. M-am apucat de stand-up.

— Stand-up?

— Adică era comic, explică Susannah. Spunea monologuri şi glume singur pe scenă.

— Exact! se înveseli Joe. Şi au fost unii care chiar credeau ca am umor. Dar, fireşte, erau în minoritate.

Şi-a luat un impresar, a cărui afacere anterioară – un magazin de îmbrăcăminte pentru bărbaţi – dăduse faliment. Şi uite că s-a întâmplat să aibă un *angajament* de o seară, apoi un altul şi un altul. Şi, în cele din urmă, se pomeni că juca în cluburi de noapte de mâna a doua şi a treia, de pe ambele coaste ale Americii şi bătea drumurile în Fordul lui, o camionetă veche, dar încă zdravănă şi de încredere, ducându-se oriunde îl trimitea Shantz, impresarul lui. Aproape niciodată nu lucra sâmbetele şi duminicile, pentru că în week-enduri până şi speluncile de mâna a treia se dădeau peste cap ca să angajeze formaţii rock.

Toate astea se întâmplau la sfârşitul anilor şaizeci, începutul anilor şaptezeci, iar Joe nu ducea lipsă de ceea ce el numea „surse de inspiraţie”: hipioţi şi radicali, femei emancipate şi Pantere Negre{188}, staruri şi starlete şi, evident, politicienii. Dar el era un comediant în sensul tradiţional; el doar spunea glume, nu aducea critici. Îi lăsa pe Mort Sahl{189} şi George Carlin{190} să-şi bată joc cât voiau de evenimentele la ordinea zilei; el se limita la *Apropo de soacră-mea* şi se *zice că polonezii nu-s prea deştepţi, dar staţi să vă povestesc despre duduia asta irlandeză pe care am cunoscut-o…*

În timpul povestirii se petrecu un fenomen straniu (şi, cel puţin după părerea lui Susannah, întru câtva tulburător). Graiul de Lume de Mijloc al lui Joe Collins, cu vocalele lui tărăgănate şi prelungi, cu intercalările de „să vă fie de folos” şi „dacă nu vă este cu supărare”, începu să capete inflexiunile vorbirii unui Şmecheraş American, cum îi zicea ea. Se tot aştepta să-l audă spunând *fii antenă*, în loc de *fii atentă*; *transversam* în loc de *traversam*, probabil pentru că petrecuse atât de multă vreme în preajma lui Eddie. Presupuse că Joe Collins era unul dintre acei imitatori înzestraţi cu un talent nativ care le permitea să reproducă întocmai accente şi dialecte. Într-un club din Brooklyn probabil că pronunţa *făuc* şi *câud* (în loc de *foc* şi *cod),* iar în Pittsburgh cuvintele astea sunau cam ca *feuc* şi *keud.* Tot aşa, pe

George Gigantul l-ar fi chemat *Jorj Jigantul.*

Roland îl întrerupse ca să-l întrebe dacă un comediant era acelaşi lucru cu un bufon de la curţile nobilimii şi bătrânul râse cu poftă.

— Te-ai prins. Imaginează-ţi mai mulţi oameni care stau şi beau într-o cameră plină cu fum de ţigară în locul regelui şi curtenilor săi şi poţi să ai tabloul complet.

Roland zâmbi.

— Dar să ştiţi că există şi avantaje să faci pe comicul în Midwest, le spuse Collins. Dacă se întâmplă să caci steagul într-un orăşel ca Dubuque, de pildă, atunci toată reprezentaţia se scurtează la douăzeci de minute, în loc de cele trei sferturi de oră pentru care ai semnat contractul. Şi apoi porneşti la drum către orăşelul următor. Bănuiesc că sunt locuri în Lumea de Mijloc unde ţi se poate tăia capul pentru că le-ai împuţit cârciuma.

Pistolarul izbucni în hohote de râs, reacţie care încă mai reuşea să o surprindă pe Susannah (cu toate că şi ea râdea din toată inima).

— Mare adevăr ai spus, Joe.

În vara anului 1972, Joe Collins juca în „La Jango", un club de noapte din Cleveland, nu departe de ghetou. Roland îl întrerupse iarăşi, vrând să ştie ce anume era acela.

Îi explică Susannah:

— E o zonă a oraşului cu populaţie de culoare, care trăieşte la limita sărăciei, şi unde poliţiştii întâi te bat cu bastoanele şi abia după aia îţi pun întrebări.

— Bum-bum-bum! făcu Joe, lovindu-se cu pumnul în cap. Nici eu n-aş fi putut să zic mai bine!

Din nou se auzi de afară vaierul acela prelung, ca de copil, cu toate că vântul părea că se calmase. Susannah se uită la Roland, dar pistolarul nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit şi el.

Vântul a fost, îşi spuse ea. *Ce altceva?*

Mordred, îi răspunse mintea ei. *Mordred, care îngheaţă afară. Mordred care moare de frig, în vreme ce noi stăm la căldură şi ne bem în tihnă cafelele.*

Dar nu-şi mărturisi temerile.

De vreo două săptămâni ghetoul Hauck stătea pe un butoi de pulbere, continuă Joe, dar el nu-şi prea dădea seama de situaţie pentru ca era mai tot timpul beat („matrafoxat" a fost cuvântul folosit) şi nici nu observă că, la a doua reprezentaţie, în club se afla doar o cincime din publicul venit în prima seară.

— Mama mă-sii, eram în vervă maximă, le spuse el. Habar n-am ce părere aveau spectatorii, da' ştiu că *eu* mă distram al naibii de bine şi râdeam de mă durea burta.

Atunci cineva aruncase un cocktail Molotov prin geamurile de la stradă ale clubului (Roland ştia ce înseamnă *cocktail Molotov*, aşa că

nu a mai fost nevoie de o altă întrerupere) şi, cât ai zice *Apropo de soacră-mea*… tot localul a fost cuprins de flăcări. Joe se repezise în culise, intenţionând să iasă prin spate. Aproape ajunsese în stradă, când a fost înşfăcat de trei bărbaţi („toţi trei foarte negri şi cam de statura baschetbaliştilor profesionişti"). Doi l-au ţinut; al treilea i-a cărat pumni. Apoi cineva l-a lovit cu o sticlă în cap. Buum şi buum şi i s-au stins toate luminile. S-a trezit pe iarba unei coline, lângă un oraş părăsit care, conform tăbliţelor de pe Strada Mare, se chema Stone's Warp. Lui Joe Collins i s-a părut că seamănă leit cu decorul unde se filmează un western după ce toţi actorii au plecat acasă.

Cam în această parte a povestirii Susannah îşi zise că nu crede prea mult din spusele lui sai Collins. Fireşte că era antrenantă şi deloc neverosimilă, mai ales dacă stăteai să te gândeşti la felul în care intrase Jake pentru prima oară în Lumea de Mijloc, după ce fusese călcat de o maşină şi ucis pe drumul spre şcoală. Dar tot nu-i prea venea să creadă povestea bătrânului. Întrebarea care se impunea era: avea oare vreo importanţă?

— Nu puteai zice că-i raiul, pentru că nu erau nici norişori albi şi pufoşi şi nici coruri de îngeraşi, continuă Joe, dar eu m-am gândit că tot un fel de viaţă de apoi era.

Rătăcise de colo până colo. Găsise de mâncare, găsise un cal (Liply) şi mersese mai departe. Pe drum se întâlnise cu diferite grupuri de nomazi, unii prietenoşi, alţii mai puţin, unii normali, alţii mutanţi. Şi aşa a reuşit să deprindă limbajul şi să afle câte ceva despre istoria Lumii de Mijloc. Mai ales despre Grinzi şi Turn. La un moment dat a încercat să traverseze Ţinuturile Blestemate, le mărturisi el acum, dar s-a speriat şi a făcut cale-ntoarsă atunci când pe piele i-au apărut tot felul de bube şi pete ciudate.

— Am făcut un abces pe fund, iar asta a fost ultima picătură, spuse el. Acum vreo şase sau poate opt ani s-a întâmplat asta. Aşa că eu şi cu Lippy ne-am lăsat păgubaşi şi n-am mai încercat să mergem mai departe. Atunci am descoperit locul ăsta, care se cheamă Westring. Şi tot atunci l-am cunoscut pe Bill Bâlbâitu'. El mi-a curăţat abcesul şi m-a doftoricit.

Roland vru să afle dacă nu cumva, în drumurile sale, Joe se întâlnise cu Regele Purpuriu care pornise către Turnul Întunecat. Joe îi spuse că nu, nu văzuse niciun rege, dar, cu vreo şase luni în urmă, avusese loc o furtună incredibil de puternică („mai ceva ca un taifun, ascultaţi la mine") şi fusese nevoit să se adăpostească în pivniţă. Cu tot generatorul, se stinseseră şi luminile şi, pe când stătea ghemuit şi înspăimântat în bezna aceea nemaipomenită, avusese senzaţia că o creatură îngrozitoare se afla pe undeva, prin apropiere, creatură care i-ar fi putut intra în minte în orice moment, aflând astfel unde se ascundea.

— Ştiţi cum m-am simţit atunci? îi întrebă el.

Roland şi Susannah clătinară din capete. La fel şi Ete.

— Ca o gustare pe tejgheaua unui fast-food, spuse Joe. Aşa m-am simţit.

Partea asta e adevărată, îşi zise Susannah. *Poate a înflorit-o puţin, dar în esenţa este adevărată.* Şi credea lucrul acesta din simplul motiv că i se părea înfiorător de plauzibilă ideea că Regele Purpuriu călătorise dus de propria-i furtună mobilă.

— Şi ce-ai făcut? vru să ştie Roland.

— Am adormit, spuse bătrânul. E un talent al meu, la fel ca acela de a imita oamenii – cu toate că niciodată n-am imitat vocile celebrităţilor în spectacolele pe care le-am avut în toate fundăturile de ţară. În fond, nu mă pretind a fi Rich Little{191}. Ştiu că vi se pare ciudat, dar este cât se poate de adevărat. Pot să adorm la comandă şi exact asta am făcut atunci în pivniţă. Când m-am trezit, luminile erau din nou aprinse şi… şi creatura aia, ce-o fi fost ea, dispăruse. Bineînţeles că ştiu cine este Regele Purpuriu, încă mai trec oameni prin părţile astea din când în când – majoritatea nomazi, aşa ca voi – şi aceştia vorbesc despre el, făcând de obicei semnul deochiului şi scuipând printre degete. Credeţi că pe el l-am simţit atunci? Adică voi credeţi că, în drum spre Turn, Regele Purpuriu a trecut pe Odd's Lane?

Şi continuă repede, nedându-le ocazia să-i răspundă:

— În fond, de ce nu? Drumul Turnului este calea principală care duce până acolo.

Ştii că el a fost, gândi Susannah. *Ce joc faci tu, Joe Collins?*

Se auzi din nou ţipătul subţire care precis nu era al vântului. Dar ea nu mai credea că erau plânsetele lui Mordred. Acum bănuia că vaietul venea din pivniţa unde se ascunsese Joe ca să scape de Regele Purpuriu… cel puţin, aceasta era varianta lui. Cine era acum acolo jos? Cineva care se ascundea, aşa cum făcuse bătrânul? Sau un prizonier?

— Una peste alta, n-am avut o viaţă prea rea, zicea acum Joe. Sigur, n-a fost sub nicio formă viaţa pe care am visat-o, dar teoria mea e că oamenii care ajung să trăiască exact aşa cum şi-au dorit sunt cel mai adesea aceia care o sfârşesc înghiţind un flacon întreg cu somnifere, ori îndesându-şi în gură ţeava pistolului şi apăsând pe trăgaci.

Roland părea să fi rămas mult în urmă, pentru că spuse:

— Adică tu erai bufonul curţii, iar muşteriii din hanurile alea erau curtenii.

Joe zâmbi larg, dezvelind o mulţime de dinţi foarte albi. Susannah se încruntă. Îi mai văzuse oare dinţii până atunci? Râseseră mult cu toţii şi normal că ar fi *trebuit* să-i vadă, dar nu-şi aducea aminte. Era sigură doar că nu văzuse o gură ştirbă de bătrân (tatăl ei avusese mulţi asemenea pacienţi care îşi doreau proteze strălucitoare). Mai devreme

ar fi spus că Joe *avea* ceva dinţi, însă majoritatea erau cioturi şi resturi. Şi…

Ce-i cu tine, fato? O fi zis el câteva minciuni, dar cum să crezi că i-a crescut o dantură complet nouă cât aţi stat voi la masă? Vezi că imaginaţia ta a cam luat-o razna!

Serios? Da, era posibil. La fel cum posibil era ca plânsetul auzit de afară să fie şuieratul vântului prin streşinile casei.

— Mi-ar plăcea să aud câteva din glumele şi snoavele pe care le spuneai la vremea aia, spuse Roland. Dacă nu-ţi este cu supărare.

Susannah se uită la el cu atenţie, întrebându-se ce se ascundea în spatele acestei rugăminţi, dar pistolarul părea sincer. Încă dinainte de a fi dat cu ochii de fotografia prinsă în piuneze pe peretele sufrageriei (la care se uitase în repetate rânduri în timp ce Joe îşi depănase povestea), Roland manifestase o bună dispoziţie aprinsă şi prea vocală, ce-i era cu totul şi cu totul străină. Puteai crede că e bolnav şi delirează.

Joe Collins păru surprins de cererea pistolarului, dar câtuşi de puţin supărat.

— Doamne, Dumnezeule, şopti el. Mi se pare că au trecut o mie de ani de când n-am mai făcut un număr de stand-up… şi, dacă mă gândesc la cât de aiurea s-a scurs timpul, s-ar putea chiar să fi *fost* o mie. Nici nu cred că mai ştiu cum să încep.

Susannah se pomeni că spune:

— Încearcă.

8

Joe se gândi puţin, apoi se ridică de pe scaun, curăţându-şi câteva firimituri de pâine de pe cămaşă. Şchiopată până în mijlocul încăperii fără ajutorul bastonului pe care îl lăsase sprijinit de scaun. Ete se uita fix la el, cu urechile repezite în sus şi vechiul zâmbet şmecheresc pe fălcuţe, ca şi cum ar fi anticipat reprezentaţia ce urma. Bătrânul inspiră adânc şi le spuse surâzând:

— Promiteţi-mi că n-o să aruncaţi cu roşii în mine dacă am să o dau în bară. Nu uitaţi, a trecut foarte mult timp de atunci.

— Ne-ai dat adăpost şi ne-ai hrănit, spuse Susannah. Nici vorbă să ne supărăm pe tine.

Roland, pentru care vorbirea figurativă rămăsese o eternă necunoscută, observă:

— Nu avem roşii, stai liniştit.

— Mă rog… deşi am câteva conserve în cămară… Uită c-am zis asta!

Susannah zâmbi. Şi Roland.

Prinzând curaj, Joe începu:

— Bine, haideţi să ne întoarcem puţin în locul acela magic ce poartă numele „La Jango”, din oraşul acela magic, pe care unii îl numesc „greşeala existenţială”. Şi anume: Cleveland. A doua reprezentaţie. Cea pe care n-am mai apucat s-o termin şi credeţi-mă când vă zic că eram într-o formă de zile mari. Staţi o secundă…

Închise ochii, dând impresia că îşi adună gândurile. Când îi deschise, părea cu vreo zece ani mai tânăr. Absolut uluitor. Iar când începu să vorbească, nu numai că *vorbea*, dar şi *arata* ca un american. Susannah nu ştia cum să explice în cuvinte această transformare, dar realitatea era că în faţa lor se afla Joe Collins, Fabricat în Statele Unite ale Americii.

— Bonsuar bun, doamne şi domni, bine aţi venit „La Jango”, eu sunt Joe Collins, iar voi nu.

Roland chicoti, iar Susannah zâmbi – mai mult din politeţe, pentru că poanta era răsuflată.

— Conducerea mi-a cerut să vă amintesc că în seara asta puteţi bea două beri la preţul de un dolar. Aţi priceput? Splendid. Pentru patroni asta ar însemna să vă stimuleze să beţi mai mult, pentru mine, însă, e o chestie prolund egoistă: cu cât sunteţi voi mai beţi, cu atât sunt eu mai comic.

Susannah făcu ochii mari. Monologul bătrânului căpătase cadenţa comediei, până şi *ea* îşi putea da seama de asta, deşi ea nu ar fi fost în stare să vorbească nici cinci minute în faţa unui public zgomotos de club; nu, n-ar fi putut s-o facă nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Dar exista un anume *ritm* în spectacolele de acest gen şi, după un început mai ezitant, se părea că Joe şi-l regăsise pe al lui. Bătrânul ţinea ochii întredeschişi, iar ea bănuia că întrezărea printre gene luminile colorate ale reflectoarelor de deasupra scenei – atât de asemănătoare culorilor din Curcubeul Vrăjitorului, dacă stătea să se gândească mai bine – şi că simţea fumul a cincizeci de ţigări aprinse. O mână încleştată pe stativul din crom al microfonului; cealaltă liberă să gesticuleze în voie. Joe Collins făcându-şi numărul de comedie stand-up în clubul „La Jango”, într-o noapte de vineri…

Ba nu, nu era vineri. A zis că toate cluburile angajau formaţii de rock pentru sfârşitul de săptămână.

— Trecând peste chestia aia cu „greşeala existenţială”, Cleveland este, totuşi, un oraş frumos.

Deja accelerase ritmul. Începuse să „răpăie”, cum ar fi zis Eddie.

— Părinţii mei sunt tot din Cleveland, dar s-au mutat în Florida când au împlinit şaptezeci de ani. N-au vrut, dar, ce să vezi? aşa scrie la lege. Bum-bum-bum!

Şi se lovi iar cu încheieturile degetelor în cap, strângând din ochi. Roland chicoti iarăşi, cu toate că nu ştia unde (sau ce) este Florida. Susannah zâmbea cu gura până la urechi.

— Florida-i un loc al naibii de bun, spuse Joe. *Al naibii de bun.* Căminul noilor soţi şi al celor aproape morţi. După ce s-a pensionat, bunicul meu s-a stabilit în Florida. Dumnezeu să-l odihnească în pace. Când o să mor, vreau să mă sting tot aşa, în somn, liniştit, ca Tataia Fred. Nu zbierând după ajutor ca pasagerii din maşina lui.

Roland se strică de râs la poanta asta. Râse şi Susannah. Rânjetul lui Ete nu mai fusese demult atât de larg.

— Bunică-mea a fost o femeie pe cinste, zău. Zicea c-a învăţat să înoate când cineva a dus-o cu barca pe Râul Cuyahoga şi a zvârlit-o peste bord. Da' eu i-am zis: „Măi, Buni, măi, nu voia nimeni să tenveţe să înoţi."

Roland fornăi puternic, se şterse la nas şi fornăi din nou. În obraji îi înfloriseră bujori. Susannah îşi aduse aminte că citise undeva că râsul ajută la întărirea metabolismului. Ceea ce însemna că şi metabolismul ei se întărea, dat fiindcă şi ea râdea ţinându-se de burtă. Parcă toate necazurile şi toată durerea ţâşneau afară din ea, ca…

Da, ca sângele dintr-o rană deschisă.

O sonerie de alarmă începu să ţârâie slab, undeva în spatele minţii ei, însă nu o luă în seamă. Ce motiv ar fi avut să se alarmeze? *Râdeau*, pentru numele lui Dumnezeu! Se distrau!

— Îmi permiţi să fiu serios o clipă? Nu? Atunci dracu' să te ia şi pe tine şi pe mârţoaga aia pe care ai venit. Da' vezi că mâine când o să ne trezim, eu n-am să mai fiu beat, da' tu tot urât o să rămâi. Şi chel.

(Roland se înecă aproape de atâta râs.)

— O să fiu serios acum, bine? Dacă nu-ţi convine, fă bine de vâră-ţi părerea unde-ţi ţii portmoneul. Buni a mea era o doamnă de toată lauda. În general femeile sunt persoane de toată lauda, ştiai chestia asta? Dar au şi ele defectele lor, la fel ca bărbaţii. De pildă: dacă o femeie are de ales între a prinde o minge de baseball şi a salva viaţa unui bebeluş, va salva viaţa bebeluşului fără să-i pese câţi bărbaţi sunt pe teren. Bum-bum-bum!

Îşi lovi capul cu încheieturile degetelor şi-şi bulbucă ochii, făcându-i pe amândoi să moară de râs. Roland vru să-şi pună ceaşca cu cafea înapoi pe masă şi o vărsă. Se ţinea de burtă şi hohotea întruna. Felul în care capitulase pistolarul atât de complet în faţa râsului era în sine extrem de comic, iar Susannah izbucni iarăşi în râs.

— Bărbaţii sunt o chestie, femeile sunt o cu totul altă chestie. Pune-i la un loc şi obţii un gust cu totul nou. Ca biscuiţii Oreo. Ca bomboanele de ciocolată umplute cu unt de arahide. Ca paharul de martini cu măslină. Arată-mi un bărbat şi o femeie, iar eu am să-ţi arăt o Instituţie Deosebită – nu sclavie, ci căsătorie. Dar asta am mai spus-o. Bum!

Bătăi în cap. Bulbucat de ochi. De data aceasta parcă-i ieşiră din orbite ca pe arcuri.

(cum face *asta?)*

şi Susannah se apucă şi ea cu mâinile de burta care începuse să o cam doară din cauza contracţiilor provocate de râs. Începuseră să-i pulseze şi tâmplele. O durea, dar era o durere *bună*.

— Căsătoria este atunci când ai o soţie sau un soţ. Pe bune! Uită-te în dicţionar! Bigamia este atunci când ai o soţie sau un soţ în plus. Dar, desigur, şi monogamia ar putea avea aceeaşi definiţie. Bum!

Dacă Roland ar fi râs puţin mai tare, observă Susannah, precis ar fi alunecat de pe scaun drept cu fundul în băltoaca de cafea.

— Fireşte, mai există şi divorţul, termen latin care s-ar traduce prin „smulgerea organelor genitale ale unui bărbat prin intermediul contului din bancă". Dar să revenim la Cleveland. Ştiţi cum a apărut Clevelandul? Câţiva newyorkezi şi-au zis „Au început să ne cam placă şi crima, şi sărăcia, da' aici nu-i destul de frig. Hai să ne ducem mai la vest".

Mai târziu, Susannah avea să considere că râsul este ca un uragan: odată ce a atins un anume punct, începe să se întreţină prin el însuşi. Nu mai râzi pentru că *glumele* sunt amuzante, ci pentru că *starea* ta e de amuzament extrem. Exact în punctul acela îi duse Joe Collins cu următorul lui comentariu.

— Vă mai aduceţi aminte că în clasele primare vi s-a spus că, în caz de incendiu, să vă aliniaţi frumuşel, cu cei mai scunzi elevi în faţă şi cei mai înalţi la coadă? Care-i logica în chestia asta? Cei mai înalţi ard mai greu?

Susannah explodă din nou în hohote de râs şi se lovi cu palmele peste obraji. Gestul acesta necugetat îi provocă o durere ascuţită, total neaşteptată, care o secă de tot râsul într-o fracţiune de secundă. Buba din colţul gurii îi crescuse iarăşi, dar nu mai sângerase de vreo două sau trei zile. Când se lovise, îi rupsese coaja. Iar acum sângele *ţâşnea* de acolo, ca lava dintr-un vulcan.

O clipă nu înţelese ce păţise. Nu-şi dădea seama decât că pălmuţa pe care şi-a dat-o în joacă o duruse *mult mai mult* decât ar fi fost normal. Nici Joe nu părea să fi observat incidentul (avea iarăşi ochii închişi). *Precis* că nu observase nimic, pentru că răpăia mai repede ca oricând:

— Ştiţi restaurantul ăla cu fructe de mare de la Delfinariu? Tocmai ce mâncasem jumătate dintr-un burger cu peşte, când…

Ete latră alarmat. Susannah simţi cum un lichid cald i se prelinge pe gât şi apoi pe umăr.

— Opreşte-te, Joe, spuse Roland.

Părea rămas fără suflare. Slăbit. Din cauza râsului, îşi imagină Susannah. Dar, of, pe ea o durea atât de tare oobrazul…

Joe deschise ochii, părând enervat:

— Ce e? Iisuse! Voi mi-aţi cerut să vă arăt ce făceam şi v-am *aratat*!

— Susannah s-a rănit.

Pistolarul se ridicase de pe scaun şi se uita la ea. Îngrijorarea luase locul râsului.

— Nu m-am rănit, Roland. Doar m-am plesnit niţel mai tare decât intenţio…

Dar îşi privi mâna şi văzu uluită că purta o mănuşă roşie din sânge.

9

Ete lătră încă o dată. Roland luă repede şervetul de lângă ceaşca lui răsturnată. Un capăt era maro şi îmbibat cu cafea, însă celălalt era uscat şi curat. I-l apăsă peste rana deschisă, dar Susannah se feri de atingerea lui, cu ochii înotându-i în lacrimi.

— Nu, nu, nu, lasă-mă măcar să opresc sângerarea, murmură pistolarul, mângâind-o apăsat printre buclele aspre şi dese. Stai cuminte.

Şi Susannah i se supuse.

Se uită printre lacrimi la Joe şi i se păru tot furios pentru că-i întrerupsese numărul umoristic într-o manieră atât de drastică (şi destul de dezgustătoare). Şi nici nu putea să-l învinovăţească pentru asta. Bietul om făcea o treabă atât de bună şi se apucase ea să i-o strice. Durerea îi mai trecuse puţin şi acum se simţea îngrozitor de jenată, amintindu-şi de clipa când îi venise primul ciclu, chiar la ora de sport, iar firicelul de sânge i se prelinsese în jos pe picior, în văzul întregii lumi – mă rog, în văzul acelei părţi de lume alături de care ea făcea educaţia fizică. Câteva dintre fete începuseră să-i cânte: *Astupă-ţi-O!* de parcă ce i se întâmplase ar fi fost cel mai nostim lucru din univers.

Pe lângă amintirea aceasta, mai era şi teama că ceva nu era tocmai în regulă cu buba ei. Dacă era cancer? Înainte vreme reuşise să alunge gândul acesta încă dinainte de a apuca să prindă contur. Dar nu şi acum. Dacă, de proastă ce e, s-a îmbolnăvit de cancer în timpul călătoriei prin Ţinuturile Blestemate?

Simţi un nod în stomac, apoi un val mare. Făcu un efort şi reuşi să-şi ţină toată mâncarea înăuntru. Probabil doar pentru moment.

Şi brusc o apucă dorinţa să fie lăsată singură. Avea *nevoie* să rămână singură. Dacă avea să vomite, nu voia să o facă în faţa lui Roland şi a străinului ăstuia. Şi chiar dacă nu va vomita, avea nevoie de ceva timp ca să-şi recapete stăpânirea de sine. O rafală puternică zgâlţâi casa şi trecu mai departe cu viteza unui „car de foc”. Luminile pâlpâiră şi îşi simţi iarăşi stomacul în gât atunci când văzu mişcarea de tangaj a umbrelor pe pereţi.

— Trebuie să mă duc… baie… mai apucă să bolborosească.

Preţ de o clipă, întreaga lume pâlpâi aidoma luminilor, apoi redeveni stabilă. Un ciot de lemn explodă în cămin, trimiţând pe coş o

rafală de scântei purpurii.

— Eşti sigură? o întrebă Joe.

Nu mai era supărat (presupunând că aşa fusese mai devreme), dar o privea cu oarecare neîncredere.

— Las-o să se ducă, zise Roland. Trebuie să se liniştească.

Susannah încercă să schiţeze un zâmbet recunoscător, dar durerea o săgetă şi rana începu iar să sângereze. Din cauza nenorocitei, afurisitei de bube, nu ştia ce-i va aduce viitorul imediat, însă era *sigură* că nu mai avea chef de nicio glumă. Dacă va mai râde, probabil că va avea nevoie de o transfuzie.

— Mă întorc repede, le spuse ea. Să nu care cumva să mâncaţi budinca fără mine.

Numai gândul la mâncare îi făcea rău, dar trebuia să zică ceva.

— Nu-ţi promit că am să mă pot abţine, răspunse Roland. Să mă strigi dacă simţi că te ia cu leşin.

— Bine, spuse Susannah. Mulţumesc, Roland.

10

Deşi Joe Collins era singur, în baia lui ambianţa era plăcută, feminină. Susannah observase lucrul acesta de prima oară când fusese acolo. Tapetul era roz, cu frunze verzi şi cu – ia ghiciţi! – trandafiri sălbatici. Closetul era cât se poate de modern, mai puţin colacul, care era din lemn, iar nu din plastic. Oare îl făcuse el singur? Nu era exclus, deşi mai probabil i-l adusese robotul din vreun depozit uitat de vreme. Carl Bâlbâitu'? Aşa-i zicea Joe? Ba nu, Bill. Bill Bâlbâitu'.

Într-o parte a vasului de toaletă era un taburet, iar în cealaltă o cadă de baie cu picioare, prevăzută cu un duş care o făcu să-şi amintească de *Psycho* al lui Hitchcock (dar *orice* duş o făcea să se gândească la blestematul ăla de film pe care îl văzuse la un cinematograf din Times Square). Mai era acolo şi un lavoar instalat într-un dulăpior din lemn înalt până la brâu – şi parcă era din lemn de stejar, nu din lemnul acela de esenţă tare cu care se obişnuise în lumea aceasta. Deasupra lavoarului era o oglindă. Probabil că, dacă o dădeai la o parte, deschideai un dulăpior cu pastile şi poţiuni. Ce mai, tot confortul de acasă!

Se strâmbă şi scoase un şuierat mic de durere când îşi îndepărtă şervetul de pe rană: se lipise de sângele uscat. Observă uluită cantitatea mare de sânge de pe obraji, buze şi bărbie, ca să nu mai pomenim de gât şi umerii cămăşii, încercă să nu intre în panică; lucruri din astea se întâmplă atunci când rupi coaja de pe o bubiţă. Atâta tot.

Îl auzi pe Joe spunând ceva în camera de alături. Nu reuşi să distingă nici cuvintele bătrânului şi nici răspunsul lui Roland care se

încheie cu un alt chicotit. *Atât de ciudat mi se pare să-l aud râzând aşa*, îşi spuse ea. *Zici că-i beat* Dar îl văzuse vreodată beat pe Roland? Îşi dădu seama că nu, niciodată nu-l văzuse să cadă din picioare de mangă ce era, niciodată nu-l văzuse să-şi bea minţile şi să se despoaie la piele şi să rămână cum îl făcuse maică-sa, niciodată nu-l văzuse să râdă cu atâta poftă… până acum.

Cată-ţi de trebile tale, femeie! o dojeni Detta.

— Bine, mormăi ea. Bine, bine.

Beat. Gol-puşcă. Râzând fără să se poată opri. I se părea că toate astea erau aproape unul şi acelaşi lucru.

Poate chiar *erau* unul şi acelaşi lucru.

Se ridică de pe taburet şi deschise robinetul de la lavoar. Apa ţâşni cu presiune, acoperind toate sunetele din camera de alături.

Se spălă cu apă rece pe obraji şi-şi şterse pielea din jurul rănii cu un prosop pentru faţă. Apoi o tamponă uşor. Nu simţi chiar durerea cumplită la care se aştepta şi parcă îi mai crescu inima. Spălă apoi foarte bine prosopelul lui Joe, ca să-l cureţe de sânge şi se aplecă mai mult spre oglindă. Ce văzu acolo o făcu să scoată un suspin lung de uşurare. Când îşi dăduse palme ca bezmetica, rupsese coaja bubei, dar poate că aşa a fost mai bine. Un lucru era cert: dacă în dulăpiorul cu medicamente al lui Joe era o sticlă cu apă oxigenată, ori vreun unguent cu antibiotic, avea să dezinfecteze porcăria aia cât încă mai era deschisă. Indiferent cât de tare ar fi usturat-o. Treaba asta ar fi trebuit făcută de multă vreme. Când va termina, o va pansa şi va spera că totul va fi bine.

Întinse prosopul pentru faţă pe marginea lavoarului ca să se usuce, apoi luă de pe raft unul dintre prosoapele mari (de acelaşi roz cu tapetul). Vru sa şi-l ducă la faţă, dar încremeni cu mâinile în aer. Pe următorul prosop din vraful de pe raft se afla o foaie de corespondenţă. În partea de sus erau desenaţi doi îngeraşi fericiţi care coborau din ceruri o bancă împodobită cu flori. Dedesubt era scris cu aldine:

Relaxează-te! Uite că vine

Deux ex machina

Şi, cu cerneală decolorată:

Odd's Lane
Odd's Lane
Gândeşte-te la asta şi după aia citeşte

ce scrie pe verso.

Încruntându-se, Susannah smulse foaia de hârtie de pe prosoape. Cine o pusese acolo? Joe? Nu putea să creadă una ca asta. Întoarse hârtia şi descoperi acelaşi scris:

Nu te-ai gândit la asta!
Ce fetiţă rea!
Ţi-am lăsat ceva în dulăpiorul de medica-
mente, dar mai întâi
*****GÂNDEŞTE-TE!*****
(Indiciu Comedie + Tragedie = FICŢIUNE)

În cealaltă cameră Joe continua să vorbească, iar acum Roland nu mai chicotea, ci râdea cu hohote. Susannah avu impresia că bătrânul îşi reluase monologul. Îl putea înţelege într-o oarecare măsură – făcea ceva ce-i plăcea nespus, ceva ce nu mai avusese ocazia să facă de foarte mulţi ani dar o parte din ea nu era deloc de acord cu asta. Nu-i plăcea că Joe îşi reluase numărul, în vreme ce ea se doftoricea în baie; nu-i plăcea nici că Roland îi *permisese* să-şi continue reprezentaţia. Nu-i convenea că pistolarul se distrează şi râde de nu mai poate în vreme ce ea sângerează. I se părea o măgărie de bărbaţi nesimţiţi. Probabil unde se obişnuise cu atenţia tandră a lui Eddie.

Ce-ar fi să nu te mai gândeşti la ei pentru moment şi să te concentrezi pe ce ai în faţă? Ce înseamnă asta?

Un lucru părea evident: cineva fusese convins că ea va intra în baie şi va găsi biletul acesta. Că *ea* îl va găsi. Nu Roland, nu Joe. *Ea*. Pentru că acolo scria *Ce fetiţă rea.* Fetiţă.

Dar cine să fi ştiut dinainte ce se va întâmpla? Cine să fi fost atât de sigur că ea va avea un accident? Doar nu avea obiceiul să-şi tragă palme una-două peste faţă (sau piept, sau genunchi) atunci când râdea cu poftă; nu-şi putea aminti nicio altă situaţie când să fi…

Ba da. Îşi amintea. O singură dată. La un film cu Dean Martin şi Jerry Lewis. *Prostănaci pe mare*, sau cam aşa ceva.

Şi atunci a ajuns într-un punct în care râsul atinsese un anume punct critic de unde a început să se alimenteze singur. Toţi spectatorii din cinematograful „Clark", din Times Square (parcă acolo fusese) râdeau laolaltă cu ea: zgâlţâindu-se şi hâţânându-se în scaune, împroşcând popcorn din guri care nu mai erau ale lor. Guri care, vreme de câteva minute, au fost ale lui Martin şi Lewis, prostănacii ăia

nimeriţi pe mare. Dar asta i s-a întâmplat doar atunci.

Comedie plus tragedie egal ficţiune. Însă aici nu există niciun fel de tragedie Sau mă înşel?

Nu aştepta niciun răspuns, dar primi unul rostit de vocea rece a intuiţiei.

Nu încă.

Absolut fără nicio logică, se trezi că se gândeşte la Lippy. La Lippy cea rânjită, la Lippy cea hâdă. Oare oamenii *râd* în iad? Susannah era cumva convinsă ca da. În iad oamenii rânjesc exact ca Lippy, Mârţoaga-Minune când Satana îşi începe

(ia-mi calul… te rog)

reprezentaţia. Atunci încep să râdă. Incapabili să se oprească. Şi râd cât ţine veşnicia, dacă nu vă este cu supărare.

(Ce mama dracului ai păţit, femeie?)

Din camera cealaltă se auzi iarăşi râsul lui Roland. Şi lătratul lui Ete, tot ca un hohot de râs.

(Odd's Lane, Odd Lane… gândeşte-te la asta.)

La ce să se gândească? Prima era numele străzii, a doua era acelaşi nume, dar fără…

— Prrr! Ia stai puţin, murmură ea.

De ce vorbea în şoaptă? Cine s-o audă? Joe turuia fără oprire, iar Roland hohotea de mama focului. Deci cine ar fi putut s-o audă? Cel din pivniţă, presupunând că ar fi existat cineva acolo?

— Stai aşa, stai puţin.

Închise ochii şi vizualiză cele două plăcuţe de pe stâlp. Pe una scria **DRUMUL TURNULUI** – cea care indica drumul curăţat ce dispărea dincolo de orizont. Pe cealaltă, care arăta spre aleea scurtă cu căsuţe de-o parte şi de cealaltă, scria **ODD'S LANE**, doar că…

— Doar că *nu* asta scria de fapt, murmură ea, încleştând degetele care ţineau biletul. *Nu asta scria.*

Vedea limpede plăcuţa cu ochii minţii: **ODD'S LANE**, cu apostroful şi cu litera *S adăugată.* De ce? Să fi fost cel care modificase semnul vreun obsedat de corectitudine, care nu a suportat…

Ce? Ce anume nu a suportat?

Din spatele uşii închise a băii, hohotele lui Roland răsunară mai tare ca oricând. Se auzi zgomot de ceva spart. *Nu-i obişnuit să râdă în halul ăsta,* îşi spuse Susannah. *Ai grijă, Roland, să nu păţeşti ceva. Să ţi se rupă ceva pe dinăuntru de cât te zgudui, sau mai ştiu eu ce.*

Gândeşte-te la asta, o sfătuise necunoscutul care-i lăsase biletul. Şi încerca să se gândească. Aveau cuvintele *odd* şi *lane* ceva ce ei nu ar fi trebuit să vadă? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci toată lumea putea să stea liniştită, pentru că ea nu vedea absolut nimic. Şi-ar fi dorit să fie Eddie cu ea. Eddie se pricepea la chestiile astea aiurite: bancuri şi ghicitori şi…

Răsuflarea îi rămase în gât. O expresie de dumirire începu să se aştearnă pe chipul ei şi pe chipul surorii ei gemene din oglindă. Nu avea nimic de scris la îndemână şi nu se pricepea deloc să facă în minte ce voia să facă acum…

Cocoţată pe taburet, Susannah se aplecă peste lavoar şi suflă în oglindă, aburind-o. Scrise ODD LANE. Privi cele două cuvinte cu o uluire fără margini. În camera de alături Roland hohotea aproape să-şi dea duhul şi abia acum ea sesiză ce ar fi trebuit să priceapă cu treizeci de secunde în urmă: râsul acela al pistolarului nu era câtuşi de puţin vesel. Era zbuciumat şi nestăpânit, era râsul cuiva care nu mai are aer. Roland râdea aşa cum râd oamenii atunci când comedia se preschimbă în tragedie. Aşa cum râd oamenii în iad.

Sub ODD LANE scrise cu vârful degetului pe oglinda aburită DANDELO anagramă pe care Eddie ar fi identificat-o de îndată ce şi-ar fi dat seama că apostroful şi S-ul fuseseră adăugate pentru a-i induce în eroare.

În încăperea alăturată, hohotele de râs câpătară o altă rezonanţă, transformându-se în horcăituri alarmante. Ete lătra furios, iar Roland…

Roland se sufoca.

VI
PATRICK DANVILLE

1

Nu avea arma. După cină, Joe insistase să se aşeze ea în fotoliu şi, după ce scosese gloanţele din butoiaş, îşi pusese pistolul alături, pe măsuţa cu reviste. Gloanţele le avea în buzunar.

Susannah deschise uşor uşa şi se târî de-a buşilea în sufragerie. Aproape violet la faţă, Roland zăcea pe jos, între canapea şi televizor. Îşi freca gâtul umflat, fără să se oprească însă din râs. Gazda lor stătea aplecată peste el, iar primul lucru pe care îl observă Susannah a fost că părul lui Joe Collins – lung şi subţire, ca de bebeluş – era acum cu totul negru. Ridurile din jurul ochilor şi gurii dispăruseră. Iar singurul locuitor de pe Odd's Lane părea acum mai tânăr cu douăzeci sau chiar treizeci de ani.

Mizerabilul.

Vampir mizerabil ce era.

Ete îl atacă brusc, înfigându-şi colţii deasupra genunchiului stâng.

— Şaptâşpe, optâşpe, nouăsprezece, cafeluţa este rece, ţie o să ţi *s-aplece!* exclamă voios Joe, zvâcnind din picior cu o agilitate care l-ar fi făcut invidios şi pe Fred Astaire.

Ete zbură prin aer şi se izbi de perete, dărâmând o plăcuţă decorativă pe care erau gravate cuvintele DUMNEZEU SĂ NE BINECUVÂNTEZE CĂMINUL. Joe se întoarse către Roland.

— Uite ce cred eu, spuse el. Femeia are nevoie de un motiv ca să facă sex.

Joe îşi propti un picior în pieptul pistolarului, ca un vânător mândru de prada lui.

— Bărbatul, pe de altă parte, are nevoie doar de un *loc*.

Îşi bulbucă ochii.

— Chestia cu sexul e că Dumnezeu îi dă bărbatului şi creier, şi măciucă, dar sânge doar cât să le pună în funcţiune pe rând…

Nu o auzise când se apropiase şi se suise în fotoliu pentru a ajunge la înălţimea lui; era mult prea concentrat la ce avea de făcut. Susannah îşi strânse mâinile într-un singur pumn, le ridică peste umăr şi le coborî cu toată forţa de care era în stare. Pumnul dublu îl nimeri pe Joe în cap, făcându-l să se clatine zdravăn. Întinse mâinile ca să-şi menţină echilibrul şi se uită uluit la ea. Buza superioară îi dezveli dinţii – dinţi perfect normali. Păi, cum altfel? Doar nu era tipul acela de vampir care se hrăneşte cu sânge. La urma urmei, se aflau în Empatica. Apoi chipul din jurul acelor dinţi începu să se transforme: se întunecă la culoare, se chirci, pierzându-şi trăsăturile omeneşti. Iar

Susannah se pomeni faţă în faţă cu un clovn psihopat.

— *Tu.*

Atât mai apucă el să spună înainte ca Ete să se năpustească spre el. Nu mai era cazul să-şi folosească din nou colţii, pentru că gazda lor tot nu-şi recăpătase echilibrul. Aşa că bumblerul se ghemui în spatele gleznei creaturii, iar Dandelo se prăvăli peste el, lovindu-se cu capul de podea şi amuţind.

Căzătura l-ar fi terminat definitiv, dacă nu ar fi fost covorul de pe jos. Prin urmare, creatura reuşi să se ridice imediat în capul oaselor, uitându-se în jur dezorientată.

Susannah îngenunche lângă Roland, care şi el încerca să se ridice în fund, însă cu mai puţin succes. Femeia puse mâna pe pistolul lui aflat în tocul de la şold, dar el o prinse strâns de încheietură. Mişcare instinctivă, fireşte.

Dar Susannah intră în panică atunci când îl simţi pe Dandelo lângă ei.

— Căţea ordinară ce eşti, te învăţ eu să nu mai întrerupi…

— *Dă-mi drumul, Roland!* ţipă ea.

Şi Roland o lăsă să-i ia arma.

Dandelo se aruncă peste ea, cu intenţia de a bloca pistolul între trupurile lor, dar Susannah i-o luă înainte cu o fracţiune de secundă. Se rostogoli pe o parte şi Dandelo se prăvăli peste Roland, care pierdu, cu un *uuuffff* prelung, şi bruma de aer pe care reuşise să-l recapete. Gâfâind amarnic, Susannah se săltă într-o mână şi îl ţinti cu arma pe cel de deasupra, cel care suferea o metamorfoză hidoasă pe sub haine. Dandelo ridică mâinile. Goale. Bineînţeles că erau goale, pentru că nu cu mâinile ucidea el. În acelaşi moment, trăsăturile lui începură să se strângă, semănând tot mai mult cu nişte semne superficiale de pe pielea vreunui animal, ori de pe elitrele vreunui gândac.

— Nu! zbieră el cu o voce ca un ţârâit de greier. Mai am să v-o zic pe aia cu arhiepiscopul şi dansatoarea de cabaret.

— O ştiu, spuse Susannah şi îl împuşcă de două ori în cap, gloanţele pătrunzându-i în creier, chiar deasupra locului unde fusese ochiul lui drept.

2

Roland se ridică cu greu în picioare. Părul încâlcit i se lipise de obrajii umflaţi şi transpiraţi. Susannah vru să-l apuce de mână, însă el îi făcu semn să îl lase în pace şi se duse clătinându-se până la uşa acelei căsuţe care acum părea sărăcăcioasă şi slab luminată. Susannah observă pete de mâncare pe covor şi o urmă mare de igrasie pe unul din pereţi. Fuseseră şi mai devreme acolo? Şi, Doamne sfinte, oare ce mâncaseră în realitate? Îşi zise că nu vrea să ştie, atâta vreme cât nu-i

era rău. Atâta vreme cât nu se simţea otrăvită.

Roland de Gilead deschise uşa. Vântul i-o smulse din mână şi o izbi puternic de perete. Pistolarul mai făcu doi paşi împleticiţi prin vifor, se aplecă spnjinindu-şi mâinile pe pulpe şi vomită. Susannah apucă să vadă jetul de resturi nedigerate, luate apoi de vântul puternic şi purtate departe, în beznă. Când Roland se întoarse, avea cămaşa şi faţa pline cu zăpadă. Era insuportabil de cald înăuntru – alt lucru pe care vraja lui Dandelo îl ascunsese de ei. Susannah observă termostatul de pe perete – unul simplu şi vechi, marca Honeywell, foarte asemănător cu cel din apartamentul ei din New York. Se apropie de el şi îl examină atentă. Fusese dat la maximum, dincolo de semnul de treizeci de grade. Îl împinse cu degetul până la douăzeci şi unu şi se întoarse să inspecteze încăperea. Căminul era de două ori mai mare decât li se păruse la început şi în el se aflau îndeajuns de multe lemne cât să-l facă să duduie ca un cuptor de oţelărie. Nu putea face nimic în privinţa asta decât să-l lase să se stingă de la sine. Într-atât de tare se umflase creatura moartă de pe jos, încât hainele i se destrămaseră, aproape ieşind din ele. Lui Susannah i se părea că aduce foarte mult cu un gândac gigantic, cu apendice diforme (fostele braţe şi picioare) ieşind pe mânecile cămăşii şi cracii jeanşilor. Spatele cămăşii se despicase pe mijloc, descoperind un fel de elitră pe care erau imprimate trăsături omeneşti primitive. Susannah n-ar fi crezut în veci că poate exista ceva mai respingător decât forma de păianjen a lui Mordred, dar uite că se înşelase. Slavă Domnului că gândacul ăsta, sau ce-o fi fost el, era mort.

Căsuţa primitoare şi plăcut luminată – ca o căsuţă din poveşti, ca aceea în care intraseră Hansel şi Gretel; oare de ce nu-şi dăduse seama de asta de la început? – era acum o cocioabă amărâtă, întunecată şi plină de fum. Încă mai erau lămpile electrice, însă păreau vechi şi uzate, ca acelea pe care le întâlneşti în hotelurile foarte ieftine. Covorul ţesut era înnegrit de jeg, plin cu pete de mâncare şi destrămat pe alocuri.

— Te simţi bine, Roland?

Pistolarul îi aruncă o privire stranie, apoi, foarte, foarte încet, se lăsă în genunchi înaintea ei. O clipă Susannah crezu că avea de gând să leşine şi intră în panică. Apoi înţelese ce avea de gând să facă şi se panică şi mai tare.

— Pistolarule, mi s-au făcut vrăji şi mi-am pierdut minţile, spuse Roland cu glasul înecat şi tremurându-i de emoţie. M-am lăsat păcălit ca un copil şi te rog să mă ierţi.

— Nu, Roland, nu! Scoală de jos!

Erau vorbele Dettei, care îşi făcea apariţia cam de fiecare dată când Susannah se afla în situaţii de mare tensiune. *Bine că n-am zis „Scoal' d-acolo, spâlăcitule!”*, îşi zise ea complet aiurea, înăbuşindu-şi un hohot

mic de râs isteric.

— Acordă-mi iertarea, mai întâi, spuse Roland fără să o privească.

Scotoci disperată prin minte după formula de răspuns şi răsuflă uşurată când o găsi. Nu suporta să-l vadă în genunchi.

— Ridică-te, pistolarule, îţi acord iertarea din toată inima mea.

Făcu o pauză, se mai gândi puţin şi adăugă:

— Dacă-ţi mai salvez viaţa încă de nouă ori, atunci vom putea spune că suntem aproape chit.

El îi răspunse:

— Nobleţea inimii tale mă face să mă ruşinez de neghiobia inimii mele.

Se ridică în picioare. Din obraji începuse să-i dispară roşul acela oribil care bătea în violet. Se uită la creatura de pe jos, care-şi arunca umbra hidoasă şi diformă pe perete. Se uită apoi în jur, la bordeiul mic, cu mobilierul lui vechi şi becurile care pâlpâiau anemic.

— Mâncarea n-a avut nimic, îi spuse el, de parcă i-ar fi citit cele mai înspăimântătoare temeri. Nu ar fi otrăvit ceea ce intenţiona să… să mănânce.

Ea îi întinse pistolul, cu patul înainte. Roland îl luă, puse două gloanţe în locurile goale şi îl băgă înapoi în tocul de la şold. Prin uşa rămasă deschisă a bordeiului năvălea zăpada de afară. Crease deja o deltă albă în săliţa de la intrare, unde erau agăţate hainele lor din piele de căprioară. Bine măcar că se mai răcorise în cameră, că mai ieşise din căldura ca de saună.

— Cum ai ştiut? o întrebă el.

Susannah îşi aduse aminte de hotelul unde Mia îl lăsase pe Treisprezece Negru. Mai târziu, după ce ele plecaseră de acolo, Jake şi Callahan reuşiseră să intre în camera 1919, deoarece cineva le lăsase la recepţie un bilet şi

(dad-a-chee)

o cheie. Numele lui Jake şi propoziţia *Acesta este adevărul* fuseseră scrise pe plic cu acelaşi amestec de litere de mână şi de tipar. Era convinsă că, dacă ar fi avut la ea plicul acela şi ar fi comparat scrisul de pe el cu cel din biletul găsit în baie, ar fi descoperit că ambele fuseseră scrise de aceeaşi mână.

Jake mai povestise că recepţionerul de la Hotelul Plaza-Park din New York le spusese că mesajul le fusese lăsat de un bărbat purtând numele de Stephen King.

— Vino cu mine, îi ceru ea pistolarului. În baie.

3

La fel ca restul casei şi baia părea acum mult mai mică, aproape cât o debara. Cada veche era acoperită cu pete mari de rugină, iar pe fund

avea un strat subţire de murdărie. Părea că nu mai fusese folosită de…

Adevărul e că părea că nu fusese folosită *niciodată*. Duşul era înfundat cu rugină. Tapetul roz doar cu puţină vreme înainte era acum cenuşiu şi jegos şi coşcovit ici şi colo. Fireşte că niciun trandafir nu era pictat pe el. Oglinda era tot acolo, dar o crăpătură lungă o străbătea în diagonală şi Susannah mulţumi cerului că nu-şi tăiase degetul când scrisese pe ea. Aburul de devreme dispăruse, dar cuvintele erau încă vizibile în stratul de murdărie: ODD LANE şi dedesubt DANDELO.

— E o anagramă, explică ea. Vezi?

Pistolarul examină cuvintele, apoi scutură din cap oarecum ruşinat.

— Nu-i vina ta, Roland. Sunt literele noastre, nu cele cu care eşti tu obişnuit. Crede-mă când îţi spun că e o anagramă, adică literele s-au amestecat ca să formeze un alt cuvânt. Sunt convinsă că Eddie şi-ar fi dat imediat seama. Habar n-am dacă e vorba de umorul macabru al lui Dandelo, ori dacă există anumite reguli cărora creaturile de soiul lui trebuie să li se supună. Important e că ne-am dat seama în timp util, cu puţin ajutor din partea lui Stephen King.

— *Tu* ţi-ai dat seama, o contrazise el. Eu aveam treabă să mor de râs.

— Amândoi am fi putut muri de râs, spuse Susannah. Tu ai fost puţin mai vulnerabil pentru că ai un simţ al umorului… iartă-mă că-ţi spun, Roland… ai un simţ al umorului niţeluş cam pueril.

— Sunt conştient de asta, răspunse el ursuz.

Îi întoarse brusc spatele şi ieşi din încăpere.

Atunci lui Susannah îi trecu prin minte un gând absolut îngrozitor, iar clipele până la revenirea pistolarului i se părură o veşnicie.

— Roland, e…

El dădu din cap, zâmbind uşor.

— E tot mort. Ai tras bine, Susannah. Dar am simţit nevoia să mă conving.

— Mă bucur că ai făcut-o, spuse ea simplu.

— Stă Ete de pază. Dacă *ar fi* să se întâmple ceva, sunt convins că ne va anunţa.

Se aplecă şi ridică biletul de pe jos şi încercă să descifreze ce scria pe spatele lui. Nu avu nevoie de ajutor decât ca să priceapă ce era acela *dulăpior cu medicamente*.

— „Ţi-am lăsat ceva.” Te-ai uitat să vezi despre ce e vorba?

Susannah clătină din cap.

— N-am avut vreme.

— Unde-i acest dulăpior cu medicamente?

Îi arătă oglinda şi când pistolarul o dădu la o parte, se auzi un vaier lung şi ascuţit de balamale ruginite. Da, erau câteva rafturi acolo, însă, în locul flacoanelor cu pastile şi poţiuni pe care şi le imaginase Susannah, nu erau decât două sticluţe maronii, la fel ca aceea de pe

măsuţa din sufragerie, plus o cutie care ei i se părea a fi plină cu dropsuri de tuse de pe vremea faraonilor. Tot acolo se afla şi un plic. Roland îl luă şi i-l dădu ei să îl citească. Pe el, cu aceleaşi litere de mână şi de tipar, era scris:

Infante Roland de Gilead
Susannah din New York

Mi-aţi salvat viaţa
V-am salvat-o şi eu pe a voastră
Toate datoriile sunt plătite.

S.K.

— Infante? întrebă nedumerită Susannah. Cuvântul ăsta înseamnă ceva pentru tine?

El dădu din cap.

— În Limba Nobilă „infante* înseamnă un cavaler, sau un pistolar, care şi-a dedicat întreaga viaţă unei meniri. Este un termen protocolar, venit din vremuri străvechi. Trebuie să pricepi că nu l-am folosit niciodată deoarece înseamnă „divin", „ales de ka". Nu m-am gândit de mult timp la mine însumi în termenii aceştia.

— Dar *tu* eşti acest Infante Roland?

— Poate că am fost pe vremuri. Acum suntem mai presus de formularea asta. Mai presus de ka.

— Dar suntem tot pe Calea Grinzii.

— Da.

Urmări cu degetul ultimul rând scris pe plic: *Toate datoriile sunt plătite.*

— Deschide-l, Susannah. Vreau să văd ce-i înăuntru.

Şi Susannah îl deschise.

4

În plic era o fotocopie a unui poem de Robert Browning. King scrisese numele poetului cu caligrafia lui ciudată chiar deasupra titlului. În anii de colegiu, Susannah citise câteva dintre monologurile dramatice ale lui Browning, însă de poemul acesta nu auzise niciodată. Cu toate acestea era *extrem* de familiarizată cu subiectul. Titlul era „Infantele Roland la Turnul Întunecat sosit-a". Structura era narativă, rima era specifică baladei (a-b-b-a-a-b) şi avea treizeci şi patru de stanţe, numerotate cu cifre romane. Cineva – foarte posibil King – încercuise stanţele I, II, XIII, XIV şi XVI.

— Citeşte-le pe cele însemnate, şopti gâtuit Roland. Nu înţeleg decât câte un cuvânt ici şi colo şi vreau să ştiu ce scrie acolo. Foarte mult

vreau să ştiu.

— Stanţa întâi, începu Susannah.

Dar se opri imediat ca să-şi dreagă glasul, îşi simţea gâtul uscat. Afară vântul urlă din nou, iar becul chior şi acoperit cu muşte moarte din tavan pâlpâi speriat.

Întâi gândirăm c-amăgiri sunt toate,
Vorbele spuse de-un schilod ca el,
Cărunt, cu ochii răi, privind mişel,
Cum i-ascultam minciunile sfruntate.
Cu râsu-ascuns sub buzele-i strâmbate
Se veselea când m-osândea-n ăst fel.

— Collins, spuse Roland. Cine a scris vorbele astea s-a referit la Collins! La fel cum King s-a referit la ka-tet-ul nostru în poveştile lui! „Minciunile sfruntate”! Da, chiar aşa ne-a minţit!

— Nu Collins, îl contrazise Susannah. Dandelo îl chema.

Roland dădu din cap:

— Ai dreptate. Dandelo. Citeşte mai departe.

— Bine. Stanţa a Doua:

Cu-al său toiag, ce ar fi vrut să facă?
Ce, dacă nu să stea, viclean, pândind
Drumeţii care-apar şi-ademenind
Cu sfaturi calpe? Râs de ţeastă seacă
Ar fi-nălţat, cu cârja lui buimacă
În praf chiar epitafu-mi mâzgălind.

— Ţi-minteşti bastonul lui şi cum şi-l agita în aer? o întrebă Roland.

Fireşte că îşi amintea. Însă drumul fusese acoperit de zăpadă, nu de praf. În rest, totul semăna. *În rest, totul era descrierea fidelă a celor ce li se întâmplase lor.* Iar gândul acesta o făcu să se înfioare.

— Poetul acesta este din vremurile tale? vru să ştie Roland. Din *când*-ul tău?

Ea clătină din cap.

— Nici măcar din ţara mea nu este. Şi a murit cu vreo şaizeci de ani înainte de *când*-ul meu.

— Cu toate astea, trebuie că a văzut ce ni s-a întâmplat nouă mai adineaori. Sau ceva asemănător.

— Da, sigur că da. Iar Stephen King cunoştea poemul.

Şi o străfulgeră o bănuială mult prea clară, mult prea intensă ca să nu reprezinte purul adevăr. Se uită şocată la Roland.

— Poemul ăsta l-a făcut pe King să-ţi scrie povestea. *Din el s-a inspirat!*

— Aşa crezi tu?

— Da!

— Şi totuşi acest Browning trebuie că *ne*-a văzut.

Susannah nu ştia răspunsul. Totul era mult prea aiuritor. Ca atunci când încerci să înţelegi cine a apărut mai întâi: oul sau găina. Sau ca atunci când te rătăceşti într-un labirint cu oglinzi. O luase cu ameţeală.

— Haide, Susannah, citeşte-mi următoarea stanţă însemnată! Citeşte stanţa ics-i-i-i.

— Adică Stanţa Treisprezece, zise ea.

Cât despre iarbă, păr rar de lepros
Părea, cu fiecare fir uscat
Ţâşnit din mâl, cu sânge frământat.
Şi orb, şi ţeapăn, doar piele şi os,
Stătea un cal, năuc şi răpciugos,
Din herghelia dracilor scăpat.

— Acum îţi voi citi Stanţa Paisprezece.

Viu să fi fost? Mai sigur mort părea
Cu carnea-n ghionturi pe grumaz fâşie,
Cu ochii-nchişi sub coama ruginie;
Hâd si-obidit cum nu se nimerea
Prea des, în mine ura o trezea;
Rău îl credeam, plătind prin agonie.

— Lippy, spuse pistolarul, făcând un semn cu degetul peste umăr. Ea e hâdă şi are pielea umflată şi jupuită şi ochii orbi. Însă este iapă, nu cal.

Susannah nu-i răspunse. Nici nu era nevoie. Bineînţeles că despre Lippy era vorba: oarbă şi costelivă, cu grumazul ros de bube până în carne vie. *Îi o pocitanie cum nu s-a mai văzut, ştiu bine*, spusese bătrânul… creatura cu *înfăţişare* de bătrân. *Haidi-hai, gloabă proastă ce eşti, chizdă bătrână şi rahitică, lepră pă patru picioare!* Şi uite aici, negru pe alb, un poem scris cu mult înainte de naşterea lui sai King; cu optzeci, poate chiar o sută de ani înainte: *…Şi orb, şi ţeapăn, doar piele şi os, /Stătea un cal, năuc şi răpciugos.*

— Ieşită să ne servească direct din herghelia iadului! spuse Roland rânjind amar. Şi, deşi nu a purtat vreodată zăbală şi frâu, o vom vedea purtându-l în spinare pe diavol înainte ca locul acesta să-l părăsim.

— Nu. Nu o vom vedea.

Gâtul i se uscase îngrozitor de tare. Îi era sete, dar îi era mult prea teamă să bea lichidul care curgea la robinetele acestui loc dezgustător.

Curând vor ieşi din casă şi îşi va topi puţină zăpadă. Până atunci va trebui sa rabde.

— De ce zici asta?

— Pentru că a plecat. A fugit prin viscol atunci când i-am ucis stăpânul.

— De unde ştii?

Susannah clătină din cap.

— Ştiu, pur şi simplu.

Căută următoarea strofă însemnată şi începu să citească:

— Stanţa a Şaisprezecea.

Nu el! Pe…

Şi se întrerupse.

— Susannah? De ce te-ai oprit? o întrebă pistolarul.

Apoi ochii îi poposiră asupra cuvântului următor pe care îl putea citi chiar dacă era scris cu litere „englezeşti”.

— Continuă, şopti el stins.

— Eşti sigur?

— Citeşte. Vreau să aud.

Susannah îşi drese iarăşi glasul şi repetă:

— Stanţa a Şaisprezecea.

Nu el! Pe Cuthbert l-am văzut, roşea
Sub părul lui de aur, ondulat,
Şi braţul i-l simţeam, iar strecurat
Pe sub al meu, în loc mă ţintuia.
Vai, noaptea-n care onoarea îşi pierdea!
Foc stins în suflet, sloi în loc lăsat.

— Despre Mejis e vorba, spuse Roland.

Îşi încleştase pumnii, dar Susannah nu credea că era conştient de asta.

— Scrie despre cum ne-am certat din pricina lui Susan Delgado. Iar după aceea prietenia noastră nu a mai fost la fel. Am dres-o cum am putut noi mai bine, dar nu, după aceea nu a mai fost deloc la fel.

— Nici nu cred că ar mai fi fost posibil, spuse ea şi-i întinse foile pe care era scris poemul. Ia-le tu. Ţi le-am citit pe cele însemnate. Dacă mai există acolo referiri despre drumul până la Turnul Întunecat, va trebui să te descurci singur. Cred că ai să poţi dacă ai să încerci să te concentrezi mai mult. În ce mă priveşte, eu nu vreau să mai aflu absolut nimic.

Dar se părea că Roland mai voia. Răsfoi paginile, căutând-o pe ultima. Foile nu erau numerotate, dar găsi cu uşurinţă sfârşitul după spaţiul gol de sub stanţa cu numărul XXXIV. Dar, înainte de a se apuca să citească, se auzi iarăşi ţipătul acela înăbuşit. De data aceasta nu îl

mai puteau pune pe seama vântului care se domolise şi nu mai era nicio îndoială de unde venea.

— E cineva în pivniţă, zise Roland.

— Ştiu. Şi cred că ştiu cine este.

Pistolarul încuviinţă cu un semn din cap.

Ea îi căută privirea.

— Vezi cum se potriveşti totul? Ca un mozaic în care nu mai avem de aranjat decât ultimele piese.

Iarăşi ţipătul acela. Slab şi disperat. Ţipătul cuiva în pragul morţii. Ieşiră amândoi din baie cu pistoalele scoase. Dar Susannah nu credea că vor avea nevoie de ele de data aceasta.

5

Gândacul uriaş care luase chipul unui măscărici bătrân şi simpatic, pe nume Joe Collins, zăcea tot acolo unde îl lăsaseră, iar Ete se îndepărtase câţiva paşi de el. Susannah îl înţelegea perfect pe micuţ. Dandelo începuse să pută şi prin elitra lui intrată în descompunere începuse să se prelingă o mâzgă albă. Roland îi făcu semn bumblerului să stea de veghe în continuare.

Auziră din nou strigătul, chiar când intraseră în bucătărie. Şi era mai răsunător acum, dar în primele momente nu reuşiră să găsească nicio uşă care să dea spre pivniţă. Susannah înaintă cu grijă pe linoleumul murdar şi zgâriat, căutând vreun chepeng ascuns. Tocmai ce voia să-i spună lui Roland că nu descoperise nimic, când îl auzi strigând-o:

— Aici. În spatele cutiei reci.

Frigiderul nu mai era modernul Amana de mai devreme, cu dispozitivul pentru cuburi de gheaţă în uşă. În locul lui era acum unul vechi şi murdar cu congelatorul deasupra, într-o carcasă de forma unui butoi. Pe vremea când Susannah avea doar câţiva anişori şi răspundea la numele de Odetta, avusese un asemenea frigider rudimentar acasă, dar mama ei ar fi preferat să moară decât să-l vadă o zecime la fel de murdar. O sutime.

Roland îl dădu uşor la o parte pentru că Dandelo, monstru viclean ce fusese, îl urcase pe o platformă cu roţi mici. Susannah se îndoia că avusese parte de prea mulţi oaspeţi aici, în pustietatea Lumii de Capăt, dar îşi luase toate măsurile necesare pentru păstrarea secretelor lui oribile în caz că se întâmpla totuşi sa treacă cineva pe acolo. Şi probabil că, din când în când, îi mai ajungea în prag câte un om rătăcit. Însă doar câţiva dintre acei *folken*, posibil chiar nici unul, mai apucau să-şi vadă de drum după ce făcuseră popas la căsuţa de pe Odd Lane.

Treptele care duceau în pivniţă erau înguste şi abrupte. Roland

pipăi peretele şi dădu peste un comutator. Se aprinseră două becuri chioare: unul la jumătatea scării, iar celălalt jos, la subsol. Se auzi iarăşi strigătul, ca reaţie la lumina aceea fără vlagă. Strigăt plin de suferinţă şi de spaimă; strigăt fără cuvinte. Susannah se cutremură.

— Tu, cel de jos, arată-ţi chipul! Vino până la scară! strigă Roland.

Niciun răspuns. Afară vântul se înteţi din nou, urlând răguşit şi azvârlind cu putere zăpada în zidurile casei.

— Arată-te la faţă sau plecăm şi te lăsăm aici!

Locatarul pivniţei nu înaintă în lumina slabă, dar scoase un alt strigăt plin de nefericire şi groază şi (speriind-o pe Susannah) nebunie.

Pistolarul se uită la ea. Femeia dădu uşor din cap şi îi şopti:

— Ia-o înainte, îţi asigur eu retragerea dacă va fi cazul.

— Ai grijă la trepte să nu cazi, îi spuse şi el pe acelaşi ton coborât.

Ea dădu iar din cap şi îşi învârti mâna, imitându-i felul prin care îşi arăta nerăbdarea: *Haide, du-te, du-te!*

La vederea acelui gest, pistolarul schiţă un zâmbet uşor amuzat. Apoi începu să coboare scara, cu ţeava pistolului sprijinită de umărul drept. Pe Susannah aproape o apucă plânsul, căci i se părea că Roland semăna teribil de mult cu Jake Chambers în momentul acela.

6

Pivniţa era un adevărat labirint de lăzi şi butoaie şi tot felul de obiecte înfăşurate în cârpe şi agăţate în cârlige de tavan, a căror provenienţă Susannah nu voia câtuşi de puţin să o afle. Se auzi iar strigătul acela, amestec de suspin şi hohot. De deasupra lor veni urletul înăbuşit al vântului.

Roland făcu la stânga şi îşi croi drum în zig zag printre grămezile de lăzi, înalte cât un om. Susannah îl urma mai la distanţă, uitându-se mereu peste umăr. Era atentă şi la un eventual semnal de alarmă pe care l-ar fi dat Ete. Observă în treacăt etichetele diverse de pe lăzi şi cutii: firme de electronice, restaurante chinezeşti şi alte asemenea nebunii care nu aveau ce căuta în locul acela.

Îl văzu pe Roland că se opreşte.

— Lacrimi ale mamei mele, şopti el.

O singură dată îl mai auzise folosind expresia aceasta: atunci când dăduseră peste o căprioară căzută într-o viroagă. Bietul animal îşi rupsese cele două picioare din spate şi unul din faţă şi zăcea acolo privind la ei cu ochi orbi, mâncaţi de muşte.

Rămase pe loc până când pistolarul îi făcu semn să se apropie şi atunci se târî până la el împingându-se pe palme.

În colţul cel mai îndepărtat al pivniţei lui Dandelo – colţul de sud-est, bănuia ea, presupunând că nu-şi pierduse simţul direcţiei – se afla o celulă improvizată, asemănătoare celor din închisori. Uşa era din

bare de oţel încrucişate. Observă în apropiere aparatul de sudură pe care îl folosise Dandelo la confecţionarea ei… cu multă, foarte multă vreme înainte, judecând după stratul gros de praf de pe rezervorul cu acetilenă. În zidul din piatră era înfipt un cârlig în forma literei S, de care atârna o veche

(dad-a-chum, dad-a-chee)

cheie argintie, pusă în bătaie de joc atât de aproape de celulă. Prizonierul stătea lângă bare, cu mâinile murdare întinse spre ei. Era atât de înfiorător de slab, încât Susannah se duse cu gândul la fotografiile cu supravieţuitorii din lagărele naziste de concentrare: Auschwitz şi Bergen-Belsen şi Buchenwald – acuzaţii vii (sau aproape vii) la adresa omenirii în general. Îşi aminti cum le atârnau pe ei uniformele acelea în dungi şi îşi aminti de tichiile alea oribile; şi se cutremură amintindu-şi de ochii acelor prizonieri: strălucitori şi pe deplin conştienţi. N*e-am dori să nu ştim în ce hal am ajuns*, spuneau ochii aceia, *dar din nefericire nu se poate.*

Cam aceeaşi privire era şi în ochii lui Patrick Danville, care stătea cu mâinile întinse către ei şi scotea strigătele acelea tânguitoare şi nearticulate. Acum, că le auzea de foarte aproape, lui Susannah i se părea că seamănă cu nişte ţipete de pasăre tropicală din coloana sonoră a unui film de aventuri: *Ka-hiii, Ka-hiii, Ka-kuuu, Ka-kuuu!*

Roland luă cheia din cârlig şi se îndreptă spre uşa celulei. Danville îl apucă de cămaşă, iar pistolarul îl împinse. După părerea lui Susannah, gestul acesta fusese unul fără strop de mânie în el, dar făptura sfrijită din spatele gratiilor se retrase urgent, cu ochii scoşi din orbite de spaimă. Deşi părul îi era lung până la umeri, pe obraji avea doar o umbră de barbă – o idee mai deasă pe bărbie şi deasupra buzei superioare. Susannah îşi spuse că nu putea să aibă mai mult de şaptesprezece ani.

— Iartă-mă, Patrick, n-am vrut să te sperii, spuse Roland pe un ton nepăsător, vârând cheia în lacăt. Tu eşti Patrick, da? Patrick Danville?

Fără să scoată un singur cuvânt, amărâtul îmbrăcat în blugi incredibil de murdari şi o cămaşă cenuşie incredibil de mare (îi ajungea până la genunchi) se retrase şi mai mult, până în colţul celulei sale triunghiulare. Când ajunse cu spatele lipit de piatra rece a zidului, se lăsă încet să alunece, chiar lângă un obiect pe care Susannah îl bănuia a fi găleata în care îşi făcea nevoile. Cămaşa largă i se vârî între picioare atunci când îşi ridică genunchii până la chipul emaciat şi îngrozit. Când Roland deschise larg uşa fără balamale a celulei, Patrick Danville începu iarăşi să scoată ţipetele acelea ca de pasăre speriată, dar mult mai tare de data aceasta:

— *KA-HIII! KA-KUUU! KA-HIIIIII!*

Susannah scrâşni din dinţi: avea senzaţia că sunetele scoase de nefericit o zgâriau pe creier. Când Roland vru să intre în celulă,

băiatul scoase un zbieret şi mai răsunător şi începu să se dea cu capul de zid. Roland făcu imediat un pas înapoi. Danville încetă să se mai lovească, dar privirea pe carei-o aruncă străinului aceluia înalt era plină de spaimă şi neîncredere. Apoi îşi întinse iarăşi mâinile jegoase, cu degete lungi, ca şi cum ar fi cerut ajutor.

Neştiind cum să procedeze, Roland se uită la Susannah.

Ea se împinse cu putere în mâini şi ajunse de îndată în pragul celulei. Nefericita creatură cu chip de băiat scoase iarăşi chirăitul de pasăre speriată şi-şi încrucişă pe piept, în gest de apărare disperată, mâinile, care până mai adineaori implorau ajutor.

— Nu, scumpete.

Vorbise o Detta Walker pe care Susannah nu o mai auzise înainte şi nici nu îşi închipuise că există.

— Nu, scumpete. N-am dă gând să te vătămez cumvaşilea, că dacă voiam, îţi băgăm doi plumbi frumuşel în tărtăcuţă, cum făcui cu parşivu' ăl dân casă.

Observă o străfulgerare în ochii tânărului. Şi dădu din cap surâzând.

— Aşe vezi! Jupânu-i cum nu să poate mai *mort*! N-o să mai vie în veci aici-şa ca să te… ca să te ce? Ce-ţi făcu netrebnicu' ăla, Patrick, puiule?

De deasupra se auziră rafalele vântului, înăbuşite de grosimea zidurilor. Luminile pâlpâiră. Casa protestă la urgia de afară prin trosnete şi gemete.

— Ce-ţi făcu, dragu' meu?

Degeaba. Nu pricepea ce-l întreabă. Tocmai ce voia să se lase păgubaşă, când Patrick Danville se apuca cu mâinile de burtă şi îşi ridică colţurile gurii. Susannah îşi dădu seama că încerca să mimeze râsul.

— Te-a făcut să râzi?

Patrick, ghemuit în colţ, dădu viguros din cap. Apoi se strâmbă şi mai tare. Strânse pumnii şi-şi frecă obrajii, apoi ochii. Susannah observă că avea o cicatrice mică pe şaua nasului.

— Te-a făcut şi să plângi.

Patrick dădu iar din cap. Reluă pantomima cu râsul, ţinându-se de burtă şi prefăcându-se că hohoteşte; reluă pantomima cu plânsul, ştergând lacrimi invizibile de pe obraji; apoi adăugă un alt gest: îşi duse mâinile căuş la gură şi plescăi din buze.

Din spate, se auzi vocea lui Roland:

— Te-a făcut să râzi, te-a făcut să plângi, te-a făcut să mănânci.

Patrick scutură atât de violent din cap, că şi-l izbi din nou de zidul de piatră.

— *El* a mâncat, spuse Detta. Asta te căzneşti să zici? *Dandelo* a mâncat.

Patrick dădu înverşunat din cap.

— Te-a făcut să râzi, te-a făcut să plângi şi după aia o mâncat ce-o ieşit din tine. Că asta face el!

Patrick încuviinţă iarăşi, izbucnind în plâns. Începu să scoată nişte vaiete nearticulate. Susannah înaintă încet în celulă, împingându-se în palme, gata să se retragă dacă băiatul ar fi început din nou să se dea cu capul de pereţi. Dar nu a fost cazul. Ajunse lângă el, iar Patrick îşi lipi obrazul de pieptul ei şi plânse mai departe. Susannah se uită la Roland şi-i spuse din ochi că putea intra şi el.

Când tânărul îşi ridică fruntea, o privi cu adoraţie mută, ca de căţeluş.

— Linişteşte-te, îi spuse Susannah – Detta ieşise din scenă, fără îndoială epuizată de atâta cumsecădenie. N-o să-ţi mai facă niciun rău, Patrick. E mort, mort de-a binelea, nici că se poate mai mort. Acum te rog să faci ceva pentru mine. Vreau să deschizi gura.

Patrick clătină din cap. Teama reapăruse în ochii lui. Dar mai era ceva în ei, ceva ce o îndurera şi mai mult pe Susannah: ruşine.

— Ba da, Patrick, ba da. Deschide gura.

Băiatul scutură cu putere capul, iar părul lung şi slinos îi plesni obrajii.

Neînţelegând ce se întâmplă, Roland interveni:

— Ce vrei…

— Taci, îi ceru Susannah. Deschide gura, Patrick, şi arată-ne. Şi după aia o să te scoatem de aici şi niciodată Dandelo nu o să se mai hrănească din tine.

Patrick o privi cu implorare mută în ochi, dar Susannah era de neînduplecat. Într-un sfârşit, tânărul închise ochii şi deschise gura. Toţi dinţii erau la locul lor, dar nu şi limba. La un moment dat probabil că Dandelo se săturase de vorbele prizonierului său şi i-o smulsese din rădăcină.

7

Douăzeci de minute după aceea, Susannah şi pistolarul îl urmăreau din pragul bucătăriei pe Patrick Danville mâncând un castron cu supă. Cel puţin jumătate din ea curgea pe cămaşa lui cenuşie, dar Susannah nu se nelinişti; aveau supă din belşug, iar în singurul dormitor al bordeiului erau suficiente cămăşi cu care să se schimbe. Plus canadiana groasă a lui Joe Collins, atârnată în cui lângă uşă, canadiană pe care Patrick o va purta de acum înainte. Infăşuraseră ce mai rămăsese din Dandelo – cel care îşi spusese Joe Collins – în trei pături şi îl aruncaseră scârbiţi afară, în zăpadă.

— Dandelo a fost un vampir care se hrănea cu emoţii în loc de sânge, spuse ea. Sărmanul Patrick… Patrick a fost vaca lui. Sunt doua căi prin care te poţi hrăni dintr-o vacă: carnea sau laptele. Problema

cu carnea este că se termină după ce mănânci bucăţile mai bune, apoi pe cele mai puţin bune şi după ce faci o tocană din resturi. Dar dacă te limitezi doar la lapte, vaca te poate ţine o veşnicie… presupunând, desigur, că ai grijă să-i arunci din când în când ceva de mâncare.

— De câtă vreme crezi tu că a stat închis în pivniţă? o întrebă Roland.

— Nu ştiu, răspunse Susannah.

Însă îşi aminti de stratul gros de praf de pe rezervorul cu acetilenă, o, prea bine îşi aminti de el.

— De foarte multă vreme. Probabil că bietului băiat i s-a părut o eternitate.

— Şi l-a durut.

— Groaznic de tare. Probabil că la fel l-a durut şi atunci când Dandelo i-a smuls limba, deşi eu cred că l-a durut mai tare atunci când i-a băut emoţiile. Îl vezi şi tu în ce hal e.

Da, Roland vedea starea băiatului. Dar mai vedea şi altceva.

— Nu-l putem scoate afară pe vijelia asta. Chiar dacă îl înfofolim cu trei rânduri de haine groase, tot n-o să reziste.

Susannah era de aceeaşi părere. Însă mai era convinsă şi de alt lucru: *ea* nu mai putea rămâne înăuntru. Asta ar fi ucis-o.

Îi împărtăşi gândurile lui Roland, care spuse:

— O să ne adăpostim în şură până când se termină furtuna. O să ne fie frig, dar cred că vom avea două avantaje: s-ar putea să vină Mordred şi s-ar putea să se întoarcă Lippy.

— Şi ai să-i ucizi pe amândoi?

— Da, dacă pot. E ceva ce nu-ţi convine?

Susannah se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— În regulă. Haide să strângem ce vrem să luăm cu noi, pentru că n-o să avem foc la care să ne încălzim cel puţin două zile. Poate chiar patru.

8

Până la urmă a durat trei nopţi şi două zile până când viscolul se înecă cu propria lui furie şi îşi dădu duhul. În ziua a doua, cam pe la ceasul apusului, Lippy s-a întors şchiopătând din furtună şi Roland i-a înfipt un glonţ în capul cel orb. Mordred nu s-a arătat la faţă, deşi Susannah a avut senzaţia că-l simte prin apropiere în cea de-a doua noapte. Probabil că şi Ete l-a simţit, pentru că micuţul a rămas în pragul şurii, lătrând furios către ninsoarea deasă.

În tot timpul acesta, Susannah descoperi mult mai multe lucruri despre Patrick Danville decât se aştepta. Mintea băiatului fusese grav afectată de perioada de captivitate, dar aspectul acesta nu constituia o surpriză. Ce a uluit-o a fost capacitatea lui de refacere, chiar dacă în

anumite limite. Se întrebă dacă ea ar fi fost în stare să-şi revină după un asemenea calvar. Poate că talentul lui jucase un oarecare rol în grabnica lui însănătoşire. Căci văzuse cu ochii ei roadele acestui talent în biroul lui Sayre.

Dandelo îi dăduse prizonierului său strictul necesar de hrană, doar cât să-l ţină în viaţă; şi îl jefuise de emoţii în mod regulat: de două ori pe săptămână, uneori de trei, mai rar de patru. Şi mereu Patrick era convins că data următoare va muri. Abia în ultima vreme fusese scutit de cruzimea lui Dandelo, deoarece începuseră să treacă mult mai des oameni pe acolo. În noaptea aceea, după ce se culcară în fânul din pod, Roland îi spuse lui Susannah că el credea că victimele recente ale lui Dandelo fuseseră fugari din Le Casse Roi Russe sau din oraşul din împrejurimi. Susannah înţelegea pe deplin gândirea acelor refugiaţi: *Regele a plecat, aşa că haide să plecăm dracului de aici cât încă mai putem. Că Marelui Roşu i-ar putea veni ideea să se întoarcă şi a dat strechea în el, îi cântă sticleţii în cap, îi filează toate lămpile.*

Din când în când, Joe luase forma lui Dandelo în faţa prizonierului său şi se hrănise apoi cu spaima băiatului. Dar îşi dorea mai mult decât spaimă din partea vacii sale de muls. Susannah bănuia că fiecare emoţie are un gust aparte: ca şi cum într-o zi ai mânca friptură de porc, în alta friptură de pui, iar în a treia peşte la cuptor.

Patrick nu vorbea, dar putea să gesticuleze. De fapt putea să facă mult mai mult. Îşi dădură seama de asta atunci când Roland făcu o descoperire mai ciudată în cămara lui Dandelo. Pe raftul cel mai de sus se afla un teanc cu blocuri de desen supradimensionate, cu etichete pe care scria FOI MICHELANGELO PENTRU DESENUL ÎN CĂRBUNE. Nu aveau cărbune, dar lângă blocurile de desen găsiră un mănunchi de creioane Ebenhard-Faber #2, legate cu un elastic. Descoperirea aceasta era ciudată, deoarece cineva (cel mai probabil Dandelo) tăiase cu multă grijă toate radierele de la capetele tuturor acelor creioane şi le pusese într-un borcănel de conserve, alături de câteva agrafe pentru hârtie şi o ascuţitoare care semăna cu fluierele de pe partea inferioară a Orizelor din Calla Bryn Sturgis.

La vederea blocurilor de desen, o lumină se aprinse în ochii mohorâţi ai lui Patrick, care întinse mâinile către ele, scoţând ţipete insistente.

Roland se uită la Susannah, care ridică din umeri:

— Să-l vedem de ce e în stare. Deşi eu cam bănuiesc. Tu nu?

Se dovedi că era în stare de foarte multe. Talentul lui Patrick Danville era absolut uluitor. Iar desenele făcute de el îi ofereau toată vocea de care avea nevoie. Desena extrem de repede, cu evidentă plăcere. Nu părea câtuşi de puţin afectat de subiectele lucrărilor lui. Unul dintre desene îl înfăţişa pe Joe Collins dând cu barda în capul unui musafir naiv. Buzele lui erau încremenite într-un rânjet

satisfăcut. Lângă punctul de impact, băiatul scrisese **TROSC!** şi **PLEOSC!** cu litere mari, ca acelea din cărţile cu benzi desenate. Desenase deasupra capului lui Collins o bulă de dialog în care scrisese cuvintele **IA D-ACI, RAHAT CU OCHI CARE EŞTI!** În alt desen era chiar el, Patrick, lungit pe jos, incapabil să se mai mişte din cauza râsului redat cu desăvârşită acurateţe (fără a mai fi nevoie de interjecţiile **HA! HA! HA!** deasupra capului), în vreme ce Collins îl urmărea, cu mâinile în şolduri. Patrick dădu iute foaia şi făcu un alt desen în care Collins stătea în genunchi, cu o mână încleştată în părul băiatului şi cu buzele aproape de gura hlizită şi torturată a lui Patrick. Incredibil de repede, cu o mişcare iscusită, fără să ridice vârful creionului de pe foaia de hârtie, tânărul desenă o altă bulă deasupra capului bătrânului, în care scrise şapte litere şi un semn de exclamare.

— Ce zice acolo? vru să ştie Roland, fascinat.

— „PAPA bun!" îi răspunse Susannah, încet şi îngreţoşată.

Lăsând la o parte tema desenelor, se simţea în stare să-l urmărească ore întregi pe Patrick; de fapt, chiar asta a făcut. Viteza cu care se deplasa creionul pe foaia albă era incredibilă şi nici ei, nici pistolarului nu le trecu prin minte să-i ofere una din gumele de şters din borcănel, deoarece nu părea că ar fi avut nevoie. Din câte îşi putea da seama Susannah, băiatul ori nu făcuse nicio greşeală, ori înglobase eventualele greşeli în desenul propriu-zis, într-o manieră aproape – de ce să ne ferim de cuvinte dacă ele exprimă realitatea? –, într-o manieră aproape genială. Iar desenele lui nu erau nişte simple crochiuri. Nu, nici vorbă! Erau opere de artă finite. Ştia bine de ce va fi mai târziu în stare Patrick – acesta ori un alt Patrick dintr-una din lumile de pe Calea Grinzii – să facă cu pensula şi vopselele cu ulei, iar gândul acesta îi dădu frisoane. Ce aveau ei aici? Un Rembrandt fără limbă? Îşi dădu seama că băiatul era al doilea geniu debil mintal pe care-l întâlniseră în călătoria lor. Ba chiar al treilea, dacă-l punea la socoteală şi pe Ete, alături de Sheemie.

O singură dată se gândi Susannah la lipsa lui totală de interes faţă de radiere, însă o puse pe seama aroganţei creatorului. Nici nu-i trecu prin minte – şi nici lui Roland – că ar fi fost foarte posibil ca această mai tânără variantă a lui Patrick Danville să nu fi aflat de existenţa gumelor de şters.

9

Aproape de sfârşitul celei de-a treia nopţi, Susannah se trezi în fânul din pod, se uită la Patrick care dormea dus alături de ea şi coborî scara. Roland fuma o ţigară în pragul şurii şi privea afară. Ninsoarea încetase. O lună târzie îşi făcuse apariţia, transformând zăpada de pe Drumul Turnului într-un ţinut mirific, acoperit cu diamante. Aerul

nemişcat al nopţii era atât de geros, încât Susannah avu impresia că-i îngheaţă nasul pe dinăuntru. Din depărtare se auzea zgomotul stins al unui motor. Îl ascultă atentă şi i se păru că vine spre ei. Îl întrebă pe Roland dacă avea cumva idee despre cine era vorba şi ce anume însemna asta pentru ei.

— Cel mai probabil este robotul botezat Bill Bâlbâitu', care dă zăpada la o parte de pe drum, spuse pistolarul. S-ar putea să aibă o chestie din aia cu antenă pe cap, cum aveau Lupii. Mai ţii minte?

Normal că mai ţinea minte.

— S-ar putea să-i fi fost loial lui Dandelo, continuă Roland. Nu prea cred că-s multe şanse, dar am văzut lucruri mult mai ciudate. Vezi să ai o 'Riză la îndemână dacă ţi se pare că ar fi supărat. Eu o să am pistolul pregătit.

— Dar nu crezi că va fi nevoie să le folosim.

Voia să fie absolut sigură în această privinţă.

— Nu, zise Roland. Ba mai cred că o să ne transporte o parte din drum, poate chiar până la Turn. Sau măcar până la hotarul Ţinuturilor Albe. Şi ar fi foarte bine, pentru că băiatul e mult prea slăbit.

Lui Susannah îi veni în minte un lucru la care niciunul dintre ei nu se gândise până atunci.

— Pare foarte tânăr, spuse ea. Câţi ani crezi că are?

— În jur de şaisprezece, şaptesprezece. Dar s-ar putea foarte bine să aibă treizeci. În perioada când Grinzile au fost atacate, timpul s-a scurs într-un mod extrem de straniu, cu tot felul de salturi şi răsuciri. Crede-mă, am fost martor la asta.

— Oare Stephen King ni l-a scos în cale?

— Habar n-am, dar cu siguranţă că a ştiut de existenţa lui.

Făcu o pauză şi continuă apoi pe un cu totul alt ton.

— Ce aproape este acum Turnul! Simţi?

Da, simţea şi ea. Tot timpul. Uneori era ceva ca o vibraţie, alteori era un cântec, cel mai adesea erau amândouă. Deşi întregul bordei se transformase, fotografia Turnului nu dispăruse de pe peretele cămăruţei lui Dandelo. Măcar ea nu făcuse parte din glammer. Cel puţin o dată pe noapte Susannah îl vedea în vise, la fel ca în poza aia: înalt şi din piatră neagră, situat la capătul câmpului cu trandafiri şi conturându-se pe un cer crepuscular, agitat, pe care norii se revarsă în patru direcţii, de-a lungul celor două Grinzi rămase. Ştia ce cântau vocile acelea – *commala! commala! hai-commala-vino-vino!* –, însă nu credea că ei îi cântă. Nu, nici vorbă, niciodată; acesta era cântecul lui Roland, al lui şi numai al lui. Cu toate acestea începuse să spere că nu era neapărat obligatoriu ca ea să moară înainte de a ajunge la destinaţie.

Pentru că, în afară de Turn, mai visase şi altceva.

La mai puţin de o oră după răsăritul soarelui (drept la est, mulţumire multă-multă), un vehicul portocaliu – combinaţie între un camion şi un buldozer – apăru la orizont şi se îndreptă încet, dar hotărât, spre ei, aruncând zăpada pe troienele şi aşa înalte din partea dreaptă. Susannah bănui că, atunci când va ajunge la intersecţia dintre Drumul Turnului şi Odd Lane, Bill Bâlbâitu' (aproape cert conducătorul plugului) va face stânga împrejur şi va curăţa şi partea cealaltă a drumului. Poate că de regulă făcea un popas aici, nu pentru o cană cu cafea fierbinte, ci ca să-şi schimbe uleiul. Pe acoperişul cabinei era montat un difuzor din care veneau până la ei acordurile zbuciumate ale unui cântec rock-and-roll pe care Susannah îl mai auzise. Şi izbucni în hohote vesele de râs:

— „California Sun"! Grupul Rivieras! Of, ce *frumos* e!

— Dacă zici tu, spuse Roland indiferent. Ai grijă cu farfuria.

— Nicio grijă.

Patrick venise lângă ei. De când Roland găsise blocurile de desen şi creioanele în cămară, tânărul nu se mai despărţea de ele. Acum scrise un singur cuvânt şi-i întinse foaia lui Susannah, pentru că îşi dăduse seama că Roland nu prea cunoştea literele pe care le folosea el, indiferent cum le-ar fi desenat. Cuvântul din partea de jos a hârtiei era **BILL**. Deasupra fusese desenat Ete, în cele mai mici şi nostime amănunte, cu o bulă în care scria **HAM-HAM!** Patrick tăiase desenul cu două linii încrucişate pentru ca nu cumva Susannah să creadă că asupra lui îi atrăsese atenţia. Liniile alea aproape că-i frânseră inima, pentru că imaginea de sub ele părea a fi fost Ete în carne şi oase.

11

Plugul opri în faţa cocioabei lui Dandelo şi tot atunci se opri şi muzica de la difuzor, deşi motorul continua să funcţioneze. Cu mişcări greoaie, coborî din cabină un robot înalt (pe puţin de doi metri şi jumătate), cu capul lucitor, foarte asemănător cu Nigel, din Staţiunea Experimentală Arc 16, şi cu Andy din Calla Bryn Sturgis. Îşi îndoi braţele metalice, punându-şi mâinile (la fel de metalice) în şolduri, cu un gest care precis că i-ar fi amintit lui Eddie (dacă Eddie ar mai fi fost acolo, cu ei) de robotul C3P0, creat de George Lucas în „Războiul Stelelor". Nou-venitul vorbi cu o voce mult amplificată, care îşi rostogoli ecoul până departe, peste câmpurile de omăt:

— B-BUNĂ, J-J-JOE! CE F-F-F-FACI? CA-CA-CARE M-MAI E V-VI-VIAŢA T-T-TA?

Roland părăsi vastele apartamente ale recent repauzatei Lippy.

— Heil, Bill! îl salută el cu blândeţe. Zile lungi şi nopţi senine îţi doresc!

Robotul se întoarse. Ochii îi scăpărară scântei albastre. De

surprindere? se întrebă Susannah. În orice caz, nu părea a fi alarmat şi nici nu avea vreo armă la vedere. Dar ea observase deja antena ce se ridica din centrul capului, înălţându-se în spirală în lumina limpede a dimineţii – şi îşi spuse că, la nevoie, va reuşi s-o reteze cu o Oriză. Simplu ca bună-ziua, cum ar fi zis Eddie.

— Ah! exclamă robotul. Un pi… un pi-pi… un pi-pi-pi…

Ridică braţul cu două coate, în loc de unul singur, şi-şi trase una peste cap. Dinăuntru se auzi un fluierat slab – *Ţiiii!* – şi reuşi să termine cuvântul:

— Un pistolar!

Pe Susannah o umflă râsul. Nu se putea stăpâni. Făcuseră tot drumul ăsta infernal ca să dea de o variantă electronică a lui Porky Pig. *T-t-ta, t-t-ta, ast-ta-i tot, oameni buni!*

— Am auzit z-zvonuri prin ju-ju-ju-jur, spuse robotul ignorându-i râsetele. Tu eşti Ro-Roro-Ro-Roland de G-Gilead?

— Da, eu sunt, răspunse Roland. Tu cine eşti?

— William, D-746541-M, Robot de Întreţinere şi Multe Alte Aplicaţii. Joe Collins îmi zice B-Bill Bâl-Bâlbâitu'. Mi-mi-mi s-a prăjit un ci-ci-circuit pe u-undeva. L-aş putea repara, dar mi-a in-interzis să mă a-a-ating de el. Şi, pentru că e si-si-singurul om de pe aici… sau e-era…

Se întrerupse. Susannah auzi foarte clar păcănitul releelor dinăuntru şi *nu* se mai gândi că seamănă cu C3P0, ci cu Robby, robotul din *Planeta interzisă.*

Şi chiar atunci Bill Bâlbâitu' o înduioşa profund pentru că ridică o mână din metal la frunte şi făcu o plecăciune… însă nu către ea şi nici către Roland.

— Heil, Patrick D-Danville, fiu al S-S-Soniei! Mă bucur să v-văd că eşti lib-liber, mă bu-bu-bucur mult!

Şi, spre marea ei surprindere, Susannah detectă emoţie autentică în vocea lui Bill Bâlbâitu', bucurie reală. Drept care se simţi mai mult decât bine când lăsă 'Riza jos.

12

Au tăifăsuit în curte. Bill n-ar fi avut nimic împotrivă să intre în casă, căci instalaţia lui olfactivă era rudimentară. Oamenii, pe de altă parte, erau mult mai bine înzestraţi în această privinţă şi ştiau că bordeiul puţea de le muta nasul din loc; plus că nici căldura nu-i mai putea atrage înăuntru, deoarece şi focul, şi cuptorul se stinseseră demult. În orice caz, discuţia nu a durat mult. William, Robotul de Întreţinere (şi Multe Alte Aplicaţii), considerase creatura ce uneori îşi spunea Joe Collins drept stăpânul lui, pentru că nu exista nimeni altcineva care să revendice postul. În plus, Collins/Dandelo deţinea

toate codurile necesare.

— N-n-n-am putut s-s-să-i dau co-coco-codurile când mi le-a ce-ce-cerut, le explică Bill Bâlbâitu', d-d-dar pro-programul meu n-n-nu mi-a interzis să-i aduc a-a-aa-anumite manuale cu inf-informaţiile de ca-ca-care avea ne-nevoie.

— Ce minunată este birocraţia, comentă Susannah.

Bill le mai spuse că se ţinea departe de „J-Jo-J-Joe" cât de des (şi cât de mult) era în stare, deşi era obligat să vină atunci când trebuia să deszăpezească Drumul Turnului – sarcină prevăzută în programul lui – şi o dată pe lună ca să aducă provizii (în mare parte conserve) din locul pe care el îl numea „Federala". Totodată, era nespus de bucuros să-l revadă pe Patrick, care-i făcuse portretul. Se uita adesea la desenul tânărului (şi îşi făcuse multe copii). Dar, le mărturisi el, de fiecare dată când venea, era aproape sigur că nu-l va mai găsi pe Patrick – era aproape convins că tânărul va fi fost ucis şi azvârlit cu nepăsare, ca un gunoi, în pădurea dinspre locurile pe care el le numea „B-Bles-B-Blestemăţiile". Dar iată-l chiar aici, viu şi nevătămat, iar Bill era foarte bucuros.

— Că-Căci sunt dotat cu emo-emo-emoţii r-r-rudimentare, le explică el, pe tonul celui care îşi asumă un viciu.

— Adică, dacă vrem să ne execuţi ordinele, trebuie să avem şi noi cuvintele de cod? vru să se lămurească Roland.

— Da, sai, răspunse Bill Bâlbâitu

— *Rahat!* oftă Susannah, amintindu-şi de problemele identice avute cu Andy din Calla Bryn Sturgis.

— Ori-ori-orişicum, continuă Bill Bâlbâitu', d-dacă ar fi să fo-form-formulaţi ordinele ca sug-sug-sugestii, voi fi mai mult decât fer-feri-fer-fer…

Se plesni iarăşi peste cap. Şi fluieratul *Ţiiiii!* se auzi iar, dar parcă din zona pieptului şi nu a capului.

— …fericit să le îndeplinesc, încheie el.

— Prima mea sugestie este să-ţi repari bâlbâială asta afurisită, îi spuse Roland. Şi se întoarse uluit să vadă ce se întâmpla în spate. Patrick se prăbuşise în zăpadă, ţinându-se de burtă şi scoţând hohote sugrumate de râs. Ete ţopaia lătrând în jurul lui, dar fără intenţii războinice de data aceasta pentru că nu mai era nimeni prin preajmă care să-i fure veselia lui Patrick. Îi aparţinea doar lui de acum înainte. Lui şi celor care aveau norocul să o audă.

13

În pădurea de dincolo de răspântia deszăpezită, înspre locurile acelea pe care Bill le numea „Blestemăţiile", un adolescent, rebegit de frig în pieile murdare şi rupte cu care se înfăşurase, îi urmărea pe cei

patru din faţa cocioabei lui Dandelo. *Muriţi*, le ceru el în gând. *Muriţi, de ce nu vreţi să-mi faceţi hatârul ăsta şi să muriţi?* Dar ei nu voiau să-i facă acest hatâr, iar sunetele vesele ale râsetelor lor îi înfigeau mii de cuţite în inimă.

Mai târziu, după ce ei îşi încărcară toate lucrurile în cabina plugului lui Bill şi plecaseră de acolo, Mordred se furişă până la cocioabă. Avea de gând să rămână acolo cel puţin două zile, mâncând pe săturate din cămara lui Dandelo – şi mâncând şi altceva ce va regreta nespus mai încolo. Îşi va petrece zilele acelea odihnindu-se şi recăpătându-şi forţele, pentru că viscolul puternic aproape îl omorâse. Probabil că ura îl ţinuse în viaţă, asta credea el. Doar ura şi nimic altceva.

Sau, poate, Turnul.

Pentru că şi el îl simţea: vibraţia, cântecul. Dar ce Roland şi Susannah şi Patrick auzeau în gamă majoră, pentru Mordred suna într-una minoră. Iar acolo unde ei auzeau mai multe voci, el auzea una singură: vocea Tatălui său cel Roşu, care-i cerea să continue drumul. Care-i cerea să-l ucidă pe băiatul mut şi pe domniţa-mierlă şi, mai ales, pe pistolarul venit din Gilead – Tăicuţul cel Alb şi neiubitor care-l abandonase. (Acum, fireşte că îl abandonase şi Tăicuţul cel Roşu, dar gândul acesta nu-i trecuse niciodată prin minte.)

Şi, după ce îi va fi ucis pe toţi, îi promitea vocea şoptită, vor distruge împreună Turnul şi vor cârmui în portal pe vecie.

Aşa că Mordred mâncă, deoarece lui Mordred îi era fomică-mică. Şi Mordred dormi, deoarece lui Mordred îi era somnic-de-băiat-mic. Şi atunci când Mordred porni iarăşi pe Drumul deszăpezit al Turnului, îmbrăcat cu hainele groase din dulapul lui Dandelo şi trăgând după el o sanie pe care încărcase un sac cu provizii (majoritatea conserve), era deja un tânăr cam de douăzeci de ani, înalt şi chipeş ca un răsărit de soare. Singurele defecte ale formei lui omeneşti erau cicatricea din locul unde îl atinsese glonţul lui Susannah şi pata sângerie de pe călcâiul care foarte curând se va sprijini pe grumazul lui Roland.

PARTEA A CINCEA
CÂMPUL STACOJIU

CAN'-*KA NO REY*

I
RANA ŞI UŞA
(ADIO, DRAGA MEA)

1

În ultima zi a lungii lor călătorii, după ce Bill – doar Bill, fără „Bâlbâitu'" – îi lăsase lângă Federală, la hotarul Ţinuturilor Albe, Susannah începu să aibă crize tot mai dese de plâns. Le simţea când erau pe punctul de a se produce şi se îndepărta de ceilalţi pretextând că trebuie să se ducă în tufe ca să îşi facă nevoile. Iar acolo se aşeza pe vreo buturugă, sau pe pământul rece, îşi acoperea faţa cu mâinile şi îşi lăsa lacrimile să curgă în voie. Chiar dacă Roland bănuia ce se petrece cu ea – şi nu avea cum să nu-i vadă ochii înroşiţi după asemenea episoade – nu spuse nimic.

Vremea ei în Lumea de Mijloc – şi în Lumea de Capăt – se apropia de sfârşit.

2

Bill îi duse cu plugul lui portocaliu până la un hangar stingher şi lunguieţ din prefabricate, al cărui panou decolorat agăţat deasupra intrării anunţa:

Avanpost Federal 19
Paza Turnului
TRECEREA DINCOLO DE PUNCTUL ACESTA
ESTE STRICT INTERZISĂ!

Susannah presupunea că, teoretic, Avanpostul Federal 19 se afla tot pe Ţinuturile Albe din Empatica, dar aerul se încălzise considerabil pe măsura ce Drumul Turnului cobora spre şes, iar din stratul gros de zăpadă de pe jos nu mai rămăsese decât o pojghiţă. În faţă se vedeau pâlcuri negre de copaci, iar ea credea că vor ajunge curând în câmp deschis, asemănător preriilor din Vestul Mijlociu american. Mai erau acolo şi multe tufe, care probabil că în anotimpul cald erau pline cu fructe sălbatice – poate chiar cu rumeioare –, dar care acum erau desfrunzite şi-şi legănau crengile în vântul ce nu se mai oprea. De-o parte şi de alta a Drumului Turnului – din asfaltul căruia rămăseseră doar două făgaşe frânte – creşteau doar buruieni înalte care-şi scoseseră capetele din stratul subţire de omăt. Şi care şopteau în

adierea vântului un cântec pe care Susannah îl cunoştea foarte bine: *Hai-commala, haide, fata, călătoria ţi-e aproape gata.*

— Eu nu am voie să merg mai departe, le zise Bill, oprind motorul plugului şi amuţindu-l pe Little Richard în mijlocul cântecului. Nu vă fie cu supărare, aşa cum se zice în Ţinuturile de Hotar.

Călătoria lor durase o zi şi jumătate, iar în tot acest timp robotul îi delectase cu o selecţie din ceea ce el numea „şlagăre vechi". Unele dintre cântecele acelea nu i se păreau lui Susannah absolut deloc vechi; „Sugar Shack"{192} şi „Heat Wave"{193} se număraseră printre hiturile difuzate la radio atunci când ea se întorsese din vacanţa petrecută în Mississippi. E drept mai erau şi alte cântece pe care nu le auzise în viaţa ei. Muzica nu era înregistrată pe plăci sau benzi, ci pe nişte discuri superbe, argintii, cărora Bill le zicea „siidiiuri". Le introducea într-o fantă din bordul plin cu tot soiul de aparate al plugului, iar muzica se auzea din cel puţin opt difuzoare diferite. Îşi imagina că i-ar fi plăcut orice fel de muzică, dar o cuceriră mai ales două cântece noi. Unul era un rock vesel, intitulat „She Loves You". Celălalt, un cântec trist şi meditativ, purta titlul „Hey, Jude". Se părea însă că Roland îl mai auzise pe acesta din urmă, deoarece cânta şi el, cu toate că versurile lui erau altele decât cele ce se auzeau din difuzoarele plugului. Când se interesă de cele două cântece, Bill îi spuse că erau interpretate de un grup care se numea Gândacii.

— Ciudat nume pentru o formaţie rock, comentă Susannah.

Patrick, care stătea împreună cu Ete pe scaunul mic din spatele cabinei, o bătu uşor pe umăr. Se întoarse şi văzu că-i arăta desenul la care lucra atunci. Dar nu portretul încă neterminat al lui Roland trebuia ea să-l vadă, ci explicaţia de dedesubt: **BEATLES, nu Beetles**.{194}

— Oricum l-ai scrie, tot e un nume ciudat pentru un grup de rock, nu se lăsă convinsă Susannah.

Şi chiar atunci îi veni o idee:

— Patrick, tu m-ai atins?

Însă când băiatul se încruntă nedumerit, ridicând din mâini în semn de *Nu pricep ce vrei să spui,* ea reformulă întrebarea:

— Poţi să-mi citeşti gândurile?

El ridică din umeri, surâzând încurcat. Gestul lui părea a spune *Habar n-am.* Dar Susannah credea că Patrick avea habar. Credea că avea chiar foarte mult habar.

3

Ajunseră la Federală în jurul amiezii, iar Bill le servi un prânz pe cinste. Patrick îşi înfulecă porţia, apoi se trase la o parte şi, cu Ete încovrigat lângă picioarele lui, începu să-i deseneze pe ceilalţi aşezaţi

la masa din fosta cameră de zi a clădirii. Pereţii erau acoperiţi cu monitoare – mai mult de trei sute, după părerea lui Susannah. Probabil că fuseseră făcute să dureze mult timp, deoarece unele încă mai funcţionau. Pe câteva se vedeau colinele din jur, dar pe majoritatea ecranelor nu apăreau decât purici, iar pe unul singur erau nişte dungi care se rostogoleau una peste aha. Susannah era convinsă că dacă se va uita mai mult la liniile acelea o va lua cu ameţeala. Pe vremuri, le explică Bill, monitoarele cu purici difuzau imagini înregistrate de sateliţii care orbitau în jurul Pământului, însă camerele de luat vederi din aceştia se stricaseră demult. Ecranul cu dungile care se rostogoleau era mult mai interesant. Bill le spuse că, până în urmă cu câteva luni, pe monitorul acela se putea vedea Turnul Întunecat. Şi, pe neaşteptate, imaginea dispăruse, lăsând în locul ei doar liniile unduitoare.

— Nu cred că Regelui Roşu i-a plăcut să se vadă la televizor, le împărtăşi Bill părerea lui. Mai ales dacă ştia că va avea parte de musafiri. Nu mai doriţi încă un sandvici? Avem mâncare din belşug. Nu? Poate nişte supă? Nu mai vrei nimic, Patrick? Eşti prea slab, să ştii – mult, *mult* prea slab.

Patrick întoarse blocul şi le arătă un desen cu Bill care făcea o plecăciune în faţa lui Susannah, ţinând într-o mână o tavă cu sandviciuri frumos decorate şi cu o carafă cu ceai rece în cealaltă. Aidoma tuturor desenelor lui Patrick, nici acesta nu avea nimic de-a face cu caricatura, dar iuţeala cu care fusese făcut era de-a dreptul stranie. Susannah îl aplaudă entuziasmată. Roland zâmbi şi îl aprobă cu un gest scurt din cap. Patrick rânji cu gura până la urechi, însă tot cu dinţii încleştaţi pentru ca nimeni să nu-i vadă hăul negru din spatele lor. Apoi dădu pagina mai departe şi începu un nou desen.

— În spatele clădirii e un parc de maşini, le spuse Bill. Şi, chiar dacă nu mai merg toate, sunt convins că vom găsi destule în stare de funcţionare. Aş putea să vă aleg o camionetă cu tracţiune integrală, care, deşi nu vă pot asigura că va merge ca unsă, sunt convins că vă va duce până la Turnul Întunecat, adică la nici mai mult, nici mai puţin de o sută şi douăzeci de roţi de aici.

Susannah simţi o fluturare uriaşă în stomac. O sută douăzeci de roţi însemna cam o sută şaizeci de kilometri. Poate chiar mai puţin. Erau *aproape*. Înfricoşător de aproape.

— Să nu cumva să ajungeţi la Turn după lăsarea întunericului, continuă Bill cu sfaturile. Asta-i părerea mea, dacă e să iau în calcul noul locatar. Dar ce mai contează pentru nişte călători experimentaţi ca voi încă o noapte petrecută sub cerul liber? Eu zic că nu contează deloc! Dar chiar şi cu încă o noapte în plus pe drum (şi cu excepţia penelor de motor, care numai zeii ştiu când se pot întâmpla), vă veţi vedea destinaţia mâine, pe la jumătatea dimineţii.

Roland cântări mult în minte această idee. Susannah se văzu nevoită să-şi amintească să respire din când în când, pentru că o parte din ea simţea că se sufocă.

Nu sunt pregătită, spunea partea aceea. Dar mai era o alta, mai ascunsă – o parte din ea care-şi amintea fiecare nuanţă a visului care în fiecare noapte aducea noi şi noi detalii – care spunea altceva: *Nu-mi este scris să merg până acolo.*

În cele din urmă Roland zise:

— Mulţumesc, Bill. Cu toţii îţi mulţumim, dar îţi vom refuza generoasa ofertă. Şi dacă mă vei întreba din ce motiv am luat această hotărâre, nu aş şti ce să-ţi răspund. Doar că am sentimentul că mâine ar fi prea curând. De aceea cred că ar trebui să mergem pe jos tot restul drumului, exact aşa cum am ajuns până aici.

Trase adânc aer în piept şi-l expiră sonor.

— Nu sunt încă pregătit să ajung acolo. Nu tocmai.

Nici tu nu eşti pregătit, se minună Susannah. *Nici tu!*

— Am nevoie de încă puţin timp ca să-mi pregătesc cum se cuvine mintea şi inima. Poate şi sufletul.

Vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo foile cu poemul lui Robert Browning, lăsat anume pentru ei în dulăpiorul cu medicamente al lui Dandelo.

— Aici scrie ceva despre cum trebuie să ne amintim de trecut înainte de ultima luptă… sau de ultimul popas. Şi este foarte frumos spus. Şi poate că eu nu am nevoie decât „să chem din urmă un chip senin", aşa cum zice poetul. Nu ştiu, nu-mi dau seama. Dar, dacă şi Susannah e de acord, prefer să facem restul drumului pe jos.

— Susannah e de acord, şopti ea. Susannah crede că exact aşa ne recomandă doctorul. Singura nemulţumire a lui Susannah este că vă chinuiţi să o târâţi după voi ca pe o ţeavă de eşapament înfundată.

Roland îi aruncă un zâmbet recunoscător (chiar dacă distras): părea cumva să se fi îndepărtat mult de ea în zilele din urmă; apoi se întoarse către Bill.

— Nu se întâmplă să ai vreun cărucior pe care să îl trag? Pentru că trebuie să luăm cu noi parte din bagaje… şi mai este şi Patrick. Nu va fi în stare să meargă atât de mult pe jos.

Patrick păru indignat la culme. Îndoi un braţ, strânse pumnul şi îşi încorda muşchii. Rezultatul – cât un ou micuţ de gâscă pe bicepsul lui – îl stânjeni peste măsură şi lăsă iute mâna în jos.

Susannah surâse şi-l mângâie uşor pe genunchi.

— Nu fii trist, dulceaţă. Nu-i vina ta că ai fost atâta vreme închis în colivia aia, la fel ca Hansel şi Gretel în căsuţa vrăjitoarei.

— Sunt sigur că pot găsi ce mi-ai cerut, zise Bill. Ba chiar ştiu că am şi unul cu baterii pentru Susannah. Iar ce nu găsim, pot să vă fac eu. Nu va dura decât un ceas, cel mult două.

Roland făcea calcule în minte.

— Dacă pornim la drum când mai avem încă cinci ore de lumină, cred că vom reuşi să parcurgem vreo douăsprezece roţi până la apus. Iar după cinci zile vom ajunge la Turnul pe care l-am căutat întreaga-mi viaţă. Îmi doresc să mă apropii de el la ceasul amurgului, dacă va fi posibil, pentru că aşa l-am văzut mereu în visele mele. Tu ce zici, Susannah?

Şi vocea din adâncul ei îi şopti: *Patru nopţi. Patru nopţi cu vise. Ar trebui să fie destul. Poate mai mult decât destul.* Bineînţeles, ka se va vedea nevoit sa intervină. Dacă ieşiseră într-adevăr din sfera lui de influenţă, aşa ceva nu se va întâmpla. Dar Susannah ajunsese la concluzia că totul este în raza de acţiune a lui ka. Chiar şi Turnul Întunecat.

— Foarte bine, spuse ea cu o voce sfârşită.

— Patrick? îl întrebă Roland. Tu ce părere ai?

Patrick înălţă din umeri şi făcu un semn indiferent cu mâna în direcţia lor, abia ridicându-şi ochii din blocul de desen. Facem cum vreţi voi, zicea gestul lui. Susannah presupunea că Patrick pricepea prea puţin despre Turnul Întunecat şi îi păsa încă şi mai puţin. În fond, de ce să-i fi păsat? Tocmai ce scăpase cu viaţă din temniţa unui monstru şi burta îi era plină. Iar asta îi era de ajuns. Îşi pierduse limba, dar putea să deseneze după pofta inimii. Susannah era convinsă că, în mintea lui, ăsta era un schimb mai mult decât echitabil. Şi totuşi… şi totuşi…

Nici lui nu-i este scris să meargă. Nici lui, nici lui Ete, nici mie. Dar atunci, ce se va alege de noi?

Nu ştia, însă în mod straniu nu se simţea îngrijorată. Ka va decide. Ka şi visele ei.

4

O oră mai târziu, cei trei oameni, bumblerul şi Bill, robotul, stăteau în jurul unei căruţe transformate, ce părea o variantă puţin mai mare a Taxiului de Lux. Roţile înalte şi subţiri se învârteau ca un vis. Susannah era de părere că, până şi pe deplin încărcat, căruciorul ar fi fost ca fulgul de uşor, iar Roland l-ar fi putut trage fără nicio problemă, mai ales atunci când era odihnit. Sigur, atunci când vor merge la deal, îi va fi mai greu; însă vor consuma proviziile şi Taxiul de Lux II se va face mai uşor… plus că nu credea că vor mai avea multe dealuri de trecut. Ajunseseră într-o zonă de şes, în prerie; lăsaseră în urmă crestele împădurite şi acoperite cu zăpadă. Bill îi făcuse rost de un vehicul uşor de manevrat, mai degrabă asemănător cu un scuter decât cu o maşinuţă de golf. Se terminaseră zilele când era trasă de Roland („ca o ţeavă de eşapament înfundată”).

— Dacă mă mai lăsaţi încă o jumătate de oră, aş putea să dau la rindea zona asta, le spuse Bill, trecând cu cele trei degete ale mâinii lui metalice peste locul unde tăiase căruţa transformată acum în Taxiul de Lux II.

— Îţi mulţumim, dar nu este nevoie, îi zise Roland. Vom acoperi locul cu câteva piei, uite aşa.

Arde de nerăbdare sa pornească la drum, îşi spuse Susannah. *În fond, de ce nu? Şi eu abia aştept s-o luăm din loc.*

— Mă rog, fie cum doreşti, şopti Bill mâhnit. Probabil că nu îmi vine să mă despart de voi. Când voi mai avea ocazia să văd alţi sapienşi?

Nu-i răspunse nimeni. Pentru că nimeni nu ştia răspunsul.

— Acolo e o sirenă foarte puternică, mai zise el, arătând spre acoperişul Federalei. Nu ştiu ce dezastru ar fi trebuit să anunţe – poate scurgeri radioactive ori vreun atac – dar ştiu că sunetul ei ajunge până la o distanţă de cel puţin o sută de roţi. Mai mult chiar, dacă vântul bate din direcţia bună. Dacă îl văd pe cel despre care ziceţi că vă urmăreşte, ori dacă îl depistează cumva senzorii de mişcare care mai sunt în funcţiune, atunci am să declanşez sirena. Şi poate o veţi auzi.

— Mulţumim, îi spuse Roland.

— Dacă aţi merge cu o maşină, i-aţi lua-o mult înainte, insistă Bill. Aţi ajunge mai repede la Turn şi nu veţi da niciodată ochii cu el.

— Foarte adevărat, spuse Roland, care însă nu dădea niciun semn că ar fi avut de gând să se răzgândească.

Iar Susannah se bucură.

— Ce veţi face cu cel căruia îi ziceţi Tatăl cel Roşu al urmăritorului vostru? Dacă într-adevăr el stăpâneşte Can'-Ka No Rey?

Roland clătină din cap, nedorind să răspundă, deşi discutase această posibilitate cu Susannah. Se gândea că vor da ocol Turnului de la distanţă şi apoi se vor apropia de el prin spate, în aşa fel încât să nu fie observaţi de pe balconul unde era închis Regele Purpuriu. Apoi se vor furişa pe sub balconul acela, către uşă. Deocamdată era doar un plan. Până nu vedeau Turnul şi terenul din jur, nu aveau cum să ştie dacă era posibil să îl pună în aplicare.

— Mă rog, va curge apă dacă asta va fi vrerea Domnului, spuse robotul, cunoscut odinioară sub numele de Bill Bâlbâitu'. Cel puţin, aşa spuneau strămoşii. Şi poate ne vom revedea, dacă nu altundeva, atunci măcar în poiana de la capătul cărării. Presupunând că roboţii au voie acolo. Şi sper să fie aşa, pentru că m-aş bucura să mă reîntâlnesc cu vechi cunoscuţi de-ai mei.

Părea atât de nefericit, că Susannah ridică braţele spre el, fără să se gândească la absurditatea gestului de a îmbrăţişa un robot. Dar el o strânse în braţe şi ea, la rândul ei, îl strânse în braţe – cu destul de multă ardoare. Bill compensa ostilitatea şi viclenia lui Andy, din Calla

Bryn Sturgis. Şi măcar pentru atâta lucru, dacă nu şi pentru altele, tot merita să fie îmbrăţişat. Când braţele din oţel cu titan ale robotului se strânseră în jurul ei, lui Susannah îi trecu prin minte că ar putea s-o frângă în două fără pic de efort. Dar nu se întâmplă nimic. Atingerea lui Bill era cum nu se poate mai tandră.

— Zile lungi şi nopţi senine! Bill, îi ură ea. Îţi dorim cu toţii să-ţi meargă bine.

— Îţi mulţumesc, doamnă, spuse el, lăsând-o uşurel jos. Vă mulţu-m-mulţu, mulţu-mulţu, m-m-m…

Se plesni iar peste cap, producând fluieratul răsunător: *Ţüüü!*

— Vă mulţumesc din toată inima. Să ştiţi că mi-am reparat bâlbâială, nu vă mint, zău, dar, aşa cum v-am spus, nu sunt cu totul lipsit de emoţii.

5

Patrick îi surprinse pe amândoi, când merse pe jos aproape patru ore pe lângă scuterul electric al lui Susannah. Apoi obosi şi se urcă în Taxiul de Lux II. Erau atenţi să audă sirena vestindu-i că Bill îl văzuse pe Mordred (sau că aparatura încă funcţională din Federală îl detectase), dar nu auziră nimic, cu toate că vântul bătea înspre ei. Pe la amurg văzură ultimele petice de zăpadă. Terenul devenea tot mai plat, alungindu-le mult umbrele în faţă.

Când făcură popas pe timpul nopţii, Roland se ocupă cu strângerea vreascurilor pentru foc, iar Patrick, care moţăise în ultima parte a drumului, se deşteptă mort de foame şi înfulecă o porţie enormă cu crenvurşti şi iahnie de fasole. (Văzând cum fasolea dispare cu viteză în gura fără limbă a băiatului, Susannah îşi spuse că, atunci când îşi va pune jos capul obosit, va trebui să aibă grijă să se culce în contra vântului faţă de locul unde va dormi el.) Şi ea, şi Ete mâncară bine, dar Roland abia dacă se atinse de farfuria lui.

Când cina luă sfârşit, Patrick vru să se apuce de desenat, dar se opri, privind încruntat la vârful creionului. Apoi întinse mâna către Susannah. Ea înţelese imediat despre ce era vorba şi scoase borcănelul din traista cu lucruri personale pe care o purta pe umăr. Îl ţinea la ea, pentru că nu aveau decât o singură ascuţitoare şi se temea ca nu cumva Patrick să o piardă dacă i-ar fi dat-o lui în grijă. Fireşte că Roland i-ar fi putut ascuţi creionul cu cuţitul lui, dar asta ar fi schimbat cumva calitatea vârfului. Întoarse borcănelul cu fundul în sus, împrăştiind în palma făcută căuş radiere şi agrafe şi ascuţitoarea. I-o întinse lui Patrick, care îşi ascuţi creionul cu câteva rotiri rapide, i-o înapoie şi începu imediat să deseneze. Susannah privi lung la gumiţele roz şi se întrebă iarăşi pentru care motiv se obosise Dandelo să le taie din capetele creioanelor. Ca să-şi bată joc de băiat? Dacă

asta îi fusese intenţia, nu-i reuşise. Poate peste nişte ani, atunci când vor mai rugini puţin conexiunile acelea absolut sublime dintre creierul şi degetele lui Patrick (atunci când lumea mică, dar genială în mod incontestabil, a talentului său va fi mers mai departe), atunci abia s-ar putea să aibă nevoie de radiere. Deocamdată, însă, chiar şi greşelile lui constituiau surse de inspiraţie.

Nu petrecu prea multă vreme desenând. Când Susannah îl observă cum moţăie aplecat deasupra hârtiei, în strălucirea portocalie a amurgului târziu, îi luă blocul de desen din degetele docile, îl duse la culcare în spatele căruţului, îl înveli bine cu piei de căprioară şi îl sărută pe obraz.

Mai mult adormit, Patrick întinse mâna şi atinse buba inflamată de lângă gura ei. Susannah tresări, dar nu se mişcă de sub atingerea lui blândă. Buba făcuse iarăşi coajă, dar îi zvâcnea dureros. În ultima vreme o durea şi sa zâmbească. Mâna de pe obrazul ei căzu: Patrick adormise.

Ieşiseră stelele, iar Roland le privea fascinat.

— Ce vezi acolo? îl întrebă ea.

— *Tu* ce vezi? îi întoarse el întrebarea.

Susannah ridică ochii la peisajul celest.

— Păi, se văd Steaua Bătrână şi Mama Bătrână, dar par a se fi deplasat mai către vest. Şi aia de acolo – o, Dumnezeule!

Se opri cât să-i ia obrajii în palme (obraji pe care ea nu văzuse niciodată o barbă adevărată, ci doar ţepi mici, dându-i un aspect neîngrijiţi) şi să-l întoarcă în direcţia în care privise ea.

— Constelaţia aia nu era acolo când am plecat noi de la Marea Vestului, ştiu sigur că nu era. Aia e din lumea *noastră*, Roland! Carul Mare, aşa îi spunem!

Pistolarul dădu din cap.

— Cărţile din biblioteca tatălui meu spuneau că, pe vremuri, s-a aflat şi pe cerul lumii noastre. Noi o numeam Carul Lydiei. Şi iat-o din nou.

Se întoarse surâzând spre Susannah.

— Este un alt semn al vieţii şi renaşterii. Cât venin trebuie să simtă în inimă Regele Purpuriu când ridică ochii din închisoarea lui de pe balcon şi o vede străbătând iarăşi cerul!

6

La scurtă vreme după aceea Susannah adormi. Şi visă.

7

Este din nou în Central Park, sub un cer cenuşiu, din care cad iarăşi primii fulgi de nea. Colindătorii din apropiere nu cântă nici „Noapte de vis şi nici „O, ce veste minunată”, ci Cântecul Orezului: „Verde, orezul, verde,/N-are cine să-l dezmierde,/Hai, hai, hai, commala!” Îşi scoate căciula, temându-se ca nu cumva să se fi schimbat ceva, dar pe ea sunt brodate aceleaşi cuvinte: CRĂCIUN FERICIT şi se simte mai liniştită.*

Se uită în jur şi îi vede pe Eddie şi Jake, zâmbindu-i cu gurile până la urechi. Nu au nimic pe cap, pentru că din căciulile lor a fost făcută căciula ei. Le-a îngemănat *căciulile.*

Eddie poartă un hanorac pe care scrie BEAU DOAR NOZZ-A-LA!

Jake poartă unul care zice CONDUC DOAR MARCA TAKURO SPIRIT!

Nimic din toate astea nu este nou; dar cu siguranţă este nou ceea ce vede în spatele lor, lângă o alee care duce spre Fifth Avenue. O *uşă, cam de vreo doi metri înălţime, din lemn tare, de eucalipt, după cum arată. Clanţa este din aur masiv, iar pe ea este filigranat un simbol pe care domniţa pistolar îl recunoaşte: două creioane încrucişate. Marca Ebenhard-Faber #2, de bună seamă. Cu gumele de la capete tăiate.*

Eddie ţine în mâini o cană cu ciocolată fierbinte. Perfectă, mit schlag *deasupra şi cu nucşoară presărată în spuma albă.*

— Poftim, îi spune el, ţi-am adus ciocolată caldă.

Nu ia în seamă cana întinsă spre ea. Nu-şi poate lua ochii de la uşă.

— Seamănă cu cele de pe plajă{195}*, nu-i aşa? îl întreabă ea.*

— Da, răspunde Eddie.

— Nu, răspunde Jake în acelaşi timp.

— O să-ţi dai singură seama, spun ei în cor, râzând încântaţi unul la altul.

Trece pe lângă ei. Se apropie de uşă. Pe uşile prin care Roland îi adusese în lumile lui fuseseră scrise cuvintele PRIZONIERUL *şi* STĂPÂNA UMBRELOR *şi* UCIGAŞUL. Pe aceasta se văd simbolurile . Şi sub ele:

ARTISTUL

Se întoarce, dar vede că băieţii au dispărut.

A dispărut şi Central Park

Acum în faţă are ruinele din Lud. Ţinuturile pustii.

O *adiere rece şi tristă îi aduce la ureche patru şoapte:* Nu mai e timp… grăbeşte-te…

8

Se trezeşte brusc, cu inima în gât, spunându-şi: *Trebuie să-l părăsesc… şi cel mai bine ar fi s-o fac înainte de a vedea la orizont Turnul*

lui cel Întunecat. Dar unde să mă duc? Şi cum să-l las să se lupte cu Mordred şi cu Regele Purpuriu doar cu Patrick alături?

Gândul acesta o făcu să-şi dea seama de o crudă realitate: în eventualitatea unei confruntări, cu siguranţă că Ete îi va fi de mai mult folos lui Roland decât bietul Patrick. Bumblerul îşi demonstrase curajul în repetate rânduri şi ar fi fost demn de titlul de *pistolar*, cu condiţia să fi avut un pistol şi o mână cu care să-l folosească. În vreme ce Patrick… ei bine, cum să zicem… Patrick era un erou al desenului. Mai rapid ca fulgerul, nici vorbă… dar cât prăpăd să faci într-o luptă înarmat doar cu un creion Eberhard-Faber, chiar şi cu unul *foarte* ascuţit…

Se ridicase în capul oaselor. Roland, care stătea de pază, sprijinit de scuterul ei, nu observase că se trezise. Foarte bine. Nici nu-şi *dorea* s-o observe. Asta ar fi dat naştere la întrebări. Se culcă la loc, trăgând pieile peste ea şi amintindu-şi de prima lor vânătoare: cum căpriorul alergase drept către ea şi cum îl decapitase cu o Oriză. Îşi aminti şuieratul farfuriei prin văzduhul rece, şuierat produs de accesoriul acela mic de pe fundul ei, accesoriu care semăna atât de mult cu ascuţitoarea lui Patrick. Se gândi că îşi aminteşte de toate astea pentru că mintea ei încearcă să facă o anumită conexiune, însă era mult prea istovită ca să înţeleagă despre ce anume era vorba. Şi poate se şi străduia prea mult. Şi ce să facă în privinţa asta?

Dar de un lucru era *sigură*. Îl ţinea minte din Calla Bryn Sturgis. Simbolurile de pe uşa din vis alcătuiau cuvântul NEDESCOPERITĂ.

Nu mai e timp. Grăbeşte-te.

A doua zi începură crizele de plâns.

9

Încă mai erau destule tufe în spatele cărora să se retragă ca să-şi facă nevoile (şi să-şi plângă lacrimile atunci când nu şi le mai putea stăpâni), dar terenul devenea tot mai plat şi mai deschis. Pe la amiază, în cea de-a doua zi, Susannah observă ceva ce i se păru a fi un nor negru de furtună care se deplasa departe, în zare. Numai că cerul era în întregime senin. Apoi pata aceea mare şi întunecată începu să se mişte într-un mod care nu avea nimic de-a face cu plutirea norilor. I se tăie răsuflarea şi îşi opri imediat scuterul electric.

— Roland! îl strigă ea. Uite acolo! O turmă de bivoli! Sau de bizoni! Cum te văd şi cum mă vezi!

— Aşa le spui tu? se interesă Roland, fără prea mult interes. Noi le ziceam „bannock” în *când*-ul lui odată ca niciodată. E o turmă măricică, într-adevăr.

Patrick stătea în spatele Taxiului de Fitze II, desenând cu furie. Îşi sprijini creionul de podul palmei şi începu să haşureze cu vârful

înclinat. Susannah avea impresia că-i vine în nări praful ridicat de copitele bizonilor – tot mai mult şi tot mai mult, pe măsură ce desenul băiatului prindea contur. Deşi i se părea că el mutase turma mai aproape cu zece, cincisprezece kilometri; sau poate vederea lui era mult mai ageră decât a ei. Era foarte posibil. În orice caz, i se limpeziră şi ei ochii şi reuşi să vadă mai clar animalele. Capetele lor miţoase. Ba chiar şi ochii lor negri.

— De o sută de ani nu s-au mai văzut în America bizoni de dimensiunile astea, spuse ea.

— Da?

Acelaşi interes politicos. Apoi:

— Cred că sunt destul de mulţi prin părţile astea. Dacă vreun tet dintre ei se apropie şi ne intră în bătaia pistoalelor, aş zice să doborâm câţiva. Ar fi bine să mâncăm ceva carne proaspătă care să nu fie de căprioară. Tu ce zici?

Îi răspunse cu un zâmbet. Roland îi zâmbi şi el. Iar ea îşi dădu din nou seama că, nu peste multă vreme, nu îl va mai vedea pe omul acesta pe care-l crezuse miraj sau demon, înainte de a ajunge să-l cunoască an-tet şi dan-dinh. Eddie murise. Jake murise. Şi în curând ea se va despărţi pentru totdeauna de Roland de Gilead. Prin moartea lui? A ei?

Ridică ochii spre soarele strălucitor, dorind să-l facă să creadă că razele lui sunt responsabile pentru lacrimile care-i curgeau pe obraji. Şi porniră mai departe, spre sud-est, prin ţinuturile acelea întinse şi pustii, îndreptându-se către bătaia tot mai puternică de inimă care era Turnul, aflat la confluenţa tuturor lumilor şi a timpului însuşi.

Du-dum, du-dum, du-dum.

Hai-commala-haide, iată, călătoria-i gătată.

În noaptea aceea a făcut ea prima de pază şi l-a trezit pe Roland după câteva ceasuri.

— Mi se pare că-i pe undeva pe acolo, îi zise ea, cu mâna întinsă către nord-vest.

Nu trebuia să-i rostească numele: numai despre Mordred putea fi vorba.

Toţi ceilalţi erau morţi.

— Fii cu ochii în patru.

— Voi fi. Iar dacă auzi un foc de pistol, trezeşte-te de îndată.

— Nicio grijă, îl asigură ea şi se întinse în spatele Taxiului de Lux II, pe iarba uscată de iarnă.

Nu era prea sigură că va reuşi să adoarmă; era mult prea agitată la ideea unei prezenţe ostile în apropierea lor. Dar puse capul jos şi căzu într-un *somn* adânc.

Şi plin de vise.

10

Visul acestei a doua nopţi este şi nu este asemănător cu cel din prima noapte. Elementele principale sunt aceleaşi: Central Park, cer cenuşiu, ninsoare slabă, colindători (dar acum nu cântă un colind, ci „Come Go With Me”, hitul formaţiei Del-Vikings), Jake (CONDUC DOAR MARCA TAKURO SPIRIT!) şi Eddie (cu inscripţia de pe hanorac modificată: CLIC! E O CAMERĂ FOTO SHINNARO!). Eddie ţine în mâini o cană cu ciocolată fierbinte, dar nu i-o oferă. Le citeşte neliniştea nu doar pe chipuri, ci şi în încordarea trupurilor. Aceasta este principala deosebire dintre cele două vise: i se cere să vadă ceva, sau să facă ceva, sau, poate, şi una, şi alta. Orice ar fi, ei cred că deja a văzut sau a făcut, iar ea simte că îi scapă ceva.

Şi îi vine în minte o întrebare teribilă: oare omite ea ceva dinadins? *Este oare aici ceva ce ea nu vrea să vadă? S-ar putea oare ca Turnul Întunecat să perturbeze comunicarea cu cei doi? Asta-i o tâmpenie, cum altfel? Oamenii pe care îi vede sunt doar plăsmuiri ale imaginaţiei sale cuprinse de alean. În realitate ei sunt* morţi! *Eddie ucis de un glonţ, Jake călcat de o maşină; unul ucis în lumea aceasta, celălalt în Lumea Decisivă, unde ce-i făcut e bun făcut (pentru că acolo timpul curge într-o singură direcţie) şi unde Stephen King este menestrel la curtea lor.*

Dar nu are cum să nu vadă expresia de pe chipurile lor, privirea aceea înspăimântată ce pare a-i spune La tine este, Suze – tu ai ce vrem noi să-ţi arătăm, la tine este ce trebuie să-ţi deschidă ochii. Ai de gând să nu faci nimic? Este ultimul pătrar. Este ultimul pătrar, iar ceasul ticăie şi va continua să ticăie, *trebuie* să ticăie pentru că nu ţi-a mai rămas niciun time-out. Grăbeşte-te… grăbeşte-te…

11

Sare din somn, cu răsuflarea în gât. Se crapă de ziuă. Palma pe care şi-o trece peste frunte i se umple de transpiraţie.

Ce trebuie să ştiu, Eddie? Ce vrei tu să ştiu eu?

Nu-i răspunde nimeni la întrebarea asta. Cine să-i răspundă? *Conaşu Dean şi-o dat ortu’ la popă,* îşi zice ea şi se culcă la loc. Rămâne întinsă încă un ceas, dar nu mai poate să adoarmă la loc.

12

La fel ca Taxiul de Lux I, şi Taxiul de Lux II era prevăzut cu mânere – nişte bare lungi de care să îl tragă Roland. Spre deosebire de primul taxi, mânerele celui de-al doilea erau reglabile. Atunci când Patrick se simţea în stare să meargă pe jos, barele acelea puteau fi depărtate,

pentru ca el să tragă de una, iar pistolarul de cealaltă. Atunci când Patrick obosea, se urca în căruţ, iar Roland apropia mânerele ca să poată trage de amândouă.

La amiază făcură popas ca să mănânce. La finalul mesei, Patrick se urcă în spatele Taxiului de Lux II ca să tragă un pui de somn. Roland aşteptă până când îl auzi pe băiat (pentru că tot aşa îl considerau, indiferent câţi ani o fi avut) sforăind, apoi se întoarse către Susannah.

— De ce te perpeleşti? Aş dori să-mi spui. Aş dori să-mi spui dandinh, deşi nu mai există niciun tet, iar eu nu îţi mai sunt dinh.

Şi îi surâse. Tristeţea din zâmbetul acela îi frânse inima şi nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Nici adevărul.

— Dacă încă voi mai fi cu tine atunci când vom vedea Turnul în zare, înseamnă că lucrurile vor fi mers foarte rău.

— *Cât* de rău? vru el să ştie.

Ea scutură din cap, începând să plângă şi mai tare.

— Trebuie să fie o uşă pe undeva. Uşa Nedescoperită. Dar nu ştiu cum s-o găsesc! Eddie Şi Jake vin la mine în vis şi îmi spun ca ştiu – îmi spun asta cu privirile lor – dar habar n-am! *Jur că nu ştiu!*

Roland o lua în braţe şi o strânse şi îi sărută tâmpla. În colţul gurii ei, buba aceea oribilă pulsa şi ardea. Nu sângera încă, dar începuse iarăşi să se umfle.

— Ce va fi va fi, spuse pistolarul, folosind expresia mamei lui. Ce va fi va fi. Linişteşte-te acum şi lasă-l pe ka să-şi facă treaba.

— Ai zis că am scăpat de el.

O legănă în braţe, iar asta îi făcea bine. O calma.

— M-am înşelat, zise el. Aşa cum bine ţi-ai dat seama.

13

Stătea de pază în cea de-a treia noapte, cu ochii în urmă, la drumul pe care veniseră, când o mână o apucă de umăr. Panica îi ţâşni în minte ca un Michiduţă-n cutiuţă care o speriase în copilărie şi se întoarse fulgerător

(e în spatele meu, o, *Doamne Dumnezeule, Mordred s-a furişat în spatele meu şi şi-a luat forma de păianjen!)*

scoţându-şi în acelaşi timp pistolul de la brâu.

Patrick tresări puternic şi se dădu un pas înapoi, cu chipul transformat într-o mască a terorii, cu mâinile ridicate înaintea lui. Dacă ar fi ţipat, cu siguranţă că l-ar fi trezit pe Roland, iar lucrurile s-ar fi petrecut cu totul şi cu totul altfel. Însă era mult prea înspăimântat ca să mai poată ţipa. Nu reuşea decât să scoată nişte sunete înfundate, din gât.

Susannah puse arma înapoi, la centură, îi arătă mâinile goale, apoi îl trase lângă ea şi îl îmbrăţişă. În prima clipă, îl simţi ţeapăn ca o

lespede – tot îi mai era teamă -, dar apoi se relaxă.

— Ce s-a întâmplat, iubitule, îl întrebă ea *sotto voce*; şi continuă, folosind expresia lui Roland: De ce te perpeleşti?

Tânărul se desprinse din îmbrăţişare şi-i arătă nordul. Susannah nu pricepu imediat ce îi arată, apoi văzu luminile portocalii săgetând în dans cerul. Estimă că se aflau cam la şapte kilometri depărtare de ei şi nu-i venea să creadă că nu le văzuse mai devreme.

Tot în şoaptă, ca să nu-l trezească pe Roland, începu să-i explice băiatului:

— Nu trebuie să te sperii, dulceaţă. Ce vezi tu acolo sunt doar nişte fenomene atmosferice luminoase, care nu-ţi pot face rău. Roland le zice „jocul ielelor". Seamănă cu Focul Sfântului Elmo.

Dar tânărul habar nu avea ce înseamnă Focul Sfântului Elmo; i se citea asta în privirea nesigură. Atunci se mulţumi să-i repete că luminile acelea nu aveau cum să-i facă rău şi, într-adevăr, niciodată ielele nu se apropiaseră mai mult de ei. Ba chiar atunci, sub ochii ei, ielele se îndepărtară în dans, iar foarte curând nici nu se vor mai observa. Poate că le gonise cu *gândul* ei. Pe vremuri ar fi luat în râs o asemenea idee, dar nu şi acum.

Patrick începu să se calmeze.

— De ce nu încerci să mai dormi puţin, scumpete? Trebuie să te odihneşti.

Şi ea ar cam fi trebuit să se odihnească, dar îi era groază de ce-i putea aduce somnul. Însă nu avea ce face: curând îl va trezi pe Roland şi se va culca. Şi atunci va veni visul. Fantomele lui Jake şi Eddie se vor uita la ea cu mai multă disperare ca oricând. Cerându-i să ştie ceva ce nu avea de unde şti.

Patrick scutură din cap.

— Nu ţi-e somn?

Îşi scutură iarăşi capul, mai hotărât.

— Păi, atunci ce-ar fi să mai desenezi puţin?

Desenatul îl calma întotdeauna.

Patrick îi zâmbi şi porni de îndată spre Taxiul de Lux II, după blocul de desen, cu paşi mari, exagerat de furişaţi, chipurile ca să nu-l trezească pe Roland. Susannah zâmbi. Patrick era oricând gata să deseneze; probabil că unul dintre lucrurile care îl ţinuseră în viaţă în pivniţa lui Dandelo fusese gândul că, din când în când, împuţitul ăla bătrân îi dădea câte un bloc de desen şi un creion. Băiatul ăsta era la fel de vicios cum fusese Eddie în cele mai rele momente ale sale, îşi spuse Susannah, numai că drogul de care era dependent Patrick era o linie îngustă de grafit.

Se aşeză şi începu să deseneze. Susannah îşi reluă veghea, dar foarte curând simţi o furnicătură ciudată în tot corpul, de parcă *ea* ar fi fost cea supravegheată. Se gândi iar la Mordred, apoi surâse (şi surâsul îi

provocă durere, pentru că buba de la gură se umflase mult). Nu Mordred; Patrick. Patrick era cel care se uita la ea.

Patrick o *desena*.

Rămase nemişcată aproximativ douăzeci de minute, dar curiozitatea avu câştig de cauză. În douăzeci de minute Patrick ar fi putut să o deseneze şi pe *Mona Lisa* şi Bazilica Sfântul Pavel în fundal, ca să fie tabloul complet. Iar furnicăturile din trup i se păreau atât de *bizare,* de parcă nu ar fi fost un produs al minţii ei, ci o reacţie cu totul şi cu totul fizică.

Se apropie de el, însă Patrick îşi lipi blocul de desen de piept, cu o timiditate ce nu-i stătea în fire. Dar îşi *dorea* ca ea să vadă ce desenase; dorinţa aceasta i se citea în privirea de îndrăgostit. Probabil ca se îndrăgostise de acea Susannah din desenul lui.

— Haide, dulceaţă, spuse ea, întinzând mâna spre blocul de desen.

Dar nu. Nu i-l va smulge din braţe, chiar dacă el voia ca ea să-i vadă creaţia. Pentru că el era artistul; şi a lui trebuia să fie decizia de a-şi arăta sau nu opera.

— Te rog!

Băiatul mai ţinu la piept încă o clipă blocul de desen. Şi după aceea – foarte sfios, ferindu-se să-i întâlnească privirea – i-l întinse. Susannah îl luă şi se uită la ea, cea din desen. I se opri respiraţia, atât de *bun* era. Ochii mari. Pomeţii înalţi, cărora tatăl ci le zicea „comorile Etiopiei". Buzele pline, pe care Eddie i le săruta cu atâta drag. Ea era acolo, desenată pe foaia de hârtie… ea, în carne şi oase… dar era şi ceva *mai mult.* Nu şi-ar fi închipuit niciodată că dragostea poate străluci cu atâta puritate în trăsăturile unui desen făcut cu creionul. Dar uite dragostea aici, o, nu vă mint, o, adevăr grăiesc; dragostea unui băiat pentru femeia care l-a salvat, care l-a scos din hăul negru unde cu siguranţă că şi-ar fi găsit sfârşitul. Dragostea pentru ea ca mamă, dragostea pentru ea ca femeie.

— Patrick, e minunat! exclamă ea.

Se uită la ea emoţionat. Neîncrezător. *Serios?* întrebară ochii lui. Iar ea înţelese atunci că numai el – sărmanul, neiubitul Patrick din sufletul lui, care dintotdeauna trăise cu acest talent şi nu avea cum să-l aprecieze la justa lui valoare – putea pune la îndoială frumuseţea pură a desenului său. Desenatul îl făcea fericit *pe el;* asta ştiuse mereu, însă gândul că lucrările lui i-ar putea face fericiţi *pe alţii*… ei bine, va dura ceva vreme până când se va obişnui cu ideea. Susannah se întrebă, poate pentru a mia oară, câtă vreme îl ţinuse Dandelo prizonier şi, mai ales, cum de se întâmplase ca acea hidoasă creatură să dea peste el. Probabil că nu va afla niciodată. Oricum, cel mai important i se părea acum să încerce să-l convingă de propria lui valoare.

— Da, îi răspunse ea. Da, este *minunat*. Eşti un artist de excepţie,

Patrick. Mă face să mă simt bine când mă uit la desenul tău.

Acum tânărul uită să-şi încleşteze dinţii, iar zâmbetul lui larg, chiar şi fără limbă, o umplu de încântare. Doar privindu-l, toate temerile şi neliniştile ei păreau meschine şi prosteşti.

— Mi-l dai mie?

Patrick dădu din cap cu înflăcărare. Făcu un gest de rupere cu o mână, apoi arătă spre ea. *Da! Rupe-l din bloc! Ia-l! Păstrează-l!*

Susannah vru să facă întocmai, dar se opri. Era frumoasă datorită iubirii (şi creionului) lui. Singurul lucru care umbrea frumuseţea aceea era pata neagră de lângă gură. Întoarse desenul spre el, îi arătă cu degetul buba de pe hârtie, apoi pe cea reală, de pe obraz. Şi se cutremură. O durea până şi cea mai uşoară atingere.

— Doar porcăria asta nu are ce căuta acolo, spuse ea.

El înălţă din umeri, ridicând mâinile cu palmele în sus, făcând-o şi râdă. Avu grijă, însă, să râdă cât mai încet, ca să nu-l trezească pe Roland; însă da, gestul băiatului o făcuse să râdă. Îi trecu prin minte o replică dintr-un film vechi: Pi*ctez ceea ce văd.*

Numai că aceasta nu era o pictură. Şi brusc îşi dădu seama că el putea să o scape de porcăria aia detestabilă. Măcar pe hârtie.

Atunci ea va fi sora mea geamănă, gândi ea bucuroasă, *jumătatea mea mai bună; drăgălaşa mea surioară gea…*

Şi brusc, înţelese…

Totul? Înţelese *totul?*

Da, îşi va spune ea mult mai târziu. Nu într-o manieră perfect logică, ce ar fi putut fi reprodusă în scris – dacă $a + b = c$, atunci $c - b = a$ *şi* $c - a = b$ – dar, da, atunci a înţeles absolut totul. *A intuit* totul. Deloc de mirare că Eddie-cel-din-vis şi Jake-cel-din-vis fuseseră supăraţi pe ea: totul era atât de evident.

Patrick, care o *adusese* pe hârtie.

Nu i se întâmpla pentru prima dată.

Roland o adusese în lumea lui… prin magie.

Eddie o adusese alături de el prin dragoste.

La fel şi Jake.

Doamne, Dumnezeule, oare era aici de atât de multă vreme şi trecuse prin atât de multe încercări fără să înţeleagă *sensul* adevărat al cuvântului ka-tet, fără să ştie ce era el? Ka-tet înseamnă familie.

Ka-tet înseamnă dragoste.

Patrick, băiatul acesta genial şi mut, zăvorât în pustietate. Zăvorât în talentul lui uriaş. Talentul lui înseamnă dragoste. Şi acum? Acum?

Acum va face ceva pentru mine, îşi spuse Susannah/Odetta/Detta, scoţând borcănelul din buzunar, ştiind cu exactitate ce avea de gând să facă şi motivul pentru care o va face.

Când îi întinse blocul de desen fără să fi rupt încă foaia cu portretul ei, Patrick păru cumplit de decepţionat.

— Nu, nu, îl linişti ea. Vreau doar să mai faci ceva, înainte să-l iau şi să-l preţuiesc întreaga viaţă, ca să-mi amintească cum am fost în acest *unde* şi în acest *când.*

Şi, spunând acestea, îi arătă una din radierele roz, înţelegând abia acum de ce le tăiase Dandelo de la capetele creioanelor. Îi sesizase şi el puterea.

Patrick luă guma şi o răsuci între degete, încruntându-se de parcă nu mai văzuse aşa ceva niciodată. Susannah era convinsă că văzuse, dar câţi ani trecuseră de atunci? Şi cum fusese el atunci pe punctul de a scăpa, o dată pentru totdeauna, de călăul lui? Şi de ce nu-l ucisese Dandelo în momentul acela?

Pentru că şi-a închipuit că va fi în siguranţă dacă îi ia gumele, îşi răspunse ea.

Patrick o privea nedumerit. Necăjit.

Susannah se aşeză lângă el şi-i arătă cusurul de pe obrazul desenat. Apoi îl apucă uşor de încheietura mâinii şi i-o trase spre foaia de hârtie. Băiatul se împotrivi la început, dar se relaxa imediat.

Susannah îşi aminti de norul negru care nu fusese nor, ci o turmă de animale mari, miţoase, pe care Roland le numea „bannock", iar ea le zicea „bizoni". Îşi aminti cum simţise în nări praful ridicat de copitele lor atunci când Patrick începuse să *deseneze* praful. Şi îşi mai aminti că, atunci când Patrick desenase turma mai aproape de ei decât fusese în realitate (licenţă artistică, iar noi mulţumim foarte frumos), chiar a dat *impresia* că este mai aproape. Îşi aminti cum crezuse că i se obişnuiseră ochii cu distanţa şi se minună de prostia ei. De parcă ochii s-ar putea adapta la distanţă aşa cum se adaptează la întuneric.

Nu. Patrick adusese animalele mai aproape. Le adusese mai aproape *desenându-le* mai aproape.

Când radiera atinse foaia de hârtie, Susannah îşi trase mâna – era convinsă (nu ştia cum ori de unde îi venise convingerea asta) că Patrick singur trebuia să se ocupe de problemă. Făcu mişcări de ştergere cu degetele în aer, arătându-i ce vrea de la el. Dar băiatul nu înţelese. Repetă mişcările, apoi îi arătă pe desen inflamaţia de lângă buza ei inferioară.

— Fă-o să dispară, Patrick, îi ceru ea, mirându-se de cât de calmă îi este vocea. E urâtă, fă-o să dispară.

Făcu iar mişcarea cu degetele.

— Şterge-o.

Acum băiatul pricepu. Susannah îi sesiză flacăra aprinsă în privire. Ridică bucăţica de gumă roz spre ea. Un roz *fără cusur* – fără nicio urmă de grafit pe ea. Patrick ridică din sprâncene la Susannah, ca şi cum ar fi vrut să o întrebe dacă era sigură că asta îşi dorea.

Ea dădu din cap: da, asta îşi dorea.

Atunci Patrick începu să şteargă semnul de pe obrazul din desen.

Nesigure la început, mişcările îi deveniră tot mai energice atunci când văzu ce se petrece.

14

Atunci când Patrick o desenase, Susannah simţise furnicăturile ciudate în întregul trup. Acum le simţea într-un singur loc: în colţul drept al gurii. Când Patrick începu să şteargă semnul de acolo cu mai mult curaj, furnicăturile se transformară într-o mâncărime infernală. Şi se văzu nevoită să-şi încleştеze mâinile ca să nu înceapă să îşi râcâie buba, să se scarpine cu furie – atâta pagubă dacă şi-o va rupe şi un litru de sânge îi va curge pe haina din piele de căprioară.

Doar câteva secunde mai trebuie sa rabd, doar câteva secunde şi se va termina totul, trebuie *sa se termine*, o, *Doamne, Dumnezeule, FĂ SĂ SE TERMINE ODATĂ…*

Patrick părea a o fi uitat cu totul. Îşi privea ţintă desenul, cu părul lung atârnându-i pe obraji, ascunzându-i aproape complet vederii. Părea fascinat de acea minunată jucărie. Ştergea cu delicateţe… apoi puţin mai tare (şi mâncărimea se intensifica)… şi din nou cu infinită blândeţe. Lui Susannah îi venea să urle. Dintr-odată parcă îi luă foc tot trupul. Mâncărimea îi ardea creierul; îi bâzâia în ochi, ca două roiuri gemene de ţânţari; îi înfioră sfârcurile, făcându-i-le tari ca piatra.

Am să ţip, nu mai pot să mă stăpânesc, trebuie să ţip…

Şi tocmai când deschise gura, mâncărimea dispăru cu totul. Şi durerea. Ridică mâna spre obraz. Se opri.

N-am curaj.

Fă bine *să ai!* se indignă Detta. *După câte ai pătimit – după câte am pătimit* amândouă *– tre' să mai ai atâta sânge-n tine ca să-ţi atingi faţa aia* afurisită*, căţea căcăcioasă ce eşti!*

Îşi atinse pielea cu vârfurile degetelor. Pielea cea *netedă.* Buba care o necăjise atât de mult încă de când intrase în Bubuit de Tunet nu mai era acolo. Ştia că, atunci când îşi va privi chipul într-o oglindă, ori într-o apă limpede, nu va vedea nici măcar o cicatrice.

15

Patrick mai lucră o vreme – mai întâi cu radiera, apoi cu creionul, apoi iarăşi cu radiera – dar Susannah nu mai simţi nicio mâncărime, nici măcar vreo furnicătură slabă. De parcă, odată depăşit un punct critic, senzaţiile acelea încetaseră cu totul. Se întrebă câţi ani avusese Patrick atunci când Dandelo retezase toate gumele de la capetele creioanelor. Patru? Şase? În orice caz, trebuie că fusese foarte mic. Era convinsă că privirea lui nedumerită de la început fusese cât se poate

de sinceră. Dar, atunci când se apucase de lucru, folosise guma ca un profesionist.

Poate că-i la fel ca mersul pe bicicletă, îşi zise ea. *Odată învăţat, nu mai ai cum să-l uiţi.*

Îi aşteptă răbdătoare (cât de răbdătoare putea fi ea în asemenea clipe) să termine. Şi, după cinci minute foarte, foarte lungi, răbdarea ei fu răsplătită. Zâmbind, Patrick întoarse blocul şi îi arătă desenul. Ştersese complet pata de lângă buze, apoi haşurase uşor locul, pentru a-l face să semene cu restul obrazului închis la culoare. Mai mult încă: îndepărtase cu infinită grijă toate firimiturile de gumă de pe foaia de hârtie.

— Foarte frumos, spuse ea, dându-şi seama că era un compliment de tot rahatul pentru opera unui geniu.

Păi, nu?

Aşa că se aplecă spre el, îl luă în braţe şi-l sărută apăsat pe buze.

— Patrick, este *superb*.

Băiatului îi năvăli sângele în obraji cu atâta forţă, încât ea intră în panică, întrebându-se dacă nu cumva va face un atac cerebral, cu toată vârsta lui fragedă. Dar el zâmbea în continuare, cerându-i prin semne să rupă foaia din bloc. Pentru că era desenul ei. Pentru că ea trebuia să-l păstreze.

Susannah rupse foaia cu foarte mare atenţie, întrebându-se într-un colţ întunecat al minţii ce anume s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi rupt desenul – dacă s-ar fi rupt *pe ea* – chiar pe mijloc. Mai observă că pe chipul lui Patrick nu se citea nici uluire şi nici teamă. Fireşte că-i văzuse buba de lângă gură chiar de când o cunoscuse, pentru că porcăria aia fusese acolo tot timpul; şi, în consecinţă, o desenase în detalii aproape fotografice. Acum dispăruse – degetele ei îşi dăduseră primele seama de asta –, dar Patrick nu manifesta nicio emoţie cu privire la acest miracol. Concluzia era cum nu se poate mai evidentă: atunci când ştersese buba aceea hidoasă din desen, şi-o ştersese şi din minte şi amintire.

— Patrick?

Se uită la ea zâmbindu-i. Fericit pentru că ea era fericită. Iar Susannah era *foarte* fericită. Faptul că era deopotrivă speriată de moarte nu-i afecta câtuşi de puţin fericirea.

— Vrei să-mi mai desenezi ceva?

Băiatul dădu entuziasmat din cap. Făcu un semn pe foaia din faţa lui şi o întoarse către ea:

?

Susannah privi lung semnul de întrebare, apoi se uită la Patrick, care ţinea strâns în mână radiera, noua şi minunata lui jucărie.

Ea îi spuse:

— Vreau să-mi desenezi ceva ce nu se află aici.

Băiatul îşi lăsă capul pe umăr într-un gest întrebător. Semăna atât de bine cu Ete atunci când nu era prea sigur că înţelegea ce-i ceri, încât Susannah, în pofida bătăilor accelerate ale inimii, nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Nu-ţi face griji, am să-ţi spun despre ce e vorba.

Şi îi spuse, cu foarte mare atenţie la toate detaliile. Patrick o ascultă. La un moment dat, vocea femeii îl trezi pe Roland. Pistolarul se apropie de ei, se uită la Susannah în lumina roşiatică a tăciunilor incandescenţi, vru să se uite în altă parte, dar îşi întoarse imediat ochii mari de uimire. Până în momentul acela, ea crezuse că nici Roland nu va observa dispariţia porcăriei de pe obrazul ei. Crezuse că magia lui Patrick era într-atât de puternică încât să şteargă această amintire şi din memoria pistolarului.

— Susannah, obrazul tău! Ce s-a întâmplat cu…

— Taci, Roland, dacă ţii la mine.

Şi pistolarul amuţi. Susannah se întoarse spre Patrick şi începu iarăşi să-i vorbească, în şoaptă, dar cu multă fermitate. Patrick o asculta cu atenţie, iar la un moment dat, ea observă cum privirea începe să i se lumineze. Înţelesese.

Fără să i se ceară, Roland puse lemne pe foc, înviorându-l şi, nu peste multă vreme, micuţa lor tabără străluci blând sub cerul înstelat.

Patrick scrise câteva cuvinte, ordonându-le în faţa semnului de întrebare aflat deja pe foaia de hârtie:

Ce înălţime?

Susannah îl luă pe Roland de cot şi-l puse să stea în faţa băiatului. Pistolarul avea în jur de un metru nouăzeci şi cinci. Îi ceru să o ia în braţe şi arătă cu mâna la vreo zece centimetri deasupra capului lui. Patrick zâmbi dând din cap.

— Şi uite ce trebuie să fie pe obiectul acela, spuse ea luând o creangă din mormanul lor de lemne pentru foc.

Frânse creanga pe genunchi, fabricându-şi propriul instrument de desenat, îşi amintea bine simbolurile şi era sigură că, dacă nu vor fi perfect redate, uşa aceea pe care îi ceruse să i-o deseneze fie se va deschide către un loc unde nu avea ce căuta, fie nu se va deschide deloc. Prin urmare, începu să deseneze în ţărâna şi cenuşa de lângă focul de tabără cu mişcări iuţi şi precise, la fel ca Patrick, fără să se oprească să studieze simbolul din urmă. Pentru că era convinsă că, dacă se va apuca să se uite la unul, va ajunge să le analizeze pe toate şi cu siguranţă că i se va părea ceva greşit. Iar atunci îndoiala i se va strecura în minte, măcinând-o ca o boală. Şi poate atunci îşi va face

apariţia Detta – cea băgăreaţă şi cu gură spurcată, care de multe ori îi salvase fundul – şi va termina desenul în locul ei. Poate că aşa va fi, dar nu se putea baza pe asta. În adâncul inimii tot mai credea că Detta ar fi fost în stare să dea rasol la momentul crucial, din niciun alt motiv decât cel al propriei satisfacţii diabolice. Şi nici în Roland nu avea pe deplin încredere, pentru că nu prea voia să o lase să plece din motive pe care nici el nu le înţelegea.

Aşa că desenă singură în ţărână şi cenuşă, fără să privească în urmă. Iar acestea sunt simbolurile ieşite de sub vârful creionului ei improvizat:

— Nedescoperită, murmură Roland. Susannah, cum… ce…

— Taci, repetă ea.

Patrick se aplecă asupra foii şi începu să deseneze.

16

Susannah se tot uita în jur să vadă uşa, însă cercul de lumină aruncat de focul lor era foarte mic. Sigur, era mic în comparaţie cu întunericul imens al preriei. Şi nu văzu nimic. Se întoarse către Roland şi-i citi întrebarea mută din ochi, drept care îi arătă desenul pe care i-l făcuse mai devreme băiatul. Îi arătă locul în care fusese rana de pe obraz. Pistolarul îşi apropie hârtia mult de ochi, ca să descopere semnele lăsate de radieră. Patrick le acoperise cu măiestrie, iar Roland le descoperi doar la o cercetare foarte atentă; era ca şi cum ar fi încercat să găsească o urmă veche după multe zile de ploaie.

— Nu mă mir că bătrânul i-a tăiat gumele de la creioane, zise el, înapoindu-i desenul.

— Asta mi-am zis şi eu.

De aici pornise supoziţia ei: dacă Patrick era în stare (cel puţin în această lume) să şteargă ceva şi din desen, şi din realitate, atunci poate că va reuşi să creeze ceva real prin desen. Îi povesti lui Roland despre turma de bannock ce i se păruse ciudat de aproape, iar pistolarul începu să-şi maseze fruntea ca lovit de o migrenă îngrozitoare.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să înţeleg ce înseamnă. Am îmbătrânit, Susannah.

Nu-l lua în seamă: îl mai auzise văicărindu-se aşa şi în trecut. Începu să-i povestească visele ei cu Eddie şi Jake, neuitând să amintească de numele produselor inscripţionate pe hanoracele lor,

cântecele colindătorilor, ciocolata fierbinte şi panica tot mai mare din ochii celor doi când îşi dădeau seama că visele se apropiau de sfârşit, iar ea tot nu le înţelegea sensul.

— De ce nu mi-ai povestit mai demult despre asta? o întrebă Roland. De ce nu mi-ai cerut ajutorul ca să-ţi poţi interpreta visul?

Îl privi drept în ochi, gândindu-se că avusese mare dreptate să nu i-l ceară. Da, chiar aşa era. Indiferent cât de mult l-ar fi făcut să sufere.

— Ai pierdut deja doi dintre noi. Cât de dornic ai fi fost să mă pierzi şi pe mine?

Pistolarul se îmbujoră puternic. I se observa roşeaţa din obraji chiar şi în lumina focului.

— Vorbeşti urât despre mine, Susannah. Şi ai gândit încă şi mai rău.

— Poate că da, zise ea. Îţi cer iertare dacă aşa este. Nici eu nu am ştiut ce vreau. Ştii bine că o parte din mine vrea să vadă Turnul. O parte din mine îşi doreşte foarte mult să-l vadă. Şi chiar dacă Patrick va fi în stare să creeze Uşa Nedescoperită, iar eu voi reuşi să o deschid, nu voi păşi în lumea reală peste pragul ei. Sunt convinsă că asta înseamnă inscripţiile de pe hanoracele lor.

— Nu trebuie să gândeşti aşa, spuse Roland. Eu cred că rareori realitatea este ceva doar alb sau doar negru, ceva ce există sau nu există.

Patrick scoase chiotul lui ca de bufniţă, făcându-i să se întoarcă spre el. Ridicase blocul ca să le arate ce desenase. Susannah avu impresia că pe hârtie se află o reprezentare perfectă a Uşii Nedescoperite. Nu era scris pe ea cuvântul ARTISTUL şi clanţa era din metal simplu, fără gravura cu cele două creioane încrucişate. Dar era bine aşa. Nu se obosise să-i explice şi aceste detalii care fuseseră puse acolo pentru a o ajuta pe ea să înţeleagă.

Doar o hartă mai aveau să-mi deseneze, îşi spuse ea supărată. Oare de ce trebuia să fie totul atât de al dracului de greu, al naibii de

(ghici ghicitoare ce-i)

misterios? Dar ştia că nu va găsi niciodată un răspuns mulţumitor… altul decât trista realizare că aşa funcţionează meandrele minţii omeneşti. Păi, nu? Răspunsurile cu adevărat importante nu sunt niciodată uşor de obţinut.

Patrick scoase alt chiot. De data aceasta cu o notă interogativă. Iar Susannah îşi dădu seama că bietul băiat moare de nerăbdare. Perfect normal. Doar tocmai ce onorase prima lui comandă şi voia să ştie ce părere are despre creaţia lui această doamnă Mecena.

— E grozav, Patrick, minunat!

— Da, fu de acord Roland, luând blocul de desen.

I se părea că uşa zugrăvită de creionul băiatului era aidoma celor peste care dăduse pe ţărmul Mării Vestului, pe când se împleticea încolo şi încoace, delirând şi conştient că avea să moară curând în

urma muşcăturii homaroşeniei{196}. Avea sentimentul că sărmanul mut i se uitase în minte şi văzuse o imagine identică a acelor uşi – o „fotografie”.

În tot acest timp, Susannah se uita disperată în jur. Iar Roland se văzu nevoit s-o cheme înapoi pe un ton aspru, atunci când o văzu că începuse să se deplaseze, împingându-se în palme, spre marginea cercului de lumină. Se văzu nevoit să-i aducă aminte că Mordred putea fi oriunde şi că întunericul era prietenul lui cel mai bun.

Oricât de nerăbdătoare ar fi fost, Susannah reveni lângă el, amintindu-şi cu extremă claritate ce păţise mama-surogat şi cât de repede se întâmplase totul. Cu toate acestea, parcă o durea să renunţe la căutare. Carnea de pe ea o durea. Roland îi spusese că se aşteaptă să dea cu ochii de Turnul Întunecat spre sfârşitul zilei următoare. Dacă atunci încă va mai fi cu el, dacă îl zărea şi ea, profilându-se pe linia orizontului, era aproape convinsă că se va dovedi mult prea puternic pentru ca ea să i se poată împotrivi. Că glammerul lui va fi prea intens. Acum, având de ales între Turn şi uşă, ştia că încă mai are timp să aleagă uşa. Dar, mai târziu, pe măsură ce se vor apropia, iar atracţia Turnului va creşte (pulsându-i irezistibil în minte, chemând-o prin cântecul acelor voci melodioase), îi va fi mult mai greu, dacă nu imposibil, să aleagă uşa.

— N-o văd, oftă ea deprimată. Poate m-am înşelat. Poate nu există nicio blestemată de uşă. Of, Roland…

— Nu cred că te-ai înşelat, îi spuse el.

Vorbea fără tragere de inimă, asemenea cuiva care are o treabă neplăcută de făcut, ori o datorie de achitat. Şi chiar îi era dator acestei femei, îşi spuse. În fond, nu el o adusese în lumea aceasta, unde ea a deprins arta omorului, s-a îndrăgostit şi şi-a jelit omul iubit? Nu din vina lui suferea ea acum? Avea obligaţia să îndrepte lucrurile dacă aşa ceva mai era cu putinţă. Dorinţa lui de a o ţine alături – chiar cu preţul vieţii ei – era o dovadă de egoism pur şi îl făcea nedemn de educaţia primită.

Mai mult, îl făcea nedemn de dragostea şi respectul pe care le nutrea faţă de ea. Ştia că i se va frânge ce îi mai rămăsese din inimă dacă va trebui să-şi ia rămas-bun de la ea, de la ultimul membru al straniului, minunatului său ka-tet; dar, dacă asta voia, dacă de asta avea *nevoie*, atunci o va face. Mai ales pentru că observase în desenul băiatului ceva ce-i scăpase lui Susannah. Nu ceva ce era acolo, ci ceva ce lipsea.

— Uită-te aici, o îndemnă el cu blândeţe, arătându-i desenul. Vezi cât de mult s-a străduit să-ţi facă pe plac?

— Da! Da, sigur că văd, dar…

— Bănuiesc că i-a luat cam zece minute, deşi în mod obişnuit face orice desen, indiferent cât de bun, în cel mult trei sau patru minute.

— Nu înţeleg ce vrei să spui!

Patrick îl trase pe Ete aproape de el şi-l cuprinse cu braţul, căutând alinare: îl speriau tonurile ridicate pe care discutau Roland şi Susannah şi se uita la ei cu ochi mari şi nefericiţi.

— S-a străduit să-ţi ofere ce i-ai cerut; adică Uşa, Uşa singură. Stă în aer, nu vezi? E lipsită de… de…

Se încruntă căutând cuvântul potrivit. Fantoma lui Vannay i-i şopti sec în ureche.

— E lipsită de context!

Câteva clipe expresia de nedumerire rămase pe chipul lui Susannah, apoi ochii i se luminară treptat a înţelegere. Roland nu mai stătu pe gânduri; puse mâna cea întreagă pe umărul lui Patrick şi îi ceru să aşeze uşa desenată în spatele maşinuţei electrice a femeii, căreia ea îi spunea Taxiul de Lux III.

Patrick se conformă bucuros. În primul rând, pentru că amplasarea Taxiului de Lux Di în faţa uşii îi oferea un motiv pentru folosirea radierei. De data aceasta desenă mult mai repede – aproape neglijent, ar fi zis un observator neinformat. Însă Roland, care stătea lângă el, îşi dădu seama că Patrick zugrăvea micuţul vehicul în cele mai mici amănunte. La sfârşit făcu roata din faţă şi în capacul ei desenă licărul focului de tabără. Apoi lăsă jos creionul şi chiar atunci văzduhul se învolbură în jurul lor. Pistolarul îi simţi lovitura drept în faţă. Flăcările, drepte până atunci în noaptea nemişcată, fură cuprinse de zbucium. Apoi încetă totul, ca şi cum nu ar fi fost. Flăcările îşi reluară arderea dreaptă. Şi, la nici trei metri depărtare de ele, în spatele scuterului electric, apăruse o uşă pe care Roland o întâlnise ultima oară în Peştera Vocilor, de lângă Calla Bryn Sturgis.

17

Susannah aşteptă până în zori. Îşi petrecu timpul mai întâi strângându-şi lucrurile, apoi gândindu-se la ce i-ar fi folosit ele (împreună cu traista din piele de căprioară în care erau) în New York City? Ar râde oamenii de ea. Sau probabil că ar râde oricum… sau ar ţipa şi ar lua-o la goană când ar da cu ochii de ea. Această Susannah Dean care îşi va face apariţia de nicăieri în Central Park nu va putea fi luată drept vreo absolventă de facultate ori vreo moştenitoare a unei mari averi; nici măcar cu Sheena{197} n-ar putea fi confundată, îmi pare foarte rău să vă spun. Nu, în ochii oamenilor civilizaţi probabil că ar arăta ca o evadată de la balamuc. Şi, odată ce va trece pragul *acestei* uşi, va mai fi cale de întors? Nu. Imposibil. Niciodată.

Îşi puse deoparte bagajele şi aşteptă. Când la orizont apăru prima rază palidă a dimineţii, îl strigă pe Patrick şi-l întrebă dacă vrea să meargă cu ea. Înapoi în lumea din care ai venit, ori în una foarte

asemănătoare cu aceea, îi spuse ea, deşi ştia că sărmanul băiat nu-şi amintea niciun fel de lume – pentru că fie fusese smuls din ea pe când era foarte mic, fie trauma răpirii îi ştersese toate amintirile.

Patrick se uită mai întâi la ea, apoi la Roland, aşezat pe vine şi privindu-l şi el cu mare atenţie.

— Orice ai alege să faci, fiule, îi spuse pistolarul, să ştii că poţi să desenezi în oricare lume. Deşi acolo unde se duce Susannah sunt mai mulţi oameni care să-ţi aprecieze operele.

Nu vrea să-l lase să plece, realiză ea, înfuriindu-se. Apoi Roland se uită la ea, dând aproape imperceptibil din cap. Nu era prea sigură, dar i se părea că gestul lui înseamnă…

Dar, nu. Nu era o părere. Ştia foarte bine ce înseamnă. Roland îi transmitea că îşi ascunde gândurile de Patrick. Gândurile şi dorinţele. Şi, deşi ea ştia prea bine că pistolarul era în stare să mintă (cea mai impresionantă minciună fusese cea de la consfătuirea de pe pajiştea din Calla Bryn Sturgis înainte de atacul Lupilor), *pe ea* nu o minţise niciodată. Nici pe Eddie. Nici pe Jake. Da, sigur, fuseseră cazuri când nu le spusese tot adevărul, dar să-i mintă…? Nu. Erau un ka-tet, iar Roland fusese corect cu ei. Măcar meritul acesta să i-l recunoaştem.

Pe neaşteptate Patrick îşi înşfăcă blocul de desen şi scrise ceva pe o foaie albă. Apoi o întoarse către ei:

Rămân. Mi-e frică să mă duc într-un loc necunoscut.

Şi, ca să le explice mai bine, căscă gura şi le arătă locul unde-i fusese limba.

Oare uşurare să fi fost expresia aceea de pe chipul lui Roland? Dacă da, atunci Susannah îl detesta pentru asta.

— În regulă, Patrick, îi spuse ea, străduindu-se să nu-şi arate adevăratele sentimente.

Ba chiar se întinse şi-l bătu uşurel pe mână.

— Înţeleg ce simţi. Însă, cu toate că oamenii pot fi cruzi… cruzi şi ticăloşi… există în lumea aceea foarte mulţi care sunt buni şi binevoitori. Uite ce-ţi propun eu: nu am să plec decât după ce se luminează complet de ziuă, mai gândeşte-te şi poate ai să-ţi schimbi răspunsul.

Băiatul bâţâi repede din cap. *Iete la el cum sare-n sus dă bucurie că nu mă forţez io să-l fac să-şi schimbe gândul,* îşi zise mânioasă Detta. *Probabil că şi albu' ăl bătrân se bucură că nu-mi bag io coada*.

Taci din gură, îi ceru Susannah şi – minunea minunilor! – Detta amuţi imediat.

La ziuă (când observară o turmă de bannock care păştea la vreo trei kilometri depărtare de ei), Susannah o lăsă pe Detta înapoi în mintea ei. Ba, mai mult: îi permise Dettei să preia conducerea. Drept care Detta a fost cea care a dat roată locului lor de tabără, trăgând în piept pentru o ultimă oară aerul acestei lumi şi aşezându-l cu grijă pe un raft al amintirii. Detta a fost cea care a înconjurat uşa, mai întâi printr-o parte, apoi prin cealaltă, săltându-se pe palmele-i bătătorite. Patrick şi Roland o însoţeau. Şi când ajunseră în spate, Patrick scoase un chiot uluit, văzând că uşa dispăruse. Roland nu spuse nimic. Ete se apropie de locul unde fusese uşa, amuşină aerul… apoi trecu drept pe acolo. *Dacă am fi fost în faţă*, îşi spuse Detta, *l-am fi văzut cum iese din lemnul uşii, ca într-o scamatorie de bâlci*

Se întoarse la Taxiul de Lux III, cu care se hotărâse să plece. Cu condiţia să se deschidă uşa, fireşte. Toată povestea nu ar fi fost decât un banc prost dacă s-ar fi dovedit că era încuiată. Roland vru să o ajute să urce în scaunul scuterului; ea îi făcu semn să o lase în pace şi se urcă singură. Apăsă butonul roşu de lângă volan, iar motorul porni să zbârnâie uşor. Apăsă şi butonul de acceleraţie de pe ghidon şi rulă încet către uşa închisă pe care erau inscripţionate simbolurile ce însemnau NEDESCOPERITĂ. Dar se opri atunci când botul scuterului ajunse aproape lipit de lemnul uşii.

Se întoarse spre Roland cu un zâmbet prefăcut.

— No, bine, Roland – acu' îţi zic rămas-bun. Zile lungi şi nopţi senine! Îţi urez să ajungi la blestematu' ăl de Turn al tău şi…

— Nu, o întrerupse pistolarul.

Se uită la el. *Detta* se uită la el cu ochi fierbinţi şi batjocoritori. Provocându-l să transforme despărţirea asta într-o ceartă. Provocându-l să o alunge *el* de acolo. *Haide, spălăcitule, acu' să te văz de ce eşti în stare.*

— Ce? se răţoi ea. Care-i treaba, uriaşule?

— După toate câte am trăit împreună, nu am să-mi iau rămas-bun de la tine în felul acesta.

— Adică ce?

Doar că în limbajul caricatural (însă furios) al Dettei, se auzi: *Adică şe?*

— Ştii foarte bine.

Ea scutură sfidătoare din cap. *Ba' nu.*

— În primul rând, spuse el, prinzându-i blând mâna bătătorită în mâna lui ciuntită, mai este cineva care trebuie să fie întrebat dacă vrea să rămână cu mine sau să plece cu tine. Şi nu mă refer la Patrick.

La început ea nu înţelese. Apoi se pomeni că se uită la o anumită pereche de ochi cu contur auriu, la o anumită pereche de urechi

ciulite. Şi durerea îi săgetă inima: uitase cu totul de Ete.

— Cu siguranţă că va rămâne aici, dacă Detta va fi cea care îl va întreba ce vrea să facă, pentru că Detta nu i-a fost niciodată prea simpatică. Însă dacă vorbeşte Susannah cu el… atunci nu ştiu ce va fi.

Şi Detta pieri imediat. Se va întoarce, fireşte că se va întoarce – Susannah înţelegea că niciodată nu va scăpa complet de Detta Walker, dar asta nu o mai deranja – însă deocamdată plecase de acolo.

— Ete? îl chemă ea cu blândeţe Vrei să vii cu mine, iubire? S-ar putea să-l găsim pe Jake. Poate nu la fel cum a fost, dar…

Ete nu scosese nicio şoaptă pe parcursul anevoioasei lor călătorii prin Ţinuturile Blestemate şi prin Ţinuturile Albe din Einpatica şi prin câmpurile nesfârşite. Dar acum vorbi:

— Eik?

Însă tonul lui era şovăielnic, de parcă nu-şi mai aducea aminte. Susannah simţi că i se frânge inima.

— *Jake,* repetă ea. Ţi-l aminteşti pe Jake, scumpete, ştiu că ţi-l aminteşti. Jake şi Eddie.

— Eik? Ed?

Cu puţin mai multă siguranţă acum. Deci îşi *aducea aminte.*

— Vino cu mine, îl rugă ea.

Ete porni hotărât către scuter, ca şi cum ar fi vrut să se urce alături de ea. Dar, fără să-şi dea seama din ce motiv, Susannah adăugă:

— Mai există şi alte lumi în afară de acestea.

Ete se opri brusc. Se aşeză în fund. Apoi se ridică şi ea întrezări o rază de speranţă: poate că va mai exista un ka-tet micuţ, un dan-tete-tet, în vreuna din versiunile New Yorkului, unde oamenii conduc maşini marca Takuro Spirits şi îşi fac cu aparatele lor Shinnaro poze cum beau Nozz-A-La.

Însă Ete făcu stânga împrejur şi tropăi mărunţel până la pistolar, aşezându-se lângă piciorul lui stâng. Mult mai umblaseră cizmele cu care era încălţat Roland. Kilometri şi roţi, roţi şi kilometri nesfârşiţi. Dar acum mai aveau foarte puţin până la destinaţie.

— Olan, îi zise Ete, iar fermitatea din vocea stranie a micuţului o secă la inimă.

Se întoarse mâhnită spre bărbatul cel vârstnic cu armă la şold.

— Poftim, îi spuse ea. Te pricepi şi tu la glammer, nu? Întotdeauna te-ai priceput. L-ai împins pe Eddie la o moarte, iar pe Jake la două. Acum poţi să-i jertfeşti şi pe Patrick şi pe bumbler. Eşti fericit?

— Nu, şopti el.

Iar ea îşi dădu seama că, într-adevăr, nu era deloc fericit. Ba chiar i se părea că niciodată nu mai văzuse atâta tristeţe şi atâta singurătate pe un chip omenesc.

— Nicicând fericirea nu a fost mai departe de mine, Susannah din New York. Vrei să te răzgândeşti şi să rămâi cu mine? Vrei sa mai

mergi puţin alături de mine? Asta m-ar face fericit.

Preţ de o clipă, Susannah avu sentimentul că va ceda rugăminţilor lui. Că îşi va întoarce maşinuţa electrică de la uşă – uşă care nu avea decât o singură faţă şi care nu-i făgăduia nimic – şi se va duce cu el la Turnul Întunecat. Vor ajunge într-o zi; vor face popas la amiază, ca să sosească la el spre asfinţit, aşa cum îşi dorea Roland.

Apoi îşi aminti visul. Vocile care cântau. Tânărul care-i întindea cana cu ciocolată fierbinte – din cea bună, *mit schlag.*

— Nu, spuse ea cu blândeţe. Am să-mi încerc norocul şi am să plec.

Îşi imaginase că nu îi va face greutăţi, că va fi de acord cu hotărârea ei şi o va lăsa să plece. Dar chiar atunci furia lui – ba nu, nu furia, ci *disperarea* – se descătuşa într-o izbucnire dureroasă.

— Dar n-ai cum să fii *sigură!* Dar dacă visul tău nu-i decât iluzie şi glammer? Dar dacă ce ai să vezi dincolo atunci când se va deschide uşa nu va fi decât iluzie şi glammer? Dar dacă atunci când îi vei trece pragul te vei prăbuşi în vidul din portal?

— Voi lumina bezna de acolo cu amintirile despre cei pe care îi iubesc.

— S-ar putea să reuşeşti, murmură el pe cel mai îndurerat ton pe care îl auzise ea vreodată. În primii zece ani… sau douăzeci… sau chiar o sută. Şi după aia? Ce ai să faci cu tot restul veşniciei? Gândeşte-te la Ete! Crezi că îl va uita pe Jake? Niciodată! Niciodată cât va trăi! Niciodată-niciodată-niciodată! Dar simte că nu-i ceva în regulă! Nu pleca, Susannah, te rog, nu te duce acolo. Mă pun în genunchi în faţa ta dacă aşa pot să te conving.

Şi, spre marea ei groază, exact asta începu să facă.

— Nu poţi să mă convingi nicicum, spuse ea. Şi dacă nu am să te mai văd vreodată, iar inima mea îmi spune că aşa va fi, nu vreau să mi te amintesc în genunchi. Ţie nu-ţi stă în fire să te umileşti, Roland, fiu al lui Steven, niciodată nu te-ai umilit şi nu vreau să mi te amintesc astfel. Vreau să te văd drept, în picioare, falnic, aşa cum ai fost în Calla Bryn Sturgis. Aşa cum ai stat alături de prietenii tăi pe Jericho Hill.

Pistolarul se ridică şi se apropie de ea. O clipă, Susannah avu impresia că va încerca să o oprească cu forţa. Şi i se făcu teamă. Dar Roland o prinse de braţ, apoi îi dădu drumul.

— Te mai întreb o dată, Susannah. *Eşti sigură?*

Îşi întrebă inima şi inima îi răspunse: da, era sigură. Înţelegea riscurile, dar da, era sigură. De ce? Pentru că destinul lui Roland era cel al armelor. Pentru că destinul lui Roland însemna moarte pentru cei care i se alăturau. O dovedise iar şi iar încă din primele zile ale călătoriei sale – ba nu, chiar mai înainte de asta, de când îl auzise complotând pe Hax, bucătarul, şi avusese grijă să-l vadă atârnând în ştreang. Pretindea că toate faptele lui erau făcute în slujba binelui (pe

care el îl numea Albul) – Susannah nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa asta. Însă cu tot binele pe care îl slujea pistolarul, Eddie tot zăcea în mormânt într-o lume, iar Jake într-alta. Şi era convinsă că aceeaşi soartă îi aştepta şi pe Ete şi pe sărmanul Patrick.

Moartea nu va întârzia la întâlnirea cu ei.

— Sunt sigură, murmură ea.

— Bine, atunci. Vrei să mă săruţi de rămas-bun?

Susannah îl apucă de braţ, îl trase spre ea şi îşi lipi buzele de ale lui. Inspiră suflul a o mie de ani şi zece mii de kilometri. Şi, da, simţi gust de moarte.

Dar nu moartea ta, pistolarule, reflectă ea cu tristeţe. *A altora, niciodată a ta. Fie să reuşesc să scap de glammer-ul tău şi să-mi văd de viaţă.*

Se desprinse prima din îmbrăţişare.

— Vrei să-mi deschizi uşa? îl întrebă.

Roland puse mâna pe clanţă, care se răsuci uşor sub palma lui.

Din prag răbufni către ei o pală puternică de aer rece, aducând câţiva fulgi răzleţi de zăpadă. Dincolo se vedea iarbă, încă verde sub chiciura subţire. Şi se mai vedea o alee şi un gard din fier forjat. Se auzeau voci melodioase cântând „O, ce veste minunată", la fel ca în visul lui Susannah.

S-ar putea ca uşa să dea chiar în Central Park. Da, *s-ar putea*. Un Central Park dintr-o altă lume situată de-a lungul axei, nu cea din care venise ea, dar destul de asemănătoare. Şi, cu timpul, va ajunge să nu mai sesizeze nicio deosebire.

Sau poate că dincolo de prag nu era decât un glammer, aşa cum spusese Roland.

Poate că dincolo de prag era bezna din portal.

— *Viaţa* e o iluzie, dragostea – un glammer, îi spuse ea. Poate că ne vom reîntâlni în poiana de la capătul cărării.

— Să fie aşa cum spui, răspunse el.

Întinse un picior, proptindu-şi în ţărână tocul scâlciat al cizmei, şi se înclină în faţa ei. Ete începuse să plângă, dar nu se mişcă de lângă cizma pistolarului.

— Rămâi cu bine, draga mea.

— Rămas-bun, Roland.

Şi Susannah se întoarse spre uşă, inspiră adânc, apăsă butonul scuterului şi porni încet către destinul ei.

— *Stai!* strigă Roland.

Dar ea nu se opri şi nici nu se mai uită în urmă la el. Trecu pragul, iar uşa se închise în spatele ei cu acelaşi zgomot sec şi emfatic pe care el îl cunoştea prea bine şi care-i tot revenea în vise de când cutreierase, bolnav şi aiurând, pe ţărmul Mării Vestului. Se stinse şi cântecul, iar acum nu se mai auzea decât oftatul trist al vântului de

prerie.

Roland de Gilead rămase în faţa uşii închise, care părea acum anostă şi neînsemnată. Niciodată nu se va mai deschide. Îşi acoperi faţa cu mâinile. Nu-i trecuse prin minte că, dacă nu i-ar fi iubit, nu ar mai fi avut motive să se simtă atât de singur. Însă faptul că îşi redeschisese inima nu se afla nici acum printre numeroasele sale păreri de rău.

19

Mai târziu – pentru că, nu-i aşa, întotdeauna există un „mai târziu – pistolarul pregăti micul dejun şi se forţă să-şi înghită porţia din farfurie. Patrick înfulecă cu poftă, apoi se retrase să-şi facă nevoile, în timp ce Roland strângea masa.

A treia farfurie rămăsese neatinsă.

— Ete? spuse el împingând-o uşurel către bumbler. Nu vrei să iei măcar o îmbucătură? Micuţul se uită la mâncare, apoi făcu hotărât doi paşi înapoi. Roland dădu din cap şi aruncă mâncarea în iarbă. Poate că nu se va strica până la venirea lui Mordred.

Spre sfârşitul dimineţii porniră mai departe. Roland trăgea Taxiul de Lux II, iar Patrick mergea alături de el, cu capul în piept. Nu peste multă vreme mintea pistolarului se umplu iarăşi de pulsaţia Turnului. Ajunsese foarte aproape de el. Iar vibraţia i-o alungă pe Susannah din gânduri. Şi îi părea bine. Se lăsă în voia ei, simţind cum îi topeşte toate amintirile şi toată tristeţea.

Hai-commala-haide, iată, cânta Turnul Întunecat de dincolo de linia orizontului. *Hai-commala-haide, iată, pistolarul vine îndată.*

Hai-commala, Roland, iată: călătoria ţi-e gătată.

II
MORDRED

1

Singuraticul dan-tete se uita la ei atunci când individul cel nou, cu părul lung, o apucase pe Susannah de umăr ca să-i arate luminile portocalii din zare. Mordred văzu cum femeia se răsucise brusc, scoţând de la brâu unul din revolverele mari ale Tăicuţului Alb. Atunci îi tremurară în mâini ochii din sticlă pentru vederea la distanţă, pe care-i găsise în casa de pe Odd Lane: într-atât de mult îşi dorea ca Mămicuţa Mierlă să-l împuşte pe Artist. Cum ar mai fi torturat-o remuşcarea! Ca o lamă tocită, dar perseverentă, de satâr, da, da! Ba chiar ar fi fost posibil ca, distrusă de grozăvia faptei ei, să-şi lipească pistolul de tâmplă şi să mai apese o dată pe trăgaci. Şi care ce părere ar avea Tăicuţul Alb când s-ar trezi la zgomotul împuşcăturii?

Of, ce visători sunt copiii!

Fireşte că nu se întâmplă absolut nimic din toate astea, aşa că îi urmări mai departe. Dar cu destulă greutate. Pentru că nu doar din cauza emoţiilor îi tremuraseră mâinile pe binoclu. Era gros îmbrăcat acum, cu multe din hainele de om ale lui Dandelo, dar tot frig îi era. Îi era foarte frig atunci când nu îi era foarte cald. Dar oricum i-ar fi fost, tot tremura ca un boşorog ştirb ghemuit lângă vatră. Situaţia se agravase treptat de când plecase din casa lui Joe Collins. Febra îi sufla prin oase ca un viscol năprasnic. Lui Mordred nu îi mai era fomică-mică (pentru că Mordred nu mai avea poftă de mâncare), ci Mordred era bolnăvior, bolnăvior, bolnăvior-drăguţ-fecior.

Ca să spunem adevărul, îi era teamă ca nu cumva Mordred să se afle în prag de moarte (ce boala o-mparte).

Cu toată starea lui mizerabilă, urmări cu mult interes grupul lui Roland, pe care-l desluşi mult mai bine după ce pistolarul aţâţase focul. Văzu uşa apărută ca din senin, deşi nu distingea simbolurile de pe ea. Reuşi să priceapă că uşa luase fiinţă după ce o desenase Artistul – şi ce talent dumnezeiesc avea băiatul ăla! Mordred îşi dorea cu înfocare să-l mănânce în eventualitatea ca talentul acesta era transmisibil! Se cam îndoia, însă, pentru că latura spirituală a canibalismului era mult exagerată. Dar, în fond, la ce ar fi stricat să încerce?

Îi urmări cum discutau. Văzu – şi înţelese – rugăminţile pe care femeia le adresă Artistului şi Potăii, rugăminţile ei stăruitoare şi fierbinţi

(*veniţi cu mine ca să nu fiu singură, haide, fii băiat de treabă, fiţi* doi

băieţi de treabă şi nu mă lăsaţi să plec singură, şi vai şi smiorc, şi smiorc şi vai)

şi jubilă la vederea furiei şi suferinţei ei atunci când o refuzară şi băiatul, şi animalul. Da, Mordred se bucura nespus, cu toate că ştia că treaba îi va fi mai dificilă. (Doar *puţin* mai dificilă; pentru că, hai să fim serioşi, ce şansă ar mai avea în faţa lui un amărât fără limbă şi un billy-bumbler după ce va avea loc metamorfoza şi el va porni la atac?) O clipă se temu că femeia, aşa furioasă cum i se părea, îl va împuşca pe Tăticuţul cel Alb cu propria lui armă, iar Mordred nu voia una ca asta. Tăicuţul Alb era *al lui.* Aşa îi spusese vocea venită din Turnul Întunecat. Oricât de bolnăvior ar fi fost acest drag fecior, oricât de aproape de moarte l-ar fi adus boala lui, era convins că tot *lui* îi era scris să-l mănânce pe Tăticuţul Alb. *Lui*, nu Mămicuţei Mierle. Păi, ea ar fi în stare să-i lase carnea să putrezească fără să ia măcar o îmbucătură! Dar nu-i împuşcă. În schimb, îl *sărută*. Mordred nu voia să vadă aşa ceva, îi făcea şi mai multă greaţă decât boala, drept care luă binoclul de la ochi. Se întinse pe iarbă, într-un pâlc de anini, tremurând din toate încheieturile, acum dogorind de fierbinţeală, acum dârdâind de frig, încercând să se stăpânească şi să nu vomite. (Avea senzaţia că în urmă cu o zi nu făcuse nimic altceva decât să vomite şi să se cufurească, până când îi înţepeniseră muşchii de la burtă din cauza efortului de dirijare a unui asemenea trafic greu în două direcţii opuse; şi până nu-i mai ieşise nimic pe gură în afară de nişte mucozităţi compacte, iar pe partea dorsală doar zeamă închisă la culoare şi salve de băşini seci.) Când se uită iarăşi prin binoclu mai apucă să vadă doar cum dispărea pe uşă fundul scuterului electric condus de Mămiţica Mierlă. Şi parcă se învolbura ceva în jurul ei. Poate o trombă de praf, dar mai degrabă o rafală de ninsoare. Şi auzi un cântec care îl dezgustă la fel de mult ca sărutul dintre ea şi Tăicuţul lui Alb şi Bătrân şi Pistolar. Şi după aia uşa se închise, cântecul nu se mai auzi, iar pistolarul se aşeză pe jos în faţa ei, cu obrajii în palme, vai-de-mine-şi-de-mine, smiorc, smiorc, smiorc. Bumblerul se duse lângă el şi-şi culcă botul lung pe una din cizme, ca şi cum ar fi vrut să-l mângâie, ce drăguţ, ce greţos de drăguţ. Dar deja se luminase de ziuă şi Mordred moţăi puţin. Îl trezi vocea Tăicuţului Alb. Vântul bătea în direcţia ascunzătorii lui, astfel încât Mordred îi auzi clar cuvintele, ca şi cum ar fi fost lângă el: „Ete? Nu vrei să iei măcar o îmbucătură?" Se pare că bumblerului nu-i era foame, aşa că pistolarul împrăştie pe jos mâncarea destinată lupului aceluia mic şi blănos. Mai târziu, după ce ei plecaseră (gârbovit, Tăticuţul Alb şi Bătrân şi Pistolar târându-se greoi de-a lungul făgaşelor de pe Drumul Turnului şi trăgând după el căruţa construită de robot), Mordred se furişă în locul unde îşi făcuseră ei tabăra. Şi da, a mâncat puţin din hrana împrăştiată pe jos – fireşte că nu fusese otrăvită, căci Roland i-o

pregătise bumblerului dar s-a oprit după doar trei sau patru dumicaţi de carne, dându-şi seama că, dacă va continua să mănânce, îşi va vărsa maţele în toate direcţiile: şi la nord şi la sud. Şi nu-şi putea permite una ca asta. Dacă nu reuşea să ţină măcar *ceva* mâncare în el, va fi mult prea slăbit ca să-i mai poată urmări. Şi *trebuia* să-i urmărească, să se ţină încă puţin cât mai aproape de ei. Pentru că la noapte îi va ataca. Neapărat la noapte, pentru că mâine Tăticuţul cel Alb va ajunge la Turnul Întunecat şi va fi prea târziu. Aşa îi spunea inima. Mordred porni după ei, târându-se la fel ca Roland, dar şi mai greoi decât acesta. Din când în când îl apucau crampele şi se îndoia de mijloc, iar forma lui de om pâlpâia; negreala îi apărea şi dispărea sub piele; haina lui cea groasă acum se bomba şi zvâcnea peste umflăturile celorlalte picioare ce încercau să se întindă, acum se pleoştea peste trupul lui uman, când şi le băga la loc cu un mare efort de voinţă, scrâşnind din dinţi şi gemând de atâta încordare. O dată a făcut în pantaloni cam jumătate de litru din zeama aia căcănie şi împuţită; altă dată a apucat să-şi dea pantalonii jos, dar oricum ar fi fost, exact în paişpe îl durea. Că doar nu-l invitase nimeni la Sărbătoarea Secerişului! Şi ha-ha-ha şi hi-hi-hi! Precis că poşta rătăcise invitaţia! Mai târziu, când va sosi momentul atacului, îl va elibera pe micuţul Rege Roşu. Dacă s-ar fi întâmplat acum, nu prea credea că ar mai fi în stare să se metamorfozeze iarăşi. N-ar mai avea forţă. Metabolismul accelerat al păianjenului i-ar fi împrăştiat boala prin trup aşa cum vântul puternic transformă un foc aproape stins într-un incendiu forestier catastrofal. Şi ce îl ucidea acum încet îl va ucide mult mai repede. Aşa că se împotrivi metamorfozei şi pe la amiază se simţi ceva mai bine. Pulsul Turnului devenise mai rapid, mai puternic, mai insistent. La fel şi vocea Tăicuţului cel Roşu, care-l îndemna să-şi continue cursa, să se ţină aproape de cei pe care-i urmărea. De multe săptămâni Tăticuţul Alb şi Bătrân şi Pistolar nu dormise mai mult de patru ceasuri pe noapte, pentru că făcuse de pază cu rândul împreună cu Mămiţica Mierlă. Dar Mămiţica Mierlă n-a tras la căruţă, nu? Nu, doar s-a plimbat în ea, ca Regina de Căcat de pe Dealul de Baligă, şi ha-ha-ha şi hi-hi-hi! Ceea ce înseamnă că Tăticuţul Alb şi Bătrân şi Pistolar e destul de obosit, cu toată învigorarea venită de la vibraţia Turnului Întunecat. La noapte Tăticuţul Alb şi foarte Bătrân va trebui fie să încredinţeze Artistului şi Potăii primul schimb al pazei, fie să stea singur treaz până la ivirea zorilor. Mordred era de părere că şi el va reuşi să stea treaz încă o noapte pentru simplul motiv că nu va mai avea alta la dispoziţie. Se va furişa mai aproape, aşa cum făcuse şi noaptea trecută. Îi va urmări cu ochii de sticlă ce vedeau la distanţă luaţi din casa moşului-monstru. Iar atunci când vor adormi cu toţii, se va metamorfoza o ultimă dată şi îi va ataca. Iată-mă-s, băs-băs-băs! S-ar putea că Tăticuţul cel Alb nici să nu se trezească, dar Mordred

spera din tot sufletul că se va trezi. Se va trezi cât să-şi dea seama că propriul lui fiu este cel care-i dă brânci pe tărâmul morţii, doar cu câteva ceasuri înainte să ajungă la nepreţuitul lui Turn. Mordred încleştă pumnii şi văzu cum i se înnegresc degetele. Simţi de-o parte şi de alta a corpului furnicături teribile, însă destul de plăcute, atunci când picioarele de păianjen încercară să iasă la iveală – şapte picioare, nu opt, din cauza hainei-mizerabilei-blestematei Mămicuţe Mierle, care fusese şi borţoasă, şi neborţoasă în acelaşi timp, şi fie să-i putrezească oasele în vidul din portal pe vecie (ori până dădea de ea vreunul din Monştrii care bântuiau pe acolo). Se împotrivi metamorfozei, dar o şi încurajă cu aceeaşi sălbăticie. La sfârşit doar se luptă cu ea, iar imboldul de a se metamorfoza dispăru. Trase o băşină victorioasă – lungă şi aromată, dar nezgomotoasă. Fundul îi era acum un acordeon stricat, ce nu mai putea să cânte, ci doar se fâsâia. Degetele reveniră la culoarea normală, alb-rozalie, iar mâncărimea din trup dispăru cu totul. I se învârtea rău capul din cauza febrei; îl dureau rău braţele (o idee mai subţiri decât nişte beţigaşe) din cauza frigurilor. Uneori auzea foarte tare vocea Tăicuţului cel Roşu, alteori mai încet, dar o auzea în permanenţă: *Vino la mine. Aleargă la mine. Grăbeşte-ţi la mine trupul cel dual. Hai-commala-bai, fiul meu devotat. Vom dărâma Turnul, vom stinge toată lumina care există şi apoi vom cârmui întunericul împreună.*

Vino la mine.

Vino.

2

Cei trei rămaşi (patru cu el) ieşiseră de sub protecţia lui ka, asta era limpede. De la retragerea lui *Prim* nu mai existase o asemenea creatură precum Mordred Deschain – pe jumătate sapiens, pe jumătate lighioană de temut. Cu siguranţă că niciodată ka nu ar fi sortit acestei făpturi o moarte lumească, banală, precum cea care-l ameninţa acum: cea provocată de toxiinfecţia alimentară.

Roland i-ar fi putut spune că nu a fost o idee prea bună să mănânce carnea găsită în zăpadă, lângă şura lui Dandelo. De fapt, şi Robert Browning i-ar fi putut spune acelaşi lucru. Nărăvaşă sau nu, *cal* sau nu, Lippy (botezată probabil după un alt poem, mult mai cunoscut al lui Browning: „Fra Lippo Lippi") fusese foarte bolnavă atunci când Roland îi sfârşise viaţa cu un glonţ în cap. Dar Mordred fusese păianjen atunci când dăduse peste hoitul acela care măcar *semăna* cu un cal şi absolut nimic pe lume nu l-ar fi putut împiedica să îl înfulece. Abia după ce-şi reluase înfăţişarea de om începuse să se întrebe (destul de tulburat, de altfel) cum de fusese atâta amar de carne pe mârţoaga costelivă a lui Dandelo şi de ce fusese atât de

moale şi caldă şi plină cu sânge necoagulat. În fond, stătea de câteva zile într-un morman de zăpadă. Prin urmare, stârvul iepei ar fi trebuit să fi fost îngheţat bocnă.

Şi arunci a început să vomite. A urmat febra şI odată cu ea, eforturile chinuitoare de a nu se metamorfoza până nu va ajunge lângă Tăicuşul cel Alb ca să-l facă bucăti-bucăţele. Creatura aceasta, a cărei apariţie fusese prevestită din urmă cu mii de ani (mai ales de către oamenii manni şi îndeobşte prin şoapte înfricoşate), creatura aceasta, care avea să contribuie la distrugerea umanităţii şi la întoarcerea lui *Prim*… creatura aceasta a ajuns pe lume sub forma unui copil naiv şi trist şi rău la suflet, copil ce murea acum pentru că mâncase carne alterată de cal.

Imposibil să fi fost ka părtaş la una ca asta.

3

Roland şi cei doi tovarăşi ai lui nu au străbătut o distanţă prea mare după plecarea lui Susannah. Chiar dacă nu ar fi intenţionat să parcurgă drumul rămas în etape mai scurte, pentru a ajunge la Turn în ziua următoare la apus. Roland tot nu ar fi fost în stare să meargă mai mult. Era mâhnit, se simţea singur şi obosit de moarte. Şi Patrick era obosit, însă măcar *el* putea să călătorească în căruţă dacă avea chef. Iar în ziua aceea, cocoţat în Taxiul de Lux, a moţâit, a desenat; apoi a mai coborât ca să-şi dezmorţească oasele, s-a cocoţat la loc şi a mai moţâit încă o vreme.

În minte şi inimă Roiand simţea pulsaţia puternică a Turnului. Cântecul lui minunat era viguros, interpretat parcă de o mie de voci. Dar nici măcar aceste lucruri nu-i puteau lua plumbul din oase. La un moment dat însă, pe când se uita în jur după un loc mai la umbră, unde să facă popas şi să mănânce ceva (trecuse deja de amiază), observă ceva ce-l făcu să-şi uite de îndată toată oboseala şi tristeţea.

Pe marginea drumului creştea un trandafir sălbatic, parcă geamănul identic al aceluia de pe terenul viran. Înflorise ca şi cum ar fi vrut să-i facă în ciudă vremii, care lui Roland i se părea de început de primăvară. Petalele exterioare aveau o nuanţă deschisă de roz, culoare ce se închidea treptat spre mijloc, ajungând până la un roşu intens. Exact culoarea inimii. Căzu în genunchi în faţa lui, îşi aplecă urechea către potirul lui de coral şi ascultă.

Trandafirul cânta.

Nu-i dispăru sfârşeala din oase, căci sfârşeala nu dispare ca prin farmec (cel puţin în lumea celor vii), dar sentimentul de singurătate şi tristeţe se topi pentru scurtă vreme. Privi în centrul trandafirului şi văzu un miez atât de galben, atât de strălucitor. Îl orbea.

Poarta lui Gan, îşi spuse el, fără să ştie ce însemna asta, dar convins

că are dreptate. *Da, da, poarta lui Gan, ea este!*

Însă acest trandafir se deosebea totuşi de cel de pe terenul viran printr-un detaliu esenţial: cântecul nu mai suna întristat şi uşor disonant. Ci era amplu, încărcat cu lumină şi iubire. Trandafirul acesta împreună cu toţi ceilalţi… probabil… probabil că…

Hrănesc Grinzile, aşa-i? Cu cântecul şi parfumul lor. Tot la fel cum şi Grinzile îi hrănesc pe ei. Este un câmp de forţă vie, dă viaţă şi primeşte viaţă de jur-împrejurul Turnului. Iar trandafirul acesta este doar primul, avangarda celorlalţi. În Can'-Ka No Rey există zeci de mii aidoma lui.

Gândul acesta îl ului peste măsură. Pe urmele lui veni însă un altul care îl umplu de furie şi teamă: singura creatură care şi-ar fi putut desfăta ochii cu priveliştea câmpului de trandafiri era un dement. Şi i-ar fi distrus într-o clipită dacă i s-ar fi dat mână liberă să o facă.

Simţi o bătaie şovăielnică pe umăr. Patrick, cu Ete alături. Şi băiatul îi arătă locul acoperit cu iarbă de lângă trandafiri, apoi făcu gesturi care indicau că îi era foame. Arătă spre trandafir, apoi făcu gesturi care indicau că voia să-l deseneze. Roland nu avea poftă de mâncare, însă cea de-a doua idee a băiatului îl entuziasmă extrem de mult.

— În regulă, spuse el. Ne oprim aici şi mâncăm ceva. După aia poate o să-mi fac siesta şi tu ai să desenezi trandafirul. Vrei să-l desenezi, Patrick, nu-i aşa? Vrei, te rog, să faci două desene?

Şi ridică cele două degete rămase la mâna dreaptă ca să fie sigur că băiatul înţelegea ce-i cere.

Tânărul se încruntă şi-şi lăsă capul într-o parte. Nu pricepea. Părul lung îi atârna pe umăr în şuviţe lucioase. Roland îşi aduse aminte cum i-l spălase Susannah într-un pârâu întâlnit în drum, în ciuda ţipetelor lui de protest. Pistolarului nu i-ar fi trecut în veci prin minte să facă asta, însă se vedea nevoit să recunoască faptul că Patrick arăta mult mai bine cu părul curat. Şi, cu tot cântecul trandafirului, amintirea provocată de şuviţele acelea strălucitoare îl făcu să-i fie şi mai tare dor de Susannah. Susannah, cea care adusese gingăşie în viaţa lui. Şi uite, abia acum, când nu mai era lângă el, înţelegea pe deplin sensul acestui cuvânt.

Susannah plecase şi îl lăsase cu Patrick, tânăr incredibil de talentat, dar la fel de incredibil de greu de cap.

Roland îi arătă blocul de desen şi apoi îi arătă trandafirul. Patrick dădu din cap – asta pricepuse. Apoi Roland ridică două degete de la mâna întreagă şi-i arătă iar blocul. Acum chipul lui Patrick se lumină a înţelegere. Arătă şi el spre trandafir, spre blocul de desen, spre Roland, apoi spre el însuşi.

— Corect, băiete, spuse pistolarul. Un desen cu trandafirul pentru tine şi unul pentru mine. E frumos, nu crezi?

Patrick bâţâi entuziasmat din cap şi se puse de îndată pe treabă, în vreme ce Roland se ocupă de masă. Pregăti iarăşi trei farfurii cu

mâncare şi iarăşi Ete refuză să mănânce. Când privi în ochii conturaţi cu auriu ai bumblerului, Roland văzu un pustiu în ei – ca o pierdere – care îl răni profund. Plus că nu era deloc bine ca Ete să nu mănânce; slăbise deja mult prea mult. Se făcuse ca un ţâr, ar fi spus Cuthbert, zâmbind probabil.

— De ce te uiţi aşa la mine? îl întrebă supărat pistolarul. Dacă voiai să te duci cu ea, ar fi trebuit s-o faci atunci când ai avut ocazia! De ce te uiţi la mine cu ochii ăştia trişti de sălbăticiune rănită?

Ete îl privi lung, iar Roland înţelese că, oricât de absurd ar fi părut, tocmai ce rănise sentimentele micuţului. Apoi bumblerul se îndepărtă de el, cu codiţa buclată atârnându-i moale, ca o sfoară udă. Lui Roland îi veni să-l cheme înapoi, dar gestul ăsta ar fi fost încă şi mai absurd, nu credeţi? Ce voia să facă? Să-i ceară iertare unui bumbler?

Se simţea furios şi nemulţumit de sine însuşi, sentimente pe care nu le cunoscuse înainte de a-i aduce în viaţa lui pe Eddie, Susannah şi Jake din lumea în care era America. Înainte de asta sentimentele lui fuseseră aproape inexistente; şi, cu toate că îi oferiseră o viziune limitată asupra vieţii, în multe privinţe nu fusese prea rău. Măcar nu trebuia să-ţi pierzi vremea întrebându-te dacă ar trebui să-ţi ceri iertare de la un animal pentru că te-ai răstit la el!

Roland se ghemui pe vine lângă trandafir, aplecându-se către puterea mângâietoare a cântecului şi a luminii lui strălucitoare – a luminii lui *benefice*. Apoi Patrick şuieră, cerându-i să se dea la o parte ca să poată desena floarea cum se cuvine. Gestul băiatului îi spori sentimentul de înstrăinare şi iritare, dar plecă de lângă trandafir fără să protesteze. În fond, el îi ceruse lui Patrick să facă desenele, nu? Îşi spuse că, dacă Susannah ar mai fi fost acolo, s-ar fi uitat unul la celălalt cu indulgenţă amuzată, întocmai ca doi părinţi cu un copil neastâmpărat. Însă ea nu mai era aici, fireşte că nu mai era; fusese ultima dintre ei, iar acum plecase şi ea.

— Na poftim, acum poţi să-ţi vezi mai bine buruiana? îl întrebă el pe băiat, încercând să glumească, dar nereuşind să pară decât supărat – supărat şi istovit.

Spre deosebire de Ete, Patrick nu reacţionă câtuşi de puţin la asprimea din tonul pistolarului; *probabil nici n-a priceput ce i-am zis*, gândi Roland. Băiatul cel mut îşi încrucişase gleznele şi îşi proptise bine blocul de desen pe genunchi. Uitase de farfuria cu mâncare de alături.

— Să nu uiţi să şi mănânci, îi zise Roland. Fii atent la mine ce-ţi spun. Osteneala îi fu răsplătită doar cu o înclinare neatentă din cap, aşa că renunţă.

— Am să trag un pui de somn, îl anunţă el pe Patrick. O să fie o după-amiază lungă.

Şi o noapte şi mai lungă, îşi mai zise el… consolându-se, la fel ca

Mordred, cu gândul că va fi ultima. Nu ştia ce anume va găsi la Turnul Întunecat de la capătul câmpului cu trandafiri, dar era aproape sigur că, în eventualitatea că îl va putea anihila pe Regele Purpuriu, acesta avea să fie ultimul lui drum. Nu credea că va mai pleca vreodată din Can'-Ka No Rey, dar nu se necăjea din cauza asta. Era îngrozitor de obosit. Şi trist, în pofida minunatei forţe a trandafirului.

Roland de Gilead îşi acoperi ochii cu braţul şi adormi instantaneu.

4

Însă nu apucă să doarmă prea mult, pentru că îl trezi Patrick, mai entuziasmat ca un copil, ca să-i arate primul desen cu trandafirul – poziţia soarelui îi dădu de înţeles că nu trecuseră mai mult de zece minute de când pusese capul jos. Poate cincisprezece.

Ca toate desenele băiatului, şi acesta emana o putere stranie. Trandafirul de pe hârtie părea aproape real, deşi fusese desenat doar în creion. Totuşi Roland ar fi preferat o oră de somn acestei evaluări de natură estetică. Însă dădu din cap în semn că totul este minunat – pentru că nu se cuvenea să bombăne în faţa unei asemenea capodopere iar Patrick zâmbi cu gura până la urechi, declarându-se încântat chiar şi cu atât de puţin. Dădu foaia şi se apucă de cel de al doilea desen. Câte unul pentru fiecare, aşa cum îi ceruse Roland.

Pistolarul şi-ar fi dorit să se culce la loc, dar ce rost mai avea? În câteva minute băiatul cel fără limbă va termina şi acest desen şi îl va trezi din nou. Se sculă şi se apropie de Ete. Se aplecă să-i mângâie blana deasă a bumblerului, gest pe care îl făcea foarte rar.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, băiete, spuse Roland. Nu vrei să-mi zici o vorbuliţă?

Ete nu voia.

După vreo cincisprezece minute, Roland împachetă la loc cele câteva lucruri pe care le scosese din căruţ, îşi scuipă în palme şi apucă iarăşi mânerele. Căruţul era mai uşor acum, normal că era mai uşor, însă lui i se părea mult mai greu.

Bineînţeles că este mai greu, îşi spuse el. *Toată durerea mea e în el. O iau cu mine pretutindeni da, chiar aşa.*

Nu peste mult timp, se cocoţă şi Patrick Danville în Taxiul de Lux II. Băiatul se ghemui confortabil şi adormi aproape imediat. Roland se târî mai departe, cu capul în piept. Ete mergea alături de el.

Încă o noapte, îşi spuse pistolarul. *Încă o noapte, apoi încă o zi, şi se va termina totul. Într-un fel sau altul*

Se lăsă în voia vibraţiei Turnului şi a cântecului său, care-i pătrunseră în minte şi-i uşurară paşii… puţin. Apăruseră acum şi alţi trandafiri, zeci de trandafiri presăraţi pe marginile drumului mohorât, înveselindu-l. Câţiva creşteau chiar pe mijlocul lui, iar Roland îi ocoli

cu multă grijă. Oricât de obosit era, nu voia să calce pe niciunul, nu voia să strivească nici măcar o singură petală sub roţile căruţului.

5

Se opri atunci când soarele era încă deasupra orizontului, prea epuizat să meargă mai departe, cu toate că mai erau încă cel puţin două ceasuri de lumină. În locul unde făcură popas era un pârâu secat în albia căruia crescuseră o mulţime de trandafiri sălbatici, superbi. Cântecul lor nu reuşi să-i ostoiască oboseala, dar îi revigoră cât de cât starea de spirit. Îşi închipui că şi Patrick şi Ete se simţeau la fel, iar acesta era un lucru bun. Când băiatul se trezi, se uită vesel în jur. Apoi se întunecă la faţă, iar Roland înţelese că îşi amintea că Susannah plecase de lângă ei. La vremea respectivă băiatul plânsese puţin, dar probabil că acum nu va mai vărsa şi alte lacrimi.

Câţiva plopi se înălţau pe malul pârâului – adică, pistolarul credea că sunt plopi – care se uscaseră atunci când secase apa din care se hrăneau rădăcinile lor. În crengile lor sfrijite, fără frunze, profilate pe cer, pistolarul desluşi iar şi iar numărul nouăsprezece, în cifrele lumii lui Susannah şi în cele ale lumii lui. Într-un loc ramurile scriseseră foarte limpede pe cerul înserării cuvântul *CHASSIT*.

Înainte să facă focul şi să prepare cina – câteva conserve din cămara lui Dandelo aveau să le ajungă pentru seara aceasta – Roland intră în albia pârâului ca să miroasă trandafirii şi să le asculte cântecul revigorant.

Simţindu-se ceva mai bine, adună câteva crengi de sub plopi şi le puse unele peste altele. Apoi făcu focul, repetând catehismul învăţat în copilărie, aproape fără să-şi dea seama ce face:

— Luminează întunericul, părinte al meu. Am să-mi pun capul jos? Am să-mi găsesc odihna? Binecuvântează-i pe călătorii istoviţi cu focul tău cel bun.

Pe când aştepta ca focul să transforme lemnele în tăciuni aprinşi, Roland scoase din buzunar ceasul primit în New York. Cu o zi în urmă observase că se oprise, cu toate că i se garantase că bateria va ţine cel puţin cincizeci de ani.

Acum, în după-amiaza care se topea încet în seară, limbile lui începură să meargă foarte încet în sens invers.

Privi fascinat mişcarea lor, apoi închise capacul şi se uită la sigulurile de pe el: cheia şi trandafirul şi Turnul. O lumină albastră, nepământeană, lucea prin ferestrele lui.

Cei care mi l-au dat nu ştiau că aşa va fi, îşi spuse el, punând cu mare grijă ceasul la loc, în buzunarul stâng din faţă, verificând (aşa cum făcea mereu) dacă nu cumva era acolo vreo gaură prin care să-l piardă. Apoi pregăti cina. El şi cu Patrick mâncară bine.

Ete nici nu se atinse de farfurie.

În afară de noaptea petrecută la discuţii cu omul în negru – noaptea aceea în care Walter îi ghicise viitorul sumbru într-un pachet de cărţi evident măsluite – aceste douăsprezece ceasuri de întuneric petrecute lângă pârâul secat au fost cele mai lungi din toată viaţa lui Roland. Se simţea tot mai istovit, tot mai sfârşit, ca înfăşurat într-o mantie întunecată de bolovani. Prin faţa ochilor săi toropiţi se perindau chipuri şi locuri de demult: Susan, călărind nesăbuită pe Povârniş{198}, cu parul blond fluturându-i pe spate; Cuthbert, alergând la vale pe Jericho Hill, cam în aceeaşi manieră: urlând şi hohotind de râs; Alain Johns ridicând paharul ca să toasteze; Eddie şi Jake luându-se la trântă pe pajişte, ţipând veseli, în vreme ce Ete ţopăie lătrând în jurul lor.

Mordred era pe undeva prin apropiere, dar Roland abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Şi de fiecare dată când aţipea şi se trezea tresărind şi uitându-se înnebunit în jur, îşi dădea tot mai bine seama că ajunsese pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa din pricina oboselii. De fiecare dată se aştepta să vadă cum păianjenul cu semnul purpuriu pe abdomen se năpusteşte asupra lui; şi de fiecare dată nu vedea decât jocul portocaliu al ielelor în zare. Şi nu auzea decât suspinul vântului.

Însă e aproape. Aşteaptă momentul potrivit. Şi dacă voi adormi – când voi *adormi – ne va ataca.*

Pe la ceasul trei dimineaţa, reuşi să-şi folosească întreaga voinţă pentru a se dezmetici dintr-o amorţeală ce ameninţa să-l cufunde într-un somn adânc. Se uită disperat în jur, frecându-se atât de tare la ochi cu podul palmelor, încât preţ de câteva clipe văzu doar stele şi cozi de comete în întunericul înţepător de sub pleoape. Focul era aproape stins. Patrick dormea cam la şase metri de el, lângă trunchiul contorsionat al unui plop. De unde stătea Roland, băiatul se vedea ca un muşuroi mic acoperit cu piei de căprioară. Ete nu se zărea nicăieri. Pistolarul îl strigă, dar în zadar. Era pe punctul de a se ridica în picioare, când îl descoperi pe prietenul lui Jake dincolo de cercul mic de lumină pe care îl mai aruncau tăciunii. De fapt îi văzu ochişorii cu cercuri aurii. Iar ochişorii aceştia se uitară o clipă la Roland şi apoi dispărură – probabil că Ete îşi culcase la loc boticul pe labe.

Şi el e obosit, îşi zise pistolarul. *Cum să nu fie?*

Abia atunci întrebarea despre ce avea să se întâmple cu Ete mai departe de ziua de mâine încercă să-şi croiască drum spre suprafaţa minţii obosite a lui Roland, dar el o alungă. Se ridică din culcuş (năuc şi epuizat, îşi duse mâna la şoldul bolnav pe vremuri, aşteptând să descopere acolo vechea durere), se duse la Patrick şi îl scutură de umăr ca să îl trezească. Dură ceva vreme, dar într-un final băiatul întredeschise ochii. Nu era suficient pentru Roland, care îl apucă de

spate şi încercă să-l ridice în capul oaselor. Când Patrick dădu semne că se va prăvăli la loc, Roland îl zgâlţâi din nou. *Tare.* Atunci băiatul se uită la pistolar cu ochi uimiţi, aproape fără să-l vadă.

— Ajută-mă să fac focul, Patrick.

Spera că aşa se va trezi complet. Iar după ce focul va arde din nou, Patrick va fi în stare să facă de pază. Fireşte că lui Roland nu-i plăcea ideea aceasta, ştia că era riscant să se bazeze pe Patrick, dar mai riscant era să vegheze el singur tot restul nopţii. Trebuia neapărat să doarmă. O oră sau două de somn îi vor fi suficiente, şi cu siguranţă ca Patrick va reuşi să rămână treaz măcar atâta timp.

Patrick adună câteva lemne şi le puse pe foc, cu toate că se mişca precum un cadavru viu. Iar după ce focul se însufleţi, băiatul se prăvăli în culcuşul lui, cu braţele atârnându-i fără vlagă între genunchi, deja mai mult adormit decât treaz. Roland îşi spuse că va fi nevoit să-l ia la palme ca să-l dezmeticească de-a binelea, iar mai târziu îşi va dori (cu mult amar) să o fi făcut.

— Ascultă-mă bine, Patrick, îi ceru el scuturându-l atât de tare, încât şuviţele lungi de păr îi zburătăciră în jurul capului, iar câteva îi intrară în ochi. Trebuie să rămâi treaz şi să stai de pază. O oră doar… până când… uită-te la mine, Patrick! Cască ochii! Pe toţi zeii, să nu *cutezi* să adormi iarăşi! Uită-te la cer, vezi? Steaua aia strălucitoare, care-i cea mai aproape de noi!

Mama Bătrână i-o arăta Roland, iar Patrick dădu ascultător din cap. Acum parcă îi apăruse un licăr de interes în privire, iar pistolarul îl luă drept un semn încurajator. Era privirea „vreau să desenez” al lui Patrick. Iar dacă se apuca să o deseneze pe Mama Bătrână care strălucea într-un spaţiu mare dintre crengile uscate ale plopilor, atunci erau toate şansele să rămână treaz. Poate chiar până în zori, dacă se implica cu tot sufletul în desenul lui.

— Aici, Patrick.

Îl obligă să se aşeze la rădăcina unui copac. Locul era tare, trunchiul noduros. Iar Roland spera din suflet să fie suficient de inconfortabil ca să-l împiedice să adoarmă. Pistolarul făcu toate mişcările acestea cu lentoarea cuiva care înoată pe sub apă. Of, ce obosit se simţea. Incredibil de obosit.

— Vezi steaua de aici?

Patrick dădu ceva mai însufleţit din cap. Parcă uitase de somn, iar Roland le mulţumi zeilor pentru acest mic favor.

— Atunci când steaua o să treacă în spatele acelei crengi groase şi n-ai să o mai poţi vedea, ori desena, fără să te scoli în picioare… să mă chemi. Să mă trezeşti, indiferent cât de greu îţi va fi. Înţelegi?

Patrick dădu imediat din cap, însă Roland ajunsese să-l cunoască deja prea bine pentru a-şi da seama că gestul acela însemna foarte puţin, sau chiar nimic. Băiatul dorea să-i facă pe plac, atâta tot.

Presupunând, să zicem, că l-ai fi întrebat dacă nouă şi cu nouă fac nouăsprezece, ar fi bâţâit din cap cu acelaşi entuziasm.

— Când n-ai s-o mai poţi vedea din locul unde stai…

Avea impresia că altcineva rosteşte aceste cuvinte în locul lui, cineva aflat la mare, mare depărtare. Nu avea încotro şi trebuia să spere că Patrick înţelesese ce-i cerea. Bine măcar că băiatul îşi luase blocul de desen şi un creion ascuţit.

Asta-i toată protecţia pe care o pot avea, bolborosi gândul lui Roland în vreme ce pistolarul se împleticea ca beat spre mormanul lui de piei de căprioară, situat între focul de tabără şi Taxiul de Lux II. *Doar n-o să adoarmă în timp ce desenează, nu?*

Spera să nu se înşele, dar nu avea cum să fie sigur. Şi oricum nu mai avea nicio importanţă pentru că el, Roland de Gilead, avea de gând să doarmă. Făcuse absolut tot ce i-a stat în putere, iar asta va trebui să fie de ajuns.

— O oră, murmură el, cu voce îndepărtată şi slabă în propriile-i urechi. Trezeşte-mă peste o oră… când steaua… când Mama Bătrână se duce în spatele…

Dar nu mai reuşi să-şi ducă gândul până la capăt. Nici nu mai avea habar ce bolboroseşte el acolo. Ajunsese dincolo de capătul puterilor şi căzu degrabă într-un somn fără vise.

7

Mordred văzu întreaga scenă prin ochii de sticlă pentru vederea la distanţă. Îi crescuse febra şi, în flăcările ei puternice, propria-i oboseală se diminuă pentru moment. Urmări cu lacomă curiozitate cum pistolarul îl trezi pe mut – pe Artist – şi îl obligă să-l ajute să reaprindă focul. Îşi dori din suflet ca mutulică să-şi termine treaba şi să adoarmă la loc, înainte ca pistolarul să-l poată împiedica. Din păcate, asta nu se întâmplă. Făcuseră popas lângă un pâlc de plopi uscaţi, iar Roland îl conduse pe Artist lângă cel mai mare dintre aceştia. Apoi îi arătă cerul. Era împânzit de stele, dar Mordred bănuia că Tăticuţul Alb şi Bătrân şi Pistolar arăta către Mama Bătrână, pentru că ea era cea mai strălucitoare dintre toate. În cele din urmă, Artistul, care părea cam dus de-acasă, păru să priceapă ce i se cerea. Îşi scosese blocul şi deja se apucase de desenat atunci când Tăicuţul Alb porni împleticindu-se spre culcuşul lui, bolborosind instrucţiuni şi ordine cărora Artistul nu le mai dădea nicio atenţie. Tăticuţul cel Alb se prăbuşi atât de brusc, că Mordred se temu o clipă ca nu cumva bucata aia împuţită de şorici ce-i servea drept inimă ticălosului bătrân să nu-şi fi oprit bătăile. Dar chiar atunci Roland se mişcă, aranjându-se mai bine pe pieile întinse pe iarbă. Iar Mordred, aflat pe un dâmb, cam la treizeci de metri la vest de albia uscată a pârâului, se linişti. Oricât de

obosit ar fi fost Tăticuţul Alb şi Bătrân şi Pistolar, atât pregătirea cât şi genele neamului său, al lui Eld însuşi, l-ar fi făcut să sară drept în picioare şi cu pistolul în mână chiar în secunda în care Artistul ar fi scos unul din ţipetele lui infernal de răsunătoare. Mordred fu cuprins de cea mai puternică criză de crampe de până atunci. Se îndoi de mijloc, luptându-se să-şi păstreze forma de om, luptându-se să nu scoată nici un sunet, luptându-se să nu moară. Auzi o altă fâsâială fleşcăită din dos şi simţi cum de-a lungul picioarelor i se scurge o altă porţie din zeama maro, plină de cocoloaşe. Însă în mizeria asta de acum mirosul lui supranatural detectă şi altceva pe lângă excremente; de data aceasta simţi şi miros de sânge, nu doar de rahat. Nu credea că durerea aceasta se va potoli vreodată, i se părea că va continua la nesfârşit, tot mai puternică, până când îl va sfârteca cu totul, însă, într-un final, începu să-l mai lase. Îşi privi mâna stângă şi nu se miră prea mult să vadă că degetele i se înnegriseră şi se lipiseră unul de altul. Nu vor mai reveni la forma lor omenească degetele astea; bănuia că mai are forţă doar pentru o singură, ultimă metamorfoză. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâna dreaptă şi îşi ridică iarăşi bin-don-donclulul la ochi, înălţând rugi la Tăicuţul lui cel Roşu ca mutălaul cel mic să fi adormit deja. Dar nu. Nu dormea. Stătea cu spatele sprijinit de trunchiul de plop, privind printre crengi şi desenând-o pe Mama Bătrână. În momentul acesta Mordred Deschain încercă o senzaţie vecină cu disperarea. La fel ca Roland, şi el era de părere că desenatul avea darul de a-l ţine treaz pe tălâmbul cel mut. Şi atunci, de ce să nu se lase în voia metamorfozei, atâta vreme cât mai curgea prin el fierbinţeala bolii, aducătoare de energie distructivă? De ce să nu profite de asta? În fond, el pe Roland îl voia, nu pe băiat. Şi cu siguranţă că ar fi putut, odată transformarea încheiată, să ajungă repede lângă pistolar, să-l înşface de un picior şi să şi-l vâre în botul lacom de păianjen. Sigur, se prea poate ca Tăticuţul cel Alb să tragă o dată cu pistolul, chiar de două ori, dar Mordred credea că este în stare să suporte unul, două gloanţe, cu condiţia ca bucăţile acelea de plumb să nu găsească umflătura albă de pe spinarea cea neagră a păianjenului: locul unde se afla creierul său dublu. *Şi când îl voi fi înhăţat, n-am să-i mai dau drumul până nu-i voi suge şi ultima picătură de vlagă şi va rămâne uscat ca o mumie, la fel ca proasta ailaltă, Mia.* Se relaxă, permiţând metamorfozei să se petreacă; însă tocmai atunci i se adresă o altă voce chiar din mijlocul minţii sale. Vocea Tăticuţului Roşu, cel ţinut prizonier pe un balcon al Turnului Întunecat, care avea nevoie de Mordred în viaţă, cel puţin încă o zi. Avea nevoie de el în viaţă ca să îl elibereze.

Mai aşteaptă niţel, îl sfătui vocea. *Mai aşteaptă niţel. S-ar putea să mai am un as în mânecă. Ai răbdare… mai aşteaptă niţel.*

Iar Mordred aşteptă. După o clipă sau două simţi cum se modifică

pulsaţia Turnului Întunecat.

8

Şi Patrick sesiză schimbarea vibraţiei. Devenise mult mai mângâietoare. Şi prin ea se auzeau nişte cuvinte, cuvinte care îi amorţeau dorinţa de a desena. Mai trase o linie, şovăi puţin, apoi puse creionul jos şi rămase cu ochii la Mama Bătrână, care părea a palpita în ritmul cuvintelor pe care le auzea el în minte, cuvinte pe care Roland le-ar fi recunoscut cu siguranţă. Numai că acestea de acum erau îngânate de o voce tremurătoare, dar melodioasă de moşneag:

Copil mic, copil drag,
Uite, noaptea e în prag.
Vine somnul să mi-l culce,
Vine visul bun şi dulce.

Copil mic, copil drag,
Strânge zmeura şirag.
Chussit, chissit, chassit!
Coşul ţi l-ai burduşit!

Lui Patrick îi căzu capul în piept. Închise ochii… îi deschise… îi închise iarăşi.

Coşul mi l-am burduşit, mai apucă el să-şi spună şi adormi în lumina focului.

9

Acum, credinciosul meu fiu, şopti vocea în mintea topită de febră a lui Mordred. *Acum. Du-te şi ai grijă să nu se mai trezească în veci*. *Ucide-l chiar acolo, printre trandafiri, şi apoi vom cârmui împreună*.

Mordred ieşi din ascunzătoare, scăpând binoclul din mâna ce nu mai era mână. În timpul metamorfozei îl copleşi un sentiment de colosală încredere în propriile-i forţe. Doar câteva minute încă şi totul se va isprăvi. Dormeau amândoi acum, deci sub nicio formă nu avea cum să dea greş.

Se năpusti la vale, către cei doi, ca un coşmar negru pe şapte picioare, căscând şi închizând fălcile.

10

De undeva, ca de la mii de kilometri depărtare, Roland auzi un lătrat – puternic şi insistent, furios şi sălbatic. Mintea lui epuizată

încercă să-l blocheze, să-l astupe, orice doar ca să poată dormi mai departe. Dar atunci se auzi un zbieret înfiorător care-l deşteptă deplin într-o fracţiune de secundă. Cunoştea vocea aceea, oricât de distorsionată de durere era ea.

— *Ete!* urlă el sărind în picioare. *Ete, unde eşti? La mine! La mi…*

Uite-l acolo, zvârcolindu-se în încleştarea păianjenului. Se luptau în lumina focului şi îi putea distinge limpede pe amândoi. Mai departe de ei, cu spatele lipit de trunchiul plopului, Patrick se holba ca tâmpitul printr-o cortină de păr ce avea să fie foarte murdar destul de curând, pentru că Susannah nu mai era acolo sa i-l spele. Micuţul bumbler se zbătea ca turbat, încercând să apuce trupul păianjenului în colţi, chiar şi în momentul când Mordred îi frânse şi îi îndoi spinarea într-un mod nenatural.

Dacă nu s-ar fi repezit la el din iarbă, îşi zise Roland, *mie mi-ar fi rupt spinarea.*

Ete îşi împlântă adânc colţii într-unul din picioarele păianjenului. La lumina flăcărilor, pistolarul observă cât de tare îşi încleştase bumblerul fălcile. Hidoasa creatură chirăi prelung şi slăbi strânsoarea. Dacă ar fi vrut, Ete s-ar fi putut salva în clipa aceea. Dar nu a făcut-o. În loc să se smulgă din labele lui Mordred înainte ca acesta să apuce să-şi revină, Ete profită de ocazie şi-şi întinse gâtul lung ca să înhaţe locul unde piciorul păianjenului se unea cu trupul umflat al acestuia. Muşcă adânc, făcând să ţâşnească din rană un şuvoi de sânge gros, negru-roşiatic, care-i mânji botul. În lumina focului, sângele acela avea reflexe portocalii. Mordred chirăi şi mai tare. Nu-l luase în calcul pe Ete, iar acum plătea pentru nesăbuinţa lui.

De undeva din apropiere, Patrick ţipa îngrozit.

Până la urmă tot a adormit puiul ăsta de lele bun de nimic, îşi spuse înverşunat Roland. Dar, în fond, cine îl pusese să facă de pază?

— Lasă-l jos, Mordred, strigă el. Lasă-l jos, şi am să-ţi cruţ viaţa! Mă jur pe numele tatălui meu!

Doi ochi roşii, plini de venin şi nebunie, se zgâiră la el peste trupul contorsionat al lui Ete. Mai sus, pe spinarea păianjenului, erau cei doi ochi albaştri, micuţi ca nişte vârfuri de ac. Şi aceştia îl priveau pe pistolar cu o ură cât se poate de omenească.

Ochii mei, îşi zise Roland uluit. Apoi se auzi un trosnet sec. Era spatele lui Ete care, în ciuda rănii sale mortale, nu slăbise încleştarea pe articulaţia dintre piciorul şi corpul lui Mordred. Ţepii ca de oţel ai păianjenului îi sfârtecaseră botul, lăsând vederii colţii ascuţiţi ai micuţului, care odinioară strângeau cu dragoste mâna lui Jake, trăgându-l spre ceva ce trebuia neapărat să vadă. *Eik!* striga el în astfel de ocazii. *Eik-Eik!*

Roland duse mâna dreaptă la şold. Tocul pistolului era gol. De-abia atunci, la multe ore după plecarea lui Susannah în cealaltă lume, îşi

dădu el seama că luase una din armele sale cu ea. *Bine,* îşi spuse el. *E foarte bine aşa. Dacă ajunge în bezna din portal, atunci are cinci plumbi pentru monştrii de acolo şi unul pentru ea. Foarte bine.*

Însă şi acest gând era slab şi cumva venit de departe. Scoase iute celălalt revolver. Chiar atunci Mordred se ghemui şi-şi înfăşură piciorul din mijloc în jurul trupului lui Ete, smulgându-l de pe membrul lui sfâşiat şi însângerat.

Apoi păianjenul se ridică, reuşind să acopere o clipă raza strălucitoare venită de la Mama Bătrână. Îl azvârli pe Ete departe de el, iar Roland avu atunci un moment de *déjà-vu,* dându-şi seama că mai văzuse scena aceasta demult, în Globul Vrăjitorului. Ete zbură prin întuneric şi se împlântă în creanga unui plop. Scoase un ţipăt de durere – ţipăt de moarte – şi rămase atârnat acolo, deasupra capului lui Patrick.

Acum Mordred venea către Roland, însă impetuozitatea lui de mai devreme se transformase acum într-un mers târâit, dar neabătut. Pentru că, vedeţi voi, unul dintre picioare îi fusese retezat de un glonţ la câteva minute după naştere, iar altul tocmai ce-i fusese rupt şi sfârtecat; cleştii lui zvâcneau spasmodic prin iarbă. Niciodată vederea lui Roland nu fusese mai ageră, niciodată nu fusese mai mare concentrarea de care dădea dovadă în asemenea momente. Văzu umflătura albă şi ochii ca albastrul cerului, ochi moşteniţi de la *el.* Văzu cum aceşti ochi ai unicului său fiu se uită la el peste spinarea hidoşeniei. Apoi chipul cel alb dispăru într-un jet de sânge când îl lovi primul glonţ. Păianjenul se cabră, descoperindu-şi abdomenul şi ameninţând cu picioarele din faţă bolta neagră, împânzită cu stele. Următoarele două gloanţe ale lui Roland intrară în burta monstrului şi ieşiră prin spate, împroşcând o zeamă întunecată în toate părţile. Păianjenul se răsuci într-o parte, vrând, poate, să fugă de acolo, dar picioarele rămase nu-l mai ascultară. Mordred Deschain se prăbuşi în flăcări, ridicând o trâmbă de scântei roşii şi portocalii. Începu să se zvârcolească puternic printre tăciunii aprinşi. Ţepii de pe burtă îi luară foc. Şi atunci, cu un zâmbet amar, Roland îl împuşcă încă o dată. Păianjenul rănit se rostogoli pe spate. Picioarele i se strânseră la un loc, apoi, cu un ultim zvâcnet, se desfăcură larg. Unul dintre ele căzu înapoi în foc şi începu să ardă. Duhoarea degajată era crâncenă.

Roland porni spre el, intenţionând să stingă tăciunii aprinşi căzuţi în iarbă, când în minte îi răsună un urlet de furie infernală:

Fiul meu! Singurul meu fiu! L-ai omorât!

— Era şi fiul meu, spuse Roland, cu ochii la monstruozitatea care fumega la picioarele lui.

Putea să recunoască adevărul. Da, măcar atâta lucru putea să facă.

Vino atunci! Vino, infanticidule, vino şi priveşte-ţi Turnul! Dar să ştii că vei muri de bătrâneţe la capătul Câmpului cu Trandafiri, la capătul lui

Can'-Ka ai să mori, fără să apuci să-i atingi uşa! N-am să te las să treci! Neantul din portal se va sfârşi înainte ca eu să-ţi dau voie să treci! Ucigaşule! Ţi-ai omorât mama, ţi-ai omorât prietenii – da, chiar aşa, pe toţi i-ai omorât, căci şi Susannah zace cu gâtul tăiat în cealaltă parte a uşii prin care tu ai împins-o – şi acum ţi-ai omorât propriul fiu!

— Cine l-a trimis la mine? întrebă Roland vocea care-i bolborosea înnebunită în cap. Cine l-a trimis la moarte pe copilul de colo – pentru că sub pielea aia neagră se ascunde un copil, nu? Cine l-a trimis, coropişniţă roşie ce eşti?

Nu mai primi niciun răspuns, aşa că îşi puse pistolul înapoi în tocul de la şold şi stinse tăciunii împrăştiaţi pe iarbă. Se gândi la ce-i spusese vocea despre Susannah, dar nu vru să creadă. Da, sigur, se prea poate să fi murit, se prea *poate,* dar avea impresia că nici Tăticuţul cel Roşu al lui Mordred nu ştia mai multe decât el.

Pistolarul alungă gândul şi se apropie de copacul unde atârna, înfipt într-o creangă, ultimul membru al ka-tet-ului său… încă viu. Ochii încercuiţi cu aur îl priviră pe Roland cu un soi de haz istovit.

— Ete, şopti pistolarul.

Întinse mana, fără să-i pese că micuţul l-ar putea muşca. Probabil că o parte din el – una destul de substanţială – chiar voia să fie muşcat.

— Ete, îţi mulţumim cu toţii. *Eu* îţi mulţumesc foarte mult, Ete.

Bumblerul nu-l muşcă, ci rosti un singur cuvânt:

— *Olan.*

Apoi suspină, linse o dată mâna pistolarului, lăsă capul în jos şi se stinse.

11

Pe când zorii căpătau mai mult curaj ca să alunge bezna nopţii, Patrick se apropie şovăielnic de pistolar. Roland se aşezase printre trandafiri, în albia secată a pârâului, cu trupşorul lui Ete întins pe genunchi, ca un patrafir. Băiatul cel mut scoase un şuierat slab, întrebător.

— Nu acum, Patrick, îi zise absent Roland.

Mângâia încontinuu blana deasă, dar moale la atingere a micuţului erou.

I se părea greu de crezut că sufleţelul dinăuntru dispăruse, cu toate că simţea cum se rigidizează muşchii şi vedea sângele închegat din răni. Îl mângâia încontinuu, încercând să netezească cât mai bine blana încâlcită.

— Nu acum. Avem toată ziua la dispoziţie ca să ajungem acolo. Totul va fi bine.

Nu, nu mai avea de ce să se grăbească; nu mai avea niciun motiv pentru care să nu-l jelească în tihnă pe ultimul dintre morţii lui. Vocea

Regelui fusese categorică atunci când îi spusese că va muri de bătrâneţe înainte să atingă uşa de la baza Turnului. Dar vor pleca într-acolo, fireşte că vor pleca, iar el va studia terenul cu luare-aminte, cu toate că acum ştia că planul lui mai vechi de a se apropia de Turn dintr-o parte pe care monstrul din balcon nu o putea vedea era o idee prostească, o nebunie. Nu fusese nicio urmă de îndoială în ameninţarea ticălosului bătrân.

Deocamdată însă, nu conta nimic din toate acestea. Iar adusese moarte cuiva apropiat şi singura consolare, slabă consolare, era că Ete fusese ultimul. Rămăsese iarăşi singur, doar cu Patrick. Şi avea impresia că Patrick era imun la microbul ucigaş pe care-l pună el, în primul şi în primul rând pentru că nu fuseseră niciodată ka-tet.

Doar pe cei din familia mea îi omor, îşi spuse Roland, mângâind billy-bumblerul mort.

Cel mai tare îl durea să-şi amintească vorbele urâte pe care i le adresase lui Ete doar cu o zi în urmă. *Dacă voiai să te duci cu ea ar fi trebuit s-o faci când ai avut ocazia!*

Oare micuţul rămăsese pentru că a ştiut că Roland va avea nevoie de el? Că, atunci când va fi la o adică (cum ar fi zis Eddie, desigur), Patrick va da greş?

De ce te uiţi la mine cu ochii ăştia trişti de sălbăticiune rănită?

Pentru că a ştiut că aceasta va fi ultima lui zi şi că moartea îi va fi cumplită?

— Cred că ai ştiut şi una, şi alta, şopti Roland, închizând ochii ca să simtă mai bine mângâierea blănii mătăsoase sub palmele lui. Îmi pare foarte rău că ţi-am vorbit aşa – mi-aş da degetele de la mâna bună ca să-mi iau vorbele înapoi. Aşa să ştii, pe toate mi le-aş da, îţi jur.

Însă şi aici, la fel ca în Lumea Decisivă, timpul curgea într-un singur sens. Ce se făcuse era bun făcut. Nu exista nicio a doua şansă.

Roland ar fi putut spune acum că nu-i mai rămăsese strop de furie, că moartea micuţului i-o topise pe toată. Dar la un moment dat simţi cum îl furnică pielea şi înţelese că în suflet i se ridică un nou uragan de furie proaspătă. Şi mai simţi cum i se fac ca de gheaţă mâinile-i obosite, dar încă atât de talentate.

Pentru că Patrick îl *desena*! Stătea confortabil sub plop şi îl desena, de parcă micuţa creatură neînfricată care făcea cât zece ca el – nu, cât o sută! – nu şi-ar fi dat ultima suflare chiar în copacul acela, jertfindu-se pentru ei amândoi.

Aşa e el, îi şopti calm şi blând Susannah din străfundurile minţii. *Desenul e tot ce i-a mai rămas, tot restul i-a fost răpit – lumea lui natală şi mama şi limba şi mintea pe care probabil că a avut-o odată. Şi el îl jeleşte pe Ete. Şi lui îi este teamă. Dar nu ştie alt mod prin care să-şi găsească alinarea.*

Foarte adevărat. Însă acest adevăr nu făcu altceva decât să-i

alimenteze furia, în loc să i-o stingă. Puse jos pistolul (argint sclipitor între doi trandafiri cântători), pentru că nu ar fi fost bine să-l aibă la îndemână, nu, nu ar fi fost deloc bine la cât de mânios era. Apoi se ridică în picioare, intenţionând să-l certe pe Patrick cum nu mai fusese certat niciodată, poate pentru singurul motiv că aşa va reuşi el să se simtă ceva mai bine. Deja se gândise la primele cuvinte pe care avea să i le adreseze băiatului: *Te simţi bine când îi desenezi pe cei care ţi-au salvat viaţa ta de nimic, prostule? Îţi creşte inima de bucurie?*

Şi tocmai ce deschisese gura, când Patrick lăsă jos creionul şi luă în mână noua lui jucărie. Radiera era pe jumătate consumată şi nu mai aveau altele; Susannah luase cu ea bucăţelele roz de gumă (aşa cum luase şi pistolul lui Roland) pentru simplul motiv că borcănelul cu radiere era în buzunarul hainei ei, iar ea era preocupată cu alte probleme, mult mai importante. Patrick puse guma deasupra desenului, apoi se uită în sus – poate dorind să se convingă de faptul că voia să şteargă ceva – şi atunci îl văzu pe pistolar încruntându-se la el din albia secată a pârâului. Patrick îşi dădu imediat seama că Roland era furios, deşi probabil nu avea nici cea mai mică idee din ce *motiv,* iar chipul i se schimonosi într-o mască a spaimei şi nefericirii. Roland avea acum înaintea ochilor faţa aceea la care se uitase Dandelo în repetate rânduri şi furia îi dispăru ca prin farmec. Nu voia ca lui Patrick să-i fie teamă de el – măcar de dragul lui Susannah, dacă nu pentru propriul său bine, în ruptul capului nu voia ca lui Patrick să-i fie teamă de el.

De ce nu-l omori, atunci? îl întrebă vocea perfidă ce-i pulsa în minte. *Omoară-l şi scapă-l astfel de suferinţă, dacă într-atât de tare te-a înduioşat. Poate să se ducă împreună cu bumblerul în poiana de la capătul cărării. Şi te vor aştepta acolo, pistolarule.*

Roland clătină din cap şi încercă să-i surâdă.

— Nu, Patrick, fiu al Soniei, îi spuse el (pentru că aşa îl auzise pe robot). Nu, am greşit din nou şi nu am să te cert. Dar…

Se apropie de băiat. Încă speriat, Patrick se făcu mic şi îi aruncă o privire umilă, ca de câine care îşi cere iertare pentru pozna făcută, stârnind din nou mânia lui Roland. Dar de data aceasta pistolarul reuşi s-o înăbuşe cu mai multă uşurinţă. Şi Patrick îl iubise pe Ete, iar desenatul era modul lui de a face faţă durerii.

Se aplecă şi trase uşor radiera dintre degetele băiatului. Patrick se uită la el întrebător, apoi întinse palma goală, cerând să-i fie înapoiată jucăria aceea minunată (şi folositoare).

— Nu, îi zise Roland cu toată blândeţea de care era în stare. Numai zeii ştiu câţi ani ai desenat fără să ştii că există aşa ceva. Cred că poţi să te descurci fără gumă şi restul zilei de azi. Poate mai târziu vei fi nevoit să desenezi ceva şi apoi să ştergi. Pricepi ce-ţi spun, Patrick?

Patrick nu pricepea, dar când radiera fu pusă la loc sigur în

buzunarul pistolarului, lângă ceas, păru să uite cu totul de existenţa ei şi se întoarse la desenul lui.

— Opreşte-te puţin din ce faci, îi ceru Roland.

Şi Patrick se opri fără să protesteze. Arătă cu degetul înspre căruţ, apoi înspre Drumul Turnului şi scoase ţipătul lui interogativ.

— Da, chiar aşa, îi zise Roland, dar mai întâi trebuie să vedem ce e prin bagajele lui Mordred, poate găsim ceva de folos acolo. Şi mai trebuie să ne înmormântăm prietenul. Vrei să mă ajuţi să-l culc pe Ete în pământ, Patrick?

Patrick voia, iar înmormântarea nu a durat mult. Trupul lui Ete era infinit mai mic decât inima care bătuse în el. Spre sfârşitul dimineţii pistolarul şi băiatul cel mut porniră să străbată ultimii kilometri care îi mai despărţeau de Turnul Întunecat.

III
REGELE PURPURIU
ŞI TURNUL ÎNTUNECAT

1

Nu vi se pare că şi drumul, şi povestea noastră au fost lungi? Călătoria a fost îndelungată şi preţul ei a fost mare… însă niciun lucru măreţ nu a fost vreodată obţinut cu uşurinţă. O poveste lungă, la fel ca un turn înalt, trebuie construită piatră cu piatră. Însă acum, când ne apropiem de final, trebuie să fiţi atenţi la cei doi călători care se îndreaptă către noi. Cel mai în vârstă – da, chiar acela cu chipul ridat şi ars de soare, acela, vă zic, cu arma la şold – trage după el căruţul pe care l-au botezat Taxiul de Lux II. Cel mai tânăr – îl vedeţi? cel cu blocul uriaş de desen la subraţ, aducând cu studenţii boemi din trecut – merge pe jos alături de el. Acum suie coasta blândă a unui deal, deloc diferită de sutele de povârnişuri pe care le-au urcat până acum. Drumul năpădit de buruieni este flancat pe ambele laturi de ruinele unor ziduri din piatră printre care cresc puzderii de trandafiri sălbatici. Pe câmpul deschis, presărat cu tufe, de dincolo de aceste ziduri prăbuşite, se înalţă edificii stranii din piatră. Unele par a fi ruinele unor castele; altele seamănă cu obeliscurile egiptene; ba sunt chiar şi nişte Cercuri ale Vorbelor, din acelea unde pot fi invocaţi demonii; câteva coloane năruite aduc foarte bine cu Stonehenge. Ne-am putea aştepta să vedem în mijlocul lor druizi cu capetele acoperite cu glugi, pregătindu-se să prorocească viitorul. Însă au dispărut toţi paznicii acestor monumente – ai acestor monumente care îl prevestesc pe cel Mare. Iar acolo unde ei s-au închinat pe vremuri, paşte acum o turmă mică de bannock.

Nu contează. N-am făcut călătoria asta lungă ca să admirăm nişte ruine vechi, ci ca să-l vedem pe pistolar cum trage căruţul după el. Noi ne aflăm pe culmea dealului şi el se îndreaptă către noi. Uite-l că vine. Se apropie. Îndârjit ca întotdeauna. El este omul care învaţă limba şi obiceiurile locului (măcar cât de cât); şi tot el este omul care îndreaptă tablourile de pe pereţii camerelor străine de hotel. S-a schimbat mult, dar unele obiceiuri i-au rămas aceleaşi. Uite-l că a ajuns pe creastă, atât de aproape de noi încât îi simţim mirosul acru al sudorii. Ridică ochii din pământ. Priveşte iute, maşinal, mai întâi în faţă, apoi în dreapta şi în stânga lui – *Cunoaşte-ţi întotdeauna poziţia,* era regula lui Con, iar ultimul rămas în viaţă dintre elevii lui nu a uitat-o. Mai privi o dată în sus, fără prea mare interes, apoi în jos… şi se opri. După ce stă câteva clipe cu privirea aţintită la pietrele sparte,

năpădite de buruieni, ale drumului, ridică iar ochii. Mai încet de data aceasta. Mult mai încet. Ca îngrozit de ceea ce i se pare că a văzut.

Aici trebuie să ne alăturăm lui – trebuie să ne contopim cu el deşi umilul dumneavoastră povestitor nu e în stare să explice cum vom reuşi să cunoaştem poziţia inimii lui Roland într-un asemenea moment, când a dat cu ochii de ţinta pentru atingerea căreia şi-a sacrificat întreaga viaţă. Unele momente sunt mai presus de orice imaginaţie.

2

Când păşi pe culmea dealului, Roland aruncă o privire înainte, dar nu pentru că s-ar fi aşteptat să întâmpine vreo problemă, ci pentru că deprinderea aceasta era mult prea adânc înrădăcinată în el. *Cunoaşte-ţi întotdeauna poziţia*, îi învăţase Cort, bătându-i la cap cu regula asta încă de pe vremea când erau doar nişte mucoşi gălăgioşi. Se uită iar la drumul din faţă – de-acum îi era din ce în ce mai greu să ocolească trandafirii fără să strivească nici măcar unul, deşi deocamdată reuşise să o facă iar abia apoi înţelese ce văzuse.

Ce ţi s-a părut *că vezi,* îşi spuse el, tot cu ochii la drum. *Poate nu-i decât* o *altă ruină ca alea pe lângă care am trecut azi.*

Însă chiar şi Roland ştia că nu era vorba de nicio ruină. Iar ce văzuse el nu se afla pe una din marginile Drumului Turnului, ci chiar pe el.

Ridică ochii, auzind scârţâind de balama veche al gâtului, şi, uite acolo, la kilometri depărtare încă de el, dar distingându-se foarte clar în zare, real ca trandafirii din jur, se vedea creştetul Turnului Întunecat. Vedea acum, cu propriii ochi, ceea ce înainte văzuse în mii şi mii de vise. La şaizeci sau şaptezeci de metri mai în faţă, drumul urca pe un alt deal, pe a cărui coastă se zăreau un Cerc al Vorbelor, îmbrăcat în iederă şi caprifoi, şi un pâlc de eucalipţi. În centrul acestui fundal se înălţa silueta cea întunecată, acoperind o parte din cerul senin. Patrick se opri şi el lângă Roland şi scoase unul din ţipetele lui interogative.

— Îl vezi? îl întrebă Roland cu voce uscată, pe care emoţia şi uluirea o schimbaseră.

Şi, fără să aştepte răspunsul băiatului, pistolarul îi arătă obiectul atârnat de gât. Căci doar binoclul îl luaseră din bagajul sărăcăcios al lui Mordred.

— Dă-mi-l mie, Pat.

Patrick îi întinse binoclul. Roland şi-l duse la ochi, îi reglă focalizarea şi privi. I se tăie răsuflarea când văzu acoperişul Turnului, atât de aproape încât avea impresia că l-ar fi putut atinge. Cât din înălţimea lui se vedea deasupra orizontului? Şapte metri? Poate

şaptesprezece? Habar nu avea, dar distingea bine ultimele trei ferestre înguste care urcau în spirală pe corpul Turnului şi o vedea încă şi mai clar pe cea din vârf, ale cărei geamuri multicolore sclipeau în soarele primăverii. Centrul cel negru părea a se uita la el întocmai ca Ochiul Portalului. Cu un ţipăt scurt, Patrick întinse mâna după binoclu. Voia şi el să vadă, iar Roland i-l înmână fără să rostească vreun cuvânt. Se simţea ameţit, parcă dus pe altă lume. Îi trecu prin minte că avusese asemenea momente în săptămânile de dinaintea luptei cu Cort, momente când avusese impresia că trăia într-un vis, ori pe o rază de lună. I se păruse atunci că urma să se petreacă o schimbare uriaşă; şi exact la fel i se părea şi acum.

Uite-l acolo, îşi spuse el. *Acolo se află destinul meu, capătul drumului meu. Şi totuşi inima încă îmi mai bate (adevărat, puţin mai iute decât înainte), sângele încă-mi mai curge prin vene şi sunt convins că, atunci când mă voi apleca să ridic mânerele blestematului ăstuia de căruţ, spinarea îmi va geme şi s-ar putea să scap un vânt. Absolut nimic nu s-a schimbat.*

Aşteptă să simtă dezamăgirea pe care era sigur că i-o va aduce acest gând – aşteptă să se simtă descurajat. Dar nu, nu simţi nimic de felul acesta, ci doar un soi de însufleţire stranie, năvalnică, ce-i pornea din minte şi i se răspândea prin muşchi. Pentru prima dată de când porniseră de dimineaţă la drum îi dispărură din gânduri şi Ete, şi Susannah. Nu, nu se simţea descurajat: se simţea eliberat.

Patrick lăsă binoclul jos de la ochi şi se întoarse emoţionat spre Roland. Întinse mâna către degetul acela negru care se iţea din orizont şi scoase un ţipăt rugător.

— Da, îi răspunse Roland. Cândva, într-o altă lume, una dintre variantele tale îl va picta; şi îl va picta şi pe Llamrei, calul lui Arthur Eld. Ştiu sigur asta, pentru că am văzut dovada cu ochii mei. Deocamdată, într-acolo trebuie să mergem noi.

Patrick ţipă din nou şi făcu o faţă lungă. Se apucă cu mâinile de tâmple şi clătină capul într-o parte şi în cealaltă, ca apucat de o migrenă straşnică.

— Da, spuse Roland. Şi mie mi-e frică. Dar n-am încotro. Trebuie să mă duc acolo. Vrei să rămâi aici, Patrick? Să mă aştepţi aici? Dacă vrei, eu nu mă supăr.

Patrick scutură imediat din cap. Şi, ca să fie sigur că a fost bine înţeles, îl apucă strâns de braţ pe pistolar. Mâna dreaptă a băiatului mut, cea cu care desena, era incredibil de puternică.

Roland dădu din cap. Ba chiar încercă să zâmbească.

— Bine, îi zise el. În regulă. Poţi să mai rămâi cu mine atâta vreme cât înţelegi că la sfârşit va trebui să fiu singur.

Acum, pe măsură ce ieşeau din fiecare vale şi urcau pe culmea fiecărui deal, Turnul Întunecat li se părea din ce în ce mai aproape. Şi i se desluşeau tot mai multe din ferestrele ce îl înconjurau. Roland observă doi pari din metal care se înălţau din acoperişul lui. Norii de pe Căile celor două Grinzi care funcţionau acum păreau a se îndepărta de ei, formând un X uriaş pe cer. Cântecul Turnului era mai răsunător, iar Roland îşi dădu seama că în versurile lui erau înşirate numele lumii. Numele *tuturor* lumilor. Habar n-avea de unde ştia asta, dar era convins că are dreptate. Continua să-şi simtă uşoară, parcă imponderabilă, întreaga făptură. Ajunseră pe culmea unui deal pe care ve aflau o mulţime de oşteni uriaşi, sculptaţi în piatră, înşiruiţi în marş spre nord, la stânga lor (resturile chipurilor acestora, pictate cu o substanţă roşie, se uitau cu ură la ei). Atunci Roland îi ceru lui Patrick să se urce înapoi *în* căruţ. Băiatul păru surprins. Scoase câteva ţipete scurte pe care pistolarul le traduse prin: *Dar nu eşti obosit?*

— Ba da, dar am nevoie de o contragreutate. Altminteri s-ar putea s-o iau la goană către Turnul de colo, chiar dacă o parte din mine ştie că ar fi o greşeală. Şi dacă nu-mi va plesni inima din cauza epuizării, s-ar putea ca Regele cel Roşu să-mi ia capul cu una din jucărelele lui. Suiete, Patrick!

Şi Patrick se urcă în căruţ. Făcu restul drumului stând ghemuit pe vine. Cu binoclul lipit de ochi.

4

Trei ore mai târziu ajunseră la poalele unui deal mult mai povârnit. În străfundurile inimii, Roland era convins că acest deal avea să fie ultimul. Can'-Ka No Rey se întindea chiar dincolo de el. Din piramida micuţă de pe culme nu mai rămăsese decât un tumul de lespezi înalt cam de zece metri. De jur-împrejurul lui creşteau trandafiri într-un cerc purpuriu. Cu ochii aţintiţi asupra lor, Roland urcă dealul fără să se grăbească, trăgând căruţul după el. Urcând, începu iar să vadă acoperişul Turnului Întunecat. Cu fiecare pas făcut vedea tot mai mult din el. Reuşea acum să distingă şi balcoanele, cu balustradele lor înalte până la brâu. Nici nu mai avea nevoie de binoclu, pentru că aerul era nefiresc de clar. Estimă că vreo opt kilometri îl mai despărţeau de destinaţia lui finală. Poate doar cinci. Etaj după etaj, Turnul se înălţa înaintea ochilor săi deloc increduli.

Mai aveau cam vreo douăzeci de paşi până pe culmea în dreapta căreia se aflau ruinele piramidei din piatră. Atunci Roland se opri şi lăsă jos mânerele căruţului pentru ultima oară. Toate terminaţiile nervoase din trup îl avertizau asupra pericolului.

— Patrick, dă-te jos!

Patrick îl ascultă, privindu-l îngrijorat şi scoţând ţipete mici.

Pistolarul clătină din cap.

— Deocamdată nu-mi dau seama. Nu ştiu decât că nu mai suntem în siguranţă.

Vocile îşi cântau mai departe cântecul, dar aerul înconjurător era mut. Nicio pasăre nu-l străbătea spre înalt; niciun tril nu se auzea. Turmele rătăcitoare de bannock rămăseseră mult în urmă. O adiere suspină pe lângă ei, făcând să se unduiască firele de iarbă. Trandafirii dădură blând din capete.

Merseră alături mai departe, iar Roland simţi o atingere sfioasă pe mâna lui dreaptă, cea cu două degete. Se uită la Patrick. Băiatul cel mut îl privi speriat, încercând, totuşi, să schiţeze un zâmbet. Pistolarul îl luă de mână şi aşa ajunseră pe culmea dealului.

În vale se vedea o pătură roşie ce se întindea până în zare. Drumul trecea chiar prin mijlocul ei – o dungă albă şi prăfuită, perfect dreaptă şi probabil lată de vreo patru metri. Şi chiar în centrul câmpului cu trandafiri se înălţa Turnul de culoarea funinginii, ale cărui ferestre sclipeau în soare. Totul era exact ca în visele sale. Drumul se ramifica, trasând un cerc perfect în jurul Turnului şi continuând în spatele lui spre direcţia pe care Roland o credea acum a fi exact estul, iar nu sud-estul. Un alt drum se intersecta cu cel al Turnului în unghi drept, posibil pe direcţie nord-sud, dacă punctele cardinale reveniseră la locurile lor. Probabil că văzut din aer Turnul Întunecat ar fi constituit centrul unui vizor de armă, plin cu sânge.

— Este… începu Roland, dar se întrerupse când un zbieret dement, inimaginabil, ajunse la ei purtat de adierea vântului, deloc diminuat de distanţa mare. *Pe Grindă vine*, îşi spuse Roland. *Şi trandafirii îl difuzează.*

— *PISTOLARULE!* urlă Regele Purpuriu. *ACUM AI SĂ MORI!*

Se auzi un şuierat, mai subţire la început, apoi tot mai profund, străpungând cântecul Turnului şi pe cel al trandafirilor, ca o lamă de cuţit ascuţită pe o tocilă acoperită cu praf de diamante. Patrick rămase pironit locului, holbându-se prosteşte la Turn; ar fi fost ucis pe loc dacă Roland nu ar fi avut reflexe bune. Îl trase iute de mână pe băiatul cel mut în spatele fostei piramide din piatră. Se împiedicară amândoi de pietrele ascunse prin iarbă şi ciumăfăi şi căzură pe burtă. Colţul unui bolovan intră în coastele pistolarului, făcându-l să se crispeze de durere.

Şuieratul se auzea tot mai tare, devenind un ţiuit asurzitor. Roland observă cum un obiect auriu zboară pe lângă ei – o hoţoaică-aurie. Aceasta lovi căruţul, aruncându-l în aer, împrăştiindu-le bagajele în toate direcţiile. Lucrurile aterizară înapoi pe drum, conservele se rostogoliră, unele explodară.

Apoi veni către ei un hohot de râs cotcodăcit, ascuţit, ce-l făcu pe Roland să strângă din dinţi. Lângă el, Patrick îşi astupă urechile cu

palmele. Nebunia din hohotele acelea era de-a dreptul insuportabilă.

— *IEŞI DIN ASCUNZĂTOARE!* îl îndemnă vocea îndepărtată, vocea dementă, vocea batjocoritoare. *IEŞI DE ACOLO ŞI ÎNFRUNTĂ-MĂ, ROLAND! VINO LA MINE! VINO LA TURNUL TĂU! DE CE TE ASCUNZI CÂND EŞTI ATÂT DE APROAPE DE EL?*

Patrick se uită la el cu spaimă şi disperare în ochi. Îşi ţinea blocul de desen lipit de piept, ca un scut.

Cu multă prudenţă, Roland se uită de după latura piramidei şi, pe un balcon de la al doilea etaj al Turnului, era exact ce văzuse el în pictura din biroul lui sai Sayre: o bilă roşie şi trei albe; un chip şi două mâini ridicate. Dar acesta nu mai era un tablou, iar mâinile se pregăteau să mai arunce ceva şi imediat se auzi un alt ţiuit infernal, sfredelindu-le timpanele. Roland se retrase în spatele tumulului. Urmă o pauză parcă nesfârşită. Apoi ghiuleaua zburătoare se lovi de partea anterioară a piramidei şi explodă. Şocul loviturii îi aruncă pe amândoi la pământ. Patrick urlă de groază. Peste ei cădea o ploaie de pietre dislocate. Unele se rostogoliră departe pe drum. Cu toate acestea, Roland apucă să vadă că nici măcar un singur trandafir nu fusese lovit de schije.

Băiatul reuşi să se ridice în patru labe şi ar fi luat-o la fugă de acolo – cel mai probabil înapoi pe drum dar Roland reuşi să-l înşface de guler şi-l trase lângă el.

— Suntem în siguranţă aici, îi şopti el. Uite.

Şi ciocăni cu putere într-una din găurile piramidei, producând un sunet metalic. Apoi îşi dezveli dinţii într-un zâmbet încordat.

— Oţel! Da, da! Poate să arunce toate hoţoaicele pe care le are şi tot n-o să dărâme tumulul ăsta. N-o să reuşească decât să împrăştie bolovanii şi să descopere ce se află sub ei. Pricepi? Dar nu cred că-şi va irosi muniţia. Nu are prea multă, doar cât a putut să ia cu el pe spinarea unui măgar.

Fără să aştepte reacţia lui Patrick, Roland privi din nou pe lângă latura colţuroasă a piramidei. Îşi făcu palmele căuş la gură şi strigă:

— *MAI ÎNCEARCĂ O DATĂ! SAI! TOT AICI SUNTEM! POATE CĂ O SĂ AI MAI MULT NOROC DATA VIITOARE!*

Urmă un moment de tăcere stupefiată, apoi un zbieret turbat năvăli către ei:

— *HEEEEEEEEEEEEEEE! SĂ NU CUTEZI SĂ-ŢI BAŢI JOC DE MINE! SĂ NU CUTEEEEEEZZZZIIII!*

Şi se auzi un alt şuierat. Roland îl îmbrânci la pământ pe Patrick şi se aruncă peste el, în spatele piramidei, dar nu lipiţi de ea. Îi era teamă ca nu cumva să vibreze mult prea tare atunci când o va atinge proiectilul şi să-i lovească, ori să le transforme măruntaiele în gelatină.

Numai că de această dată hoţoaica nu se izbi de tumul, ci zbură pe

lângă el, avântându-se în zbor pe deasupra drumului. Roland se rostogoli de pe băiat. Văzu pata aurie care făcea stânga împrejur ca să se îndrepte spre ţintele ei. Trase în ea, ca într-un taler de tir. Urmă o explozie orbitoare şi proiectilul se dezintegră.

— *EI POFTIM! TOT AICI SUNTEM!* îl anunţă el pe dementul din balcon, încercând să sune cât mai ironic posibil – chestie aproape imposibilă atunci când urli din toţi bojocii.

Îi răspunse un alt zbieret descreierat:

— *HEEEEEEE!*

Roland nu înţelegea cum de nu-i crăpa capul dementului de atâtea urlete, îşi reîncărcă pistolul, pentru că avea de gând să-l aibă mereu plin. Acum se auziră două ţiuituri. Patrick gemu, se rostogoli pe burtă şi-şi îngropă capul în iarba împânzită cu pietre, acoperindu-şi-l cu mâinile. Roland se sprijini cu spatele de piramida din bolovani şi oţel, calm şi aşteptând atacul cu ţeava lungă a pistolului său cu şase gloanţe pe genunchi. În acelaşi timp, făcea apel la toată voinţa pe care o mai avea, încercând să-şi înfrâneze dorinţa ochilor de a se umezi de la atâta încordare, deoarece nu-şi permitea să clipească la apropierea şuieratului sfredelitor. Parcă niciodată nu avusese mai multă nevoie ca acum de privirea lui ageră ce-i adusese odinioară faima.

Şi ochii lui albaştri erau tot deschişi atunci când hoţoaicele-aurii săgetară pe deasupra drumului. De data aceasta una viră spre stânga, cealaltă spre dreapta. Încercară să evite atacul, executând un danţ zbuciumat în văzduh. În zadar. Roland aştepta momentul potrivit, cu picioarele întinse şi cu cizmele vechi şi rupte încrucişate. Inima îi bătea rar, regulat; ochii lui surprindeau toată lumina şi claritatea lumii din jur (ba chiar îşi spuse că, dacă ar fi văzut puţin mai bine doar în ziua aceasta a ultimei confruntări, ar fi fost în stare să surprindă mişcarea vântului). Ridică brusc pistolul şi distruse cele două proiectile în zbor. Îşi reîncărcă arma, în vreme ce imaginile remanente ale exploziilor îi pulsau în faţa ochilor în ritmul bătăilor de inimă.

Se întinse către colţul piramidei, propti binoclul de un bolovan şi îşi privi duşmanul. Prin cele două lunete îl văzu pe Regele Purpuriu în cele mai mici detalii, exact aşa cum şi-l imaginase: un boşorog cu un nas ca de ceară, uriaş şi coroiat; buze roşii în mijlocul bărbii bogate, albe ca zăpada; păr alb ce cădea până aproape de fundul uscat al Regelui Purpuriu. Ochii înnebuniţi de pe chipul rozaliu se uitau după cei doi drumeţi. Regele purta o robă de un roşu-aprins, presărată din loc în loc cu fulgere pictate şi simboluri cabalistice. Probabil că lui Susannah, Eddie şi Jake li s-ar fi părut că seamănă cu Moş Crăciun. Lui Roland i se părea că era Iadul în persoană.

— *CE MOCĂIT EŞTI!* îi strigă pistolarul batjocoritor. *ÎNCEARCĂ SĂ ARUNCI TREI, POATE AŞA VEI REUŞI SĂ NE ATINGI!*

Prin binoclu vedea ca printr-o clepsidră magică, răsturnată într-o parte. Îl urmări vag amuzat pe Regele cel Mare şi Roşu cum ţopăia de colo până colo, dând isteric din mâini. Parcă distingea şi o ladă la picioarele lui, dar nu era foarte sigur, căci o ascundeau balustrada şi ornamentele din fier forjat ale balconului.

Probabil că acolo îşi ţine muniţia, îşi zise Roland. *Mai mult ca sigur. Câte hoţoaice încap într-o ladă de dimensiunile alea? Douăzeci? Cincizeci?* Nu conta. Dacă Regele cel Roşu nu va fi în stare să azvârle douăsprezece deodată, pistolarul era convins că va reuşi să le distrugă în aer pe toate cele lansate de demonul acela bătrân. În fond, acesta era harul lui.

Din păcate şi Regele Purpuriu ştia asta.

Arătarea din balcon slobozi un alt zbieret strident (Patrick îşi vârî degetele în urechi – şi unele şi altele la fel de murdare) şi se aplecă vrând să scoată alte proiectile din ladă. Dar se opri. Roland îl văzu cum înaintează până la balustrada balconului… şi cum se uită drept în ochii lui. Privirea monstrului era roşie, fierbinte. Roland lăsă iute binoclul jos, ca să nu fie hipnotizat.

Urletul Regelui îi ajunse la urechi:

— ATUNCI AŞTEAPTĂ NIŢELUŞ ŞI GÂNDEŞTE-TE LA CE AI AVEA DE CÂŞTIGAT, ROLAND! GÂNDEŞTE-TE CÂT DE APROAPE EŞTI! ŞI… ASCULTĂ! ASCULTĂ CÂNTECUL IUBIRII TALE!

Şi se aşternu tăcerea. Nu se mai auzea niciun şuierat, niciun ţiuit; nu mai zbura nicio ghiulea către ei. Doar suspinul vântului… şi ceea ce voia Regele ca el să audă.

Chemarea Turnului.

Vino, Roland, cântau vocile. Cântecul lor venea din trandafirii de pe Can'-Ka No Rey, din Grinzile consolidate de deasupra, dar mai ales venea din Turnul pe care el îl căutase întreaga viaţă, atât de aproape acum… şi totuşi de neatins din pricina acelei creaturi. Dacă ar fi pornit către el, ar fi fost cu siguranţă ucis în mijlocul câmpului. Însă chemarea aceea era ca un magnet în mintea lui, atrăgându-l spre Turn. Iar Regele Purpuriu ştia ca aşa îşi va atinge scopul; era nevoie doar de puţină răbdare. Minutele treceau şi Roland înţelese că dementul bătrân avea dreptate. Pentru că vocile acelea nu erau invariabile. Le-ar fi putut rezista la tonalitatea actuală. Le *rezista* chiar. Dar, pe măsură ce ziua înainta spre seară, chemarea lor deveni tot mai puternică. Înspăimântat, înţelese abia acum de ce în visele şi viziunile lui se văzuse apropiindu-se de Turn doar la apusul soarelui, atunci când în lumina de la vest se reflectă câmpul cu trandafiri, transformând întreaga lume într-o găleată cu sânge, agăţată de stâlpul negru ca noaptea din zarea în flăcări.

Se văzuse la ceasul apusului, pentru că atunci forţa chemării Turnului îi va învinge puterea de stăpânire. Şi se va duce spre el.

Nimic pe lumea asta nu-l va putea împiedica.

Vino… vino… deveni *VINO… VINO…* iar apoi *VINO! VINO!* Îl durea capul din pricina lui. Îl durea capul *de dragul* lui. Se pomenea tot mai des ridicându-se în patru labe, apoi forţându-se să se aşeze la loc, cu spatele lipit de piramidă.

Patrick îi urmărea mişcările cu spaimă din ce în ce mai mare. Se pare că deşi băiatul era parţial sau total imun la chemarea Turnului – lucru pe care Roland îl putea înţelege – ştia ce se petrece.

5

După calculele lui Roland, erau ţintuiţi în locul acela cam de o oră, când Regele aruncă alte două bile explozive către ei. Acum zburară de-o parte şi de cealaltă a piramidei, făcând imediat stânga împrejur şi atacându-l în formaţie perfectă de luptă, cam la şase metri distanţă una de alta. Roland o împuşcă mai întâi pe cea din dreapta, îşi mişcă fulgerător încheietura mâinii şi o distruse şi pe cea din stânga. Îl lovi în faţă suflul fierbinte al celei de-a doua explozii. Se aştepta să simtă schijele sfârtecându-i obrajii, dar nu se întâmplă nimic. Se pare că atunci când explodau nu mai rămânea nimic din ele.

— *MAI ÎNCEARCĂ ODATĂ!* strigă el.

Deja îşi simţea gâtlejul uscat şi începuse să-l usture, dar ştia că vorbele lui ajungeau la urechile creaturii din balcon – aerul din locul acesta parcă fusese anume făcut pentru comunicarea la distanţă. Şi, oricât de tare l-ar fi durut gâtul, nu renunţa să-şi bată joc de boşorogul acela nebun, pentru că era convins că fiecare cuvânt al lui îi înfigea pumnale în inima cea înveninată. Îl bucura chinul creaturii, sigur că da, dar avea propriile-i probleme, mult mai grave. Chemarea Turnului se făcea tot mai puternică.

— *HAIDE, ÎNDRĂZNEŞTE, PISTOLARULEI* îl chemă vocea descreieratului Rege. *ŞI POATE AM SĂ TE LAS SĂ TE APROPII! POATE CHIAR AR FI BINE SĂ STĂM NIŢELUŞ DE VORBĂ, CE ZICI?*

Roland avu impresia oribilă că detectează o notă de sinceritate în vocea aceea.

Da, îşi zise el. *Să stăm niţeluş de vorbă la o ceşcuţă de cafea. Poate şi o gustărică.*

Scoase ceasul din buzunar şi îi deschise capacul. Limbile se învârteau sprintene în direcţie inversă. Se sprijini mai bine de piramidă şi închise ochii. Dar aşa era cu mult mai rău. Chemarea Turnului *(vino, Roland, vino, pistolarule, hai-commala-haide-iată, călătoria-i gătată)* era mai răsunătoare, mai insistentă ca oricând. Îi deschise iar şi se uită în sus, la cerul neiertător şi albastru, la norii ce alergau în coloane de-a lungul şi de-a latul lui, către Turnul din câmpul cu trandafiri.

Şi tortura continuă.

Mai rezistă încă un ceas, vreme în care umbrele tufelor şi ale trandafirilor de lângă piramidă se făcură şi mai lungi, nutrind speranţa deşartă că îi va veni o idee genială care să-l salveze şi astfel să nu mai fie nevoit să-şi pună viaţa şi soarta în mâinile talentatului, dar prostuţului băiat de lângă el. Însă atunci când soarele începu să coboare spre vest, iar cerul să se întunece, înţelese că aceasta era unica lui şansă. Limbile ceasului său se învârteau tot mai repede înapoi. Curând nu le va mai putea desluşi. Şi atunci se va ridica şi se va duce. Fără să-i mai pese de hoţoaicele-aurii (şi de orice altă armă secretă pe care ar mai fi avut-o nebunul bătrân), se va ridica şi va porni într-acolo. Va alerga, în linie dreaptă şi în zigzag, se va arunca la pământ şi va continua drumul târâş dacă aşa va trebui. Dar ştia prea bine că, indiferent ce va face, ar avea un nesperat noroc dacă va ajunge la jumătatea drumului înainte de a fi spulberat de bilele zburătoare.

Şi îşi va da ultima suflare printre trandafiri.

— Patrick, strigă el cu glas răguşit de emoţie.

Băiatul ridică ochii la el cu încordare disperată. Roland se uită lung la mâinile acestuia – jegoase, zgâriate, însă incredibil de talentate în felul lor, întocmai ca ale lui – şi se lăsă păgubaş, conştient că doar orgoliul îl făcuse să reziste atât; dorise să-l omoare pe Regele Purpuriu, nu doar să-l expedieze în vreo zonă nulă. Şi îşi mai dădu seama că nu exista niciun fel de garanţie că Patrick va reuşi să facă cu Regele cel Roşu ceea ce făcuse cu buba de pe obrazul lui Susannah. Însă atracţia Turnului va fi curând mult prea puternică pentru a-i mai putea face faţă, iar alte opţiuni nu mai avea.

— Treci în locul meu, Patrick.

Băiatul îl ascultă şi se căţără cu stângăcie peste trupul pistolarului, ajungând în partea cealaltă, lângă latura dinspre drum a piramidei.

— Uită-te cu instrumentul pentru vedere la distanţă. propteşte-l în scorbura aia – da, foarte bine – acum priveşte prin el.

Şi Patrick îl ascultă din nou, uitându-se prin binoclu o perioadă ce i se păru nesfârşită lui Roland. În tot acest timp Turnul cânta şi scanda şi-l chema la el. În cele din urmă Patrick îşi luă binoclul de la ochi.

— Acum ia-ţi foile, Patrick, şi desenează-l pe omul acela de colo.

Nu că om ar fi fost creatura din balcon, dar semăna cu unul.

În primele momente Patrick se uită lung la Roland, muşcându-şi buzele. Apoi apucă în palme tâmplele pistolarului şi-l trase aproape de el, până când li se atinseră frunţile.

E foarte greu, auzi Roland în minte gândurile băiatului. De fapt, *nici nu* era vocea unui băiat, ci a unui om în toată firea. Vocea unul om puternic. *Nu este întru totul acolo. Acum apare. Acum dispare*.

Unde mai auzise Roland vorbele astea?

Dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

— Vrei să zici că nu poţi să-l desenezi? îl întrebă pistolarul, introducând (cu mare efort) o notă de îndoială dezamăgită în tonul său. *Tu* nu poţi? *Patrick* nu poate? *Artistul* nu poate?

Privirea băiatului se transformă. O clipă Roland văzu în ochii lui o expresie ce avea să se afle în permanenţă acolo, dacă va ajunge om în toată firea… iar tablourile din biroul lui Sayre erau dovada clară că aşa se va întâmpla, cel puţin într-un anume *când*, într-un anume *unde*. Dacă va creşte şi va ajunge om cu experienţă şi cu ceva înţelepciune pe lângă talentul lui incredibil, expresia aceasta va fi una de superioritate; deocamdată era doar una de aroganţă. Era privirea unui copil care ştie că-i mai iute decât focul iadului, că-i cel mai bun dintre cei buni şi nici nu-şi doreşte să mai ştie şi altceva. Roland o cunoştea bine, căci o văzuse în sute de oglinzi şi ape limpezi încă de pe vremea când fusese la vârsta pe care o are acum Patrick Danville.

Ba pot, aude el în minte răspunsul băiatului. *Spun doar că nu va fi uşor. Am nevoie de gumă.*

Roland scutură din cap. Strânse pumnul în jurul radierei din buzunar.

— Nu, spuse el. Trebuie să-ţi iasă din prima, Patrick. Toate liniile trebuie să-ţi iasă bine de prima dată. Vei folosi guma după aceea.

Preţ de o clipă, privirea arogantă se tulbură; dar numai preţ de o clipă. Când îşi reveni, era transformată într-un mod care îl încântă nespus pe pistolar şi-l făcu să se simtă mai liniştit. Era o expresie de exaltare febrilă. Expresia pe care o poartă cei foarte talentaţi atunci când, după ani şi ani de nereuşite, în sfârşit primesc provocarea de a face ceva ce le va pune la încercare harul, îi va face să-şi atingă limitele. Poate chiar să şi le depăşească.

Patrick se întoarse la binoclul lăsat pe bolovan. Privi din nou la ceea ce i se cerea să deseneze. Iar în tot acest timp chemarea Turnului se amplifica în capul lui Roland.

Într-un sfârşit, băiatul îşi luă foile şi începu să facă cel mai important desen al vieţii sale.

7

Desenă foarte încet, în comparaţie cu stilul lui obişnuit – linii rapide care alcătuiau în doar câteva minute un tablou complet şi convingător. În repetate rânduri, Roland se văzu nevoit să se stăpânească şi să nu ţipe la băiat: *Grăbeşte-te! În numele tuturor zeilor, grăbeşte-te! Nu vezi cât de tare mă chinuiesc?*

Însă Patrick nu vedea; şi, chiar dacă ar fi văzut, nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin. Era cufundat în munca lui, prizonier al nesaţului ei

inconştient. Se oprea doar cât să mai arunce câte o privire prin binoclu la modelul lui în robă roşie. Uneori haşura cu creionul înclinat, apoi freca liniile cu buricul degetului ca să producă o porţiune mai întunecoasă. Alteori îşi dădea ochii peste cap, lăsând să se vadă doar sclipirea albului lor; de parcă ar fi invocat o versiune a Regelui cel Roşu, ascunsă în mintea lui. Şi, chiar, de ce nu ar fi fost posibil?

Nu-mi pasă ce se întâmplă.. Doar să termine mai repede, atâta vreau. Să termine mai repede, până nu îmi pierd minţile şi o iau la goana spre ceea ce pe drept a numit Regele ăla „iubirea" mea.

Astfel s-a scurs o jumătate de ceas, lungă cât trei zile. Regele Purpuriu l-a mai chemat o dată, mai ispititor ca niciodată, întrebându-l dacă nu cumva s-a răzgândit şi vine la Turn să stea de poveşti cu el. Şi, a mai zis Regele, dacă Roland ar avea bunătatea să-l elibereze din temniţa lui de pe balcon, atunci poate că ar fi bine să îngroape amândoi securea războiului şi apoi, pătrunşi de acelaşi spirit al prieteniei, să urce împreună până în vârful Turnului. În fond, nu era chiar imposibil, nu? În momente de cumpănă se fac cele mai bizare alianţe; oare nu auzise Roland această maximă?

O, ba da, Roland o mai auzise şi o ştia foarte bine. Dar mai ştia şi că oferta Regelui Roşu era la fel de mincinoasă precum cea de dinainte, doar că puţin mai poleită. În plus, în vocea bătrânului monstru se strecurase acum o notă de îngrijorare. Prin urmare nu-şi mai irosi energia încercând să-i răspundă.

Înţelegând că încercarea sa dăduse greş, Regele Purpuriu azvârli o altă ghiulea. Aceasta se înălţă în zbor atât de sus deasupra piramidei, că din ea nu se mai vedea decât o scânteie, apoi plonjă asupra lor cu zbieret de bombă lansată din avion. Roland rezolvă situaţia cu un singur foc, apoi îşi reîncărcă iarăşi pistolul. De fapt, chiar îşi dorea ca Regele să arunce mult mai multe grenade zburătoare spre ei, pentru că aşa nu ar mai fi atent la îngrozitoarea chemare a Turnului.

Pe mine mă aşteaptă îşi spuse el înspăimântat. *Şi cred că din cauza asta îmi este atât de greu să-i rezist – chemarea lui îmi este adresată mie şi numai mie. Dar nu lui Roland, ci întregului neam al lui Eld…, din care doar eu am mai rămas.*

8

În cele din urmă, pe când soarele la apus începuse să $e coloreze în portocaliu, iar Roland ajunsese la capătul puterilor, simţind că nu se mai putea stăpâni, Patrick lăsă creionul jos şi, încruntându-se, îi întinse desenul. Privirea lui îl sperie pe Roland. Nu crezuse că expresia aceea se putea afla în repertoriul băiatului. Aroganţa de mai devreme dispăruse cu totul.

Roland luă blocul de desen, se uită şi îşi feri repede privirea, de parcă ochii desenului lui Patrick ar fi avut puterea de a-l hipnotiza; poate chiar de a-l convinge să-şi pună pistolul la tâmplă ca să-şi zboare creierii atât de chinuiţi. Într-atât de bună era opera băiatului. Faţa hrăpăreaţă şi mirată era prelungă, ridurile de pe obraji şi frunte păreau atât de adânci de puteai crede că n-au fund. Buzele din barba înspumată erau pline şi nemiloase. Era gura unui om în stare să muşte când era sărutat dacă aşa ar fi avut chef, ceea ce se întâmpla în majoritatea cazurilor.

— *CE FACI?* se auzi zbieretul dement venit din balconul Turnului. *ORICE-AI FACE E ÎN ZADAR! AL MEU E TURNUL – HEEEEE! – SUNT CA VULPEA CU STRUGURII, ROLAND! AL MEU E, CHIAR DACĂ NU POT SĂ MĂ URC ÎN VÂRFUL LUI! ŞI TU AI SĂ VII! HE-HE-HEEEE! NU TE MINT! AI SĂ VII MAI ÎNAINTE CA UMBRA TURNULUI SĂ AJUNGĂ LA ASCUNZĂTOAREA TA MESCHINĂ! HE-HE-HEEEE! HE-HEEE!* ***HE-HE-HEHEHEEEE!***

Patrick tresări puternic şi-şi astupă urechile. Pentru că terminase de desenat, auzea din nou zbieretele acelea cumplite.

Roland nu avea nici cea mai mică îndoială că desenul acesta era cel mai reuşit din toate pe care le realizase Patrick la viaţa lui. În faţa acestei provocări uriaşe, băiatul făcuse mult mai mult decât să se întreacă pe sine însuşi, îşi *depăşise* geniul. Figura Regelui Purpuriu era tulburătoare prin claritatea ei. *Instrumentul pentru vedere la distanţă l-a ajutat, însă nu într-atât de mult*, îşi spuse Roland. *Băiatul ăsta parcă ar avea un al treilea ochi, înfipt în centrul imaginaţiei sale şi atoatevăzător. Cu ochiul ăla se uită el atunci când şi-i dă pe ceilalţi doi peste cap. Să ai un asemenea har… şi să ţi-l poţi exprima în toată plenitudinea lui cu ajutorul unui biet creion!* O, *voi zei ai mei!*

Aproape că se aştepta ca, dintr-o clipă într-alta, să desluşească pulsul în tâmplele bătrânului, unde reţeaua fină de vene fusese zugrăvită doar prin câteva umbre blânde. În colţul gurii cu buze senzuale se vedea limpede licărul unui singur

(colţ ca de mistreţ)

dinte ascuţit, iar pistolarul avea impresia că buzele din desen vor prinde viaţă chiar sub ochii lui, se vor deschide, dezvăluind o gură plină cu colţi: acea singură licărire albă (de fapt, un punct din foaia de desen rămas neatins de creionul Artistului) fusese suficientă pentru ca imaginaţia pistolarului să vadă restul, ba chiar să simtă duhoarea de carne stricată pe care o emana răsuflarea monstrului. Patrick redase fără cusur smocul de păr creţ ieşit dintr-una din nările Regelui, precum şi cicatricea subţire din sprânceana lui dreaptă. Da, era o lucrare admirabilă, mult mai bună decât portretul lui Susannah. Iar dacă Patrick fusese în stare să şteargă buba din el, precis că va putea să-l şteargă şi pe Regele Purpuriu din desenul acesta, lăsând doar

balustrada balconului şi uşa încuiată ce dădea în turn. Roland aproape că se aştepta să-l vadă pe nemernicul cel roşu cum începe să respire şi să se mişte. Desenul era terminat. Sigur că era terminat! Sigur…

Dar nu era. Nu tocmai. Oricât de mult şi-ar fi dorit, oricât de strângentă îi era nevoia, trebuia să recunoască faptul că nu era tocmai terminat.

Despre ochii lui e vorba, se dumiri Roland. Mari şi îngrozitori, ochi de dragon pe chip de om. Deşi minunat realizaţi, parcă nu erau asemenea originalului. Pe Roland îl străbătu un val de disperare, de jalnică certitudine, care-l zgudui din cap şi până în degetele de la picioare. *Nu sunt chiar…*

Patrick îl apucă de cot. Într-atât de concentrat era pistolarul la desen, că, luat prin surprindere, îşi stăpâni cu greu un ţipăt. Se uită la băiat. Patrick dădu încetişor din cap şi îşi atinse cu degetele colţurile ochilor.

Da. Ochii. Ştiu! Dar ce nici în regula cu ei?

Patrick încă mai ţinea degetele la ochi când un stol de lăstuni gălăgioşi străbătură pe deasupra lor un cer ce avea să devină violet foarte curând. Către Turnul Întunecat se îndreptau ei. Roland se ridică iute de jos, vrând să-i urmeze, să nu-i lase să ajungă acolo unde el nu putea să meargă.

Patrick îl înşfăcă de haină şi îl trase înapoi. Apoi scutură cu putere din cap şi-i arătă drumul.

— *AM VĂZUT, ROLAND!* se auzi chirăitul din balconul Turnului. *CREZI CĂ CE-I BUN PENTRU PĂSĂRI E DESTUL DE BUN ŞI PENTRU TINE, NU-I AŞA? HE-HEEEE! BA CHIAR AŞA E! SIGUR CĂ DA! CUM MĂ VEZI ŞI CUM TE VĂD! LA FEL DE ADEVĂRAT CUM DOI ŞI CU DOI FAC PATRU! LA FEL DE ADEVĂRAT CUM ADEVĂRATE SUNT ŞI RUBINELE DIN VISTIERIA REGELUI DANDO – HEEEEE, HA-HA-HEEEE! TE-AŞ FI PUTUT PRINDE, DAR LA CE SĂ MĂ OSTENESC? MAI MARE SATISFACŢIE VOI SIMŢI ATUNCI CÂND AM SĂ TE VĂD CUM TE TÂRĂŞTI SPRE MINE, TREMURÂND DIN TOATE ÎNCHEIETURILE, DA-DA-DA! FĂCÂND PE TINE, DA-DA-DA! INCAPABIL SĂ TE OPREŞTI!*

Exact aşa voi face, îşi spuse Roland. *N-am să mai fiu în stare să mă înfrânez. Poate că am să mai rezist încă zece minute, cel mult douăzeci, dar în final…*

Patrick îi întrerupse şirul gândurilor, arătând din nou spre drum. Spre direcţia din care veniseră ei.

Roland clătină istovit din cap.

— Chiar dacă aş putea să mă lupt cu atracţia Turnului – şi nu pot, abia dacă sunt în stare să mai stau pe loc nu ne va folosi la nimic să ne retragem. Odată ce vom ajunge în loc deschis, ticălosul va folosi împotriva noastră toate armele pe care le mai are. Pentru că mai are ceva. Sunt convins. Iar gloanţele din pistolul meu vor fi neputincioase

atunci.

Patrick scutură atât de tare din cap, că-i fluturară în jurul obrajilor laţele lungi de păr. Îl strânse mai tare de braţ, înfigându-şi unghiile în carnea pistolarului prin cele trei straturi de haine din piele. Ochii băiatului, în permanenţă blânzi şi adesea nedumeriţi, îl priveau cu furie pe Roland. Întinse mâna liberă şi mişcă de trei ori arătătorul înfiorător de murdar. Dar *nu* drumul îl arăta el.

Ci trandafirii.

— Ce-i cu ei? îl întrebă Roland. Ce e cu trandafirii, Patrick?

Acum băiatul cel mut arătă mai întâi spre trandafiri, apoi la ochii din desenul lui.

Şi Roland înţelese.

9

Patrick refuză să-i culeagă. Când Roland îi făcu semn să se ducă, băiatul făcu ochii mari şi scutură iar din cap. Apoi fluieră printre dinţi, imitând extrem de bine şuierul unei bile în zbor.

— Am să distrug eu orice hoţoaică-aurie care s-ar apropia de tine, îi spuse Roland. Ai văzut că pot. Dacă ar fi vreun trandafir mai aproape de noi, l-aş culege eu însumi. Dar vezi şi tu că nu-i nici măcar unul. Aşa că tu trebuie să te duci să-i culegi, iar eu am să te apăr.

Însă Patrick se lipi şi mai tare de bolovanii piramidei. Nu voia să se ducă el. Frica nu-i era chiar la fel de mare precum talentul, dar nici departe nu era. Roland calculă distanţa până la cel mai apropiat trandafir. Acela se afla dincolo de adăpostul lor, dar nu prea departe totuşi. Îşi privi mâna dreaptă, cea cu doar două degete, cu care va trebui să-l culeagă şi se întrebă cât de greu îi va fi. Nu avea nici cea mai mică idee. Era foarte posibil ca spinii de pe tulpina verde să fie otrăviţi şi să-l paralizeze pe loc, făcându-l o ţintă uşoară pentru proiectilele dementului din Turn.

Patrick nu voia să se ducă el. Patrick ştia că Roland avusese pe vremuri nişte prieteni şi mai ştia că prietenii aceştia muriseră cu toţii, drept care nu voia să se ducă el. Poate dacă pistolarul ar fi avut vreo două ore la dispoziţie, fie chiar şi una singură, în care să încerce să-i explice băiatului care este situaţia, poate că ar fi reuşit să-l convingă. Dar nu avea nici măcar câteva minute, darămite o oră. Soarele era la asfinţit.

În fond, e destul de aproape. Aş putea să-l culeg… trebuie să-l culeg.

Vremea se făcuse destul de caldă şi nu mai era nevoie de mănuşile butucănoase din piele de căprioară pe care le confecţionase Susannah. Roland le pusese pe ale lui bine, la centura de la brâu. Scoase una şi îi reteză vârfurile degetelor. Spera ca restul mănuşii să îi protejeze palma de spini. Şi-o trase pe mână, apoi rămase ridicat într-un

genunchi, cu pistolul strâns în stânga, cu ochii la cel mai apropiat trandafir. Oare unul singur va fi de ajuns? Trebuie să fie. Următorul era la cel puţin doi metri mai departe.

Patrick îl apucă strâns de umăr scuturând disperat din cap.

— Trebuie, îi spuse Roland.

Fireşte că trebuia. Era treaba lui, nu a lui Patrick. Şi greşise că încercase să-l trimită pe băiat în locul lui. Dacă reuşea, atunci totul avea să fie bine şi frumos. Dacă nu reuşea şi avea să fie sfârtecat de o hoţoaică pe Can'-Ka No Rey, măcar se va termina cu infernala *chemare* a Turnului.

Pistolarul trase adânc aer în piept şi făcu un salt din adăpostul piramidei la trandafir. Însă chiar în aceeaşi fracţiune de secundă, Patrick îl apucă iar de haina, încercând să-l oprească şi reuşind doar să-l dezechilibreze. Roland ateriză greoi pe o parte. Pistolul îi zbură din mână şi ateriză în iarba înaltă. Regele Purpuriu scoase un chiot (şi de triumf, şi de furie); şi imediat se auzi şuieratul unei alte ghiulele. Roland apucă tulpina trandafirului cu mâna înmănuşată. Spinii pătrunseră prin pielea tare de căprioară ca printr-o pânză străvezie de păianjen. Apoi îi intrară adânc în palmă. Durerea era cumplită, însă cântecul trandafirului era sublim. Vedea în cupa lui focul de aur, ca al soarelui. Ca al unui milion de sori. Simţea cum sângele fierbinte îi umple palma şi îi curge printre cele două degete. Se îmbibă în pielea de căprioară, făcând să înflorească un alt trandafir pe suprafaţa ei zgâriată. Curând îl va lovi ghiuleaua, îl va omorî pe loc, amuţind cântecul trandafirului care îi umplea capul şi ameninţa să-i crape ţeasta.

Dar tulpina nu voia să se rupă. Se opinti din toate puterile şi trandafirul ieşi cu tot cu rădăcini din pământ. Roland se rostogoli spre stânga, îşi înşfăcă pistolul şi trase în aer fără să se uite. Inima îi spunea că nu mai avea timp să se uite. Se auzi o explozie asurzitoare, iar suflul ei fierbinte îl izbi în faţă cu puterea unui uragan.

A fost cât pe ce.

Regele Purpuriu îşi urlă frustrarea:

— HEEEEEEEEEEEE!

Iar urletul fu urmat de şuierul mai multor bile care se apropiau de ei. Patrick se lipi cu obrazul de piramidă. Roland, cu trandafirul strâns în mâna însângerată, se rostogoli pe spate, ridică arma şi aşteptă ca proiectilul să facă stânga împrejur. Iar când făcură cale întoarsă, le distruse pe toate: prima, a doua şi a treia.

— TOT AICI SUNT! îi strigă el Regelui. *NU M-AI NIMERIT, MUIST BĂTRÂN CE EŞTI!*

Regele Purpuriu scoase un alt răget înfiorător, dar nu mai azvârli nicio altă hoţoaică.

— AI RUPT UN TRANDAFIR, CAREVASĂZICĂ! zbieră el. *ASCULTĂ*

LA EL, ROLAND! ASCULTĂ CU LUARE-AMINTE, PENTRU CĂ TOT ACEST CÂNTEC ÎL CÂNTĂ! ASCULTĂ CÂNTECUL ŞI HAI-COMMALA-HAIDE-HAI!

Acum cântecul răsuna imperativ în capul lui Roland. Îi electrocuta nervii, îl apucă iute pe Patrick de umeri şi rosti rar, privindu-l drept în ochi:

— Acum, Patrick. Ca să-mi salvezi viaţa. Ca să ne salvezi vieţile amândurora. Fă-o pentru fiecare bărbat şi fiecare femeie care au murit în locul meu pentru ca eu să-mi pot continua drumul.

Şi pentru fiecare copil, adăugă el în gând, văzându-l pe Jake în amintirile sale. Mai întâi atârnând deasupra neantului, apoi prăbuşindu-se în el.

Se uită fix în ochii înspăimântaţi ai băiatului mut.

— Termină-ţi desenulI *Arată-mi de ce eşti în stare*.

10

Roland asistă la un lucru incredibil: spinii trandafirului nu-l înţepară pe Patrick. Mâna băiatului nu avea nici măcar o zgârietură cât de mică. Pistolarul îşi trase cu dinţii mănuşa sfâşiată şi văzu că nu doar palma îi era tăiată foarte tare, ci şi că unul din cele două degete îi atârna acum de un singur tendon. Dar Patrick nu avea absolut nimic. Spinii îl lăsaseră în pace. Iar spaima îi dispăruse din privire. Acum se uita de la trandafir la desen, de la desen la trandafir, iar şi iar.

— CE FACI ACOLO, ROLAND? HAIDE, PISTOLARULE, VINO, CĂCI SOARELE-I LA ASFINŢIT!

O, da, se va duce. Într-un fel sau altul, dar se va duce oricum. Şi se simţi cumva mai uşurat la gândul acesta care îl ajută să rămână mai ferm pe poziţie, fără să mai tremure prea tare. Mâna dreaptă îi amorţise de la încheietură şi avea convingerea că nu va mai putea să o folosească vreodată. Nu era mare lucru, oricum nu-i prea mai fusese de ajutor de când o distruseseră homaroşeniile.

Iar trandafirul îi cântă:

— Da, Roland, da – îţi vei recăpăta mâna. Vei fi din nou întreg. Vei renaşte. Nu trebuie decât să vii la mine.

Patrick smulse o petală, o privi cu un aer critic, apoi mai smulse încă una. Şi le vârî pe amândouă în gură. Tot chipul i se lumină şi, preţ de o secundă, păru intrat în transă. Roland se pomeni că se întreabă ce gust o fi avut trandafirul. Cerul se întuneca tot mai tare. Umbra piramidei se lungise. Şi el îşi spuse că, atunci când vârful ei va ajunge la drumul pe care veniseră ei aici, va porni spre Turn, indiferent de ce avea să se întâmple cu Regele Purpuriu.

— CE FAAACI ACOLO? HE-HEEEE! CE DRĂCOVENIE MAI PUI LA

CALE?

Tu eşti cel mai în măsură să vorbeşti despre drăcovenii, îi răspunse Rolan în gând. Apoi scoase ceasul şi-i dădu capacul la *o* parte. Sub sticlă, limbile alergau de mama focului în sens invers: într-o clipită ora cinci se făcu patru, ora patru se făcu trei, trei se făcu două, două se făcu unu, iar ora unu deveni douăsprezece noaptea.

— Grăbeşte-te, Patrick, spuse el. Te rog, grăbeşte-te cât poţi tu de tare, căci nu mai am timp.

Patrick duse la buze palma făcută căuş şi scuipa în ea o pastă roşie ca sângele proaspăt. Culoarea straiului purtat de Regele Purpuriu. Culoarea ochilor lui demenţi.

Patrick, urmând să folosească o culoare pentru prima oară în viaţa lui de artist, vru să-şi înmoaie în pasta aceea vârful arătătorului drept. Dar se opri la jumătatea gestului. Şi atunci Roland fu cuprins de o certitudine stranie: spinii trandafirului înţepau doar atunci când rădăcinile încă îl mai ţineau legat de Mim, de Mama Pământ. Dacă ar fi reuşit să-l convingă pe Patrick să rupă el trandafirul, atunci spinii i-ar fi sfârtecat mâinile, făcându-le inutile.

Ka a fost, îşi zise pistolarul. *Chiar şi aici, în Lumea de* Ca…

Nu apucă să-şi termine gândul, pentru că Patrick îl apucă de mâna dreaptă şi se holbă în palma ei cu intensitatea unei ghicitoare pricepută în ale chiromanţiei. Luă câteva picături din sângele pistolarului şi le amestecă cu pasta lui din petale de trandafir. Apoi, cu infinită grijă, luă o picătură din acest amestec pe vârful degetului. Îl apropie de foaia de hârtie… şovăi… se uită la Roland. Pistolarul dădu din cap îndemnându-l să continue. Patrick dădu şi el din cap, cu seriozitatea unui chirurg pe punctul de a face prima incizie a unei operaţii extrem de riscante. Atinse hârtia cu vârful degetului cu delicateţea unui colibri care îşi cufundă ciocul în cupa unei flori. Doar atât, o fracţiune de secundă, şi ochiul stâng al Regelui se coloră. Patrick îşi lăsă capul pe umăr, privind desenul cu o fascinaţie pe care niciodată de-a lungul vieţii lui de pribegie Roland nu o mai zărise pe chipul vreunui om. Parcă băiatul ar fi fost un profet manni căruia i se îngăduise să-l vadă pe Gan după douăzeci de ani de sihăstrie în deşert.

Apoi pe buze i se întinse un zâmbet larg şi radios.

Reacţia dinspre Turnul Întunecat nu a întârziat să se producă, iar lui Roland i se păru pe deplin satisfăcătoare:

— CE FAAACI? HE-HEEEEEE! HEEEEEE! ÎNCETEAZĂ! MA ARDE! ARRRRRDEEEE! HEHEHEHEHEEEEEEEEEEEE!

— Fă-l acum şi pe celălalt, spuse Roland. Repede! Pentru binele tău şi al meu!

Iar Patrick coloră şi ochiul celălalt cu aceeaşi gingaşă atingere a degetului.

Acum doi ochi purpurii, strălucitori, priveau la cei doi din desenul

în alb şi negru; ochi coloraţi cu esenţă de trandafir şi cu sângele neamului lui Eld; ochi ce ardeau cu focul Iadului.

Acum desenul era terminat.

Roland scoase radiera şi i-o întinse lui Patrick.

— Fă-l să dispară, îi ceru el. Fă să dispară monstrul ăla scârbos de pe astă lume şi de pe toate lumile care există. Fă-l să nu mai fie.

11

Nu mai era nicio îndoială că totul va ieşi aşa cum trebuie. Chiar în momentul când Patrick atinse desenul cu guma – se nimeri să o pună chiar pe smocul de păr ce atârna din nasul creaturii – Regele Purpuriu începu să zbiere de durere şi groază din balconul ce-i era temniţă. Începu să zbiere şi pentru că *înţelesese*.

Patrick ezită şi se uită la Roland cu ochi care îi cereau aprobarea. Pistolarul dădu din cap, spunându-i:

— Da, Patrick. I-a sunat ceasul, iar tu vei fi călăul lui. Şterge mai departe.

Bătrânul Rege a mai azvârlit încă patru bile explozive, pe care Roland le-a doborât cu desăvârşit calm. Apoi nu a mai aruncat nimic, deoarece nu mai avea mâini cu care să arunce. Zbieretele i s-au transformat în vaiere nearticulate, despre care Roland era convins că îi vor rămâne pe veci în urechi.

Băiatul cel mut şterse gura plină, senzuală din barba spumoasă şi zbieretele se auziră mai înăbuşit, apoi se stinseră cu totul. Patrick şterse tot desenul, mai puţin ochii pe care bucăţica de gumă rămasă nu putea nici măcar să-i estompeze. Şi şterse, şi tot şterse la ei, până când din bucăţica de radieră roz (ce fusese ataşată unui creion dintr-un penar vândut în cadrul Târgului de Rechizite din Norwich, Connecticut, în luna august a anului 1958) nu mai rămase decât o fărâmă pe care băiatul nici nu o mai putea ţine între unghiile lui lungi şi murdare. Aşa că o aruncă cât colo şi-i arătă pistolarului ce mai era din desen: doi ochi sângerii şi haini ce pluteau în sfertul de sus al foii.

Tot restul creaturii dispăruse.

12

Acum piramida atingea drumul cu vârful ei; acum cerul la vest îşi schimbă culoarea, trecând de la oranjul unui foc mare de tabără la roşul sângelui gros pe care îl visase Roland încă din copilărie. Iar atunci chemarea Turnului îşi dublă forţa, apoi şi-o triplă. Roland avu sentimentul că este înhăţat de mâini invizibile. Venise vremea să-şi împlinească destinul.

Însă mai era şi băiatul acesta. Băiatul acesta singur, Roland nu voia să-l lase în ghearele morţii aici, la marginea Lumii de Capăt. Nu era vorba despre căinţă, dar Patrick ajunsese să simbolizeze toate crimele şi trădările care-l aduseseră în cele din urmă la Turnul Întunecat. Toţi cei din familia lui Roland erau morţi; ultimul murise fiul său nelegitim. Iar acum era clipa când se vor întâlni Eld şi Turnul.

Dar în primul – sau în ultimul – rând trebuia să se ocupe de chestiunea asta.

— Patrick, ascultă-mă ce-ţi spun, începu pistolarul, prinzându-l pe băiat de umeri şi cu mâna cea mutilată şi cu cea teafară şi întreagă. Dacă vrei să trăieşti ca să faci toate tablourile pe care ţi le-a hărăzit ka în viitor, nu-mi pune nicio întrebare şi nu-mi cere să repet niciun cuvânt.

Băiatul îl privi cu ochi mari în roşeaţa asfinţitului. Cântecul Turnului se înălţă de jur-împrejurul lor, devenind un strigăt atotputernic: *COMMALA!*

— Du-te înapoi la drum. Adună toate conservele care nu s-au spart. Cred că-ţi vor ajunge. Întoarce-te pe unde am venit. Ai grijă ca nu cumva să ieşi de pe drum. O să fie bine.

Patrick dădu din cap arătându-i că înţelesese. Roland citi în ochii lui şi că îl credea. Iar asta era foarte bine. Credinţa îl va proteja mai mult decât un revolver, fie el şi unul cu pat de santal.

— Întoarce-te la Federală. Caută-l pe robot, pe Bill Bâlbâitu' cum i se zicea. Cere-i să te ducă la o uşă care se deschide pe partea cu America. Dacă nu se va deschide atunci când îi vei apăsa clanţa cu mâna, atunci *deseneaz-o* că se deschide. Înţelegi?

Patrick dădu iar din cap. Fireşte că înţelegea.

— Dacă se va întâmpla să fii condus de ka la Susannah, în acel *unde* şi *când* în care se află ea acum, să-i spui că Roland o iubeşte, că nu a încetat să o iubească. Să-i spui că Roland o iubeşte din toată inima lui.

Îl trase pe Patrick aproape şi îl sărută pe buze.

— Şi du-i sărutul ăsta din partea mea. Ai înţeles?

Patrick dădu din cap.

— Atunci, bine. Eu mă duc. Zile lungi şi nopţi senine îţi doresc. Fie să ne reîntâlnim în poiana de la capătul cărării atunci când se vor fi sfârşit toate lumile.

Spuse cuvintele acestea cu toate că ştia că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, pentru că lumile nu se vor mai sfârşi şi pentru că el nu va ajunge niciodată în poiană. Pentru Roland Deschain de Gilead, ultimul din neamul lui Eld, capătul cărării era la Turnul Întunecat. Iar asta îi convenea de minune.

Se ridică în picioare. Băiatul se uită în sus la el cu ochi mari, miraţi, strângându-şi la piept blocul de desen. Pistolarul trase aer în piept şi scoase un strigăt puternic:

— EU SUNT ROLAND DE GILEAD ŞI CĂTRE TURNUL ÎNTUNECAT MĂ ÎNDREPT! AM FOST CREDINCIOS ŞI MAI PORT ÎNCĂ ARMA TATĂLUI MEU, IAR TU AI SĂ-ŢI DESCHIZI UŞA LA A TINGEREA MEA!

Patrick îl urmări cum se duce la locul unde se termina drumul: siluetă întunecată pe fundalul unui cer însângerat. Se uită după Roland care păşea printre trandafiri şi rămase tremurând în penumbre atunci când pistolarul începu să strige numele celor ce-i fuseseră prieteni şi ale celor ce-i fuseseră dragi şi ale celor ce-i fuseseră tovarăşi întru ka. Numele acelea răsunară limpede în văzduhul straniu al amurgului, ca şi cum nu aveau să se mai stângă vreodată:

— Vin în numele lui Steven Deschain, cel din Gilead!

Vin în numele lui Gabrielle Deschain, cea din Gilead!

Vin în numele lui Cortland Andrus, cel din Gilead!

Vin în numele lui Cuthbert Allgood, cel din Gilead!

Vin în numele lui Alain Johns, cel din Gilead!

Vin în numele lui Jamie Decurry, cel din Gilead!

Vin în numele lui Vannay Înţeleptul, cel din Gilead!

Vin în numele lui Hax Bucătarul, cel din Gilead!

Vin în numele lui David Şoimul, cel din Gilead şi al cerurilor!

Vin în numele lui Susan Delgado, cea din Mejis!

Vin în numele lui Sheemie Ruiz, cel din Mejis!

Vin în numele Părintelui Callahan, cel din Jerusalem's Lot şi al drumurilor!

Vin în numele lui Ted Brautigan, cel din America!

Vin în numele lui Dinky Earnshaw, cel din America!

Vin în numele Tuşii Talitha, cea din River Crossing, a cărei cruce o voi aşeza aici, aşa cum mi s-a cerut.

Vin în numele lui Stephen King, cel din Maine!

Vin în numele lui Ete cel Viteaz, cel din Lumea de Mijloc!

Vin în numele lui Eddie Dean, cel din New York!

Vin în numele lui Susannah Dean, cea din New York!

Vin în numele lui Jake Chambers, cel din New York, pe care îl consider a fi unicul meu fiu!

Eu sunt Roland de Gilead şi vin în numele meu.

Te vei deschide înaintea mea.

După asta se auzi sunet prelung de corn, care-i îngheţă sângele în vine lui Patrick, dar îl şi înflăcăra totodată. Ecourile se stinseră unul după altul. Un minut mai târziu se auzi un bubuit puternic, răsunător – zgomot de uşă grea ce se închide pe vecie.

Iar apoi se aşternu tăcerea.

13

Patrick rămase tremurând la locul lui de la baza piramidei, până când se înălţară pe cer Steaua bătrână şi Mama Bătrână. Cântecul

trandafirilor şi al Turnului nu încetase, dar se auzea mai încet, mai somnoros, doar o idee mai sonor decât un şoaptă.

Într-un final se ridică şi se întoarse la drum, adună cât de multe conserve intacte reuşi să găsească (surprinzător de multe rămăseseră întregi, deşi explozia care distrusese căruţul fusese una deosebit de violentă) şi le puse într-un sac din piele de căprioară. Îşi dădu seama că îşi uitase creionul şi se întoarse după el.

Şi acolo pe jos, lângă creion, strălucind în lumina stelelor, se afla ceasul lui Roland.

Băiatul îl ridică, scoţând un ţipăt mic (şi tulburat) de bucurie. Şi-l vârî în buzunar. Apoi se întoarse la drum şi îşi puse pe umăr sacul cu conserve.

V-aş mai putea spune că a mers până aproape de miezul nopţii şi că s-a uitat la ceas înainte de a se opri ca să se odihnească. V-aş putea spune că ceasul se oprise de tot. V-aş putea spune că a doua zi, pe la amiază, s-a uitat iarăşi la el şi a văzut că pornise în direcţia bună, chiar dacă deocamdată limbile se mişcau foarte încet. Însă nu mai pot să vă spun nimic despre Patrick, nici dacă a reuşit să se întoarcă la Federală, nici dacă l-a găsit pe Bill Bâlbâitu', nici dacă a ajuns la un moment dat pe partea cu America. Nu vă pot spune nimic din toate astea şi vă rog să mă iertaţi. Bezna îl ascunde de ochiul meu de povestitor şi trebuie să-şi vadă singur de drum.

SUSANNAH ÎN NEW YORK
(EPILOG)

Nu se sperie nimeni de căruciorul electric ce apare de nicăieri în Central Park, pentru că în afară de noi nu-l vede nimeni. Majoritatea oamenilor de aici se uită în sus, spre cerul alb, la dansul învolburat al fulgilor de nea, preludiu al unui viscol năprasnic ce se va porni înaintea Crăciunului. „Viforniţa din ’87” îl vor boteza ziarele. Plimbăreţii care nu admiră această primă ninsoare se strâng în jurul colindătorilor veniţi din şcolile de stat de la periferie. Copiii aceştia sunt îmbrăcaţi fie cu blazere roşu-închis (băieţii), fie cu jersee de aceeaşi culoare (fetele). Ei sunt Corul Şcolii din Harlem, numit uneori „Trandafirii din Harlem” în cotidianul *The Post* şi în rivalul acestuia, tabloidul newyorkez *The Sun*. Cântă un vechi colind religios, în stil R&B, pocnind din degete în ritmul melodiei; şi strofele trec, iar cântecul lor începe să semene tot mai mult cu unele din compoziţiile de început ale anumitor grupuri rock – The Spurs, The Coasters sau The Dark Diamonds. S-au oprit nu prea departe de locul împrejmuit unde urşii polari îşi duc vieţile de orăşeni, iar colindul pe care îl cântă este „O, ce veste minunată”.

Susannah îl cunoaşte cum nu se poate mai bine pe unul dintre cei care se uită cum cade ninsoarea şi inima îi ţâşneşte spre ceruri la vederea lui. Bărbatul acela are un pahar mare de plastic în mâna stângă şi ea e convinsă că este plin cu ciocolată fierbinte, din cea bună, *mit schlag*.

Vreme de câteva secunde se simte incapabilă să atingă comenzile căruciorului ei venit dintr-o altă lume. Nu se mai gândeşte deloc la Roland şi la Patrick. Nu se poate gândi decât la Eddie – la Eddie, care acum se află chiar în faţa ei; la Eddie, care este iarăşi viu. Dar dacă lumea aceasta nu-i tocmai Lumea Decisivă? Dar dacă Oraşul Cooperatist se află în Brooklyn (ori chiar în Queens!)? Dar dacă Eddie conduce un Takuro Spirit în loc de un Buick Electra? Dar dacă, dar dacă, dar dacă? Nimic din toate astea nu contează. Cu o singură excepţie, din cauza căreia lui Susannah îi este teamă să-şi pornească scuterul şi să se apropie de Eddie.

Dar dacă nu o va recunoaşte?

Dar dacă, atunci când se va întoarce, nu va vedea decât o negresă fără adăpost, cocoţată într-un cărucior electric a cărui baterie va deveni curând la fel de pleoştită ca o pălărie sub un fund barosan; o negresă fără bani, fără bagaje, fără casă (în acest anume *unde* şi *când*, mulţam-sai foarte frumos) şi fără picioare? O negresă pe care nu o cunoaşte? Dar dacă o *cunoaşte*, dacă îşi aduce aminte de ea ca de foarte departe, însă tot o va respinge, aşa cum Petru s-a lepădat de Iisus, fiindcă amintirea i-ar provoca prea multă suferinţă?

Ba chiar s-ar putea să fie şi mai rău încă: dar dacă se întoarce şi îi vede privirea mistuită, privirea alterată şi pustie a drogatului cu ştate

vechi? Dar dacă, dar dacă? Şi uite cum cade ninsoarea care va transforma curând lumea într-un tablou alb.

Nu te mai miorlâi şi du-te la el, îi zice Roland. *Doar nu ai ţinut piept şi lui Blaine şi taheenilor din Paradisul Albastru şi creaturii din catacombele Castelului Discordia doar ca să dai acum bir cu fugiţii! Nu-mi spune că ţi-ai pierdut curajul!*

Nici ea nu mai ştie ce simte până nu-şi vede mâna mişcându-se spre butonul scuterului. Dar, înainte de a-l apăsa, aude iarăşi vocea pistolarului (puţintel mai amuzată de această dată):

Poate că mai întâi ar trebui să te descotoroseşti de ceva, Susannah. Ce zici?

Se uită în jos şi vede pistolul lui Roland înfipt la curea, aşa cum îşi poartă pistoalele legendarii *bandidos* mexicani, sau cum îşi ţin hangerele piraţii. Îl trage de acolo, uimită de senzaţia de bine pe care i-o dă atingerea lui… incredibil de bună senzaţie. Să se despartă de el va fi ca şi cum s-ar despărţi de un iubit. Şi, în fond, nici nu *trebuie* să se despartă, nu? Întrebarea este: pe cine iubeşte mai mult? Pe bărbat sau pistolul? Toate celelalte alegeri pe care le va face vor decurge din aceasta.

Instinctiv, roteşte butoiaşul şi observă că locaşurile dinăuntru par vechi, iar gloanţele fără viaţă.

Astea n-o să mai împuşte pe nimeni niciodată, îşi spune ea… şi apoi, fără să ştie de ce, ori ce anume înseamnă: *Sunt bătute-n cap*.

Întoarce ţeava ca să se uite prin ea şi, în mod bizar, se simte mâhnită – însă deloc surprinsă – să constate că nu trece nicio fărâmă de lumină prin ea. E înfundată. Şi pare să fie aşa de ani buni, mulţi ani. Pistolul ăsta nu va mai trage niciodată. La urma urmei, nu va mai fi nevoită să aleagă. Arma asta e pa-pa.

Fără să lase din mână revolverul cu pat din santal, Susannah apasă butonul scuterului cu mâna cealaltă. Micuţul cărucior electric – al cărui nume, Taxiul de Lux III, deja a început să i se şteargă din minte – porneşte silenţios înainte. Trece pe lângă un tomberon verde pe care scrie LOC PENTRU GUNOI! Acolo azvârle ea pistolul lui Roland. O doare inima să facă asta, dar nu ezită nicio clipă. Arma e grea şi se afundă, ca o piatră în apă, printre ambalaje mototolite de fast-food şi ziare, încă mai are ceva de pistolar în ea ca să regrete amarnic faptul că a aruncat o asemenea armă legendară (chiar dacă deteriorată de ultima călătorie între lumi), dar deja a început să devină acea femeie venită aici cu un scop anume, aşa ca nu mai priveşte înapoi.

Înainte să ajungă lângă bărbatul cu paharul din plastic, acesta se întoarce cu faţa la ea. Şi da, aşa este, pe hanoracul lui scrie: BEAU DOAR NOZZ-A-LA!, însă ea abia dacă observă. Nu vede decât un singur lucru: da, el este. Eddie Cantor Dean. Dar nici măcar asta nu mai contează, pentru că în ochii lui descoperă temerea ei cea mai

mare. O nedumerire totală. Eddie Cantor Dean habar nu are cine este ea.

Dar apoi el schiţează un zâmbet nesigur: zâmbetul pe care ea şi-l aduce aminte şi pe care îl îndrăgeşte atât de mult. Şi îşi mai dă seama de un lucru: nu e drogat. I se citeşte pe chip. Dar mai ales în ochi. Colindătorii din Harlem cântă mai departe, iar el îi întinde paharul cu ciocolată fierbinte.

— Slavă Domnului, îi spune. Tocmai îmi ziceam că va trebui să beau eu asta. Că vocile s-au înşelat şi că am cam luat-o razna. Că… mă rog…

Vocea i se stinge şi acum nu pare doar nedumerit. Ci de-a dreptul speriat.

— Pentru *mine* ai venit aici, aşa este? Te rog mult, spune-mi că nu mă fac de tot rahatul. Zău, doamnă, sunt mai agitat decât un motan cu coadă lungă într-o cameră plină cu balansoare.

— Nu, spune ea. Adică nu te faci de niciun rahat.

Acum îşi aduce aminte cum povestise Jake despre vocile care i se contraziceau în cap, una susţinând sus şi tare că e mort, cealaltă insistând că nu e. Fiecare ferm încredinţată că are dreptate. Înţelege cât de cumplit trebuie să fi fost pentru băiat pentru că ştie şi ea câte ceva despre alte voci. Despre nişte voci stranii.

— Slavă Domnului, repetă el. Te numeşti Susannah?

— Da, răspunde ea. Numele meu este Susannah.

Îşi simte gâtul îngrozitor de uscat, dar reuşeşte să articuleze cuvintele. Ia paharul din mâinile lui şi soarbe din ciocolata vârfuită cu frişca. Are gust dulce şi bun, gust al acestei lumi. La fel de plăcut i se pare şi zgomotul făcut de claxoanele apăsate de taximetriştii nerăbdători să mai apuce câteva curse până când zăpada îi va goni pe toţi la garaje. Cu un zâmbet larg, el întinde mâna şi îi şterge un strop de frişcă de pe vârful nasului. Atingerea lui este electrizantă, iar ea îşi dă seama că şi el simte acelaşi lucru. Îi trece prin minte că uite, acuşi-acuşi, o va săruta din nou pentru prima dată şi se va culca din nou cu ea pentru prima dată. Se prea poate ca el să ştie toate astea pentru că aşa i-au spus vocile, dar explicaţia ei este mult mai bună: lucrurile acestea deja s-au întâmplat. Ka este o roată, aşa zicea Roland. Iar acum ea îşi dă seama că avea dreptate. Amintirile ei din

(Lumea de Mijloc)

când-ul şi *unde*-le pistolarului au început să pălească, dar crede că îşi va mai aminti suficient cât să ştie că *toate astea* s-au mai întâmplat şi în trecut, iar gândul acesta o mâhneşte în mod inexplicabil.

Dar o şi bucură.

E o minune, asta este.

— Ţi-e frig? o întreabă el.

— Nu, mi-e bine. De ce?

— Mi s-a părut că tremuri.

— De plăcere. Frişca e dulce şi bună.

Îi aruncă privirea ei şăgalnică şi mai ia pe vârful limbii puţin din frişca presărată cu nucşoară.

— Dacă încă nu ţi-e frig, îţi va fi în curând, zice el. Au anunţat la radio că, la noapte, temperatura va scădea cu vreo treizeci şi cinci de grade. Aşa că m-am gândit să-ţi aduc ceva.

Şi scoate din buzunar o căciuliţă tricotată, din cele pe care ţi le tragi peste urechi. Ea se uită şi vede că în faţă sunt brodate cu fir roşu cuvintele: CRĂCIUN FERICIT.

— Am cumpărat-o de la Brendio's, de pe Fifth Avenue.

Ea n-a auzit niciodată de vreun magazin care să se numească Brendio's. Poate *Brentano's* – librăria – dar nu Brendio's. Însă, pe de altă parte, în acea Americă în care crescuse ea nu existau nici sucurile botezate Nozz-A-La şi nici automobilele marca Takuro Spirit.

— Vocile ţi-au spus să-mi cumperi căciula asta?

Îl tachinează puţin.

Iar el se îmbujorează la faţă.

— Păi, cum să-ţi zic, cam da. Hai, probeaz-o.

Îi vine perfect.

— Spune-mi un lucru, te rog. Cine-i acum preşedinte? Sper că nu Ronald Reagan?

O priveşte câteva clipe fără să priceapă, apoi zâmbeşte.

— Cine? Actorul ăla în vârstă care prezenta *Death Valley days*{199} la TV? Faci mişto de mine, nu-i aşa?

— Deloc. Întotdeauna am crezut că tu faci mişto când vine vorba de Ronald Reagan.

— Nu înţeleg ce vrei să zici.

— Nu contează, doar spune-mi cine-i acum preşedinte.

— Gary Hart{200}, îi zice el, ca şi cum ar fi explicat ceva extrem de limpede unui copil. Din Colorado. Aproape că s-a retras din cursă în 1980 – cred că ştii şi tu – din cauza scandalului mediatic cum că ar fi fost afemeiat. Da' şi-a zis „La naiba cu ei, dacă nu ştiu de glumă" şi nu s-a dat bătut. Şi a câştigat alegerile.

O priveşte mai bine şi zâmbetul îi păleşte.

— Adică nu faci mişto de mine?

— Tu ai făcut mişto când mi-ai spus despre vocile alea? Vocile alea pe care le auzi în cap? Cele care te trezesc la două dimineaţa?

Eddie pare şocat.

— De unde ştii *asta*?

— E o poveste lungă. Poate am să ţi-o spun într-o bună zi.

Dacă am să mi-o mai amintesc, adaugă ea în gând.

— Nu-i vorba doar despre voci.

— Nu?

— Nu. Te-am visat şi pe tine. De luni bune te tot visez.. Te-am aşteptat. Uite ce e, noi doi nu ne cunoaştem… ce aiurea mi se pare totul… dar trebuie să te întreb: ai unde să stai? Nu ai, nu-i aşa că nu?

Ea clatină din cap. Şi spune, încercând să-l imite pe John Wayne (sau poate pe monoul Blaine):

— Mi-s nouă în orăşelu' matale, hangiule.

Bătăile inimii îi sunt rare, puternice, dar simte cum o inundă o bucurie fără margini. Totul va fi bine. Habar nu are de unde ştie asta, dar aşa va fi. Totul va fi bine. De această dată ka lucrează în favoarea ei, iar forţa lui ka este enormă. Pe asta o ştie din proprie experienţă.

— Dacă te-aş întreba cum se face că te cunosc… sau de unde vii…

Se întrerupe şi o priveşte calm în ochi. Apoi continuă:

— Sau cum de se poate să fiu deja îndrăgostit de tine…?

Şi ea îi surâde. Şi e fericită să o poată face. Şi nu o mai doare obrazul în colţul gurii, întrucât ce fusese acolo (o cicatrice, parcă – nu-şi mai aduce aminte) a dispărut.

— Scumpete, îi zice ea, ţi-am spus că-i o poveste lungă. Am să ţi-o povestesc la un moment dat… ce am să-mi mai pot aminti. Plus că s-ar putea să mai avem nişte treburi de făcut. Pentru o grupare care se numeşte Corporaţia Tet.

Priveşte în jur şi îl întreabă:

— În ce an suntem?

— 1987.

— Şi tu locuieşti în Brooklyn? Sau în Bronx?

Iar tânărul pe care visele şi larma vocilor din cap îl aduseseră acolo – în mână cu un pahar din plastic plin cu ciocolată fierbinte şi cu o căciuliţă tricotată pe care sunt brodate cuvintele CRĂCIUN FERICIT, în buzunarul de la spate – izbucneşte în hohote nestăvilite de râs.

— O, Doamne, nici pomeneală! Sunt din White Plains{201}! Am venit aici cu trenul împreună cu fratele meu. Uite-l acolo. A vrut să se uite mai de aproape la urşii polari.

Fratele. Adică Henry. Adică Ilustrul Narcoman Eminent şi Docent. Şi i se strânge inima.

— Haide să vă fac cunoştinţă, îi spune el.

— Nu, nu trebuie, eu…

— Ascultă, dacă noi doi o să fim prieteni, trebuie neapărat să te împrieteneşti şi cu frăţiorul meu. Suntem foarte *apropiaţi*. Jake! Hei, Jake!

Nu-l observase pe băiatul de lângă balustrada locului împrejmuit unde sunt urşii polari. Acum acesta se întoarce, iar inima ei face o tumbă de bucurie. Jake le face cu mâna şi porneşte către ei.

— Şi Jake te-a visat, îi spune Eddie. Âsta-i singurul motiv pentru care sunt sigur că nu mi-am pierdut minţile. Adică mai mult decât le-am tot pierdut până acum.

Îl apucă pe Eddie de mână – de mâna aceea atât de cunoscută, atât de dragă. Iar când degetele tânărului le acoperă pe ale ei, are impresia că va muri pe loc de atâta fericire. Are o mulţime de întrebări să-i pună – la fel şi cei doi –, dar deocamdată una singură i se pare importantă. Şi îi dă glas, pe când ninsoarea devine tot mai deasă, căzându-i în păr, pe gene, pe umerii hanoracului:

— Care-i numele de familie – al tău şi al lui Jake?

— Toren, răspunde el. E nemţesc.

Jake ajunge lângă ei înainte ca vreunul să mai comenteze ceva.

Şi să vă spun că toţi trei au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi? Nu, n-am să vă spun una ca asta, pentru că nimănui nu i se întâmplă aşa ceva. Dar a *existat* fericire în vieţile lor.

Pentru că au *avut* vieţi lungi.

Da, şi-au dus *vieţile* sub glammer-ul adesea scăpărător al Grinzii care face legătura între Ursul Shardik şi Ţestoasa Maturin, via Turnul Întunecat.

Atâta tot.

Şi este suficient.

Mulţam mult.

DESCOPERIREA
(CODA)

1

Mi-am spus povestea până la sfârşit şi sunt mulţumit. A fost acel sfârşit pe care doar un Dumnezeu bun l-ar fi ales (mă pun chezaş pentru asta), sfârşit plin de monştri şi miracole şi călătorii. Acum mă pot opri, îmi pot pune jos condeiul, ca să-mi odihnesc mâna istovită (deşi probabil că odihna aceasta nu va ţine prea mult; mâna care spune poveşti are propria-i minte şi o apucă foarte adesea neastâmpărul). Nu mai am nevoie să mă uit la Lumea de Mijloc şi la cele de dincolo de ea. Însă se poate să fie unii dintre voi, cei care mi-aţi ascultat povestea şi fără de care niciun rod al imaginaţiei nu ar putea supravieţui, cărora să nu le convină acest sfârşit. Voi sunteţi cititorii aceia îndârjiţi, care nu se mulţumesc până când nu capătă un final logic, voi sunteţi dintre aceia ce nu cred că, adeseori, călătoria este importantă, iar nu destinaţia, indiferent de cât de multe ori vi s-a demonstrat că greşiţi amarnic. Voi sunteţi acei nefericiţi ce confundă relaţia sexuală cu izbucnirea neînsemnată de la sfârşit (în fond, orgasmul este felul lui Dumnezeu de a ne spune că am terminat, cel puţin pentru moment, şi că ne putem culca liniştiţi). Voi sunteţi acei cititori cruzi care nu cred în Limanurile Cenuşii, unde se duc să se odihnească personajele istovite. Spuneţi întruna că vreţi să aflaţi „cum se termină”. Spuneţi întruna că vreţi să intraţi împreună cu Roland în Turn; spuneţi că pentru asta aţi plătit, ca să vedeţi spectacolul până la capăt.

Sper din suflet că printre voi se află şi unii cititori mai înţelepţi. Care să ştie mai multe. Care să-şi *dorească* mai mult. Sper că veţi fi atenţi la povestea mea şi nu veţi frunzări într-o doară cartea, nerăbdători să ajungeţi la sfârşit.

Pentru că, dacă asta vreţi, nu e nevoie să mai răsfoiţi cartea, ci să o deschideţi la ultima pagină şi să citiţi ce e scris acolo. Dar finalurile sunt nemiloase, aşa să ştiţi. Orice final este aidoma unei uşi închise pe care niciun om (şi niciun manni) nu o poate deschide. Da, este adevărat: şi eu am scris multe finaluri, dar le-am scris mai ales din acelaşi motiv pentru care îmi trag pantalonii pe mine dimineaţa, înainte să ies din dormitor – pentru că aşa cere tradiţia.

Prin urmare, dragul meu Cititor Fidel, uite ce-ţi propun eu. Poţi să te opreşti aici. Poţi să alegi ca ultima ta amintire să fie cea cu Eddie, Susannah şi Jake în Central Park, împreună din nou, ascultând cum corul de copii cântă „O, ce veste minunată”. Şi, ca să fii împăcat, îţi voi spune că, mai devreme sau mai târziu, va apărea în scenă şi Ete (ori o variantă canină a lui, cu gât lung, ochi ciudaţi, cu cercuri aurii şi un lătrat în care se pot desluşi uneori cuvinte reale). Încântător

tablou, nu ţi se pare? *Mie* da. Mie mi se pare destul de „aprostimativ”, cum ar zice Eddie.

Dar dacă vrei neapărat să citeşti mai departe, te avertizez că vei fi dezamăgit, ba s-ar putea chiar să te alegi cu inima frântă. Nu mi-a mai rămas decât o singură cheie ce nu deschide decât o singură, ultimă uşă, pe aceea cu simbolurile . Ce vei găsi în spatele ei nu îţi va îmbunătăţi câtuşi de puţin viaţa sexuală, nu-ţi va face implant de păr în chelie şi nici nu-ţi va adăuga cinci ani la viaţă (nici măcar cinci minute nu-ţi va adăuga). Nu există finaluri fericite. Iar eu n-am întâlnit niciodată vreunul care să se poată compara cu „A fost odată ca niciodată”.

Finalurile sunt nemiloase.

Finalul este doar un sinonim pentru „la revedere”.

2

Tot vrei să ştii ce a mai fost?

Atunci, bine, vino cu mine. (Mi-ai auzit suspinul?) Iată Turnul Întunecat de la hotarul Lumii de Capăt. Priveşte-l, te rog.

Priveşte-l cu luare-aminte.

Iată Turnul Întunecat la apus de soare.

3

Se apropie de el cu un sentiment toane straniu de aducere aminte, pe care Susannah şi Eddie l-ar fi numit *déjà-vu.*

Trandafirii de pe Can’-Ka No Rev s-au dat la o parte înaintea lui, făcând o potecă spre Turnul Întunecat, privindu-l cu ochii sorilor galbeni din miezul lor. Şi, pe când mergea spre coloana aceea întunecată, Roland începu să simtă cum dispare din jurul lui lumea pe care o cunoştea. Strigă numele prietenilor şi ale celor dragi, aşa cum îşi jurase că o va face; le strigă în lumina crepusculului, le strigă din toate puterile, pentru că nu mai avea nevoie să-şi economisească forţele ca să se împotrivească atracţiei magnetice a Turnului. Această capitulare – la capăt de drum – îi aduse cea mai mare uşurare din întreaga-i viaţă.

A strigat numele tuturor tovarăşilor săi, numele tuturor iubirilor sale; şi, cu toate că fiecare dintre acestea venea din adâncurile inimii lui, păreau a-i fi devenit oarecum străine. Vocea i-a răsunat puternic spre zarea de un roşu întunecat, nume după nume după nume. A strigat numele lui Eddie, pe cel al lui Susannah. A strigat numele lui Jake şi, la urmă, l-a strigat pe al lui. Când se stinseră ecourile, îi răspunse un sunet uriaş de corn, venit nu dinspre Turn, ci de la covorul de trandafiri din jurul lui. *Vocea* trandafirilor era cornul acela,

care îl întâmpină cu o detunătură maiestuoasă.

Mereu am visat că este cornul meu, îşi spuse el. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-i aşa, pentru că eu mi l-am pierdut pe Jericho Hill. Tot atunci când l-am pierdut şi pe Cuthbert.*

O voce îi şopti din văzduh: *N-ar fi durat decât trei secunde să te apleci şi să ţi-l iei de pe jos. Cu tot fumul şi moartea din jur. Trei secunde, atâta tot. Timpul, Roland – întotdeauna este vorba doar despre timp.*

Înţelese că aceea era vocea Grinzii – cea pe care o salvaseră. Nu ar fi fost cazul să se ostenească dacă aşa voia să-şi arate recunoştinţa, pentru că la ce îi puteau fi de folos vorbele astea acum? Îşi aminti un vers din poemul lui Browning: *Când guşti trecutul, totul e deplin.*

Aşa cum nu fusese niciodată viaţa lui. Lui amintirile nu-i aduceau decât mâhnire. Erau merindele poeţilor şi ale nerozilor, dulciuri ce-ţi lăsau un gust amar pe limbă şi în gât.

Când ajunse la zece paşi de poarta din carpen, Roland opri o clipi să se stingă vocile trandafirilor – sunetul acela de întâmpinare a cornului. Nu-l părăsise senzaţia de *déjà-vu*, de parcă mai fusese şi înainte în locul acesta. Fireşte că fusese, în zece mii de vise premonitorii. Ridică ochii spre balconul de unde Regele Purpuriu încercase să-i blocheze drumul, sfidându-l altfel pe ka. Acolo, la aproximativ doi metri deasupra cutiilor de carton cu ultimele hoţoaice-aurii (se vede treaba că bătrânul dement nu avea alte arme), doi ochi roşii pluteau în văzduhul întunecat, uitându-se spre el cu ură eternă. Firişoarele argintii ale nervilor optici (coloraţi acum în nuanţele roşii şi portocalii ale soarelui ce-şi lua rămas-bun de la lume pentru încă o noapte) nu erau conectate la nimic. Pistolarul bănuia că ochii Regelui Purpuriu vor rămâne acolo pe vecie, holbându-se la Can'-Ka No Rey, în vreme ce fostul lor proprietar rătăcea prin lumea în care îl expediase radiera lui Patrick şi ochiul fermecat al Artistului. Sau, mai probabil, rătăcea în spaţiul *dintre* lumi.

Roland se apropie de poarta cu benzi din oţel de la capătul potecii Pe ea era gravat un sigul pe care ajunsese să îl cunoască foarte bine:

Aici aşeză el ultimele două lucruri pe care le mai avea cu sine: crucifixul Tuşii Talitha şi singurul pistol care îi mai rămăsese. Când se ridică, observă că primele două simboluri se estompaseră:

Iar NEDESCOPERITĂ devenise DESCOPERITĂ.

Ridică mâna ca să bată, dar uşa se deschise singură înainte de a o atinge, dând la iveală primele trepte ale unei scări în spirală. Se auzi ca un suspin: *Bine ai venit, Roland, cel din neamul lui Eld!* Vocea Turnului. Deşi părea construit din piatră, nu era aşa cătuşi de puţin: Turnul era un organism viu. Poate chiar Gan însuşi; iar pulsaţia pe care o simţise în minte, încă de la mii de kilometri depărtare, era pulsul forţei vitale a lui Gan.

Commala, pistolarule. Hai-commala-hai.

Dinăuntru îl izbi un miros alcalin, înţepător ca lacrimile. Miros de… de ce? Chiar aşa, ce fel de miros era acela? Dar dispăru iute, înainte de a putea să-l identifice, lăsându-l să creadă că fusese doar o festă a imaginaţiei sale.

Intră, iar Cântecul Turnului, pe care îl auzise întreaga viaţă – încă din Gilead, unde se ascunsese în cântecele de leagăn pe care i le cânta mama – încetă brusc. Urmă un alt suspin. Uşa se închise cu zgomot, dar nu-l învălui întunericul. Strălucirea apusului intra pe ferestrele ce urcau în spirală către vârf.

— Iată, a venit Roland, strigă el, iar ecoul vorbelor sale păru a se înălţa spre infinit. Tu, cel din vârf, ascultă salutul meu şi îngăduie-mi să urc, dacă vrei. Şi dacă îmi eşti duşman, află că nu sunt înarmat şi că nu vin cu gânduri rele.

Începu să urce treptele din piatră.

După primele nouăsprezece, ajunse la primul etaj (nouăsprezece trepte, nici mai multe şi nici mai puţine, despărţeau toate etajele între ele). Aici era o uşă deschisă spre o cămăruţă rotundă. În peretele din piatră erau cioplite mii de chipuri, unele peste altele. Pe multe le cunoştea (unul era chipul lui Calvin Tower, care arunca priviri viclene peste o carte deschisă). Toate chipurile acelea se uitau la el, murmurând:

Bine ai venit, Roland, tu, călător neobosit printre lumi! bine ai venit, tu, cel din Gilead, tu, cel din neamul lui Eld!

În capătul îndepărtat al încăperii era o uşă încadrată de ghirlande roşu-închis cu auriu. Cam la un metru optzeci deasupra ei, chiar la nivelul ochilor lui, era o ferestruică rotundă, puţin mai mare decât vizeta unei celule de închisoare. Se simţea un miros dulce, pe care îl recunoscu de îndată: parfumul săculeţului cu plante aromate pe care mama i-l pusese mai întâi în leagăn, iar apoi în primul lui pat adevărat. Iar zilele acelea de demult îi reveniră în minte cu incredibilă claritate; dacă noi, oamenii, avem vreun simţ care să poată suplini o maşină a timpului, atunci acela este simţul olfactiv.

Însă, pe neaşteptate, la fel ca mirosul înţepător de mai devreme, dispăru şi acesta.

În cameră nu erau piese de mobilier, nu era nimic, cu excepţia unui

singur obiect de pe podea. Se apropie şi îl ridică de jos. Era o clamă din lemn de cedru, cu o panglică din mătase albastră la capăt, Văzuse asemenea obiecte cu mult timp în urmă, în Gilead; aproape sigur că purtase şi el unul. La naştere, când vraciul tăia cordonul ombilical al noului născut pentru a-l separa de mamă, prindea o astfel de clamă deasupra buricului copilului, până la căderea definitivă a ce mai rămăsese din acel cordon. (Buricul de nou-născut se chema tet-ka can Gan). Panglica albastră dovedea faptul că acea clamă aparţinuse unui băieţel. Clamele de fetiţe erau ornate cu panglici roz.

Asta a fost a mea, îşi spuse el, privind-o lung, ca fascinat. Apoi o puse cu multă grijă înapoi pe pardoseala încăperii. Acolo unde era locul ei. Când se îndreptă de mijloc, văzu un chip de prunc

(Să fie el iubitul meu bah-bo? Da, da, chiar el e, chiar el!)

printre mulţimea celorlalte. Schimonosit, de parcă nu-i plăcea aerul din afara pântecelui mamei, pângărit deja cu moarte. Curând va da o declaraţie cu privire la noua lui condiţie, printr-un urlet ce va reverbera prin încăperile lui Steven şi Gabrielle, făcându-i pe cei care îl vor auzi să zâmbească uşuraţi. (Doar Marten Broadcloak se va înfuria la auzul lui.) Se terminase cu naşterea, iar copilul trăia, să-i mulţumim lui Gan şi tuturor zeilor pentru asta. Apăruse un moştenitor în Neamul lui Eld şi astfel mai exista o şansă infimă ca drumul trist al lumii spre pieire să fie oprit.

Cu sentimentul de *déjà-vu* mai puternic ca oricând, Roland părăsi această încăpere. La fel de puternică era şi senzaţia că pătrunsese chiar în trupul lui Gan.

Începu din nou să urce scara.

4

După alte nouăsprezece trepte ajunse la al doilea etaj şi la a doua încăpere. Pe podeaua circulară a acesteia erau împrăştiate bucăţi de cârpe. Roland nu se îndoia câtuşi de puţin că, pe vremuri, acestea alcătuiseră scutecul unui sugar, rupt de un intrus nervos, care ieşise apoi pe balcon ca să se uite la câmpul cu trandafiri şi se pomeni închis pe veci acolo. Creatură de infinită viclenie şi inteligenţă malefică… făcuse totuşi un pas greşit, pentru care va plăti de-a pururi.

Dar dacă nu voia decât să arunce o privire afară, la ce şi-a adus muniţia cu el?

Pentru că o avea în traista atârnată de umăr, îi şopti unul din chipurile cioplite în piatra zidului. Chipul lui Mordred. Acum nu se mai vedea strop de ură în trăsăturile lui, ci doar tristeţea şi jalea copilului abandonat. Chipul acela era la fel de singuratic precum un şuierat de locomotivă într-o noapte fără lună. Mordred nu avusese parte de o clamă pentru buric atunci când venise pe lume; nu avusese

parte decât de mama din care se înfruptase pentru prima dată. Nu, nu avusese nicio clamă, niciodată, căci Mordred nu făcuse niciodată parte din tet-ul lui Gan. Nu, nici vorbă.

Tâicuţul meu cel Roşu nu s-ar fi dus nicăieri neînarmat, şopti chipul din piatră. *Cu atât mai puţin în afara castelului lui. Era el nebun, dar nu* chiar atât *de nebun.*

În camera aceasta se simţea aroma pudrei de talc cu care îl dădea mama lui, după ce-l îmbăia şi-l aşeza pe prosoape. El tocmai ce îşi descoperise degeţelele de la picioare şi se juca vesel cu ele. Iar mama îi pudra trupuşorul gol, cântându-i: *Copil mic, copil drag, strânge zmeura şirag!*

Şi mirosul de talc dispăru la fel de repede cum venise.

Păşind cu grijă printre fâşiile de scutece, Roland se apropie de fereastra micuţă şi privi afară. Ochii cei fără de trup îl simţiră şi se rostogoliră ca să se uite la el. Căutătura lor era otrăvită de furia eşecului.

Ieşi de acolo, Roland! Ieşi pe balcon şi luptă-te singur cu mine! Fii bărbat şi înfruntă-mă singur! Ochi pentru ochi, îţi zic!

— Ba nu, îl refuză Roland. Mai am ceva treabă.

Acestea au fost ultimele cuvinte adresate Regelui Purpuriu. Cu toate că descreieratul îşi zbieră gândurile în urma lui, zbieretele i-au fost în van, căci Roland ieşi din cameră fără să se uite în urmă. Mai avea trepte de urcat şi încăperi de cercetat în drumul lui către vârful Turnului.

5

La etajul al treilea, aruncă o privire în cameră şi zări acolo un costumaş din catifea care îi aparţinuse pe vremea când avea un an. Printre chipurile de pe perete, îl recunoscu pe cel al tatălui său, din vremea tinereţii sale. Mai târziu trăsăturile acelea vor deveni nemiloase – din cauza evenimentelor şi responsabilităţilor care îl vor copleşi. Mai târziu. Deocamdată pe chipul cioplit în zidul acestei camere ochii lui Steven Deschain păreau a privi la ceva ce-l bucura nespus, mai mult decât îl bucurase vreodată ceva, mai mult decât l-ar mai putea bucura vreodată. Aici se simţea o mireasmă dulceagă şi grea – parfumul săpunului pentru bărbierit al tatălui său. O voce-nălucă şopti: *Priveşte, Gabby, priveşte! Zâmbeşte! Râde la mine! Şi, uite, i-a mai apărut un dinţişor!*

Pe podeaua camerei de la etajul patru era zgarda primului sau câine. Îl chemase Ring-A-Levio, dar toţi îi ziceau Ringo. Murise când Roland avea trei ani, iar asta a fost o binecuvântare. La vârsta de trei ani, băieţeii – chiar şi aceia cu sângele lui Eld curgându-le prin vene – încă mai aveau voie să plângă după căţeluşul lor. Minunat era mirosul

de aici, cu toate că nu avea niciun nume: era mireasma de soare a Pământului Plin în blana lui Ringo.

Cam la douăzeci şi patru de etaje deasupra Camerei lui Ringo, văzu o grămăjoară de firimituri de pâine şi câteva pene care aparţinuseră odinioară unui şoim pe nume David. Nu, David nu fusese o simplă pasăre; îi fusese un prieten drag. Dar fusese şi prima din nenumăratele jertfe aduse de Roland Turnului Întunecat. Pe perete era cioplit David în plin zbor, cu aripile-i scurte şi puternice întinse deasupra curtenilor din Gilead adunaţi să-l admire (printre care se afla şi Marten Vrăjitorul). Şoimul mai era cioplit şi în peretele din stânga uşii care dădea în balcon. De data aceasta cu aripile strânse, în picaj asupra lui Cort aidoma unui glonţ orb, fără să-i pese de bastonul ridicat al lui Cort.

Vremuri de demult.

Vremuri de demult şi crime de demult.

Nu departe de Cort se vedea chipul prostituatei cu care băiatul îşi petrecuse noaptea. În Camera lui David mirosea a parfumul ei, ieftin şi dulceag. Inspirându-l, pistolarul îşi aminti cum îi atinsese parul pubian şi rămase uluit (acum, ca şi atunci) când îşi aduse aminte cum degetele-i alunecaseră spre deschizătura ei umedă, cum îşi întinase degetele îmbăiate cândva de mama lui.

Simţind primele semne ale erecţiei, Roland fugi înspăimântat din camera aceea.

6

Prin ferestre nu mai intrau acum razele roşietice ale apusului, iar ascensiunea îi era luminată de strălucirea albastră a geamurilor – ochi din sticlă, vii, ochi din sticlă ce se uitau la intrusul neînarmat. Afară, trandafirii din Can'-Ka No Rey îşi strânseseră petalele, pregătindu-se de noapte. O parte din mintea lui se minuna că reuşise să ajungă până aici; că depăşise, unul câte unul, toate obstacolele apărute în drum, dârz ca nimeni altul. *Parcă aş fi unul dintre roboţii bătrâniloe,* îşi spuse el. *Unul care ori va duce la bun sfârşit sarcina pentru care a fost creat, ori se va distruge încercând*.

În vreme ce o altă parte a minţii lui nu era câtuşi de puţin surprinsă, partea care visa aşa cum probabil că visau şi Grinzile; iar această latură mai întunecată a lui se gândi iarăşi la cornul căzut dintre degetele lui Cuthbert – prietenul lui, care îşi întâmpinase moartea râzând în hohote. Cornul acela, care poate şi în ziua de azi era tot acolo, pe povârnişul bolovănos al Jericho Hill.

Bineînţeles ci *am mai văzut încăperile astea! În fond, ele spun povestea vieţii mele*.

Chiar aşa. Etaj după etaj şi poveste după poveste (ca să nu zicem şi

moarte după moarte) încăperile Turnului Întunecat istoriseau viaţa şi menirea lui Roland Deschain. Fiecare cu suvenirul ei; fiecare cu mireasma ei specifică. Adesea se întâmpla ca mai multe etaje să fie consacrate unui singur an. Şi, după a treizeci şi opta cameră (adică de două ori nouăsprezece, pricepi?) nu-şi dori să se mai uite înăuntru. În încăperea aceasta se afla rugul carbonizat pe care fusese legată Susan Delgado. Nu intră, ci se uită din prag la chipul de pe perete. Măcar atât îi datora. *Te iubesc, Roland!* ţipase Susan Delgado, iar el ştia că nu îl minţise, pentru că doar dragostea o mai făcea să semene cu cea de dinainte. Iar în final, dragoste ori ba, tot o mistuise focul.

Este un loc al morţii, înţelese el, *şi nu doar acesta. Toate încăperile. Toate etajele.*

Aşa este, pistolarule, îi şopti Vocea Turnului. *Pentru că aşa este şi viaţa ta.*

După cel de-al treizeci şi optulea etaj, Roland începu să urce mai repede.

7

De afară, lui Roland i se păruse că Turnul avea cam două sute de metri înălţime, însă atunci când aruncă o privire în încăperea cu numărul o sută, iar mai târziu în cea cu numărul două sute, avu sentimentul că urcase deja de opt ori două sute de metri. Adică mai mult de un kilometru şi jumătate. Niciun Turn nu putea fi într-atât de înalt! Dar mai avea încă mult de urcat; şi urcă, urcă aproape alergând, fără să ostenească. La un moment dat îi trecu prin minte că nu va ajunge niciodată în vârf; că înălţimea Turnului Întunecat era infinită, aşa cum Turnul era infinit în timp. Însă, după ce se gândi mai bine, respinse ipoteza aceasta, deoarece Turnul era povestea vieţii lui şi, cu toate că viaţa lui fusese lungă, nu fusese defel eternă. Aşa cum avusese un început (simbolizat de clama din lemn de cedru şi panglica albastră), cu siguranţă că va avea şi un sfârşit.

Curând.

Lumina era mai puternică acum şi nu mai părea chiar atât de albastră ca la început. Trecu pe lângă o cameră unde se afla Zoltan, corbul din coliba mâncătorului de iarbă{202}. Apoi o alta, unde era pompa atomică din haltă{203}. Sui câteva trepte, se opri în pragul unei încăperi în mijlocul căreia se afla o homaroşenie moartă, iar acum lumina era *mult* mai strălucitoare şi deloc albastră.

Să fi fost…

Era aproape sigur că…

Lumina soarelui era. Poate că amurgul se sfârşise şi poate că Steaua Bătrână şi Mama Bătrână străluceau deasupra Turnului Întunecat, dar Roland era aproape sigur că vedea – sau simţea – *lumina soarelui*

Continuă să urce fără să se mai oprească în pragul vreunei camere, fără să-şi mai dorească să simtă parfumul şi duhoarea trecutului. Scara se îngustase atât de mult, încât aproape că îşi freca umerii de pereţii ei din piatră. Nu se mai auzea niciun cântec, decât cel al vântului care suspina pe afară.

Trecu pe lângă o ultimă uşă deschisă. Pe podeaua ei se afla un bloc de desen de pe care chipul fusese şters. Nu mai rămăseseră decât doi ochi roşii, care aruncau priviri furioase, turbate.

Am ajuns în prezent. Am ajuns în momentul de faţă.

Da. Şi aceea era lumina soarelui, lumina soarelui-commala, strălucindu-i în ochi şi aşteptându-l. Fierbinte şi nemiloasă pe pielea lui. Foşnetul vântului era mai puternic, nemilos şi el. Neiertător. Roland se uită la treptele care urcau în spirală spre înalt. Acum chiar că *atingea* pereţii cu umerii, pentru că scara avea dimensiunile unui coşciug. Încă nouăsprezece trepte şi încăperea din vârful Turnului Întunecat va fi a lui.

— Sosesc! strigă el. Dacă mă auzi, ascultă cu luare-aminte ce-ţi zic! *Sosesc!*

Urcă treptele una cate una, cu spatele drept, fruntea înălţată. Celelalte încăperi fuseseră deschise, aşteptându-l. Ultima era închisă, iar pe uşa din lemn de carpen se vedea un singur cuvânt. Şi cuvântul acela era

ROLAND

Puse mana pe clanţa pe care era gravat un trandafir sălbatic încolăcit în jurul unui revolver, unul dintre acelea vechi primite de la tatăl lui, pierdut acum pe vecie.

Şi totuşi va fi al tău din nou, şoptiră Vocea Turnului şi vocile trandafirilor, contopite acum într-una singură.

Ce vrei să spui?

Nu primi răspuns, dar clanţa cedă sub apăsarea mâinii sale; şi poate că acesta era un răspuns. Roland deschise uşa din vârful Turnului Întunecat.

Văzu ce era înăuntru şi înţelese de îndată, simţind cum vestea aceasta îl loveşte în moalele capului – cu puterea unui baros, cu fierbinţeala soarelui acelui deşert care constituie apoteoza tuturor deşerturilor. De cât de multe ori mai urcase el scara aceasta, doar ca să se trezească despuiat, cocârjat, obligat să se întoarcă din drum? Nu la începuturi (când ar fi putut schimba lucrurile, ridicând blestemul vieţii lui), ci la momentul acela din Deşertul Mohaine, când înţelesese în cele din urmă că va reuşi să-şi ducă la bun sfârşit misiunea aceasta în care se aruncase cu nesăbuinţă oarbă. De cât de multe ori mai făcuse el drumul acesta, întorcându-se de unde a plecat? De cât de

multe ori îl *va* mai face de acum înainte?

O, *nu!* strigă el. *Nu, te rog, nu! Îndură-te! Ai milă!*

Dar mâinile îl traseră înainte. Mâinile Turnului nu cunoşteau mila.

Mâinile lui Gan erau acelea, mâinile lui ka erau. Şi nu cunoşteau mila.

Simţi miros alcalin, înţepător ca lacrimile. Deşertul de dincolo de uşă era alb; orbitor; arid; fără nicio particularitate în afara conturului ceţos al munţilor în zare. Dincolo de mirosul alcalin era cel al pirului, care aducea cu sine vise frumoase, coşmaruri, moarte.

Dar nu şi pentru tine, pistolarule. Niciodată pentru tine. Tu te întuneci. Tu pâlpâi. Îmi dai voie să fiu sincer, chiar dacă sinceritatea te va răni? Tu mergi mai departe.

Şi de fiecare dată vei uita că a mai fost o altă dată. Pentru tine fiecare dată va fi prima.

Făcu un ultim efort disperat să se retragă; în zadar. Ka era mai puternic. Roland de Gilead intră pe acea ultimă uşă, cea pe care o căutase mereu, cea pe care o găsise mereu. Iar uşa se închise încet în urma lui.

8

Pistolarul se opri un moment, clătinându-se pe picioare. Avea senzaţia că fusese în pragul leşinului. Din cauza căldurii, fireşte; a căldurii ăsteia blestemate. Bătea vântul, dar era şi el cald şi uscat şi nu-i aducea nicio alinare. Îşi scoase plosca din piele, o cântări în mână, încercând astfel să-şi dea seama câtă apă mai avea în ea. Ştia că nu ar trebui să bea – că nu avea vreme să se oprească şi să bea – dar tot luă o înghiţitură.

Preţ de o fracţiune de secundă avu sentimentul că se află altundeva. Poate chiar în Turn. Dar fireşte că deşertul era înşelător, plin de miraje. Turnul Întunecat se afla la mii de roţi depărtare. Deja începuse să se stingă impresia că urcase multe trepte şi că intrase în multe încăperi unde întâlnise multe chipuri ale trecutului.

Voi ajunge la el, îşi zise, mijindu-şi ochii la soarele neîndurător. *Pe numele tatălui meu mă jur că voi ajunge la el*

Şi poate de data aceasta va fi altfel îi şopti o voce – evident, vocea delirului pe care i-l provocase deşertul, căci ce altă dată mai fusese? El era cine era; şi era unde era. Pur şi simplu. Nimic mai mult. Nu avea simţul umorului, iar imaginaţia lui lăsa mult de dorit, dar era hotărât, neclintit în scopul propus. Era pistolar. Iar, ascuns bine în adâncul inimii, încă se mai simţea farmecul amar al menirii sale.

N-ai să te schimbi niciodată, îi spusese odată Cort, iar Roland ar fi putut să jure că sesizase teamă în vocea lui… deşi nu-şi putea da seama de ce s-ar fi temut Cort de el, un băieţel. *Ăsta-i blestemul tău*,

băiete. Ai să toceşti o sută de perechi de cizme pe drumul spre iad.

Şi Vannay: *Cei care nu învaţă lecţia trecutului sunt osândiţi să-l repete.*

Şi mama lui: *De ce eşti mereu atât de încrâncenat şi serios, Roland? De ce n-ai odihnă?*

Însă vocile îşi repetară şoapta

(altfel, de data asta poate altfel)

şi Roland avu senzaţia că simte şi alt miros pe lângă cel alcalin şi cel de pir. Parcă parfum de flori.

Parcă parfum de trandafiri.

Îşi mută traista de pe un umăr pe celălalt, apoi atinse cornul legat la curea, în spatele pistolului de la şoldul drept, în cornul acesta străvechi, din bronz, sufiase în vechime însuşi Arthur Eld, sau, cel puţin, aşa ziceau legendele. Roland i-l dăduse lui Cuthbert Allgood pe Jericho Hill, iar atunci când Cuthbert căzuse secerat, el se oprise ca să ridice cornul de pe jos şi să-l scuture de colbul morţii care-i intrase pe ţeavă.

Acesta este sigulul tău, şopti vocea aceea stinsă ce aducea cu ea parfum dulce de trandafiri în amurg, parfumul casei părinteşti într-o seară de vară – O, pierdută! – o piatră, un trandafir, o uşă nedescoperită; o piatră, un trandafir, o uşă.

El reprezintă speranţa că lucrurile s-ar putea să se întâmple altfel, Roland – că s-ar putea să ai parte de odihnă. De izbăvire, chiar.

O pauză şi apoi:

Dacă nu te dai bătut. Dacă rămâi credincios.

Scutură capul ca să-şi limpezească gândurile. Se gândi să mai ia o înghiţitură de apă, apoi renunţă. La noapte. Când va face focul pe tăciunii rămaşi de la focul lui Walter. Atunci va bea. Deocamdată…

Va merge mai departe. Undeva în faţă se afla Turnul Întunecat. Mai aproape însă, mult mai aproape, se afla omul (dar *era*, oare, un om? chiar era?) care i-ar fi putut spune cum să ajungă acolo. Roland îl va prinde, iar atunci omul acela va vorbi – o, da, o, da, şi încă cum va vorbi. Îl va prinde pe Walter şi Walter va vorbi.

Roland atinse iarăşi cornul, iar atingerea aceasta i se păru ciudat de mângâietoare, de parcă nu l-ar mai fi atins vreodată.

A venit momentul să pornesc la drum.

Omul în negru fugea prin deşert şi pistolarul se ţinea după el.

19 iunie 1970 – 7 aprilie 2004
Îţi mulţumesc mult, Doamne.

ANEXĂ

INFANTELE ROLAND
LA TURNU-NTUNECAT SOSIT-A

de Robert Browning
(1812–1889)

I

Întâi gândit-am c-amăgiri sunt toate
Vorbele spuse de-un schilod ca el,
Cărunt, cu ochii răi, privind mişel
Cum i-ascultam minciunile sfruntate.
Cu râsu-ascuns sub buzele-i strâmbate,
Se veselea când m-osândea-n ăst fel…

II

Cu-al său toiag, ce să fi vrut să facă?
Ce, dacă nu să stea, viclean, pândind
Drumeţii care-apar şi-ademenind
Cu sfaturi calpe? Râs de ţeastă seacă
Ar fi-nălţat, cu cârja lui buimacă
În praf chiar epitafu-mi mâzgălind.

III

Dac-aş fi luat-o încotro-mi spunea,
Pe drum nefast, cum zice-oricine-ades,
Spre-ascunsul Turn Întunecat aş fi purces.
Dar, nici mândria, nici speranţa mea
N-au renăscut, deşi se-ntrezărea
Sfârşitul când să-i dau crezare am ales.

IV

C-altminteri din peregrinarea-mi pe pământ,
Din ani de căutări şi din speranţă
Doar o fantom-ar fi rămas, şi zdreanţă
Ar fi făcut-o al meu triumf, râzând.
Cât despre primăvara inimii, ne-nfânt
Am căutat pentru-al ei ţel culanţă.

V

Precum în clipe când, pe pat de moarte,
Bolnavul pare că s-a stins şi simte
Lacrimi, şi vin de bun rămas cuvinte,
Aude-un prieten pe-altul dând deoparte,
Şi, nesilit, de lume se desparte,

„Plânsul nu ţine viaţa-n oseminte.”

VI

Şi-o spune-n timp ce unii se întreabă
De-i loc în cimitir şi-n care zi
Să-l pună în mormânt mai bine-ar fi,
Şi scânduri de coşciug îi cată-n grabă.
I-aude el şi-ar vrea ca firea-i slabă,
Spre-a nu îi ruşina, să-l lase-ai părăsi.

VII

Astfel, fusese-n căutarea-mi chin,
C-o să dau greş fusese-ades vestit,
Al „Cetei” om fusesem socotit,
Ştiam că Turnu-ntunecat venin
Turna într-al căutătorilor destin,
Eşecul demn părea trofeu râvnit.

VIII

Aşa că,-n disperarea-mi, am plecat.
Lăsându-l pe schilod pe drumul mare,
Pornit-am, după sfatu-i, pe cărare.
În acea zi cu cer întunecat,
Amurgul, totuşi roş, s-a mai uitat
Lacom, spre urma mea rătăcitoare.

IX

Luaţi rogu-vă aminte! De îndată
Ce pe-acel şes făcut-am un pas, doi,
Şi m-am oprit spre-a mai privi-napoi,
Spre drumul larg şi sigur, c-ochii roată
Nu l-am zărit. Părea că lumea toată
Era câmpie doar, de-acelaşi soi.

X

Şi-am mers ’nainte, de ales neavând.
Nu mai văzusem, cred, nicicând un loc,
Mai sterp, mai fără viaţă. Flori? Deloc!
Dar buruieni netrebnice oricând

Să crească ar putea, aţi zice,-n gând.
Dar nu! Nici spini să vezi n-aveai noroc!

XI

Lipsa, încremenirea, strâmbătura
Pământului i-erau zestre bizară.
„Priveşte sau închide ochii, dară;
N-ajută, nici m-ajut”, a spus natura.
„Cu foc e Judecata de-Apoi cura,
Tina arzând, captivii ies afară.”

XII

Jalnică zdreanţă descăpăţânată
Era orice scaiete sumeţit –
Spre-a nu mai fi de semeni pizmuit.
Cu orice frunză aspră şi crăpată
Murea speranţa de-a-nverzi vreodată –
De parc-o fiară viaţa-ar fi strivit.

XIII

Cât despre iarbă, păr rar de lepros
Părea, cu fiecare fir uscat
Ţâşnit din mâl cu sânge frământat.
Şi orb, şi ţeapăn, doar piele şi os,
Stătea un cal, năuc şi răpciugos,
Din herghelia dracilor scăpat.

XIV

Viu să fi fost? Mai sigur mort părea,
Cu carnea-n ghionturi pe grumaz fâşie
Cu ochi închişi sub coama ruginie;
Hâd şi-obidit cum nu se nimerea
Prea des, în mine ura o trezea;
Îl credeam rău, plătind prin agonie.

XV

Închis-am ochii, spre-a privi în mine.
Naintea luptei cere-oşteanul vin.
Eu am chemat din urmă-un chip senin

Pentru-a spera că fac ce se cuvine.
Gândeşte-ntâi, apoi te baţi mai bine,
Când guşti trecutul, totul e deplin.

XVI

Nu el! Pe Cuthbert l-am văzut, roşea
Sub părul lui de aur, ondulat,
Şi braţul i-l simţeam; iar strecurat
Pe sub al meu, în loc mă ţintuia.
Vai, noaptea-n care onoarea îşi pierdea!
Foc stins în suflet, sloi în loc lăsat.

XVII

Şi Giles, iată-l, al onoarei suflet,
De zece ani e cavaler, ca mine.
Onest, cutezător spre orice-i bine.
Şi dintr-odată – pfui! – schimbat complet.
Călău-i prinde-n piept un trist bilet.
E trădător, scuipat în ochi de-oricine!

XVIII

N-am vrut acel trecut, cu-a sale fapte;
Mai bun era al zilei sumbru drum!
Fără de sunet, fără niciun zbucium.
Au bufniţe, lilieci, aveau să fie-n noapte?
Ca un răspuns la ce-ntrebam în şoapte,
Ceva mi-a-ntors gândurile altcum.

XIX

Brusc, calea mi-a tăiat-o un pârâu
Ivit ca din senin, ca şarpele.
Nu curgea leneş, ca tenebrele,
Fugea fără să-şi ţină-urgia-n frâu;
Pentru de drac copite negru brâu,
Pe focul lor clocoteau spumele.

XX

Atât de mic şi-atât de-nverşunat!
În lungul său arini îngenuncheau;

Sinucigaşe sălcii se-azvârleau
Cu capu-n apa lui, neîncetat;
Pentru-al lor rău în totul vinovat,
Curgea, undele-i nu se sinchiseau.

XXI

Eu l-am trecut prin vad, eu spaimă mare
C-un mort obraz cu pasul o să frâng,
C-oi prinde lancea-n barba-i din adânc
Când o tot afundam, în căutare
De gropi. Şi chiar am înjunghiat, se pare,
Un şobolan ce-a plâns cu glas de ţânc.

XXII

Pe cel'lalt mal m-am aburcat voios.
Speram că-s într-un loc mai bun! În van!
Cine lupta, şi-n ce război avan,
Ce-oşteni păşeau pe-acel pământ mâlos?
Broaşte râioase-ntr-un venin soios,
Mâţe în cuşcă-ncinsă, la aman…

XXIII

Lupta în smârc pesemne-aşa părea.
Pe şesul larg, în ţarc ce-i îngrădise?
Niciun pas urma nu şi-o-ntipărise
Spre ei şi dinspre ei. Licoare rea
Îi lua în râs, precum turcul râdea
De-acei ce pe galere-i înrobise.

XXIV

Ba şi mai mult – de mine-ndepărtată –
Ce ţel hain acea maşină-avea,
Roată, ori grapă ce, precum mătasea,
Oameni depăna? Unealtă-uitată
A iadului? Sau, înadins lăsată,
Toţi dinţii ruginiţi şi-i ascuţea?

XXV

Pe urmă buturugi, cândva pădure,

O mlaştină, apoi pământ stricat
(Cum strică un nebun ce-a-njghebat
Până când pofta o să i se-ndure
A se schimba!); şi iarăşi, sure,
Noroi, pietriş; şi negru sol spurcat.

XXVI

Aici puroi, pete stridente, hâde,
Aici petice sterpe, întrerupte
De muşchi şi parcă de buboaie rupte;
Apoi stejar schimonosit, de-un gâde
Trist despicat, gură ce nu mai râde
Când morţii se predă fără să lupte.

XXVII

Iar ţinta-mi – mai departe ca oricând!
Amurgul doar în faţă se zărea
Drept călăuză. Şi-o pasăre rea,
Negru răspuns drăcesc la al meu gând,
Cu-aripă lată de dragon lovind,
Cu pălăria-mi însemnat-a calea.

XXVIII

Cumva am înţeles, privind în sus,
Că-n ciuda serii, munţi ce acest nume
Nu-şi meritau, fiindcă erau, anume,
Mormane-urâte, în drumul meu s-au pus.
Iviţi de-unde? – Spuneţi, de-i de spus!
Şi nici cum trec de ei nu ştiam spune.

XXIX

Însă păream să recunosc, măcar,
O farsă-amară ce mi se jucase,
Pesemne,-n vis urât. Se terminase
Cu drumul meu în partea-aceea. Iar
Mă vedeam înfrânt de un hotar,
Când… Poc! Ah, o capcană mă-nhăţase!

XXX

Mistuitor, totul s-a limpezit.
Acela era locul. Păreau tauri
Coarne în coarne,-n dreapta-mi, două dealuri;
În stânga, munte ’nalt, pleşuv… Tâmpit,
Senil; trudise-o viaţă spre a fi zărit,
Şi-acum, sub ochii mei, dormea pe lauri!

XXXI

Şi ce se-afla în mijloc? Turnul, da!
Orb precum inima nătângă, scund,
Din piatră brună, făr’ egal, rotund.
Elful furtunii-anunţă, tot aşa,
Că s-a ivit o stâncă-n calea ta,
Abia când vasul ţi-a pornit spre fund.

XXXII

Bezna putea, pesemne, să-l ascundă?
Nu. Căci amurgul s-a întors, ’nadins,
Şi-o geană de lumină şi-a prelins.
Uriaşe dealuri, vânători la pândă,
Vegheau, sperând ca prada să şi-o prindă –
„Înjunghie-acum, ucide – ai învins!”

XXXIII

Auzul nu-l vestea? Când au sunat
Ca nişte clopote-n a mea ureche
Numele-învinşilor din vremea veche?
Putere-aveau, curaj neîntinat,
Noroc – şi, după ani, i-a terminat,
Pe loc, o-nfrângere fără pereche.

XXXIV

Pe deal stăteau, umplându-i pantele.
Şi mă zăreau, trup viu trecut prin sita
Ultimei priviri. Iar cornu-mi vestit-a,
Neînfricat, prin foc când înfrântele
Chipuri recunoscut-am: „Infantele
Roland la Turnu-ntunecat sosit-a.”

NOTA AUTORULUI

Uneori am impresia că am scris mai mult despre *cărţile* cu Turnul Întunecat decât am scris despre Turnul însuşi. Printre aceste scrieri adiacente se numără rezumatele din ce în ce mai extinse (botezate cu numele vechi şi caraghios de *Argument)* plasate la începutul fiecăruia din primele cinci volume şi postfeţele (majoritatea inutile şi unele chiar stânjenitoare, privind retrospectiv) situate, evident, la finalul cărţilor. Michael Whelan, excepţionalul artist care mi-a ilustrat primele două volume, precum şi pe acesta din urmă, s-a dovedit a fi şi un priceput critic literar când, după ce a citit o schiţă a Volumului Şapte, mi-a sugerat – fără menajamente – că postfaţa destul de jovială pe care o adăugasem era stridentă şi nepotrivită. Am mai citit-o o dată şi mi-am dat seama că avea dreptate.

Prima jumătate a respectivului eseu, destul de bine intenţionat, dar complet fals, poate fi găsită ca introducere la primele patru volume ale seriei; i-am pus titlul „Despre cum e să ai nouăsprezece aniw. Mă gândisem să las Volumul Şapte fără postfaţă; să las ca ultimul meu cuvânt în această chestiune să fie descoperirea făcută de Roland în vârful Turnului său. Apoi mi-am dat seama că mai aveam ceva de spus, că mai *trebuia* să spun un ultim lucru. Ceva în legătură cu propria-mi prezenţă în cartea mea.

Există un termen cam făţarnic pentru acest procedeu literar – „metaficţiune". Nu pot să-l sufăr. Nu pot să sufăr preţiozitatea lui. Eu am apărut în poveste din simplul motiv că ştiam de ceva vreme (în mod conştient din 1995, de când am scris *Insomnia*; şi în mod mai puţin conştient de când pierdusem urma Părintelui Donald Callahan, aproape de finalul cărţii *Salem's Lot)* că multe din scrierile mele au legătură cu lumea lui Roland şi cu povestea lui. Din moment ce eu le scrisesem, mi s-a părut logic să fac parte din ka-ul pistolarului. Ideea a fost să folosesc scria *Turnul Întunecat* ca pe un soi de însumare, o unificare a multora din poveştile mele anterioare, poate sub cupola unei *supra*-poveşti. Nu am intenţionat nicio clipă să dau dovada de aroganţă (şi sper din suflet că nu am făcut-o), ci doar am vrut să arăt cum viaţa influenţează arta (şi viceversa). Cred că, dacă aţi citit ultimele trei volume ale *Turnului Întunecat*, veţi vedea că vorbele mele despre o eventuală retragere din lumea scrisului capătă mai multă noimă în contextul acesta. Nu pare a mai fi nimic de spus acum când Roland şi-a atins scopul… şi sper că cititorul va înţelege că, prin regăsirea Cornului lui Eld, se poate ca pistolarul să fi pornit pe drumul

propriului său deznodământ. Poate chiar pe cel al propriei mântuiri. Vedeţi voi, *totul* era să ajungem la Turn – Turnul meu şi al lui Roland –, iar asta s-a întâmplat în cele din urmă. S-ar putea să nu vă fie pe plac ce a descoperit Roland în ultima încăpere, dar aceasta este o cu totul altă poveste. Şi vă spun că nu are rost să-mi trimiteţi scrisori furioase pe tema asta, pentru că nu am să vă răspund. Nu mai este nimic de spus. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, recunosc că nici eu nu am fost prea încântat de cum a ieşit, dar finalul acesta este cel *corect*. De fapt, este *unicul* final posibil. Trebuie să vă amintiţi că v-am mai spus că nu inventez toate lucrurile astea, nu tocmai. Eu doar scriu ceea ce văd.

Cititorii vor face speculaţii referitoare la „veridicitatea" acelui Stephen King din paginile cărţii. Răspunsul meu este „nu-i prea real", cu toate că acel King pe care l-au întâlnit în Bridgton Roland şi Eddie *(Cântecul lui Susannah)* se apropie foarte mult de felul cum îmi aduc aminte că am fost la vârsta aia. Cât despre acel Stephen King care apare în ultimul volum… hai să vă explic aşa: soţia mea mi-a cerut să fiu amabil şi să nu ofer fanilor indicaţii prea precise referitoare la adresa noastră, sau la felul nostru de viaţă. Şi am fost de acord. Nu pentru că aşa îmi doream – căci una din caracteristicile esenţiale pentru reuşita acestor cărţi este tocmai felul în care ficţiunea se întrepătrunde cu lumea reală –, ci pentru că este vorba şi despre viaţa soţiei mele, nu doar despre a mea, iar ea nu ar trebui să fie pedepsită pentru că mă iubeşte sau pentru că locuieşte sub acelaşi acoperiş cu mine. Aşa că am modificat în mare măsură topografia regiunii de vest a statului Maine, sperând că cititorii vor pricepe scopul ficţiunii şi că vor înţelege de ce mi-am tratat propriul personaj aşa cum am făcut-o. Şi vă mai rog să vă gândiţi de două ori înainte de a ne bate la uşă ca să ne întrebaţi ce mai facem. Deja familia mea nu mai are parte de intimitatea de dinainte şi nu dorim să renunţăm la bruma pe care o mai avem, dacă nu vă este cu supărare. Eu iau legătura cu voi prin cărţile mele. Atunci luaţi şi voi legătura cu mine în acelaşi fel. Este suficient. Acum vreau să vă mulţumesc, din partea lui Roland şi a ka-tet-ului său – destrămat acum, şi tare rău îmi pare – deoarece aţi avut bunăvoinţa de a ne însoţi în această călătorie şi de a lua parte la aventurile noastre. Niciodată în toată viaţa mea nu am muncit mai mult la un proiect şi ştiu – mai bine decât oricine, din păcate – că nu mi-a reuşit pe de-a-ntregul. Dar care operă a imaginaţiei reuşeşte vreodată complet? Cu toate acestea, nu aş renunţa la niciun minut din timpul petrecut în *unde*-le şi *când*-ul lui Roland. Extraordinare mi s-au părut zilele trăite în Lumea de Mijloc şi în Lumea de Capăt. În zilele acelea imaginaţia îmi era atât de clară, încât simţeam mirosul colbului şi auzeam scârţâitul cizmelor din piele.

RTF

{1} *Dan-tete* (în Limba Nobilă) – „micul mântuitor“, „puiul de zeu“ (n. tr.).

{2} *Ka-mai* (în Limba Nobilă) – „prostul lui Ka“, „prostul destinului“ (n. tr.).

{3} *Moonlight Becomes You* – cântec din repertoriul lui Bing Crosby (n. tr.).

{4} *I Left My Heart în San Francisco* – cântec din repertoriul lui Tony Bennett (n. tr.).

{5} *Gesundheit* (lb. Germ.) – Noroc! (după un strănut) (n. tr.).

{6} Din *Oraşul bântuIT* (n. tr.).

{7} Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

{8} *Chassit* (în Limba Nobilă) – nouăsprezece, cuvânt folosit mai ales în poeziile pentru copii din Gilead (n. tr.).

{9} *Chussit, chissit, chassit* (în Limba Nobilă) – „şaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece” (n. tr.).

{10} Oameni cu cap de şobolan, purtând măşti umanoide confecţionate dintr-un material asemănător cu latexul, creaturi pe care Callahan le numeşte „căutători” (n. tr.).

{11} *Summa Logicales (Tractatus)* – lucrare a lui Petrus Hispanus (începutul secolului al XIII-lea), medic, logician şi cleric portughez, devenit papă cu numele Ioan al XXI-lea (n. tr.).

{12} Sandvici mare cu diverse ingrediente (n. tr.).

{13} *Popkin* (în Limba Nobilă) – sandvici (n. tr.).

{14} Copiii lui Roderick – grup de mutanţi care îi juraseră credinţă lui Arthur Eld în vremurile de demult (n. tr.).

{15} „Închisoare” (n. tr.).

{16} *Forţa gândirii pozitive (The Power of Positive Thinking),* de Norman Vincent Peale (n. tr.).

{17} Robert Gerard Goulet (1933–2007) – actor şi cântăreţ american de origine canadiană, considerat unul dintre „frumoşii” Holywoodului (n. tr.).

{18} Vers din poemul *Hollow Men,* 1925, trad. M. Ivănescu (n. tr.).

{19} Christa Meauliffe (1948–1986) – prima femeie civil selectată pentru un zbor în spaţiu, decedată în explozia navetei Challenger (n. tr.).

{20} Alan Freed (1921–1965) – disk-jockey american, promotor al rock-and-roll-ului (n. tr.).

{21} Richard Penniman – cântăreţ american, cunoscut sub numele de scenă Little Richard (n. tr.).

{22} Phil Ochs (1940–1976) – cantautor american, renumit pentru cântecele lui manifest (n. tr.).

{23} În orig. *Good golly, Miss Molly* – titlul unui hit rock lansat în 1958 de Little Richard (n. tr.).

{24} *Yankee Doodle Dandy* (n. tr.).

{25} Alabama Crimson Tide – echipa de fotbal american a Universităţii din Alabama (n. tr.).

{26} Vers din poezia „The Tiger” de William Blake (n. tr.).

{27} Emily Dickinson, I Heard a Fly Buzz (n. tr.).

{28} Daisy Mae – personaj feminin, fără prea multă minte, dar cu aspect plăcut, din benzile desenate din anii şaizeci (n. tr.).

{29} Four Seasons – formaţie rock şi pop, de succes internaţional înainte de apariţia grupului The Beatles (n. tr.).

{30} Wanda Lavonne Jackson – cantautoare de muzică rock, celebră în anii şaizeci (n. tr.).

{31} Irving Lee Dorsey (1924–1986) – cântăreţ afroamerican de pop şi R&B, popular în anii şaizeci (n. tr.).

{32} *The Lost Continent* – film SF, realizat în 1951 (n. tr.).

{33} Wimpy – grăsan leneş, personaj din desenele animate cu Popeye Marinarul (n. tr.).

{34} Top Hat – comedie muzicală din 1935, cu Fred Astaire în rolul principal (n. tr.).

{35} Naf-Naf – fratele isteţ al lui Nif-Nif şi Nuf-Nuf, din *Povestea celor trei purceluşi de* James Halliwell-Phillips (n. tr.).

{36} Versuri din balada pop *You Belong to Me,* lansată în anul 1952 (n. tr.).

{37} Aluzie la *Cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei,* descrişi în ultima carte a Noului Testament (n. tr.).

{38} „Neguţător de moarte” (n. tr.).

{39} În orig. *Blue Heaven,* aluzie la melodia de mare succes lansată în anul 1928 (n. tr.).

{40} Devar-toi (în Limba Nobilă) – închisoare mare, de ex.: Sfărâmătorii din Bubuit de Tunet erau închişi în devar-toi (n. tr.).

{41} Devar-tete (în Limba Nobilă) – carceră sau cameră de tortură (n. tr.).

{42} *Deus ex machina* (n. tr.).

{43} „Fuguţa” (n. tr.).

{44} „Bebeluş” (n. tr.).

{45} Zane Grey (1872–1939), scriitor american, autor al unor romane de aventuri populare în epocă; Max Brand (1892–1944), scriitor american de westernuri; Elmore Leonard (1925–2013) romancier şi scenarist american, autor al mai multor romane western şi poliţiste (n. tr.).

{46} *Hearts in Atlantis* (n. tr.).

{47} În orig. *Who put the overalls în Mrs Murphy’s chowder* – cântec american apărut în 1901, reluat de Bing Crosby în 1956 (n. tr.).

{48} Prim, gadosh şi Gan – reprezintă substanţa magică, primordială, din care au fost clădite universurile (n. tr.).

{49} Am, godosh şi Gilead – lumea fizică, a muritorilor (n. tr.).

{50} Licantrop – suferind de licantropie: stare de delir în care bolnavul se imaginează a se fi metamorfozat în lup (n. tr.).

{51} Personaj din romanul *Vechiul magazin de curiozităţi* de Charles Dickens (n. tr.).

{52} John Farson (cunoscut ca „Omul de Bine") – conducător al unei răzmeriţe în timpul copilăriei lui Roland; sigulul lui era ochiul Regelui Purpuriu (n. tr.).

{53} Algernon Charles Swinburne (1837–1909) – unul dintre cei mai prolifici poeţi ai epocii victoriene (n. tr.).

{54} Vezi romanul *Pistolarul* (n. tr.).

{55} „Extrem de inteligent" (n. tr.).

{56} Vezi romanul *Apocalipsa,* Nemira, 2011 (n. tr.).

{57} *Watersbip Down* – roman de aventuri pentru copii, scris de Richard Adams (n. tr.).

{58} Oraş din romanul *Talismanul,* scris în colaborare cu Peter Straub, Nemira, 2009 (n. tr.).

{59} Joc de cuvinte: Walter o' Dim – Walter cel întunecat; Walter o' Dark – Walter cel din Întuneric (n. tr.).

{60} Dr. Doom – personaj negativ de benzi desenate, inamicul Celor Patru Fantastici (n. tr.).

{61} În *Vrăjitorul şi Globul de Cristal* (n. tr.).

{62} „Cretin" (n. tr.).

{63} Robert „Bobby" Garfield – născut în 1949, fiu al lui Elizabeth Garfield, din Harwich, Connecticut, este sosia lui Jake Chambers. Bobby Garfield a apărut şi în alte scrieri ale lui Stephen King, printre care şi romanul *Inimi în Atlantida* (n. tr.).

{64} Greyhound – linie de transport interurban din SUA (n. tr.).

{65} Aluzie la piesa cu acest titlu a lui George Bernard Shaw (n. tr.).

{66} „Frumuşelul" (n. tr.).

{67} Cecil B. Demille (1881–1959) – regizor şi producător american (n. tr.).

{68} Charles Laughton (1899–1962) – actor american de origine britanică (n. tr.).

{69} Abbott şi Costello – duo celebru de comici americani (n. tr.).

{70} *The Crimson* – publicaţie a Universităţii Harvard (n. tr.).

{71} Carrie – personaj principal din romanul omonim al lui Stephen King (n. tr.).

{72} Will Dearborn – nume sub care i se prezintă Roland lui Susan Delgado, în *Vrăjitorul şi globul de cristal* (n. tr.).

{73} *Insula doctorului Moreau* – roman SF al lui H.G. Wells, Nemira, 2012 (n. tr.).

{74} Roman al lui John Fowles (n. tr.).

{75} *I'm on My Way to a Star* – cântec lansat de Perry Como (n. tr.).

{76} *Heartbreak Hotel* – cântec lansat de Elvis Presley în 1956 (n. tr.).

{77} Proverb persan, care înseamnă că atunci când vorbim despre lucruri bune, facem să se întâmple alte lucruri bune (n. tr.).

{78} În orig. *hume* – oameni aflaţi în slujba Regelui Purpuriu (n. tr.).

{79} În Limba de Rând (n. tr.).

{80} *Stalag 17* – film din 1953, despre deţinuţii dintr-un lagăr german (n. tr.).

{81} Proiectul Manhattan – proiectul de dezvoltare a primei arme nucleare (bomba atomică) (n. tr.).

{82} *McCall* – revistă lunară pentru femei, populară la jumătatea secolului XX; *Harper's. Magazine* – publicaţie lunară conţinând articole din domeniile literaturii, politicii, finanţelor, artelor (n. tr.).

{83} Rodeo Drive – arteră comercială de lux din Beverly Hills (n. tr.).

{84} Presimţiri negre" (traducere aproximativă) (n. tr.).

{85} O.K. Corral – numele unui adăpost de cai, lângă care a avut loc lupta dintre Wyatt Earp şi duşmanii lui (n. tr.).

{86} Salazar Viperin (Slytherin) – vrăjitor malefic, fondator al Casei Viperinilor din seria „Harry Potter" (n. tr.).

{87} „Arsenal" (n. tr.).

{88} Annie Oakley (1860–1925) – prima femeie trăgător de elită (n. tr.).

{89} Termen folosit de Roland pentru a se referi la câinii deşertului (n. tr.).

{90} Apa vieţii, poate fi împărţită numai de cei ce şi-au legat destinele la bine şi la rău (n. tr.).

{91} Ciubote (cizme) de şapte leghe – element din folclorul european, apărut prima oară în basmele lui Charles Perrault (n. tr.).

{92} Speranţa este lucrul cu pene aşezat în suflet şi care cântă o melodie fără de cuvinte şi nu se opreşte niciodată (n. tr.).

{93} *Mork şi Mindy* – serial de televiziune, difuzat între 1978 şi 1982, cu Robin Williams în rolul principal (n. tr.).

{94} Ted Bundy – violator, pedofil, criminal în serie şi necrofil, executat pe scaunul electric în 1989 (n. tr.).

{95} Dan'l Boone – personaj principal al serialului *Young Dan'l Boone*, din anii şaptezeci, din care nu au fost difuzate decât patru episoade (n. tr.).

{96} Andrew Johnson (1808–1875) – al şaptesprezecelea preşedinte al SUA (n. tr.).

{97} Andrew Jackson (1767–1845) – al şaptelea preşedinte al SUA (n. tr.).

{98} Substanţă toxică, folosită ca armă chimică în Primul Război Mondial (n. tr.).

{99} În orig.: NRA – Naţional Recovery Agency, parte a Noii Orientări Economice lansate de preşedintele Franklin Roosevelt în anii treizeci

(n. tr.).

{100} Sully-John – personaj din *Inimi din Atlantida,* de Stephen King (n. tr.).

{101} Thomas Carlyle (1795–1881) – istoric şi filosof scoţian (n. tr.).

{102} *The Virginian* de Owen Wister, apărut în 1902 (n. tr.).

{103} Dave Garroway (1913–1982) – personalitate a audiovizualului american, realizator al emisiunii *The Today Show* (n. tr.).

{104} David Brinkley (1920–2003) – coprezentator al principalului program de ştiri al postului NBC (n. tr.).

{105} Dan-dinh (în Limba Nobilă) – cu deplină sinceritate (n. tr.).

{106} Harpo Marx – fratele cel mut din trioul de comici americani din prima jumătate a secolului XX (n. tr.).

{107} *Child's Play* (n. tr.).

{108} În orig. *Careless Love* – cântec tradiţional american, de origine necunoscută (n. tr.).

{109} Vitalitate, putere de viaţă, pe care până şi Grinzile o au (n. tr.).

{110} Funcţiile animalice (n. tr.).

{111} La-Z-Boy – renumit fabricant de mobilier, cu sediul în Monroe, Michigan (n. tr.).

{112} „Fuga-fuguţa" (n. tr.).

{113} *That's Amore* – Dean Martin (n. tr.).

{114} În seria „Harry Potter" (n. tr.).

{115} James Francis Cagney (1899–1986) – actor american, cunoscut mai ales pentru rolurile sale de „dur" din filme (n. tr.).

{116} John Irving (n. 1942) – antrenor de lupte, actor şi scriitor american, ale cărui trăsături faciale sunt destul de deformate (n. tr.).

{117} Bessa – soţia lui Gan (n. tr.).

{118} Numele dat iadului de oamenii manni (n. tr.).

{119} Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.)

{120} Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

{121} Bruce Springsteen (n. tr.).

{122} Vezi *Vrăjitorul şi Globul de Cristal* (n. tr.).

{123} În original *chary man* – în Limba Nobilă, *char* înseamnă „moarte" (n. tr.).

{124} „Cântecul Ţestoasei" (n. tr.).

{125} Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

{126} Bubba – poreclă dată în epocă preşedintelui Bill Clinton (n. tr.).

{127} Prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

{128} De la Pythia, preoteasa lui Apollo, care făcea profeţii în templul din Delphi (n. tr.).

{129} *-soh* – sufix de politeţe din Limba Nobilă, folosit pentru persoanele tinere (n. tr.).

{130} Vezi *Vrăjitorul şi Globul de Cristal* (n. tr.).

{131} Cuvânt din Limba Nobilă (n. tr.).

{132} Şeriful Matt Dillon – personaj principal al serialului american *Gunsmoke* difuzat în anii cincizeci atât la radio, cât şi la TV (n. tr.).

{133} ASPCA – Societatea Americană pentru Prevenirea Cruzimii faţă de Animale (n. tr.).

{134} Vezi *Ţinuturile pustii* (n. tr.).

{135} Chloe şi S'mana – zeităţi din Lumea de Mijloc (n. tr.).

{136} *Westworld* (1973) (n. tr.).

{137} Membru al unei secte protestante şi austere din sec. al XVII-lea, răspândită în Anglia şi SUA (n. tr.).

{138} Bebeluş (n. tr.).

{139} Crinul păcii (n. tr.).

{140} Denumire folosită de Roland pentru a-i desemna pe soldaţii Regelui Purpuriu (n. tr.).

{141} Vezi *Ţinuturile pustii* (n. tr.).

{142} Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

{143} Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

{144} Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

{145} Vezi *Pistolarul* (n. tr.).

{146} Joc de cuvinte: *Beemer* – BMW; *Beamer* – derivat al cuvântului *beam* – grindă (n. tr.).

{147} Vezi *Lupii din Calla* (n. tr.).

{148} Vezi *Cântecul lui Susannah* (n. tr.).

{149} Vezi *Pistolarul* (n. tr.).

{150} Vezi *Vrăjitorul şi Globul de Cristal* (n. tr.).

{151} Fostul nume al Aeroportului Internaţional John F. Kennedy din New York (n. tr.).

{152} *Our American Cousin* – piesă în trei acte scrisă de dramaturgul englez Tom Taylor în 1858 (n. tr.).

{153} Minotaurul (n. tr.).

{154} *Misery,* Nemira, 2014 (n. tr.).

{155} *Uomo senza nome* – personaj principal al unei trilogii western-spaghetti în regia lui Sergio Leone (n. tr.).

{156} Aluzie la filmul *Lavender Hill Mob,* 1951 (n. tr.).

{157} The Village – cartier din New York (n. tr.).

{158} Vezi *Vrăjitorul şi Globul de Cristal* (n. tr.).

{159} Sterno – combustibil produs din alcool denaturat şi apoi gelificat (n. tr.).

{160} „Cu frişcă", în lb. germ. în orig. (n. tr.).

{161} Focul Sfântului Elmo – descărcări electrice (n. tr.).

{162} Teatru din Milwaukee (n. tr.).

{163} Howard Phillips Lovecraft (1890–1937) – scriitor american, considerat părintele literaturii fantastice de la începutul secolului XX (n.tr.).

{164} Clark Ashton Smith (1893–1961) – poet, sculptor, pictor şi

scriitor american, autor de scrieri horror şi SF (n.tr.).

{165} William Hope Hodgson (1877–1918) – scriitor britanic de literatură fantastică, autor al romanului *House on the Borderland (Casa de la marginea Abisului)* (n.tr.).

{166} Lee Brown Coye (1907–1981) – artist american, cunoscut mai ales pentru desenele sale în peniţă din paginile revistelor cu literatură de consum şi cu literatură horror (n.tr.).

{167} Vezi *Ţinuturile pustii* (n.tr.).

{168} Vezi *Cântecul lui Susannah* (n.tr.).

{169} Henry Cabot Lodge – senator al Partidului Republican, candidat la funcţia de vicepreşedinte în alegerile din 1960 (n.tr.).

{170} Vezi *Vrăjitorul şi Globul de Cristal* (n. tr.).

{171} Vezi *Vrăjitorul* şi *Globul de Cristal* (n.tr.).

{172} Ego, id şi superego – cele trei componente ale personalităţii în teoria lui Sigmund Freud (n.tr.).

{173} Roată – unitate de măsurare a distanţelor în Lumea de Mijloc (n.tr.).

{174} Publius Horatius (Cocles) – erou roman, care a apărat singur podul peste râul Tibru în faţa armatei etrusce, conduse de regele Porsena, în 507 î.Hr. (n.tr.).

{175} Vezi *Vrăjitorul* şi *Globul de Cristal* (n.tr.).

{176} Concept foarte important în Limba Nobilă, sinonim cu magia şi vraja (n.tr.).

{177} *Câinele în iesle*, fabulă de Esop (n.tr.).

{178} *Masca Morţii Roşii*, de Edgar Alan Poe (n.tr).

{179} Aşa pronunţă Roland numele antibioticului Keflex (n.tr.).

{180} Rastus – nume generic, cu conotaţii peiorative, dat personajelor afroamericane din anumite spectacole cu tentă rasistă de la sfârşitul secolului al XIX-lea (n.tr.).

{181} Zi ce marchează începutul postului Paştelui pentru romano-catolici (n.tr.).

{182} Coclauri (n.tr.).

{183} *Lane* (lb. engl) – „alee”. (n.tr.)

{184} Aluzie la o veche dezbatere din domeniul psihologiei (n.tr.).

{185} Joc de cuvinte în original: Odd’s Lane – Aleea Anormală (n.tr.).

{186} În original: *Sugar and spice and everything n*ice – vers din poezioara pentru copii mici *What Little Giris Are Made Of* („Din ce sunt făcute fetiţele”) (n.tr.).

{187} Ansel Easton Adams (1902–1984) – unul dintre cei mai apreciaţi fotografi ai tuturor timpurilor (n.tr.).

{188} Panterele Negre – organizaţie naţionalistă şi socialistă a populaţiei afroamericane din SUA, activă în perioada 1966–1982 (n.tr.).

{189} Mort Sahl – comic american de origine canadiană, considerat

primul comedian modern de stand-up (n.tr.).

{190} George Carlin (1937–2008) – comic şi scriitor american, câştigător a cinci premii Grammy, ale cărui spectacole se axau pe critica adusă societăţii, politicii, religiei şi altor subiecte considerate tabu (n.tr.).

{191} Richard Caruthers Little – comic american, supranumit „Omul cu o mie de voci” (n.tr.).

{192} *Sugar Shack* – cântec rock-and-roll, lansat de Jimmy Glimer în anul 1962 (n.tr.).

{193} *Heat Wave* – cântec lansat în 1963 de grupul feminin The Vandellas (n.tr.).

{194} Grupul *The Beatles* are aceeaşi pronunţie cu substantivul beetles („gândaci”) (n.tr.).

{195} Vezi *Alegerea celor trei*. (n.tr.).

{196} Vezi *Alegerea celor trei* (n.tr.).

{197} Sheena (Regina Junglei) – eroină de benzi desenate apărute în 1938, ce au fost sursa de inspiraţie a unui serial de televiziune, produs în 1950 (n.tr.).

{198} Vezi *Vrăjitorul* şi *Globul de Cristal* (n.tr.).

{199} *Death Valley Days* – antologie radio şi TV în perioada 1952–1970, cu povestiri adevărate din lumea Vestului (n.tr.).

{200} Gary Han – senator de Colorado (1975–1987). (n.tr.).

{201} White Plains – oraş din districtul Westchester, statul New York (n.tr.).

{202} Vezi *Pistolarul* (n.tr.).

{203} Vezi *Pistolarul* (n.tr.).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI MICUŢUL REGE SÂNGERIU
I CALLAHAN ŞI VAMPIRII
1
2
3
4
5
6
7
II PE VAL
1
2
3
4
5
6
7
8
III EDDIE DĂ UN TELEFON
1
2
3
4
5
6
7
IV DAN-TETE
1
2
3
4
5
6
7
V ÎN JUNGLĂ, ÎN MĂREAŢA JUNGLĂ
1
2
3
4
5
6

7
8
9
10
11
VI PE ALEEA CARAPACEA ŢESTOASEI
1
2
3
4
5
6
7
8
VII REÎNTÂLNIREA
1
2
3
PARTEA A DOUA PARADISUL ALBASTRU
I DEVAR-TETE
1
2
3
4
5
II CEL CARE STĂ LA PÂNDĂ
1
2
3
4
5
6
7
III SÂRMA STRĂLUCITOARE
1
2
3
4
5
6
IV UŞA SPRE BUBUIT DE TUNET
1
2
3

V STEEK-TETE
1
2
3
4
5
6
VI STĂPÂNUL PARADISULUI ALBASTRU
1
2
3
4
5
6
7
8
9
VII KA-SHUME
1
2
3
4
5
VIII ÎNSEMNĂRI DIN CASA DE TURTĂ DULCE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
IX URME PE CALEA GRINZII

1
2
3
X ULTIMA DISCUŢIE (VISUL LUI SHEEMIE)
1
2
3
4
5
6
7
XI ATACUL ASUPRA FORTĂREŢEI ALGUL SIENTO
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
XII KA-TET-UL SE DESTRAMĂ
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

13
14
15
16
17
18
19
PARTEA A TREIA ÎN ABURUL ACESTA VERDE-AURIU
I DOAMNA TASSENBAUM MERGE CU MAŞINA
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
II VES'-KA GAN
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15

III DIN NOU ÎN NEW YORK (ROLAND SE LEGITIMEAZĂ)
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
IV FEDIC (DOUĂ PERSPECTIVE)
1
2
3
4
PARTEA A PATRA TĂRÂMURILE ALBE DIN EMPATICA
I CREATURA DE SUB CASTEL
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
II PE CALEA BLESTEMATĂ
1

2
3
4
5
6
7
8
III CASTELUL REGELUI PURPURIU
1
2
3
4
5
6
7
8
IV PIEILE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
V JOE COLLINS DE PE ODD’S LANE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
VI PATRICK DANVILLE
2
3
4
5

6
7
8
9
10
11
12
13
PARTEA A CINCEA CÂMPUL STACOJIU
I RANA ŞI UŞA (ADIO, DRAGA MEA)
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
II MORDRED
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
III REGELE PURPURIU ŞI TURNUL ÎNTUNECAT
1
2

3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
SUSANNAH ÎN NEW YORK (EPILOG)
DESCOPERIREA (CODA)
1
2
3
4
5
6
7
8
ANEXĂ INFANTELE ROLAND LA TURNU-NTUNECAT SOSIT-A
NOTA AUTORULUI

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI MICUŢUL REGE SÂNGERIU
I CALLAHAN ŞI VAMPIRII
1
2
3
4
5
6
7
II PE VAL
1
2
3
4
5
6
7
8
III EDDIE DĂ UN TELEFON
1
2
3
4
5
6
7
IV DAN-TETE
1
2
3
4
5
6
7
V ÎN JUNGLĂ, ÎN MĂREAŢA JUNGLĂ
1
2
3
4
5
6

7
8
9
10
11
VI PE ALEEA CARAPACEA ŢESTOASEI
1
2
3
4
5
6
7
8
VII REÎNTÂLNIREA
1
2
3
PARTEA A DOUA PARADISUL ALBASTRU
I DEVAR-TETE
1
2
3
4
5
II CEL CARE STĂ LA PÂNDĂ
1
2
3
4
5
6
7
III SÂRMA STRĂLUCITOARE
1
2
3
4
5
6
IV UŞA SPRE BUBUIT DE TUNET
1
2
3

V STEEK-TETE
1
2
3
4
5
6
VI STĂPÂNUL PARADISULUI ALBASTRU
1
2
3
4
5
6
7
8
9
VII KA-SHUME
1
2
3
4
5
VIII ÎNSEMNĂRI DIN CASA DE TURTĂ DULCE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
IX URME PE CALEA GRINZII

1
2
3
X ULTIMA DISCUŢIE (VISUL LUI SHEEMIE)
1
2
3
4
5
6
7
XI ATACUL ASUPRA FORTĂREŢEI ALGUL SIENTO
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
XII KA-TET-UL SE DESTRAMĂ
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

13
14
15
16
17
18
19
PARTEA A TREIA ÎN ABURUL ACESTA VERDE-AURIU
I DOAMNA TASSENBAUM MERGE CU MAŞINA
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
II VES'-KA GAN
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15

III DIN NOU ÎN NEW YORK (ROLAND SE LEGITIMEAZĂ)
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
IV FEDIC (DOUĂ PERSPECTIVE)
1
2
3
4
PARTEA A PATRA TĂRÂMURILE ALBE DIN EMPATICA
I CREATURA DE SUB CASTEL
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
II PE CALEA BLESTEMATĂ
1
2

3
4
5
6
7
8
III CASTELUL REGELUI PURPURIU
1
2
3
4
5
6
7
8
IV PIEILE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
V JOE COLLINS DE PE ODD’S LANE
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
VI PATRICK DANVILLE
2
3
4
5
6

7
8
9
10
11
12
13
PARTEA A CINCEA CÂMPUL STACOJIU
I RANA ŞI UŞA (ADIO, DRAGA MEA)
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
II MORDRED
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
III REGELE PURPURIU ŞI TURNUL ÎNTUNECAT
1
2
3

4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
SUSANNAH ÎN NEW YORK (EPILOG)
DESCOPERIREA (CODA)
1
2
3
4
5
6
7
8
ANEXĂ INFANTELE ROLAND LA TURNU-NTUNECAT SOSIT-A
NOTA AUTORULUI